

JUDITH GOULD

**PENTRU
TOTDEAUNA**

fblondi

Un roman a cărui acțiune se desfășoară într-un ritm rapid, un roman amuzant, pasionant.

Mergând pe urmele unei crime, jurnalista Stephanie Merlin se trezește aruncată într-o lume sclipitoare, lumea familiei Veiga, a cărei avere fabuloasă îi permite totul. Însă, în spatele fațadei aurite, ea descoperă un adevărat pălenjeniș de nedreptăți, decepții și deprimări, care se desfășoară pe decenii, de-a lungul a trei continente. Atresă de acest paradis corupt, inima și simțurile ei cad pradă lui Eduardo de Veiga, un bărbat fermecător, plin de pasiune. Acțiunea romanului ne poartă prin lumea mondenă din Manhattan dar și prin cea a high-life-ului brazilian.

„PENTRU TOTDEAUNA“ captivează prin emoția și strălucirea vieții și dragostei. Eroii ating culmile bogăției, pasiunii și pericolului.

Judith Gould

PENTRU TOTDEAUNA

„Ultimul dușman care va fi distrus e moartea“

**A doua Epistolă a Apostolului
Pavel către Corintieni**

„Ziua de ieri îmi aparține, știu ce va fi mâine“.

**Cartea Morților,
aprox. 3500 î.e.n.**

PROLOG

Berlin, Germania de Vest, 1950

Lumea nu mai văzuse așa ceva... Convoaiele din tot cuprinsul națiunii răzlețite și de dincolo de granițele ei se revărsau în oraș ca să-i aducă un ultim omagiu femeii pe care o iubiseră. Veneau cu biciclete, cu trenul, cu mașini, cu vaporul; câțiva privilegiați sosiră chiar cu avionul, aterizând la aeroportul Tempelhof. Mulți ajunseseră după zile întregi de mers pe jos, ducându-și copiii în spate. Se adunau tineri și bătrâni, bărbați și femei, bogați și săraci, preoți și păcătoși.

Lili Schneider murise! N-avea să mai cînte niciodată...

Fusesse depusă la Schloss Bellevue și zăcea acolo ca o regină, în sicriul ei negru, cu margini rotunjite și ornamente cu bronz aurit. Șirul celor care veneau s-o privească se întindea pe o distanță de trei kilometri, pe lângă Tiergarten și timp de patru zile numărul lor părea să nu scadă în nici un fel.

Era monoton să vezi atîția oameni îndoliați în anul acela sumbru, de după război, dar chiar și în moarte, Lili Schneider inunda cu bucurie sufletele oamenilor. La radio nu se auzeau decît aplaudatele ei înregistrări din muzica lui Wagner, Smetana, Beethoven sau Schubert. Milioane de ochi se umezeau de durere și încă mai multe milioane lăcrimau copleșiți de frumusețea pură a acelei voci fără egal.

Și veneau s-o mai privească o dată:

Mame, strîngîndu-și pruncii înfometate!..

Bunici, care-și pierduseră totul în război și pentru care cîntecele Lilies aduceau timp de o clipă înapoi umbrele memoriei...

Soldați întorși de pe fronturi îndepărtate, care prinseseră curaj și-și adormiseră dorul de casă ascultîndu-i vocea...

Văduve, ale căror soți le duseseră cîndva, în vremuri mai fericite, s-o vadă pe Lili cîntînd în opere și operete...

Și, în sfîrșit, tinere fraulein, de mîna cu drăguții lor militari.

Lili Schneider fusese o vrăjitoare bună, o urzitoare de visuri, o sirenă. Cuprinsese cu farmecul ei o națiune întregă și nici chiar moartea nu putea rupe vraja.

Lili cu fața ei de înger! Lili cu vocea ei de privighetoare! Lili cu trupul unei țîrfe...

Bărbații o idolatrizaseră, femeile o adoraseră. Ținuse afișele celor mai mari opere din Europa – ca să nu mai vorbim de dormitoarele celor mai puternici bărbați ai vremii.

Apartinea Germaniei. Și acum, după o absență de cinci ani, se întorsese. În sicriul ei oval, rămășițele îi erau zguduitor de împutinate și carbonizate. Focul care-i mistuise casa din Londra o distrusese complet. Duse îi erau viața și frumusețea, dar muzica ei avea să dăinuiască veșnic.

Milioane de oameni plîngeau. Și atmosfera întregii țări se armoniza cu știrile transmise la posturile de radio din întreaga țară: Lili cîntînd Requiemul lui Brahms.

Chiar și în zilele acelea cu discuri zgîriate și rețele de transmisie încărcate de paraziți, vocea ei se ridica deasupra oricărei imperfecțiuni. Pentru că orice ar fi cîntat, ea respira de strălucirea magică a vieții, avea formă și volum, și emoție și răsunset.

Carleton Merlin, un tînăr corespondent al ziarului „Herald Tribune”, reușise să-și croiască drum pînă la marginea gropii. Acolo își ridică cu destulă greutate aparatul de fotografiat voluminos tocmai cînd Louise Bielfeld, prea frumoasa soră a Lilies, își dădu pe spate vâlunile negre care-i acoperiseră pînă atunci fața. Carleton așteptă ca purtătorul de palium să-i înmîneze o mică lopată de argint. Așteptă ca ea să ia un pic de

pămînt din movilița de lîngă groapă. Și apăsă pe declanșator, exact cînd Louissette arunca în groapă simbolicul pumn de pămînt.

Cînd, mai tîrziu, filmul fusese dezvoltat, corespondentul de presă rămase perplex: Louissette zîmbea, un zîmbet la fel de enigmatic ca al Mona Lisei. Se holbă la fotografie și se încruntă. De ce? se întrebă. De ce zîmbește?

Deși Carleton nu și-a dat seama imediat de asta, viața lui a început cu adevărat în momentul în care a apăsat pe declanșatorul aparatului de fotografiat.

Și tot acest moment avea să-i anunțe sfîrșitul vieții, mulți ani mai tîrziu.

Pentru că Lili Schneider avea o putere care – chiar dincolo de moarte – trecea peste ani, peste mări și chiar dincolo de firele de nisip ale clepsidrei timpului.

CARTEA ÎNTÎI

MOARTE

1

Atlantic City, New York City, 1993

La cazinoul vestit în lumea întreagă din Atlantic City – răsună vocea crainicului profesionist – „transmitem cele 48 de ore anuale ale programului TV: 'Turul Anual de Ajutorare a Copiilor'! Și acum, primii oaspeți pentru șase ore ale programului TAAC (Turul Anual de Ajutorare a Copiilor); nu-i așa că mă ajutați să-i întâmpinăm cum se cuvine pe acești monștri sacri ai scenei, ecranului și televiziunii? Iată-i! – Shanna Parker și Joe Belmotti!“

Publicul din „Cleopatra Auditorium“ aplaudă însufletit, în timp ce orchestra se auzi cîntînd primele măsuri din „Pe faleză“ Două reflectoare se aprinseră. Unul dintre cercurile de lumină o învăluie pe Shanna Parker, care păși vioi din stînga scenei, strălucitoare în rochia ei de paiete argintii și albastre. Joe Belmotti, încheiat ca o nucă în costumul formal cu cravată neagră, alunecă pe nesimțite din dreapta scenei, în al doilea cerc de lumină.

„Mulțumesc“, exclamă Shanna în microfon. Apoi, cu zîmbete de porțelan, ea și Joe Belmotti salutară: „Bună, America!“ la unison, desfăcîndu-și larg brațele ca să cuprindă pe toată lumea.

– BUNĂ, SHANNA ȘI JOE! tună publicul, izbucnind din nou în aplauze frenetice.

– Ce public minunat! le spuse Shanna călduros. Haideți să aplaudăm din nou, pentru voi.

Și punându-și microfoanele sub braț, ea și Joe începură să bată din palme cu entuziasm.

– Și acum, haideți s-o mai facem o dată, în numele cauzei bune care ne-a adunat aici! adăugă Joe Belmotti cînd aplauzele se stinseră.

Urmă un nou ropot însuflețit.

– Nu e minunat că sîntem aici, Joe? îl întrebă Shanna. N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume! Nici n-o să crezi ce oaspeți avem aici! Dar pentru început, de ce nu spui tuturor celor care nu sînt familiarizați cu TAAC ce este această organizație minunată și cît bine face în fiecare zi?

Joe Belmotti prinse mînea imediat:

– E absolut minunat binele pe care-l face TAAC, Shanna. Știi că absolut în fiecare zi milioane și milioane de copii ai lumii se duc la culcare înfomețați sau mor din cauza unor boli tratabile? Iată de ce TAAC...

– Adică „Turul Anual de Ajutorare a Copiilor“, intră repede pe fir Shanna.

– ...hrănește și îmbracă milioane de copii și trimite doctori și asistente în țările lumii a treia – și chiar la azilele de săraci de aici din țară.

– Și cum TAAC este o întreprindere neprofitabilă în plan material – adăugă Shanna, – toate aceste fapte bune se fac din bănuții, centimele și dolarii pe care-i donați voi, sponsorii. Fără contribuțiile voastre, toate milioanele de copii cărora le alinăm durerile ar suferi. Și totuși mai sînt încă atîtea milioane de copii care așteaptă ajutorul nostru.

– Știi, Shanna, uneori am impresia că-i aud.

– Toți îi auzim, dacă ascultăm destul de atent. Și acum să arătăm prietenilor noștri de pe tot cuprinsul Americii camera unde primii două sute cincizeci de voluntari – care, trebuie s-o spun, ne-au oferit cu generozitate timpul lor – mînuiesc telefoanele așteptînd oferte de

sponsorizare, la numărul 1-800, care va apărea din cînd în cînd pe ecran.

Și în camera de lucru, centrala telefonică pentru numărul 1-800 își clipi deodată luminițele ca un pom de Crăciun.

– Doamne, ce voce are femeia asta!, intonă Sammy Kafka în vreme ce mulțimea îmbrăcată cu grijă îi scotea în valul ei pe cei doi bărbați afară din Metropolitan Opera. Cîntă ca un înger (Își sărută zgomotos vîrfurile degetelor). Ah, dar să-ți petreci viața lîngă ea și să ai privilegiul s-o ascuți exersînd! Ar fi ceresc, băiatule! Raiul pe pămînt!

– Dar credeam că nu-ți plac femeile grase, remarcă zîmbind Carleton Merlin.

– Grasă? și Sammy Kafka îi aruncă prietenului o privire ironică. Cine zice că-i grasă? E bine! Își strîNSE mîinile cu pete gălbui și-și agită pumnii viguroși. *Bună!*, repetă el cu o sclipire adolescentină în ochi.

Carleton Merlin rîse și-l bătu prietenește pe spate pe Sammy. Era de acum obișnuit de mult cu slăbiciunile celui mai vechi și mai bun prieten al lui. O gleznă zveltă și Sammy se îndrăgostea fulgerător, inevitabil și pînă peste cap. Scenariul nu cunoștea nici o abatere.

– Pe acolo, spuse Sammy, uite, arătînd la dreapta. Carleton, mult mai înalt, își lungi gîtul să privească. Într-adevăr, se vedea un culoar în mulțime.

Precaut, Sammy prinse bratul lui Carleton, ca să nu fie despărțiți. Pentru că Sammy Kafka era foarte scund și ar fi putut fi ușor înghițit de mulțime. Era elegant – un bătrînel simpatic cu un moț rebel de păr alb ca zăpada, totdeauna spilcuit – un dandy trecut de mult de șaptezeci de ani. Carleton nu-l văzuse nici măcar o dată pe Sammy arătînd altfel decît perfect – și perfecțiunea în cazul lui Sammy Kafka includea o garoafă roșie și proaspătă la butonieră, o eșarfă de mătase cu buline legată impecabil la gît și un luciu orbitor la pantofi.

Ceva în persoana lui Sammy te făcea să te gîndești la tinerețea eternă. Poate felul în care ochii lui de gazelă în-

conjurați de zbircituri priveau lumea cu un zîmbet mirat, ca și cum fiecare zi ar fi fost prima. Sau poate pur și simplu entuziasmul lui, pasul lui sprinten sau poate înclinarea tinerească a capului. Orice ar fi fost, era atît de drăguț, încît indiferent de excentricitățile pe care le afișa, prietenii și străinii îi treceau totul cu vederea – lucru care nu se întîmpla cu cei care lucrau în domeniul muzicii și-l cunoșteau mai bine. Compozitori de talie mondială, dirijori, muzicieni, interpreți – chiar și decoratori de scenă – pentru aceștia bătrînelul simpatic însemna însăși teroarea. Pentru că Sammy Kafka era cel mai reputat critic de muzică clasică din America. Unii spuneau că din întreaga lume.

Carleton Merlin era mai tînăr decît bătrînelul lui prieten în vîrstă de 77 de ani – abia trecuse de 70. Dar în felul lui, era la fel de diferit de restul umanității, ca și Sammy Kafka.

Oamenii aveau tendința să uite că locul de naștere al lui Carleton Merlin era Boston și că el arăta lumii tabloul exact al aristocratului sudist, un gentleman cu miros de levănțică. Sammy era slăbuț, el era înalt și impunător; Sammy arăta ca și cum o pală de vînt l-ar fi putut doborî, el își purta cu mîndrie burta impresionantă. Îi plăceau costumele albe tropicale, pălăriile de Panama și la gît purta cravate negre gen șiret. Toate acestea, împreună cu părul și barbișonul alb, îl făceau să pară leit un colonel de pe o plantație. Bastonul cu mîner de argint nu era o afectare: cu mai mulți ani în urmă, un accident îi lăsase un șchiopătat ușor de observat.

– Uită-te la ei!, mîrii Sammy. Ai zice că sînt King Kong la demonstrație!

Arată supărat mulțimea care traversa Lincoln Center Plaza și cobora scările spre stradă.

– Înăuntru, totul e „Brava! Brava!” și acum deja au uitat, au lăsat tot ce-au trăit în urmă! Unde s-or grăbi așa de tare? Spre camere mici cu pereți de carton? Spre supeuri

„după-operă“? *Oamenii*, spuse el, uneori nu merită frumusețea pe care banii lor o cumpără.

Ochii lui măsurau răutăcioși gloata care încă se mai scurgea afară, din operă.

– *Diletanți!* strigă el.

În mintea lui, acesta era cel mai rău lucru care se putea spune cuiva.

Carleton nu se putu opri să nu rîdă. Sammy n-avea niciodată răbdare cu genul de oameni care mănîncă și pleacă. *Dar ce e opera?* îl putea auzi pe Sammy perorînd. *Cum, dar e cel mai al naibii de bun festin de pe pămînt – hrană pentru suflet! Așa că nu pricep cum pot să mănînce și să plece imediat, fir'ar să fie!*

– Vino, să așteptăm să se subțieze șuvoiul ăsta, spuse Carleton dezgustat și-și conduse prietenul spre fîntîna din mijlocul pieței. Devenise un obicei pentru ei să stea acolo și să savureze spectacolul pe care tocmai îl ascultasera – dacă, bineînțeles, aveau ce savura. În seara aceea, din fericire, erau și se simțeau amîndoi înălțați și electrizați – prea înălțați și electrizați ca să o pornească imediat prin noaptea sclipitoare de primăvară. O operă atît de bine montată merita să fie savurată, întîrziînd senzațiile primite de simțuri așa cum plimbi vinul pe cerul gurii pentru a-l degusta.

Minute în șir stătură alături de perdeaua țîșnitoare de apă, Sammy cu o înclinare a capului și cu mîinile împreunate pe genunchi, iar Carleton cu mîinile lui mari și osoase adunate pe măciulia argintie a bastonului din abanos. O schimbare a brizei îi învălui într-o ceață ușoară de stropi reci.

– Așa... zise Sammy. Ai de gînd să rămii mai mult în oraș de data asta?

Carleton nu-l auzi. „*Ombra Leggera*“ din opera *Dinorah* a lui Meyerbeer îi umplea încă mintea cu notele bogate și rezonante ale sopranei de primă mîină.

– Spuneam că, repetă Sammy un pic iritat, acum că te-ai întors, ai de gînd să rămii mai mult în oraș?

– Mai stau câteva zile, încuviință Carleton. Pe urmă, trebuie să zbor înapoi la Londra și de acolo la Viena.

– Înțeleg, tot mai cercetezi afurisita aia de biografie a lui Schneider, spuse Sammy cu un mormăit nemulțumit. Tu și Lili Schneider! Câți ani ai cheltuit cu cercetarea? Doi și jumătate? Trei?

Carleton îi aruncă o privire amuzată.

– Aproape cinci.

– Cinci ani! suspină Sammy și-și clătină gînditor capul. La vîrsta noastră, asta ar putea fi tot ce ne-a mai rămas din viață.

Carleton dădu din umeri.

– E nevoie de o biografie definitivă pentru Lili. Pînă acum, tot ce s-a publicat despre ea a fost ori igienizat complet, ori absolut scandalos.

– Și ai găsit ceva nou? Ceva care să cutremure lumea, nu-i așa?

Sammy avu grijă ca tonul să-i fie cinic și vag dezinteresat. Știa mult prea bine că prietenul lui își păzea cu gelozie descoperirile biografice. Să-l întrebi ceva precis era cel mai sigur mod de a-l pune în gardă. Dar un număr de tatonări ocolite și grațioase aveau șanse de a obține mai mult.

– Hm, se poate spune că am făcut ceva progrese, spuse Carlton evaziv.

– Bun, încuviință Sammy. Bun!

– Așa sper și eu.

Carleton contemplă cele cinci arcuri înălțate din sticlă ale clădirii operei, clădire care, cu modernele ei candelabre și cu picturile murale serafice ale lui Chagall, izbutea întotdeauna să-l deprime. Modernitatea afișată îl făcea să tinjească după ornamentele bătrinelor palate ale operelor mari din Europa.

– Și cînd o să termini cercetarea, continuă Sammy pe același ton dezinteresat, vom descoperi că Lili era nebună după ciocolata elvețiană, sau că nu-și plătea factura la croitor sau că-și vindea trupul pentru diamante. Cam așa ceva, nu?

- Ei... ceva de felul ăsta, presupun, spuse Carleton solemn, de parcă acea înșiruire avea o greutate deosebită pentru el.

- Judecînd după alte biografii scrise de tine, bănuiesc că vei aștepta pînă cu o zi înaintea publicării și atunci vei convoca o conferință de presă în care vei anunța o informație zguduitoare, care va cutremura publicul.

După această replică, Sammy îl privi cu coada ochiului și așteptă.

Dar Carleton nu mușcă din momeală, rămase liniștit, mai departe.

- O conferință de presă... hmm. Se încruntă gînditor și dădu încet din cap.

- Da. Editorului cred că i-ar place asta. Ceva picant... gustos... o plească bună pentru apetitul oricui... Trebuie să țin minte asta. Crește vînzările!

Sammy își stăpîni un gest de dezgust. Să încerci să obții informații concrete de la Carleton era ca și cum ai fi încercat să deschizi cu mîinile goale o cutie sudată.

- Și picanterea asta pe care-o vei împărtăși publicului cu atîta fanfară... presupun că știi deja ce e?

- Da, m-am gîndit la asta, recunosc liniștit Carleton.

- Și *va fi* zguduitoare?

- Va fi.

Carleton reuși să se arate plictisit, ca și cum acela ar fi fost ultimul lucru la care se gîndea - un semn pentru Sammy că nu cîștigase deloc teren.

Ce putea să fie?

- O înregistrare pierdută? se aventură Sammy șiret. Un studio a păstrat o bandă încă nedescoperită?

- Eu totdeauna caut și așa ceva.

Carleton părea complet blazat. *Mă adormi*, comunicau ochii lui, cu pleoape care se închideau.

Lui Sammy îi venea să-l zguduie și să țipe.

- Ai descoperit un copil nelegitim?

Dar Carleton păru că nici nu-l aude.

- Bineînțeles, nu las nici o piatră neîntoarsă. Pentru o biografie trebuie săpat adînc, foarte adînc. Nici n-ai crede

ce secrete găzduiește mintea omului obișnuit. Așa că, în cazul unui geniu care a murit, poți să te aștepti ca secretele pe care le-a luat cu el (sau cu ea) în mormînt, să fie îngropate cu mult mai adînc decît ai crede.

– Carleton, ești un vulpoi de prima mînă, zise Sammy jignit. Chiar nu contează patruzeci de ani de prietenie. Știi că pot ține un secret. După felul cum mă duci cu vorba, cineva ar putea crede că ai descoperit leacul cancerului!

Carleton zîmbi tăcut.

– Știi că urăsc misterele, se plînsese Sammy.

– Crede-mă, prietene, pe asta merită să-l aștepti. Vei vedea.

– Dacă spui tu, spuse Sammy țîfnos, știind că era inutil să mai insiste.

Asta dovedește un singur lucru, gîndi Sammy. Orice ar fi descoperit, e ceva important. Ceva uriaș. Dar ce-ar putea fi?

Mai stătură o vreme tăcuți. Amatorii de operă se răriseră simțitor; piața era aproape goală și căpătase un aspect periculos, aproape sinistru.

Sammy oftă.

– E timpul să plecăm, murmură el, ridicîndu-se, altfel o să fim niște ținte bune pentru țîlhari.

Potrivindu-și haina, își aranjă și garoafa de la butonieră.

Sprîjinindu-se în baston, Carleton și, împreună, cei doi prieteni merseră agale, pînă la intersecția dintre bulevardele Columbus și Broadway, unde se îmbrățișară și se despărțiră, promițîndu-și să se caute în curînd. Sprinten, ca de obicei, Sammy se îndreptă spre nordul orașului, în vreme ce Carleton, cu șchiopătatul lui ritmic, se îndreptă spre sud-est, neputîndu-și stăpîni un chicotit: „*Dacă ar ști Sammy!*” Dar chiar dacă i-ar fi spus prietenului ce comoră găsise, Sammy nu l-ar fi crezut. Nimeni nu bănuia... *Nici eu nu credeam, pînă de curînd*, își zise el.

Nu era mult de mers pînă la apartamentul lui de la Osborne, de pe strada 57 de vest. Osborne era a doua clădire din oraș, în privința tradiției și luxului apartamentelor care o compuneau. Piatra roșcată, ferestrele simetrice cu ghirlande de frunze sculptate și stilul unui palazzo rustic renascentist dădeau clădirii o demnitate care nu putea fi știrbită nici măcar de magazinele de la parter.

Portarul de noapte îl salută zîmbind.

– Iar la operă? ghici el, ținîndu-i ușa.

Charleton rîse agițîndu-și bastonul.

– Prietene, ar trebui să fii detectiv.

Și în pași de dans, care se potriveau cu starea lui de spirit euforică, bătrînul Carleton se îndreptă spre lifturi, încercînd cu o imitație nereușită să-l reamintească pe Fred Astaire.

Încă dansa greoi cînd păși în splendidul său apartament. Era enorm, pentru un bărbat singur, mai ales pentru un bărbat ale cărui dorințe scădeau în intensitate cu fiecare an care trecea. Din punctul lui de vedere, avea mult prea multe camere, umplute cu mult prea multe bibelouri și alte obiecte care adunau praful, rezultat al acumulărilor de-o viață. Amuzant, dar cu cît îmbătrînește omul, cu atît are mai puțină nevoie de astfel de lucruri.

O plîng pe Stephanie cînd o să dau ortu' popii, gîndi el. De fapt, îi plîng pe toți cei care o să aibă de curățat locul și o să trebuiască să scape de toate nimicurile astea.

Îngîinînd „Ombra Leggera“, își agăță pălănia de Panama în cuier. Apoi, lăsîndu-și bastonul lîngă ușa de la intrare, șchiopătă pînă la bucătărie, ca să scormonească prin frigider. Trecînd în revistă rafturile pe care menajerul lui, Pham Van Hau, le umplea mereu cu mîncare, se hotărî să-și facă un sandwich consistent. Scoase pîinea neagră și specialitatea lui Pham Van Hau, o felie de friptură rece de porc, bogată în colesterol (I-ar fi amuțit pe doctorul lui) și groasă de două degete. Își puse friptura între două bucăți de pîine și adăugă o cantitate considerabilă de ketchup. Apoi, turnîndu-și o porție sănătoasă de vin roșu, bău

mulțumit, în vreme ce șchiopăta spre camera unde petrecea cea mai mare parte a timpului.

Ca mulți dintre cei care locuiesc singuri, se îndreptă automat spre televizor. Era potrivit pe unul din posturile locale independente.

„...N-au fost minunați, Joe, gîlgîia vocea de pe ecran și cînd te gîndești că n-au mai cîntat în trio din 1968! A fost istorie făcută sub ochii noștri! Știi, să-i aud din nou, a fost ca și cum m-aș fi întors la zilele de aur ale revistei!

– Și pentru mine a fost la fel, Shanna. Zilele acelea erau adevărate. Dar să trecem la chestiuni mai serioase. După notița pe care tocmai am primit-o, îți vine să crezi că în ultimele trei ore am strîns douăzeci... și... trei... de milioane... de dolari! Nu-i așa că-i grozav?

Aplauzele susținură noutatea.

„– Sigur, Joe. Dar așa cum știe oricine care a călcat într-un super market, banii nu mai sînt ce erau...”

Carleton își puse deoparte sandvișul și se uită amenințător la televizor. Apoi intră în baie, își puse proteza dentară într-un pahar, luă o pastilă de reglare a tensiunii. Era foarte treaz, încă prea treaz pentru a se putea culca imediat. Poate va mai lucra cîteva ore la biografia lui Schneider. *Fiecare oră e prețioasă*, gîndi el. *Și mai sînt altele de făcut...*

„– Și ca să nu fim greșit înțeleși, Joe, trebuie să-i facem pe spectatori să înțeleagă că nu trebuie să se lase prostiți de cantitatea mare de bani. Nu e prea mult pentru ceea ce vrea TAAC.

– Ai dreptate, Shanna. Știi, TAAC nu e numai plînsetul unui copil, e...

– Un strigăt de ajutor”, concluzionă Shanna coerent.

– TAAC are nevoie de ajutor, cred și eu! rînji Carleton, închizînd televizorul. Ipocriți blestemați!, murmură el.

Chiar atunci, de pe coridor, auzi soneria.

Își lăsă capul în piept încruntat. Era aproape miezul nopții.

– Cine dracu’ o fi la ora asta? murmură pentru sine, înainte de a se duce greoi spre ușă.

2

New York City. Închisoarea Raiford, Starke, Florida

„Al optulea amendament la Declarația Drepturilor e dreptul de a îndura... nu. Asta e al doilea. Al optulea...”

Pham Van Hau murmură cu o voce reținută în timp ce răsucea cheia în ultima broască. Era un refugiat vietnamez zvelt, abia trecuse de treizeci de ani, și testul pentru acordarea cetățeniei americane care-l aștepta ocupa spațiul cel mai important în mintea lui.

Cilindrul mecanismului de încuiere scoase un „clic” și vietnamezul deschise ușa, se strecură spre camera mare de primire cu pasul ușor și se trase înapoi, izbit deodată de un puternic miros de putreziciune. Își descreți dezgustat nasul, fluturându-și o mână în fața acestuia, spre a goni cu degetele lui subțiri valul de aer rău mirositor. *Ce putea să miroasă așa? Carne stricată?*

„Poate a plecat iar într-o călătorie și a uitat să arunce gunoiul”, gândi el închizînd ușa și zăvorînd-o. Apoi își lăsă jos sacoșa de cumpărături și-și agăță în cuier jacheta sport ușoară pe care-o purta. Pentru o clipă, rămase încremenit cu o expresie gînditoare ce acoperise fața sa cu pomeți ridicați.

În apartament era liniște.

„Nu e nimeni acasă”, murmură el, ca pentru sine.

Acesta era un lucru pe care-l putea spune cu siguranță. Apartamentele goale au întotdeauna o liniște ciudată, senzația aceea de aer stătut.

Ei, n-are rost să pierzi vreme. Să începem, cu încăputul, își zise el.

Cu mișcări rapide, deschise ușa salonului cu ferestre care aveau ca priveliște colțul străzilor 57 și 7. Rămase în prag și se uită prin cameră. Nu, nici aici, nimic. Traversând camera, deschise larg ferestrele. Se auziră zgomotele traficului de afară, dar Pham nici nu le băgă în seamă. Oricum, zgomotul îi făcea plăcere. Așa apartamentul părea mai viu... mai puțin lugubru.

Adulmecînd precaut, porni să caute sursa aceluia scîrbos miros dulceag. Nu venea din bucătărie. Mergînd din cameră în cameră, deschidea ferestrele larg, ca să gonească duhoarea.

Dormitorul domnișoarei Stephanie. Mirosul părea mai puternic aici. Pham cercetă camera cu ochii lui negri strălucitori. Nu, nici aici nu era nimic. Intră în baia alăturată. „Nu”, spuse tare și se încruntă și mai mult.

Dormitorul stăpînului. Se opri în fața ușii întredeschise, cu mâinile în șolduri. De aici trebuia să vină mirosul ăla. La urechi îi ajunse un bîziiit în surdină, ca de la un roi de albine. *Albine? În casă? În mijlocul orașului?* Deschise ușa complet, respirînd prudent numai pe nas.

Chiar în fața lui, pe podea, zăcea un scaun răsturnat. Și chiar în raza privirii lui, văzu niște picioare desculțe atîrnînd pe marginea scaunului. Auzi un scîncet ciudat și nu-și dădu seama că-l produsese chiar el.

Tremurînd, își înălță privirea de la picioarele goale spre abdomenul flasc și – Sfinte Buda – trăsăturile umflate și întepenite ale... domnului Merlin! Un roi de muște, speriate de sosirea lui Pham, se ridică de pe cadavru, bîziiind turbate în jurul lui.

Pham încremenise de groază. Patronul lui... *fostul* lui patron... spînzura de candelabru olandez, cu o curea în jurul gîtului umflat.

Pham își depăși starea de paralizie. Împleticindu-se spre culoar, își astupă gura cu o mîină, iar cu cealaltă închise și încuie camerele pînă ajunse la cea de primire. Se luptă cu ușa de la intrare, o dădu de perete și ieși zberind cît îl țineau plămîinii, vecinii fiind în măsură să ateste că avea o voce bună să scoale și morții.

Numai Carleton Merlin nu se trezi.

*

* * *

– Știi ceva, doamnă? întrebă Jed Savitt, violator condamnat și autor al mai multor omoruri, privind drept în ochii Stephaniei Merlin. Ești cea mai bună bucătică din lume, care a intrat vreodată pe ușa asta.

– Taie! îi spuse obosită Stephanie Merlin camera-manului.

Luminile scăzură brusc în intensitate. Camera de filmat se opri.

Stephanie își trecu mîna prin păr, suspină și-și împreună mîinile sprijinindu-se de biroul de metal. Își încrucișă privirile cu ale ucigașului.

– Domnule Savitt.

Se lupta să-și controleze vocea, să și-o facă profesională și impersonală.

– Trebuie să-ți aduc aminte mereu că filmăm această emisiune pentru o oră de vîrf?

Ochii înghețați ai lui Savitt părură să treacă prin ea, făcînd-o să tremure involuntar. *Sînt ochi morți*, gîndi ea cutremurată. *Slavă Domnului că nu sînt singură cu el.*

Numai gîndul era de ajuns ca să i se facă pielea de găină.

În afară de ei doi, mai erau șase persoane în celula mică și prost aerisită a condamnaților la moarte. Doi gar-

dieni în uniformă, temnicerul care mînuia telefonul în cazul cînd execuția era oprită și o echipă de la „Jumătate de oră”, emisiunea de știri și divertisment a Stephaniei, difuzată săptămînal de două sute de posturi independente de televiziune din țară. Ca de obicei, îi alesese pe Rusty Schwartz, cel mai bun cameraman al ei, pe Rob Manelli, care făcea minuni cu luminile și pe Ted Warwick, producătorul ei. Acesta era numai un schelet de echipă, dar era tot ce se putea aranja în spațiul și situația aceea.

Stephanie se uită fix la Savitt, adunîndu-și tot curajul. Stătea rezemat de spătarul scaunului și o sorbea din ochi. Trecut de treizeci de ani, era înalt de vreun metru optzeci și arăta chiar foarte bine. Avea un păr bogat, de culoarea paiului, o bărbie puternică și pistruii... ar fi candidat cu succes la „Domnul Plăcintă Americană”, dacă n-ar fi avut nasul zdrobit și un mic defect mental. Avea ceva cu fetișcanele. Și cu jucătorii de baseball.

Stephaniei îi venea greu să nu-și lase baltă emisiunea.

Stephanie Merlin avea douăzeci și opt de ani și era frumoasă. Dar era prea osoasă ca să fie considerată perfectă și prea provocatoare și autoritară ca să fie caracterizată drept o frumusețe. Totuși, atrăgea fără îndoială atenția și, dintr-un motiv sau altul, pelicula sau ochiul camerei de luat vederi, chiar prost mînuite, tindeau să-i pună în valoare pomeții ridicați și ochii frumoși și albaștri ca topazul.

Avea un metru șaptezeci și cinci înălțime, cîntărea șaiszeci și două de kilograme și jumătate, pielea albă, ca lumina palidă a fildeșului, și părul blond-auriu, lung pînă la umeri. Îi purta dat pe spate și legat cu o panglică lungă, albastră. Clipsurile de aur în formă de cochilie de melc și un colier gros și simplu de aur îi evidențiau tairorul bleu-marin și bluza albă de mătase.

Jed Savitt se întreba cum ar fi arătat goală și cu părul desfăcut, bineînțeles, împreună cu doi jucători de baseball.

– Hai să lămurim câteva lucruri înainte de a continua, îi spuse ea cu o voce rece, de servici. N-am cerut eu să vin aici. Avocatul tău ne-a sunat pe *noi* și mi-a oferit *mie* un interviu în exclusivitate. Vezi ușa aia?

O arătă, și el încuviință din cap.

– Ori cooperezi, ori eu și echipa mea ieșim exact pe acolo și atunci, „Ciao baby. Capisce?” Ai de ales. Cum zici să fie?

Savitt o privi lung, apoi rînji. De fapt, buzele îi rînjiră; ochii lui nu arătau nici o licărire de viață.

– Ești o doamnă dură, să știi, spuse el admirativ. Ești sigură că n-ai condus vreo închisoare?

Stephanie își împinse scaunul, gata să se ridice.

– OK, OK! Și cel mai notoriu ucigaș al Americii făcu un semn cu mîna lui Rusty Schwartz și Rob Manelli. Spune-le să înceapă!

Ea dădu din cap.

– Bine, băieți, spuse ea, l-ați auzit. Continuați de unde am tăiat.

Lămpile clipiră din nou, scaldînd camera într-o lumină albă orbitoare și banda începu să se învîrtească în camera video.

Stephanie se așeză picior peste picior și continuă de unde se opriseră.

– Așa deci, Jed. (Vocea îi suna destul de profesional). Mai ai o oră pînă la data programată pentru execuția ta. Înainte de a muri, dorești să spui ceva familiilor victimelor tale?

Jed zîmbi.

– Stephanie, replică el, folosind numele mic, cu familiaritatea celor de la televiziune. N-au fost victimele mele. Așa cum știi, am fost condamnat pentru... delicte, da. Dar îmi afirm mai departe nevinovăția.

– Deci spui că tu *nu* ai comis cele douăzeci și opt de crime?

– Exact asta tot spun de șapte ani, dar nimeni nu vrea să mă asculte.

Zimbi aparatului de filmat, dezvăluind două șiruri de dinți albi și egali.

– Simți o anume ostilitate față de societate pentru că ți s-a dat această sentință?

– Ostilitate?, și condamnatul clipi repede. De ce aș fi ostil?

– Dacă ești nevinovat, cum pretinzi...

Jed dădu din umeri.

– Viața-i o haimana neroadă. Dar, ca să-ți răspund la întrebare: nu, nu sînt supărat. M-ai înțeles greșit. Nu societatea e cea care vrea să mă electrocuteze, Stephanie. Procurorul și judecătorul, spre nefericirea mea, sînt doi stupizi. Ca să nu mai vorbesc de toate rudele alea prost informate, care cer sînge – sîngele oricui.

– Deci crezi că procesul și deliberarea juraților nu au fost corecte?

– Jurați? Jurații mei? se strîmbă el. Lucrători la poștă? *Gospodine?*

Ea deveni conștientă că luminile îndreptate direct spre el dădeau ochilor lui de piatră sclipiri de argint.

– *Tu ești juratul meu, Stephanie?*

Poftim! Iar o face! Preia controlul. Pune întrebări.

Bine, durule! gîndi ea. *Hai să vedem cum reacționezi la asta.*

– Spune-mi, Jed (își păstră intenționat vocea pe un ton egal), ți-e frică de moarte?

El continuă să-i zîmbească.

– Aș fi un mincinos dacă aș spune că nu mi-e. Vezi, Stephanie, la toți ne e frică să murim. Arată-mi un om care nu vrea să trăiască veșnic și-o să-ți arăt atunci, un mincinos.

Făcu o pauză.

– *Tu nu vrei să trăiești veșnic, Stephanie?*

Vocea lui scăzuse pînă la șoaptă. Ea simți cum i se ridică firele de păr de pe ceafă și tremură. Chiar și tăcerea părea să vibreze. Apoi, sună telefonul. Se auzi ca explozia unei bombe. Toți tresăriră și se uitară într-acolo.

Cu excepția Stephaniei. Privirea ei rămăsese încleștată de cea a lui Jed Savitt.

Crede că a sunat guvernatorul pentru o amânare a pedepsei, își zise în sinea ei.

Gardianul, un bărbat înalt și solid, cu părul înspicat cu fire albe, ridică receptorul după al doilea semnal.

– Aici Warden Woods.

Ascultă, apoi izbucni:

– Dumnezeule! Transferă convorbirea asta pe linia unu șase! Și pentru numele..., nu mai bloca linia asta blestemată!

Trînti jos telefonul, supărat.

Ochii Stephaniei nu-i părăsiseră pe cei ai lui Savitt; văzu cum speranța din ei pălea, ca lumina dintr-un bec aproape consumat.

– Telefonul era pentru dumneavoastră, domnișoară Merlin, interveni vocea gardianului.

Se întoarse spre el.

– Cine era?

– N-am avut timp să întreb; trebuie să păstrăm linia liberă pentru guvernator, sau pentru o decizie de ultim moment a Curții Supreme. Dacă vrei să răspunzi, telefonul celălalt e alături, în camera presei.

Arătă cu capul spre ușa de oțel nituită.

Stephanie îi aruncă o privire producătorului.

– Te rog, Ted, poți să te duci să vezi tu ce e?

– La ordin.

Ted Warwick o salută în glumă; cînd paznicul deschise ușa și o deschise, reportera putu auzi zumzetul a zeci de voci. Apoi ușa se trînti repede la loc și totul reveni la liniștea intensă de dinainte.

Stephanie își strînse mîinile și le puse pe masă, apoi îl privi gînditoare pe condamnat.

– Așa deci, Jed. În cursul procesului s-a dat la iveală că ai folosit mai multe nume false...

El zîmbi și clătină din cap.

– Vrei să spui, Stephanie, că acuzarea *a pretins* că am folosit șapte nume false. E o deosebire.

– Dar au adus dovezi! Permise de conducere și pașapoarte cu fotografia ta...

– Zău, Stephanie (păru dezamăgit). Și eu, care te credeam o fată așa de deșteaptă!

– Dar permisele și pașapoartele nu erau inventate, S-au verificat. Și erau pline de amprente tale! Cum explici asta?

Criminalul dădu din umeri.

– Jed, oftă ea, asta nu se dă pe post. OK?

– Adevărat, Stephanie?, păru el foarte interesat.

– De ce m-ai cerut pe *mine* pentru un interviu? Avocatul tău a specificat tuturor că nu acorzi nici un fel de interviu.

– Da, dar l-a ascultat cineva? L-ai văzut cînd ai venit aici, Stephanie. Doar i-ai auzit adineaori.

Făcu un gest spre ușa pe care ieșise Ted Warwick.

– Camera presei e plină de animale înfometate și înfierbîntate de mirosul sîngelui. Știi cîți reporteri sînt acolo, Stephanie? Peste 150. Toți așteaptă să mă vadă murind (chicoti uscat). Se pare că, în ultimă instanță, moartea e și ea o poveste de interes uman.

– Poate. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce *eu*? Ei se aflau deja postați aici. Ai fi putut alege. „New York Times” sau „Șaizeci de minute” Chiar și „A Current Affaire”, dacă ai astfel de gusturi.

El se aplecă încet înainte, cu brațele încrucișate pe biroul de metal și o privi cu cea mai sinceră expresie pe care o putea avea.

– Aștept să te cunosc de-o groază de timp, Stephanie – a fost ultima mea dorință, ca să zic așa. Știi cum sînt copiii ăia bolnavi de ceva fără scăpare, la care vine un campion sau cineva și îi ia la Disneyworld. *Tu* mi-ai îndeplinit dorința. Vezi tu, Stephanie Merlin, *tu* ești Disneyworld pentru mine. Campionul *meu*.

De aproape, caninii lui arătau ascuțiți și lungi; aco-perise microfonul pentru ca sistemul de captare a sunetelor să nu-i prindă cuvintele.

– Ce-ai spune dacă ți-aș mărturisi că am urmărit cu religiozitate emisiunea ta timp de peste doi ani? Și nu pentru că e bună. Ci pentru că... tu ești idealul meu feminin...

Ea se abținu să nu se strîmbe.

– Văd că nu ești impresionată. Dar nici n-am crezut că vei fi.

– Sînt... onorată că ai putut gîndi de bine...

– Nu, Stephanie. Nu, *nu* (își scutură capul). Nu ești onorată. Ești înspăimîntată!

Ea îl privi fix. Pusese punctul pe „i”.

– Ți-e frică de felul în care te pot lovi? Asta e, nu-i așa?

Nu așteptă un răspuns.

– Bineînțeles, vei fi la fel de ușurată ca și ceilalți cînd mă vor țintui în Bătrînul Fanfaron și-o să-ntoarcă butonul, nu-i așa? O să crezi că sînt dus pe vecie și o să te liniștească ideea asta.

Ea îl privea fix.

– Dar nu ghicești? *Nu* voi fi dus! Vezi, o să te aștept pe drumul celălalt, Stephanie.

Graiul mat al ochilor lui păru s-o atingă fizic.

– Nu-i așa că tu crezi în viața de după moarte, Stephanie?

Aerul dintre ei părea încărcat; fata îl putea simți vâlurind distorsionat.

Ușa se deschise din nou, departe, de parcă ar fi aparținut unei alte dimensiuni. Din nou se ridică zgomotul vocilor de afară.

– Steph, o chemă Ted Warwick, poți să vii, un pic la telefon?

Ea făcu un semn de refuz cu mîna fără să se întoarcă.

– Pune numărul pe hîrtie și spune că o să sun eu.

– E important, Steph. E Sammy Kafka. Sună de la New York.

Sammy! Pentru o clipă, bătăile inimii i se opriră.

– Ted, spuse ea încet.

Acesta o conduse spre ușa.

Jed Savitt o privi plecînd.

– Nu sta prea mult, strigă criminalul, se termină timpul!

Ea se bucură cînd ușa se închise peste chicotelile lui. *Asta-mi mai lipsea*, gîndi ea, scuturîndu-și capul ca să-l limpezească. *Un comediant cu gîtul în ștreang.*

Camera spațioasă unde erau găzduiți cei de la presă părea un stup în plină activitate. Peste tot pe podea șerpuiau cabluri groase, electrice, microfoane, reportofoane.

– Ted, întrebă ea decis, spune-mi, te rog, ce s-a întîmplat?

El o trase într-un colț, departe de urechi curioase.

– E vorba despre bunicul tău, zise el blînd.

Ea îl apucă de mîini cercetîndu-i fața cu ochii larg deschiși.

– Sammy a spus... (Ei oftă, dorindu-și să fi existat un mod mai ocolit de a da vestea). A spus că e vorba de o sinucidere.

– Sinu...

Cuvîntul o năuci, o lovi parcă, lăsînd-o amețită. Își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de peretele dur și închise ochii.

Undeva, la milioane de kilometri, se auzi o voce deformată de un difuzor:

„Doamnelor și domnilor, Curtea Supremă a Statelor Unite a suspendat execuția domnului Savitt. Domnul Savitt nŭ va acorda interviuri și acum este condus înapoi în celula sa. Veți fi informați pe larg în curînd. Vă mulțumim pentru răbdare.“

Vocea amplificată o lăsă rece pe Stephanie Merlin. Boabe mari de lacrimi îi udau obrajii. Încet, își înălță capul și deschise ochii. Apoi o forță liniștită îi lumineă trăsăturile.

– Bunicul meu, îi spuse ea convinsă lui Ted Warwick, nu s-ar fi sinucis niciodată. *Niciodată!*

3

Zborul New York City

Stephanie privea fix pătratul zgîriat pe plastic Perspex, fără să-și dea seama că luminile de jos se îndepărtau odată cu ascensiunea abruptă a avionului. Avea fața palidă și-și ținea strîns umerii cu palmele. Se simțea atît de robotizată, atît de rece... *Dar dacă sînt un robot, de ce mă doare așa de tare?*

Simți o mîină atingîndu-i blînd umărul. Își înălță încet fața brăzdată de lacrimi. Însoțitoarea se aplecase peste persoana care stătea lîngă ea.

– Aveți nevoie de ceva?

Stephanie negă din cap.

– Nu, mulțumesc, spuse ea posac, înforcînd spatele.

Însoțitoarea o mai privi o clipă, apoi îi atinse din nou umărul.

– Vă rog, puteți veni cu mine?

Stephanie era prea năucită de durere ca să întrebe ceva sau să se împotrivească. Ascultătoare, se luptă cu închizătoarea centurii de siguranță. Degetele îi erau amortite și greoaie, ca și cînd ar fi fost toate degetele mari. Strecurîndu-se pe lîngă vecinul de zbor, i se păru că făcea fiecare mișcare cu încetinitorul.

Ajunsă pe interval, se uită la însoțitoare. *Și acum?*

– Păreți să aveți nevoie de intimitate, spuse femeia cu înțelegere. Veniți, e un rînd gol în spate.

– Mulțumesc, spuse ea recunoscătoare și o urmă cu pași nesiguri. Așezată, acceptă un pahar de coniac și sorbi dintr-o dată.

– Dacă mai aveți nevoie de ceva, apăsați pe buton, spuse însoțitoarea amabil. Voi fi bucuroasă să vă servesc.

Am nevoie de bunicul viu, îi venea Stephaniei să spună. *Poți să mi-l servești pe el?* Dar politetea cîștigă. Mulțumi încă o dată și apoi se întoarse să privească fără să vadă luminița clipitoare de pe vîrfurile aripii avionului. După un timp, închise ochii obosită și se lăsă pradă durerii. Durerii și amintirilor. Acum deveniseră totuna.

Moartea îi luase bunicul. Îl furase de lîngă ea.

Cîtă ironie în faptul că tot moartea fusese cea care îl apropiase atît de mult!

Avea cinci ani și era la bunicul ei, vădov de multă vreme, cînd părinții ei muriseră într-un accident stupid. Aparent, radarul avionului se defectase în pătura de ceață care înconjura vîrfurile Mont-Blanc. Pilotul n-avea cum să știe că stîncă era exact pe linia lui de zbor.

Stephanie se întrebese deseori dacă părinții văzuseră muntele venind spre ei în acea ultimă secundă de teroare – și dacă avuseseră parte de o moarte rapidă. Spera să fi fost așa.

„Amîndoi trebuie să fim curajoși”, îi spusese bunicul ei după înmormîntare. Nu ne mai avem decît unul pe celălalt”

Nimic nu fusese prea bun pentru singura rudă în viață a lui Carleton Merlin. Își răsfrățase nepoata fără măsură, închiriind un decorator de interioare ca să-i transforme camera de la Osborne într-o fantezie roz, demnă de o prințesă. O copleșise cu daruri și îi cumpăra atît de multe haine, încît creștea înainte de a fi apucat să le poarte.

El insistase ca ea să se înscrie la Brearley, una dintre cele mai bune și mai scumpe școli particulare din Manhattan. Și tot el lua parte la ședințele cu părinții, o ducea la grădina zoologică, unde-i plăcea la nebunie, și la operă, unde adormea.

O lua cu el când străbătea țara în lung și-n lat pentru circuitul de discursuri și discuții pe care le ținea de fiecare dată după ce publica biografia vreunei celebrități. În anul doi de liceu, când ea se hotărîse să devină ziaristă, își folosise toate relațiile ca să-i obțină o slujbă de vară la ziarul *New York Post*. Mulțumită lui, își petrecuse vara dinaintea majoratului la departamentul de informații al canalului NBC.

Experiența de acolo fusese hotărîtoare pentru ea. lubea animația din camera știrilor. Îi dădea sentimentul că participă la facerea istoriei. În consecință, se hotărî să se înscrie la Universitatea Columbia la cursurile de ziaristică și televiziune.

„E un teren dur“, o avertizase Carleton Merlin.

Dar ea se dovedise și mai dură, își petrecuse verile și vacanțele în diferite camere de știri și absolvise „summa cum laude“ Carleton se umfla în pene ca un păun. „Va fi a doua Barbara Walters“, spunea el oricui voia să-l asculte.

După ce petrecuse un an ca redactor de știri pentru postul WOR-TV, fusese angajată să capteze pulsul metropolei în emisiunea „Live at Five“ Dintr-o dată, i se păru că-și petrecuse toată viața cu microfonul într-o mână și agenda în cealaltă. Fiecare zi îi aducea o întâmplare nouă, o tragedie, alte victime și alți eroi. Noua ei slujbă o stimula, așa cum nici nu visase. Dar încetul cu încetul, începu să se simtă frustrată din cauza duratei secvențelor de unul-două minute alocate fiecărei întâmplări. Ar fi vrut să-i explice pe eroii ei, să le arate motivațiile și să anticipeze efectele pe termen lung ale tragediilor sau victoriilor lor.

Asociindu-se cu Ted Warwick, producătorul pentru emisiunea „Live at Five”, concepuse ideea unui magazin săptămânal de știri centrat pe un singur subiect. Îl numiră „Jumătate de oră”, realizând o emisiune pilot pe care o propuseră rețelelor de difuzare. Oferta fusese respinsă de toți.

N-au renunțat. Și-au dat demisia și și-au investit proprii lor bani, care în curând se terminară. Atunci, bunicul ei le oferă un nou capital. „N-o fac pentru tine”, o mințise el pe Stephanie. „O fac pentru că e o investiție bună.”

Avusese dreptate. Vîndură emisiunea la sute de posturi independente. „Jumătate de oră” decolă ca o rachetă și o făcu pe Stephanie celebră peste noapte. Ca prin farmec deveni una dintre cele mai interesante femei de la televiziune și mai bogată decît îndrăznise să viseze vreodată.

Știa că fără sprijinul bunicului ei n-ar fi ajuns niciodată la această performanță. Lui îi datora totul.

*
* *
*

Își șterse lacrimile.

Avionul făcea ultima manevră pentru aterizare pe aeroportul La Guardia și fuselajul vibra la contactul cu aerul mai cald. Pasagerii fură cuprinși de agitația premergătoare aterizării. Se auzea muzica de fond, luminile interioare străluciră mai puternic. Stewardesele se grăbeau pe interval, strîngînd cești și pahare. Mai era puțin pînă la aterizarea în orașul care nu doarme niciodată, dar în care Carleton Merlin adormise pe vecie.

„Bunicule”, rosti Stephanie doar cu buzele și trăsăturile i se încordară la intensificarea durerii pe care o resimțea.

De ce, Doamne? se întrebă ea cu o minie tăcută. *De ce nu l-ai făcut să trăiască veșnic?*

De obicei, cobora printre primii din avion; în seara aceea coborî ultima. Nu se grăbea. Nu mai era nici un

bunic pe care să-l sune și căruia să-i spună că s-a întors în oraș. N-o aștepta nimeni, în afară de confruntarea cu moartea lui. Cu cât o amîna mai mult, cu atît mai bine.

Sammy Kafka o aștepta în sala sosirilor. Avea costum și cravată negre și pe braț o bandă demodată de doliu, din crep. Pentru prima oară de cînd își amintea ea, nu mai avea garoafa caracteristică la rever și nici zîmbetul binevoitor.

Tăcuți, se îmbrățișară îndelung. Acum, că bunicul ei murise, cel mai vechi și mai drag prieten al lui devenise omul cel mai apropiat și pentru ea. Își aminti cum i-l prezentase bunicul, cînd ea avea cinci ani și Sammy se înclinase în fața ei și, înainte de a o ciufuli vîrtos, îi spusese: „Bună, fetițo! Eu sînt unchiul tău Sammy.”

Și de atunci ea fusese fetița lui, iar el unchiul ei.

– Spune-mi că-i numai un vis urît, unchiule Sammy, se rugă ea încet.

Se retrase din îmbrățișare și-l apucă de brațe. În ochii ei se amestecau durerea, neîncrederea, tristețea și implorarea. Exact așa se uitase și fetița de cinci ani care-și pierduse părinții.

– Spune-mi că în curînd o să mă trezesc și o să-l văd lîngă mine.

Omulețul o privi cu ochii căprui umeziți.

– Fetițo, cît aș vrea să-ți pot spune asta! Aș da orice să fie altfel...

Îi dădu o batistă frumos călcată și ea își șterse lacrimile.

– Ai bagaj? o întrebă.

Ea-și scutură capul.

– Am luat primul avion și n-am avut timp să împachetez nimic. Ted a spus c-o să aibă el grijă.

– Bine (Sam aprobă din cap). Deci nu mai trebuie să așteptăm. Hai să plecăm. Am o mașină cu șofer care ne așteaptă.

Tot drumul spre inima Manhattanului, Stephanie privi pe geam la traficul amețitor. *New Yorkul nu va mai fi la fel*

fără bunicul, gîndi ea. Parcă nu mai am nici un motiv să rămîn aici.

Treceau pe lîngă Flashing Meadows și ceea ce mai rămăsese din amenajările pentru Tîrgul Mondial din acel an. Se întoarse spre Sammy:

– Polițiștii..., începu ea și respiră adînc, forțînd cuvintele să iasă afară. Spui că au afirmat că... s-a sinucis. Cum? (Înghiți ca să-și umezească gîtul uscat). Cum s-a întîmplat.

El îi luă mîna fină.

– E destul timp ca să afli detaliile, fetiço. Hai să le mai lăsăm o vreme.

Vocea ei era blîndă, dar neînduplecată.

– Unchiule Sammy, am *nevoie* să știi! Te rog! Nu încerca să mă cruți. Nu ajută la nimic.

El își dresе glasul nefericit.

– Dacă insiști, fetiço, oftă el... S-a întîmplat după ce am mers împreună să vedem *Dinorah*. Asta a fost luna trecută, la Metropolitan. Pham avea liber o săptămînă chiar din ziua aceea – cred că trebuia să învețe pentru examenul de sociologie – și cînd s-a întors, a intrat și l-a găsit...

– Dar *cum* a murit?

– Aparent, era mort de o săptămînă. S-a...

Sammy ezită.

– Ești sigură că vrei să știi, fetiço?

– Unchiule Sammy, îl muștră ea cu cea mai încăpățînată voce.

– Bine, bine! (Dar îi venea greu să-și găsească vorbele). Pham l-a găsit afirmînd de candelabru din dormitor.

– O, Doamne! închise Stephanie ochii.

Vedea candelabru greu, olandez, de parcă l-ar fi avut în fața ochilor și îi trecu prin minte că nu-i plăcuse nicio dată - de parcă dacă i-ar fi plăcut ar fi avut vreo importanță.

Spuse încet:

– Sînt atîtea de făcut... Să încerci să te gîndești la lucruri mărunte ca să-ți ocupi mintea.

Sammy îi stîNSE mîna între ale lui, îi spuse că nu trebuie să-și facă nici o grijă. Va aranja el totul.

Stephanie îi spuse că va petrece noaptea la Osborne, clădirea unde locuia bunicul ei. Dar trebuia mai întîi să treacă pe la ea, pe acasă.

Locuia la capătul străzii Horatio, aproape de rîu. Îl rugă pe Sammy s-o aștepte în mașină.

– Mă întorc repede, promise ea. Trebuie să-l iau pe Waldo. Și în rest, mă descurc singură.

– Nu e nici o grabă, fetiço, o liniști Sammy. Ia-ți cît timp ai nevoie.

AjunSă în apartamentul ei de la etajul 7, Stephanie urcă scara subțire în spirală care ducea din sufragerie spre o completare de două etaje înălțate deasupra acoperișului clădirii. Biroul, ei încărcat cu plante, ducea spre o terasă de pe care se vedea rîul Hudson. De data asta nu se opri ca să aprindă lumina exterioară și să-și inspecteze bogata ei grădină suspendată, îngrijită în timpul absențelor ei de o firmă specializată. În seara aceea, era doar în trecere.

– Steph! Steph!, o salută vocea stridentă a lui Waldo de îndată ce urcase scările. Ce mai *faci*? Ce mai *faci*? Te iubesc, Steph?

Stephanie nu avusese niciodată intenția să-și ia un papagal. Cu patru ani în urmă, o cunoștință i-l lăsase pe Waldo pentru că pleca din oraș. Și nu se mai întorsese niciodată să-l ceară înapoi.

Așa că papagalul uriaș de Amazon – numit Marele Waldo Piper – era al ei.

– Te iubesc, Steph! Hiiii... hiiii...

– Dacă Steph nu prea-ți dă atenție azi, murmură ea apropiindu-se de colivia mare care atîrna lîngă una din ferestre, e pentru că e foarte necăjită. Va trebui să suportăm împreună, Waldo.

Coborînd, Stephanie îi dădu colivia șoferului. Acesta o puse cu prudență pe bancheta din spate a mașinii, care fu astfel pe jumătate ocupată. Fără să fie rugat, Sammy se mută pe locul din față.

Se răsuci cînd ea se urcă pe bancheta din spate, lîngă colivie.

– Fetițo, ești sigură că vrei să-ți petreci noaptea acolo?
O să fii singură de tot...

Părea îngrijorat.

– N-o să fiu singură, unchiule Sammy, spuse ea blînd (își trecu degetele peste barele coliviei). Îl am pe Waldo.

– Un papagal, Sammy Kafka își dădu ochii peste cap.
O să-i țină un papagal companie, slavă cerului!

Apoi deveni din nou serios.

– Ești sigură, fetițo? O privi de aproape. Sigură, sigură?

– Sînt sigură, unchiule Sammy, încuviință ea.

– O să dai peste multe amintiri dureroase, o avertiză el.

– Le vreau, spuse ea blînd. Și gîndi, *am nevoie de ele*.

4

Sidon, Liban

Nu merseseră nici un kilometru cînd se dezlăntui iadul. Abia cu o clipă în urmă străzile aproape goale fuseseră pașnice și însorite; acum erau cuprinse de mugetul, șuieratul și exploziile bombardamentului.

Era ca și cum poarta cerurilor se spărsese deodată, lăsînd să iasă afară apocalipsul. O canonadă de 40 de rachete israeliene lansate simultan zguduiră pămîntul, cinci dintre ele izbind în plin o clădire de șase etaje, aflată la mai puțin de 100 de metri în fața taxiului.

– Allah să ne ajute! răcni șoferul, mînuind frîna și smucind abrupt volanul spre stînga, manevră care provocă un derapaj scurt al Mercedesului alb.

Aflat în față lîngă șofer, Johnny Stone se ținea cu o mîină de bord și cu cealaltă de mînerul ușii, în vreme ce frînele scrișneau și mașina aluneca în dreapta și în stînga, trîntindu-l de ușă.

Clădirea din față lor se dezintegrează parcă filmată cu încetinitorul. Zidul din față se prăbuși și acoperișul zbură spre cer. Un copac dezrădăcinat pluti cîteva momente în ploaia de dărîmături care cădeau peste tot, ferind ca prin miracol mașina. Deja, un nor masiv de praf și moloz se ridică, ascunzînd dezastrul.

– Cîteva secunde, murmură șoferul arab, și am fi fost aruncați în aer. Dar trăim *Insh Allah*.

– *Insh Allah*, aprobă automat Johnny Stone, apucînd reflex aparatul de fotografiat Leica, pe care-l purta la gît. Trebuia să lupte împotriva reacției mecanice de fotoreporter profesionist, forțîndu-se să lase aparatul în pace. Fotografiase destule scene ca asta. *La ce bun încă una? La ce bun toate, la urma urmei?*

Chiar atunci, căzu o nouă tranșă de rachete și ciuperca de flăcări portocalii se înălțară în jur. Furăacompaniate de rostogolirea unui bubuit sonor și strada din față sclipi în valul fierbinte, devorată de flăcările furioase.

– Ne întorcem, zise șoferul, dînd înapoi și făcînd iute cîteva manevre îndemînatice. Mai știu un drum, spuse el, aruncîndu-i o privire lui Johnny cu coada ochiului. Dacă vrea Allah, vei ajunge în Damasc la timp ca să prinzi avionul.

Johnny se răsuci în scaun. Ochii i se împăienjeniră cînd se uită pe geamul din spate al mașinii. De jur împrejur, focurile ardeau cu furie. Norul de praf începuse să se așeze și în locul clădirii văzu acum camere mobilate înșiruite ca într-o nebunească și uriașă casă de păpuși.

Liban! Oftă obosit...

Cît îl iubise, cît de minunat fusese impactul Estului cu Vestul... Își strînsese buzele. Cît ajunsese să-l urască!

Dar mereu se întorsese pentru încă o fotografie, pentru încă o documentare despre moarte, distrugere și suferință. Destul! De data asta, ieșea din joc – *arrivederci, baby!* – pentru *totdeauna*. Nimic nu-l mai putea opri, nici poporul, nici focul, nici redactorul șef de la revista *Life*, nici toate bombele din Orientul Mijlociu. Cînd lua o hotărîre, Johnny Stone era de neclintit. Nu juca decît după cum își cînta singur.

Johnny Stone era un fotoreporter premiat, căruia gloria îi zîmbise cu toată generozitatea ei, un spirit independent care îndrăznea să calce acolo unde cei mai slabi – sau cei mai înțelepți – refuzau. A avea 35 de ani și era un

amestec de irlandez și german, cu părul negru, ochii verzi-albăstrui și o tăietură cinică a gurii.

Nu era frumos, ci, mai curînd se putea spune că este viril, datorită trăsăturilor lui foarte masculine. Femeile îl găseau absolut irezistibil.

Mai era și talentat, cu nervi de oțel și o mare încredere în el însuși.

Avea nevoie acum de toate calitățile acestea. Căci, de o parte și de alta a taxiului, clădirile erau bombardate și bucăți zdrențuite de piatră și stuc zburau de jur împrejur. Sticlă nu prea se vedea: fusese pulverizată. În depărtare, nori uriași de fum se ridicau deasupra acoperișurilor înainte de a fi destrămați de briză. Ecoul exploziilor se mai auzea încă, dar în depărtare, ca un tunet.

Johnny Stone părea absent. De fapt se gîndea la un mesaj venit de la agenția de știri „Associated Press” în camera ca un buncăr a ziariștilor, unde se aflase în urmă cu mai puțin de o oră. I se imprimase în minte fiecare cuvînt:

NEW YORK, 22 mai (AP) – Carleton Merlin, faimosul biograf și autor de best-selleruri, printre ale cărui realizări includem viețile lui Frank Sinatra, Elizabeth Taylor, Jacqueline Kennedy Onassis, Stavros Niarchos, Maria Callas și Dinastia Krupp, a fost găsit mort în apartamentul său, conform rapoartelor poliției.

Aparent, cauza morții a fost sinuciderea.

Singura rudă în viață a d-lui Merlin este nepoata lui, Stephanie Merlin, prezentatoare și membru fondator al emisiunii de televiziune „Jumătate de oră”. În mormîntarea nu a avut loc încă.

Johnny îl cunoscuse pe Carleton Merlin, îi plăcea să creadă că-l cunoscuse bine. Și omul pe care-l știa el nu s-ar fi sinucis niciodată, pentru nimic în lume.

Nu se potrivea cu el sinuciderea, cu el care își văzuse cărțile pe primul loc pe lista vînzărilor și care fusese, datorită setei lui vorace pentru detalii, adevăr și secrete,

unul dintre cei mai populari, respectați și *temuți* oameni ai scrisului.

Johnny privi pe geam. Lăsaseră în urmă centrul orașului. Exploziile se mai vedeau numai ca niște norișori inofensivi... sau ca niște ghemotoace murdare de bumbac. Nu mai era mult pînă la frontiera siriană și pînă la Damasc. De acolo, urma un salt pînă la Amman prin Alia, compania aeriană Royal Jordanian, și încă un salt de la Amman, la Cairo. Iar de la Cairo, la New York zborul era fără oprire.

Zîmbi crispat. Dacă cineva i-ar fi spus ieri că va pleca azi din Sidon din cauza Stephaniei Merlin, i-ar fi rîs în nas. Stephanie era un capitol încheiat din viața lui. Nu va fi – nu mai putea fi nici o reluare a poveștii lor, de acolo, din punctul unde se oprișe. Unele lucruri pur și simplu nu erau făcute să se întîmple.

Stephanie... Ar trebui să aibă cît? Douăzeci și șapte de ani? Nu, douăzeci și opt: avea 21 cînd se cunoscuseră; 23 cînd plecase fiecare pe drumul lui. Oare se schimbasese mult? se întrebă el. Cinci ani! În zilele noastre, se pot întîmpla multe într-un asemenea interval de timp...

Se uita la pinii răsuciți și la grădinile împrejmuite care treceau ca o dungă pe lîngă mașină și iată că o revedea pe Stephanie, mintea i se întorcea, se rotea – îl ducea în trecut, înapoi, înapoi...

...Înapoi cu cinci ani, în acea zi fatală de vineri dinaintea Zilei Recunoștinței. Tocmai se întorsese din Nicaragua, după șase săptămîni grele, petrecute în jungla sufocantă, unde se documentase despre un alt război, din nou fusese lîngă moartea și distrugere.

O sunase imediat ce ajunsese.

– Eu sînt, spuse el din apartamentul hotelului de lîngă Central Park.

– Bună, „eu“, replicase ea.

Își dăduse seama după voce că zîmbește. Surîsul ei întrecea cele șapte minuni ale lumii.

- M-am întors, spuse el inutil.
- Evident, rîse ea.
- Ți-a fost dor?, încercase el.
- Hmmm, răspunse ea, nu prea entuziastă.
- Uite, te rog să hotărăști, insistase el, cînd ne vedem? Nu te-am văzut de o lună și jumătate. Încă o zi de privațiune și voi ajunge să visez fantasmagorii...
- Nu pot decît mai tîrziu.

El se clătina pe picioare, cu telefonul într-o mîină și receptorul în cealaltă. Se încruntase. Vremea era caniculară și o ceață strălucitoare plutea peste oraș. Abia vedea clădirile de pe latura nordică a Central Park-ului.

- Speram că ai să poți mai devreme.

- Aș vrea, oftă ea, dar nu pot, Johnny. Zău. Trebuie să citesc știrile la emisiunea de la ora unsprezece.

Apoi vocea ei se încălzi.

- Ce-ar fi să ne întîlnim imediat după aceea? Să zicem... pe la miezul nopții.

- Stăm, așteptăm și servim tot noi, cită el.

- Așteptarea va face ca totul să aibă gust mai bun, îl asigură ea.

- Și eu voi fi și mai nefericit între timp. Hai, spune, unde lansăm artificiile? La mine sau la tine?

„La ea” însemna luxoasa locuință de pe Horatio Street.

- Depinde, murmură ea gînditoare. Unde ești?

- La Essex House.

- Risipitorule! (Rîsul răzbătu prin vocea ei). Știi ceva? Mă atrage ideea de a merge la un hotel. Mă face să mă simt ieftină și desfrînată.

Cînd pusese jos receptorul, se simțea ridicol de fericit. După șase săptămîni de celibat, de bijbiială prin pădurea fetidă, de război cu țințarii și cu diareea, de mîncare proastă și de sfidare a prudenței ca să se poată documenta despre viața rebelilor, vocea ei îl făcea să vibreze la o tensiune euforică. Constata, uimit, cît de adînc se strecurase ea în sufletul lui și-și făcuse un loc acolo...

Îi trebuiseră șase săptămîni de despărțire ca să-și dea seama că e printre puținii norocoși care au întîlnit iubirea vieții lor.

Și Johnny Stone – armăsar renumit și burlac declarat – alergase și cheltuisese peste douăsprezece mii de dolari pe un inel de logodnă cu diamant de la firma Tiffany. Restul după-amiezei și-l petrecuse comandînd o cameră de flori, aranjînd un supeu de miezul nopții cu șampanie și vioriști, cumpărîndu-și de la prețioasa casă Bergdorf o cămașă de mătase îngrozitor de scumpă și pantalonii asortați. Ba se dusese pînă și la frizer.

La unsprezece, o privea pe ecran mîncînd-o din ochi și întrebîndu-se cu o gelozie irațională cîți telespectatori de sex masculin făceau același lucru în același timp. Apoi, primise vioriștii, dozase lumina, aprînsese lumînările și încercase șampania. Sticla era rece ca gheața.

Totul era perfect.

Se făcuse unsprezece și jumătate. Apoi miezul nopții. Vioriștii așteptau tăcuți. Douăsprezece și jumătate...

La unu, trimisese muzicanții acasă. Sunase la studio. Acasă la ea. La bunicul ei. Pînă și la oficiul de persoane dispărute. Nu aflase nimic.

Unu și jumătate... două.

Lumînările se consumaseră și muriseră.

Două și jumătate. Gheața din frapieră se topise, devenind o apă stătută.

Ea nu se deranjase să-l sune decît în după-amiaza zilei următoare.

– Sper că n-ai așteptat prea mult, dar s-a ivit o poveste picantă, îi spuse ea fără să se scuze. A trebuit să merg pentru documentare...

El îi spuse că era OK, că el oricum adormise...

Cîteva zile mai tîrziu, se întîlniseră la cină la un mic restaurant italian de pe strada Bleecker. El nu vorbise despre întîlnirea ratată și nici ea nu menționase incidentul – era prea prinsă de reportajul pe care-l făcea.

– E o lovitură mare pentru mine, dar nu pot încă să vorbesc despre asta, îi spusese ea, cu ochii strălucind de ambiție. Dar povestea asta o să mă facă cineva, Johnny! Așteaptă și-ai să vezi. *Cineva!*

În timp ce sorbeau un lichior desert îi trecuse peste masă cutiuța de la Tiffany. Încercase s-o facă firească, de parcă era un cadou obișnuit.

– Ți-am luat asta, spusese el, simțindu-se dintr-o dată jenat, stîngaci și călcînd în străchini. Ca un băiețandru la prima întîlnire.

– Pentru mine? Ce drăguț... Ea ridicase încet, capacul.

– Un diamant! (Era atît de emoționată, încît se retrăsese instantaneu în registrul frivol). Diamantul, cel mai bun prieten al fetelor, îl tachinase ea.

– Treceam pe lîngă Tiffany azi după-amiază, cînd mi-a trecut prin cap că o pietricică ar putea concura cu reportajul tău.

O spusese rece, ca să nu creadă ea că inelul aștepta de mai multe zile.

– Hmm, zise ea, luînd inelul și privindu-l admirativ. Ți-a trecut prin cap să-l agaseze în joacă, dar nu-și putuse stăpîni resentimentul din voce. O rănea lipsa lui totală de sensibilitate romantică. Unde era șampania? Unde erau viorile?)

– (Inima îi bătea nebunește, ar fi vrut să-i sară de gît și să-i strige: „Da! Da!”, dar înainte de asta, trebuia ca el să mai spună cele două cuvinte magice).

– Eu aș spune că e mai mult decît un mod de a atrage atenția, spuse el rigid. Trebuie să-ți spună: *ești a mea*.

– *A ta?* Ca și cînd ai pune miza pe mine?

Ea își puse pe jumătate inelul pe deget, apoi îl scoase, îl puse iar...

– Ți-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să nu fiu a *nimănu*?

(Ea intenționase să-l agaseze în joacă, dar nu-și putuse stăpîni resentimentul din voce. O rănea lipsa lui totală de sensibilitate romantică. Unde era șampania? Unde erau viorile?)

Cît despre el, toate eforturile de a fi romantic se ruinaseră. Fusese înlăturat, rănit. Și simțea nevoia s-o rănească și el.

– Dacă nu ți-ai dat seama, tocmai ți-am dat un inel de logodnă, zise el rece.

Ea îl scosese de pe deget.

– Asta-i tot?

Îl privise peste masă, așteptînd.

Știa ce aștepta ea să-i spună, dar pur și simplu atitudinea ei nu-i dădea dreptul la cuvintele magice: „Te iubesc”. Pe urmă, aștepta și el s-o audă scuzîndu-se pentru că-l lăsase să aștepte în zadar; și poate așa, aveau să înnoade iar lucrurile, i-ar fi spus cum se pregătise el, pentru întîlnirea de la Essex House și ea ar fi fost impresionată de visul nocturn cu șampanie și viori pus la cale de el.

– Dacă nu vrei inelul meu de logodnă, foarte bine, spuse Johnny încordat. Spune numai. Și zău, nu trebuie să mă-nvîrt prea mult pe aici, ca să-l accepte altcineva.

(Fusese ca și cum o înjunghiasse. Devenise rigidă. Dar ca și el, Stephanie nu era omul care să-și arate vulnerabilitatea).

Respirase adînc.

– În cazul ăsta, *poftim!*

Aruncase inelul pe jos în fața lui, își luase poșeta și se ridicase. Îl privise de sus cu fiecare fibră tremurînd de o mînie abia controlată.

– Dă-l uneia din hoarda ta de ademenitoare, șoptise ea răgușit. Și apoi, înainte ca lacrimile să-i apară în ochi, își mușcase buza de jos, se răsucise pe călcîie și ieșise repede din restaurant.

El privise întunecat în urma ei. Sfinte Dumnezeule! Ce se întîmplase? Își frecase fruntea disperat. Cum de putuse să scape în așa hal situația din mîină? Era nebun? Nu voise s-o rănească – o iubea doar, ce naiba!

Era prea tîrziu.

Cum ajunsese la hotel, încercase să îndrepte lucrurile. O sunase să-și ceară iertare, dar ea trîntea telefonul imediat ce auzea vocea lui. Și asta-l înfuriase din nou.

Căteaua! gîndise. Ei, dacă așa își juca ea cărțile, *foarte bine!*

Probabil că unele lucruri nu erau menite să se întîmple.

Johnny privi pe geamul prăfuit al taxiului cum depășeau zona munților Al Jabal Ash Sharqi. Jos în față, Damascul își răspîndise casele pe cîmpia prăfoasă. Primul pas pe drumul de întoarcere se consumase.

Întoarcerea la ce? La o iubire care n-avusese șansa să se împlinească? Să-și prezinte condoleanțele și apoi să dispară discret? Sau să pretindă cu cinism că ceea ce avuseseră ei doi nu existase niciodată?

Doamne, se înfuria din nou! Ce prostie! Mîndria masculină întăritată – afurisitul de „eu” rănit! Renunțase atît de ușor, dăduse înapoi inelul la Tiffany în chiar dimineața următoare.

N-o mai revăzuse pe Stephanie și nici ea nu-l mai căutase. Nici unul dintre ei nu părea să știe ce pierduse.

Dar într-un fel sau altul, bunicul ei știa. Săptămîni la rînd, Carleton Merlin îl sunase îndemnîndu-l să nu renunțe. Și presupunea că șiretul bătrîn încercase în același fel s-o convingă și pe Stephanie

Dar Carleton Merlin ar fi făcut mai bine să se cruțe. Nici unul dintre ei nu voia să facă primul pas. Erau amîndoi atît de intratabili, atît de proști, atît de adolescentin de încăpățînați!

Între timp, se scurseseră cinci ani. Cinci ani... dintre cei care ar fi putut fi cei mai buni ani din viața lor.

Și partea cea mai proastă era că încă o mai iubea.

5

New York City

Prima noapte. Cît de lungă părea! Parcă dimineața n-ar mai fi urmat-o niciodată.

Cu toate că era frîntă de oboseală, Stephanie nu se gîndise că ar putea să adoarmă: pierderea și durerea o apăsau prea tare. Îl lăsă pe Waldo în sufragerie, acoperi colivia cu un șervet mare și-și petrecu toată noaptea în dormitorul bunicului ei, agățîndu-se de credința că acolo era cumva mai aproape de el.

Dar fără el, aerul boieresc ușor învechit al camerei dispăruse, locul părea altul... mai mare și gol. Prin moartea lui, apartamentul își pierduse sufletul. Era trist și pustiu.

Stephanie se plimba încolo și înapoi prin cameră, într-o stare de agitație. Dormitorul acesta fusese camera lui favorită și pe măsură ce îmbătrînea își petrecea cea mai mare parte a timpului aici, cu mobilele lui preferate și cărțile rare. Lipit de perete, se afla patul cu tăblii arcuite în stil Empire, care se putea strînge ca o canapea. De jur împrejur erau rafturile de cărți din mahon, îndoite de greutatea miilor de volume și a busturilor clasice de marmură care priveau camera fără s-o vadă. Tot aici era și

biroul lui de mahon, în nișa cu trei ferestre care lăsa lumina să se reverse înăuntru și-i permiteau și lui să se uite afară în timp ce lucra. Mașina veche de scris, Remington, manuală, de care refuza să se despartă, era aceeași la care scrisese în tinerețe – la ea bătuse biografiile care-l făcuseră celebru în toată lumea. Și, împrăștiate în jur, se vedeau accesoriile scriitorului: vrafurile de însemnări și pagini de manuscris, clame de prins hîrtia, cărți de referință, pahare de metal cu creioane și sticlute cu clei. Acolo stătea și scrumiera mare, de cristal pe care și-o amintea bine; avea în ea rămășițele unei țigări pe jumătate fumată: una din țigările lui preferate, Monte Casino. Dacă n-ar fi fost acolo telefonul modern de un roșu lucios, combina muzicală artistic lucrată și televizorul de format mare, cu video atașat, decorul ar fi părut tipic pentru un aristocrat din secolul al nouăsprezecelea. Dar Carleton Merlin nu se privase de cele mai recente realizări ale electronicii...

„Am tot ce-mi trebuie în camera asta“, îi spusese el Stephaniei de curînd.

Ore întregi, ea îi vorbi dînd ocol camerei, ca și cum el ar fi stat acolo, în scaunul lui rotitor din piele roșie și i-ar fi ascultat fiecare cuvînt. Îi povesti despre închisoarea Raiford și despre Jed Savitt, cel mai notoriu ucigaș al Americii. Îi povesti despre amabilitatea însoțitoarei de zbor și despre felul cum o întîmpinase Sammy Kafka la aeroport și o așteptase să-l ia pe Waldo. Și mereu se întrerupea ca să-i spună că nu credea deloc în sinuciderea lui.

Noaptea se tîra înfiorător de încet înainte.

Ea se uita din ce în ce mai des la candelabru de alamă, lipsit de luciu – cel de care se presupunea că bunicul ei se spînzurase – și încerca să și-l imagineze urcîndu-se pe un scaun, trecîndu-și cureaua în jurul gîtului și dînd cu piciorul în scaun, ca să-l răstoarne.

Dar clătina din cap de fiecare dată. Nu era posibil... Oricît încerca ea să-l vizualizeze, scenariul pur și simplu

nu se potrivea. Se tot gîndea: *Cum să se urce cu piciorul lui? Abia se putea ridica de pe scaun sau să urce o pantă ușoară fără să se sprijine în baston.* Asta-i spusese și lui Sammy cînd veneau în oraș.

– Poliția spune că sinucigașii dau adesea dovadă de o hotărîre incredibilă, replicase el.

Dar nu. Povestea cu sinuciderea nu mergea deloc. Dar cum s-o dovedească? Cînd nu mai putu să-i spună nimic bunicului, se apropie de biroul, lui, răsfoind colile mîzgălite cu însemnări. O mapă de format mare îi atrase atenția.

O luă și aprinse lampa de birou ca s-o studieze. Conținea reproducerea de bună calitate a unei picturi. Înfățișa niște oameni obosiți și gheboșați așteptîndu-și rîndul pentru a intra într-o fîntînă, de unde ieșeau tineri, dreți și frumoși. Nu era o pictură plăcută, dar avea forță și atrăgea atenția într-un mod ciudat. Iar subiectul era clar pentru oricine. Fîntîna tinereții.

Lăsînd-o jos gînditoare, Stephanie observă o etichetă lipită în colțul de jos din stînga al ramei de carton. Pe etichetă se putea observa scrisul ordonat al bunicului ei:

Lucas Cranach, Tînărul (1472–1553)

Ulei pe panou

Proprietate a British Museum

Stephanie puse mapa pe birou și ochii i se opriră pe teancul de fotografii vechi, alb-negru.

Le luă și se uită prin ele. Prima arăta o fetiță frumoasă de vreo șase ani, stînd în picioare lîngă un cîine mare cît eă. A doua poză era a aceleiași fete, pe la doisprezece ani, lîngă o altă fată și mai frumoasă, probabil sora ei. Semănau izbitor. Aveau amîndouă codițe și purtau tiroleze bavareze, iar în fundal se vedeau pajiști pe dealuri și o cabană cu acoperiș ascuțit. O altă fotografie le arăta pe

o esplanadă, flancînd... ce? Un pitic zbîrcit? Le era prieten, căci se țineau unul de altul...

Urmau cîteva fotografii mai vechi... sepia, cu margini zimțate. Poate părinții fetelor? Apoi urmau altele alb-negru. O femeie cu cele două fete și cu piticul, ele purtînd rochițe ca pentru prima comuniune și zîmbind aparatului. Alta o arăta pe prima fată, mai mare, ținînd de braț doi tineri... sigur, admiratori.

Deodată, Stephanie simți că i se zbîrlește părul de pe brațe; o recunoscuse pe tînăra de șaisprezece ani. Era Lili Schneider – viitoarea zeiță universală a operei, marea frumusețe a cărei voce înfiorase milioane de oameni... și la a cărei biografie lucra bunicul ei! Mai erau și alte fotografii. Lili dîndu-se în spectacol cu prietene de școală... Lili lîngă un pian la care o femeie severă, cu părul lins, aștepta cu degetele pe clape... o Lili mai mare pe scenă, costumată pentru *Der Rosenkavalier*... o Lili zîmbitoare în brațele unui frumos ofițer nazist... o întregă serie de fotografii ale Liliei cu naziști... Îi trecu un fior pe șira spinării. Stephanie lăsă fotografiile să cadă. Ochii i se opriră pe combină. Se duse mai aproape. *Ce-o fi ascultat bunicul ultima oară?*, se întreba ea. Răsuci butonul de sunet și apăsă pe pornire. Discul ieși silențios din aparat, sclipind în lumina artificială. Îl luă și se uită la titlu. Dar îl știa deja. „Lili Schneider“ Bineînțeles, asta trebuia să fie. Întoarse discul și ascultă o vreme. Erau cîntece din mai multe operete ușoare... Lehar, Strauss, Siczynsky. Dar vocea... O, era atît de nepămîntenesc de clară și dulce... acordată perfect și fără asemănare... o voce atît de fermecătoare, încît îi încreți din nou pielea de emoție.

O voce captivantă, gîndi ea, mult prea dulce pentru naziști... ca și oamenii urîți la suflet trebuiau să asculte muzică urîță...

Oare bunicul asculta asta cînd... a murit? Dar combina nu era pornită cînd intrase. Dar poate o închisese cineva. Pham? Poliția? Normal că nu conta. Conta doar că bunicul nu mai era, îl pierduse pentru totdeauna. Prin

minte îi trecu un caleidoscop de amintiri. Avea atâtea. Rîse din nou la cele caraghioase, zîmbi la cele frumoase și plîse. Își trăi din nou viața alături de bunicul ei... re trăi fiecare emoție... toate bucuriile și tristețile unei vieți condensate într-o singură noapte.

Era aproape dimineață cînd ațipi pe patul cu tăblii arcuite.

Se trezi brusc în lumina strălucitoare a soarelui, care inunda camera. Auzi zgomotele de afară, ale orașului: claxoane, sirene, răpăieli și zgomote de frîne de la mașinile care treceau. O clipă rămase dezorientată. Își visase bunicul. Stătea chiar acolo, în scaunul rotitor, savurîndu-și țigara Monte Casino – mulțumit și misterios în legătură cu o descoperire la biografia Schneider.

Țigara!

Acum se trezise de-a binelea.

Sigur că da! Cum de nu se gîndise mai devreme? Țigara era cheia – dovada că bunicul *nu* se sinucisese. Polițiștii vor trebui s-o asculte și să deschidă o anchetă.

Pentru că bunicul ei fuma foarte rar. Savura doar un tutun excepțional în ocazii speciale – cînd era foarte mulțumit de ceva. Și Pham făcuse curățenie chiar în ziua cînd bunicul și Sammy se duseseră la *Dinorah...* cu alte cuvinte, făcuse curat chiar în *ziua* în care se presupunea că bunicul ei se sinucisese! Și orice se putea spune despre Pham, dar nu că era neglijent. Bunicul trebuie să fi fumat țigara *după* ce Pham făcuse curățenie – cu cel mult douăzeci și patru de ore înainte de moarte!

Țigara dovedea că se simțea nemaipomenit de bine și oamenii care se simt nemaipomenit de bine nu-și bagă capul în laț ca să se sinucidă! Se hotărî să meargă la poliție. Se uită la ceasul de mînă. Era trecut de șapte dimineața. Se simțea amortită, șifonată și murdară; era îmbrăcată cu aceleași haine pe care și le pusese cu o dimineață înainte. Se gîndi că n-ar strica să se spele și să arate prezentabil.

Se duse în camera ei unde păstra câteva rochii și făcu apoi un duș în baia ei de odinioară. Se simți deodată mai vioaie, mai pregătită să înfrunte băătălia pentru adevăr. Dușul îi înlăturase și cele câteva dureri nevralgice... Își alese din garderobă o bluză albă, o fustă roșie maxi plisată, o jachetă asortată și cu spatele tot plisat și niște pantofi sport, negri. Machiajul nu-i luă mai mult de câteva minute.

Se trezi și mai bine după ce-și făcu și bău o cană mare de cafea. Apoi îl hrăni pe Waldo, îi puse apă și plecă la postul de poliție.

Aerul dimineții era proaspăt, și fiecare pas pe care-l făcea îi întărea hotărîrea luată. Nu-și putea aduce înapoi bunicul, dar mai mult ca sigur că putea face ceva pentru el: *O să am grijă ca moartea lui să nu fie trecută la sinucideri.* Deodată, se opri din mers șocată de implicațiile gândurilor ei. *Dacă n-a fost sinucidere, atunci...* Simți un fior rece. Oare s-ar putea? *A fost asasinat cu sânge rece?*

Gîndul că bunicul ei se implicase în „afacerile” altora n-o mai părăsea. Cercetase trecutul oamenilor cu încăpățînarea unui bulldog, dezgropînd secrete și mirosind urme bine ascunse. Mereu căuta, căuta, căuta... Și cînd ajunsese destul de departe, se așeza și dezvăluia toate secretele în cărțile lui.

Secretele dezvăluite provoacă dușmăniile – îi vuia un gînd. Cutremurată, porni mai departe, întrebîndu-se, în continuare, *dar cine? De ce? Și pentru ce?* Cartea pe care tocmai o scria? Sau lucruri descoperite în cărțile deja apărute? Simțea că va găsi cheia adevărului într-una din aceste cărți. Dar în care? Grăbi pasul. Avea de gînd să facă pe dracu'n patru ca să afle.

6

Ilha da Borboleta, Brazilia

New York City

La sud de Ecuator, anotimpurile sînt pe dos. Cînd deasupra e iarnă, dedesubt e vară. Dar în ambele emisfere numele lunilor sînt aceleași. În portugheză lui „Mai” i se spune *Maio*; numai că se întîmplă să cadă toamna tîrziu.

În schimb, toamna poate fi cu totul vărațică la Rio de Janeiro. În ziua despre care vorbim, temperatura urcase pînă la 33°C și – ca un flux uman – adoratorii soarelui, sumar îmbrăcați, coborîră pe celebrele plaje Ipanema și Copacabana. Pentru cei tineri și fără griji, cancerul de piele e doar o poveste. Deși temperatura ajunsese la 35°C, pe insula particulară Ilha de Borboleta, plaja cu nisip fin și alb era pustie; proprietarul insulei considera că efectele ultravioletelor și cancerul de piele sînt amenințări serioase pentru sănătatea lui.

Atît el, cît și frumoasa lui iubită se fereau ca de ciumă să se expună direct razelor soarelui.

Dacă ar exista un loc numit Insula Imaginației, acesta ar semăna grozav cu Ilha de Borboleta. O bună parte din suprafața ei, acoperită cu dealuri domoale, era nivelată și

curățată astfel încît vegetația era de un verde strălucitor, niciodată uscată, sau emanînd grelele mirosuri tropicale. Pajiștile cosmetizate păreau o pătură întinsă și erau cosite în așa fel încît să formeze un model precis. Și peste tot creșteau din abundență specii exotice de palmieri și flori tropicale.

Palatul, Quinta Santo Anastácio, fusese înălțat de un baron în secolul al nouăsprezecelea. Țiglele alb-albastre erau portugheze, cu un model complicat și decorau pereții exteriori, păstrîndu-se toată tenta de patină pe care le-o dăduse timpul.

Ilha da Borboleta era domeniul privat al lui Ernesto de Veiga, un miliardar care trăia departe de lume și despre care se auzea că ar fi unul dintre primii trei bogați ai lumii.

Măsurile de securitate de pe insulă erau cele ale unui om bogat și important. Zi și noapte, două șalupe utilate cu radare, arme și alte echipamente sofisticate, patrulau cu rîndul în apele insulei, în vreme ce gorile cu cîini dresați făceau de pază pe insulă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

La insulă se putea ajunge cu hidroavionul, elicopterul sau iahtul.

Stătea comod în umbra verandei în stil francez colonial, un bărbat înalt și colțuros, de vîrstă nedefinită, îmbrăcat într-o cămașă de bumbac alb cu mînci scurte și pantaloni închiși la culoare. La gît purta o eșarfă de mătase galbenă. Stătea astfel încît, să poată admira priveliștea.

Din tufișuri, nori uriași de fluturi se desfăceau în culori strălucitoare și de jur împrejur se auzea bîzîitul indolent al insectelor.

Miliardarul își lăsă privirea să se oprească asupra fluturelui de un verde smarald, combinat cu negru pe care-l ținea cu o pensetă. Era încă viu și dădea din aripi într-o încercare disperată de a scăpa. Îl ridică:

– Știi ce e asta? întrebă el într-o engleză cu accent portughez.

– Desigur, senhor, răspuse colonelul Valerio, militar în rezervă al armatei SUA care stătea alături în poziția pe loc repaus. E un fluture.

De Veiga își scutură capul și zîmbi.

– Nu, nu, nu, colonele. Acesta nu e un simplu fluture. Acesta este un *Ornithoptera priamus!* Trăiește în apropierea coastelor insulelor Moluce, în Noua Guinee și în Australia de Nord. Și de acum, și aici. Frumos, nu-i așa? Primul mascul din această specie pentru colecția mea!

Explicația era dată în timp ce Veiga deșuruba capacul unui borcan unde păstra un burete îmbibat cu eter. Introduse repede fluturele în aburii de eter, pînă cînd zbaterea lui încetă, apoi îl dădu la o parte și înșurubă strîns capacul. Așeză insecta inconștientă cu aripile pe jumătate strînse pe o stînghie de lemn. Apoi, străpuse repede fluturele cu un ac fin. Aplecîndu-se înainte, suflă blind peste abdomenul lui și aripile, ca niște nestemate, se deschiseră larg. Puse cîte o foaie de pergament pe fiecare aripă și le fixă cu ace de niște cîrlige de lemn cu care era prevăzută stînghia. Apoi lăsă cadrul să alunece într-un container dreptunghiular cu eter.

– Așa, scumpul meu, i se adresă el mîngîietor fluturelui. Vezi? Moartea poate fi complet lipsită de dureri și acum frumusețea ta va fi un prilej veșnic de bucurie.

După un minut, scoase fluturele din eter. Urma să mai aștepte o săptămînă sau două ca fluturele să se usuce. Atunci îl putea desprinde de pe stînghie și avea să fie pus sub sticlă și etichetat grijuliu.

Îi făcu semn colonelului Valerio să împingă spre el o cușcă gigantică învăluită în sită. Înăuntru, mii de fluturi vii ca cel pe care tocmai îl conservase zburau și se agitau ca un caleidoscop de pietre prețioase în continuă schimbare.

– Ei! privi Ernesto de Veiga spre colonel. Un miracol, nu-i așa? Îi scînteiau ochii.

– Ieri, toți mai erau încă niște crisalide. Și acum, uită-te la ei!

Pentru o clipă, se uită la cușcă plin de mândrie. Apoi ridică sita și-i eliberă.

Și fluturii verzi se răspîndiră pretutindeni, înălțîndu-se ca o coloană de bijuterii vii, pierzîndu-se spre grădini.

- Așa, spuse de Veiga după dispersarea fluturilor, împreunîndu-și mîinile pe masa de răchită și privindu-l între-bător pe șeful securității lui. Acum, sper că ai vești bune de raportat, colonele!

- Da, senhor.

Colonelul Valerio încuviință din cap. Era un om uscățiv, cu pielea tăbăcită și brăzdată de zbîrcituri fine și albe, îmbrăcat într-o cămașă kaki, curea militară, beretă neagră și pantaloni kaki răsfrînți peste cizmele coloniale. Avea un pistol la șold și purta ochelari de aviator, care-i mascau expresia. Cămașa îi era umedă, dar nu arăta să sufere de căldură. Era militar și petrecuse o viață în jungla tropicală.

- A fost găsit cadavrul? întrebă de Veiga încet, sorbind din sucul de legume.

- Da, senhor. Vocea colonelului era reținută. Tocmai am primit vestea.

- Și cauza morții?

- Sinucidere, prin spînzurare.

- Ce nefericit! (Miliardarul își apropie gînditor paharul de buze). Și ce-i cu materialele pentru documentare?

- Senhor?

- Vrei să spui că încă mai sînt acolo?

Expresia lui De Veiga nu se schimbă, dar vocea lui exprimă o nemulțumire infinită.

- N-ați spus niciodată că ar fi trebuit distruse, senhor.

De Veiga mai sorbi o dată.

- Vezi să fie!

Colonelul Valerio făcu o mișcare impecabilă de stînga împrejur și coborî de pe verandă. Cînd pașii lui se îndepărtară, o femeie de vîrstă incertă și de o frumusețe amețitoare apăru în cadrul ușii de sticlă. Ernesto de Veiga o simți imediat: fermecătoarea lui iubită.

Întoarse capul s-o privească. În ziua aceea purta un costum sport de mătase azurie și părul îi era complet acoperit de un turban asortat. Avea fața foarte palidă. Era machiată puțin exagerat, ca multe femei sud-americane. Purta și ochelari de soare cu rame încrustate cu diamante veritabile. Sprâncenele ei, atent pensate, erau de-o culoare puțin mai închisă decât a mierii.

– Ce voia Valerio? Întrebă ea în portugheză, în timp ce se apropia de el.

– Să raporteze sinuciderea scriitorului american.

– Sinucidere?

Pentru o clipă, își ridică ochelarii de soare și-l privi drept în ochi.

Ernesto de Veiga își permise un zîmbet subtil, privindu-i ochii ei verzi, superbi.

– Se pare că bietul om s-a spînzurat.

– Oho! spuse ea încîntată.

Punîndu-și la loc ochelarii, se așeză lângă el. Degetele ei subțiri și puternice îi frămîntau posesiv umerii.

– Deci e mort? Întrebă ca să fie sigură.

– Definitiv. Poate ar trebui să spun: „din păcate, e mort”

Vocea ei se înăsperi dintr-o dată.

– Să nu spui așa ceva, Ernesto. Băgărețul ăla bătrîn! Lili Schneider e moartă și îngropată. De ce n-a lăsat-o să se odihnească în pace?

– Din nefericire pentru el, n-a lăsat-o. Dar nu-ți face griji, fluturele meu. Memoria ei e în siguranță acum.

Întinse mîna și-i apucă încheietura, punîndu-i pe degetul inelar un inel cu diamant.

– Un dar pentru fluturele cel mai deosebit, spuse el, sărutîndu-i mîna.

– Oh, Ernesto!

Ea își ridică mîna și o răsuci într-o parte și în alta, ca să admire undele albastrui ale diamantului, scînteierile lui de lumină pură.

– N-ar fi trebuit...

– E diamant veritabil, fără defecte...

– Bineînțeles, spuse ea. Se aplecă și își frecă ușor obrazul de al lui. Apoi scoase zîmbind din mîneca ei largă o cutiuță plată de plastic transparent.

– Am și eu un dar pentru tine.

El luă cutia și se uită prin capac. Un fluture. Cu aripi translucide verzi, cu umbre irizate de un gri perlat. Și cîteva puncte mov pastel.

De Veiga bătu din palme ca un copil.

– Un *Salamis parhassus!* Primul meu exemplar!

Ea zîmbi.

– Știu, spuse. Din păcate, n-am putut achiziționa o omidă vie sau o crisalidă. Dar oricum...

El deschise cutia nerăbdător. Abia atingând marginea delicată a unei aripi, murmură:

– Prin moarte, frumusețea lui devine nemuritoare.

– Da, aprobă ea moale, mîngîindu-i în continuare umerii. E cu adevărat așa.

*
* *
*

După ce ieși de la postul de poliție, Stephanie trecu prin centrul orașului. Nu avea o destinație precisă și se lăsă în voia pașilor. Avea nevoie de timp ca să-și limpezească mintea și să înțeleagă tot ce se întîmplase. Nu se putea dezbăra de sentimentul că intrase printr-o oglindă în altă lume, mai întunecată. O lume de coșmar, locuită de durere și de suferință.

Erau atîtea de făcut... O asaltau atîtea întrebări...

Și polițiștii n-o ajutaseră cu nimic. Insistaseră că bunicul ei se sinucisese și-i arătaseră și biletul doveditor lăsat de el; era un bilet bătut la vechea și scumpa lui mașină Remington, la care-și scrisese și best-seller-urile.

– Nici măcar nu e semnată! observase ea supărată. Și asta ce fel de propoziție mai e? „*Nu mai mă simt în stare*”

să mai trăiesc!" Nu l-ar fi scris niciodată pe „mai” înaintea lui „mă simt”!

– Un om stresat ar putea face asta, i se spusese.

Și acum, deodată, nu mai era atât de convinsă că ei greșeau.

Dar dacă aveau dreptate și țigara fusese *ultimul* lux pămîntesc pe care el și-l permisese?

Nu fusese! N-am nici o dovadă, dar știu. Poate era bolnav. Oare suferea de vreo boală mortală pe care o ascunsese de ea? Gîndul acesta parcă-i explodă în piept. Se clătina pur și simplu. Și brusc, își dădu seama unde era – la colțul Străzii 65 cu Park Avenue. Exact zona unde avea cabinetul doctorul bunicului ei!

Și se întrebă: *Oare subconștientul m-a adus aici?*

– Doctorul vă va primi imediat, domnișoară Merlin, îi spuse secretara cu căldură.

Stephanie își exprimă mulțumirile și intră în biroul doctorului. Trepida de emoție. Ideea că bunicul ei i-ar fi putut ascunde că suferea de o boală gravă era insuportabilă. *Noi împărțeam totul întotdeauna.*

Iată ce-i spuse Lyle Forsyth, doctor în medicină:

– I-am făcut un examen complet bunicului dumitale, nu sînt nici trei săptămîni de atunci. L-am examinat cum trebuie: radiografii, electrocardiogramă, analiza sîngelui. Era foarte sănătos pentru vîrsta lui. De asta n-am putut înțelege cînd am auzit că s-a...

– N-a făcut-o el! îl întrerupse Stephanie cu vehemență. Am venit doar ca să fiu sigură că n-avea nici un motiv să se sinucidă.

– Te simți bine? Pot să-ți prescriu ceva? întrebă dr Forsythe cu solitudine.

– Mulțumesc, nu.

Clătina din cap. *Trebuie să simt cum doare, gîndi ea. Nu vreau ca niște substanțe chimice să-mi încețoșeze furia.*

Se ridică de pe scaun și strînse mîna doctorului.

- Apreciez că m-ați primit și vă mulțumesc.

Se întoarse la locuința bunicului ei, și-l găsi pe Pham încercînd să facă un pic de curățenie, printre accese de plîns. Cînd Stephanie intră, tînărul vietnamez își deschise larg brațele:

- Vai, domnișoară Stephanie! se tîngui el. Îmi pare atît de rău!

O clipă se agățară unul de altul și plînseră împreună.

- A fost un om așa de bun, spuse Pham cu greutate. O să-i simt lipsa întotdeauna.

- Știu, Pham, și eu.

După un timp, Pham trase draperia demnității peste sentimentele lui:

- Au sunat niște domni, spuse el. Avocații. Și contabilul. Vor să stabilească întîlniri cu dumneavoastră.

Vocea lui tăioasă spunea foarte clar ce gîndea el despre intruși, în momentul acela, cînd Carleton Merlin încă nici nu fusese înmormîntat.

Stephanie dădu din cap. Gîndi: *Știu ce vor să discute. Moarte și taxe. Lucrurile astea două se atrag unul pe celălalt.*

Oftă și se lăsă într-un scaun de lîngă colivia lui Waldo. Pham se strecură tăcut, cu o ceașcă de ceai fierbinte și o farfurie cu biscuiți, pe care le așeză pe o măsută de lîngă ea și apoi dispăru pe ușă, fără nici un zgomot.

Stephanie parcă amortise.

- Wal-do! țipă pasărea, privind biscuiții cu ochi lacomi. Își înclină capul într-o parte și în alta.

- Waldo vrea biscu-it! Wal-do! Te iubesc, Steph!

Absentă, Stephanie începu să-l hrănească, pînă cînd biscuiții se terminară. Era adîncită în gînduri. Erau atîtea la care trebuia să reflecteze, încît se simțea deja secătuită: înmormîntarea, cînd bunicul ei va fi încredințat Domnului; apoi „Cezarul“, sau mai exact „unchiul Sam“, căruia îi vor fi încredințate taxele... Erau atîtea detalii, atîtea lucruri de rezolvat: polițe de asigurare, conturi la

bancă, note de achitat, lichidarea proprietăților personale...

Simți că nu mai poate îndura. *la lucrurile pe rînd*, se sfătui singură. Nu încerca să faci totul deodată. *Și nu-ți fie frică să ceri ajutor. De asta ai prieteni.*

Luă telefonul și-l sună pe Sammy Kafka acasă.

Cînd răspunse, Stephanie spuse cu greutate:

– Unchiule Sammy, mi-ai spus că te pot căuta oricînd am nevoie. Poți să vii pînă aici?

– Am plecat, Fetito, promise bunul bătrînel.

7

New York City

Lui Thomas Andrew Chesterfield al treilea nu-i plăceau telefoanele la ore târzii. Cu atât mai puțin agreea să fie trimis la ore necreștinești să ducă la bun sfârșit comisioane gratuite. Dar cu toate acestea, nu avea de ales.

Lăsă jos receptorul și, oftând, își privi soția. Katinka dormea întoarsă cu fața spre el. Chipul ei senin era desțins și părul negru și lucios i se răspîndise în evantai pe pernă. Soneria telefonului n-o trezise; se rostogolise mai mult spre el și se chircise cu genunchii aproape atingându-i sîinii.

O privi în continuare. Era ceva nepămîntesc în tinerețea și în frumusețea ei, ceea ce-i adîncea îngrijorarea în legătură cu telefonul primit. *Ai mai putea visa atât de liniștit, iubito, dacă ai ști în ce m-am băgat?*

După toate aparențele, Thomas Andrew Chesterfield al treilea era unul dintre puținii aleși ai Manhattanului. Părea să fii reușit pe toate laturile.

Arăta bine, avea putere, bani și – ca să rotunjească viața lui perfectă – o avea pe Katinka, a treia nevastă cu o poziție socială remarcabilă. Avea și patru copii mari și drăguți, cîte doi din fiecare căsătorie anterioară.

Dar mai erau și două probleme apăsătoare, care nu puteau fi înlăturate. Era vorba de Dennis, cel mai tânăr dintre cei doi fii ai lui.

Cu patru ani înainte, tânărul și frumosul Dennis, pe atunci în vîrstă de optsprezece ani, fugise cu un grup de cocainomani violenți. O orgie dusese la moartea unei fete frumoase și Dennis fugise de la locul faptei, fără să știe că una dintre cunoștințele lui, instalase o cameră video într-o toaletă.

Ceea ce fusese la început un fel de poznă-sexy, se transformase într-un film în care Dennis avea rolul principal.

Atunci începuse șantajul.

Și Thomas Andrew Chesterfield al treilea, vulturul legilor, crezuse cu adevărat că ar putea evita scandalul și ruina respectabilității lui sociale plătind șantajiştilor cincisprezece mii de dolari lunar, pe un timp nelimitat.

Avocatul fusese complet paralizat. Pentru că dacă s-ar fi auzit că Dennis a fost implicat într-o crimă sexuală, familia întregă ar fi fost ruinată.

Și iată că într-o zi, cererile de bani încetară. În schimb, o pretenție nouă și rău prevestitoare apăruse: i se cerea să fie avocatul unui client misterios, a cărui identitate nu trebuia să încerce să o descopere.

Într-o seară, cu o lună înainte de acest telefon, primise un altul, tocmai cînd se aștepta mai puțin.

– Domnule Chesterfield? auzise o voce care, de fapt, era doar o șoaptă, fără sex. Știi cine te caută?

– N-nu, spuse el tremurător.

Dar știa. Altfel inima nu ar fi început să-i spargă pieptul deodată în el.

– Eu cred că știi, domnule Chesterfield, continuase lin vocea. Ai auzit vreodată de numele Carleton Merlin?

– Da. Bineînțeles.

– Bine. Iată ce trebuie să faci. Domnul Merlin cercetează lucruri care însă trebuie să rămînă neștiute pentru totdeauna.

Stomacul lui Chesterfield se mai relaxă. Părea un domeniu mai familiar lui.

– Vreți să-l acționați în justiție? Întrebă el.

De la celălalt capăt al firului se auzi un rîs domol.

– A, nu, domnule Chesterfield. Vrem să-l eliminăm.

Chesterfield fu parcă străpuns de un cuțit, atît de dureros fu șocul.

– Poftim?

– Trebuie să ai grijă să fie omorît...

Trîntise jos receptorul și refuzase să mai răspundă țîriiturilor fără sfîrșit care urmaseră. Scoase chiar telefonul din priză. Oricît de explozivă ar fi fost banda înregistrată cu fiul lui, n-avea de gînd să se implice într-un asasinat.

A doua zi, o copie a benzii video îi fusese trimisă acasă, o alta la servicii și o a treia la unul din cluburile pe care le frecventa.

Din fericire, nu fuseseră interceptate nici de soție, nici de secretară și nici de cineva de la club.

Seara, primise un nou telefon.

– Te-ai răzgîndit acum, domnule Chesterfield? șoptise răutăcios vocea.

– Nu sînt ucigaș și nici nu cunosc vreunul, îngăimase el, nefericit.

– Nu contează! Există un asasin profesionist în New York, specializat în „morți accidentale“ E cunoscut sub numele de „Fantoma“

– Fantoma?

– Se pare că i se spune așa pentru că e invizibil. Vedeti, domnule Chesterfield, nimeni nu l-a văzut vreodată. Cel puțin, adăugă interlocutorul, nimeni n-a trăit ca să apuce să vorbească despre el.

Lui Chesterfield îi tremurau mîinile.

– C-cum să iau legătura cu el?

– S-a răspîndit zvonul că e prieten cu o femeie de stradă de pe West Side. N-ai decît să dai o raită prin zonă și să întrebi.

Atunci începuseră incursiunile lui în zona rău famată a orașului.

Coborîse într-un cartier locuit de „pești”, de codoși, de clienți ai prostituatelor, de hoți și de escroci. Trecuse prin toate încercările puse la cale de perversii înrăiți: spectacole de strip-tease, circurile porno, cinematografele interzise, sălile de masaj și colțurile de stradă neluminate. Și mereu avea pe buze aceeași întrebare:

– Cunoașteți un om numit Fantoma?

Îi trebuiseră două săptămîni ca s-o găsească pe fata de la colțul din Sud-Vest al străzii 39 cu bulevardul 9, care se rezemase de Jaguarul lui și-i spusese prin fereastra deschisă:

– Mda. S-ar putea să fi auzit de Fantoma. E un tip violent.

O chema Shanel și era o negresă scundă, cu ochii întunecați și strălucitori, cu sîinii mici și tari și fesele bine strînse într-un fel de ciorapi mulați de culoarea piefii, cu fermoare plasate strategic.

– Poți să-mi spui cum să iau legătură cu el? o întrebuse.

Ea privise cercetător în jur.

– Hai să mergem la o plimbare cu mașina, spusese, trăgînd de ușa din față și așezîndu-se.

– O să te coste cincizeci de biștari, chiar și așa. Merge?

Fata fusese de cuvînt. Și Fantoma luase legătura cu el, printr-o metodă întortocheată pentru ca nimeni să nu-l ia urma.

Acum se vorbea la trecut despre Carleton Merlin. Ziarele scriseseră că se sinucisese. Chesterfield respirase mai ușurat. Îndrăznise să spere cu naivitate că se sfîrșise – că toate copiile înregistrărilor îi vor fi returnate și trecutul va fi uitat. Așa ar fi vrut el să se întîmple.

Dar în seara aceasta primise un nou telefon.

– Domnul Chesterfield? Se pare că domnul Merlin lucrea la o carte cînd... vai, cînd s-a sinucis. Clienții mei vor

ca toate materialele adunate pentru cercetarea lui să fie distruse.

– Dar... nu cunosc spărgători! Încercase el să protesteze.

– Sîntem siguri că Fantoma îți poate fi de ajutor.

Thomas Andrew Chesterfield al treilea nu dădu decît de două ori ocolul porțiunii de stradă și o văzu pe Shanel în colț, dregîndu-și machiajul în oglinda laterală a unei dubite.

Își îndreptă mașina spre spațiul din dreapta. În lumina farurilor lui, ea sfirși de dat cu ruj aparent plictisită și apoi își lipi capul de geamul mașinii.

– Gîndeam chiar că ești tu, zise ea, văzîndu-l pe Chesterfield.

El zîmbi neguros și continuă să se uite în oglinda retrovizoare, după mașinile de patrulare ale poliției.

– Răcorește-te și nu mai tresări așa, zise ea, încercînd ușa mașinii. Era descuiată, așa că se urcă în față și o închise.

– Pornește! îl instrui ea lapidar.

El așteptă ca grupul de taxiuri goale din zonă să se îndepărteze și aproape fără zgomot demară.

– Trage aici, spuse Shanel, după ce condusesse un minut. Arătă spre dreapta. Chesterfield dădu din cap și îndreptă botul Jaguarului spre același spațiu mare și gol de parcare unde-l adusesse și data trecută. Era chiar deasupra unei rampe a tunelului Lincoln și avea ieșiri spre străzile 37 și 38. În timpul zilei, era plin cu autobuze gemînd de navetiștii din Jersey; noaptea, era unul din locurile preferate ale prostituatelor și clienților lor.

Opri motorul și se întoarse spre Shanel. Îl privea în lumina slabă a bordului.

– Ei? Ce mai vrei de data asta, omule?

– Am nevoie de ajutorul tău, Shanel.

Ea rîse încet:

– Toți au nevoie de ajutorul meu.

O vreme tăcură. Ea pipăi în geantă după o țigară și și-o aprinse cu o brichetă „Bic”. El apăsă un buton și toate geamurile se lăsară un pic în jos. Din spate, niște lumini crescuseră, apoi scăzură, când o altă mașină parcă acolo. El nu-și mai lua ochii de pe oglinda retrovizoare.

Shanel îl fixa cu ochii ei strălucitori.

– Vrei să iei iar legătura cu Fantoma, sau te-ai răzgîndit și vrei o lovitură de duzină?

– Trebuie să intru în contact cu Fantoma. Vreau ca el să...

– Nuuu! spuse ea repede, scuturînd din cap. Eu doar sînt la mijloc. Nu vreau să știu *nimic!*

Deodată, păru speriată:

– Nimic! Înțelegi?

El dădu din cap.

– Atunci spune-i numai că... ăăă... am nevoie din nou de serviciile lui.

– Bine. Dar o să te coste.

Suspînînd, avocatul își scoase portofelul, trase din el o bancnotă de cincizeci, fără s-o lase să vadă cît mai avea la el și i-o întinse. Dar ea rămase nemișcată și scutură din cap.

– O sută, zise.

El o privi.

– Data trecută a fost numai cincizeci.

– Mda, știu.

Buzele i se traseră în sus într-un fel de zîmbet dur.

– Dar n-ai auzit? Inflația îi lovește pe toți.

8

Washington, D.C.

Străzi primejdioase, chiar pentru un locuitor negru al ghetoului. Mai ales pentru o *locuitoare* singură a acestei zone.

Vinette Jones mergea cu pași rapizi, de parcă abia ar fi așteptat să iasă din perimetrul respectiv. Ținea degetele îndeștate pe geanta ei uzată, din vinilin, cu o obsesie că i-ar fi putut fi smulsă în orice moment. Trăia de nouă ani aici – ani atât de lungi – și descoperise că orice era posibil.

Vinette Jones avea numai douăzeci și trei de ani, dar arăta de treizeci și cinci. Avea pielea de culoarea ciocolatie a înaintașilor ei africani și părul ei cîrlionțat era tuns scurt. Înaltă și foarte slabă, nu putea fi arătoasă. Dar totuși iradia o forță de oțel și o hotărîre calmă, dar fermă.

Mergînd cu umerii ridicați, privea drept înainte, grijulie să nu se uite nici în stînga nici în dreapta, decisă să nu fie implicată în vreo altercație primejdioasă pentru sănătatea și bunăstarea ei. Nici n-avea nevoie să se uite împrejur ca să știe ce se petrecea. Tranzacții dubioase, vânzări necurate, proprietăți furate care-și schimbau deținătorul și

hoarde de adolescenți hoinărind cu ochii lor deprimant de leneși și scormonind după prăzi ușoare.

În locul acesta, crima la întimplare devenise un fapt obișnuit, gloanțele rătăcite nu păreau nimic ieșit din comun.

Vinette auzea violele sparte de droguri trosnindu-i sub tălpi, chiar fără să privească, vedea sute... mii de viole împrăștiate, sclipind în mocirlă și pe pământul fără iarbă și plin de gunoaie.

Simți o greutate în stomac. Locul ăsta nu era potrivit ca să crești un copil. Mai ales, nu un copil ca Jowanda ei.

Micuța, frumoasa, nevinovata Jowanda. Copilul prematur al pîntecelui ei, carne din carnea ei.

Ochii i se încețoșară. Jowanda! Născută cînd ea înota în mocirlă, cînd trăia cu Vernon, acel pierde-vară care o ademenise să consume droguri, o lăsase însărcinată și apoi fugise cînd ea era în luna a noua.

Jowanda, ivită pe lume în camera de nașteri a spitalului TAAC pentru mame necăsătorite. Acolo, chiar înainte de a naște, Vinette fusese vizitată de o doamnă drăguță cu aer de bunică, o funcționară a fundației TAAC pentru orfani și pentru cincizeci de dolari, o predase pe Jowanda ei încă nenăscută.

– Vom avea grijă de ea și imediat ce-ți aranjezi viața și o vrei înapoi, vii la noi, îi spusese amabil doamna cea drăguță. O poți avea înapoi, oricînd.

Cumva, vînzarea propriului copil o atinsese pe Vinette în adîncurile ei și de acolo începuse drumul lung spre îndreptare. Acesta durase trei ani interminabili. Cît suferise! Dezintoxicarea și acel tîriș indescritibil spre puritate. Clinicile și terapia permanentă. Alunecarea înapoi, în infern. Apoi, revelația lui Iisus și depășirea pentru totdeauna a dependenței de drog. *Celui ce se căiește îi voi da roade din pomul vieții*, scria în Scripturi și era adevărat. După ce-l găsisese pe Iisus, toată viața ei se schimbase. Se simțea înflorind. Găsisese un nou extaz – pe

care nu l-ar fi atins niciodată prin droguri – și nu mai avea de gînd să se atingă vreodată de otrava înșelătoare.

Refăcută, își luase o slujbă adevărată – chiar dacă era numai una de supraveghetorie la toaleta pentru doamne a unui hotel pretențios. Și ce dacă? Era o muncă cinstită și cîștiga un ban onest. Și odată cu noul ei statut social, de om care muncește, venise și un sentiment de mîndrie. Avea în sfîrșit voie să-și țină capul sus...

Dar durerea din ea era copleșitoare. *Jowanda, copilă, unde ești?* Era gîndul care o obseda.

Pentru că după ce se echilibrase, fusese la orfelinatul TAAC din oraș și Jowanda nu era acolo, în ciuda promisiunilor acelei doamne drăguțe, cu aer de bunicuță. Și nu numai că nu era acolo, dar descoperise că nu aveau nici măcar înregistrate datele nașterii ei. Era ca și cînd copilul ei nici n-ar fi existat.

Dar doamna cea drăguță care o făcuse să semneze hîrțile în camera nașterilor exista și nu mai fusese chiar atît de drăguță. Ochii ei se zăbreliseră parcă și susținea că în viața ei nu le văzuse pe Vinette sau pe Jowanda Jones.

Vinette își strînse mai tare poșeta lîngă ea. Ei, bine, ea nu mai accepta minciuni, acum era curată și lîsus o veghea. Nu, domnilor! Copilașul ei era undeva acolo, așteptînd ca ea să-l ceară înapoi.

Da, avea de gînd s-o găsească pe Jowanda, oriunde ar fi fost ea. TAAC avea sediul central la New York City și poate cineva de acolo o va ajuta. Era sigură că o instituție mare ca aceasta, cu milioane de sponsori, de spitale pentru copii și de orfelinate în toate țările lumii, avea dosare și registre cu toate numele.

Așa că Vinette Jones economisise și strînsese toate bacșișurile ei. Renunțase chiar să mai meargă cu autobuzul la slujbă, numai ca să adune bani pentru o călătorie dus-întors, pînă la New York.

Acum se îndrepta spre stația de unde pleca autobuzul pentru New York, strălucind de curățenie, cu rochia ei cea mai bună și cu pantofii cel mai puțin uzați. Întărită de credința în Dumnezeu și cu o hotărîre de oțel pe chip.

Răsufală mai ușurată și-și mai slăbi atenția. Grăbi pasul. Încă o jumătate de oră de mers rapid și avea să ajungă la stația de autobuz. Avea să plece apoi spre Nord, la New York City.

Spre Nord, să-și găsească fetița...

9

New York City

La sosirea lui Johnny Stone, Sammy Kafka și Pham Van Hau se uniră într-o conspirație a absenței. Amîndoi găsiră deodată o mulțime de treburi de rezolvat după funeraliile lui Carleton Merlin.

„Treburi pe naiba“, gîndi Stephanie, dorindu-și să nu fi intuit. Nu trebuia să ai aptitudini mentale paranormale ca să ghicești motivul transparent al plecării lor precipitate.

Puteau să nu se fi ostenit atît. Nu-l vroia pe Johnny Stone și nici nu dorea să fie singură cu el. Nici nu se gîndise să-l lase să intre, dar după ce el îi explicase că făcuse tot drumul de la Sidon pînă la New York, nu mai avusese ce face.

Așa că era acolo. După cinci ani. Aplecîndu-se deasupra coliviei lui Waldo, mîngîindu-l pe cioc, îi spuse cîteva absurdități greu de pronunțat. Și Waldo le înghițea pe toate, trădător afurisit!

O clipă Stephanie se îndepărtă și își privi fostul iubit, cu ochii micșorați. Trebuia să recunoască, încă mai avea putere asupra ei.

Se părea că unele lucruri n-aveau să se schimbe niciodată. -

De exemplu, nu arăta nici pe jumătate mai rău. Nu, se cuvenea să fie sinceră, arăta destul de atrăgător. Prea al naibii de atrăgător de fapt.

– Jur că păsării i-a fost dor de mine, spunea Johnny. Așa e, Waldo, bătrîne?

Întoarse capul s-o privească pe Stephanie, cu ochii aceia pătrunzători, pîndind-dorind, bineînțeles, să audă că și ei i-a fost dor de el. Ea spuse rece:

– Waldo se înnebunește după oricine care îi dă atenție.

– Oricine? Vrei să spui că eu nu sînt o persoană specială?

O privea în continuare, cu un început de zîmbet.

Se ruga să aibă puterea de a-i dori plecarea. Își exprimase condoleanțele și ea îl tratase cu un pahar de gin, pe care el îl acceptase și-l băuse. Ce motiv mai avea să rămînă?

– Gata cu tine, bătrîne, îi spuse el lui Waldo. Îndreptîndu-se veni spre Stephanie, care stătea în picioare cu brațele încrucișate.

– Știi, în ciuda împrejurării tragice, mă bucur mult că te văd, spuse el.

Ea nu-i răspunse, dădu doar din cap.

– Trebuie să-ți lipsească teribil bunicul tău.

– Da. Îi tremura vocea. Îmi lipsește...

Se întoarse iute cu spatele, ca să nu împartă cu el durerea care-i împăienjenea ochii. El se apropie.

– Stephanie, știu cît de greu îți e. Locul ăsta nu mai e la fel fără el. Mi s-a părut totul schimbat de cum am intrat în casă.

Respirînd adînc, ea-și reținu lacrimile, își ridică bărbia și-și goli fața de orice expresie.

– Îți mulțumesc pentru grija ta, Johnny, dar nu trebuie să te frămînti pentru mine. Sînt bine.

– Nu ești deloc, fir'ar să fie! zise el blînd și căldura din ochii lui i se transmitea și ei. Te cunosc destul cît să știu că îți în tine tot ce te doare.

- Te rog, Johnny, aș... vrea să rămîn singură.

El îi puse mîinile pe umeri.

- Nu e bine să fii singură. Mai ales nu astăzi, spuse el încet.

Ea își scutură capul și încercă să-l îndepărteze, dar atingerea lui îi trecuse în sînge, îi electrizase pielea.

Dar nu-l vreau! striga sufletul ei.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe cînd încerca cu greu să respire.

- Nu fugi de mine, o îndemnă el în șoaptă, cu mîinile tot pe umerii ei. Ai nevoie de mine. De asta am venit, iubito.

Iubito! Alintarea pe care o uitase de mult pătrunse prin scutul ei și o lovi undeva în inimă.

- Nu-mi spune așa! șuieră ea cu mînie. Dintr-o dată se îmbujoră și în ciuda ei însăși, își simțea picioarele moi și tremurînd, iar sfîrcurile șinilor zvîcneau dureros, sub rochia de mătase neagră. Își lăsă repede ochii în jos.

- Cred că e timpul să pleci, Johnny, șopti ea răgușit.

El îi luă bărbia în palmă cu blîndețe.

- Iubito, nu te uita în altă parte. Privește-mă!

Ea respira cu greutate. Electricitatea încărcase aerul, care părea gata să se aprindă.

- Stephanie...

Mîinile lui îi apucară mai strîns umerii.

- Nu! șopti ea, dînd din cap cu putere. Nu e bine! Nu...

- Iubito...

Negă din nou din cap, încercînd să se tragă înapoi, dar Johnny îi ridică blînd fața spre el; cu cealaltă mîină, îi mîngîie obrazul catifelat; atingerea lui era ușoară ca un fulg și tandrețea lui o consola.

Îl privi cu capul dat pe spate. Pentru o clipă, pupilele i se dilatară și apoi expresia ochilor ei se îndulci, pe măsură ce intuia forța deplină a privirii lui... Privirea aceea albastră, punctată de sclipiri argintii o hipnotiza.

Timpul se dilată parcă, apoi se opri.

Cu cît se uita mai mult în ochii lui albaștri luminoși, cu atît știa mai clar că era pierdută. Nu avea rost să mai lupte; inutil să mai conteste sentimentele, atîta vreme înăbușite, care se agitau și se zbăteau în ea. Aproape împotriva voinței ei, se trezi întinzînd mîna și acoperind cu ea mîna lui caldă.

El îi susținu privirea, murmurînd:

– Numai pentru o clipă, vreau să încerci să uiți de durerea ta.

Ca posedată, ea înghiți cu greu și dădu din cap, emoția aproape sufocînd-o. Deodată își dori atît de tare ca el s-o ia în brațe și s-o sărute, s-o facă să se simtă ocrotită și iubită, știind că numai paradisul îmbrățișării lui o va asigura de realitatea vieții, gonindu-i norul înăbușitor al morții.

Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, el îi luă obrajii în palme.

– Stephanie... șopti, mîngîindu-i obrajii, Stephanie a mea...

O adiere blîndă și umedă intră prin fereastra deschisă, îi înfoie rochia și-i flutură panglica de catifea neagră care-i lega părul.

– Stephanie... șopti din nou.

– Johnny... răspuse ca într-o rugă. Dar înainte de a apuca să mai spună ceva, el se aplecă și-și lipi gura de a ei.

Încet, îi mîngîie buzele cu vîrfurile limbii, înainte de a și-o strecura între dinții ei ca să danseze și ca să guste.

Ea închise ochii și se lăsă în voia lui. Se simțea de parcă s-ar fi înecat. Trasă de vîrtej care o purta tot mai jos, spre abisuri ademenitoare.

Sărutul acesta îi răscolise atîtea senzații! Atîtea sentimente se treziseră și încercau să izbucnească! Căldura paralizantă care i se răspîndea delicios din gură o umplea de o patimă care-i cobora ca o sevă în tot trupul.

Îi plăcea. Avea nevoie de asta. Și-i lipsise atît de mult... Acum era inutil să mai reziste. Nu avea decît să se

lipească strîns de el, să-l cuprindă cu un braț și să-i pună cealaltă mîină pe ceafă, ca să-l tragă și mai aproape.

Inhala mireasma lui masculină și se ospăta din dulceața respirației sale.

Buzele lui le părăsiră pe ale ei și dintr-o dată avu senzația că i se furase o delicatesă pe care o savura. Deschise ochii:

– Nu te opri! șopti, strîngîndu-l pasional și căutîndu-i privirea. Te rog, nu te opri!

El își aplecă și mai mult capul și buzele lui alunecară mai jos, pe gîtul ei, pînă ajunseră la locul unde i se simțea pulsul. Limba lui rămase acolo și pipăi cu tandrețe.

Era atît de încordată, că aproape nu mai putea susține. Totul din ea tînjea după el, striga să fie posedată.

Închise ochii cînd începu să-i desfacă nasturii de la rochie, oftă cînd catifeaua aluneca de pe umeri. Simți deodată aerul rece pe trupul ei gol pînă la talie.

Și tot timpul, buzele lui erau pe gîtul ei, de parcă se împărțeau din pulsul ei, care trăda bătăile inimii.

Se alintă copilărește cînd mîinile lui îi mîngîiară sîinii, apoi îi conturară încet linia umerilor. Abia îl simți dezlegînd panglica de catifea neagră care-i ținea părul... Cascade de șuvițe blonde, eliberate din strînsoare, i se împrăștiară pe umeri, încadrînd minunat fața ei îmbujorată.

Buzele lui o părăsiră și el ridică ochii s-o privească.

– Stephanie, îi șopti tandru. Frumoasa mea, frumoasă, Stephanie...

Își lăsa mîinile să alunece prin părul ei ca mătasea de porumb, mîngîind-o și masînd-o ușor.

Ea își lăsa capul să urmeze direcția degetelor lui, abandonîndu-se în voia senzației pure. Mișcarea lui înceată era delicioasă și în același timp înnebunitoare.

Apoi, îi simți palmele netezindu-i fața și umerii în drumul lor spre conturul curbat și mătăsos al sînilor. Făcîndu-și mîinile căuș sub fiecare, el le ridică greutatea de satin, jucîndu-se cu sfîrcurile ieșite în afară.

Î se păru că trecuse o eternitate pînă cînd își scufundă capul în sîinii ei, sărutîndu-i solemn.

Ea gemu și începu să tremure violent. Asta ca să poată îndura fiorii de plăcere, ca să nu strige că vrea chiar în clipa aceea s-o posede, să se unească la nesfîrșit cu ea.

Îi legăna capul în mîini, trăgîndu-i fața și mai aproape de sîinii ei. Ce încîntare era să iubești! Cum de reușise să trăiască atîta vreme fără ea?

Deodată, o ridică fără efort și ea scoase un mic țipăt de surpriză, agățîndu-se de el în vreme ce o purta spre dormitorul ei. Waldo îi privea liniștit din colivia lui, cu capul lăsat pe o parte.

Încă o dată, el păru să-i ghicească gîndurile, alegînd fără șovăire teritoriul neutru al camerei de oaspeți, singura cameră din tot apartamentul care nu era plină de fan-tome și de amintiri.

O lăsă cu grijă pe dantelele de culoarea fildeșului care acopereau patul, așezîndu-i capul întii pe pernuțele vechi, croșetate. Din tavan, în jurul patului se ondula o perdea de muselină albă cu franjuri, agățată de candelabru rotund. Pe jos, era un covor vechi, cu flori, lucrat manual.

Parcă erau în alt timp, în alt secol.

Ea zăcea pe spate, goală, privindu-l cum își scotea pantofii, își lăsa pantalonii să alunece de pe coapsele zvelte și mușchiuloase, își scotea haina și cămașa. Hainele căzură fără zgomot pe podea.

Ochii ei se desfătau.

Părea sculptat iar semiîntunericul îl contura făcîndu-l să pară o sculptură trezită la viață, cu penisul ieșit în afară, ca o sabie strălucitoare de carne. Un exemplar masculin atît de desăvîrșit; cu pieptul lat și puternic și brațele încordate. Absolut sublim: un ying musculos pentru voluptuosul ei yony.

Se urcă în pat și se întinse peste ea, cu grijă, ca să n-o strivească. Îi simțea pielea ca mătasea, atingîndu-se de a lui.

O sărută din nou, iar degetele tremurînde îi atingeau ușor fața și brațele, șoldurile și sîinii. Foarte blînd. Mîngîieri ca ale aripilor de fluturi.

Simți tremurînd cum el se mișca în jos pe corpul ei, atingînd-o aproape muzical. Gemea cînd îi simțea limba umezind-o. Își înăbuși cu greu bucuria cînd el îi strînse fesele și-și apăsă fața pe triunghiul cu mătase blondă, de lîngă care plecau coapsele ei chemătoare.

Aproape că plutea pe norul de plăcere, pe care nu știa că o dorește atît de mult. Extazul gurii lui calde pe feminitatea ei dogoritoare! Tortura buzelor lui apropiindu-se de secretul secretelor, ciugulind și mușcînd ușor. Apoi, pierderea copleșitoare pe care-o simțea cînd el se oprea; parcă ar fi lipsit-o de viața însăși.

Dar nu dură mult. El îi depărtă picioarele, înnebunind-o cu sărutări și mîngîieri în interiorul coapselor. Începuse deja să simtă plăcerea vîrtejului care se dezlănțuia în ea.

Își înfundă coatele în saltea și se ridică pe jumătate.

– Acum! șopti ea. Nu mai pot aștepta! lubește-mă! Te rog, Johnny! Acum!

– Nu, șopti el, nu încă... Îtinde-te și bucură-te. Tu nu trebuie să faci nimic...

Își înfipse un deget ferm în feminitatea ei umedă.

– Johnny! țipă ea, încordată. Capul i se lăsă în perne și cutia toracică i se ridică tare ca un corsaj de fier.

– O, Doamne, Doamne! Te rog, Johnny. Acum!

El o privi cu ochii lucind în semiîntuneric. Fața lui avea o expresie ciudată, un amestec de voință și de putere iradiau din el.

– Nu încă, iubito, șopti el. Așteaptă-mă! Ochii păreau să-i atingă fizic, pe ai ei.

– Ai încredere, da?

Ea începu să se zbată scîncind în vreme ce el își continua tatonările, aducînd-o din nou la un pas de orgasm, ca să se oprească numai cu o clipă mai devreme ca fluxul s-o invadeze. Simțea o nerăbdare aproape in-

suportabilă. Și el tot mai tatona, limba lui aprinzînd puncte de foc, buzele lui căutînd taine nedescoperite.

Fluxul o amenința din nou.

Și iarăși, el simți și se retrase.

Deodată, ea nu mai putu suporta. Fără avertisment, se apropie de el, și-i luă capul în mîini. Apoi, picioarele i se strînseră și-și înălță sîinii spre fața lui, frecîndu-i obscen de el.

Apucîndu-i gleznele, el îi desfăcu forțat picioarele și-și îngropă fața și mai adînc în umiditatea ei dulce. Frenetic, își smulse fața dintre picioarele ei, i le lipi de pat și își schimbă poziția. Acum, îngenunchease peste ea, cu picioarele dominatoare peste coapsele ei. O privea.

Ea avea ochii strălucitori de lăcomie, amestecată cu triumf.

– Vrei? șopti el.

– Da! gemu ea.

Cînd el îi apucă șoldurile și le ridică spre ale lui, pulsul ei o asurzi și viteza sîngelui se acceleră, pînă cînd îi veni să țipe. Știa că momentul venise. Sulița lui de carne era pregătită în aerul din fața ei.

– Johnny! strigă ea.

El mai întîrzia un moment... părăind să plutească datorită unei forțe nevăzute. Ea îi strigă din nou numele și jetul țîșni și se răspîndi în ea.

Era ca și cînd pămîntul se clătina și cerul se despicase. Înconjurîndu-i talia cu picioarele, își îngropa degetele în carnea lui și se izbea de el de parcă ar fi vrut să-l ia în ea pe tot.

El o pătrundea încă, într-un ritm încetinit, timp în care pe fața ei apăru extazul. Închizînd ochii, urmă mișcările lui, înainte și înapoi, înainte și înapoi, potrivit-se astfel amîndoi, ca într-un dans. al cărnii, perfect sincronizat. Pentru moment, uitase de realitatea tristă a acelei zile. Ceremonia de înmormîntare aparținea unui alt timp... unei cu totul alte vieți. Da, dragostea era o celebrare a vieții, o victorie împotriva morții, o reafirmare, o renaștere a ei.

Cînd el începu să se miște mai repede, gemetele ei păreau unite cu respirația.

– Mai repede! îl îndemnă ea. Apoi începu să geamă și să țipe, să se răsucească și să se zvîrcolească în rostogolirea primului val orgasmic. Capul ei se zbătea într-o parte și-n alta și-și vîrî atît de adînc unghiile în spatele lui, încît el strigă de durere.

Abia îl auzea, atît de puternic era tunetul care-și găsea ecou în ea. Mișcările ei deveniră frenetice, ca să păstreze ritmul lui. Și tot timpul, el o privea. Îi privea fața, transfigurată de agonie și extaz, cu gura care se deschidea, ca și cum pasiunea ei insașiabilă era hrănită doar cu aer.

Răsucirea trupului ei neted îi aprinse foamea și gemetele lui se uniră cu ale ei. Își deschise buzele într-un fel de scrișnet. Inima îi bătea, să-i spargă pieptul și un torent se pregătea să se înalțe din nou din adîncul lui.

Mai repede, mai repede, mai repede, se izbeau unul în celălalt. Cu furie, ca niște posedați. Mai tare, mai tare, mai tare! Lovindu-se de parcă și-ar fi cerut viețile unul altuia.

El îi strînse sînii. Ea țipă și-i zgîrie spatele. El era prea prins de căldura dinăuntru ca să mai țipe. Îi strînse din nou sfîrcurile sînilor și în ciuda lacrimilor care-i apărură în ochi, tot trupul ei fu cuprins de un tremur violent.

Pupilele ei înghețară și îl privi sălbatic în ochi, în vreme ce revărsarea finală se sfîșia în ea, înecînd-o într-un torent.

Țipetele și mișcările ei provocară explozia din el. Strigă, blestemă și o apucă aproape crud, cambrîndu-se ca un cal sălbatic. Simțindu-l venind, ea se contractă cît de tare putu.

Sămînța curse cu putere din el încă înainte de o atinge și amîndoi se rostogoliră dincolo de marginea pămîntului, în spațiile și timpurile îndepărtate, întunecate și apoi luminate orbitor.

Multă vreme rămaseră agățați unul de altul, încă uniți, tremurînd din cauza șocului. După un timp reveniră încet la realitate și ea se destinse și se desprinse de el.

Zăcea pe spate, încercînd să-și recapete suflul. În cele din urmă simți că respirația redevine normală. Întoarse capul să-l privească.

– Nu-mi vine să cred, șopti ea. Mă simt de parcă aș fi renăscut!

El zîmbi:

– Dacă așa e cînd renaști, vreau să mă nasc din nou. Și din nou.

Ea se întinse și-i strînse blînd falusul, scurgînd din el ultimul strop.

– Știi, șopti ea, privindu-l cu coada ochiului, e adevărat ce se spune. Dragostea este reafirmarea vieții...

Atunci, sună telefonul de lîngă pat.

El o simți încordîndu-se.

– Fir'ar să fie! blestemă ea, trăgîndu-se înapoi de lîngă el.

El își strînse brațele în jurul ei.

– Lasă-l să sune, o sfătui încet, mîngîindu-i părul: Dacă e important, va reveni, oricine ar fi.

Dar telefonul de modă veche continuă să sune strident. De două ori. De trei. De patru. De cinci.

Cu un mormăit, ea se ridică din brațele lui și apucă receptorul.

– Da?

O voce de bărbat întrebă:

– Domnișoara Merlin?

– Mda, spuse ea, dintr-o dată prudentă.

– Numele meu e Rubin, spuse interlocutorul. Irv Rubin. Sînt un prieten de-al lui Johnny Stone. A lăsat un mesaj că s-a întors în oraș și poate fi găsit la numărul dumneavoastră.

– Vreți să vi-l...

– Imediat, întrerupse celălalt. Știu că e un moment greu pentru dumneavoastră, domnișoară Merlin, dar fa-

cem un articol de prima pagină cu bunicul dumneavoastră, pentru revista *New York*. Mă întreb dacă n-ați putea să...

Deodată ea se simți de-a dreptul furioasă.

– E un moment greu, ai dreptate, îi reteză ea propoziția. Și în caz că nu știi, bunicul meu a fost înmormântat în după-amiaza asta. La revedere!

Trinti receptorul și închise ochii. Când îi deschise, în ei se zărea ceva dur și rece.

Johnny o privea cu sprâncenele încruntate.

– Despre ce-a fost vorba? întrebă el.

Ea se întoarse încet spre el, din ce în ce mai furioasă. Deci de asta venise el. Ca să-i dea posibilitatea unui coleg de-al lui ziarist, să vorbească cu ea.

– Ticălosule, șuieră ea încet, cu vocea aproape otrăvită. Om de nimic, mizerabil, ticălos nenorocit și ipocrit!

– Stephanie! Ce s-a întâmplat?

El se întinse după ea, dar ea se feri și se rostogoli sărind din pat, înainte de-a o putea atinge.

– Pleacă, spuse ea liniștit.

El încremeni. După ce făcuseră dragoste atât de bine, se purta de parcă ar fi fost ciumat.

– Stephanie, dacă ți-am făcut ceva, aș vrea să știu și eu ce.

Acum vocea lui păru să închidă în ea un întreg circuit – dezamăgire, trădare, lovitură, oportunism – și toată vraja pe care o simțise se rupsese, rămânând numai rana sufletului și înșelăciunea. Inima i se îngreună și era gata să leșine.

O privea uimit.

– Nu vrei să-mi spui și mie ce rău am făcut? întrebă totuși calm.

– De ce nu afli singur, domnule Casanova? îi spuse amar.

– Deci așa vrei, spuse el scurt.

Ea îi aruncă o privire care ar fi ofilit și bărbăția unui mascul înzăuat și privirea, observă ea cu satisfacție, avu efectul dorit. Apoi, își înălță capul cu răceală și fără nici un alt cuvînt se întoarse și ieși demnă din cameră.

O clipă, el rămase privind în urma ei, întrebîndu-se ce o apucase. Amintindu-și însă prea bine cît de încăpățînată era, se ridică din pat și începu să umble prin cameră, adunîndu-și hainele. Se îmbracă fierbînd de jignire.

Ea îl aștepta în sufragerie, îmbrăcată cu o rochie de casă, cu mîna pe clanța ușii de la intrare. O deschise larg, fără o vorbă.

Și tot fără o vorbă, el trecu pe lîngă ea.

Tăcută, închise încet ușa după el și puse zăvorul. Din nou singură, se duse în camera de zi și căzu într-un fotoliu.

Își frecă epuizată fața cu mîinile. Cum de-am putut fi atît de proastă? se întrebă ea. Renaștere pe dracu! Pe cine încercam eu să trișez?

10

New York City. Walnut Creek, California.

Ilha de Borboleta, Brazilia

Dîndu-se jos din ascensoarele foarte rapide, vizitatorii se trezeau într-o sală mare și fără ferestre, decorată cu un gust idilic. La jumătatea drumului dintre' ascensoare și biroul de informații, iluminată de reflectoare invizibile, se înălța statuia de marmură a unui copil stilizat, fără sex, cu brațele ridicate într-o implorare sau într-o ipostază de gata de a-și lua zborul.

De-a lungul unui perete, litere oblice și multicolore ieșeau afară de cinci șchioape din tapiseria plușată. Ele alcătuiau inscripția:

TURUL ANUAL DE AJUTORARE A COPIILOR, INC.

– o organizație non-profit

În acord cu imaginea lustruită a fundației TAAC, secretara era o tânără brunetă, rece și calmă, cu părul strîns la spate și ochelari cu ramă roșie. În acel moment se încruntase asupra unghiilor ei curbate și date cu lac roșu.

- Îmi pare rău, spuse ea, cînd Vinette termină cu explicațiile despre Jowanda, dar problema trebuie rezolvată la biroul TAAC local.

- Știu, dar nu vor să mă ajute. De asta am venit. Nu vedeți, doamnă? Mi-au pierdut copilașul!

- Dați-mi voie să vă asigur, domnișoară...

Făcu o pauză, cu sprîncenele ridicate.

- Jones, o ajută Vinette.

Secretara își lăsă mîinile pe birou, și le împreună și zîmbi cu îngăduință.

- Dați-mi voie să vă asigur, domnișoară Jones, că TAAC nu pierde copii. TAAC se dedică îngrijirii lor.

- Ei bine, pe Jowanda mea au pierdut-o! declară Vinette. Altfel de ce nu pot s-o găsească?

- Atunci, probabil că e o greșeală pe computer. De ce nu vă întoarceți la biroul TAAC local? Sînt sigură că au remediat greșeala.

Dat Vinette nu făcuse atîta drum pentru vorbe goale.

- Vreau să vorbesc cu cineva de aici, spuse ea cu încăpăținare.

- Îmi pare rău, răspunse hotărîtă secretara, dar pentru asta trebuie să stabiliți o audiență.

Vinettei i se înceară corăbiile.

- Dar nici măcar nu știu pe cine trebuie să văd! insistă ea cu disperare. Vă rog, doamnă! Am făcut tot drumul de la Washington D.C.! Trebuie să fie cineva care să mă ajute.

Telefonul de pe birou scoase un sunet melodios.

- Scuzați-mă, spuse secretara, ridicînd receptorul. Secretariatul, bună ziua.

Așteptă puțin apoi atitudinea i se schimbă radical.

- Vai, domnule Crandall! izbucni ea în efuziuni. Cum, dar desigur, domnule! Vă sun imediat cînd sosesc. Sigur că-i voi ruga să aștepte ca să-i puteți întîmpina personal... Vai, vă mulțumesc, domnule Crandall!

Puse jos receptorul și-și netezi părul mulțumită.

Vinette așteptă un pic, apoi își dresе vocea.

Tresărind, secretara ridică ochii. O înlăturase deja pe Vinette din mintea ei.

Vinette respiră adînc.

– Aș vrea să stabilesc o audiență.

– Foarte bine (Secretara se întinse după o agendă). La cine doriți să mergeți?

Vinette își îndreptă spatele.

– La domnul Crandall.

Secretara rîse și negă din cap.

– Ați încercat, doamnă, dar n-ați nimerit (Puse deoparte agenda). Domnul Crandall este organizatorul imaginii noastre de ansamblu, nu se ocupă cu detalii.

Vinette nu plecă, încercînd să găsească o soluție.

– Atunci, îmi puteți da o foaie de hîrtie și un creion? spuse ea.

Secretara o privi oftînd, dar nu găsi ce rău ar putea face cererea ei. Căută într-un sertar și-i dădu Vinettei un stilou și o coală de hîrtie.

– Vă mulțumesc, spuse Vinette politicos și se îndreptă spre unul din spațiile de conversație.

Așezîndu-se, se cocoșă deasupra unei măsuțe joase de sticlă și începu să scrie atent, cu litere de tipar, cinci cuvinte pe coala de hîrtie. Cînd termină, îngroșă literele de cîteva ori ca să le facă vizibile de la distanță. Tot timpul cît scrisese, se uită nerăbdătoare spre ascensoare.

Ping!

Ușile automate alunecară în lături și un cuplu ieși în sală.

Bărbatul era de vîrstă mijlocie și arăta distins; se purta cu un fel de respect de sine pe care-l dau numai marea bogăție și puterea.

Femeia era îmbrăcată impecabil, cu părul argintiu coafat perfect, și, în lumina scăzută, diamantele de pe degetele ei înguste străluceau intens.

Vinette își dădu seama deodată că hainele ei sînt simple și ieftine, că nu e aranjată și n-are bijuterii, că protestul ei e neînsemnat. Îi privi pe cei doi mergînd spre biroul de informații.

– Domnule și doamnă Hammacher! se entuziasmă secretara. Ce bine-mi pare că vă revăd! Domnul Crandall vă așteaptă. Iese imediat să vă conducă personal. Vă rog, așezați-vă...

Zîmbind indică spațiile de conversație cu mîna, apoi ridică telefonul. Cei doi se apropiază de locul unde stătea Vinette.

Inima Vinettei bătea nebunește. După o scurtă rugăciune tăcută, așteaptă ca cei doi să se mai apropie. Apoi ridică foaie de hîrtie. Cele cinci cuvinte întrebau: TAAC – UNDE E COPILAȘUL MEU?

Doamna Hammacher tresări, punînd mîna pe brațul soțului ei.

– Sînt sigur că nu e cazul să te îngrijorezi, dragă.

Domnul Hammacher prinse cotul soției lui și o obligă să-și schimbe direcția, ocolind-o pe Vinette de departe. Totuși, mai aruncă peste umăr o scurtă privire îngrijorată.

Secretara, înțelegînd deodată ce făcea Vinette, traversează camera și telefonă imediat securității clădirii.

Vinette stătea cu o demnitate liniștită. Nici nu clipea. Hîrtia ei acuza.

Peste puțin timp, doi bărbați cu fețe de copil ieșiră grăbiți dintr-un ascensor, urmați de aproape de un director cu fața brăzdată și părul alb, care răspîndea putere și farmec. Trăsăturile i se înăspiră cînd privi în jur.

– Ce dracu se întîmplă aici? o întrebă încet pe secretară.

– Îmi pare teribil de rău, domnule Crandall, spuse ea, ridicîndu-se de la birou. Dar femeia asta – și arată spre Vinette cu un deget tremurător – face caz de problema ei. Refuză să plece!

Gorilele se mișcă spre Vinette. Directorul cu părul alb ridică mîna.

– Stați acolo, băieți, le spuse el autoritar. Se întoarse împăciuitor spre cei doi Hammacher, care stăteau de o parte.

- Îmi pare rău de acest incident. Nu durează decît un minut.

Se îndreaptă spre Vinette și o cîntări amuzat.

- Ei bine, doamnă, mi-ai atras atenția. Și care e deci problema dumitale?

Vinette închise ochii și respiră adînc. Își repetase discursul de multe ori. Și povestea ei se auzi atît de concisă și de bine exprimată, încît fu ea însăși surprinsă.

Cînd termină, spuse:

- Apelez la ajutorul dumneavoastră, domnule Crandall. Nu știu unde să mă duc în altă parte, la cine să întreb.

Hugh Crandall zîmbi.

- După mine, ai venit unde trebuia, ai procedat foarte bine și ai vorbit exact cu cine trebuia. Hai să încercăm să găsim copilul, ce zici? O ajută să se ridice și o conduse la secretară. Încă zîmbea, dar ochii îi erau duri și reci.

- Găsește-l pe Aaron Kleinfelder și spune-i să se ocupe imediat de domnișoara Jones, îi spuse el secretarei. Dacă nu rezolvă problema pînă la ora închiderii, vreau ca domnișoara Jones să primească o cameră la hotel pe cheltuiala noastră. Și să se bucure de atenția cuvenită.

Se întoarse din nou spre Vinette cu o scînteie în ochi.

- Pot să spun un lucru ce te caracterizează, domnișoară Jones, spuse el admirativ. Nu te lași pînă nu reușești.

- Nu, domnule Crandall.

Vinette dădu din cap și toată înfățișarea ei strălucea ca oțelul.

- Eu doar îmi pun credința în Iisus. El reușește, slavă Domnului!

Aaron Kleinfelder avea o figură bucălată cu ochi înconjurați de crețuri cînd rîdea, cu părul cărunt frizat și o impozantă burtă boierească. După ce Vinette se așeză, îi oferii un biscuit dintr-o cutie.

Ea clătină din cap.

– Nu, mulțumesc, spuse demn, deși nu mîncase nimic toată ziua și stomacul i se revolta deja.

– Nu vreau prăjituri. Nu vreau decît să-mi găsească copilașul.

– În cazul ăsta, o asigură el bine dispus, trebuie să găsim, n-avem ce face.

Luă un pumn de biscuiți și lăsă cutia la îndemîna Vinettei.

– Vezi, domnișoară Jones, această fetiță – își răsucă scaunul și mîngîie computerul – ne va ajuta să găsim fetița ta.

Vinette zîmbi timid, pentru prima dată în ziua aceea.

– Îmi dați voie? întrebă ea, arătînd sfios către cutia de biscuiți.

– Te rog, o invită el.

– Vă mulțumesc.

Luă un biscuit și mușcă delicat din el.

– Acum, continuă Aaron Kleinfelder, trebuie să avem dosarul corect. Știi cumva dacă fetița ta a fost dusă într-un orfelinat sau a intrat într-un program TAAC de îngrijire și întreținere.

– Orfelinat, dădu Vinette din cap convingșă. Cel puțin așa mi-a spus doamna de acolo, din Washington.

El aprobă.

– Deci vom începe de aici.

Răsucindu-se pe scaun, aprinse ecranul și apăsă pe tastatură:

TAAC ORF COD

Ca prin farmec, ecranul gri se umplu de litere verzi:

INTRODU NUMĂRUL DE ACCES PERSONAL

Kleinfelder bătea pe tastatură în rafale. Ecranul deveni alb, apoi se schimbă imediat:

ORFELINAT TAAC – PERSOANE PLASATE

01 AFRICA

02 AMERICA CENTRAL

03 AMERICA – NORD

04 AMERICA – SUD

05 ASIA

06 AUSTRALIA

07 EUROPA

SELECT UNU:

Aaron Kleinfelder selectă 03. Pe ecran apăru:

ORFELINAT TAAC – PERSOANE PLASATE AMERICA – NORD

1.00 CANADA

2.00 STATELE UNITE

SELECT UNU:

El bătău codul pentru Statele Unite. Ecranul se schimbă imediat:

SCRIEȚI NUMELE STATULUI SAU TERITORIULUI DIN STATELE UNITE

„Dis... tric... tul... Co... lum... bi... a”, silabisi încet Kleinfelder, apăsînd pe tastatură.

– Uite-l.

Se lăsă pe spate și cam în patru secunde apăru o listă:

1.000 PERSOANE CONSIDERATE PENTRU A INTRA ÎN TAAC

1.001 PERSOANE ÎNSCRISE ÎN PROG. ORF. – TAAC

El alese 1.002. Urmă o pauză, apoi:

01. NUMĂRUL DE IDENTIFICARE TAAC

02. NUMĂRUL DE ASIGURARE SOCIALĂ

03. NUMELE PERSOANEI

Se uită la Vinette:

– Nu cumva ai un număr de identificare TAAC pentru copilul tău?

Ea clătină din cap.

– Atunci am nevoie de numele complet al copilului, spuse el. Numele e Jones?

Ea aprobă din cap.

– Primul nume e Jowanda. Al doilea e Daneece, spuse ea pe litere.

Ei bătu: JONES, JOWANDA DANEECE. Ecranul răspunde: REFER DOSAR ORF. TAAC TS IO NA CD 748300099440001.

Aaron Kleinfelder chemă dosarul respectiv și după altă mică pauză, ecranul începu deodată să clipească: ACCES INTERZIS INTRAȚI CU NUMĂRUL OPUS.

În camera subterană a computerelor a Companiei de cercetare și dezvoltare „Scientifique Cosmeceuticals” din Walnut Creek, California, sunetul strident al alarmei asaltă toate timpanele.

– Cod Roșu! Cod Roșu! țipă unul din zecile de operatori așezați la una din mesele albe dispuse pe rînduri.

– Cineva încearcă să intre în dosarul OPUS!

Șefa departamentului ieși cu pași mari din biroul ei cu pereți de sticlă și veni lîngă tînărul negru care strigase.

– E în regulă, Bobby, spuse ea cu răceală, fără să-și scoată mîinile din buzunarele halatului alb scrobit.

– Hai să aflăm cine este, continuă ea privind la ecranul computerului lui.

– Cu tot spionajul ăsta industrial, nu m-aș mira să aflu că un slujbaș de rînd a încercat să ne concureze. Dar cine știe? Poate că e o eroare întîmplătoare.

– Mă-ndoiesc, spuse Bobby, privind în sus la ea peste umăr. Dar aflăm noi curînd. Pornesc urmărirea automată.

Rînji:

– Tipul ăla poate să-și închidă computerul, dar noi tot vom fi agățați de el. Drăguț, nu?

Ea dădu din cap, fără să-și ia ochii de la schimbările rapide de pe ecran.

– Dar ce e în dosarul OPUS de e așa de important? întrebă el.

Șefa lui dădu din umeri.

– Mă depășește, murmură ea, dar un lucru e sigur (Se uita în continuare la ecran). Programul ăsta e mai păzit decât Pentagonul.

ACCES INTERZIS INTRAȚI CU NUMĂRUL OPUS

Aaron Kleinfelder se holba cu neîncredere la ecranul clipitor.

– Ce dracu'? murmură el, apoi păru imediat cuprins de remușcări.

– Scuză-mi dialectul, spuse el, privind-o pe Vinette cu coada ochiului.

Ea zîmbi:

– Nu e ceva ce n-am mai auzit.

El dădu absent din cap, se întinse după alt biscuit și ronțai din el gînditor. Nu i se interzisese niciodată să între într-un dosar TAAC – niciodată – și nici măcar nu știa ce putea să fie blestematul acela de NUMĂR OPUS.

Se încruntă și își scărpină barba.

– Aș zice că e foarte ciudat, spuse el ca pentru sine. Absolut ciudat.

– Ce e? îl privi Vinette îngrijorată. S-a întîmplat ceva?

El arătă spre ecran.

– Copilașul meu nu vrea să ne dea nici o știre despre copilașul tău. Asta s-a întîmplat.

– Și atunci ce facem?

Vocea Vinettei devenise ascuțită. Aaron își băgă alt biscuit în gură și-și suflecă mînele cămășii.

– Acum devin ingenios.

O privi pe Vinette.

– Dar e cazul să te avertizez, poate dura mult.

Vinette îl privi drept în ochi:

– Am timp destul, domnule Kleinfelder, spuse ea, dreaptă ca o baghetă. Adică, dacă și dumneata ai... N-aș vrea să te aștepte familia...

– Nee..., spuse el, dînd din mîină. Copiii au crescut și nevasta a divorțat de mine. Mi-a zis că nu ar fi deranjat-o așa de tare dacă umblam cu altă femeie, dar nu putea concura cu dragostea mea pentru profesie, zîmbi crispat:

– So, voilă! Am tot timpul din lume. Dar trebuie să mă concentrez intens. Nu vreau să te jignesc, dar singur aș lucra mai repede și mai bine.

Vinette încuviință din cap.

– Înțeleg perfect, domnule Kleinfelder, spuse ea încet, împingîndu-și în spate scaunul.

Se auzi o bătaie în ușă și intră secretara administrativă a lui Aaron. Arăta ca o mică orfană crescută mare: păr roșu buclat și ochelari mici și rotunzi de bunicuță.

– E cinci jumate, șefu, spuse ea. Pot s-o șterg? Sau mai ai nevoie de ceva?

Aaron se uită rapid la ea.

– Am nevoie de ceva, Lisa. Poți să te ocupi de o cameră la un hotel din apropiere pentru domnișoara Jones și s-o instalezi acolo ca oaspete al companiei noastre?

– Imediat, șefu!

Lisa zîmbi și schiță un salut în stil britanic, ținîndu-și palma spre exterior.

Aaron chicoti, dar ochii îi erau absenți. Deja erau la un milion de mile depărtare, contemplînd șiruri de date.

În biroul lui spartan din Ilha de Borboleta, colonelul Valerio ascultă vocea îndepărtată de la celălalt capăt al firului și spuse:

– Ești sigur că e aceeași femeie care ne-a făcut ne-cazuri la biroul din Washington?

Stătea pe un scaun rotitor de vinilin gri, cu cizmele de junglă pe biroul de metal, tot gri.

- Absolut, sir. Și nici nu încearcă s-o păcălească. Dimpotrivă, o ascultă.

- Înțeleg.

Valerio extrase o țigară fără filtru dintr-un pachet de Camel.

- Unde e ea acum?

- Au cazat-o la hotelul Grand Hyatt. Nu știu dacă e important, dar...

- Nu e, dar ai făcut bine să mă previi.

Valerio puse jos receptorul. Își controlează ceasul cu cronometru, din oțel inoxidabil și cu cadran negru și apoi formă numărul unui club din New York, Union Club.

- Union Club! Bună seara, îi răspunse o voce amabilă. Vă pot ajuta cu ceva?

- Da, spuse colonelul Valerio, cred că poți.

Bricheta lui Zippo linse aerul ca o torță când își aprinse țigara.

- Aș vrea să vorbesc cu domnul Thomas Andrew Chesterfield al treilea. Acum cred că ia un cocktail la dumneavoastră.

11

New York City

Stephanie se gîdea și Lili cînta. De data asta chiar și Waldo tăcuse din cauza minunatei voci care unduia și se înălța. Din boxe se răspîndea ceva viu, care zbura liber și umplea camera cu o virtuozitate atotstăpîitoare, cu însăși esența frumuseții unui glas.

Stephanie nu fusese îndemnată de nimic special să pună discul acela, dar „Er weidet seine Herde“ din *Messia* lui Handel nu răsunase niciodată mai clar, mai grațios și mai înălțător pentru ea.

Din păcate însă, spiritul ei nu se simți înălțat. Nimic n-ar fi putut-o înălța după înmormîntarea bunicului ei și după insulta pe care i-o adusese Johnny Stone. Da, o călărise la modul propriu – o avusese ca și cum ar fi fost o bucățică de carne ieftină – numai ca s-o poată intervieva un amărît de jurnalist.

Ticălosul, fiu de cățea!

Dezgustată, dintr-o dată de toate, de el, de ea, de moarte și de viață în general, se ridică și opri muzica. Liniștea subită din salonul cu două ieșiri păru aproape nepămîntească.

Bine. Cel puțin acum își putea linge rănile în așa-zisa tăcere de aur. Poate nu i-ar strica o baie bună. Cîntări

proprietățile curative ale unei băi bune și fierbinți și ale unei băuturi tari și reci.

Se întrerupsese din cauza bîzîitului inoportun al telefonului.

– La naiba!

Spulberă cu privirea aparatul bîgăcios, apoi, oftînd, porni spre el, dar bîzîitul se opri și o imitație perfectă a vocii ei spuse:

– 'Lo? Aăă... Mda... ăăă...

În ciuda dispoziției ei funebre, nu putu să nu rîdă, așezîndu-se la loc pe sofa. Fusese păcălită: Waldo imita cuptoarele cu microunde, telefoanele și vocea ei grăbită atît de perfect, încît era de-a dreptul lugubru.

– Fir'ai să fii tu, îl apostrofă Stephanie cu afecțiune.

Waldo se cătăra pe gratiile coliviei, cu țipete fericite. Telefonul bîzii din nou – la apogeul țipetelor lui Waldo. Era adevărat de data asta. Stephanie ezită. Credea că ticălosul acela, Johnny Stone, o suna să-i ofere o scuză dulceagă – de parcă ea ar mai cădea încă o dată în capcana lui.

Ridică receptorul după al patrulea semnal. Dar nu era Johnny. Era Ted Warwick, producătorul.

– Cum rezisti? întrebă el.

– Bine, spuse Stephanie. Nu e cazul să te îngrijorezi pentru mine, Ted.

Sonera suna insistent. Poate ăsta era Johnny.

– Stai puțin, Ted, te rog. Apăsă butonul de așteptare. 'Lo?

Noul interlocutor nu era Johnny, ci un bărbat străin.

– Domnișoara Merlin?

– Mda. (Vocea îi devenise prudentă). Cine-i acolo?

Nu-i trebuiau ziarști în ruptul capului. Sau nebuni care dădeau telefoane din senin.

– Sper că nu vă deranjez, domnișoară Merlin, spuse vocea. Nu mă cunoașteți, dar îl cunoșteam pe bunicul dumneavoastră. Numele meu e Alan Pepperberg.

Stephanie se încruntă, căutînd prin listele de nume din mintea ei, dar numele Pepperberg nu-i spunea absolut nimic.

– Așteptați puțin, vă rog, spuse ea, mai am o convorbire pe altă linie. Se întoarse la Ted, îl rugă s-o scuze și închise, apoi reveni.

– Domnule Pepperberg? zise ea. Ar fi grozav dacă ați mai putea aștepta o jumătate de minut.

– În regulă, zise el.

Punînd jos receptorul, Stephanie se grăbi spre biroul bunicului ei. Agenda Rolodex jerpelită și ticșită, era deasupra unui morman de referințe critice. Ea o luă și o deschise la P. Nu era nici un Pepperberg.

Ridică receptorul telefonului din birou.

– Îmi pare rău, domnule Pepperberg. Numele dumneavoastră nu e în agenda bunicului meu.

– Nu mă surprinde, spuse el. Noi abia ne încrucișasem cărările – de fapt, am vorbit numai la telefon – și eu trebuia să-l mai sun. Dar am citit că a murit.

Ea așteptă tăcută alte explicații.

– Inițial, l-am contactat pentru că am o înregistrare cu Lili Schneider. S-a arătat interesat să o asculte.

– Domnule Pepperberg, spuse ea obosită, cred că avea toate înregistrările făcute vreodată cu Lili Schneider. De ce să fi vrut să asculte o copie a ceva ce deja avea?

– Această înregistrare nu e o copie, domnișoară Merlin. N-a fost vîndută niciodată. E o înregistrare neautorizată.

Stephanie își văzu deodată fața albă într-o oglindă de pe peretele opus al camerei.

– Nu vă înțeleg.

– Vă explic bucuros. E posibil să ne întîlnim și să discutăm direct? La prînz vă convine?

Ea își înăbuși un oftat.

– Domnule Pepperberg, spuse ea cu toată răbdarea de care fu în stare, biografia Schneider a murit odată cu bunicul meu.

- Domnișoară Merlin, spuse celălalt blînd, știați că bunicul dumneavoastră era pe cale să facă cea mai mare descoperire a lui?

Stephanie simțea că i se învîrte capul. Dintr-o dată îi reveniră în minte toate bănuielile ei cu privire la surse nesigure și rude supărate.

- Domnișoară Merlin? Mă auziți?

Ținea receptorul cu atîta putere, încît falangele ei se albiseră.

- Da, reuși să spună.

- Mai e ceva, ezită celălalt.

- Ce anume?

- Nu-mi pasă de ce au scris ziarele. Bunicul dumneavoastră nu avea absolut nici un motiv să se sinucidă, domnișoară Merlin. Nici cît negru sub unghie.

- Și dacă bunicul nu s-a sinucis, îngăimă ea, cum s-a întîmplat atunci?

Vocea celuiălalt se micșoră.

- Cred că știți deja răspunsul, domnișoară Merlin.

Stephanie respiră adînc. Dar și ea spusese același lucru la poliție în urmă cu numai trei zile. Și totuși, să auzi un străin dînd glas bănuielilor tale e_ă ca și cum ți s-ar fi răsucit un cuțit în rană.

Se gîndi repede. Trebuia să se întoarcă în apartamentul ei dimine_ăta, să vadă corespondența și să-l ducă pe Waldo.

- Știți ceva, domnule Pepperberg. Mîine voi fi în apropierea unui loc numit Corner Bistro. Este în triunghiul unde se întîlnesc Bulevardul Opt și Străzile 4 și Jane. Credeți că-l veți găsi?

Fusese o alegere instinctivă. Îl voi întîlni pe teren neutru, gîndi ea. Înconjurată de oameni. Nu ești niciodată destul de prudentă...

- Corner Bistro, repetă el. Voi fi acolo, domnișoară Merlin.

- Să zicem... pe la prînz.

- S-a făcut.

Stephanie puse încet receptorul în furcă. O vreme stătu, ținându-se singură în brațe și gândindu-se încrunțată. Oare chiar știa Alan Pepperberg ceva ce ea nu auzise încă?

Cai verzi pe pereți, se autoavertiză. Probabil că asta se va dovedi. Mai bine n-aș spera prea mult. Poate că nici nu vine la întâlnire.

12

New York City

Semănînd cu un mare bulevard parizian, Park Avenue inconjoară partea de est a Manhattanului cu panglica lui largă, despărțită la mijloc de un spațiu verde și circulată intens. De o parte și de alta se înșiră cîteva dintre cele mai mari și mai scumpe clădiri de apartamente din lume; acesta e fieful celor mai vechi, mai bogați și mai puternice familii din New York. Nu-i de mirare deci că tot aici se află cîteva dintre cele mai pretențioase cluburi cu tradiție din oraș. Înființat în urmă cu 154 de ani, conservator pînă la cer și îngrozitor se snob, „Union Club“ e bunicul tuturor acestor cluburi.

În seara aceea, la șase fără un sfert, Thomas Andrew Chesterfield al treilea era în camera subterană a clubului, unde îl invitase pe Theodore F. Hallinyby, președintele unei mari rețele de televiziune, ale cărei afaceri avocatul încerca să le preia pentru firma lui: Hathaway, Mooney, Buchsbaum, Chesterfield and Gardini. Ca să îndulcească tratativele, Chesterfield adusese o sticlă de Armagnac cu o sută de ani vechime din caseta lui specială de băuturi.

Turnă vinul cu atenție în sondele uriașe, nelăsînd pe mîna chelnerului sticla de opt sute de dolari.

– Păstrez vinulețul ăsta de ani de zile, spuse el zîmbind. Cred că acum e momentul cel mai potrivit să-i aflăm vîrsta, ce zici?

Hallingby îndeplini ritualul de a roti vinul în pahar, de a-l adulmeca și de a-l degusta. Apoi se lăsă pe spate, cunoscător, cu obraji ușor îmbujorați.

– Da, murmură el aprobator. Excelent, excelent.

– Mai bătrîn ca mine, rînji Chesterfield.

Hallingby privi în jur cu invidie.

– Știi, îmi place aici la club, spuse el pe un ton cît mai nepăsător. E lungă lista de așteptare pentru primirea de membri noi?

Chesterfield îl privi.

– De fapt, zise el, lista de așteptare nu-i așa o problemă. Nu dacă te sponsorizează cine trebuie.

Momeala chinuitoare fusese fluturată.

– Așa? se lămuri Hallingby, ridicîndu-și sonda ostentativ, ca să studieze lichidul chihlimbariu.

Chesterfield încuviință din cap.

– Dacă vrei să te uiți pe aici, pot să te conduc.

– Hmmm, spuse Hallingby nu prea interesat, ca să nu pară nerăbdător. Mai sorbi din vin și expiră, simțind cum băutura îl învăluia într-o senzație de liniște.

– Poate o să-ți accept oferta cîndva. Ar fi posibil.

Niciunul dintre ei nu mai trebuia să dezvolte ideea. Se înțeleseră perfect. Chesterfield îl va sponsoriza pe Hallingby pentru a fi primit membru al clubului și Hallingby își va da afacerile pe mîna firmei lui Chesterfield.

Un chelner se apropie de masă și tuși discret.

– Domnul Chesterfield?

Chesterfield îl privi.

– Un apel telefonic pentru dumneavoastră. Spune că e urgent.

Ce naiba! gîndi Chesterfield. Mă întrerupe tocmai cînd sînt pe cale să bag în pușculiță cel mai mare cec pe care l-am înhățat vreodată. Dar pe fața lui nu se citea nimic.

– Bine, spuse. Vorbesc de aici.

Așteptă să plece chelnerul și luă receptorul.

– Aici Chesterfield, spuse el neutru.

O pauză și apoi vocea aceea asexuală, sîsuitoare, care-l îngrozea peste măsură.

– Tocmai mă uitam la filmul cu fiul dumitale, domnule Chesterfield, începu vocea. Calitatea video e de-a dreptul superbă.

Chesterfield tresări și se împietri. Pentru o secundă lungă și înspăimântătoare, fu sigur că i s-a oprit inima. Apoi, cînd îi auzi din nou bătăile rapide, se luptă cu impulsul de a-și șterge fruntea îmbrobonată de sudoare. Îi opri numai prezența încruntată a lui Hallingby.

Chesterfield făcu un gest că apelul nu era prea important și încercă să zîmbească. Pe lîngă șoc, era furios și ofensat, de parcă ar fi fost violat.

– Domnule Chesterfield, sîsii vocea. Se pare că vom avea nevoie încă o dată de serviciile prietenului nostru, Fantoma.

Chesterfield își simți intestinele contractate și o durere ascuțită îi trecu prin pîntece.

– Numai că, șuieră vocea, de data asta avem nevoie de serviciile lui imediat. Înțelegi, domnule Chesterfield?

Chesterfield stătea încremenit, cocoșat ca să nu i se audă vocea. Conștient că Hallingby îl privea din ce în ce mai bănuitor.

– Da! șopti Chesterfield răgușit.

– Atunci propun să-ți lași paharul nebăut. Du-te! Contactează Fantoma! Acum!

Chesterfield se albi la față. Nici nu mai vedea figura încruntată a lui Hallingby. În schimb, vedea cu claritate îngrozitoare secvențe din blestematul de film compromițător. Memoria îi transmitea imaginile cu atîta fidelitate, încît strînse fără să vrea mîna pe pahar. Se auzi un pocnet și sonda îi plezni în mînă. Cioburile zburară; Armagnac-ul se vărsă. Hallingby se dădu înapoi ca să nu fie improșcat, dar Chesterfield nu părea să-și dea seama de gestul lui. Nici nu observă că-i curgea sînge din mînă.

– Cine? șopti el nenorocit în receptor. Cine e de data asta?

– O cheamă Vinette Jones și stă la Grand Hyatt, îl informă vocea. E o femeie de culoare. Fii liniștit, n-o să plingă nimeni după ea.

Chesterfield trînti jos receptorul cu un rîs iritat. N-avea aer. Apoi veni chelnerul, alertat de Hallingby și aduse un șervet și un prosop

– Aduc imediat un bandaj, domnule Chesterfield, spuse el cu sollicitudine, dar Chesterfield clătină din cap.

– Nu, nu. E în regulă.

Își ridică mîna sîngerîndă și o privi perplex.

– Cristoase! exclamă el, scîrbit de vederea sîngelui.

Înșfăcă șervetul și-și înfășură palma.

– Mă duc să-mi pun un bandaj.

Se forță să zîmbească. Acum putea minți din nou volubil.

– Îmi pare groaznic de rău, amice. S-a ivit o mică problemă de familie. Trebuie să fug. Îmi pare rău că te las așa...

– Te conduc cu mașina, se oferi Hallingby.

– Nu-i nevoie, îl asigură Chesterfield. Stai și termină-ți paharul. Mă simt bine. E în regulă.

Apoi o zbughi afară. Nu se simțea bine. Și ce era mai rău – știa că luînd din nou legătura cu Fantoma, nu făcea decît să mai cumpere niște timp.

13

New York City. Walnut Creek, California.

Sitto da Veiga, Brazilia

Aaron Kleinfelder se simțea în elementul lui. Avea walkmanul potrivit la postul lui favorit cu muzică de jazz, iubitul lui computer alături, două sertare pline cu lucruri bune de ronțăit și acces la automatul de sifon de pe coridor, într-un cuvânt, confort, ca la el acasă. În afară de oamenii de serviciu, birourile erau liniștite și se putea concentra asupra muncii lui. Ca să fie și mai sigur, își agățase pe ușă o plăcuță cu „NU DERANJAȚI!”, pe care o avea ca amintire de la un congres despre computere din anul precedent, de la Las Vegas.

Ronțâind un biscuite, privind gânditor ecranul computerului și apoi scrise: DISTRICTUL COLUMBIA = PROGRS: – TAAC ORF. MENU.

Apăsă pe butonul CAUTĂ și scrută literele verzi fosforescente de pe ecran. Apoi bătu codul și se întinse după alt biscuite, ronțâindu-l în timp ce urmărea schimbarea de pe ecran:

1.010 PĂRIINȚI AI PERSOANELOR DIN ORF. – TAAC

001 MAMA

002 TATA

SELECTEAZĂ UNU

– Aici intră mama, spuse el moale și introduse informația. Apoi se hotărî să meargă mai departe cu numărul de asigurare socială al Vinettei. Uitîndu-se pe datele primite de la ea, îl găsi. Și pe ecran apăru:

REFER DOSAR ORF. TAAC TS IO NA CD
748300099440001

Așa că apăsă: ORF. TAAC TS IO NA CD
748300099440001

Și atunci, păzea! Înăoia o dată, ecranul începu să zvicnească: ACCES INTERZIS INTRĂ CU NUMĂRUL OPUS. *Din nou!* Blestematul ăla de NUMĂR OPUS – sau ce dracu' însemna! Ce mai era și asta?

– Boule Apis! exclamă Bobby, operatorul pe computer din Walnut Creek, California. Ia uitați-vă! Cineva iar încearcă! Să fie același june?

– Vedem noi curînd, spuse crispat șefa lui.

Pe ecranul lui Bobby alergau rînduri de avertizare, roșii ca focul. Apoi, deodată, un număr rămase pe loc, în timp ce toate celelalte numere și litere continuau să se schimbe.

– Aha! spuse el inutil. Îl încolțim. Încă un minut și punem mîna pe el.

Încă o secvență rămase nemișcată pe ecran în timp ce el vorbea.

Aaron Kleinfelder era din ce în ce mai nedumerit. Cum numărul de asigurare socială al Vinettei dusesse la o fundătură, încercă să-i folosească numele. Și: REFER DOSAR ORF. TAAC TS IO NA CD 748300099440001.

Încercă și cu tatăl Jowandei, Vernon Merrill West. Dar ar fi fost surprins dacă n-ar fi văzut: REFER DOSAR ORF. TAAC TS IO NA CD 748300099440001.

Și ar fi fost și mai surprins dacă în continuare n-ar fi apărut: ACCES INTERZIS INTRĂ CU NUMĂRUL OPUS.

– E ceva putred în regatul Danemarcei, murmură el sumbru, pentru sine.

În camera computerelor din Walnut Creek, Bobby strigă:

– Mamă!

Apoi fluieră ușurel:

– Să fiu al naibii! Același june, șopti el.

Șefa lui i se aplecă peste umăr și se încruntă citind inscripția de pe ecran.

– Turul Anual de Ajutorare a Copiilor? Pur și simplu nu înțeleg. Nu sînt aștia...

– ...Organizația non-profit cu programul de naștere a orfanilor, completă Bobby dînd din cap. Se răsuci apoi în scaunul lui și o examinează aiurit.

– Ce nu înțeleg eu, spuse el, e cum cineva de acolo, încearcă să aibă acces la dosarele noastre de aici.

– Nu știu, îi răspunse șefa, dar aduc toate datele pe care le ai în biroul meu. (Fața ei nu avea nici o expresie). Între timp, o să raporteze situația.

Cu tocurile ei joase țâcănind pe podeaua de gresie, se grăbi spre biroul ei de sticlă, luă telefonul și chemă un număr gata programat în aparat. Se auziră niște țâcănituri, care-i dădură impresia că aude apelul trecînd de la o linie la alta. În sfîrșit, după mai multe țâcănituri și pauze scurte, auzi niște țîriituri estompate. O voce bărbătească răspunse scurt:

– Securitatea!

– Alo, spuse ea, aici e Sharon Walker de la Walnut Creek. Cineva încearcă să intre la dosarele OPUS.

– Ați urmărit persoana?

– Da.

– Și?

Ea se uită prin pereții de sticlă ai biroului. Bobby tocmai chiuia și boxa cu aerul, victorios. Ea apăsă repede cîteva taste de pe computerul ei.

– Am ajuns la rezultat, spuse ea. Subiectul e la terminalul 1-2-3 de la cartierul general din New York al Turului Anual de Ajutorare a Copiilor. Nu are nici un sens. N-avem nici o legătură cu ei.

– Las-o baltă, fu sfătuită. A fost probabil o încercare de fault sau vreo competiție. Dar ai făcut bine anunțând. Dacă se mai întâmplă, fă exact ce-ai făcut și acum.

– Am înțeles, spuse ea.

– Cine mai știe de încercarea de intruziune în afară de tine? se auzi vocea cazonă.

– Robert Lubbock, spuse ea, privindu-l prin sticlă pe Bobby.

– Voi raporta despre amândoi. Vigilența voastră nu va fi trecută cu vederea. Ca să facem mențiunea în dosarele personale, te rog să-mi spui numele vostru pe litere.

Ea se execută.

– Ați făcut bine, i se spuse din nou.

– Ne-am făcut numai datoria, adăugă ea, încercînd să nu pară prea impresionată.

Dar vorbea unui receptor surd; cel din partea cealaltă închisese telefonul.

Colonelul Valerio al armatei SUA, în rezervă, își porni computerul. Pe ecran scria:

TERMINAL TAAC 132

KLEINFELDER, AARON M.

Urma povestea vieții respectivului. A celei profesionale, dar și personale. Adresa de acasă, numărul de telefon neînregistrat, situația contului din bancă, realizările.

Eu sînt Fratele cel Mare, gîndi Valerio cu satisfacție, și veghez...

14

New York City

– Pen'ce te-ai făcut încoace de data asta, iubi?

Shanel trase cu sete din țigară și apoi suflă, umplînd mașina de fum.

Thomas Andrew Chesterfield al treilea privea drept înainte, în oglinda retrovizoare, urmărind înaintarea lentă a unei mașini de-a lungul străzii 38. Alt cumpărător de trupuri la pîndă?

– Am nevoie să iau din nou legătura cu Fantoma, spuse el încet.

Pe neașteptate, Shanel izbucni în rîs.

– Omule, spuse ea, plesnindu-se cu mîna peste coapsa goală, tu trebuie să ai o grămadă de dușmani. În ritmul ăsta, Fantoma o să fie un fante aproape prea bogat.

Își extrase din pachet ultima țigară.

Chesterfield se uita numai în oglinda retrovizoare.

– De data asta am nevoie de serviciile lui imediat, spuse el.

Fata pipăi ușa mașinii pînă cînd găsi butonul care acționa fereastra. Cu un zgomot ușor, geamul alunecă și ea își aruncă afară chiștocul, urmărind scînteile pe care le arunca în întuneric.

– Cum adică, „imediat“?, se întoarse ea să-l privească.
El își coborî vocea pînă la șoaptă.

– Am nevoie de el să facă o treabă în seara asta. Cel
tîrziu mîine dimineață!

Shanel scotoci în geantă după altă țigară și și-o vîri
între buze. Bricheța țacăni și se aprinse scurt, dezvăluind
trăsăturilor ei în penumbră, o alură rembrandtiană.

– Știi sceneta aia. Banu' vorbește, murdăria se por-
nește.

Trase cu sete din țigară și expiră încet, adulmecînd din
nou, pe nări, fuitoarele subțiri de fum.

– Bani gheață, în avans.

– Dar banca mea se deschide abia la nouă! Pînă
atunci poate fi prea tîrziu.

Ea se gîndi în tăcere.

– Ei, asta nu-i treaba mea. Depinde de Fantomă. Cine
știe? Poate nici nu dau de el azi.

– Te rog! (Avocatul îi luă brațul și-l strînse). Trebuie să
încerci!

– Hei! Mă doare! Ia fii atent!

El îi dădu drumul.

– Îmi pare rău. Nu știu ce mi-a venit. Dar am nevoie de
ajutorul tău!

– OK, îl întrerupse ea, OK... las-o mai moale. Dar nu
promit nimic, să știi.

El dădu din cap, iar ea continuă:

– Cînd pleci de aici, te duci la barul pe care-l știi și
aștepți. Dacă iau legătura cu el, te sună. Dacă nu...

Dădu din umeri.

– Înțeleg. Dar dacă totuși vorbești cu el, accentuează
că „problema“ trebuie rezolvată în seara asta, sau cel mai
tîrziu mîine dimineață devreme. Spune-i că e în regulă cu
banii.

Ea îl privi ciudat.

– Știe Fantoma dacă-i în regulă sau nu. Numai nu-l
trage pe sfoară. Fiindcă, puișor, îți spun un lucru; Fan-
toma e un fante răăău. Face niște chestii...

– Ce vrei să spui? o privi Chesterfield alarmat.

– Știe unde locuiești. Știe unde lucrezi.

Vocea ei coborîse pînă la o șoaptă tremurătoare.

– Vezi, Fantoma e invizibilă. N-o poți vedea, dar e întotdeauna prezentă. Și-i place să știe pentru cine lucrează. Știi cum e... își face o poliță de asigurare.

Lui Chesterfield i se contractară brusc intestinele. Frica, o frică paralizantă îi explodă în corp. Vocea îi tremura.

– Vrei să spui... că mă urmărește?

– De unde dracu' să știi eu?

Shanel trase nervos din țigară, al cărei capăt se aprinse strălucitor.

– Dar nu m-ar surprinde. Cu Fantoma nu se știe niciodată.

Îl privi iute cu coada ochiului.

– Așa că fii atent, auzi?

Pe porțiunea Broadwayului dintre străzile 73 și 74 se află clădirea Ansonia, dichisită ca un tort de nuntă. Pe dinafară arată ca o erupție de balconașe și turnulețe, acoperișuri de mansarde și excrescențe în formă de bulb. Pe dinăuntru, unele dintre cele mai spațioase apartamente, concepute vreodată, fuseseră împărțite brutal în mai multe cubulețe.

Apartamentul lui Sammy Kafka era la etajul al paisprezecelea, care includea un turnuleț pe colț, fusese scutit de împărțiri arbitrare. Nu fusese modificat niciodată, pentru că nu avusese nici înainte decît un singur chiriaș. Era compus dintr-un salon de primire oval, un altul rotund, cu trei uși cu geam, care dădeau pe un balcon, o bucătărie uriașă, de modă veche și alte șase camere de mărimi considerabile. Sammy locuia aici de peste patruzeci de ani și era hotărît să nu se mute decît dacă-l luau cu forța.

Acum se întoarse din fața unei uși de sticlă, lăsînd în spate cîntecul statornic de sirene și de trafic al New York-ului. Se uită la Johnny care, prăbușit pe o sofa îmbrăcată într-o cuvertură verde uzată, se uita în paharul gol din mîna lui.

Omulețul suspină.

– Să te holbezi în pahar nu duce nicăieri, spuse el blînd.

Tresărind, Johnny ridică ochii și se uită la Sammy.

Ca întotdeauna, dandy-ul fără vîrstă era spilcuit ca un mire. Purta un smoking de modă veche de culoarea vinului roșu de Burgundia, o lavalieră galbenă cu un model abia vizibil din crini roșii, pantaloni negri de catifea și papuci eleganți, brodați cu roșu și auriu.

Sammy făcu un gest spre paharul lui Johnny.

– Îți mai pun unul?

Johnny oftă.

– Sigur. La dracu!

Îi dădu paharul lui Sammy și-l urmări ducîndu-se la bufetul impozant în stilul Renașterii egiptene, pe care se afla o tavă de argint cu decantoare și pahare de cristal, o carafă de apă și o frapieră de argint cu gheață.

Degetele lui Sammy erau la fel de agile pe cît de sprinten îi era mersul. Folosi expert cleștișorul pentru a pescui cuburile de gheață din frapiera aburită. Apoi alese un decantor Waterford pe care era o etichetă pe care scria BOURBON, îl deschise, turnă generos din el și-l închise la loc, fără nici un clinchet. Cu un bețișor de sticlă pentru cocteiluri agită băutura și apoi i-o aduse lui Johnny cu un șervet.

– Voilă! spuse el.

Johnny dădu din cap recunoscător, spuse „Mulțumesc” și dădu pe gît o treime din pahar. Se lăsă pe spate îngîndurat. Începuse să se întrebe de ce se afla acolo. Se simțea lovit și deprimat și-i era milă de el. Poate ar fi fost mai bine să-și lingă rănile în particular?

Dar era prea târziu acum. Venise și-și spusese tot ne-
cazul. Și nu era nici o rușine în asta. Nici una. Avea mo-
țive al naibii de serioase să se simtă rănit – nu călătorise
el șase mii de kilometri? Și pentru ce? Numai ca el, bunul
samaritean, să ia un șut metaforic în fund.

Mai bău o dușcă, supărat.

– Înainte de a te grăbi să iei vreo hotărîre, ce-ar fi să
aștepți o zi sau două pînă vă liniștiți amîndoi? sugeră
Sammy.

Johnny îl privi fără să-l vadă.

– Pentru ce? Întrebă el bătăios. Ca să-i mai dau o
șansă să mă azvîrle afară?

– Trece printr-o perioadă grea, oftă Sammy. Știi asta.

– Mda, rîse forțat Johnny. Viața e o cățea și pe urmă
mori. Ei bine, să-ți spun ceva. Eu am avut destule de la
ea. Pîn'aici!

Își trase o lovitură de karate în gît și apoi se prăbuși pe
spate pe sofa, continuînd să privească posomorît în pa-
har.

Bătrînul îl privi îndelung. Apoi, reprimîndu-și un alt
oftat, se întoarse la ușa de sticlă, dădu la o parte per-
deaua de dantelă și privi trotuarul de pe cealaltă parte a
străzii.

– Uită-te la ei!

Vocea lui Sammy, pe jumătate supărată, pe jumătate
nostalgică, îl făcu pe Johnny să tresară.

– Se grăbesc de colo colo de parcă ar arde undeva!
Nu se opresc și nu încetinesc să se bucure de viață.
Acum patruzeci și doi de ani, cînd m-am mutat aici,
oamenii se plimbau. Îndrăgostiții stăteau pe bănci, se
sărutau în grabă și schimbau priviri furișe, ca și cum dra-
gostea lor ar fi fost un secret. Și acum? Acum totul e
grabă, grabă, grabă! Nimeni nu mai pierde timpul ca să-și
ridice pălăria să salute. Nimeni nu mai oferă locul unei
doamne în autobuz. Nimeni nu mai comunică, aproape cu
nimeni.

Sammy lăsă perdeaua să cadă și se întoarse ca să se uite la Johnny.

– Nimeni nu mai ascultă!

– Și ce-mi spui mie? zîmbi Johnny mohorît. Am încercat să comunic. Am venit din iadul ăla de Liban numai ca să comunic!

– Dar ai ascultat? Chiar ai ascultat? Sammy dădu din cap a îndoială.

– M-aș mira.

Johnny explodă:

– Dacă am ascultat! Sfinte Dumnezeule! Tocmai am trecut prin chinul de a-ți spune că ea e cea care nu vrea să asculte! Nici nu vrea să mă lase să explic!

Își privi paharul dezgustat și apoi îl aruncă în cealaltă parte a camerei. Paharul se lovi de perete și explodă în cioburi răspîndind cuburile de gheață.

Sammy nici măcar nu clipi.

– A fost o greșeală, fir'ar să fie! urlă Johnny aprins, sărind în picioare. Mîntuitorule! Nu l-am pus eu pe Irv Rubin să sune.

Își strînse pumnii.

– Dacă aș fi știut că vrea să-i ceară un interviu, crezi că i-aș mai fi spus unde mă găsește?

Făcu o pauză, cu vinele gîtului încordate.

– Ei? Crezi asta?

Sammy veni spre el.

– Bubbele, bubbele, susură el, împingîndu-l ușor pe Johnny înapoi pe sofa. Știi că n-ai fi făcut asta.

Johnny îl privi fix. Apoi, copleșit deodată de emoție, se îndoii și-și îngropă fața în palme, clătîndu-și disperat capul.

Sammy se așeză lîngă el.

– Poate te pot ajuta, spuse el încet. Asta dacă nu te deranjează să accepți un sfat de la unul mai bătrîn și poate mai înțelept.

Johnny își luă mîinile de pe față. Sammy rosti răspicat.

– Vezi, Johnny, tu ești ca mine cînd eram tînăr. Nu știai, nu-i așa? De ce-ai fi știut? Dar ești un prost, așa cum eram și eu. Un prost mare, macho și egoist. De fapt, cred că așa sînt cei mai mulți bărbați.

Johnny nu răspuase.

– După cum am auzit eu, continuă Sammy, ultima oară cînd tu și Stephanie v-ați certat, pur și simplu ai abandonat. Te-ai gîndit că așa a fost să fie, nu?

Ridică o sprînceană albă.

– Așa a fost, insistă Johnny.

Sammy zîmbi înțelept.

– Nu, băiete. N-a fost așa.

– Dar ea...

– Da. Și ai ascultat-o cu urechile, nu cu inima. Asta vroiam să spun mai devreme, că nimeni nu mai ascultă.

Johnny oftă din greu.

– Nu te înțeleg. Dacă cineva îți spune că nu te vrea, dar te vrea de fapt, atunci de ce-ți spune că nu, cînd e da?

– Acesta, spuse Sammy, e unul dintre multele mistere delicioase ale sufletului feminin.

Chicoti.

– Vezi, Johnny, femeile și dragostea sînt ca războiul. Trebuie să lupti pentru ele și să le cîștigi. La fel se întîmplă cu toate lucrurile din viață care sînt bune.

Zîmbi.

– Știu c-o iubești pe Stephanie. Și mai știu că Stephanie n-a iubit pe nimeni în afară de tine.

– Dar știu că are un mod foarte amuzant de-a arăta asta.

– Nu chiar, spuse omulețul. De ce crezi că n-are încă pe nimeni. Nu din lipsă de pretendenți, te asigur.

Îl bătu cu afecțiune pe genunchi.

– Nu ți-ai dat seama, nu-i așa?

– Ce să-mi dau seama?

– Că în tot timpul ăsta... cît a trecut? Cinci ani? Te-a așteptat pe tine!

Johnny rămase fără grai.

Sammy dădu din cap.

– Dacă vrei un sfat, du-te la hotel. Stai acolo câteva zile. Du-te la niște spectacole. Scotocește prin muzee și galerii de artă. Și las-o pe Stephanie să se vindece.

Ochii i se umeziră și priveau în depărtare.

– Are nevoie de timp, Johnny. Ca să-și aleagă drumurile în minte.

– Aș fi crezut că a avut deja timp din plin! spuse Johnny aprins.

Vocea lui Sammy îl ducea la un pas de mînie.

– Tinere, i-o reteză scurt, trezește-te! În viață trebuie să simți dincotro bate vîntul. Nu-ți dai seama că dacă abandonezi acum, îți arunci poate ultima șansă de a fi iubit și fericit cu adevărat?

Johnny îl contrazise:

– Iubire adevărată! Asta e pentru poveștile romantice și filmele lacrimogene.

Sammy îl apucă de braț pe Johnny.

– Ești un tip drăguț, Johnny Stone, zise el liniștit. Dar crești odată! Fă-te mare! Renunță la copilărie.

Ochii bătrînului aruncau flăcări.

– Nu-ți arunca singura șansă de a fi fericit – numai ca să regreti mai tîrziu!

15

New York City

Vinette Jones puse o panglică de satin roșu ca semn în Biblia ei, marcînd revelația Sf. Ion. Apoi își închise Biblia, cea mai prețioasă posesiune pămîntească a ei (alături de Jowanda, bineînțeles), pe care o lua cu ea pretutindeni.

Punînd-o jos, pe măsuța de catifea, se ridică de pe fotoliu și se duse spre fereastra camerei de la hotel. Perdelele erau trase în lături și-odată cu panorama spectaculoasă a orașului văzut de la etajul al 35-lea, își putea vedea propria imagine în geam, ca și cum chipul ei ar fi fost printr-o vrajă suprapus peste orașul strălucitor.

Vinette își clătină capul uimită, minunîndu-se de panorama nocturnă cu zgîrie-nori care umpleau zarea.

Și camera de hotel!

Se răsuci, privind-o. Era atît de mare! Atît de orbitor de luxoasă!

Asta e mult prea mult pentru cineva ca mine, gîndi ea. Dar apoi zîmbi și fața i se luminează și strălucii de iubire. Dar nu e destul de mult pentru Jowanda mea, gîndi ea mai departe. Stăpîne, nu! Nimic nu e prea bun pentru mult iubitul meu copilaș pierdut.

Gîndul la Jowanda aduse lacrimi în ochii Vinettei, Smiorcîindu-se se îndreptă spre canapeaua pe care-și lăsase geanta. O desfăcu și căută un șervețel ca să se ștergă la ochi.

Dădu atunci peste cartea de vizită pe care i-o dăduse domnul acela bătrîn și amabil din Washington, cel care fusese scos cu forța din clădirea TAAC de acolo. Nu-i spusese el că o va ajuta dacă are nevoie... că cercetarea lui ar fi putut fi legată de dispariția Jowandei? Ba da.

Vinette se încruntă ușor. Ar fi grosolan să-i telefonez? se întrebă ea.

Se gîndi la această posibilitate, apoi se hotărî. N-ar fi grosolan să-i telefonez. Dimpotrivă. Ar fi o dovadă de proastă creștere să n-o fac. Da, va telefona și-i va spune cît de mult apreciasse oferta lui de ajutor, dar acesta nu-i mai era necesar, slavă Domnului! Și-i va împărtăși vestea cea bună, că cei de la TAAC o căutau în mod serios pe Jowanda, că era numai o problemă de timp ca ea să fie găsită...

Mergînd decisă spre telefon, ridică receptorul, ceru o linie cu exteriorul hotelului și-și miji ochii ca să vadă numărul de telefon de pe cartea de vizită.

Telefonul de pe noptieră țîrîi, pătrunzînd printre straturi de somn. Deorientată la început, Stephanie clipi automat și bîjbîi după receptor.

– Lo? mormăi ea.

Se auzi o voce de femeie.

– Pot vorbi, vă rog, cu domnul Merlin?

Stephanie răsufală o dată supărată, întrebîndu-se dacă nu cumva cineva făcea o glumă proastă și fu aproape de a o repezi pe cealaltă, spunîndu-i că sicriele n-aveau telefoane în dotare. Dar ceva o împiedică să dea replica acidă. Poate sfiala din glasul femeii? Solemnitatea tonului ei? Sau politețea aceea extraordinară, temperată? Orice ar fi fost, se pomeni că întrebă:

– Cine-i acolo?

– Numele meu e Vinette Jones, răspuse femeia liniștită și mă aflu în oraș pentru o perioadă scurtă. M-am întâlnit cu domnul Merlin recent, la o sucursală TAAC din Washington, D.C.

– Cum ați spus? întrebă Stephanie încruntându-se și gândi: Ce tot vorbește femeia asta?

– Știți, spuse Vinette, Turul Anual de Ajutorare a Copiilor.

– Ahaaa... spuse Stephanie.

– Oricum, domnul Merlin era acolo, făcând un fel de cercetare, explică mai departe Vinette și eu încercam să-mi găsec copilașul, care se părea că fusese pierdut de cei de la TAAC. Așa ne-am întâlnit. Dacă ați fi drăguță să-i spuneți toate astea, sînt sigură că și-ar aminti de mine.

Stephanie se frecă la ochi, dorindu-și ca din creierul ei să se ridice norii.

– Domnișoară Jones, spuse ea rar, nu cumva aveți vreo idee despre ce făcea el la sucursala TAAC din Washington?

– Nu, spuse Vinette, mi-e teamă că nu. Cînd l-am întrebat, domnul Merlin spunea: „Urmăresc o cercetare la care lucrez“ Numai asta a spus.

– Înțeleg.

Stephanie se luptă să se concentreze. Știa că de fapt avea nevoie de un somn bun, lung și neîntrerupt, de un somn reînviator care să-i dea la o parte păienjeniișul din minte și să-i permită să gîndească scurt și la obiect. Avea nevoie să doarmă cum nu mai dormise de mult.

– Lăsați-mă să rezum, domnișoară Jones, spuse ea intrigată. Ați spus că erați acolo pentru că... v-au... pierdut copilul?

– Da, doamnă! se ridică indignată vocea Vinettei. Și eu și domnul Merlin așteptam, ceea ce ne-a pus în situația de a discuta între noi... Știți cum e cînd oamenii stau într-un supermarket la o coadă lungă, cu o casieră înceată? Sau într-un birou oficial unde trebuie să aștepți ore în șir?

Stephanie o aprobă.

– Ei, așa am început să vorbim. Și domnul Merlin a fost atît de amabil încît să-mi dea cartea de vizită. Spunea: „Dacă te trimit de colo-colo, poate te pot ajuta, sau cel puțin îndruma la cineva care vrea să te ajute” l-am mulțumit din inimă și mi-a spus: „Nu te jena să mă suni oricînd”

– Și asta e tot ce v-a spus? insistă Stephanie, aprinzînd veioza de lîngă noptieră și clipind din cauza strălucirii bruște a luminii.

– Stați să mă gîndesc, spuse Vinette, străduindu-se să-și amintească. Am vorbit despre cum eram plimbați de la unul la altul, de cît de tare ploua, de cît dezastru aduc drogurile. Mi-a oferit o ceașcă de cafea. A..., acum îmi aduc aminte, spuse ea, a spus ceva despre faptul că cercetarea lui și pierderea copilului meu ar putea fi legate între ele.

Stephanie, simțindu-și pulsul accelerat, întrebă:

– A spus cumva cum?

– Nu. Și nu m-am gîndit să întreb pentru că atunci eram așa de necăjită cu pierderea copilului și cu toate.

Deodată, în ciuda oboselii, Stephanie se trezi complet. Fiind înainte de toate ziaristă, antenele ei profesionale primiseră semnalul de alarmă generală. Nu prea știa ce anume declanșase alerta – era mai mult ceva instinctiv, umbra unei intuiții – dar avu sentimentul precis că era mai mult decît părea. Era un sentiment ca acela care cu un timp în urmă o învățase să-l urmeze pentru că adesea un astfel de sentiment o dusese la descoperirea celor mai senzaționale povești din cariera ei.

De data aceasta, n-o atrăgea o poveste senzațională, ci ceva mult mai apropiat inimii ei: nevoia de a descoperi ce i se întîmplase cu adevărat bunicului ei.

Cum de cercetarea îl dusese tocmai la Turul Anual de Ajutorare a Copiilor? Nu era, nu fusese, se corectă ea, încă neobișnuindu-se cu ideea de a vorbi despre el la tre-

cut – un reporter. Nu! Bunicul ei fusese un biograf. Mai exact, cercetase viața unei anumite Lili Schneider.

Și raționamentul o duse la întrebarea de o sută de puncte. Ce putea să aibă comun o soprană moartă de mult și organizația TAAC?

În camera ei de hotel, Vinette încolăcea nervoasă firul de la telefon pe degetul arătător.

– Am sunat pentru că voiam să-i mulțumesc domnului Merlin personal pentru că mi-a oferit ajutorul lui, chiar dacă nu mai am nevoie de el, slavă Domnului. Imaginați-vă că cei de la TAAC o găsesc pe Jowanda pe computer.

Adăugă umil:

– Sper că nu-l deranjez pe domnul Merlin.

– Nici vorbă, spuse Stephanie, cu o voce care conținea mai mult de o umbră de ironie.

Dar Vinette nu sesiză, ironia tristă a lui Stephanie.

– Mă bucur că nu, spuse ea ușurată. Scuzați-mă că vă întreb, nu cumva sînteți doamna Merlin?

– Nu. Sînt nepoata lui, Stephanie.

Vinette spuse cu căldură:

– Păreți o tînără doamnă foarte drăguță...

Deodată se întrerupse și-și aplecă într-o parte capul.

– Domnișoară Jones? întrebă Stephanie.

Vinette privi peste umăr spre ușă. Spuse:

– Pardon, puteți aștepta un minut. Cred că e cineva la ușă. Ar trebui să văd cine e, s-ar putea să fie în legătură cu copilul.

– Sigur, duceți-vă, îi spuse Stephanie.

Vinette lăsă receptorul și-și netezi rochia, apoi se grăbi către ușă. Ciocănitul se auzi din nou, puțin mai tare.

Se întreba cine putea să fie. Poate domnul Kleinfelder? Sau... Ceruri, gîndi, iar inima începu să-i bată nebunește. S-ar putea chiar să fie cineva care mi-o aduce pe draga mea Jowanda! Copilașul meu, poate e chiar acum pe hol, așteptînd în brațele cuiva...

Descuie ușa repede și o deschise larg. Dar fața i se înăspri. Nu era domnul Kleinfelder și nici cineva cu Jowanda. Era un angajat al hotelului în uniformă cu o măsuță pe rotile, pe care se afla o față de masă albă pînă la pămînt și masa pentru o persoană.

– Serviciul în cameră, doamnă, i se zîmbi.

– Cîred că e o greșeală, n-am comandat...

– Cu complimentele conducerii, doamnă.

– O! (Vinette păși tulburată în lături, făcîndu-i loc). Îmi pare rău. Vă rog. (Îi făcu semn). Intrați. (Îi făcu semn) Intrați.

– Mulțumesc, doamnă, spuse Fantoma.

16

New York City

Fantoma împinse cu grijă măsuta în cameră și închise ușa, încuind-o pe furiș pentru ca Vinette să nu aibă nici o bănuială în legătură cu faptul că devenise prizonieră.

– E bine să așez masa aici lângă canapea? Vă convine, doamnă?

Surprinsă, Vinette se întoarse pe jumătate și dădu repede din cap.

– E foarte bine acolo, spuse ea.

Stătea la distanță ca să nu încurce pe nimeni, privind pregătirile pentru cină și o furnicau degetele să ajute și ea.

Aranjînd fața de masă, Fantoma o văzu pe Vinette uitîndu-se spre receptorul plus deoparte. Era clar că – la capătul celălalt – cineva aștepta să reia convorbirea întreruptă.

Martorii, desigur, erau o problemă. Fantoma se ferea de ei, ca de ciumă. Dar să ai un martor *absent* la asasinat – mai ales unul care habar n'are ce se petrece – era un amănunt chiar picant.

– Imediat e gata, doamnă, spuse Fantoma, numai ca s-o împiedice pe Vinette să ia receptorul telefonului. Sper că vă place *blanquette de veau*.

Fantoma o privea cu sprâncenele încruntate și cu mîna pe unul din capacele boltite de pe tavă.

– O, bineînțeles, răspuse Vinette.

– Vă rog să aruncați o privire, apoi pot pleca.

Vinette veni spre masă și atunci, iute ca fulgerul, Fantoma scoase un Magnum 44 de sub capac și-l ridică, ținînd țeava amortizorului lipită de fruntea Vinettei.

Vinette scoase un țipăt uluit.

– Ușurel...

Mirarea de pe fața Vinettei fu înlocuită de o expresie de teroare crescîndă. Gemu cînd Fantoma trase piedica pistolului.

– Sper că n-ai de gînd să fii proastă, mămico. Nu vreau să apăs pe trăgaciul ăsta decît dacă n-am încotro. O să fac mizerie pe aici... Bebelușul ăsta ar dizloca și un motor de camion. Îți zboară capul ca pe un dovleac.

Și zîmbetul Fantomei dădu la iveală două șiruri de dinți strălucitori.

Așteptînd ca Vinette să revină, Stephanie auzea fragmente de replici îndepărtate, dar prea înăbușite pentru a distinge vreun cuvînt. Apoi i se păru că aude... Ce fusese? Un strigăt? Un... suspin! Stephanie se încruntă.

– Domnișoară Jones? Încercă ea.

Nici un răspuns.

Strîngînd receptorul în mîină, spuse mai tare:

– Domnișoară Jones? Ești acolo? S-a întîmplat ceva?
Dar nedumerirea ei nu întîlni decît tăcerea.

– C-ce?

Pentru moment, Vinette își simți mintea golită de orice. Camera, orașul, universul întreg părură deodată să se condenseze în cei cîțiva decimetri cubi de atomi conținuți de trupurile lor. Nu mai era conștientă decît de locul acela și de momentul prezent: pistolul, agresorul și oțelul rece lipit de tîmpla ei; mai era conștientă și de absoluta fragilitate a vieții, de cît de ușor putea fi ea sfărîmată.

Se simți scaldată într-o sudoare rece, de mirosul neplăcut al fricii. Realiză că făcea pe ea. Nu se putea controla și mai mult simți decât văzu cum Fantoma își mișcă mîna cealaltă. Înțepenită, își plecă privirea spre acea mîna, ațintind-o cu ochii. Așteptînd, neîndrăznind să respire, în timp ce capacul celui de-al doilea castron era înlăturat.

Țipă ascuțit.

În vas se aflau, așezate cu o precizie chirurgicală, toate accesoriile unui – drogat!

Banda de cauciuc, lingura înnegrită de flacără, seringă și chibriturile, pachetul de celofan.

Acum își pierdu de tot controlul, dar abia simțea urina care-i uda chiloții și se scurgea pe coapse. Se ruga, tăcut și febril, implorîndu-l pe Dumnezeu s-o elibereze de acest rău, de orice rău! Și tot timpul, mintea ei țipa rănită de aceeași întrebare, mereu și mereu – De ce?.... Decedecedecedece?...

Stephani ascultă cu atenție. Își putea auzi respirația înapoiată de difuzorul receptorului și părul de pe ceafă zburîndu-se.

Se întîmpla ceva. Simțea asta. Nu reușise să înțeleagă nici un cuvînt al Vinettei, dar chiar și de-a lungul liniei telefonice, primejdia își răsucea capul urît. Părea să suiere, să mormăie și să dea din fălci.

– Domnișoară Jones? chemă Stephanie alertată. Domnișoară Jones? Dacă mă auzi, te rog, spune-mi unde ești! Pot trimite după ajutor!

Dar liniștea pîrîi pe fir răutăcioasă.

Fantoma stătea alături de victimă, nepăsătoare la strigătele emise prin telefon.

Acum Vinette era așezată rigid pe scaunul cu spătar drept adus din dormitor. Mîneca ei stîngă era suflecată și antebrațul tremurător îi era pus pe masă. Cotul îi era așezat în față, în poziția caracteristică pentru drogați.

Suspiniind, încercînd să vadă ce făcea printr-o ceață de lacrimi, Vinette se chinui cu banda de cauciuc, ținînd un capăt între dinți și altul în mîna dreaptă. O înfășură pe încheietura mîinii stîngi. Apoi încercă să găsească o venă pe mînă, pentru că cele de pe brațe fuseseră distruse de anii în care se drogase, înainte de a-l găsi pe Iisus.

– Ei?

Vocea Fantomei, de undeva de deasupra ei, era un sîsîit șuierător.

– Aștepți Crăciunul?

Simți din nou amortizorul apăsîndu-i craniul.

– Preferi să-ți fac bucăți capul? Să te omor așa?

Vinette clătină din cap cu disperare. Se strădui să se grăbească, înhățînd capătul de cauciuc cu dinții. Strînse tare, ca să întrerupă circulația.

Pe dosul mîinii, venele se conturază în relief.

Pe față sudoarea i se amesteca mereu cu lacrimile, curgîndu-i pe braț. Era cel mai greu lucru pe care trebuise vreodată să-l facă. Chiar mai greu decît să iasă din toată murdăria aia. Pentru că după ce se dezvățase, îi jurase lui Iisus să nu se mai atingă de droguri.

Dar acum nu am de ales, își spuse ea. Dacă Iisus vede acum pistolul ațîntit spre capul meu, va înțelege. Știu că El va înțelege. N-am de ales.

– Acum ia acul!

Vinette înghiți. Întinse mîna ca după un șarpe și luă seringă cu degete tremurătoare. Acul lung și fin tremură, prinzînd lumina într-o scînteiere și văzu tubul de plastic și pistonul; nici nu voia să știe cu ce erau.

Deodată deveni conștientă de strigătele emise prin telefon. Se întoarse către sunet. Receptorul era jos din furcă! În groaza ei, uitase de telefon. Dacă ar fi putut.

– Ia uită de telefonul ăla și dă-i drumul frumos și înalt. Pricepi mămico?

Intestinele Vinettei pulsau violent și se forță să-și descleșteze pumnul sting, ca să reliefeze și mai bine venele.

– Acum injectează-te.

- T-te rog!

Vinette întoarse capul pe jumătate și privi în sus, cu ochii imploratori.

- Eu n-nu mă droghez!

Fantoma rîse arogant.

- Nu prea se vede pe brațele tale.

- Asta e de mult. M-am lăsat!

În locuința bunicului ei, Stephanie rămase cu un receptor mut în mină.

New York City

În ziua următoare, Stephanie se întoarce cu Waldo în apartamentul ei de pe Horatio Street. Închise ușa de la intrare cu fundul, în brațe cu voluminoasa colivie și traversează holul spre camera de zi, așezînd colivia pe o masă de lîngă scara în spirală. Dădu la o parte acoperitoarea.

– Poftim, Waldo! anunță ea. Casă, dulce casă!

Waldo întoarce capul și o privi dintr-o parte.

– Wal-do! țipă el deodată, agitîndu-se pe bara de lemn. Wal-do! Waldo vrea un biscuit!

– Poate renumitul biscuit cu lămîie, se auzi o voce familiară. Servit cu o splendidă garnitură de tulpini de lotus, ciuperci și un sos de pește special?

Stephanie înălță capul spre capătul scărilor.

– Pham! Ce faci aici? întrebă ea surprinsă. Ar trebui să studiezi! Credeam că examenul tău de cetățenie se dă miine.

Pham coborî iute scara îngustă în spirală, cu aerul că primise un afront.

– Fac ce fac de obicei în această zi a săptămînii. Încerc să-ți fac locuința folosibilă și să curăț după chirătorul acesta. Aiii, ce praf!

Pham își frecă degetele de balustradă și apoi le privi de aproape.

– Știi că nu trebuie s-o faci astăzi, îi spuse Stephanie. Du-te acasă și studiază.

– Dar studiez.

Pham scoase din buzunar un pachet de fișe și i le întinse.

– Studiez când fac ordine. Poftim. Întreabă-mă întrebări, spuse el mîndru. Orice întrebări.

Ea luă fișele și le răsfiră.

Din receptor tot se mai auzeau strigăte.

– Fă-o acum! spuse Fantoma cu calm.

Vinette ezită, privind spre chipul implacabil al Fantomei, cu ochi fără nici o umbră de milă. Mușcîndu-și buza, își coborî privirea și întoarse încet acul către mîină. Gîndi: Poate... poate că l-aș putea folosi ca pe o armă? Se uită pe furiș la Fantomă.

– Nici măcar nu te gîndi la asta, mămico!

Atunci Vinette se resemnă și închise ochii într-o rugăciune mută. Cînd îi deschise din nou, în ei strălucea un fel de forță liniștită. Aplecîndu-și capul, spuse calmă:

– Iartă-mă, Doamne.

Apoi și-o imaginează pe micuța ei Jowanda, fructul pîntecului ei.

– Te iubesc Jowanda, dulceata mea, șopti ea, simțind cum i se umflă inima în piept. Apoi, stînd dreaptă, cu o demnitate mîndră, își injectă cu precizie drogul în venă.

Efectul fu instantaneu. Gîndindu-se că nu se mai simțise niciodată atît de biiiine... oftă mulțumită, simțindu-se deodată adormită... prea adormită ca să mai scoată acul. Îl lăsă în mîină, în timp ce respirația i se rărea. Apoi se răsturnă lent într-o parte și căzu cu zgomot de pe scaun.

Zăcea pe covor. Cu ochii deschiși și gura închisă. Buzele i se învinețeau. Acul se rupsese cînd căzuse și jumătate din el mai era încă înfipt în mîină.

– Vise plăcute, mămico.

Fantoma se așeză, controlînd pulsul Vinettei pe gît.

Era deja moartă. Doza de șoc își făcuse efectul.

Ridicîndu-se, Fantoma ridică receptorul fără nici un zgomot. Ascultă strigătele disperate ale Stephaniei. Apoi zîmbi și puse receptorul în furcă. Luă trandafirul roșu de pe mășuța cu rotile, îl puse în mîna Vinettei și-i închise degetele peste el.

Mda, e cazul s-o întind, gîndea Fantoma.

– Bine, spuse ea, alegînd una. Cine a fost al douăzeci și optulea președinte al Statelor Unite?

El nu ezită.

– Woody Wilson.

Pentru prima dată în săptămîna aceea, ea izbucni în rîs. El se înroși puternic.

– Pham greșit? întrebă el mortificat.

– Nu, nu, nu, îl asigură ea repede. Woody e un diminutiv de la Woodrow.

– Atunci ce-i așa hazliu?

– E greu de explicat.

Deodată, ea păru preocupată.

– Nu știi cît e ceasul? Am dormit prea mult și m-am grăbit să ajung aici și mi-am uitat ceasul.

Pham își privi ceasul cu cadranul întors spre interiorul mîinii.

– E un minut după ora douăsprezece a amiezii.

– Amiaza! exclamă Stephanie. Întîrzi! Întîlnirea ei de la prînz cu Alan Pepperberg era... mă rog, nu chiar la amiază, dar *pe la* amiază. Totuși, dacă nu se grăbea, avea să-l facă să aștepte.

– Trebuie să fug, Pham! spuse ea repede. Poți să-mi faci o favoare uriașă? Să umpli containerul lui Waldo cu apă?

Pham privi suspicios colivia.

– Știi că pasărea nu mă place. Place să-mi ciuguilească degetele de cîte ori vin aproape de ea!

– Te rog, îl linguși Stephanie. Trebuie să fug.

– OK. Îi dau apă, zise Pham rezervat.

– Ești un înger.

Stephanie îl sărută repede pe obraz.

– E vremea s-o întind. Ne vedem mai târziu! Studiază!

Intrînd în Corner Bistro zece minute mai târziu, Stephanie se opri dincolo de ușă și se uită prin localul puțin luminat. Toate mesele înșirate pe două rînduri de-a lungul ferestrelor din sala principală erau ocupate de cupluri, grupuri de trei sau patru persoane. Nici una nu era ocupată de un bărbat singur. Ea se uită și la capetele bărbaților care stăteau la bar.

Barmanul o observă și o chemă cu un gest.

– Te așteaptă cineva în spate, Steph, spuse el, arătînd cu mîna. Ultimul separeu pe stînga.

Ea zîmbi.

– Mulțumesc, Jer.

Stephanie încuviință din cap în vreme ce mergea spre sala din spate. Aparent, Alan Pepperberg considera discreția ca pe cel mai bun apanaj al valorii. Ori venise foarte, foarte devreme, ori reușise să folosească vreun șiretlic pentru a obține cea mai retrasă masă din local.

Îl găsi stînd în separeul marcat de peretele de furnir vopsit în negru, cu priveliștea restrînsă la o ferestruică murdară care dădea spre Jane Street. În fața lui, pe masă, stătea o băutură începută, de culoare caramel.

– Domnul Pepperberg? spuse ea încet, apropiindu-se din spate.

El tresări și ridică ochii. Apoi, lăsîndu-și mîinile – dintre care una ținea o țigară, pe masă, se ridică într-o poziție stîngace, pe jumătate în picioare, pe jumătate așezat.

Stephanie îl evaluează cu o privire de ziaristă experimentată. Era mult mai tînăr decît se așteptase – abia trecut de douăzeci de ani probabil.

Slab, cu o privire ciudată, cu ochi pătrunzători și energici de culoare albastră, cu mărul lui Adam mare și o tunsoare à la Billy Idol a părului oxigenat. Era un tip de bani gata. Purta în urechi tot felul de brelocuri de aur și argint. Dar era curat și rigid, nu părea deloc zdrențăros. Și

nu era deloc cum se așteptase ea. Avea un stil pe care ea-l simțea foarte cultivat, ca și aparența lui de punkist.

Îi întinse mîna.

– Bună, Sînt Stephanie Merlin.

– Știu, spuse el. Își puse cu grijă țigara în scrumiera care dădea pe dinafară, o dovadă că stătuse destul de mult în separeu. Strîngerea lui de mînă era surprinzător de fermă.

– Te cunosc de la TV, adăugă el, cam stupid.

Ea zîmbi ca să-l încurajeze.

– Sper că nu te-am lăsat să mă aștepți prea mult, domnule Pepperberg.

– Alan. Spune-mi Alan.

– Alan, dacă vrei. Spune-mi Stephanie.

Ea își puse geanta pe banca din fața lui, își făcu loc și ea, și-și puse coatele pe masă. Tăblia mesei purta povara a decade de scrijeliri: nume, date, inițiale, inimi și tot felul de cuvinte obscene zgîriate pe suprafața ei.

Cînd ea stătu jos, se reazează și el și-și luă țigara fumată pe jumătate. Trase nervos din ea.

– Te deranjează? întrebă, întorcînd capul ca să sufle fumul departe de ea.

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu-ți face probleme.

Alan zîmbi recunoscător. Mai pufăi o dată nervos și se jucă cu paharul, făcînd cuburile de gheață să clinchetească

– Mă bucur că ai acceptat să ne întîlnim, spuse el, uitîndu-se în pahar. Mai ales că am sunat așa, din senin.

O privi și zîmbi stînjedit.

– Mi-era frică să nu mă respingi imediat, să nu mă crezi nebun. Dar știi, fanaticii operei sînt cam trăzniți de obicei. Sau cel puțin, o rasă aparte.

Expresia Stephaniei nu-i ascunse uluirea.

– Ești un fan al operei?

El rînji dezarmant.

– În principal, sînt un colecționar. Și colecționez înregistrări cu muzică de operă.

O privi brusc.

– Așa cum colecționează alții tablouri sau figurine de ceață sau linguri, înțelegi?

Ea aprobă din cap.

– Cred că am o colecție de peste cincisprezece mii de înregistrări vechi... pe toate turățiile... și vreo șase mii de casete. Am pierdut numărul compact-discurilor pe care le am.

Stephanie se holbă la el.

– Dumnezeu mare ! Unde locuiești? În palatul discurilor?

El rînji.

– Ei, într-o mansardă, dar a început să arate a depozit de discuri. Oricum, luna trecută (vocea îi coborî într-o șoaptă conspirativă) am reușit să pun mîna pe o înregistrare a Mariei Callas în concert la Mexico City! Imagi-nează-ți!

Ochii îi sclipiră ca ai unui fanatic religios.

– Înregistrarea n-a fost autorizată. Știi cum e. Cineva a avut un aparat de înregistrat și un microfon ascuns în sală. De fapt, în privința calității sunetului, înregistrarea e îngrozitoare.

Zîmbi.

– Dar trebuia s-o am. *Trebuia.*

Își încleștă pumnii.

– Am dezghiocat zece bătrîne pentru ea.

Stephanie fu șocată.

– Zece mii? Dolari, vrei să spui?

El flutură din mînă neglijent.

– O nimica toată. Am căpătat una dintre bijuteriile colecției mele. Ar fi fost un chilipir și dacă ar fi costat de zece ori pe atît! Ai idee cît de rar se găsește așa ceva?

– Mă rog, e clar că nu ești un artist muritor de foame, observă uscat Stephanie.

– Nu... păru el un pic stînjenit. Știi... bunicul meu. Mi-a lăsat o mică afacere, înțelegi...

Ei i se aprinse deodată becuțelul.

– Trustul de asigurări Pepperberg! exclamă ea. Faci parte din familie, nu-i așa?

– M-ai prins, se scutură el.

Apoi zîmbi rușinat.

– Eu sînt oaia neagră care a refuzat să se ocupe de afaceri bancare

Nu era de mirare că dăduse zece mii de dolari pe o înregistrare de proastă calitate! Familia Pepperberg era cotate la fel de bine ca alte clanuri bogate, Annenberg, Mellon sau Rockefeller.

– Spune-mi Stephanie, schimbă el brusc subiectul, ai auzit de Boris Guberoff?

– Sigur că da! rise ea. Știu de el și copiii de școală!

– Pentru mine a fost – și este încă – cel mai mare pianist al lumii!

Își încleștă pumnii cu însuflețire.

– Cel mai mare!

Ea își permise un mic zîmbet tolerant și amuzat.

– Mai mare decît toți ceilalți, decît Horowitz, Rubenstein sau Feltsman?

El sforăi în deridere și făcu un gest de parcă ar fi vrut să alunge muște.

– Înainte de a fi atacat de artrită, Guberoff cînta de le lua la toți pantalonii! Probabil încă mai cîntă, spuse el. A fost pianistul pianiştilor. Înțelege cît de bun poate să fie?

– Alan, spuse ea direct, te rog, hai să trecem la subiect. N-am venit aici să joc la „Cine știe cîștigă” sau „Cald, rece”

– Știu. Încercam să-mi dovedesc credibilitatea pentru tine. Cunosc muzica clasică. Vreau să fiu sigur că nu-ți vei face o impresie greșită despre mine.

Ea păru încurcată.

– De ce mi-aș face?

– Pentru că ceea ce am să-ți spun este atît de nemaipomenit și de incredibil încît o să-ți vină ideea că stau prost cu mansarda.

Ea îl privi fix.

– Poți să-ți eliberezi mintea de prejudecăți? Întrebă el rar.

Ceva din vocea lui o făcu să dea din cap.

– În regulă, Alan. Orice mi-ai spune, îți acord beneficiul îndoielii. Asta e tot ce-ți pot promite. OK?

El păru satisfăcut.

– OK.

Dădu pe gît ce mai rămăsese din băutură, se uită în jur de parcă ar fi căutat spioni și se aplecă spre ea peste masă.

– Cît de familiar îți e proiectul la care lucra bunicul tău? rosti el aproape în șoaptă.

Stephanie dădu din umeri.

– Nu știu decît că avea de gînd să scrie biografia definitivă Schneider. De ce?

El nu-i răspunse la întrebare.

– Îi cunoști vocea? întrebă el.

– Absolut, răspunse Stephanie.

– În cazul ăsta, zîmbi Alan reținut, am un mic dar pentru urechile tale. Scoase de sub banca lui un Walkman Sony și-l așeză pe masă.

– Poftim, spuse el, împingîndu-l spre ea. Pune-ți căștile.

Ea și le așeză pe urechi în timp ce el scotea două casete. După ce se uită la etichete, alese una, o potrivi în Walkman și apăsă pe butonul PLAY

În urechile Stephaniei răsună vocea familiară de soprană, acompaniată numai de un pian – vocea cristalină, în același timp dulce și delicată, dar și înălțătoare și erotică; atît de celestial de frumoasă încît îi făcu piele de găină. Stephanie fu atît de captivată de trilurile și înțînderile vocii Lilee Schneider încît abia-și dădu seama de calitatea proastă a înregistrării, de sîsîiturile și pîrîiturile constante, de o voce slabă vorbind neîntrerupt în fundal.

Nu avea urechi decît pentru cîntecul lui Schubert:

Was ist Silvia, saget an,

Dass sie die weite Flur preist?
Schon und zart seh'ich sie nah'n,
Auf Himmels Gunst und Spur weist,
Dass ihr alles untertan...

Brusc, Alan apăsă pe butonul OFF

Stephanie deschise ochii și-și scoase căștile.

– E atât de frumos! șopti ea.

El zîmbi, dar vocea îi era înăbușită.

– Stephanie, ai idee cam cînd s-a făcut înregistrarea asta?

Ea clătină din cap.

– Nu. De unde să știu?

– Ei, nici eu n-am știut. Dar am un prieten care e inginer de sunet la Casa de discuri Virgin Records și mi-a făcut favoarea de a prelucra înregistrarea asta cu utilajele din studioul lui. Acum o să-ți pun aceeași casetă... exact aceeași! Ține minte. Numai că melodia a fost amuțită și conversația din fundal a fost amplificată.

– În regulă, încuviință ea.

El scoase caseta din Walkman și o puse pe cealaltă.

– Ascultă cu atenție conversația.

Ea își puse din nou căștile și așteptă ca butonul PLAY să fie apăsat.

La început, auzi numai niște foșnete și niște pîrîituri. Apoi deodată putu auzi același cîntec și același pian, dar încet, de parcă ar fi fost undeva foarte departe.

Cînd începu, vocea părea o trîmbiță atât de distorsionată și puternică încît sări de pe bancă. Țipete, țipete – vocea unui bărbat vorbind engleza cu accent străin, acoperind muzica. Părea vocea unui om cultivat și era evident că respingea sfatul cuiva, ceva în legătură cu o „societate mixtă... să deschizi o... un birou... să stabilești... o rețea”? Dar numai o singură voce... poate că vorbea la telefon? Părea singura explicație pentru acea conversație de unul singur.

Stephanie se crispă de concentrare, străduindu-se să spicuiască informații din cuvinte și fraze distorsionate:

...un acord în principiu... reunificarea a dat acces la piețe noi, largi... o frontieră capitalistă!”

Alan fuma tăcut, urmărindu-i atent fiecare reacție. Încercînd să-i evalueze mișcările. Să-i anticipeze întrebările.

Ea închise ochii ca să nu-l mai vadă. Vroia să asculte intens, să nu fie distrasă de nimic.

Pentru cîteva clipe, calitatea înregistrării se îmbunătăți miraculos. Pianul și cîntecul se îndepărtară și mai mult și vocea se auzi clar „...să aducem administrarea occidentală... capacitatea de instruire și controlul calității... o sută de milioane... trei, patru sute de ramuri... Dresda...”

Apoi calitatea înregistrării se înrăutăți, din nou se auziră țipete indistincte. În ciuda tehnologiei folosite, cîntecul acoperea vocea care vorbea.

Vocea se auzea ca un clopot de cristal, modulîndu-se în urcușuri și coborîșuri demne de cea mai minunată privighetoare. Stephanie se lupta ca să nu se lase cucerită de cîntec, cînd deodată fragmente de frază mai clare o captară din nou. „...să împingem bani lichizi... negociere... cu viteză mare, mare!... Staatsbank...” Își puse palmele pe căști, hotărîtă să nu lase să-i scape nici o silabă, „...rezultatul alegerilor... n-am nevoie de analiști care să mi-o spună!... mă ascuți?... prostie... prostie!...” Se pare că interlocutorului i se dădeau ordine, da, cineva vorbea la telefon. „... Dresda...” Vocea bărbatului se auzi deodată din nou clară, de parcă – da! De parcă s-ar fi plimbat în timp ce vorbea, ajungînd din cînd în cînd în sfera de acțiune a microfonului, mergînd pe un covor gros care-i înăbușea zgomotul pașilor. „...cartierul general pentru toată... nu, nu, nu... nu Leipzig... spune-le că dacă nu e Dresda, nu mai încheiem nici o afacere...”

Tot timpul, cîntecul din fundal continuase lin, armonizat cu unduirile pianului pentru ultima strofă a Liedului:

Darum Silvia ton, O Sang,
Der holden Silvia Ehren;

Jeden Reiz besiegt sie lang
Den Erde kann gewahr.

Din nou vocea bărbatului strigînd, în timp ce probabil că acoperea receptorul cu mîna. „Liebchen! S-a făcut!” Vocea ei amuțind. Pianistul mai apăsînd cîteva clape înainte de a se opri. „Un miliard de mărci germane ne vor asigura controlul tuturor trusturilor farmaceutice din fosta RDG. Am reușit! Mă auzi? Și...” O pauză. „... corporația, va avea sediul la... nu, tu trebuie să ghicești unde!” Din calitatea substanțial mai clară a vocii, se putea deduce că nu mai umbla de colo-colo. Stephanie și-l imaginează în picioare lîngă microfon, îi simți agitația după tensiunea prin care trecuse. Și apoi se auzi vocea ei, slabă, dar inconfundabilă, ca din culise: „Doar n-o să mă apuc să ghicesc, Ernesto!” Lili Schneider... vocea cîntăreței răposate, vocea actriței Lili Palmer. „Te rog, Ernesto. Bitte, mein Schatz! Nu mă tortura așa!” Și el: „Atunci trebuie să-ți spun, Liebchen, pentru că nu îndur să te văd torturată” O pauză dramatică. Apoi: „Dresda!” Și un clămpănit brusc în fundal – poate niște palme lovite una de alta de încîntare? „Ernesto! Ernesto? Se poate oare? După toți anii ăștia... Dresda, unde am avut cîteva din cele mai mari spectacole ale mele!”

Caseta se opri abrupt. Stephanie se uită la Alan, care oprise Walkmanul. Ea își dădu încet mîinile jos de pe căști, unde le ținuse ca să se izoleze de zgomotul restaurantului. Fragmente de conversație se alungau în mintea ei cu repeziciune, ameuțind-o. Ce auzise? Pe Lili Schneider cîntînd și pe un bărbat numit Ernesto încheind o afacere cu produse farmaceutice în... Dresda? În Germania de Est? Nu. Era imposibil. *Imposibil!* Nimeni nu ar fi *putut* să încheie afaceri cu Germania de Est cînd trăia Lili Schneider. Rușii n-ar fi îngăduit-o. Și cu cîinci ani înainte de moartea ei – înainte de ruși, înainte de capitularea Germaniei – nici nu existase o Germanie de Est! Nu fusese decît o Germanie. Un *Reich*. Moneda nici nu fusese *Deutsch Mark*, ci *Reichsmark!*

Stephanie se foi nervoasă pe bancă. Totuși auzise bine cuvîntul: „reunificare” Îl *auzise*. Asta însemna... ar fi *trebuit* să însemne... că înregistrarea fusese făcută – dar era imposibil! – Lili Schneider era înmormîntată de cîteva decenii în 1990 sau 1991!

– Alan...!

Vocea ei tremurătoare îi trădă panica, spațiul devenise prea strîmt, prea cald, de parcă informația de pe casetă ar fi otrăvit-o.

Bunul simț îi spunea să uite. Să desconsidere. Să se scoale și să plece.

Dar instinctul ei profesional nu era ghidat de bun simț, ci era trezit cînd mirosea o poveste, chiar dacă imaginația ei o respingea ca pe o scamatorie sau o escrocherie.

– Cînd? Întrebă ea răgușit și se întrebă: Dacă e un fals, de ce nu mai pot să vorbesc?

Înghiți ca să-și umezească gîtul.

– Banda... e... adevărată? Trebuie să-mi spui.

– Dacă e autentică? (Vocea și ochii lui o zeflemiseau) Da, Stephanie, e autentică.

– Dar e..., bîjbîi ea. Nu poate fi! Alan! Schneider e moartă de patruzeci și trei de ani!

El zîmbi cu acea infinită răbdare rezervată copiilor foarte mici sau bătrînilor infirmi.

– Atunci cum explici cîntecul? Întrebă el.

– O înregistrare veche.

Ea dădu repede din cap, hotărîtă, de parcă așa ar fi adăugat credibilitate afirmației.

– Asta trebuie să fie.

El clătină din cap.

– Nu, Stephanie. Asta nu explică satisfăcător conversația. Nici felul în care cîntecul și pianul s-au oprit brusc în mijlocul melodiei.

– Poate cineva... a pus un disc. L-a înregistrat... și l-a oprit într-un anumit moment! Și apoi... au mai adăugat niște acorduri la pian. Și au adăugat conversa...

– Ghicești, îi spuse el blînd.

– Da, fir'ar să fie! se burzului ea. Ghicesc pentru că trebuie. Nu poate fi altă cale...

El o întrerupse:

– Ba da, este. Pentru că vezi, Stephanie, asta nu e o șmecherie fabricată de un inginer de sunet.

– Nu? întrebă ea cu ochii scînteind provocator. Atunci, te rog, spune-mi tu, ce este?

Vocea lui îngheță subit:

– Am crezut că mi-ai promis că-ți vei elibera mintea de prejudecăți.

– Așa am făcut! Dar... morții învie?

În vocea ei se simțea neîncrederea.

– Zău, Alan! clătină ea din cap.

– Dar dacă n-ar fi murit deloc? întrebă el rar.

– Bineînțeles că a murit. Dumnezeu! Funeraliile ei au fost un eveniment mondial!

– Și foarte convenabil că trupul i-a fost ars și de nerecunoscut, nu crezi?

– Acum ghicești tu, îi spuse ea.

– Poate. Dar cum explici pianistul?

Ea încruntă din sprîncene.

– Nu... nu înțeleg.

– Stephanie, fiecare pianist are un stil al lui, la fel de personal ca semnătura ta sau amprentele mele.

– Și? îl privi ea prudentă.

– Și? Nu-ți dai seama cine o acompania?

Ea clătină din cap.

– Boris Guberoff.

– Și ce trebuie să dovedească asta? El trăiește încă, nu-i așa? Și de cînd cîntă? Din anii treizeci? Patruzeci?

– Stephanie, oftă el, dacă știi muzica, îți dai seama că a cîntat melodia *prea încet*. Și stîngaci. N-a putut ajunge unele clape din cauza artritei lui. A trebuit să facă *substituții!* Și artrita lui a devenit serioasă abia acum doi ani!

Ea respiră adînc, simțindu-se amețită de parcă ar fi pășit deodată în zona crepusculară.

– Alan, întrebă ea zgduită, ce încerci să-mi spui?

Dar deja știa.

– Nu înțelegi, Stephanie? întrebă Alan, cu vocea clocotind de entuziasm. Ai ascultat-o pe Schneider cîntînd acompaniată de Guberoff. *După* retragerea lui din viața artistică de acum doi ani! *După* ce artrita lui s-a înrăutățit într-atît încît n-a mai putut cînta sau înregistra ceva.

Ea simțea cum slăbește înăuntru și-și dorea să-l facă să dispară, sau cel puțin să descopere vreo soluție mai rezonabilă.

– Stephanie!

Alan se aplecase mult peste masă, cu vocea coborîță la o șoaptă ușoară.

– După ce am obținut banda și am înțeles ce reprezenta, am dat peste articolul bunicului tău despre Lili Schneider în revista *Opera Now*.

Făcu o pauză.

– L-ai citit?

Ea clătină din cap.

– Știu revista, dar nu e chiar lectura mea de la micul dejun.

– Oricum, n-a rupt pămîntul în articolul acela, dar a *sugerat* că o va face în biografia ei pe care era în curs de a o completa. Așa că l-am sunat, Stephanie! L-am sunat și i-am spus despre banda asta! Și știi ce a spus?

Ea clătină din cap, incapabilă să vorbească.

– A spus, citez: „Dacă banda aceea e autentică, s-ar putea să fie cheia pe care o caut“

O privi fix.

– Evident, o probă pentru ceea ce descoperise deja, dar nu putea susține.

– Și ce anume se presupune că descoperise?

– Știi foarte bine, șopti el. Că Lili Schneider e bine sănătoasă.

Ea se uita la el, nemișcată ca o statuie.

– Gîndește-te, Stephanie, adăugă el rar. Ce motiv e mai bun pentru un asasinat decît acela de a împiedica reînvierea morților?

18

New York City

– Unde?...

Cuvântul atârnă în aerul de deasupra lor, ca un nor amenințător. Toți oamenii din jur parcă se micșorară, vocile și mișcărilor lor se redusese la niște șoapte camuflate sau umbre îndepărtate. Alan Pepperberg se aplecă sprijinindu-se în coate, privind-o de parcă ei doi ar fi fost conspiratori pregătind o revoluție.

Cu toate că avea gîtul uscat, Stephanie abia își atinsese paharul cu schnaps comandat de el sau sifonul cu gheață pe care-l ceruse ea. Amîndouă băuturile stăteau uitare în fața ei. Dăduse din cap cînd chelnerul le adusese și apoi privise cum Alan își dă peste cap paharul dintr-o singură înghițitură.

– Unde? repetă ea neînduplecată. Alan, trebuie să știu de unde vine înregistrarea asta!

Ochii ei îi căutară pe ai lui.

– Cred că tu știi nu numai de unde vine înregistrarea, dar și *cin*e a făcut-o!

El expiră zgomotos și păli. Apoi dădu încet din cap.

– Da, spuse el prudent, cu un aer trist în ochi. Dar pentru început, vreau cuvântul tău de onoare că nu vei

spune nimănui – înțelege bine, *nimănui* – de unde ai informația.

– Hei!

Ea își desfăcu brațele și zâmbi dezarmant.

– Nu știai că ziaristii nu-și dezvăluiesc niciodată sursele?

El o privi împietrit:

– Pentru binele tău și al meu, sper să n-o faci. Mai ales după ceea ce i s-a întâmplat bunicului tău.

Parcă o lovi spunând asta. În ciuda căldurii din restaurant, simți deodată un fior rece, de parcă ceva rău i s-ar fi tîrît în sus pe șira spinării.

– Alan își mai aprinse o țigară înainte de a zice, în cele din urmă:

– O.K.

Își trecu nervos mîna prin coama țepoasă și platinată și aruncă o privire peste umăr:

– Am pus mîna pe ea luna trecută. De la aceeași persoană care mi-a vîndut înregistrarea despre care ți-am spus mai devreme, cu Maria Callas.

– Acea înregistrată ilegal în Mexico City?

– Exact, aprobă el.

Ea scoase din geantă un carnetel și un stilou.

– Am nevoie de numele acestei persoane, zise ea, deschizînd carnetelul. Și modul cum o pot contacta.

– Mmm, rîse el scurt. Nici poveste, José.

– De ce nu? Nu vreau decît să vorbesc cu el.

– Asta vor și oamenii cărora le-a încălcat drepturile de autor.

– Alan, dar ți-am mai spus, nu-mi dezvălui niciodată sursele.

– Stephanie, clătină el din cap, nu înțelegi. *Nimeni* din pirateria cu înregistrări nu vrea o atenție specială. Nici măcar traficantii de droguri nu sînt atît de secretoși. Crede-mă, îi numeri pe degete pe traficantii de astfel de înregistrări din lume.

– Nu știam asta.

– Acum știi. Și să știi că nu sînt tocmai genul de persoane înregistrate în cartea de telefon.

– Recomandă-mă celui cu care tratezi tu. Te rog, Alan, îl presă ea fără ezitare.

– Nici nu mă gîndesc, clătină el din cap implacabil. În momentul în care vor afla cine ești, voi fi trecut pe lista lor neagră de aici pînă la Macao. Nici unul nu va mai face afaceri cu mine.

Ea insistă:

– Dă-mi doar un *nume*. Nu te rog decît să-mi arăți direcția cea bună.

El o privi prin fumul țigării.

– Ce dracu, Stephanie, chiar dacă aș putea, nici măcar nu știu dacă numele cu care se prezintă tipul meu e numele lui adevărat. E foarte deștept și foarte evaziv. Nu i se cunoaște nici o adresă. Nici un număr de telefon. Nici o cutie de post restant. Nimic.

Făcu o pauză.

– Cînd are o înregistrare despre care crede că s-ar putea să mă intereseze, mă cheamă și o luăm de acolo. De obicei ne întîlnim prin vreun hotel.

Ea bătu darabana cu degetele pe masă, gînditoare.

– În regulă. Hai să încercăm să abordăm chestiunea din alt unghi. Cum ai pus mîna pe banda cu Schneider? Presupun că traficantul tău te-a sunat și ți-a propus-o.

– De fapt, m-a sunat pentru banda cu Maria Callas și bineînțeles că mi-am ciulit urechile pentru că e ceva timp de cînd mi s-a pus pata pe Callas. Și oricît ar fi fost de proastă, trebuia să obțin înregistrarea.

Zîmbi trist:

– Totuși, i-am spus că zece bătrîne sînt prea mult și el mi-a propus să-mi mai dea o înregistrare recentă a lui Guberoff ca să netezească tranzacția.

Își scutură scrumul adunat cam de mult la capătul țigării.

– Oricum, n-am ascultat banda imediat. Pe urmă, acum vreo două săptămîni, m-am așezat s-o ascult. Îți imaginezi ce șocat am fost cînd...

– ...ai recunoscut vocea Lilei Schneider! termină ea fraza.

– Exact, încuviință el. Nu mă puteam înșela.

– Și traficantul tău? Vrei să spui că nu-și dăduse seama ce lăsa din mână? întrebă ea cu o expresie neîncrezătoare.

– Aparent nu. Cum să-și dea seama? Lili Schneider e considerată moartă de – cât? – de peste patru decenii, nu?

Deodată o îngîndurare îi încruntă fruntea.

– Gîndește-te, zise el, frecîndu-și bărbia, închipuie-ți că acum îmi aduc aminte că mi-a spus cum a făcut rost de ea. Probabil că nu era nevoie să țină secretul, pentru că altfel n-aș fi aflat nici un cuvînt de la el.

Stephanie îl așteaptă să continue.

– Nu mi-a dat un nume, dar sigur, mi-a spus că era de la cineva de pe bordul lui *Chrysalis*. Se pare că Boris Guberoff participa la o croazieră de-a lungul peninsulei Yucatan și a fost înregistrat pe ascuns în timp ce cînta la pian.

– Pe bordul lui *Chrysalis*? își scotoci Stephanie mintea. Asta e un nou vas de croazieră?

Alan rîse:

– Ar putea să fie la cât de mare e. Dar de fapt e un iaht. Un megaiiht. Sau, ca să fiu mai precis, iahtul lui de Veiga. Dar traficantul meu n-a vrut să-mi spună dacă înregistrarea a fost făcută de un oaspete sau de un membru al echipajului.

Stephanie se încruntă.

– De Veiga... de Veiga, repetă ea încet. Unde am mai auzit numele ăsta

– Ernesto de Veiga, o ajută Alan, multimiliardarul brazilian. Unul din cei mai bogați – dacă nu cel mai bogat om din lume. Conserve, cherestea, bănci, produse farmaceutice. Orice domeniu e controlat de el.

Ea dădu încet din cap, gîndindu-se: Deci el e bărbatul numit Ernesto pe casetă!

Alan pufăi din țigară.

– Așa că nu spune că nu ți-am dat o direcție.

Ochii lor se întîlniră.

– Acum ai două puncte de pornire.

Ea aprobă.

– Guberoff și de Veiga, spuse moale.

– Și ține minte. Nu mă cunoști. N-ai auzit niciodată de mine.

Ea privi cum el scotea caseta din Walkman. O împinse peste masă spre ea, cu fața lipsită de expresie și așeză deasupra caseta neprelucrată.

– Astea sînt doar copii, spuse el. Îmi rămîn originalele.

Ea privi casetele fără să înțeleagă și apoi ridică ochii spre el.

– Sînt ale tale, o îndemnă. Poți să faci ce vrei cu ele.

– Mulțumesc! spuse ea surprinsă. Îți rămîn datoare.

Căută în poșetă o carte de vizită și scrise pe dosul ei numărul ei de telefon de acasă.

– Dacă ai nevoie de mine, indiferent pentru ce motiv, îi spuse, nu ezita să mă suni la numărul ăsta. Dacă-ți răspunde automatul, lasă-mi un mesaj și te sun eu.

Alan dădu din cap și-și aruncă țigara.

– Ține minte, o preveni el rar, cu riscul de a mă repeta, îți spun încă o dată că nu te cunosc. Și dacă tot am ajuns aici, să nu te simți jignită dacă-ți dau un sfat prietenesc. O.K.?

– O.K.Dă-i drumul.

– Dacă te hotărăști să te joci de-a detectiva, fă-o cu mare prudență. Fă-o în liniște. Și, mai ales, nu face ca bunicul tău, să anunți public o dezvăluire despre Schneider. S-ar putea ca articolul lui din *Opera Now* să-i fi adus moartea.

Ea dădu din cap serioasă.

– O să țin minte, promise.

Își scoase portofelul ca să plătească băuturile, dar el îi dădu banii de o parte.

– Tratația mea, spuse el.

Cînd ieșiră din nou în soarele strălucitor de afară, se despărțiră.

– Iau un taxi, se oferi ea. Pot să te las undeva?

El clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu merg departe și-mi place să mă plimb pe jos.

Își dădură mîna și ea rămase în colț, privindu-l cum se îndepărta în hainele lui strălucitoare de piele și metal, cu epoleții de pe spatele jachetei pe care scria: FII CURAT SAU MORI. Nu se putu abține să nu zîmbească. Un punkist cu niște convingeri ecologice, Alan Pepperberg ăsta.

Un taxi care se apropia îi atrase atenția și începu să ridice mîna ca să-l atenționeze. Apoi renunță. Nu. Avea să meargă și ea pe jos. Îi făcea bine puțină mișcare în aer curat. Și nici nu era prea departe locuința bunicului. Mergînd cu pas vioi, putea ajunge acolo în trei sferturi de oră, ținînd seama și de semafoare.

În general, se simțea bine mergînd în soarele strălucitor, gîndea bine cu toți mușchii activi. Și îi veni ideea să se oprească și la un magazin de produse electronice pe lîngă care trecu și să-și cumpere un Walkman.

Așa că putu asculta pe drum cele două casete.

19

New York City

Johnny Stone bătea trotuarul neliniștit, nepăsător la puzderia de oameni care-l îmbrânceau. Încercase fără succes să și-o alunge din minte pe Stephanie. Acum își împinsese înainte falca nebărbierită cu o expresie obstinată, în timp ce-și ațintea ochii melancolici pe apartamentul de la Osborne, de peste drum. De nenumărate ori fusese pe punctul de a traversa ca să vadă dacă Stephanie era acolo, dar de fiecare dată îl oprise sfatul lui Sammy.

„Dă-i Stephaniei puțin timp să se vindece... să-și limpezească mintea...”

Dar un sfat – oricît de bun – nu-l putea reține cu totul de la veghea lui. Plimbându-se încolo și înapoi cu multimea, parcursese poate de cîteva ori lungimea clădirii, fără să-și ia deloc ochii de la apartamentul de la etajul al cincilea, de pe colț.

Se întreba dacă n-ar trebui poate să desconsidere sfatul bine intenționat al lui Sammy. Poate că ar trebui să termine odată și să se confrunte cu Stephanie *acum*, în loc să mai aștepte.

Între timp, ferestrele apartamentului de peste drum rămăseseră oarbe, fără nici un semn al unei prezențe

dincolo de ele. Numai o dată văzuse – sau își imaginase? – o mână dînd la o parte un colț al unei perdele, parcă pentru a se uita neobservată. Fusese o mișcare atît de furișată, încît nu putea fi sigur că văzuse într-adevăr ceva. Poate imaginația îi juca renghiuri. Poate o crease doar nevoia lui de a o chema. Nici o mână nu dăduse la o parte perdelele ca să lase soarele să intre, nici o fereastră nu fusese deschisă. Era ca și cum apartamentul însuși fusese îmbrăcat într-un giulgiu.

Și-o putea imagina acolo sus, plimbîndu-se prin camerele întunecate, avînd numai țipetele păsării și amintirile drept companie.

Era atît de absorbit să fixeze ferestrele de peste drum, încît n-o văzu deloc pe Stephanie – care venea pe Bulevardul Șapte într-un grup de pietoni și traversă strada complet pierdută printre trecători, cu căștile Walkmanului pe urechi.

La rîndul ei, Stephanie, absorbită de caseta cu Schneider și de Veiga, deși trecu la nici patru metri de Johnny, nu-l observă nici ea, nici măcar cînd el putu fi văzut foarte clar din cauza unui întîmplător stop în fluxul mulțimii.

În holul spațios al blocului, Stephanie îl găsi pe Pham cu fișele în mîină, care tocmai chemase liftul.

– Congresul a adoptat Declarația de Independență în 1776, murmură el monoton. Delegația care a redactat-o era condusă de Thomas Jefferson...

Auzind tăcănitul vioi al unor tocuri, își întoarse fața către zgomot. Expresia lui studioasă trecu instantaneu printr-o transformare miraculoasă.

– Domnișoară Stephanie! o salută el încîntat.

Apoi, amintindu-și treaba pe care tocmai o terminase în apartamentul ei, vocea i se însufleți și mai mult.

– Apartamentul strălucește și sclipește, ca și dumneata. La patru ace. Acum poți primi vizitatori să te distrezi. Zeii casei-fericiți.

Ușa liftului glisă și se deschise. Pham așteptă politicoș să intre Stephanie. Apoi intră și el și apăsă butoanele 5 și ÎNCHIS.

– Aici apartamentul e frumos și liniștit, zise el, pe cînd ușa se închidea. Nici o pasăre zbierînd. Bună schimbare după casa cealaltă.

Stephanie își ascunse zîmbetul.

– Exact de asta l-am lăsat pe Waldo acasă, spuse ea, cu o solemnitate zeflemitoare, ca să nu fii tentat să-1 gătești, așa cum ameninți mereu.

– Papagal, mare delicatesă.

Ușa liftului alunecă într-o parte și ieșiră. Imediat la stînga era ușa apartamentului.

Stephanie căută cheile în poșetă. Îl privi întrebător pe Pham în timp ce potrivea cheia în prima încuietorie.

– Te-ai spetit cu munca. Și tot nu-ți ajunge! Zău, Pham. N-are rost să mai faci curățenie aici, acum.

Simți un nod în gît cînd adăugă sec:

– Nu mai e ca și cum ar trăi cineva aici.

Pham se îndreptă.

– Numai pentru că domnul Merlin e mort, nu înseamnă că standardele trebuie să coboare, declară el, scuturînd indignat din cap, ca să nu lase să cadă lacrimile care i se adunau în ochi.

Stephanie deschise și ultima încuietorie și împinse ușa.

– Știi ce, zise ea, blocînd repede pragul.

Se întoarse cu fața la Pham, cu ambele mîini pe ușorii ușii.

– Ce-ai zice de o înțelegere?

– O înțelegere? întrebă el îndoit.

– E foarte simplu. Mă duc și-mi iau ceasul din camera mea și mă întorc pe urmă acasă.

Zîmbi.

– Dar mă duc acasă numai dacă și tu te duci acasă.

Pham stătea cu ochii îngustați.

- Poate aștepti dumneata aici, domnișoară Stephanie și mă duc eu și-ți aduc ceasul. Altfel, poate te încui pe dinăuntru și rămii acolo.

Stephanie nu cedă teren.

- Dacă aștept eu aici, atunci *tu* poți să te încui pe dinăuntru, clătină ea din cap. Poate că oi fi eu din când în când capricioasă, dar tu ești șiret ca o vulpe, Pham. Așa că *eu* mă duc să-mi iau ceasul și *tu* aștepti aici, hotărî ea. Dincolo de asta, adăugă cu o logică imbatabilă, e ceasul meu.

Pham își lăsă mâinile în jos, renunțînd să mai discute și așteptă pînă cînd Stephanie se întoarse din vechea ei cameră de la capătul cel mai îndepărtat al apartamentului. Nepăsătoare față de trandafirul roșu și proaspăt de pe podea.

Johnny stătea la colțul străzii cincizeci și șapte cu Bulevardul șapte. Nu se mai plimba, stătea nemișcat și se uita fix la peretele de sticlă al biroului și la cele două ferestre de la salonul dublu al apartamentului Merlin.

- Stephanie! respiră el, cînd una dintre perdelele salonului fu trasă. Simți cum inima i se scufundă. Într-o clipă, ea avea să tragă perdelele și atunci o va întrezări...

O hoardă de trecători îl înghiontiră, obligîndu-l să se întoarcă pe jumătate. Pentru o clipă se simți măturat de mișcarea gloatei, înainte de a se propti solid pe picioare și de a se întoarce din nou cu fața spre clădire, obligînd mulțimea să tălăzuiască pe lîngă el ca un roi de pești dezordonati.

Mai văzu încă o perdea de la salon mișcîndu-se. Își atînti ochii spre ea, așteptînd ca prezența donță să-i apară, cu sufletul într-o continuă furtună. Să urc pînă sus? Sau să mă țin de sfatul lui Sammy - și să-i dau mai mult timp?

Dar dezbaterea cu sine însuși îi fu întreruptă de o lumină bruscă strălucind în toate ferestrele apartamentului Merlin.

Explozia care urmă fu ca un bubuit sonic. Toate ferestrele se pulverizară într-o cascadă de sticlă, trecătorii țipară și fugiră să se adăpostească. Mingi de foc izbucniră afară din găurile căscate rămase în locul ferestrelor și se umflară în uriașe inflorescențe portocalii.

Deși era pe trotuarul opus, Johnny simți valul de căldură izbindu-l și fu conștient de praful argintiu de sticlă pătrunzându-i prin mîneca hainei de piele și intrîndu-i în braț.

Nu ezită nici o clipă. Uitînd de propria lui siguranță, se repezi să traverseze Strada cincizeci și șapte printre claxoanele furioase ale mașinilor și sărind peste capotele care-i baricadau trecerea.

Sitto da Veiga, Brazilia

New York City

Centrul de Veiga de produse farmaceutice și de cercetare în domeniul ingineriei genetice era situat în inima pădurii amazoniene. Constituia un mic oraș independent și avea chiar și un nume, Sitto da Veiga. Clădirea principală era o piramidă de zece etaje învelită în oglinzi care captau energia solară și care, în zilele senine, reflectînd strălucirea soarelui ecuatorial, trimiteau spre cer o diademă înaltă de lumină. Grupate în jurul acestui monument central ca niște temple mai mici, se aflau laboratoarele de cercetare, de forme geometrice și de asemenea îmbrăcate în oglinzi: laboratoare de toxicologie, depozite și amenajări de prelucrare a medicamentelor, apartamente pentru mica armată a rezidenților chimiști, biochimiști, patologi și parazitologi, un generator de energie, un spital, o școală, o sală de gimnastică, chiar și o mică promenadă, toate legate prin tentacule de tuneluri închise cu sticlă. Singura șosea neacoperită se termina la distanță de un kilometru, cu o pistă particulară de aterizare, suficient de lungă pentru a fi folosită de un jumbo jet.

În jur nu se afla decît jungla, pe o distanță de sute de kilometri.

Și totuși, în ciuda situații discrete și a inaccesibilității, Sitto da Veiga avea o pază demnă de o bază militară secretă. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Hectare de civilizație smulse junglei erau înconjurate de două garduri electrificate de sîrmă ghimpată, iar în interior patrule constant gărzi înarmate cu ciini de pază.

Gărzile și ciinii locuiau în cea mai îndepărtată clădire din complex. Aici, colonelul Valerio prezida garnizoana permanentă compusă din patruzeci și opt. Cu toată poziția lui de vicepreședinte al sistemului de securitate al multimiliardarului imperiu de Veiga, biroul de aici, ca și cel din Ilha da Borboleta, era în mod intenționat spartan. Totuși strălucea de lustrul tipic pentru un fost ofițer de carieră, așa cum și uniforma lui kaki scrobită și cizmele de junglă erau tipice pentru ținuta lui bătoasă și tunsoarea cazonă. Singurul lux pe care și-l permisese – aerul condiționat – funcționa la maximum, dînd biroului cu aspect de celulă, o atmosferă înghețată.

Colonelul Valerio, cu mîinile la spate, se uita prin peretele de sticlă la piramida care se înălța dintre celelalte clădiri. În spatele ei, în depărtare, putea vedea un avion mare cu patru motoare aterizînd pe pistă. Știa că e una din cele trei curse zilnice de aprovizionare și nu-i acordă nici o atenție.

Alte probleme mai importante îi captau atenția.

Un anume Aaron Kleinfelder, vicepreședinte al departamentului de informații al Turului Anual de Ajutorare a Copiilor, încă mai încerca să pătrundă în dosarul OPUS.

Ar trebui să-i raportez imediat lui de Veiga persistența lui Kleinfelder? se întreba colonelul Valerio. Sau problema putea să mai aștepte?

Descleștîndu-și mîinile, își ridică brațul ca să se uite la ceas.

Va trebui să aștepte. Era aproape ora trei și nu-l putea deranja pe șef cel puțin încă jumătate de oră. Numai o

urgență de gradul zece putea întrerupe ora zilnică de terapie medicală prescrisă de doctorul Vassiltchikov pentru Ernesto de Veiga și Zarah Bohm – iar pe scara de Veiga, urgența aceasta abia ar fi urcat la 4,5. Era alarmantă, dar nu o criză vitală. Între timp, se puteau lua măsuri liniștitoare, cum ar fi aranjarea opririi computerelor de la TAAC. Asta o să-l obstrucționeze un pic pe domnul Kleinfelder cu degețelele lui active.

Pentru o clipă, ochii colonelului Valerio străluciră de o curiozitate ciudată. Aaron Kleinfelder. Omul ăsta avea stofa unui nebun merituos. Ce păcat că în jocul ăsta nebunii merituoși nu erau premiați și respectați. Ba chiar dimpotrivă. Miza era prea mare.

Colonelul Valerio execută o stînga împrejur perfectă, mărșălui pînă la biroul grî metalic și ridică receptorul telefonului. Era timpul ca Fantoma să fie activată. Din nou.

* *

La cartierul general al TAAC din New York, Lisa Osborne închise telefonul și intră în biroul șefului ei.

– Șefule, spuse ea, n-o să-ți vină să crezi.

Aaron mormăi și ridică ochii de pe tastatură.

– Ce să cred?

Lisa închise ușa.

– Tocmai a sunat poliția.

Făcu o pauză și-i susținu privirea.

– Vor să mă duc pînă la ei.

– Tu? se înălță Aaron pe scaun. De ce să te caute poliția pe tine.

– O fixă cu privirea.

– N-ai făcut nimic, nu-i așa?

– Nu, dar am înregistrat-o pe Vinette Jones la hotel seara trecută, zise ea rar. Ții minte?

– Aha. Domnișoara Jones. Ai mai luat legătura cu ea?

Lisa, cu brațele încrucișate, se apropie încet de biroul lui.

– E moartă, Aaron. (Vocea îi era înăbușită). Moartă! repetă ea.

El inspiră adânc și expiră încet.

– Ce s-a întâmplat?

Ea dădu din umeri.

– Copoii ziceau că era supradozată.

– Nu, clătină el din cap. Nu cred. Mi s-a părut genul de femeie cu frica lui Dumnezeu.

– Nu e și impresia copoilor. Cel cu care am vorbit spunea că avea toate venele de pe braț distruse de injecții.

– Să fiu al naibii!

Lisa oftă.

– Ei, trebuie să-mi iau tâlpășița. Dacă tot trebuie să identific trupul, mai bine să scap cât mai repede.

El încuviință din cap.

– Ia-ți restul după-amiezii liber.

– Mulțumesc. La revedere, zise ea, întorcîndu-se și luînd-o către ușă.

Aaron se răsuci cu scaunul și se uită pe fereastră.

Asta înseamnă că nu mai trebuie să caut copilul? se întrebă el. Apoi scutură din cap. Dar asta nu face decît să întetească misterul. Dacă va fi nevoie, o să caut în timpul meu liber.

Decis, se întoarse înapoi la tastatură.

– La naiba! mîrii el.

Căzuseră computerele.

*

* *

Și cum tot nu funcționau nici la ora patru, Aaron hotărî să-și încheie ziua de lucru mai devreme. Avea mult de mers pînă acasă – locuia pe Șoseaua optzeci și unu – dar cu atît mai bine. Vremea era frumoasă și un pic de exercițiu nu-i strica.

Cînd ajunse în preajma casei, Aaron privi în jur încîntat, îmbibîndu-se de atmosfera pașnică. Mulțimea din centrul orașului se rărise simțitor; în vecinătate se întindea un cartier liniștit, putea auzi cîntecul păsărilor și vedea veverițele sărind din creangă în creangă. Cu un mic efort de imaginație, te puteai convinge că zona aparține unui alt oraș, mai mic și mai blînd.

Semaforul pentru pietoni era roșu. Pe partea cealaltă a străzii, o tînără bine îmbrăcată cu un căruț aștepta să traverseze; un cuplu mai în vîrstă venise lîngă Aaron cu sacoșe pline de la un supermarket și cu exclamații indignate în legătură cu prețul produselor de băcănie. Apoi semaforul se schimbă și toți începură să traverseze.

Aaron ajunsese în mijlocul intersecției cînd auzi mugetul unui motor pornit. Se opri și se uită în dreapta. Un camion de aprovizionare venea spre el, prăvălindu-se înainte cu toată viteza.

Dură un moment pînă să se dezmeticească, dar cînd o făcu, era prea tîrziu. Parbrizul și bara de protecție crescure și crescure, o auzi pe femeia cu căruțul țipînd un avertisment și în ultimul moment își ridică brațul să-și protejeze fața. Țipă în momentul impactului și fu ca și cum ar fi fost zdrobit de un uriaș pumn de metal. Apoi totul se întunecă.

Pe stradă, lîngă el, ateriză un trandafir roșu, azvîrlit de pe geamul camionului.

21

New York City. **Sitto da Veiga, Brazil**

Thomas Andrew Chesterfield al treilea stătea în biroul lui, cu mîna pe telefonul pe care abia îl închisese. Era uluit. Era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă de la vocea șoptită care-l umplea de groază.

– Ne-ai fost de mare ajutor, domnule Chesterfield, îi spusese șoapta. Te-ai achitat bine. Dar înainte de a ne încheia complet relația, mai avem o ultimă rugămintă. După asta, vei primi originalul și toate copiile existente după filmul cu fiul dumitale.

Ascultase tot mai neîncrezător, gîndindu-se că visează!

Șoapta mai spusese:

– Acum ascultă, domnule Chesterfield. Îți voi da un număr de telefon. Te rog să-l memorezi cu grijă și să i-l transmiți Fantomei. Spune-i că un client are nevoie de serviciile lui exclusive și că în schimb, în contul lui din orice bancă din Elveția sau Cayman va fi depusă suma de un milion de dolari. De asemenea, clientul va plăti în plus o sută de mii de dolari pentru fiecare serviciu. Pe loc. Fantoma urmează să trateze direct cu noi.

- Voi încerca să-i transmit mesajul în seara asta.

- Bine. Și încă ceva, domnule Chesterfield. Te sfătuiesc să uiți numărul de telefon imediat după ce i l-ai dat fantomei. Fă-ți singur serviciul ăsta. Uită-l și nu căuta să afli mai mult.

Vocea lui Chesterfield tremura.

- Asta e... tot?

- Ei bine, da, domnule Chesterfield. Asta e tot. După asta, nu ne mai interesezi.

Oare putea fi adevărat? Chesterfield se tot întreba. N-avea decît să îndeplinească această ultimă rugămintă și apoi avea să iasă din plasă *pentru totdeauna?*

Continua să se holbeze la telefon, înspăimîntat ca nu cumva autorul șoaptei să revină și să spună că a făcut o greșeală.

Dar, binecuvîntare! telefonul rămase tăcut.

Și de data asta abia aștepta căderea nopții.

După lăsarea întunericului, conduse pentru ultima dată de-a lungul Bulevardului nouă.

Cerceta cu ochii puicuțele adunate la colț. Iat-o! Purta un fel de brasieră aurită, colanți aurii și tocuri cui foarte înalte. O văzu întorcînd capul; îi recunoscuse mașina. Apoi o porni spre el cu pași ușori, cu gentuță cu lanț de aur legăniîndu-i-se pe umăr. O învîrtea ca pe un pulsor.

Își vîrî capul prin fereastra deschisă.

- Iar tu.

El înghiți cu greutate și dădu din cap.

Ea își trecu încet vîrfurile rozaliu al limbii peste buza de sus. La colț, fetele sporovăiră ca niște coțofane, apoi tăcură. Din josul Străzii treizeci și opt, o mașină de pom-pieri își pornise sirena și aprinsese luminile de urgență.

- Ți-a fost dor de mine? întrebă ea.

El dădu din cap, incapabil să vorbească pînă cînd n-avea să treacă mașina cu urletul asurzitor al sirenei.

- Ei? întrebă ea, când zgomotul începuse să se îndepărteze. Mă inviți înăuntru?

El încuviință și ea își trase capul din cadrul geamului, încercă ușa și-l așteptă s-o deschidă. Apoi se strecură înăuntru.

- Condu, îi spuse. Știi drumul.

El se înscrise atent în trafic, o luă la dreapta și din nou la dreapta pînă la acum familiarul spațiu de parcare.

- Cît?

- O sută cincizeci ca să duc mesajul, spuse Shanel.

El răsfiră banii. Ea îi numără, deschise poșeta și motoli bancnotele înăuntru.

- Ce mesaj vrei să duc? întrebă ea.

El îi spuse că cineva vroia să trateze cu Fantoma fără intermedierea lui și că avea un număr de telefon, în caz că Fantoma ar fi fost interesată.

- Nu că-mi pasă, dar cît plătesc? întrebă ea.

El îi spuse.

Ea dădu din umeri; nu păru cîtuși de puțin surprinsă.

- O să-l sun să-i spun. Dar mai bine mi-ai scrie telefonul pe o bucată de hîrtie. Nu țin minte numerele. De cîte ori încerc, îmi ies din cap, știi cum e.

El folosi un carnetel și un stilou pe care le păstra în torpedo. După ce scrisese, rupse foaia și i-o dădu.

Ea o luă și o vîrî în gentuța aurie.

O lăsă în colț pentru ultima dată.

Dacă n-ar fi avut mersul acela lent, Shanel ar fi fost de nerecunoscut pentru clienții ei. Arăta foarte șic în bluza cuminte cu dungi albe și bej cu doi nasturi de la gît descheiați, cu o eșarfă de mătase legată neglijent, cu o vestă galben intens și pantaloni de bumbac de culoarea tutunului. Purta pantofi de lac fără toc foarte scumpi și un impermeabil englezesc, deschelat. Sub braț purta o geantă mare de umăr asortată.

Își închise umbrela și o scutură de stropii de ploaie. Apoi se duse la agenția de bilete de vizavi de gara Grand

Central, se uită în jur și urmă săgețile de pe pereți pînă la scara rulantă. Cînd ajunse la etajul doi, se îndreptă spre telefoanele cu plată.

Îi alese pe cel mai îndepărtat, care îi asigura cea mai mare intimitate. Apoi, punîndu-și jos geanta, începu să caute prin ea. Săpun, pudră compactă, portofel..., uite-o: hîrtia cu numărul de telefon dat de nătărăul alb. Continuă să caute: ciorapi, timbre..., rujuri, tampoane de vată, alte rujuri – aha! Cartea de credit pe care o umflase de la scîrbosul ăla sclifosit pe cînd îl săruta. Privind-o, zîmbi; îi va face o deosebită plăcere să-i încarce notele de plată.

Fredonă încetișor pentru ea și ridică receptorul, urmînd instrucțiunile de pe hîrtie. Apăsă atîtea numere, pentru linia de mare distanță, apoi pentru orașul Los Angeles, apoi codul clientului de pe cartea de credit, încît avu senzația că telefona în spațiul cosmic.

Apoi așteptă.

La început, auzi o serie de pătănituri și de pauze, ca și cînd comunicarea ar fi fost reluată de diverse linii. După un timp, reuși să distingă o sonerie îndepărtată. Îi răspunse o voce reținută. Shanel spuse:

– Am înțeles că vă pot comunica un mesaj de la Fantomă.

Vocea răspunse:

– Ascult.

Ea respiră adînc:

– Deci, Fantoma spune... stați să văd... ceva în legătură cu faptul că acceptă aranjamentul propus de omul vostru. Aăă... și Fantoma mai spune că de îndată ce banii îi sînt trecuți în cont, atunci lucrează exclusiv pentru voi.

Făcu o pauză, apoi întrebă timid:

– Vreți să vă dau numărul contului și chestiile celelalte?

– Te rog, spuse uscat vocea.

Ea își propti receptorul între ureche și număr și scoroni în geantă.

– Uite-! spusese ea și citi informația.

Vocea de la celălalt capăt al firului repetă cifrele și adăugă:

– Avem nevoie de un număr de telefon permanent al Fantomei.

– Stați să văd.

Căută din nou după alt petec de hîrtie. Apoi citi numărul.

– E un automat care răspunde, explică ea. Puteți lăsa mesajele la orice oră, în orice zi a săptămîinii. Cînd le ascultă, vă sună. O.K.?

– Da. Îl poți informa că banii vor fi virăți în contul lui într-o oră, împreună cu un aconto pentru primul serviciu.

Ea privi cu fereală în spate și coborî tonul.

– *Deja* aveți nevoie pentru un serviciu?

– Nu-i nevoie decît să transmiteți informația.

Și telefonul amuți.

În după-amiaza următoare, Thomas Andrew Chesterfield al treilea cobora scările spre stația de metrou Fulton Street, cu pași sprinteni și fluierînd ușor. Tocmai plecase de la birou și – ca un veritabil locuitor înstărit al cartierului de est – lua metroul pentru că era cel mai rapid mijloc de circulație în orele de vîrf.

Cristoase, ce bine se simțea! Mai bine decît se simțise ani de-a rîndul. Pentru că, dintr-o dată, totul se schimbasese. Viața era din nou însořită. Numai cu o oră înainte, un comisionar îi adusese un plic uriaș, cu marca PERSONAL pe el.

Așa cum i se promisese, conținea opt videocasete VSH.

Cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, îi spusese secretarei să nu lase să fie deranjat sub nici un motiv. Apoi închisese ușa, se repezise la birou și începuse să desfacă banda de pe casete cu niște foarfeci. Le derulase și o ciopîrțise pe toată.

Cînd terminase, aruncase totul la coșul de gunoi și zîmbise. Așa. Acum nu le mai putea reconstitui nimeni. Benzile nu mai erau decît niște zdrențe.

În sfîrșit, putea respira ușurat. Gata cu șantajul. Gata cu telefoanele șoptite la ore neconvenabile.

Trecu de barieră legănîndu-și cu dezinvoltură servieta. Ajuns pe peron, se așeză la marginea lui în mulțime și deschise *Wall Street Journal*, ziarul pe care-l avea sub braț, începînd să citească.

Nu trecu mult și mugetul trenului se auzi din gura tunelului și i se văzu lumina din față, ca ochiul unui ciclop. Chesterfield își împături ziarul, îl vîrî sub braț și așteptă. Fără să fie observat, cineva strecură un trandafir între paginile ziarului.

Mugetul se întări într-un tunet și tocmai cînd frînele trenului începură să țiuiască asurzitor, Chesterfield fu împins puternic din spate.

Fluturîndu-și brațele, zbură prin aer, vroind să țipe că totul era o greșeală. Dar înainte de a apuca să deschidă gura, trupul lui se lovi de șina dură. Se zvîrcoli sălbatic și urlă, secerat de mii de volți și apoi, ca și cînd moartea prin electrocutare nu i-ar fi fost de ajuns, trenul intră în el, dezmembrîndu-l.

În panica și confuzia care urmară, Fantoma se îndepărtă în liniște de peron, nevăzută și neauzită. Gîndindu-se: *În ritmul ăsta, o să ies la pensie într-un an. Cu toate serviciile astea care mi se cer...*

În lumina slabă emisă de șirurile de monitoare, terminale de computer și ecrane cu fibre optice, dr. Vassiltchikov părea o umbră verzuie și ciudată. Coborîta parcă dintr-un film SF.

Pe consolele așezate în unghi în fața ei stăteau cei doi asistenți ai săi, un bărbat și o femeie. Amîndoi erau destul de tineri ca să-i fie nepoți, dar nu-i erau; amîndoi erau luminați de aceeași undă verzuie ca și micuța -doctoră

care se plimba neobosită înainte și înapoi ca o fantomă luminoasă.

– Temperatura Subiectului Numărul Unu, ceru ea cu o voce fragmentată în care se simțea un puternic accent est-european.

– 35,5°C, răspuse femeia.

– Și pentru Subiectul Numărul Doi?

– 35,65°C, furniză bărbatul.

– Bine, bine.

În murmurul doctorei se putea simți însuflețirea și ea își permise luxul rar de a zîmbi. Obrajii i se încălziră de satisfacție de parcă ar fi băut vin, dar nu era momentul acum să se complacă în autofelicități. Era destulă recompensă faptul că teoria ei fusese confirmată că eforturile de a mai scădea cu o fracțiune de grad temperaturile lui Ernesto de Veiga și Zarah Bohm fuseseră încununate de succes. Și ce era mai important, temperaturile coborâte își mențineau nivelul de câteva săptămîni! Săptămîni! Și subiecții ei nu fuseseră niciodată mai sănătoși ca acum.

Deodată un fel de amărăciune îi strînse buzele, diminuînd rapid senzația de bucurie. Cît o rîcîia să nu-și poată publica descoperirile! Cît de tare strîca totul imposibilitatea de a-și trîmbița cuceririle în lumea largă!

Și cînd te gîndești că se crezuse întotdeauna deasupra unor astfel de mărunte vanități omenești! Ani de zile, dragostea pentru știință și cercetare și munca de dragul muncii fuseseră destul. Dar acum...

Acum, trecută de optzeci de ani și cu puțin timp rămas de trăit, se trezea aspirînd la roadele dulci care ar fi trebuit să se acorde trudei ei – să fie recunoscută de personalități; poate să fie nominalizată pentru premiul Nobel; sau, mai mult decît orice, să știe că alți oameni de știință vor folosi întotdeauna descoperirile ei ca puncte de referință, continuînd ce începuse ea și asigurîndu-i în notele lor bibliografice singura și adevărata nemurire!

Dar destul. De ce să frizezi imposibilul? Să facă publice descoperirile ei era absolut scos din discuție, din cauza mai multor rațiuni.

Era nevoie să păstreze un secret deplin cu privire la identitatea binefăcătorilor ei. Pe urmă, metodele ei erau controversate. Și mai trebuia luată în considerare și mentalitatea îngustă a majorității oamenilor.

Mînia și disprețul împotriva restului omenirii o roaseră deodată ca o criză de ulcer. Și tuturor obstacolelor care îi barau recunoașterea i se adăuga și trecutul ei cu probleme...

În momentul acela, pereții căptușiți cu miniaturale echipamente electronice îi se păreau batjocoritori; microfoanele super-senzitive, care amplificau sunetul regulat al respirațiilor din camera de tratament păreau să emită un cor de mustrări hîrîite. Toate facilitățile – ecrane – care, conectate la cei doi subiecți, furnizau informații la secundă despre temperaturile corporale, presiunea sîngelui, pulsul, electroencefalogramele și altele asemenea; zecile de computere capabile să înmagazineze și să ofere date din cele mai voluminoase enciclopedii medicale – toate acestea își micșorară deodată importanța.

Pentru că nu *puteau* fi importante decît dacă cineva învăța despre ele.

Ironia situației ei nu-i scăpa. Ea, care descoperise fîntîna tinereții, va muri în curînd, îmbătrînea, slăbea pe zi ce trecea și semăna tot mai mult cu o prună uscată pe măsură ce întorcea înapoi ceasul biologic pentru binefăcătorii ei.

Între timp, Zarah se simțea fără greutate, plutind în interiorul pîntecului din care ieșise. Pîntecul spre care se întorcea zilnic, nerăbdătoare.

Cu ochii închiși, întinsă și nemișcată, își imagina că toate firele și mașinăriile atașate de trupul ei gol sînt niște organe reproducătoare extrem de sexy ale unei creaturi străine de care era legată prin tentaculele acelea subțiri ca ața.

Senzația de plăcere pe care o simțea era aproape obscenă și această dispoziție se datora unei varietăți de factori: căștile de pe urechi, prin care curgea perfectă noua variantă de pe compact disc a cântecului Lileei Schneider „Dov'è l'Indiana bruna?“, atît de pură și de perfectă!; cateterul de plastic al perfuziei de unde-i picura în venă o soluție de hormoni prelungitori ai tinereții, celulele și fragmente mutante de ADN; și, mai presus de orice, starea ei se hrănea din conștiința reconfortantă că era la fel de frumoasă, de tînără și de perfectă fizic și că va mai rămîne astfel timp de decenii.

Camera de tratament rezervată ei și lui Ernesto nu era cîtuși de puțin goală și rece. Era luxoasă și liniștitoare. Cu covoare groase și lumini filtrate și îndreptate spre tablouri de Gauguin și Picasso în rame aurite, agățate pe pereții zugrăviți în purpuriu. Nu se vedea în jur nici un mobilier de spital: ea și Ernesto se odihneau pe șezlonguri din piele gri care fuseseră modelate perfect pe forma trupurilor lor.

În această cameră simplă, dar luxoasă, cu toate constantele controlate de computer, nu numai temperatura, dar chiar și aerul îmbogățit permanent cu oxigen, Zarah se simțea cu totul împăcată. De aici, lumea i se părea absolut perfectă.

Nimic nu-i creștea pulsul, nimic nu-i ridica tensiunea. Redusă la starea de euforie mentală, trupul ei material părea să se diafanizeze. Aici era în găoacea ei personală, foarte sigură, apărată și foarte, foarte nutritivă...

Cu ochii închiși, Ernesto simțea și el că plutește; mintea, eliberată de grijile pămîntești, îi devenise o entitate capabilă să se repeadă și să se înalțe, să atingă cea mai îndepărtată stea într-o milisecundă, dar și să întîrzie indolentă, ca un fluture leneș într-o zi fără nici o adiere la cîțiva centimetri de carapacea de unde se născuse.

Ce ironie ciudată stătea în faptul că se simțea cel mai liber în această oră a zilei pe care și-o petrecea stînjenit de perfuzii!

Nimic – nici călătoriile în toată lumea cu privilegiile acordate unei VIP de statura lui, nici bogăția lui uriașă, nici flotele de vehicule aeriene și terestre care-l serveau – nimic nu-i mai putea genera acest sentiment de libertate neîngrădită.

Pentru că numai aici, cu nevăzutele camere video care-l priveau și cu aparatele electronice care-i luau probe fiziologice prin intermediul unor mici fire sau electrozi atașați de trupul lui, aici unde fiecare respirație și fiecare bătaie a inimii îi erau monitorizate se simțea el odihnit și se putea lăsa în voia visurilor și fanteziilor care-l satisfăceau.

Nu considera deloc ciudat faptul că unele din cele mai grozave idei îi veneau pe când zăcea nemișcat, cu soluția de reîntinerire picurându-i în vene.

Încetul cu încetul, lumina din camera de tratament spori în intensitate. Ernesto oftă încet. Perfuzoarele se goliseră. Trecuse o oră. Venise din nou timpul întoarcerii la realitate.

Ușile ermetice de oțel inoxidabil glisară în lături și dr. Vassiltchikov păși hotărîtă înăuntru, cu mersul ei autoritar și cu fața ca o stafidă în lumina strălucitoare. Ea scoase cu iscusință acele din venele lui Zarah și ale lui Ernesto, trase tuburile și le desfăcu. Perfuzoarele se ridicară automat în tavan și dispărură.

– O să avem probele gata imediat, zise ea. Pe urmă, după ce vă îmbrăcați, aș vrea să mergem împreună într-o mică plimbare. Veți putea vedea cele mai noi rezultate ale cercetătorilor. Cred că veți fi amîndoi entuziasmați de progresele pe care le-am făcut!

Sitto da Veiga, Brazilia

– Clonarea genelor, înlocuirea hormonilor de creștere și acum regimuri sărace în calorii, zise dr. Vassiltchikov, bifîndu-și enumerarea cu mișcări ale degetelor.

Cei trei mergeau alături, cu micuța doctoră la mijloc, de-a lungul drumului acoperit cu boltă de sticlă care uea piramida centrală cu laboratoarele biochimice găzduite într-o clădire în formă de cub, cu patru etaje.

– Dacă stai să te gîndești, am progresat enorm de la așa-numitele „ere întunecate“ ale implanturilor placentare și ale culturilor de celule de ovine! *Enorm!* Dar la urma urmei – și dr. Vassiltchikov își permise un zîmbet – nu cred că e nevoie să vă spun *vouă* asta, nu-i așa?

Se opriră în fața unei uși de oțel fără clanță sau încuieri. Pe ea se aflau două plăcuțe galbene, pe care scria cu litere negre, pe cea din stînga:

PRUDENȚĂ

Risc biologic

Zonă cu acces limitat.

Numai personalul e autorizat.

Iar pe cea din dreapta:

PERICOL

Contaminatori carcinogeni

Substanțe teratogene și

Izotopi radioactivi

Introducînd într-un mic orificiu cartea ei de identificare din plastic, dr. Vassiltchikov așteptă ca ușa să gliseze. După ce intrară, ușa se închise în urma lor. Se aflau acum într-o cameră izolată ermetic, utilizată pentru a se sigila laboratorul în cazul unei contaminări. După ce dr. Vassiltchikov își mai folosi de două ori cartea de identificare, cei trei ajunseră în laboratorul de biochimie.

Acesta era puternic luminat cu neoane și aerul ventilat era rece. Atmosfera era neplăcut de sterilă, cu toate echipamentele acelea tehnice ultramoderne care costaseră averea unui rege. Era cel mai urît și cel mai eficient spațiu posibil, gîndi Zarah, în vreme ce-i urma pe Ernesto și pe doctoriță în camera mare, fără ferestre.

De-a lungul pereților perpendiculari pe intrare, tehnicieni în halate albe stăteau la mese echipate cu terminale de computer, dispozitive cu eprubete sofisticate, ventilatoare de oțel și tot felul de alte mașinării, ocupați cu operațiuni insondabile.

Spre deosebire de Zarah, Ernesto găsea că totul e fascinant. Pentru el, nimic nu era prea complex, nimic nu-l mira. Nimic nu-i făcea rău și nu-i repugna și voia să afle totul; oprindu-se peste tot să se uite în toate microscopurile, cerînd explicații despre orice. Privea cele patru supercomputere noi Cray Y-MPZE de parcă ar fi fost Sfîntul Graal.

Zarah se agita neliniștită și făcea mutre nerăbdătoare, dar dr. Vassiltchikov alimenta setea de cunoaștere a lui Ernesto – în parte și pentru că lui i se datora dotarea laboratorului, dar și pentru că îi plăcea încîntarea lui.

Tot înaintînd, ajunseră la capătul cel mai îndepărtat al camerei. De aici, șase uși dădeau spre alte laboratoare de biochimie mai specializate. Dr. Vassiltchikov alese prima ușă de la stînga. Plăcuța de pe ea avertiza:

STRICT SECRET

PRUDENȚĂ

ZONĂ RADIOACTIVĂ

Vor fi respectate cele mai stricte regulamente radiologice și genetice.

Dr. Vassiltchikov scoase dintr-o nișă metalică două insigne de plastic care măsurau radioactivitatea și le dădu celor doi. Așteptă ca ei să și le pună în piept și abia după aceea deschise ușa cu cartea ei de identificare.

Acum se aflau într-un nou tunel de sticlă, care ducea spre cel mai îndepărtat capăt al perimetrului cu laboratoare biochimice. Urma o ușă de oțel. Apoi încă una. Și încă una. Erau trei spații de izolare care asigurau protecția împotriva oricărei scurgeri posibile de virus contaminat.

În cele din urmă, cei trei pășiră în primul dintre laboratoarele secrete, toate protejate de măsuri de securitate excepționale.

Primul laborator era scaldat într-o lumină verde și era insuportabil de cald și de umed. Ignorîndu-i pe vizitatori, cei șase laboranți de serviciu se concentrau asupra muncii lor: trăgeau tăvi cu lamele de agar din incubatoare, puneau mostre de țesături pe lamele folosind pipete de sticlă și se aplecau să privească prin microscopurile electronice.

– Iată unul dintre lucrurile pe care doream să vi le arăt, spuse dr. Vassiltchikov cu mîndrie evidentă.

Îi conduse către una din mese.

– Îmi dai voie? o întrebă ea pe o femeie ștearsă, de vîrstă mijlocie, al cărei halat strălucea ciudat de verde.

– Dar bineînțeles, doamnă doctor, zise femeia ridicându-se de pe scaunul ei turnant și dîndu-se la o parte.

Dr. Vassiltchikov se ridică pe vîrfuri, se aplecă peste microscop și scrută lamela de dincolo de lentilele gemene.

– Uluitor, murmură ea.

Apoi se întoarce spre Zarah și Ernesto.

– Dacă priviți prin acest microscop, veți vedea în centru un singur – numai unul! – firisor diafan de ADN uman, mărit de *o sută de mii* de ori. Firișoarele identice care se înghesuie în jurul lui sînt clonele lui autorePLICATE!

Îi făcu semn lui Ernesto să se uite și acesta se execută prompt.

– Bucățica aceasta specială de țesut, explică dr. Vassiltchikov, ar fi trebuit să-și piardă capacitatea de reduplicare cu săptămîni în urmă! Dar așa cum vezi, se divide în continuare, torcînd mereu copii identice și perfecte.

Micuța doctoriță se uită în jur; apoi îi luă pe cei doi deoparte, ca să nu poată fi auziți.

– Sîntem pe cale să facem o altă descoperire majoră în domeniul biochimiei! le șopti ea însuflețită. În curînd, nu vom mai avea nevoie de jertfele noastre angelice! Vom putea produce toate medicamentele chiar aici – în laborator! Imaginați-vă cît va conta asta pentru siguranța tuturor celor implicați! Și, odată ce ne perfecționăm tehnica, gîndiți-vă ce sumedenie de posibilități se deschid: prin reduplicare, un singur firisor din ADN-ul Methuselah ne va furniza medicamente proaspete timp de *secole!*

Ernesto vorbi cu voce scăzută:

– Dumnezeule mare! Chiar că ați făcut descoperiri majore! Dar cînd credeți că va fi pusă la punct această tehnică?

Dr. Vassiltchikov dădu din umeri.

– Din păcate, oftă ea, e greu de anticipat. Cel puțin, acum știm un lucru: nu se mai pune problema *dacă* e posibil, ci *cînd* va fi posibil. Asta e. Dacă vreți să veniți, aș

dori să vă mai arăt ceva. Sînt convinsă că veți fi la fel de entuziasmați de rezultatele regimului nostru hipocaloric.

Dr. Vassiltchikov o luă spre un grup de uși cu plăcuța:

SPECIMENE VII

și-și folosi din nou cartea electronică de identificare. Intrară într-o altă încăpere ermetică. Ușile din spatele lor se închiseră și urechile li se înfundară din cauza schimbării de presiune; apoi ușile din fața lor glisară.

Se aflau într-un tunel întunecat și întortocheat, ca zona expusă la un acvariu sau în casa reptilelor de la Grădina zoologică. Dar în loc de pești sau șerpi, în spatele pereților de sticlă întărită cu sîrmă se aflau tot felul de animale, cam tot ce se putea imagina pe scara zoologică, începînd de la creaturi unicelulare și pînă la șobolani, pisici și maimuțe.

– Vă mai amintiți camera-Arcă? întrebă dr. Vassiltchikov.

– Numită așa pentru că are cîte o pereche din fiecare specie animală, completă Ernesto zîmbind.

Zarah nu-i urmă, zăbovind lîngă intrare. Scoțînd o batistă, și-o ținu delicat în dreptul nasului. Ura mirosurile amestecate ale animalelor și ale resturilor alimentare; îi era scîrbă de tot ce se foia, se țira, se agăta, aluneca, înota sau zbura – cu excepția fluturilor. Adora fluturii.

Dr. Vassiltchikov o lăsă lîngă ușă și îl urmă pe Ernesto lîngă prima vitrină. În spatele ei se aflau două microscopice duble, conectate fiecare la o cameră specială de televiziune. Ea apăsa un buton luminos de sub vitrină și imediat apărură două ecrane sofisticate.

Pe fiecare dintre ele se vedea – color și în detaliu – imaginea unui protozoar mărită de o sută de mii de ori și cele două imagini semănau perfect, cu excepția unui singur amănunt.

– După cum vezi, indică dr. Vassiltchikov, cel din dreapta nu se mișcă pentru că a murit deja. Beneficiind de regimul unui protozoar obișnuit, a trăit paisprezece

zile, cu o zi mai puțin decît durata maximă de viață a acestei specii. A murit acum o săptămînă. Totuși, specimenul ăsta sănătos din stînga, bătut ea în geam cu unghiile, a fost obligat să mănînce mai puțin și a primit un minimum de proteine, dar destule vitamine și minerale ca să nu fie malnutrit. A făcut față douăzeci și una de zile. Cu alte cuvinte...

– Durata de viață aproape i s-a dublat! exclamă Ernesto.

Trecură la următoarea vitrină, de asemenea dotată cu microscopae conectate la ecrane.

– Modestul purice de apă, zise dr. Vassiltchikov, apăsînd pe buton ca să activeze ecranele. Din nou, cel din dreapta, hrănit normal, a murit după o durată de timp previzibilă, viața lui durînd maximum patruzeci și două de zile. Totuși cel din stînga, născut în același moment, a fost ținut la regim hipocaloric. Judecînd după teste, urmează să trăiască aproximativ șaiszeci și una de zile.

– Remarcabil, murmură Ernesto. De-a dreptul remarcabil.

– Și acum șobolanii, spuse dr. Vassiltchikov. Cel din dreapta a fost hrănit normal timp de treizeci de luni. Observă că blana albă i s-a făcut gri și e mai unsuroasă. Din examinările pe care i le-am făcut știm că se stinge ca urmare a mai multor boli – distrugerea mușchiului inimii, o boală de rinichi, diabet, cataractă, o slăbire generală a sistemului imunitar. Dacă nu va muri din cauza acestor boli, îl va ucide o tumoră.

Ernesto privea șobolanul din partea stîngă.

– Dar acesta mai e încă alb! spuse el cutremurat.

– Da, răspunse dr. Vassiltchikov flatată. Și sănătos tun. Și fiecare lot pe care l-am testat a furnizat aceleași rezultate. Cei supuși regimului hipocaloric n-au suferit aproape de loc de boli ale inimii sau ale rinichilor. Și deși mulți mai dezvoltă încă anumite cancere, pot trăi pînă la cincizeci de luni – deci la viață li se mai adaugă încă o

treime din durata de pînă acum! Și totul pentru că porția de hrană li s-a restrîns.

Ernesto își frecă bărbia.

– Deci nu aveți nici un dubiu cu privire la faptul că un regim alimentar sever duce la longevitate?

– Absolut nici un dubiu. Dar înainte de a ne entuziasma prea tare, trebuie să ținem minte că au fost testate specii inferioare, cu durate de viață relativ scurte. S-ar putea foarte bine ca longevitatea să le fie asigurată de un mecanism intern care le permite să supraviețuiască anilor de foamete pentru a se putea reproduce ulterior

– Dar cum vom beneficia noi, eu și Zarah, de rezultatele acestor cercetări? Întrebă Ernesto. Sînt necesare cercetările astea? Credeam că sîntem și vom fi într-o stare de încetinire pînă la oprire a îmbătrînirii.

– E corect, atîta vreme cît vă continuați tratamentele zilnice, zise doctorița. E clar că fără ajutorul ADN-ului Methusaleh, amîndoi v-ați arăta vîrsta reală.

– Îmi dau seama de asta, spuse Ernesto. Dar mi se pare că tratamentele astea se dublează unele pe altele.

Dr. Vassiltchikov zîmbi și se înapoiară la intrare, unde-i aștepta Zarah cu batista în dreptul nasului.

– Cine știe? spuse încet doctorița. Poate că fiecare bătălie mică duce la victorie. Tu și Zarah aveți un regim hipocaloric de mai mulți ani. Sper să vă reduc atît de mult kaloriile încît să vă diminuez riscul de a contracta tumori sau alte forme de cancer.

Ernesto aprobă din cap.

– Și hormonii de creștere?

– Vă ajută să pierdeți grăsimea corporală și să converțiți jumătate din ea în masă corporală mai sănătoasă. Tot hormonii de creștere stimulează producerea Factorului de Creștere numărul unu, care este o proteină extrem de puternică, asemănătoare insulinei. Aceasta ajută la menținerea sănătății organismului și stimulează creșterea țesuturilor. Avem teste concludente care arată că șase luni de tratament cu hormoni de creștere pot opri

schimbările datorate vârstei care se produc în *douăzeci* de ani. Și nu uitați că îmbătrânirea afectează inima, rinichii, tractul gastrointestinal și chiar coloana vertebrală. Toate acestea își reduc capacitatea odată cu trecerea anilor. Din fericire, Factorul de Creștere numărul unu poate combate această reducere.

Îi privi de aproape.

– Ar fi o ironie, nu-i așa, ca ADN-ul Methusaleh să vă dea viață veșnică, iar organele vitale să vi se zbircească din cauza unei scăpări din vedere stupide.

– Văd că v-ați gândit la toate, aprobă Ernesto.

– Așa-mi place să cred, oftă dr. Vassiltchikov. Se uită sever de la el la Zarah și înapoi la el.

– Dar deasupra tuturor, avertiză ea, mai e un lucru pe care nici unul dintre noi nu trebuie să-l uite.

– Ce anume? Întrebă Ernesto liniștit.

Doctorița respiră adânc.

– Există o carte care taie tot în fiecare joc.

– O carte care taie tot? șopti Zarah, uitînd să-și mai țină batista în dreptul nasului.

– Chiar mai multe cărți, explică dr. Vassiltchikov, făcînd gesturi cu mîna. Accidente. Tumori. Catastrofe naturale. Infecții. Un bolovan care rupe deodată tencuiala. O mașină cu frîne proaste...

Zarah era înmărmurită.

– *Hor' auf damit!* șuieră ea în germană. *Lass das bleiben!* Mă înspăimînti!

Dr. Vassiltchikov nu-și schimbă tonul liniștit.

– Cărțile care taie tot sau dacă vreți, actele divine, sînt o parte din viață. Trebuie să învățați să trăiți cu gîndul ăsta. Oricît de bine am reușit noi să întîrziem bătrînețea, cine poate să știe dacă nu se va întîmpla altceva? Ceva total incontrolabil.

Zarah tremura:

– *Ich will nichts davon horen!*

Respira ca un mic animal încolțit. Cu un suspin, se aruncă în brațele lui Ernesto și-și îngropă fața la pieptul lui.

– N-o să mă obișnuiesc niciodată cu moartea! șopti ea înăbușit.

– Sșș, o liniști el, netezindu-i părul, lovind-o ușor pe spate și sărutându-i creștetul. Nu există nici un motiv de teamă, nici unul... șșș...

Sapura lipsa ei de apărare și dependența de el.

– Așa, așa... Nimeni n-o să te lase să mori... sau să îmbătrânești...

– Îmi pare rău, murmură ea după un timp. Tot timpul mă sperii de câte ceva. Uneori de moarte sau de perspectiva de a trăi veșnic și de a vedea cum mor cei din jurul meu... Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu asta!

Dr. Vassiltchikov o observa în liniște. Deodată zîmbi blînd.

– Zarah, Zarah, o dojeni ea moale. Cît de des trebuie să-ți spun? Bineînțeles că te vei obișnui!

Se întinse aproape iubitoare să-i mîngîie fața tînă.

– Pentru că atîta vreme cît ești *vorsichtig* – grijulie – vei avea timp destul ca să te obișnuiești. *Endlose Zeit*, Zarah... mă auzi? Tot timpul din lume...

New York City

Funeraliile aveau loc la primărie. Toate locurile de la parter și aproape toate cele de la galerie erau ocupate. Artistic aranjate în jurul scenei, zăceau maldăre de bujori roz și crengi de liliac.

Toată echipa de producție a emisiunii „Jumătate de oră” era prezentă s-o omagieze pe Stephanie, alături de reprezentanții multora dintre cele două sute de posturi de televiziune independente care transmiteau showul. Ted Warwick, producătorul de la „Jumătate de oră”, stătea în primul rând. Imediat la stînga lui stătea un Johnny Stone neînduplecat; la dreapta lui se afla Christy Mason, o roșcată frumoasă din Kansas City, dotată cu o mare naturalețe, dar puțin cunoscută. Arăta nervoasă și avea toate motivele să fie așa: o aștepta misiunea dificilă de a o înlocui pe Stephanie în emisiune.

Sammy Kafka se afla pe scenă, micșorat de abundența de flori, cu bărbia abia ajungînd la marginea de stejar a pupitrului vorbitorului, privind marea sumbră de capete ridicate din fața lui. Cum de se așteptau să exprime în cîteva propoziții însoțirea pe care prezența Stephaniei o adusese în viața lui? Sau spiritul ei bătaios

care-i întreaga personalitatea și pe care-l admirase atît la ea? Sau dragostea lor, atît de caldă și de sigură, care-l făcuse să se simtă într-adevăr unchiul ei, iar pe ea s-o considere nepoata lui favorită?

Cuvintele păreau atît de sărace pentru a exprima asta. Dar trebuia să fie spuse, auditoriul aștepta. Așa că-și drese vocea, își aranjă nodul cravatei și-și readuse în minte bancurile lui preferate. Încercînd astfel s-o trezească pe Fetița lui.

Avea ochii umezi. Și spunea, printre lacrimi:

– ...avea toată viața înainte. Numai Dumnezeu știe ce-ar fi putut să realizeze. Cît de fericită ar fi putut să fie. Ce mamă minunată ar fi fost...

Vocea îl lăsă și rămase tăcut.

Johnny nu mai putu suporta să asculte. Sări deodată de pe loc și se împletici orb pe culoarul dintre rîndurile de scaune, cu pieptul în flăcări, cu plămîinii lipsiți de aer. Era pe punctul de a urla de durere.

Afară își scrișni dinții neputincios, mergînd în cerc, fără țintă, ca un bețiv după un chef. Dar era treaz, beția lui era doar disperarea.

Pentru că dacă și-ar fi ascultat inima și nu sfatul bine-intenționat al lui Sammy; dacă s-ar fi dus la Stephanie în loc să se plimbe prin fața clădirii, atunci poate că ea n-ar mai fi fost în apartament cînd a explodat – explozia aceea teribilă care distrusese totul; explozia aceea puternică, atît de distrugătoare încît nu mai putuse fi recunoscută nici o rămășiță umană...

La galerie, una dintre persoanele anonime profită de ieșirea lui Johnny ca să se strecoare afară neobservată.

Fantoma ținea în mînă un trandafir roșu, pe care-l răsucea. Satisfăcută, gîndi: Oamenii or crede că e ușor să omori și să faci o treabă de mîna întîia. Dar nu e deloc așa. E nevoie de un talent special ca să fii îngerul morții...

CARTEA A DOUA

VIATA
,

1

Lîngă West Cornwall, Connecticut

New York

Traficul era lent, dar nu aglomerat; o geană de lumină brăzda cerul la orizont. În limuzina Lincoln, geamurile închise erau pe jumătate aburite; afară, o ploaie neobosită șfichiuia în bătaia vîntului. Ștergătoarele de parbriz, suprasolicitate, alunecau la dreapta și la stînga metronomic, abia reușind să facă față potopului.

Mașina circula pe banda dreaptă a drumului I-684, cu farurile aprinse. La Brewston, New York, intrase pe I-84 și traversase granița statului, spre Connecticut. Acum, după Danbury, părăsi drumul interstatal, și porni încet spre nord, pe lîngă Housatonic, pe șoseaua mică și șerpuită de țară care era Ruta 7. Ploaia împiedica vizibilitatea și valul pe care îl forma apa în cădere izola mașina într-o lume proprie, stranie și mohorîță. Orașe ca niște corăbii, cu nume anglicane, veneau și treceau – New Milford, Boardmans Bridge, Gaylordsville, Kent, Cornwall Bridge...

Chiar înainte de West Cornwall, limuzina făcu la stînga pe o șosea de țară și mai îngustă, și mai șerpuită, merse lin încă două mile în bătaia vîntului, apoi încetini la o

răscruce. Întoarse scurt la stînga și începu să urce la deal cu greutate, avînd de o parte și alta poieni cu flori sălbatice, potopite de ploaie. Cu un sfert de milă mai departe, călătoria se sfîrși în fața celei mai discordante clădiri din această așezare definit yankee – o mică vilă Palladiană.

Mașina se opri și șoferul se întoarse în scaunul său:

– Am ajuns, spuse el bine dispus.

Sammy Kafka îi aruncă o privire necrutătoare de pe velurul de culoarea șoarecelui al banchetei din spate.

– De cînd, întrebă el, am eu nevoie să mi se spună cînd am sosit unde am cerut să fiu dus? Ei? Ochi am și eu, iar de dădacă n-am trebuință.

– Sînt sigur de asta, rîse tînărul șofer cu părul creț. Apoi deschise portiera, împinse afară pălăria uriașă a unei umbrele negre, ieși și se grăbi să deschidă ușa din spate. Dar se dădu înapoi, știind prea bine că nu e indicat să-l ajute pe bătrîn.

Sammy se tîri pe banchetă și se prinse de portieră, încercîndu-și picioarele pe pămînt. Le simțea amortite de atîta stat, dar totuși suficient de sigure. Confirmîndu-și acest fapt, se întinse în fundul mașinii după propria sa umbrelă engleză, cea cu mîner de fildeș, și o deschise fără grabă. Apoi, în timp ce șoferul descărca bagajul din mașină, Sammy, cu o undă de nostalgie, privi la casa de la țară a lui Carleton Merlin.

Simpla vedere a vilei încuiate îi trezi un potop de amintiri și Sammy simți un nod în gît. Casa atît de frumos proporționată, arătînd absolut anormal în piesajul gen Currier și Ives, îi plăcuse întotdeauna cel mai mult. Construită din cărămidă cenușie, avea un singur etaj și era dimensionată autentic. Simetria perfectă încînta ochiul: două aripi gemene, cu coloane și glasvande înalte, pornind de la un portic central, mozaicat. Pentru a îmblînzii fațada ce altfel ar fi arătat ca un mausoleu, glicina agățătoare și iedera fuseseră lăsate să crească în voie, împinzind din gros zidul. De la cornișă spre vîrfurile acoper-

rișului pornea un șir de urne de piatră și erau, de asemenea, și două hornuri.

Dar, în ciuda faptului că era bine întreținută, casa avea acea aură dezolantă a clădirilor nelocuite, cu obloanele verzi închise către lume. Te făcea să te simți singur și pierdut, în bătaia vântului. Lui Sammy, sunetul vântului îi părea implorator, de parcă vila ar fi fost vie și ar fi așteptat pe cineva – oricine – care să vină, s-o deschidă și să-i readucă suflul vieții.

Clătinînd din cap gînditor, el urcă scările înguste spre porticul cu streășină, închise umbrela și o scutură de apă. Ochii i se umeziră cînd descuie ușa dublă, scoase din funcțiune sistemul de alarmă și intră în hol. Sufînd greu, își depuse umbrela în suportul alb și albastru familiar, aflat chiar în fața ușii și aprinse lumina. Apoi, așteptînd să i se aducă valizele din mașină, aruncă o privire în jur. „E aproape straniu” se gîndi el. Absolut nimic nu se schimbase de la moartea prietenului său. Holul, impresionant, era exact ceea ce fusese întotdeauna, un testament al gustului excepțional al lui Carleton și al indulgenței față de lux a acestuia. Proportional de mare, era mobilat cu un amestec exuberant de perioade – Regența Britanică, Imperiul Rus, neoclasicismul, amprenta neobișnuită a lui Napoleon al treilea. Un tapet cu dungi albastre, marca Madeleine Castaing, acoperea pereții și încadra portrete de nobili, atîrnînd unul după altul, făcînd încăperea să pară încă și mai înaltă.

– Uite! Asta-i tot! Șoferul depozită înăuntru al cincilea și ultimul geamantan maron, din piele de aligator, din anii 1920, al lui Sammy. Să le duc într-o cameră anume?

– Lasă-le aici, Mendel, îi spuse Sammy. De-acum încolo pot să am singur grijă de ele. Îți telefonez cînd să vii să mă iei. Probabil într-o zi-două.

Sammy așteptă pînă ce mașina dispăru din vedere. Apoi, mulțumit că a rămas singur, închise și încuie ușa de la intrare și își pescui umbrela din suportul alb cu albastru. Grăbit acum, împinse o altă ușa și păși în întunericul

din sufragerie, răsucind întrerupătorul cînd trecu pe lîngă el.

Brusc, giganta lustră Directoire de deasupra mesei centrale clipi, aurind cu două coloane de lumină blîndă vasul de porfir cu hortensii uscate și șirurile de cărți, aranjate să pornească radiar de la baza sa. Dar Sammy nu pierdu nici un moment să admire acest splendid tablou sau orice altceva în frumoasa cameră ovală. Marmură, oglinzi, covoare, tablouri, amintiri: deocamdată, le ignoră pe toate, depășind scaune antice și mese încărcate cu lucruri de valoare, spre a ajunge la destinație, unul dintre cele trei glasvande de pe peretele opus.

Cu mișcări îndemînatice, făcu să alunece într-o parte două draperii de brocart albastru, desfăcu ușa de sticlă, o împinse, înlătură cîrligele verzi-închis și deschise larg ușa.

Lumina cenușie a zilei și zgomotele înfundate, umede ale ploii pătrunseră în cameră. Printr-un burlan de plumb, apa curgea în coloană subțire.

Deschizînd umbrela, o înălță cît mai sus prin ploaie, cu ochii ațintiți către locul unde trebuia să ajungă.

Acolo era. La o sută de metri distanță, în susul dealului, așezată ușor în spate. Straniu încetșoșată și zărindu-se cu greu, de parcă ar fi fost gata să dispară misterios, spălată de ploaie.

Fusese marea mîndrie și bucurie a lui Carleton Merlin, casa de oaspeți – bibliotecă acolo, în vîrfurile dealului, cu o singură cameră, o replică ceva mai mare, dar altfel respectată în detaliu, a Tezaurului Atenienilor din Delphi. Cu mozaic, coloane dorice și bazorelieuri.

Sammy își croi drum pe deal prin iarba înaltă, udă, agățînd cu umbrela crengi înfrunzite. Urcușul nu era lung, dar era destul de abrupt și, cu toată sănătatea și vigoarea sa, de cîte ori îl parcurgea nu putea să nu fie conștient de fiecare din cei șaptezeci și șapte de ani ai săi.

Pantofii săi de comandă, ciorapii de mătase și partea de jos a pantalonilor erau complet murate cînd ajunse la

portic. Urcă încet cele trei trepte și, în prag, țopăi din picioare și își scutură viguros umbrela.

Cînd se întoarse, spre ușa de la intrare, aceasta se deschise fără zgomot și un singur ochi albastru-cobalt îl privi suspicios prin crăpătura îngustă.

– Șoferul tău a plecat? șopti o voce. Ești singur?

Sammy dădu din cap. Ușa se închise, auzi sunetul lanțului de siguranță ce era îndepărtat și o femeie deschise larg.

Nu putu decît să se holbeze la ea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă tînăra cu părul întunecat, cu tunsoarea à la Louise Brooks. E a treia oară cînd reacționezi așa la vederea mea. A treia oară!

– Asta, Fetișo, îi spuse blînd atingîndu-i tandru obrazul cu vîrfurile degetelor, e din cauză că încă nu mă pot obișnui cu tine cea nouă. Dacă n-ar fi vocea ta...

– Ce s-ar fi întîmplat?

El oftă trist.

– Aș putea trece pe stradă pe lîngă tine și nu te-aș recunoaște niciodată.

– Ei bine? întrebă Stephanie Merlin, cu o privire și o voce implacabil ascuțite și cu un zîmbet atît de rece, încît el simți că i se face frîg. Nu ăsta e și interesul meu?

Apoi îl apucă de braț și îl trase spre ea.

– Acum grăbește-te și intră odată! șopti ea. Ai întîrziat și avem mult de lucru.

Chiar atunci țipătul lui Waldo răzbătu pînă la ei și totul păru dintr-o dată normal, ca în vremurile de altădată.

Vocea ei se împlînzii și chiar semăna cu Stephanie cea de dinainte.

– Dar întii ar trebui să-ți scoți hainele astea ude, unchiule Sammy, spuse ea răgușit, aplecîndu-se și sărutîndu-l zgomotos pe creștetul capului. Dacă n-o faci, ești candidat sigur la cea mai neplăcută răceală.

– Un dolar treizeci.

Chelnerița puse pe tejghea o ceașcă de plastic cu cafea și o prăjitură cu nuci, îmbrăcată cu jeleu, împachetată în hîrtie specială.

– Poftim. Păstrează restul.

Fantoma puse doi dolari pe tejghea, luă ceașca, suflă în ea și se întoarse să privească pe fereastră. Ploaia cădea din norii ca metalul de pușcă, lovind sticla și distorsiona reclamele de neon cu BURLESC ȘI GIRLS. GIRLS. GIRLS de pe Eighth Avenue. O boare umedă răzbătea pe ușă cu fiecare nou client.

Întorcîndu-se de la geam, Fantoma așeză pe masă ceașca goală și desfăcu New York Post.

Ca de obicei, știrile nu dezamăgeau.

BOGĂTAȘUL L. I. TYCOON UCIS.

O BOMBĂ A EXPLODAT LÎNGĂ O BAZĂ NATO DIN TURCIA. ÎNCERCARE DE SINUCIDERE A UNUI STAR TV. DEFICITUL BUGETAR SE ADÎNCEȘTE CU CRIZA. INTRODUCEREA TAXEI PENTRU VAGABONDAJ ÎN ORAȘ E IMINENTĂ.

Proștii ar trebui să învețe despre afacerile cu bani, gîndi cu îngîmfare Fantoma. În felul ăsta nu plătești nici un fel de taxe...

POLIȚIST ÎN AFARA SERVICIULUI ÎNJUNGHIAT ÎNTR-UN JAF DIN BROOKLYN. NOI CONCEDIERI SE ÎNTREVĂD ÎN LUMEA AFACERILOR.

Apoi, abia la pagina 18, un titlu pe două coloane:

VICTIMA ÎN COMĂ -A ACCIDENTULUI DE CIRCULAȚIE A FOST IDENTIFICATĂ.

Fantoma începu să citească iute:

„Ieri, poliția a identificat victima accidentului de joia trecută. În care locul faptei a fost părăsit de șofer. Identificarea nu a fost făcută mai devreme din motive de securitate. Victima este Aaron W. Kleinfelder, 49 de ani, din Riverside Drive.

Martorii declară că victima, specialist în programare pe computer, traversa intersecția dintre Riverside Drive și West 81st Street către locuința sa la 4,30 după-amiază, când a fost lovită de o furgonetă furată.

Echipele de salvare l-au dus pe Kleinfelder la Spitalul St. Luke. Doctorii intervievați noaptea trecută au declarat că e încă în comă, dar au refuzat să comenteze posibilitatea unei restabiliri complete“

Fantoma împături ziarul și privi în gol. *La naiba!* De ce n-am citit ziarul de vinerea trecută și de ce n-am sunat la spital? La o săptămână după eveniment e nemaipomenit să descoperi că ținta trăiește încă. La dracu' cu chestia asta!

Fantoma se aștepta să încaseze ceva reproșuri, dar clientul era plin de surprize. Nu fu nici un cuvânt de reproș, nici măcar o înjurătură sau o amenințare, doar o voce autoritară la telefon:

– Ai făcut bine că ne-ai anunțat.

– Cum vreți să procedez? Pot să-l termin chiar acum la spital sau pot aștepta să văd dacă nu moare oricum. Vă las să alegeți.

A fost o pauză. Apoi:

– Nu acționa încă, dar informează-te regulat despre starea lui. Cine știe? Ar putea rămîne așa pentru șapte zile sau șapte ani. Sau chiar s-ar putea să moară înainte să apuce să se trezească. Dar dacă iese din comă, ai grijă de el imediat. Pe de altă parte, cît încă e în comă, nu văd nici un rost să atragem atenția unor nepoștiți.

– Am să iau legătura cu spitalul zilnic. În felul ăsta n-o să mai avem surprize neplăcute.

– În regulă, și nu uita, să mă ții la curent. Și cu asta, clientul închise.

După ce agăță receptorul la loc, Fantoma mai introduse o monedă, formă 411 la informații și ceru numărul Spitalului St. Luke. Chemă spitalul și spuse:

– Da, aș vrea să mă interesez despre starea unui pacient.

2

Lîngă West Cornwall, Connecticut

Stephanie îl aștepta pe Sammy cu o porție mare de coniac, cînd acesta ieși din baie. Purta un halat alb de baie, împrumutat și avea pe braț jacheta împăturită cu grijă.

Stephanie îi întinse paharul cu toată solemnitatea unui ritual:

– Poftim. Bea.

Sammy îi luă paharul din mîină și sorbi o înghițitură apreciabilă. Un moment mai tîrziu, își lîngea buzele cu zgomot. Fața îi strălucea și întreaga lui ființă radia de bine.

– Connniac! Își rulă savuros cuvîntul cu limba. Un elixir pentru hrana muzelor care îmi încălzește carapacea inimii! În curînd îți voi recita din vechile versuri ale poetului...

– Wal-do! Țipetele, pornind din colivia din fundul camerei, îi tăiară elanul. Wal-do! Waldo vrea un biscuit!

Sammy renunță la tiradă.

– Nu crezi, Fetito, sugeră el plin de speranță, că un strop de coniac în apa lui ar putea... ăă... să-l amuțească?

Stephanie pufni.

– Să nici nu te gîndești! Acum. Avem o groază de lucruri de discutat. Le-ai adus? Se uită la el întrebător

– Le am chiar aici, Fetito. Își ridică jacheta.

– Bine. Dar de ce să nu ne facem confortabili și să ne așezăm aici?

Îl conduse pe un drum întortocheat printre mobile.

Goală, camera imensă, cu lambriuri pînă în tavan, cu rafturi de cărți construite ca nișe în perete, ar fi arătat probabil ca mormîntul unui arhiepiscop. Dar, din fericire, mixtura eclectică a lui Carleton de mobile somptuoase și fleacuri aduse din călătorii, o făceau încîntător de confortabilă, extravagant dezordonată și teribil de plăcută ochiului și tuturor celorlalte simțuri.

Simpla abundență de lucruri stîrnea imaginația.

Miile de cărți legate în piele, multe prime ediții, îngheșuite pe rafturile aglomerate. Minunatul covor turcesc, strălucind ca vitraliul unei mari catedrale, pe fiecare centimetru pătrat de podea. Draperiile lyoneze de mătase albastră cu auriu, somptuos încrețite și căzînd grele peste ferestrele înalte și care, în secolul al XVIII-lea, încîntaseră un palat habsburgic. Și în sfîrșit, dar cu siguranță fără a fi pe ultimul loc, o pereche de splendide lits à la Polonnaise*, amîndouă drapate în mătase galben-antic, cu pene de struț zdrențuite răsărind de la căpătîiele lor. Proveneau din dormitorul unui castel.

Stephanie se lăsă să cadă pe unul din ele și îl îndemnă pe Sammy să se așeze pe celălalt.

O măsuță scundă dintre cele două paturi susținea veioze cu picior, ce împrăștiau o lumină blîndă pe teancurile înalte de foi, fiecare conținînd sute de pagini xerografiate, legate cu benzi roz de elastic. După cum arătau, se vedea că au fost toate citite și sortate cu grijă pe categorii: manuscrise, interviuri, copii după articole, documente și Dumnezeu știe mai ce altceva.

* paturi în stil polonez

Sammy se întoarse uluit spre Stephanie.

- Nu-mi spune, Fetiço, spuse el cu neîncredere, ai trecut deja prin *toate*?

Ea dădu din cap și începu să-și scoată peruca neagră.

- Am trecut prin ele, le-am sortat, le-am studiat și orice altceva mai vrei.

Punînd peruca deoparte, își scutură propriul ei păr blond-rozaliu și îl aranjă cu vârful degetelor.

- Dar numai într-o săptămînă? se miră Sammy.

- Ce să-ți spun? Eu prind repede.

Sammy o privi în timp ce-și scotea o lentilă de contact albastră, apoi pe cealaltă. Le puse în containerul lor de plastic și îl închise. Apoi îl privi cu ochii ei de topaz, cei cu care era obișnuit.

- Și apoi, întrebă ea, ce altceva ar putea face cineva aici sus? Să privească pădurile cum cresc? Așa că - voilă! Mi-am pus mîinile la lucru și mi-am ocupat mintea. Ai în fața ta un *expert* în viața și cariera Liliei Schneider.

Din nou Sammy se uită circumspect la teancurile de lei

- Știi, spuse el încet, dînd din cap gînditor, cînd te gîndești la toți anii investiți în munca asta și realizezi cît de ușor ar fi putut fi distrusă în întregime...

- Da, și aproape că *a fost* distrusă. Slavă Domnului că bunicul avea o obsesie aproape patologică în legătură cu materialele distruse într-un incendiu. Altfel, n-ar fi păstrat copiii aici după absolut tot ce lucra.

Deodată ochii Stephaniei se înceteșară și vocea i se gîtui:

- Ce ironie, unchiule Sammy, nu-i așa? Frica bunicului n-a fost pînă la urmă o simplă obsesie. E... e ca și cînd ar fi avut o presimțire.

- Ei bine, nu pot să sper decît că tu vei fi încă și mai grijulie decît a fost el.

- Așa și intenționez. Îl privi pe Sammy. Altfel de ce crezi că trebuie să rămîn „moartă” pentru un timp? Nu

pentru amuzament, crede-mă. Se opri. Așa cum e. Pot să văd pașapoartele?

Sammy scoase din jacheta sa un plic colorat, de format oficial și i-l întinse.

– Mi-ai urmat instrucțiunile?

– Pînă la ultima literă, răspunse el dînd din cap. Toate sînt numele unor fete care au murit într-o săptămîină-două de la naștere, în același an în care te-ai născut tu. Le-am ales din anunțuri din ziare ale timpului din Bergen, Putnam, Dutchess și Suffolk. Apoi am făcut copii după certificatele de naștere de la primăriile respective. În final le-am folosit, alături de fotografiile tale, pentru scoaterea pașapoartelor.

– Bine.

Ea dezlipi plicul, scoase pașapoartele nou-nouțe și le înșiră pe pat ca pe cărțile de joc. Alegînd unul la întîmplare, îl deschise și examinează fotografia cu atenție. Apoi le răsfoi și pe celelalte, studiindu-le cu grijă. Ea însăși cu păr castaniu închis. Roșcat. Negru și blond. Cea cu păr roșcat purta rame metalice. Cea cu păr lung negru, ochelari à la Nana Mouskouri.

Dădu din cap cu satisfacție. Nici una dintre fotografii nu semăna cu ea cea adevărată.

Și bine fac, se gîndi ea. Pentru că Stephanie Merlin e moartă. Și atît timp cît ea va rămîne moartă, eu voi fi în viață.

– Pot să te întreb ceva, Fetițo?

– Dă-i drumul.

– În regulă. Își împreună mîinile și își apăsă buzele cu vîrfurile degetelor. M-am întreat „Sammy, de ce draga ta Stephanie are nevoie de patru identități diferite în loc de una?” Așa că m-am gîndit la asta iar și iar. Mi-am scormonit creierul. Și poți să ghicești la ce concluzie am ajuns? Se aplecă spre ea. Că tu nu ai nevoie de patru pașapoarte ca să stai cumintică în ascunzătoare. Tu ai vrut, patru, Fetițo, fiindcă ești hotărîtă să te joci de-a polițistul. Vocea lui coborî pînă la o octavă răgușită. Te

rog, pentru liniștea mea și a ta, spune-mi să n-am dreptate, Fetito!

Ea ridică din umeri, cu un gest felin de imensă contradicție, unul din acelea care nu spune nimic și, totuși, confirmă totul.

Simțindu-se mai slăbit ca niciodată, Sammy se ridică și veni să se așeze pe pat, lângă ea.

– Te implor. Lasă autoritățile să se ocupe de asta, te rog!

– Autoritățile! pufni ea și își trase mîna ca arsă. Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule Sammy! Trezește-te la realitate! Dacă n-au făcut nimic în legătură cu asta pînă acum, de ce ar face-o de acum încolo?

Furia ei subită îl descumpăni și își simți sîngele urcîndu-i în obraji.

– Păi, cu manuscrisul lui Carleton și aceste... aceste note... murmură el. Toate aceste *probe* care să te susțină...

– Fii serios, unchiule Sammy. N-ar fi timpul să încetezi să te prostești singur? Tu însuți mi-ai spus că departamentul de pompieri a atribuit explozia unei scurgeri de gaz. Ți-aduci aminte? Rîse tare, mușcător. Numai că n-a fost nici un gaz. Aș fi simțit mirosul, la fel și Pham.

Oftă din nou.

– Dacă bomba aceea – căci trebuie să fi fost o bombă, unchiule Sammy, nu putea fi altceva – a fost menită pentru manuscrisul și documentarele bunicului sau pentru mine, cine știe! Mai probabil, au vrut să împuște doi iepuri dintr-o dată: munca lui și pe mine. Ochii ei se umplură de lacrimi. Dar în loc să mă nimerescă pe mine, suspină ea, l-au nimerit pe Pham!

– Fetito ... El îi puse mîna pe braț.

– Știu, unchiule Sammy! *Știu!* Își șterse lacrimile și își trase nasul. O să-mi spui acum că n-ar trebui să mă simt vinovată pentru asta. Dar Pham a intrat acolo din cauza mea, spuse ea cu ciudă, pentru că eu îmi uitasem ceasul acolo! Lacrimile îi curgeau acum șiroaie pe obraji. O, Doamne! De ce a trebuit *e/* să fie așa de încăpățînat?

Tocmai vroiam să intru, dar firul de la Walkman-ul meu s-a agățat de o clanță și atunci el a trecut pe lângă mine, strigînd să-l aștept în vestibul.

Vocea lui Sammy sună caldă:

– De cîte ori trebuie să-ți spun, Fetito? Ceea ce a pățit Pham nu e din vina ta.

Dar fu ca și cum ea n-ar fi auzit.

– A fost oribil, unchiule Sammy! Oribil! Eram chiar în fața ușii, cînd... cînd s-a întîmplat! Dintr-o dată se agăță cu brațele de gîtul lui și se strînse în el cu disperare.

El o susținu, simțindu-se neajutorat, neștiind ce cuvinte de îmbărbătare să-i șoptească. Trupul ei se zgîlția de plîns și el îi simțea lacrimile pe gît.

– E-n regulă, șopti el, bătînd-o ușurel pe spate. Hai... hai acum, Fetito...

– A fost... a fost... ca o imensă minge de foc! Ea se smiorcăi și înghiți în gol. A izbucnit pînă în hol, spre mine! Dacă n-aș fi alergat afară din vestibul... Un țipăt i se opri în gît și vocea ei se topi.

Încă bătînd-o cu o mîină pe spate, Sammy îi netezi părul cu cealaltă mîină, de la frunte spre ceafă.

– Nu-i nevoie să re trăiești asta, draga mea, o calmă el. Ceea ce e important, e că ai scăpat nevătămată.

Stephanie se smulse de lîngă el.

– Dar Pham n-a scăpat! strigă ea nefericită.

– Nu, spuse el liniștit, Pham n-a scăpat.

Ochii Stephaniei deveniră mari oglinzi rotunde.

– Îi vreau pe ticăloșii care i-au ucis pe bunicul și pe Pham! șopti ea. Îi vreau pe asasinii ăștia!

– Dragă, dragă Stephanie. Cu capul plecat, Sammy o privi gînditor. De ce *insisti* tu că a fost o bombă? Putea foarte bine să fi fost un accident. Da, un accident...

Ea scutură din cap.

– Îți spun eu, n-a fost! Tinăra ei față era serioasă, gravă, încăpățînată.

– Dar cum poți fi atît de sigură?

Ea respiră adînc:

– Pentru că bunicul mi-a spus cum a fost ucis!

– Ce... a făcut? se holbă Sammy la ea.

Ea dădu din cap.

– Mi-a spus motivul, insistă ea. Cum el nu spuse nimic, ea continuă: Notițele lui. Când le-am citit.

– Da? întrebă el. Și ce-ai descoperit?

– Ei bine, ele... ele explică multe, unchiule Sammy. Vezi, el deja terminase cercetările în legătură cu biografia lui Schneider și aproape revăzuse a doua oară manuscrisul, când a descoperit că de fapt nu spusese povestea decît *pe jumătate*.

El se încruntă gînditor.

– Știi, Fetito... spuse el încet. Dacă mă gîndesc bine, ultima oară cînd am vorbit cu el... mi-a spus că a descoperit ceva. Nu m-a contrazis cînd am afirmat că era ceva fără îndoială zguduitoare.

– Și chiar așa și e, replică ea moale. Pentru că vezi tu, unchiule Sammy el a descoperit că Lili Schneider n-a murit de fapt.

– Doar nu vrei să spui...

– *Ba da*, unchiule Sammy! Vocea ei era excitată. E *exact* ce vreau să spun! Lili Schneider trăiește bine mersi!

– Dar... înmormîntarea! Corpul! Dacă nu e Lili îngropată în criptă, atunci cine e?

– Ăsta, spuse Stephanie cu fermă convingere, e doar unul dintre misterele pe care intenționez să le dezleg.

– Și unde te vor duce investigațiile tale?

– Oriunde e nevoie. Am de gînd să încep cu începutul și să-mi croiesc drumul mai departe în timp. Vocea ei căpătă deodată o vibrație de oțel. Și ar fi bine ca nimeni să nu încerce să mă oprească, adăugă ea, ridicînd ferm bărbia în sus. Și cînd spun nimeni, înseamnă *nimeni*.

3

Lîngă West Cornwall, Connecticut

Erau încă acolo, mult după ce se lăsase întunericul. Stephanie pregătise două pizze Mama Celeste cu ulei de măsline, ceapă roșie tăiată feliuțe, somon afumat, smîntînă acră, mărar proaspăt și caviar – toate stocate în frigider de Sammy încă de la începutul săptămînii și cu care ea își făcu de lucru în chichinetă. Aduse de asemenea și o sticlă de Belair Lussac '82, care curgea ca o catifea lichidă.

– Unchiule Sammy, ai crede că în momentul de față știu mai multe despre Lili Schneider decît știu despre tine? întrebă ea, tăindu-și o bucățică de pizza în lumina luminărilor.

– În cazul ăsta, de ce nu-mi împărtășești și mie ce-ai aflat? Ei?

– În regulă. Stephanie sorbi o gură de vin. Lili Theresa Bielfeld s-a născut pe 22 mai 1910, în Neunkirchen, un mic orășel austro-ungar care face acum parte din Austria. A fost a doua din trei surori. Cea mai mare, Louise Erzebeth Bielfeld, se născuse cu zece luni mai devreme. Cea de-a treia, Liselotte Elisabeth Bielfeld, cu un an mai tîrziu. Tatăl lor, Gerhard Franz Bielfeld, era inginer de căi

ferate; mama, Valerie, născută Szoke, era din Budapesta și era pianistă amatoare și hausfrau.

Se opri un moment, neștiind dacă să continue.

– Zi mai departe, spuse Sammy.

– Ei bine, se pare că cele trei nașteri au adus cu ele atât o tragedie, cât și o binecuvîntare. Tragedia a venit sub forma bolii Liselottei, care s-a manifestat încă foarte devreme.

– Care era?

– Geromorfism. O boală oribilă care consta în îmbătrînire și senilizare premature. Copil de cinci ani, ea arăta deja probabil ca o femeie de vîrstă mijlocie. La cincisprezece ani, era o femeie bătrînă – cu mintea și trupul corespunzătoare. Stephanie se uită la Sammy. Ai cea mai mică idee despre cum trebuie să fi fost să vezi o soră mai tînără consumîndu-se și transformîndu-se într-o femeie bătrînă?

– Nu, nu am. Dar ce-i cu birtecurvîntarea pe care ai menționat-o?

– Talentul Lilei, care de asemenea s-a manifestat la o vîrstă fragedă. Cînd avea cinci ani, mama ei a aranjat să înceapă să ia lecții de canto – nu că Neunkirchen-ul ar fi avut de oferit mai mult decît o profesoară de muzică de provincie. Oricum, lecțiile au continuat doi ani, la fel ca și călătoriile Liselottei la diverși specialiști din Viena și Budapesta – care n-au ajutat cu nimic. Nu există încă tratament pentru geromorfism, nici astăzi. Apoi, cînd surorile aveau cinci, șase și șapte ani, tatăl lor a murit după o operație de ulcer complicată. Ca să scurtez, pianul a trebuit să fie vîndut și lecțiile de canto întrerupte, la fel ca vizitele Liselottei la specialiști și în sanatorii.

Stephanie se uită la Sammy, așteptînd o confirmare.

– Hm, spuse el necomunicativ.

– În sfîrșit, cînd lucrurile s-au înrăutățit de tot, mama lor s-a decis să se întoarcă în Budapesta natală, unde ea și fetele au împărțit un apartament de cinci camere, fără

apă caldă, cu un frate al ei și familia lui, de șase persoane. O mutare strategică, după cum s-a dovedit, fiindcă Budapesta avea mai mult decît partea ei de specialiști și spitale și doctori și mai ales fiindcă a fost acest frate care a recunoscut în vocea Liliei excepționalul instrument pe care aceasta îl constituia. De fapt, el a luat asupra sa sarcina de a-și găsi o a doua slujbă, astfel încît Lili să aibă cel mai bun profesor de canto pe care îl putea oferi Budapesta.

Orașul fiind unul dintre cele două mari centre culturale ale Austro-Ungariei, nu e de mirare că profesoara Liliei a devenit Madame Milena Szekely, recunoscută internațional și foarte, foarte scumpă. Între rețetele medicale ale Liselottei și lecțiile Liliei, bietul unchi trebuie să fi cheltuit tot ce reușea să agonisească, și chiar mai mult. Nu se putea spune că doctorii erau renumiți pentru mila lor și nici Madame Szekely. „Dacă ții suficient de mult la lecțiile astea, găsești neapărat o cale să faci rost de bani”, era motto-ul ei. Aparent, unchiul Liliei o găsea, așa că Madame Szekely, un monstru al perfecționismului, a devenit singura mare influență în viața artistică a tinerei Lili.

Sammy aprobă încet din cap, în același timp încurajînd-o pe Stephanie să continue.

– Odată cu trecerea timpului, Liselotte îmbătrînea și arăta din ce în ce mai zbîrcită, pe cînd, ironia soartei, Lili și Louise se vedeau a fi adevărate frumuseți. Louise era cea mai frumoasă în sens clasic, dar numai Lili fusese binecuvîntată – sau blestemată, depinde din ce punct de vedere vrei s-o privești – cu *Vocea*, părerile fiind unanime că Louise era absolut afonă. Stephanie se uită la Sammy. Încă mai vrei să continui?

– Neapărat. Îi făcu semn cu furculița, în care mai păstrase o bucată de pizza.

– În cazul ăsta, spuse ea, împingînd scaunul în spate și ridicîndu-se, trebuie să-mi recapăt suflul cu altceva decît cu vin. Mă deshidratează. Și, după solitudinea de săptămîna trecută, coardele mele vocale nu sînt chiar așa

de antrenate. Se uită în jos la el. Pot să-ți aduc și ție alt-
ceva de sus?

– Ei bine, atunci poate încă o sticlă din acest excelent
Chateau Belair Lussac?

– O să mai aduc una, spuse ea și plecă, pentru a se
întoarce repede cu o nouă sticlă și un tirbușon pentru el și
cu un pahar cu sifon și gheață pentru ea. Apoi se așeză și
dopul pocni cînd Sammy trase tirbușonul din sticlă.

– Ah, spuse el, trecîndu-și pe sub nas paharul proas-
păt umplut. Ambrozie. Luă o înghițitură. Și acum, adăugă,
punînd paharul deoparte și lingîndu-și buzele. De ce nu
continui cu Lili?

– Da, ei bine, cîndva în 1925, Madame Szekely a
ajuns la concluzia că pupila ei chiar era făcută din mate-
rialul din care sînt făcute divele de clasă mondială. Ea a
hotărît că Lili trebuie să-și dedice – „sacrifice“, cred că a
fost cuvîntul preferat de bătrîna tartoriță – viața muzicii.
Ergo, Madame Szekely a tras sforile necesare și Lili a fost
acceptată la Academia Franz Liszt din Budapesta, una
dintre cele mai bune și, poate, la acea dată, cea mai
prestigioasă dintre școlile muzicale ale lumii.

– Și? o presă Sammy.

– Și... Stephanie mai sorbi o dată repede din sifon. A
studiat acolo cîțiva ani, cu mai mulți profesori, printre
care, bineînțeles, a fost și Madame S., care, pe de altă
parte, nu vroia să renunțe la eleva care o plătea cel mai
bine. Apoi, în 1927, se pare că Lili s-a săturat în sfîrșit
să-i simtă mereu în ceafă răsuflarea de balaur. Pe la
spatele profesoarei ei, a dat o audição și a fost acceptată
în corul Operei de Stat din Budapesta. Madame S. a făcut
apoplexie. A țipat la Lili că era prea devreme, că nu era
încă pregătită pentru asta. Și altele de acest fel. Dar Lili
părea să fie lipită de scenă – și de neclintit. Apucînd să
guste libertatea, era hotărîtă să nu se mai lase vreodată
dominată. Profesoară și elevă s-au despărțit în termenii
cei mai reci cu putință și, într-un an de zile, în care a cîn-
tat roluri mititele, Lili a devenit cea mai apreciată dintre

sopranele rezidente. Ea era, în mod absolut, o stea în plină ascensiune.

Aici Stephanie se opri și se încruntă deodată.

– Acum lucrurile devin mai degrabă vagi. Am trecut prin cele două variante ale manuscrisului și prin toate documentarele de mai multe ori, dar, la naiba! Oricît am încercat, tot n-am reușit să pun cap la cap ce s-a întîmplat de fapt!

– Atunci spune-mi doar ce știi, sugeră Sammy!

– Bine. Dar sînt numai fapte disparate, avertiză ea și, mă mișc în întuneric. Mă gîndeam că poate Lili demonstra prea mult talent sau poate era puțin prea agresivă. Poate a detronat o divă. Cine știe? Stephanie ridică din umeri. Posibilitățile sînt nesfîrșite, dacă stai să te gîndești la ele. Vreau să spun că există un motiv pentru care primadonele sînt numite primadone – nu-i așa?

Sammy scoase niște sunete de încuviințare.

– Tot ce știi e că am trecut prin totul cu un pieptene extrem de fin și n-am găsit nimic, dar absolut *nimic*, care să sugereze ce s-ar fi putut întîmpla. Dar, trebuie să fi fost ceva într-adevăr ieșit din comun. Altfel de ce ar fi fost dată afară o tînără stea promițătoare de la Opera de Stat din Budapesta, descoperindu-se dintr-o dată persona non grata? Hmm?

– Și asta e tot ce știi? întrebă Sammy neutru.

– Asta-i tot. Ea aprobă din cap în lumina pîlpîitoare a sfeșnicelor. De ce? întrebă apoi încet, privindu-l dintr-o parte. Știi *tu* ceva ce eu nu știu?

El spuse:

– Am să-ți povestesc mai tîrziu ce știu. Acum continuă, Fetito. Te descurci splendid. El zîmbi. Vorbesc serios.

– Dacă spui tu. Ea îl privi oblic, apoi rupse o bucățică de coajă de pizza și o băgă în gură. O mestecă gînditoare și își tamponă buzele cu șervețelul.

– În orice caz, spuse de îndată ce înghiți, evenimentele următoare sînt bine dovedite de documente și survin la circa o săptămînă mai tîrziu. Asta a fost cînd mama

Liliei, sora ei bolnavă, Liselotte, unchiul ei și întreaga lui familie au murit într-o deraiere de tren, când locomotiva a scăpat de pe șine și vagoanele în care erau s-au răsturnat în Dunăre.

– Tragic, spuse Sammy, clătinînd din cap. Dar cel puțin a existat o mică mîngîiere. Pentru biata Liselotte, suferința a luat sfîrșit.

– Da. Din fericire, nici Lili, nici Louiseette nu erau în tren. Louiseette se îmbolnăvisese de gripă, iar Lili a insistat să stea cu ea. Au avut noroc dintr-un punct de vedere, dar ghinion din altul. Au scăpat de la moarte sigură, dar pilonul stabilității lor – unchiul – murise. Dintr-o dată de capul lor, s-au descoperit șomere – și fără nici o rudă în viață sau măcar un prieten care să le ajute.

– Au fost greu lovite, cele două, spuse Sammy.

Ea mai tăie o mică bucată de pizza și o trase din furculiță cu o strălucire de-o clipă a dinților ca perlele.

– Știi, spuse, Lili trebuie să fi știut că șansele ei de a fi reangajată la Operă erau neînsemnate. Probabil de aceea ea și Louiseette și-au făcut bagajele fără să mai piardă timpul, părăsind Budapesta și făcîndu-și intrarea în Viena.

– Unde, din nefericire, reputația proastă a precedat-o pe Lili, căci Wiener Staatsoper avea legături strînse cu cea din Budapesta, adăugă Sammy.

Stephanie mai bău puțin sifon.

– Oricum, surorile Bielfeld își continuară drumul spre Berlin, unde vremurile se dovedeau grele. Fără finanțare și fără recomandări, Lili n-a reușit nici măcar să obțină o audiție la Berliner Staatsoper. Așa că, pînă să apară ocazia așteptată și să-și poată continua lecțiile scumpe de care vocea ei avea nevoie, ambele fete s-au mutat și au lucrat pentru o „mătușă”

– O mătușă? se miră Sammy. Parcă spuneai că nu mai aveau nici o rudă în viață?

– Da, unchiule Sammy, dar, prin „mătușă”, înțelege „madame” iar prin „muncă”, „prostituție”

– Prostituție! exclamă Sammy. Lili? Lasă-mă să înțeleg cum trebuie, Fetițo. Se uită la Stephanie cu ochi severi, cu pleoapele strânse. Ești sigură.

– Oh, în mod absolut. Stephanie aprobă din nou din cap. Am o copie xerox după o veche fotografie a fetelor din bordel. Originalul a fost distrus în explozie, dar chiar și în fotocopie, nu te poți îndoi că e vorba de Lili și Louise. E una din pozele acelea de grup în jurul patului. Vrei s-o vezi?

– Am s-o văd mai târziu. Acum continuă, Fetițo! Sincer, unele din lucrurile pe care le spui sînt noi pentru mine. Mi se pare fascinant.

Stephanie zîmbi.

– Și mie. Oricum, să vedem mai departe. Unde rămăsesem? Mai luă o coajă de pizza.

– Berlin, preciză Sammy.

– Da, Berlin. Înghiți. A durat ceva timp, dar, sacrificîndu-și trupurile ca să plătească antrenamentul vocal al Liliei, au avut în sfîrșit o răsplată. Noua ei profesoară i-a aranjat o audiență la Opera de Stat și Lili a fost angajată imediat. Abia au trecut cîteva luni și – bang! A dat Marea Lovitură. Era în 1932, iar opereta a fost – ce altceva? – acea pastişă populară, Der Rosenkavalier. Ceea ce s-a întîmplat e povestea clasică a succesului. În noaptea premierei, soprana protagonistă a avut un accident în drum spre teatru și, bineînțeles, în cazul acesta, Lili a preluat rolul ei. Inutil de spus, l-a susținut cu o performanță care-ți tăia răsuflarea, a fost aplaudată în picioare treizeci de minute și o stea s-a născut. Nici Hollywood-ul n-ar fi brodit-o mai bine.

Sammy deschise gura să spună ceva, dar se controlă și, în loc de asta, sorbi o gură de vin.

Stephanie îl cercetă fără grabă. Avea o figură poznașă și, deși habar n-avea ce-i trecea lui prin cap, ea fu convinsă că el știe ceva ce ar trebui să audă și ea.

– Bine, unchiule Sammy, spuse în sfîrșit. Dă-i drumul. Nu e timpul acum să faci pe misteriosul cu mine.

El își împinse scaunul în spate.

– De ce nu ne luăm paharele să stăm acolo, pe pat? sugeră el, ridicându-se și apucînd paharul cu vin și sticla de Belair Lussac. O să ne trebuiască ceva timp și am putea cel puțin să ne simțim confortabil.

– Bine zis, aprobă ea, înghițind o ultimă bucată de pizza în timp ce se ridică.

Sammy spuse:

– Gîndește-te la Budapesta încă o dată.

– Budapesta? Stephanie repetă mecanic. Stătea întinsă pe o parte pe unul din paturi, à la Polonnaise, cu capul sprijinit în cot. Budapesta... Budapesta... ce naiba? Dar *bineînțeles!* Dintr-o dată se ridică dreaptă. Motivul pentru care Lili a fost concediată de la Operă!

Sammy rîse.

– Ca și la Berlin, acest incident s-a întîmplat în noaptea premierei, dar pe scenă – în timpul premierei de sezon cu La Rodine, nici mai mult, nici mai puțin. Oricum, ce-ar fi putut să se deschidă cînd soprana protagonistă a urcat pe scenă, decît o trapă în podea, exact pe locul unde biata femeie ar fi trebuit să stea?

– Dumnezeule! se holbă Stephanie la el. Glumești!

– Nu glumesc deloc, Fetișo. Dacă doamna vizată ar fi stat unde îi indicase regizorul de scenă, fără îndoială că ar fi pățit-o rău de tot. Poate chiar ar fi fost ucisă. Oricum ar fi fost înlăturată din rol.

– Scorpie, Lili asta a noastră, murmură Stephanie.

– Oh, da, aprobă Sammy. Cu siguranță nu genul care să-și piardă timpul degeaba sau să lase ceva la întîmplare. Dar a primit o lecție dureroasă. Vezi tu, a fost prinsă cu mîța-n în sac de nu mai puțin decît de trei martori oculari. Încă trăgînd de funia trapei, aparent spunînd ceva de genul „Hopa! M-am sprijinit și eu de asta! Sper că nu era ceva important?”

– Dar asta e... îngrozitor!

– Dacă te gîndești bine, ea chiar a avut un noroc drăcesc. În loc să fie concediată, ar fi putut fi trimisă în justiție. Și pe bună dreptate.

– Ceea ce vreau să știu, spuse Stephanie, este, de vreme ce ai știut toate astea, de ce nu i-ai spus și bunicului? N-am găsit absolut nimic de genul ăsta în manuscrisul lui, nici măcar în notițe sau comentarii.

– De ce? pufni Sammy. Din simplul motiv că nu m-a întrebat niciodată, iată de ce. Își ținea cercetările într-un asemenea secret, încît ai fi crezut că păzea aurul de la Fort Knox. Vezi, Fetișo, dacă el nu mi-a spus ceea ce *știa*, cum puteam eu să ghicesc ce ar mai fi vrut să afle? Și adăugă sec: Oi fi eu multe, dar telepat nu sînt.

– Nu, sigur că nu, murmură Stephanie, și nimeni nu așteaptă de la tine așa ceva. Și acum... la Berlin... îmi închipui că Lili se plictisise să tot aștepte? Și a încercat din nou vechiul ei truc cu „dă-o deoparte pe divă“?

– Dar, dar învățase o lecție importantă la Budapesta. Consecutiv, acest nou accident s-a întîmplat departe de Operă și ea a avut un alibi – avea întîlnire cu directorul teatrului chiar în acel moment.

– Cum a reușit asta?

– Simplu. A aranjat cu cîțiva prieteni să facă treaba, în loc să-și murdărească ea mîinile.

– Prieteni?

– Cămășile Negre, de fapt. Vezi tu, Lili începuse să aibă relații foarte strînse cu unul din grupurile lor. În orice caz, după cum știi deja, ei au reușit la Berlin unde ea eșuase mizerabil la Budapesta. Povestea care a circulat în epocă a fost că soprana, o catolică austriacă, a fost luată drept evreică.

Stephanie văzu cum mîna în care ținea paharul îi tremura lui Sammy de supărare.

– Poți să crezi asta? întrebă el răgușit. Să spui că era drept să bați o femeie pînă își pierde cunoștința numai pentru că i s-a pus etichetă de evreică?

Stephanie nu putu decît să se cutremure. Era foarte ușor să-ți imaginezi înfiorătoarea scenă... banda de tinere brute... femeia nevinovată, fără apărare, atacată și lovită

și bătută... Un act nu numai tolerat dar, în acei ani, probabil chiar aplaudat.

Era prea groaznic să contempli, acea lume înnebunise complet.

Prea groaznic, de asemenea, că o cîntăreață de calibrul Lillie Schneider a putut să recurgă la astfel de mijloace oribile ca să-și clădească glorioasa carieră de mai târziu.

– Oricum, continuă cu povestea ta, Fetito. Poate te pot ajuta să mai umplem niște goluri pe alocuri.

Stephanie aprobă, recunoscătoare. Bău ce mai rămăsese din sifon, puse paharul jos și își strînse picioarele sub ea, stînd în poziția Lotus.

– Înapoi în zilele Lilliei, spuse ea, cînd directorul Operei de Stat din Berlin era Detlef von Ohlendorf.

– Acel nazist de netolerat! explodă Sammy.

– Încă mai trăiește, spuse ea, nu-i așa?

– Oh, da, și încă se bucură de popularitate, spuse Sammy acru. Trebuie să fi trecut bine de optzeci și e atît de solicitat, încît zboară în avionul său particular de la o casă de operă la alta, dirijînd Filarmonica din Stuttgart într-o zi și pe cea a Operei din Melbourne în zilele următoare. E incredibil cum trecutul lui a fost uitat.

– Conform manuscrisului lui bunicul, Lili și von Ohlendorf – sau ar trebui să spun „Maestrul“? – au devenit așa. Stephanie ridică o mîină, cu două degete înlănțuite.

– Adevărat, spuse Sammy.

– Bunicul a mai scris, de asemenea, că erau ca Fred Astaire și Ginger Rogers – se potriveau atît de perfect, fiecare la sevele creatoare ale celuilalt.

– Ei asta e adevărat. Dacă eu personal îl disprețuiesc sau nu pe individ – și n-avea nici o îndoială, Fetito, îl urăsc – adevărul rămîne că în orice a dirijat-o pe Lili, rezultatul a fost pur și simplu magic. Totul a început cu prima lor Bregenzer Festspiele, unde i-au uluit pe toți cu *Fidelio*.

– După care, adăugă ea, *Così Fan Tutte*. a făcut vilvă la Salzburger Festspiele, iar interpretarea lor cu *Rienzi* de Wagner a dat marea lovitură la Bayreuth.

– Ți-ai făcut bine temele, spuse el, pârînd impresionat.

– Ei bine, fără a surprinde, curînd a urmat o invitație de a-l vizita pe Hitler la Berchtesgaden, în timpul căreia Führer-ul i-a împărtășit Liliei că e cel mai mare admirator al ei. Natural, ministrul de propagandă Goebbels era pe fază și a difuzat prompt știrile în ziare și peste hotare, după care Lili a noastră nu a mai putut face absolut nici o greșală. Ah, și încă un lucru. Contrar credinței generale, a fost von Ohlendorf și nu Goebbels, care a venit cu ideea emisiunilor de radio de duminică după-masă ale Liliei.

– Cele care au transformat-o în soprana numărul unu a Celui De-al Treilea Reich, murmură Sammy pentru sine.

– Și cel mai fierbinte eveniment pe calea undelor în Germania de la discursurile lui Hitler. Stephanie rămase tăcută un moment. Mă întreb. Ce era de fapt? Vocea de puritatea cristalului? Lungimea ei incredibilă în octave? Sau capacitatea ei de a parcurge întreg repertoriul, de la operele ușoare la Wagner?

– Mai probabil, spuse Sammy sec, că a reușit să atingă o profundă coardă teutonică în germanii acelor timpuri.

– Da. Așa pare să aibă mai mult sens. Dar, orice ar fi fost, ea a reușit să facă întreaga țară să-i mănînce din palmă. Febra Lili a cuprins brusc întreaga Germanie. În fiecare duminică, milioane de germani și austrieci, se adunau în jurul aparatelor de radio ca s-o audă cîntînd. Unchiule Sammy, știai că într-o singură săptămînă – o... săptămînă – peste patru sute de fetițe nou-născute au fost botezate Lili? Ea îl privi cu ochii mari. Sau că, în aproape fiecare oraș mare, o stradă a fost botezată cu numele ei?

– Nu, dar nu mă surprinde.

- Și apoi, ce s-a întâmplat? Toate indicatoarele de străzi cu Bielfeldstrasse, abia instalate, au trebuit să fie date jos și schimbate!

Din cauza lui Friedrich Wilhelm Schneider

- Așa e. Gruppenführerul din Berlin și mîna dreaptă a lui Ernst Rohm, șeful Marelui Stat Major. Aparent, Gruppenführerul Schneider a fost una din acele ironii ale Celui de-al Treilea Reich: un criminal înnăscut, homosexual notoriu și un fanatic al operei, toate trei într-o singură persoană. În orice caz, arăta ca idealul arian al lui Hitler: păr blond, ochi albaștri, piele albă de nordic, pistrui. Plus o față oarecum frumoasă pe un trup musculos. Conform manuscrisului bunicului, el era de asemenea unul din partenerii sexuali preferați ai lui Rohm.

- Ah, asta, spuse Sammy blînd, auzisem și eu.

- Ceea ce ne aduce la următorul eveniment important din viața Liliei, continuă Stephanie. Nunta ei cu Gruppenführerul Schneider în mai 1933. Ceremonia a avut loc - unde altundeva? - la Opera de Stat din Berlin și a fost - cum altfel? - transmisă la radio în toată Germania. Au cîntat Filarmonica din Berlin și corul Operei. Au fost gărzi de onoare din SA (Armata Specială) și SS (Servicii Speciale). Hitler, Himmler, Goering - și toți ceilalți - au fost acolo. A fost o ceremonie civilă, dar pusă în scenă de Albert Speer cu toată pompa și tot fastul unei încoronări wagneriene.

- Sau, interveni Sammy sec, ale unui raliu stil Nürenberg.

- Și asta, spuse ea. Dar știi ce nu pot încă înțelege, unchiule Sammy?

- Ce, draga mea, spune-mi?

- *De ce s-au căsătorit?* Cum a rămas cu carierele lor, ca să nu mai vorbim despre înclinațiile lui sexuale? Vreau să spun, cu greu ar fi putut fi considerată această căsătorie „o uniune în ceruri”

- Nu, spuse Sammy, sigur că nu poate fi considerată astfel. A fost un aranjament făcut aici, pe pămînt.

– Dar din ce motiv?
– Întrebarea pe care vrei s-o pui, Fetito, este: aranjată de cine?

– În acest caz, *dragul* meu unchi, de cine a fost aranjată?

– De *numărul unu*.

– Doar nu vrei să spui că...

– Ba da, Fetito. Schikelgruber însuși.

Gura ei rămase efectiv căscată.

– Hitler! șopti ea, holbîndu-se la el. Dar... de ce?

– Pentru că, draga mea, și Führerul detesta înclinațiile sexuale ale prietenului său dar, cu toate astea, el îl plăcea pe Friedrich Wilhelm Schneider. Cei doi făcuseră împreună, în tranșee, întreg primul război mondial.

Ea rămase tăcută, digerînd în liniște noua informație.

– Cred că... înțeleg, spuse încet după o clipă. Hitler a încercat să-l... să-l schimbe. Să-l facă s-o apace pe calea cea dreaptă.

– Cu siguranță! Și, de vreme ce Gruppenführerul era un asemenea amator de operă, a folosit-o pe Lili ca momeală. Dar mariajul nu l-a adus pe homosexual pe calea cea dreaptă, nici nu a făcut să înceteze zvonurile despre continuarea relațiilor sale cu Rohm și băieții lui. Ba dimpotrivă, bîrfa s-a intensificat acum că celebritatea Liliei îl includea și pe Friedrich.

Fața Stephaniei străluci de o frumusețe aprigă, în timp ce mințea ei organizată asimila aceste informații ce constituiau o adevărată mină de aur. După un moment, ea spuse:

– Da, unchiule Sammy, da! Toate se limpezesc acum, dacă știu că Hitler a fost cel care a aranjat totul! Dumnezeuule! Asta explică, de exemplu, de ce, tocmai cînd Lili se afla în proces de anulare a căsătoriei, s-a întîmplat să...

– În iunie 1934? sugeră Sammy.

– Exact! Cînd banda veselă a lui Rohm a încasat-o la Tagernsee, fiind cu toții măcelăriți pentru așa-zisa

„trădare”, inclusiv Gruppenführerul Schneider! Stephanie clătină din cap amuzată. Și eu care credeam că Lili sau era medium, sau avea un instinct de supraviețuire al naibii de dezvoltat!

– Chiar avea instinctul ăsta, Fetito. Nu te îndoii de asta.

– O, nu mă îndoiesc, crede-mă. Dar în *această* împrejurare, instinctul de conservare n-a avut nici un rol. Unchiule Sammy! Nu-ți dai seama? Stephanie se aplecă înainte, cu ochii strălucind, atât de excitată încît trupul ei părea încărcat de electricitate. Lili trebuie să fi fost *prevenită* despre ceea ce avea să se întîmple! Dumnezeuule! Gîndește-te ce înseamnă asta! Probabil că, i s-a spus... poate chiar i s-a ordonat... să se distanțeze de soțul ei, poate de către Führer însuși!

După un moment, ea murmură:

– Nu-i de mirare că Lili s-a ridicat din gunoi ca un balon de heliu.

– Și, adăugă Sammy, cu buzele subțiate ironic, a ieșit din tot procesul ăsta urît mirositor cu parfumul trandafirului proverbial.

Stephanie încuviință.

– Oricum, după asta, ea și von Ohlendorf au plecat într-un turneu prin întreaga lume. Prima oprire – Opera din Paris, unde toți au căpiat după Lili. A doua – triumful ei din Londra, la Covent Garden, unde a fost acoperită de flori după fiecare interpretare. Apoi traversarea Atlanticului la vechea Metropolitan Opera House din New York, unde atât Lilies, cît și lui von Ohlendorf li s-au oferit contracte pentru niște sume astronomice – și pe care ei, fiind bunii naziști care erau, le-au refuzat grațios. Apoi Mexico City, Buenos Aires, Montevideo, Rio și în sfîrșit, înapoi peste Atlantic. Oriunde s-au dus, zvonul despre triumfurile anterioare i-a precedat, iar rezultatele au fost spectacole cu casa închisă și scene asaltate. Lisabona... Madrid... Teatro Grande din Brescia... La Scala din Milano – Lili le-a băgat pe toate în buzunar. Și apoi a venit punctul culminant al turneului cînd, la cererea Papei,

Lili a cîntat o liturghie specială la Biserica Sf. Petru din Roma.

– Ca fapt divers, Fetițo, îmi amintesc de asta din tinerețe. Nu puteai să deschizi un ziar sau o revistă fără să vezi pe prima pagină fotografii cu Lili îngenunchind și sărutînd inelul Sfinției Sale.

– Ce glumă bună! spuse ea. Lili a fost... probabil este încă, pentru că sînt convinsă că trăiește... o desăvîrșită și nemiloasă scorpie, avidă de putere. Totul indică asta. După ce s-a întors la Berlin, ce-a făcut? Ei bine, și-a consolidat puterea, combinîndu-se cu naziști cu rang înalt – fiecare mai puternic decît precedentul. Și apoi, cînd n-a mai avut ce cuceriri să facă? Pur și simplu a aranjat ca maestrul ei, von Ohlendorf, să preia opera din Viena și i s-a alăturat acolo, cei doi conducînd practic viața culturală a orașului, în timp ce ea a convenit să locuiască la comandantul naziștilor de acolo.

– Unii ar putea-o numi ultima reprezentantă a marilor curtezane.

Stephanie izbucni:

– Într-adevăr curtezană! Unchiule Sammy, curtezele nu practicau „paturi muzicale” în felul în care a făcut-o Lili. Mai întîi, amantă a celor mai puternici naziști – la plural – din Berlin. Apoi a celui mai puternic nazist-singular – din Viena. După care, în timpul ocupației Austriei de către Aliați, ce-a făcut ea? Ei? Dacă mi-aduc eu bine aminte, l-a sedus pe comandantul forțelor de ocupație ruse.

– Da, pe el, admise Sammy.

– Dar – surpriză! Surpriză! Vocea Stephaniei era sarcastică. Frau Schneider a descoperit că trebuia plătit un preț pentru faptul de a fi fost în mod atît de vizibil – și *audibil* – membră a Partidului Nazist. Dintr-o dată cariera ei era terminată, de vreme ce Aliații i-au interzis să cînte, să înregistreze, atît în Austria cît și în Germania.

Stephanie se aplecă înainte, ridicîndu-se pe jumătate din pat.

– Dar s-a lăsat ea oprită de asta? Nu, la naiba, bineînțeles că nu! Frau Schneider a noastră, care se culcase cu toți bărbații influenți de la Berlin la Viena, și-a angajat o duena*, pentru numele lui Dumnezeu – o duena! – și a început să se plimbe prin Londra ca și când ar fi fost o fecioară neajutorată!

– Da, spuse Sammy liniștit. Dar, Fetișo, trebuie să recunoști că a mers! A reușit să-l prindă pe Sir Kenneth Hughes-Coxe.

– Care, înfîmplător, era director la Heavenly Records, cea mai mare casă de discuri specializată în muzică clasică din întreaga lume! El nu numai că a făcut-o Lady Hughes-Coxe, dar, te rog, ea a devenit cetățean britanic, liberă de îngrădirile Aliatilor și putînd să cînte oriunde pe glob – inclusiv în Austria și Germania! Stephanie se așeză înapoi și ridică din sprîncene. Ceea ce ne readuce la prima mutare... Vocea îi scăzu și se cutremură.

– Și care e această primă mutare, dragă! o întrebă Sammy blînd.

Ea îl privi.

– Lili a avut, pînă în acest punct, tot ce a dorit de la viață și vreau să spun *totul*. Trecutul era lăsat în urmă. Era bogată. Celebră în toată lumea. Avea o putere enormă. Chiar și un titlu, pentru numele lui Dumnezeu!

– Așa că, ce vrei să spui, Fetișo?

– Ceea ce vreau să spun, este: *de ce* și-a fabricat o moarte convenabilă și a dispărut? Gîndește-te la asta, unchiule Sammy. Vocea ei scăzu pînă la șoaptă. Ce îi putea aduce dispariția și n-au putut toți banii și toată puterea din lume?

* duena (sp.) = însoțitoare

4

Pe drum: urmînd traseul Expressului Van Wyck

– Îmi pare rău, unchiule Sammy, spuse Stephanie. Răspunsul e tot nu.

Cei doi stăteau pe bancheta din spate a limuzinei albastru închis, feriți de ochi din afară de geamurile fumurii.

Stephanie, purtînd ochelarii stil Nana Mouskouri, lentile de contact negre și perucă lungă, neagră, era chic în stil citadin. Purta pantaloni scurți evazați, galben-strălucitori, peste colanți negri și pantofi bombați cu dungi negre și galbene, cu tocuri joase. Cămașa, largă, era de mătase cu dungi verticale galbene și negre, iar pe deasupra avea un blazer subțire, galben, cu o mică broderie pe buzunar.

Sărea în ochi de la o milă distanță – ceea ce și urmărise, de altfel.

– Atrage prea mult atenția ca să-și mai pună cineva vreo întrebare, îi explicase ea lui Sammy ceva mai devreme, înregistrînd surpriza acestuia.

– Nimic mai eficient decît să te ascunzi în văzul lumii, fu el de acord.

Acum, în mașină, ea își deschise geanta de umăr negru-galben și verifică atent conținutul, să vadă dacă n-a uitat ceva. Pașaportul potrivit și viza. Trusa de fard. Batiste de hîrtie. Portofel. Cecuri de călătorie.

– N-ai vrea să te mai gîndești, Fetișo, întrebă Sammy prudent.

– Ți-am mai spus o dată. Deschise pudriera și se privi critic în oglinda mititică, plimbîndu-și-o prin față. E mult mai sigur dacă fac asta pe cont propriu. Stephanie se încrunta la tenul ei întunecat, exotic. Cu grijă, își tamponă încă puțin obrajii cu pudră de culoarea bronzului, îndepărtînd excesul cu mișcări experte. În timp ce făcea asta, îl privea pe Sammy cu un aer dezaprobator.

– Dar poți să îmi ceri ajutorul, știi. Își încrucișă picioarele și puse palmele în jurul genunchiului. În caz că ai uitat, draga mea, muzica clasică e punctul meu forte. Cunosc operele și muzicienii și compozitorii și cîntăreții din toate părțile.

El se opri ca să-i urmărească reacția, dar ea era ocupată să-și rujeze buzele.

– Ca să nu mai spun, continuă el, că vorbesc fluent italiana, germana destul de bine, maghiara acceptabil și franceza... ei, bine, franceza ca un străin, cum altfel? Dar mă simt foarte la îndemînă în Europa. Mai ales, adăugă inocent, în Europa de Est?

– Frumoasă încercare, dar mulțumesc, nu servesc, spuse Stephanie cu voce plată, punînd rujul în geantă. Închise pudriera cu un pocnet sonor de punct final.

Îmbufnat el se lăsă pe spate, încrucișînd brațele peste piept.

– N-ai decît să te superi spuse ea, fără să-și facă griji. Murmurînd ca pentru sine, puse pudriera la loc în geantă și-o închise bine. Apoi își sprijini bărbia în cot și începu să privească pe geamul fumuriu la peisajul de afară. Traficul era aglomerat, mașinile înaintau bară la bară cu viteză de melc.

Călătoriră o vreme în tăcere. Ea privi un autocar pitoresc, cu schiuri nautice legate deasupra, plin de adolescenți veseli.

Liniștea de pe bancheta din spate a limuzinei deveni apăsătoare. După un timp, știind că e momentul s-o îndulcească, ea se întoarse spre Sammy. Omulețul era cu spatele la ea, privind pe fereastră. Ea îl bătu blînd pe umăr.

– Unchiule Sammy? se aventură ea încet.

El îi aruncă o scurtă privire ofensată.

– Ei, haide, te rog, unchiule Sammy, îl imploră ea. Te rog, încearcă să înțelegi. Singurul motiv pentru care nu vreau să vii cu mine este că ești un mult prea faimos critic muzical pentru a nu atrage atenție nedorită. Și tu știi asta! Așteptă o clipă. Deci vrei să ne despărțim așa, înțeleg?

El chicoti pe neașteptate:

– Aproape te-am bătut de data asta!

– Recunosc că ai făcut-o. Atunci nu mai ești supărat pe mine?

El îi prinse mîna și își înlănțui degetele cu ale ei.

– Cum aș putea? întrebă el solemn. Tu ești Fetita mea.

– Și tu ești unchiul meu Sammy. Îi zîmbi drăgăstos și îl sărută zgomotos pe frunte.

– Acum, spuse el, ar mai fi un singur amănunt.

– Știi, spuse Stephanie, intuind dintr-o dată. Suspină și se lăsă pe spate. Johnny.

– Da, Johnny, încuviință Sammy. E încă în oraș, să știi. Și nu trece nici o zi fără să mă viziteze și să mă sune. Bătrînul făcu o pauză. E distrus, Fetito; cu „moartea” ta, toată lumea lui s-a prăbușit.

Ea oftă adînc. Tinerii zîmbăreți din autocar țopăiau acum în sus și în jos în ritmul unui rock and roll din anii '50. Pentru o clipă, ea închise ochii. Apoi se întoarse din nou spre Sammy.

– Prioritatea e să-i găsesc pe ucigașii lui Pham și ai bunicului, spuse ea.

- Și Johnny? întrebă el. Cum rămîne cu faptul că toate astea îl afectează. Suferă. Nici nu știi ce a însemnat pentru el să fie martor la explozia aia, Fetito. Se învinuiește pe sine însuși pentru „moartea” ta, după cum știi.

Ea dădu din cap.

- Cred că nu e cinstit față de el să-l lăsăm să creadă în continuare că ești moartă. Nu, Fetito, nu e cinstit deloc.

- Știu, spuse ea, simțindu-se mizerabil. Apoi clătină din cap. Nu, unchiule Sammy, spuse ea încet, oricît mi-ar place să-l amestec pe Johnny în asta, va fi mai sigur pentru toți trei ca el să creadă în continuare că am murit.

Sammy o privi trist, dar nu forță nota. O ținu în continuare de mîină. Și încă o mai ținea cînd se opriră la terminația Pan Am a aeroportului Kennedy.

Șoferul opri în aria de Staționare interzisă, ieși, deschise ușa din spate și se grăbi să-i scoată valizele din portbagaj.

- Ar fi mai bine să nu vii cu mine, îi spuse Stephanie lui Sammy, în mașină.

- Înțeleg. Dar te voi urma în gînd, tot drumul.

- Știu că o vei face!

Se îmbrățișară strîns.

- O să ai grijă de Waldo?

- Nu-ți face probleme, Fetito; oricît l-aș urî, o să am grijă de el.

Ea îl îmbrățișă din nou.

- Ca să te ajut, să nu uiți, o să te verific regulat. OK?

Se uită la ceasul ei nou.

- Hopa! Ar fi bine s-o șterg. Nu vreau să pierd avionul.

Își atinse buzele cu vîrfurile degetelor, apoi le puse delicat pe buzele lui.

- La revedere, unchiule Sammy, spuse ușor răgușit.

- La revedere, Fetito. Sper să te revăd curînd.

Stephanie lăsă un hamal să-i ia cele trei valize.

- Sus, sus și la drum! spuse ea cu elan.

Trei zgomote de tocuri și ușile automate se închiseră în urma ei.

5

Lîngă West Cornwall, Connecticut

Budapesta, Ungaria

El se mișca tiptil, cu pași sigwa, ghidat mai mult de instinct decît de ceea ce vedea, ca un vînător sau ca o jivină în căutare de hrană.

Ca și noaptea, ce îi oferea protecție, era în întregime negru: hanorac negru cu glugă, pantaloni, mănuși și teniși cu talpă subțire de gumă, toate negre. Prudent, geanta în care își căra toate „sculele” era și ea neagră, cu fermoare nerefectante.

Se strecura printre copaci cu dibăcia unei fantome, avînd în noapte un aliat de nădejde. Știa, de asemenea, că ea i-ar fi putut deveni un inamic mortal.

Își lăsase mașina, camufiată cu crengi, la jumătate de milă mai jos, pe un drum forestier nefolosit ce dădea în șosea. Acum, continuîndu-și restul drumului pe jos, el aluneca fără zgomot prin foșnetul pădurii, prin tufișurile dese, croindu-și drum printre obstacole cu o ușurință în-născută.

Deodată, urechile sale prinseră zgomotul unei mașini ce se apropia. Înlemni, transformîndu-se într-o umbră

printre atîtea altele și rămase acolo, cu capul aplecat, cu ochii semiînchiși, astfel încît nici fața, nici ochii săi să nu reflecte lumina, dar el să poată vedea în continuare ce se petrecea în jur.

După un timp, un halou de lumină apăru de după o curbă. Crescu din ce în ce, apoi strălucirea orbitoare a farurilor din față se opri asupra lui, accentuînd vulnerabilitatea poziției în care se afla.

Simți, mai degrabă decît văzu, lampa de pe acoperișul mașinii. Cîteva clipe mai tîrziu, cele mai rele presupuneri i se adeveriră, cînd auzi vorbăria amestecată pe banda radio a poliției, răzbătînd pe ferestrele deschise ale mașinii.

„Maică Precistă! se îngrozi. O patrulă!”

Putea auzi sîngele cum îi zvîcnea în cap și, ținîndu-și respirația, începu formula de trecere a secundelor: „Unu și doi și trei și...”

Polițiștii conduseră încet în jurul șoselei, zgomotul radioului scăzînd din ce în ce, luminile roșii din spate pîlpîind înainte de a dispăre după altă cotitură.

Să relaxă, dar se forță să rămînă pe loc cîteva minute. Așteptînd ca ochii să i se readapteze la întuneric și ca să fie sigur că prezența nu i-a fost suspectată și că poliția nu se va mai întoarce să cerceteze zona. Apoi, abia după un timp, își reluu pasul furișat.

Cee?

Zona împădurită se termină atît de abrupt, încît ieși dintre copaci înainte să-și dea seama. Se trase repede în umbra lor protectoare și, fără grabă, studie terenul.

Era la marginea unei poieni, la o sută de metri de fațada de vest a clădirii principale. Sus, în spate, la stînga lui, se profila fantomaticul templu grecesc care părea să fie casa de oaspeți. Jos, în dreapta, panglica întunecată a drumului de țară era lipsită de trafic.

Casa principală era complet întunecată. La templu, totul era liniștit. Nimic nu se auzea, în afară de cîriitul insectelor în noapte.

Aplecat mult în față, traversă, mai mult tîrîndu-se, poiana, în direcția casei. Odată ajuns, se lipi de zid și ascultă cu atenție. Nimic.

Cu spatele lîngă zid, înconjură complet casa, cu urechile ciulite, atent la zgomotele dinăuntru. Dar nu erau nici un fel de zgomote.

Oricum, mai bine să te asiguri decît să regreti mai tîrziu. La intrarea principală, făcu gestul cel mai firesc. Apăsă de mai multe ori pe sonerie și așteptă, retras în umbră.

Nimic nu se mișcă. Nimeni nu veni să deschidă ușa. Era exact cum bănuise: nimeni acasă.

Se întoarse în spatele casei și alese una din ușile de sticlă. O inscripție aproape ștearsă pe rama geamului avertiza că există un sistem de alarmă. Ca și cînd asta l-ar fi putut impresiona pe el vreun pic.

Își dechise geanta, scoase o lanternă cît un stilou și luminează de-a lungul ramei geamului. Aha. Acolo era – un mic pătrat pe ușă și un altul pe rama ei. Un senzor de vibrație al alarmei, pentru vandali și hoți amatori.

Zîmbi. Floare la ureche, se gîndi el.

Lucrînd repede și sigur de sine, țînînd lanterna în gură, scoase două piese magnetice, o pereche de foarfeci de tăiat sîrmă și niște fire cu clipsuri atașate de fiecare capăt, celălalt terminîndu-se în geanta cu unelte.

Puse foarfecile și firele de sîrmă jos, pe prag, una din piesele magnetice între cele două piese pătrate ale alarmei, iar pe cealaltă în dreptul încuietorii ușii.

Nu dură decît cîteva minute. Se auzi un clic și cheia electrică se răsuci.

Acum urma partea cea mai importantă. Țînînd încă piesa magnetică între cele două pătrate, ridică foarfecile cu mîna cealaltă, tăie sîrma dispozitivului de alarmă și atașă firele cu clipsuri la fiecare capăt tăiat.

Gata. Acum un moment de relaxare.

În ciuda siguranței de sine și a simplității dispozitivului, inima îi galopa nebunește cînd deschise ușa. Era pregătit

să audă fluierul alarmei – legată probabil la stația locală de poliție – care să-l trimită înapoi, în fugă, în umbra protectoare a pădurii.

Dar nu se auzi nici un sunet. Doar liniștea. Și liniștea era foarte, foarte bună.

Își puse sculele la loc în geantă, închise fermoarul, și-o puse pe umăr și deschise ușa mai larg. După ce-și găsi drumul printre draperiile de brocart, păși în sufragerie, închise ușa în urma sa și o încuie.

Plimbă lanterna în jur, luminînd o parte a mesei încărcate cu obiecte de artă, o statuie fină, un scaun vechi. Oglinzi cu rame bogate reflectară înapoi către el lumina lanternei.

Trecu repede dintr-o cameră într-alta, dar nu-și pierdu vremea să le cerceteze. Simți instinctiv că ar fi fost inutil. N-ar fi găsit nimic acolo. Putea simți că, de mai multe săptămîni, această casă nu fusese folosită. Poate chiar de mai multe luni. Aerul era închis, cu acel miros specific locurilor unde n-a intrat nimeni de mai mult timp.

Întorcîndu-se în sufragerie, își croi drum printre draperiile grele, ieși afară și închise ușa de sticlă. Deconectă clipsurile, reconectă alarma și își puse sculele la loc în geantă. Apoi se ridică, avînd ochii atințiți în susul dealului.

Fantomaticul portic cu coloane al timpului se profila în noapte, arătînd eteric și din altă lume, de parcă ar fi plutit în aer.

Se cățăra fără grabă pe deal, făcînd un larg ocol, pentru a se păstra mereu la adăpostul copacilor. Se apropie de clădire prin spate, sprintă pînă la zid și, cu un salt, se ghemui sub fereastra cea mai apropiată. Puse geanta pe pămînt, se agăță cu mîinile de pervaz și se ridică puțin, ca să cerceteze interiorul.

Era întuneric și nu putea spune dacă e sau nu cineva înăuntru fără a-și folosi lanterna.

Lipit de zid, se tîri de-a lungul casei, oprindu-se și uitîndu-se pe altă fereastră.

Nici aici nu era vreun semn de viață, dar știa că asta nu înseamnă că nu era *nimeni* înăuntru. La țară, oamenii se culcă devreme și cineva ar fi putut foarte bine să doarmă acolo, în casă.

Urcă scările din fața porticului și bătu tare la ușă. Așteptă. Bătu din nou. Mai așteptă puțin.

Aprinse lanterna și o plimbă de-a lungul ușii. Văzu că era groasă și solidă, făcută din stejar și încuiată cu lacăte Medeco.

Ei bine, există mai multe moduri de a jupui o pisică, gândi el. Înăbușindu-și un rînjel, se întoarse în spatele casei și alese o fereastră, pe care o examină cu lanterna.

La fel ca la clădirea principală, era instalată o alarmă cu senzori vibratorii – exact cum se aștepta. Iar încuietorii erau joacă de copil – și la asta se așteptase.

Clătină dojenitor din cap la adresa stăpînilor casei. Totdeauna era așa. Oamenii se baricadau în spatele unor uși cu încuietori scumpe și se simțeau în siguranță, în timp ce ferestrele erau protejate ieftin și ineficient.

Bombănind în sinea sa, el luă lanterna în gură, deschise geanta de scule și se apucă de treabă. În trei minute deschisese fereastra și era înăuntru, plimbînd lumina de-a lungul camerei de oaspeți-biblioteca.

– „Ei, ei ei!” își spuse. „Ce avem noi aici...”

Pentru că nu era nimeni înăuntru în momentul acela, dar fusese cineva recent. Pentru că încă stăruiau slab în aer mirosurile de mîncare și o undă de parfum.

De data asta, se hotărî să riște și să aprindă lumina. După ce se asigură că draperiile erau trase etanș, găsi întreprătorul și îl răsuci.

Punîndu-și geanta jos, se uită în jur și fiurieră impresionat. Totul, de la paturile bogat ornamentate pînă la cel mai mic bibelou, arăta de parcă ar fi aparținut unui muzeu. *E o întreagă avere aici*, gândi. *Din fericire pentru proprietar, nu sînt hoț. Pur și simplu urmăresc pe cineva care, teoretic, a murit.*

Cu excepția dealurilor verzi și a bisericilor cu turle în formă de bulb, exista ceva tipic parizian în Budapesta, care, pînă în 1872, era constituită din trei comunități independente. Buda și Obuda pe malul de vest al Dunării și Pesta pe cel de răsărit. În această după-amiază, cerul era senin, dar poluarea era atît de mare, încît orizontul părea obscur, un abur bleu-cenușiu îmbrăcînd arhitectura imperială, marile monumente, bulevarde și poduri arcuite.

Era aproape două după-masă cînd taxi-ul o lăsă pe Stephanie în fața blocului de șase etaje construit la sfîrșitul secolului trecut, cu fațadă rococo, în partea orașului ținînd de vechea Buda. Cîndva elegantă, clădirea situată pe malul riului era demult o rămășiță a unui trecut splendid.

Pe palierul etajului al doilea, ea găsi și trase de clopoțelul de modă veche. Scoase un zgomot răgușit, mai mult de lanț vechi de bicicletă decît de zurgălău. Așteptă. Se auziră pași înceteți de partea cealaltă a ușii, apoi ea fu brusc conștientă că un ochi o cerceta prin vizor

Se dădu înapoi și zîmbi încurajator, pentru a arăta că e inofensivă. După cîteva secunde, broasca se răsuci și ușa se crăpă cu cîtiva centimetri.

– *Igen?* spuse o femeie foarte bătrînă, cercetînd-o suspicios pe Stephanie.

Stephanie trase aer adînc în piept.

– *Beszél angolul?* Încercă ea chinuit.

Femeia se încruntă.

– *Sajnálom*, spuse ea. *Nem értem.* Încercă să închidă ușa.

– Așteptați, așteptați! strigă repede Stephanie, în engleză, apoi silabisi: Bae... sayl on... gaw... lool?

Acum, ochii enormi clipiră a înțelegere.

– Ah, *Beszél angolul!* Femeia rîse și deschise ușa larg. Bineînțeles, spuse cu mîndrie nemțească în voce. Vorbesc engleza.

„*Trebuia să-mi închipui*, gîndi Stephanie cu o grimasă. *În loc să mă fac de rîsul lumii ca să pocesc cîteva cuvinte*

simple în maghiară, puteam să încep foarte bine prin a vorbi limba mea natală". Apoi întinse mîna și se prezentă:

– Numele meu e Amanda Smith și am venit din Statele Unite s-o văd pe Madame Balász.

– Eu sînt Madame Balász. Femeia se dădu deoparte și o invită pe Stephanie înăuntru.

– Pe aici, vă rog.

Înclinîndu-și bastonul, bătrîna scundă și corpulentă indică drumul de-a lungul holului, care era destul de mare, dacă nu mai degrabă ponosit și sufocant – călduros, neaerisit, prăfuit, aglomerat – și îmbibat de acel miros acru specific încăperilor locuite de persoane foarte înaintate în vîrstă.

La capătul holului, Madame Balász împinse o ușă cu geamuri gravate și se dădu deoparte:

– Vă rog, invită ea, lăsînd-o pe Stephanie să intre într-un salon întunecat, căruia, la prima vedere, îi lipsea doar tortul de nuntă prăbușit; altfel, Miss Havisham s-ar fi simțit aici ca acasă*

– Face-ți-vă comodă. Mă întorc în cîteva minute.

Rămasă singură, Stephanie se uită în jur. Camera arăta ca și cum n-ar mai fi fost folosită de ani. Pereții erau acoperiți cu un damasc decolorat, cîndva de un albastru somptuos, acum rupt în mai multe locuri; în colțul tavanului, lambriul de lemn avea o adevărată țesătură de crăpături. Pe un vechi pian Bosendorfer erau împrăștiate multe fotografii în rame de email sau argint. Una dintre ele îi sări în ochi. Se îndreptă spre pian, luă fotografia și șterse cu palma stratul gros de praf.

Ținînd-o în lumina slabă, o studie de aproape.

Fotografia ștearsă, crăpată, arăta două tinere femei într-o evidentă operetta-regalia: rochii bogate cu jupeane înfoiate, mănuși pînă la cot, evantaie, tone de bijuterii de recuzită și peruci albe cu bucle austriece.

* aluzie la romanul „Marile speranțe” de Ch. Dickens

Pe una din ele n-o mai văzuse niciodată; cealaltă era o foarte frumoasă și foarte, foarte lînă ră Lili Schneider.

– Ahem! Cineva din pragul ușii își drese glasul cu zgomot.

Luată prin surprindere, Stephanie puse repede cu un gest vinovat fotografia la loc și se întoarse. Bătrîna, clătînîndu-și bastonul, stătea în ușă.

– Și acum, spuse ea, în legătură cu ce ați vrut să mă vedeți?

6

Budapesta, Ungaria

Madame Balász era cea mai ciudată femeie pe care o văzuse Stephanie vreodată. Scundă, slabă și, ca să spunem minimul, mai mult decît puțin excentrică, ea era hotărîtă să se revanșeze pentru cei 83 de ani ai săi, demonstrînd o forță impetuoasă și un formidabil, aproape agresiv, stil à la Française.

De la distanță și în lumina prăfuită, ar fi putut părea la nu mai mult de 40 de ani. Purta o tunică roșie în stil militar cu fireturi și nasturi aurii, cu epoleți mari, pantaloni negri, pantofi roșii și mănuși de piele roșii-strălucitoare, ce-i ascundeau mîinile zbîrcite. Părul des de un negru tineresc, îi era tuns în scări și avea ochi imenși ca stelele, à la Betty Boop*

Ochii stelați erau rezultatul genelor false, rimelate din gros, atît pe pleopa de sus, cît și pe cea de jos, iar părul tineresc era – ce altceva – o perucă, ancorată la locul său de o bandă elastică neagră ce îi trecea pe sub bărbie, întinzîndu-i totodată și pielea feței, ca un lifting și eliberîndu-i astfel trăsăturile în mod miraculos de ridurile vîrstei.

* celebru personaj de desene animate.

Se așezară afară, pe balconul ce dădea spre Dunăre, pe scaune verzi de grădină, sorbind vin Aszu. O pisică persană, neagră și grasă, torcea încântată în poala Madamei, cu ochii semiînchiși, în timp ce stăpîna o mîngîia cu mîna înmănușată în roșu; o altă persană neagră se alînta la picioarele ei, lingîndu-și delicat lăbuțele.

– Pisicile, spuse Madame Balász, niște animale atît de minunate! Așa de recunoscătoare și afectuoase, și totuși atît de distante și independente! Iat-o de exemplu pe Aida. Privi cu dragoste la pisica din poala ei. Arată ca o prințesă, nu-i așa? Și Othello, de acolo. Arată spre picioare. Nu e greu să înțelegi de ce egiptenii le venerau. O privi atent pe Stephanie printre genele ei ca păienjenii. Se spunea că au nouă vieți și că sînt ucise de curiozitate. Dar, de fapt, curiozitatea poate ucide pe oricare din noi, nu-i așa?

Stephanie se întrebă dacă trebuia să ia asta ca pe un fel de avertisment sau măcar ca pe o insinuare. N-avea cum să știe. Era, consideră ea, mai degrabă o parte din repertoriul introductiv al doamnei Balász – nimic altceva decît o figură de stil aruncată între două subiecte. Făcea asta deja de trei ore, împuindu-i capul Stephaniei cu tot soiul de detalii fascinante, povești și fărîme de informații, ultima constînd într-o întîmplare cînd ea lua masa singură la restaurant și un străin de la masa de alături a mușcat-o de gît.

– Era scund și urît, cu niște ochi de insectă. Îți poți imagina! Un mic omuleț hidos, arătînd ca Peter Lorre, sărînd dintr-o dată, mușcîndu-te de gît și apoi luînd-o la fugă?

– Probabil se credea vampir, sugeră Stephanie.

Bătrîna doamnă digeră ideea în tăcere, apoi dădu din cap, gînditoare.

– Poate că ai dreptate. Știi, Transilvania nu e departe de aici.

Stephanie nu prea știe exact ce să creadă, așa că, prudentă, tăcu din gură. Luă o înghițitură de vin.

– Și acum, spuse bătrîna, continuînd să mîngîie pisica pufoasă din poală, să ne întoarcem la subiectul care te interesează cel mai mult. Lili.

Stephanie zîmbi.

– Nu-mi spuneți că și ea era un vampir.

Madame Balász nu îi întoarse zîmbetul.

– Lili, să știi, era fascinată de poveștile cu vampiri.

– Adevărat? Dar de ce?

Madame Balász suspină.

– Lili, spuse ea, era absolut îngrozită de ideea de îmbătrînire și moarte. Vezi tu, domnișoară Smith, visul vieții ei era să trăiască veșnic.

– Într-adevăr? vocea Stephaniei era răgușită. Era în căutarea fîntinii tinereții, atunci?

Bătrînica, elegantă în tunica ei Marschallin, se lăsă pe scaun și zîmbi, ochii ei recăpătîndu-și privirea dinainte.

– Nu sîntem noi cu toții în căutarea ei?

Stephanie scutură din cap.

– *Igen*. Și Lili avea motive mai mult ca oricare altul să vrea să găsească secretul tinereții veșnice. Gîndește-te, pentru o clipă, cît de tragică a fost copilăria ei. Înconjurată de moarte și îmbătrînire.

– Știu. Stephanie încuviință. Mai întîi moartea tatălui ei, cînd ea era atît de tînără, apoi... sora ei, Liselotte, născută geromorfă...

– O tragedie! Suficient ca să înghețe în vine sîngele oricui! *Igen*. Am cunoscut-o pe Liselotte, sărmana. Era imposibil să crezi că e sora Liliesi și a Louiseței. Ea... ea arăta ca bunica lor! Imaginează-ți. Și atît de tînără! Madame Balász se cutremură la amintirea acesteia, strîngîndu-și tunica la gît, ca și cînd i s-ar fi făcut brusc frig. Pisica din poala ei deschise ochii și miorlăi alintat. Gata, gata, drăguța mea, o mîngîie ea.

Vocea Stephaniei era gînditoare:

– Probabil că a afectat-o profund pe Lili, s-o vadă pe sora sa îmbătrînind atît de repede.

– *Igen, igen*. Chiar așa. Bătrîna clătîna din cap cu milă. Și cînd te gîndești că această tragedie a fost completată cu alta!

– Vă referiți la dezastrul feroviar.

– S-a întîmplat la nord de locul unde ne aflăm acum, la o ramificație a Dunării. Madame Balász plescăi a compătimire. Aste dovedește că nimeni nu trebuie să subestimeze blestemele țiganilor.

– De ce? Stephanie o privi intens. Exista un blestem asupra familiei Bielfeld?

– *Nem tudom*. Cine poate să spună? Dar cu puțin timp înainte morții Liselottei, Lili a dus-o să vadă o țigancă despre ale cărei mîini se spunea că au puteri vindecătoare. Asta a fost după ce toți doctorii și specialiștii au renunțat la luptă, e de înțeles. M-au rugat să merg cu ele și m-am dus. Louisette a rămas acasă. Era puțin cam superstițioasă și țiganii o speriau. De asemenea, Louisette era dintre aceia care nu vor să știe ce le rezervă viitorul. Mai vrei puțin vin?

– Nu, mulțumesc. Mai am încă.

Madame Balász întrebă:

– Ți s-a ghicit vreodată norocul?

– Nu. Am fost tentată o dată sau de două ori, dar pînă la urmă m-am hotărît să renunț.

Madame își îngustă ochii și arătau ca doi păianjeni ce își strîng picioarele.

– Poate că așa e mai bine. A ști prea multe poate fi la fel de periculos ca a ști prea puțin.

Ea aprobă din cap.

– Acum despre țigancă aceea cu puteri vindecătoare. Era româncă; cei mai buni țigani sînt români, să știi. O femeie frumoasă, cu trăsături minunate. Mi-am dat seama imediat că putea prevedea viitorul. „Vei fi singură cu încă cineva care nu-i aici”, i-a spus ea Liliesei. Astea au fost cuvintele ei exacte; „Vei fi singură cu cineva... cît despre tine” i-a spus Liselottei, „nu te pot vindeca, nici eu și nici nimeni altcineva. Dar curaj, copilă. În curînd suferințele

tale se vor sfîrși. Vei trece în partea cealaltă, unde totul e frumos și toți sînt frumoși“ Ochii doamnei Balász avură o strălucire întunecată. Și a avut dreptate, nu-i așa?

Stephanie clipi.

– Deraierea trenului! șuieră Madame Balász. Nu-ți dai seama? A avut loc în chiar săptămîna ce a urmat.

– Oh, da... acum înțeleg.

Stephanie se simți, în mod ciudat, neliniștită. Toată vorbăria despre vampiri și geromorfi, vindecători și blesteme încetase brusc a mai fi fascinantă. Peisajul senin și dezolant al Dunării, umbrele tîrzii ale după-amiezii și sentimentul că se afla în Europa de Est, pămînt al unor stranii mituri și legende... Se simțea ca prinsă într-un vis care a luat o turnură nedorită, dar din care nu se putea trezi.

– Și acum, partea cea mai surprinzătoare. Știi de cine a fost atrasă cu adevărat țiganca? Eu însămi am fost uluită.

– De cine? întrebă Stephanie din politețe.

– Nu de biata Liselotte, pentru care ne dusesem de fapt la ea. *Nem*. Lili a fost cea în jurul căreia a gravitat ghicitoarea. Mi-amintesc că i-a spus: „Știu că dorința ta este să trăiești veșnic“. Imaginează-ți! N-o mai întâlnești *niciodată* pe Lili. Nici nu mai dăduse ochii vreodată cu una dintre noi. Era pur și simplu înfricoșător. Apoi am auzit-o că-i spune Liliesei: „Secretul pe care îl cauți există și, dacă îl va găsi cineva, aceea vei fi tu. Apoi, ani în șir, vei înflori cu frumusețea tinereții veșnice. Dar ai grijă, copilă! Ai grijă! Pînă la urmă orice ființă trebuie să-și găsească odihna“ Ce cuvinte criptice! Pentru multă vreme, n-am înțeles ce a vrut să spună. Dar apoi, cu ani mai tîrziu, am fost luminată de ceea ce am văzut. Vezi, proprii mei ochi nu mă înșală.

– Mă iertați că vă spun, o întrerupse Stephanie politicos, dar nu înțeleg prea bine.

– O să-ți explic.

Cu un filfiit, o vrabie se așeză pe balconul de vizavi și începu să ciripească tare. În poala Madamei, Aida își deschise somnoroasă ochii galbeni, dar rămase liniștită, sub mîngîierea continuă a mîinii înmănușate a stăpînei, care o alintă blînd...

– Ah! Ascultă numai! Bătrîna își înalță capul și zîmbi. Auzi ce minunat cîntă? Ce bucurie e să trăiești?

– Da. E foarte frumos.

– Pasărea îmi amintește: eu și Lili, deși am studiat separat, am avut aceeași profesoară. Știi asta?

– Vă referiți la Madame Szekely?

– *Igen*. De asemenea, am mers împreună la Academia Franz Liszt. Mi-aduc aminte în special de o zi. Madame Szekely aranjase ca eu și Lili să cîntăm împreună. Știi „Le Rossignol”? „Rîndunica”, de Delibes?

Stephanie dădu din cap.

– Păcat că nu e cîntată mai des: e tulburător de frumoasă. Aproape imposibil de cîntat. Vezi, are nevoie de doar trei instrumente: flaut, pian și mezzosoprană. Toate trei trebuie să fie virtuozose, bineînțeles: cîntecul o cere. Cu ocazia aceea, aveam numai pianul, căci așa plănuse Madame Szekely. Eu am cîntat partea vocală, iar Lili a cîntat partea flautului – fără cuvinte, normal, doar intonație vocală. A fost splendid. *Splendid!* Mai tulburător decît cîntecul vrăbiuței.

Mica pasăre zbură și Madame cîntă cîteva acorduri, cu o voce surprinzător de puternică, ridicînd și vocalizînd și intonînd delicat, iar Stephanie înțelese o dată pentru totdeauna că vocea e un adevărat instrument. Apoi bătrîna lăsă cîntecul să se stingă și rămase tăcută, zîmbind unei amintiri plăcute din trecut.

Stephanie spuse:

– Tocmai începuseți să explicați ce a vrut să spună țiganca prin acele cuvinte misterioase adresate Liliesi.

– Foarte bine. Madame Balász tresări, tulburată de a fi fost smulsă atît de brusc din reveriile sale. După ce Lili a părăsit Budapesta, au trecut cîțiva ani pînă ne-am

revăzut. Dar, bineînțeles, în timp ce ea era faimoasă în întreaga lume. Îmi amintesc când s-a întors – Budapesta era ultimul punct al turneului ei mondial. Trebuia să fie protagonista în mai multe opere. *Tosca*, *Madame Butterfly*, *Der Rosenkavalier* – cred că astea erau – și, de asemenea trebuia să dea câteva spectacole solo. Fiind, dacă nu vechi prietene, cel puțin cunoștințe apropiate, a insistat ca eu să primesc roluri importante în fiecare operă. Natural, m-am simțit onorată, încântată și extrem de recunoscătoare – pentru nimic, după cum s-a dovedit! Lili a plecat de aici fără să cînte măcar o notă în public. Revanșa ei asupra Budapestei pentru începuturile ei nefericite de aici, cred. Dar asta e cu totul altă poveste. Ceea ce vreau să accentuez, Miss Smith, este că *am cunoscut-o* pe Lili. Înțelegi? *Am cunoscut-o!* Și eram de *aceeași* vîrstă și, bineînțeles, *arătăm* de *aceeași* vîrstă! Făcu o pauză și o urmări pe Stephanie speculativ. Mă urmărești?

– Așa cred..., spuse Stephanie încet, deși se întreba unde Dumnezeu putea să ducă discuția asta.

– Am o fotografie de atunci. E înăuntru. Madame Balász arătă vag spre ușile de sticlă ale balconului. Pe pianul Bosendorfer.

– Cea mare, întrebă Stephanie, în care sînteți amîndouă cu peruci albe pudrate și crinoline?

– *Igen*. Deci ai văzut-o. A fost făcută în timpul probării costumelor, cu puțin timp înainte ca Lili să anuleze toate spectacolele și să plece. Madame Balász încă o mîngîia pe Aida, cu fiecare mișcare a mîinii identică celei dinainte și cu ochii luminați de amintiri. Au trecut mulți ani pînă cînd drumurile noastre s-au încrucișat din nou. Următoarea și ultima întîlnire a fost în timpul unei călătorii la Londra nu cu mult înainte de moartea ei. 1949, cred. *Igen*. 1949. Atunci ea era Lady Hughes-Coxe și a dat o mică petrecere intimă în cinstea mea. Era și soțul ei acolo. Și Maria Callas a venit cu soțul ei, micul doctor italian.

- Meneghini...

- *Igen*. Da. Meneghini. Du-te înăuntru. Pe pian e o mică ramă Fabergé. E în spatele celorlalte. O s-o găsești sigur: rama e din email zmeuriu. Adu-o aici.

Stephanie puse jos paharul de vin, intră în casă și găsi rama extravagantă exact unde spusese Madame Balász că va fi. Sufală peste ea, apoi șterse stratul de praf, se întoarse afară și i-o întinse. Bătrîna doamnă clătină din cap.

- *Nem*, spuse ea. Eu o știu prea bine. Tu. *Tu* uită-te la ea!

Ceva în tonul ei o făcu pe Stephanie să ezite și simți că i se ridică părul de pe mîini și de pe ceafă, ca unei pisici speriate.

- Ei bine? întrebă Madame nerăbdătoare. Ce aștepti? Uită-te! *Uită-te!*

Stephanie ținu fotografia în lumină. Era alb-negru, ștearsă și crăpată. Era ușor de datat după moda cu umeri lați a timpului. Acolo, la stînga, era Madame Balász, la aproximativ patruzeci de ani. Iar lîngă ea - o expresie neîncrezătoare se așternu pe fața Stephaniei - o tînră și frumoasă Lili Schneider, care arăta de cel mult douăzeci și nouă-treizeci de ani.

- Ei bine? o întrebă Madame Balász cu o șuierătură. Vezi?

- Da, dar oamenii îmbătrînesc diferit.

- Acum ți-ai blocat mintea. Madame Balász oftă, dezamăgită. Ne-am născut în același an, eu și cu Lili. Ea a fost în Gemeni, eu în Capricorn. Da, domnișoară Smith. Bătrîna se aplecă mult înainte cu ochii palpitînd ca niște abdomenegre de păianjen. *Amîndouă aveam exact aceeași vîrstă cînd a fost făcută fotografia asta! Amîndouă aveam treizeci și nouă de ani!*

- Dar... cum rămîne cu machiajul... îngrijirea pielii... felul diferit în care îmbătrînesc oamenii?

- Cauți scuze. Nu vād de ce. Spune-mi, Miss Smith. Nu arăt eu de treizeci și nouă de ani în poza asta?

- D-da... admise Stephanie prudentă.

- Și Lili? Ea de cît arată?

- Douăzeci și nouă... nu mai mult de treizeci.

- Exact! Genele ca păianjenii, larg deschise, erau perfect imobile. Vezi, Miss Smith, frumoasa țigancă a avut dreptate, nu-i așa. Lili a *găsit* fintina tinereții. Ce altceva ar explica asta? Și de ce altceva, înainte ca oaspeții să sosească la acea petrecere, în ziua cînd a fost făcută fotografia asta, Lili *m-a implorat* să nu spun nimănui că sîntem de aceeași vîrstă? Ei? Sigur că știi de ce. Chiar dacă nu vrei să recunoști. Pentru că era *speriată* că oamenii i-ar descoperi secretul și ar dori să-l împărtășească!

Stephanie se uită la rîul liniștit, pe care un lung vapor cu aburi de excursie aluneca fără zgomot în jos, alb cu ferestre negre imense, urît ca o țimuzină închisă. Pentru o clipă închise ochii. Cu toată naturaletă peisajului, lucrurile *nu erau* normale, erau departe, departe de a fi normale. Sau cel puțin așa pretindea bătrîna doamnă. Totuși, *trebuia* să existe o explicație simplă, *logică*, inocentă, pentru acea fotografie. Da. Chirurgia plastică, la acea dată încă la începuturi... injecții experimentale cu celule de oaie... ceva de genul ăsta. Da.

Pentru că, a crede că Lili Schneider e încă în viață, poate bine conservată, dar în mod clar bătrîna, o femeie *bătrîna*, putea fi... da, explicat logic și ușor; altcineva trebuie să fi ars atunci în casa ei și acea persoană a fost îngropată în mormîntul Lilieii. Dar acea Lili, încă în viață, la optzeci și trei de ani, ar putea fi încă o femeie *tinăra* și frumoasă chiar și azi? Nu. Logica, bunul simț, chiar și știința desfid această idee. E o poveste, o legendă, un castel în aer.

Gîndul persistă totuși: „*Dar dacă există?*”

Îndreptîndu-și spatele, Stephanie se întoarse către bătrîna:

- Madame Balász, întrebă ea moale, după călătoria în Anglia, ați mai revăzut-o vreodată pe Lili?

Madam Balász scutură din cap.

– *Nem.* Anul următor a fost incendiul acela teribil. O tragedie horifiantă.

– Și sînteți sigură că Lili a murit în incendiu?

– Bineînțeles că a murit! Lili era doar o ființă umană. De ce întrebi? Genele false clipiră rapid.

Stephanie se încruntă.

– Deci nu credeți că există vreo posibilitate, chiar minimă, ca ea să fie încă în viață undeva?

– Lili? Bineînțeles că nu! Cum ar putea fi posibil un astfel de lucru?

– Ei bine, poate că nu era în casă cînd a izbucnit focul, sugerează Stephanie.

– Trebuie să fi fost. Adevărat, a fost arsă încît nu mai putea fi identificată, dar a murit. Caracteristicile dentare au dovedit-o. Iar funeraliile au fost un eveniment mondial.

– Mă întreb... murmură Stephanie ca pentru sine.

– Dar ce vrei să spui? Vocea bătrînei tremură. Că Lili n-a murit arsă?

– Chiar că nu știu, spuse Stephanie încet. Cineva a murit, cel puțin asta e clar. Dar dacă Lili era speriată pentru secretul ei – dacă acesta exista cu adevărat...

– *Exista!* insistă Madame Balász. Am văzut rezultatele cu proprii mei ochi!

– Atunci ea trebuia să știe cu siguranță că, de vreme ce nu îmbătrînea precum contemporanii ei, vestea despre tinerețea ei veșnică s-ar fi răspîndit curînd. Gîndiți-vă la asta. Dacă vroia *cu adevărat* să păstreze acest secret, n-ar fi trebuit să dispară și să se ascundă?

Madame Balász păli.

– Oprește-te imediat! ceru ea, vocea ridicându-i-se plină de țipăt. Mă înspăimînti! Lili e moartă și îngropată! M-auzi? Moartă... și.. îngropată!

– Într-adevăr? șopti Stephanie.

– De ce n-o lași să se odihnească în pace? Nu i-a fost viața destul de tragică, trebuie să încerci acum să-i trezești fantoma? Acum te rog. Ai depășit limitele bu-

nei-cuviințe. Pleacă, Miss Smith, și nu te mai întoarce. Las-o pe Lili în pace! Lasă-mă *pe mine* în pace. Du-te! *Du-te!*

Stephanie nu se mișcă.

– Dacă a murit cu adevărat, întrebă ea moale, ce s-a întâmplat cu secretul ei?

Fața politicoasă a Madamei Balász răbufni deodată și furia ei bine ascunsă împotriva Lilee ieși la iveală.

– L-a luat cu ea în mormînt, căteaua! șuieră ea. Ce altceva crezi că s-a întâmplat cu el?

Stephanie fu luată prin surprindere de izbucnirea violentă:

– Sînteți... sigură?

– Bineînțeles că sînt sigură! Genele înstelate se îngustară. Oh, cum am implorat-o să-și împartă secretul cu mine! De dragul vremurilor de altădată, de dragul banilor – orice ar fi dorit ea! *Orice!* Dar a vrut? Oh, nu! M-a refuzat! *Refuzat!* L-a păstrat pentru ea, zgîrcita aia de tîrfa nazistă! Ei uite cum arăt acum! Bătrînă! Decrepită!

Plîngînd de-a binelea, bătrîna își smulse mănușile roșii și le aruncă. Lacrimile îi curgeau pe față cînd își desfăcu panglica de la perucă și o scoase. Trăsăturile, ținute pînă atunci întinse, alunecară în riduri desgustătoare. Pe cap mai avea doar cîteva șuvițe de păr alb.

Își ridică mîinile zbîrcite.

– Uită-te la mine! gemu ea. Oh, uită-te la mine, uită-te! Sînt hidoasă! *Bătrînă!* În pragul morții! Și cînd mă gîndesc că aș mai putea avea încă aerul primei tinereți! Dacă Lili și-ar fi *împărțit* secretul cu mine, aș mai avea încă viața înainte!

Stephanie, transfigurată, rămase cu ochii țintă la ea. Era înspăimîntător, dar fascinant, cum se transformase femeia. Fără accesorii, tot stilul agresiv și chic-ul remarcabil dispăruseră; în locul lor apăruse învelișul deteriorat al unei femei bătrîne, cu gene false, inegale, ca de clovn. „Sau ca o bătrînă regină a insectelor”, se gîndi Stephanie.

După o clipă, Madame Balász deveni conștientă de privirea Stephaniei. Își ridică iute capul, cu corpul încordat, ca o viperă gata să muște:

– *Afară!* țipă ea brusc, pe un ton atît de penetrant, că Aida îi sări din poală și alergă în casă cu Othello – două umbre negre fugărite, căutînd scăpare.

Ca și mine, gîndi Stephanie, dorind să fi plecat deja. Se ridică în picioare și rămase acolo, cu bărbia tremurînd, încercînd să spună ceva. Apoi se gîndi mai bine, se răsuci pe călcîie și intră repede înăuntru. Vru să pună fotografia la loc pe pian, dar, dintr-un impuls, o vîrî în poșetă. Nu fur, își spuse. *Doar o împrumut. Cine știe? Poate o să-mi prindă bine.* Apoi se uită înapoi pe balcon.

Madame Balász cînta din nou „Rîndunica“ lui Delibes, dar în loc ca vocea să i se ridice vesel și să zburde liberă, era ceva încătușat în ea: ceva răscolitor de trist, ca un bocet. În timp ce cînta și plîngea, bătrîna se legăna dintr-o parte în alta, cîntecul degenerînd în plînset.

Da, încă o femeie foarte, foarte bătrînă, asta era. Chiar și vocea îi părea slabă acum. Învechită, limitată, răgușită.

Înainte de a ieși încet afară din apartament, Stephanie privi încă o dată peste umăr. La o rîndunică zbîrcită, murind încet-încet. Cîntîndu-și cîntecul de lebădă.

Madame nu știa nimic, cel puțin asta era clar.

„Prima lovitură“, își spuse Stephanie calm.

7

Salzburg, Austria

Budapesta, Ungaria

Cînd Holly Fischer ateriză la Salzburg, șoferul cu mașina hotelului o aștepta deja. Mașina era un mare Mercedes albastru, iar șoferul era un tînăr înalt, blond, numit Rolf. El îi așeză bagajele în portbagaj și, curînd, erau pe drum.

Rolf îi explică de ce nu va putea s-o ducă pînă în fața intrării hotelului.

– Hotelul Goldener Hirsch e situat în partea veche a orașului, spuse el, cu o voce stil Arnold Schwarzenegger, într-un sector strict pietonal. Accesul cu mașini e interzis. Va trebui să parcăm într-unul din garajele de la Festival Hall, apoi să facem restul drumului pe jos.

– E foarte bine, îi răspunse Holly Fischer și se întoarse să privească peisajul pe geamul fumuriu: munții purpurii, orașul adunat la poalele dealului pe care străjuia vechea fortăreață, rîul Salzache aproape secat, îngrădit de păduri, domurile și tumurile bisericilor baroce. Salzburg. Locul nașterii lui Mozart și al celebrei Glockenspiel, precum și al și mai celebrului festival de muzică.

Holly Fischer avea părul blond strîns sever la spate și purta o rochie ruginie jacquard, împletită din mătase și o pălărie asortată Mad Hatter's – amîndouă de la Christian Lacroix – și pantofi ruginii Ferragamo. Prin oglinda retrovizoare, Rolf calculă că avea pe ea cel puțin 12.000 de dolari; geanta ei Vuitton și cele trei geamantane Vuitton socoti el, mai făceau și ele vreo 4.000 de dolari și numai Dumnezeu știe cîte zeci – poate chiar sute – de dolari în haine și bijuterii mai avea împachetate acolo.

După ce parcă mașina în garaj, scoase cele trei valize din portbagaj și arătă drumul.

Hotelul Goldener Hirsch se ținea tare de opt sute de ani. Ideal plasat între Getreidegasse, locul nașterii lui Mozart, și o stradă pietonală acum aglomerată, cu căsuțe excentrice, avînd firme aurite din fier forjat în fața intrărilor boutique-urilor scumpe, precum și lîngă Sala Festivalului, unde se țin anual faimoasele Festivale de la Salzburg. Hotelul era încîntător, elegant și pitoresc.

– Dacă aveți nevoie de mașină și șofer cît stați aici, voi fi încîntat să fiu la dispoziția dumneavoastră, spuse Rolf, lăsînd bagajele pe mîna portarului. Întrebați de mine. Rolf. Aruncînd o privire în jur, își coborî vocea discret. Și dacă... ăă... aveți nevoie de ceva... orice... Rînji cu subînțeles, lăsînd aluzia să plutească.

– Mulțumesc, am să țin minte. Apoi, concediindu-l cu un zîmbet rece, ea intră în hotel.

Era ca și cum ar fi pășit înapoi în timp, sau ar fi nimerit din greșeală pe o scenă în timpul producției unei operete. Tot ce lipsea era cîntecul. Pentru că nu numai că holul arăta ca o scenă de operă, dar și personalul era îmbrăcat corespunzător – în costume în întregime tradiționale. Atmosfera generală era, în orice caz, încîntătoare și încărcată de lux, fără a părea prea dulceagă sau prea provincială.

Recepționerul îi aruncă o privire și se topi brusc în amabilități. În cîteva minute, Stephanie era în intimitatea apartamentului ei.

Primul lucru pe care-l făcu după ce-și scoase pălăria Mad Hatter's și își aruncă pantofii din picioare, fu să dea un telefon la recepție.

– Aici e Miss Fischer, începu ea, în apartamentul...

– *Ja, gnädiges Fräulein?* întrebă recepționarul amabil. Sper că totul e în ordine?

– Oh, da, îť asigură Stephanie. Dar am nevoie de ajutor. Îmi trebuie o mașină cu șofer care să mă ducă miine la St. Wolfgang. Făcu o pauză, apoi adăugă: Trebuie să-l văd pe Herr Detlef von Ohlendorf.

Fu un moment de reculegere, o liniște de-o clipă, apoi se auzi o izbucnire de entuziasm:

– Desigur, *gnädiges Fräulein!* Sîntem onorați să fim la dispoziția oricui îl vizitează pe multstimatul nostru Maestro!

– Ați avut un șofer admirabil care m-a luat de la aeroport în după-amiaza asta. Rolf, cred că era numele lui.

– Rolf Schalk. *Ja. Îl vreți tot pe el, gnädiges Fräulein?*

– Ei bine,... nuu, spuse Stephanie încet.

– A fost vreo problemă?

– Din contră. Am fost chiar impresionată de el. Numai că nu voi sta prea mult aici și aș vrea să folosesc ocazia ca să cunosc și cîți mai mulți austrieci.

– O hotărîre cu siguranță înțeleaptă! Înțeleg, *gnädiges Fräulein!* Când doriți mașina?

– Îmi pare rău, domnule, pufni directorul adjunct al hotelului Gellert din Budapesta. Este absolut interzis să acordăm informații la cerere. Oaspeții noștri cer cea mai strictă intimitate.

– Dar e o circumstanță specială! insista noul venit.

– Îmi pare rău. Nu pot face nici o excepție. Directorul adjunct își îngropă nasul în registrul de oaspeți.

– În cazul ăsta, spuse tînărul, aș vrea să vorbesc cu directorul, vă rog. Cuvintele erau politicoase, dar substratul amenințător nu putea fi neglijat.

Directorul adjunct suspină și închise registrul.

– Cum doriți. Pufni disprețuitor și porni înainte.

– Eu sînt directorul. Manierele bărbatului erau deficiente, dar nu slugarnice. Cu ce vă pot fi de folos?

– Trebuia să mă întîlnesc cu o prietenă, dar mi s-a spus că a plătit nota și a plecat.

– Ah! Directorul își împreună mîinile în față. Și despre cine e vorba, domnule? investigă el preocupat.

– O domnișoară Smith. Amanda Smith?

– O tînră domnișoară încîntătoare!

– Deci vă amintiți de ea?

Directorul scoase un mic fluierat.

– Un oaspete atît de frumos și politicos ca Miss Smith nu poate fi uitat, declară el ferm. O vom păstra ca oaspete regulat.

– Bine. Atunci înțeleg că mă veți putea ajuta?

Directorul îi aruncă o privire îngrijorată.

– Asta, domnule, spuse el grijuliu, depinde de... de ce fel de ajutor aveți nevoie.

– Aș vrea să știu unde a plecat Ms. Smith după ce a părăsit hotelul. Vedeți, trebuia să ne întîlnim aici. Cu siguranță că mi-a lăsat o scrisoare? Sau cel puțin un bilet?

– Îmi pare rău să vă spun că n-a lăsat nimic. Poate că ... a uitat!

– Atunci trebuie să o găsesc urgent.

Directorul oftă cu regret.

– Din păcate, politica noastră nu ne permite să furnizăm o astfel de informație.

– Ascultați, e foarte important. Trebuie neapărat s-o găsec!

– Presupun că e o problemă de viață și moarte, spuse directorul cu un mic zîmbet.

– Presupuneți corect, este. Tatăl ei e foarte bolnav și n-am vrut să-i spun asta printr-o telegramă sau la telefon.

Zîmbetul directorului dispăru și își supse obrajii.

– Înțeleg, spuse el grav. În cazul ăsta, domnule, cred că pot să fac o excepție. Dar nu sînt sigur că vă va ajuta.

– Aș aprecia orice.

– Foarte bine. A spus că pleacă și se mută la niște prieteni aici, în Budapesta.

– Prieteni? Aici? A spus la cine?

Directorul scutură trist din cap.

– Din nefericire, domnule, n-a spus la cine. Totuși, ne-a rugat să rezervăm un bilet de avion pentru o altă prietenă a ei.

– Oh? Și se gîndi ironic: *Amanda Smith pare să aibă un număr nesfîrșit de prieteni.* Nu vă amintiți cumva numele ei? Poate dacă reușesc să iau legătura cu ea...

– Poate chiar o cunoașteți, domnule. Cred că numele ei era Holly Fischer.

– Holly... Holly... ah, da, știu! Ea și Amanda au fost colege de școală. Și unde vroia Miss... ăă... Holly să zboare?

– La Salzburg, domnule. Sper ca informația asta să vă fie de folos?

– Fără îndoială că-mi va fi. Nu știu cum să vă mulțumesc.

Două ore și jumătate mai tîrziu, era îmbarcat pe un avion Malev spre Viena, unde urma să schimbe cu o linie AUA pînă la Salzburg.

Nu e de mirare că era foarte bine dispus. *Și de ce n-aș fi?* se întrebă el. *Cu toate eforturile ei, lasă o urmă pe care ar putea-o găsi și un orb.*

Și ăsta, se gîndi plin de el, era exact modul în care-i plăcea să urmărească pe cineva. Simplu și ușor...

8

Austria:

Salzburg; St. Wolfgang, Salzkammergut

Dimineața, fu trezită de țîriitul dublu al ceasului deșteptător și al telefonului. Opri soneria și bîjbîi după telefon.

– 'Lo? bolborosi ea adormită.

– Te rog, Fetițo. Era Sammy Kafka. E tot ce pot să fac ca să țin pasul cu toate deghizările tale...

– Unchiule Sammy? Îți dai seama ce oră e?

– Nouă – ora Europei Centrale, adică trei dimineața după standardul est-european. Răsari și strălucește, Fraulein Fischer!

– Cum poate cineva să fie voios la ora asta nenorocită? bodogăni Stephanie.

– Dacă vrei, pot să te sun puțin mai tîrziu? Să-ți las timp să comanzi micul dejun?

– Nu, nu, susplnă ea. Fraulein s-a trezit de-a binelea acum. Aruncă perna la capul patului și se ridică amețită.

– Așa că spune-mi. Fetițo. Cum merg treburile pe frontul de Est?

Dintr-o dată i se perindară prin fața ochilor Madame Balász, pisicile, conversația neobișnuită pe balconul cu vedere la Dunăre.

– Ciudat, te rog să mă crezi.
– Hmm. Da, ca să fiu sincer, te cred.
– Dar aici e buba, unchiule Sammy. Presupunînd că Lili Schneider este, într-adevăr, în viață, ținînd seama de ce spune Madame Balász s-ar putea – și accentuez cuvîntul *s-ar putea* – să nu fim în căutarea unei femei bătrîne.

– Mai spune o dată?

– Ținînd seama de ce spune Nebuna din Budapesta, Lili a găsit fîntîna tinereții cîndva, în anii '40.

Fu liniște la celălalt capăt al firului.

– De asemenea, spuse Stephanie, Balász o urăște cu pasiune pe Lili pentru că nu i-a împărtășit și ei formula. Făcu o pauză și adăugă încet. Știi, a reușit să mă facă să cred că secretul ăsta există.

– Hai, să fim cu picioarele pe pămînt, sugeră el. Încearcă să-ți păstrezi mintea limpede.

– Încerc, crede-mă.

– A propoz, știi că eu niciodată nu termin de citit ziarul și, cînd ajung la final să o fac, citesc totdeauna știrile de săptămîna trecută – sau de acum două săptămîni?

– Da? Întrebă ea circumspect.

– Îți amintești de femeia de care mi-ai vorbit, Vinette Jones? Cea care te-a căutat la telefon?

– Ce-i cu ea?

– Dacă e vorba de aceeași Vinette Jones, a murit chiar în noaptea în care te-a sunat.

– *Cum?* Stephanie era în picioare acum. Cum s-a împlătit?

– Aparent o supradoză de drog.

– Oh, lisuse. Cînd mi-a vorbit părea absolut trează.

– Ei bine, eu îți spun doar ce s-a scris în ziare. Am sunat și la poliție și ei au susținut același lucru.

Ea simți fiori de teamă, ca o briză rece, alunecîndu-i de-a lungul spinării. Vocea îi sună tulburată și răgușită.

– Unchiule Sammy? Crezi că e posibil ca cineva s-o fi injectat? Intenționat? Ca s-o ucidă, vreau să spun?

El rămase tăcut.

– Pentru că îmi amintesc... în timp ce așteptam la telefon... Ea – ea a țipat! Și apoi, înainte să mi se închidă telefonul, aș putea să jur că a fost altcineva pe fir! Respirația... pur și simplu nu suna la fel ca a ei!

Sammy oftă.

– Cine știe, Fetito, cine știe? Tot ce pot să-ți spun: fii prudentă! Foarte prudentă!

– Știi, unchiule Sammy, Vinette Jones mi-a spus că l-a întâlnit pe bunicul la filiala D.C. a T.A.A.C. – știi, Turul Anual de Ajutorare a Copiilor? Cel cu Programul Nașilor!

– Da?

– Ei bine, Ms. Jones a spus că cercetările lui îl aduseseră acolo, așa cum o adusesese și pe ea dispariția copilului. Și totuși nu e nimic despre TAAC în manuscrisul bunicului, nici vreo mențiune în notițele lui. Crede-mă, aș fi reținut-o. Dar dacă cercetările lui l-au dus acolo, nimic nu există care să indice de ce.

– Poate, spuse Sammy, vizita lui acolo n-a avut nimic de-a face cu biografia Schneider.

– Trebuie să fi avut. Știi ce fire „pe o singură pistă” avea bunicul. Făcu o pauză. Ms. Jones a menționat pe cineva care lucrează la sediul TAAC din New York. Cum naiba îl chema? Ceva cam ca titlul operei aleia noi?

– Klinghoffer?

– Nu. Kleinfelder. Ai putea să-l suni să afli ce știe?

– Cu plăcere, Fetito. Sherlock îl va găsi într-o clipită, promise el.

– Bine, spuse ea, ar fi bine să mă scol și să încep să fac mișcare. La prînz am întrevvedereea cu Führer-ul muzical al Celui de-al Treilea Reich.

Cabana cu trei etaje și cu acoperișul țuguiat domina un deal deasupra pitorescului sătuc St. Wolfgang și a Mării Wolfgang, un lac alpin, placid și de un albastru intens. Localizarea cabanei în vârful înălțimii părea făcută anume ca să-i exprime superioritatea, ca pentru a o îndica

deasupra tuturor celorlalte lucruri. Patru mașini erau parcate în față – două Mercedesuri albastru-închis, un BMW și un microbuz alb marca Opel.

Coborînd din mașina ei închiriată, Stephanie tresări de surpriză. Casa, deși mare, era uluitor de modestă pentru un om ale cărui înregistrări se vindeau în sute de milioane de copii și care se bucura de un venit anual de șase-șapte milioane de dolari, din vânzare de discuri și dirijat. Ea se așteptase la ceva mult mai grandios – poate ceva de genul unui Schloss renovat. În loc de asta, cabana lui Detlef von Ohlendorf, cu jardiniere cu mușcate la ferestre și cu două balcoane din lemn, era pur și simplu frumoasă.

– Iud!-o-hiii-hii, exclamă Stephanie pentru sine, înaintînd cu pas semeț pe aleea străjuită de ghivece cu mușcate, spre ușa principală.

Totul la ea era sobru și eficient – se îmbrăcase ca să corespundă aerului unei femei de afaceri, al unei reportere de succes, cu stil. Purta un taior de tweed, în mai multe culori, cu revere largi, bluză de mătase ocru și o pereche de ochelari cu jumătăți de lentile pe vârful nasului. Părul îi era strîns la spate și răsucit în stil bavarez – o ofrandă adusă locului în care se afla – și purta o servietă de piele maronie și un caiet de notițe. După urechea dreaptă, avea un stilou de aur.

Femeia gravă, cu privire fixă care îi deschise ușa avea o față lungă și ochi albaștri duri. O masă de bucle blonde îi aluneca în jurul gîtului, ca niște cîrnăciori subțiri – sau ca niște șerpi bine hrăniți. Avea o bărbie proeminentă, cu o aluniță mare, din care ieșea un singur fir lung de păr și purta o rochie tiroleză cu gît în formă de inimioară, tivit cu dantelă și o bundiță strîmtă, roșie, care îi accentua sîni mari.

O privi pe Stephanie din cap pînă în picioare și Stephanie îi întoarse privirea prompt.

– Numele meu e Holly Fischer, spuse ea în engleză. Sînt programată pentru un interviu cu Her von Ohlendorf.

– Ah, Fraulein Fischer! Am vorbit la telefon. Eu sînt Frau Ludwig. Femeia vorbea engleza cu accent, dar fluent, cu un zîmbet scurt, de bun-venit. Deschise ușa larg și o invită pe Stephanie înăuntru.

– Vă rog, intrați. Maestrul vă așteaptă.

Frau Ludwig o conduse pe Stephanie printr-un hol îmbrăcat în lemn de brad către spatele casei, unde se opri în fața unei uși de sticlă. Cu mîna pe clanță, se întoarse spre Stephanie:

– Cum v-am spus și la telefon, Maestrul e un om foarte ocupat, Fraulein Fischer. Va trebui să fiți scurtă. O jumătate de oră, e tot ce vă poate oferi. *Ja?*

Frau Ludwig deschise ușa și ieșiră pe o terasă enormă, pavoazată cu piatră. Stephanie reacționează la priveliștea ce îți tăia respirația – micul sat din vale, lacul de safir și munții acoperiți de păduri de brad, înălțîndu-se peste tot în jur. Pe terasă erau mese și scaune albe, cu umbrele galbene de soare și șezlonguri moi, neocupate.

– Iată-l pe Maestro! spuse Frau Ludwig, fără să mai fi fost nevoie.

Vechile fotografii ale lui Detlef von Ohlendorf arătau invariabil un bărbat înalt, slab și uscat, cu pomeți proeminenți, păr deschis la culoare și un puternic aer autoritar. Acum, confruntată cu omul în carne și oase, Stephanie fu ușor mirată de prezența lui fizică, pentru că, asemeni multor legende vii, era mult mai mic în realitate decît în fotografii sau decît, o făcuse să-l creadă reputația lui. Înalt de numai 1,75 m, el reușea, fără îndoială, să emane un cîmp de forță în jur de o energie electrifiantă și care, combinat cu înfățișarea lui bine conservată, îl făceau să pară mai tînăr de 83 de ani. Fața lui era încă frumoasă și vinlă, atitudinea bătoasă ca a unui școlar și era dăruit cu acea aură de comandant pe care o pot aduce numai bogăția imensă și puterea.

– Ah! exclamă el, ridicîndu-se și venind în întîmpinarea ei. Trebuie să fiți Fraulein Fischer. Îi prinse mîna și o

ridică galant spre buze, cercetînd-o cu o privire deschisă a ochilor lui ageri, albaștri-palizi.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, Maestro, murmură Stephanie.

– Ah, dar plăcerea e, cu siguranță, de partea mea. Nu înlînesc în fiecare zi o femeie atît de frumoasă!

Ea rîse de modul lui ostentativ de a flirta. Mîna lui alunecă pe mîna ei și ea îi simți privirea cum o dezbrăca fără rușine. După un moment jenant, ea își dresе vocea și se dădu un pas înapoi.

– Vă rog, spuse el, dînd drumul mîinii ei. Să ne așezăm. Și, luînd-o de cot, o conduse spre cea mai apropiată masă, cu aceeași eleganță celebră cu care dirija marile orchestre ale lumii. După ce trase un scaun cu pernă moale și ea se așeză, își alese și el un scaun în fața ei.

Prea tîrziu ea realiză că fusese deja manipulată în mod inteligent – și în mare dezavantaj pentru ea. Pentru că el o așezase astfel încît avea fața direct în soare. Orice expresie pe care ar fi dorit s-o ascundă ar fi fost surprinsă. Își reaminti că trebuie să fie prudentă.

– Pot să vă ofer o ceașcă de cafea? întrebă el, politicos, cu același aer de gazdă încîntătoare.

– Da, vă mulțumesc, spuse Stéphanie. Încerca din rășputeri să nu clipească prea des în strălucirea soarelui.

El se întoarse spre Frau Ludwig.

– Două cafele, Frau Ludwig.

– Da, Maestro, imediat. Ea se întoarse și intră prompt în casă.

Cu o încetineală deliberată, Detlef von Ohlendorf își încrucîșă un picior peste celălalt.

– Și acum, Fraulein, sugeră el gentil, ascunzînd pumni de oțel în mânuși de catifea. Începem?

Cafeaua era tare și aromată și făcută din boabe proaspăt măcinate. Stephanie o lăsă fără zahăr și i se păru că avea gust mai mult de cafea turcească veritabilă

decît de ceva vienez. Își așeză ceașca jos și își tamponă buzele ușor cu șervețelul în carouri. Cel mai faimos dirijor al lumii încă își sorbea delicat cafeaua din ceașca de porțelan chinezesc, iar strălucirea soarelui din spate îi estompa complet trăsăturile. Pe masa dintre ei, farfuria cu fursecuri asortate adusă de Frau Ludwig cu cafeaua ră-mase neatinsă. Numai o muscă, atrasă de strălucirea lipicioasă a zahărului de pe micile *Zwetschkenflecken* și de crema dulce a feliilor de *Mohnstrudel* părea să demonstreze apetit pentru ele.

– Ultima oară cînd am văzut-o pe Lili, spuse el, a fost în 1949. Ceașca lui scoase un clinchet cînd o așeză pe farfuria.

– Sînteți sigur? întrebă Stephanie.

– Bineînțeles că sînt. Lili era atunci Lady Hughes-Coxe, iar soțul ei era un om foarte influent. Vezi, Fraulein Fischer, după război Aliații mi-au interzis să dirijez pentru o perioadă nedefinită de timp. Sir Kenneth a fost cel care a aranjat lucrurile cu ei și mi-a oferit prima slujbă după război. Asta a fost în 1947. Făcu o pauză. Ar fi greu să nu-mi amintesc totul despre Sir Kenneth și Lili. Lor le datorez tot ce am astăzi. Puterea. Prestigiul. Averele. Arată în jur. Totul. Le sînt îndatorat în întregime.

– Destul de îndatorat, întrebă ea moale, ca s-o ajutați pe Lili să dispară?

– Poftim? Mi-e teamă că nu pricep ce vreți să spuneți, Fraulein.

– Atunci nu credeți că ea e încă în viață, sau că moartea ei a fost o înscenare?

Ceașca și farfuria lui tremurară cînd le așeză jos. Se aplecă înainte peste masă.

– Ce vreți să sugerați, Fraulein? întrebă el încet.

– Nu vreau să sugerez nimic. De fapt vă întreb dacă ați mai avut vreun contact cu Lili după 1949, asta-i tot.

Eț își sprijini brațele pe masă. Ea îi putea auzi respirația sacadată.

– Vreți să spuneți... nu, nu se poate. Lili e moartă și îngropată. Am fost la funeraliile ei. De ce insinuați că ar fi încă în viață?

– Pentru că am intrat în posesia unor dovezi...

– Dovezi! Întrerupse el, pufnind și aruncându-și mâinile în lături. Dumnezeule! Nu vă dați seama că eu aș fi primul care ar ști dacă ea *ar fi* încă în viață? Nu înțelegeți că eu și Lili am fost cei mai buni prieteni? Că modul în care am lucrat împreună ne-a apropiat mai mult decât pe doi *amanți*? Se sprijini pe spătarul scaunului, privind-o țintă. Nici unul dintre noi n-a făcut vreodată ceva fără aprobarea celuilalt, Fraulein. Niciodată! Și dumneata stai aici și vorbești de *dovezi*?

Stephanie nu răspunse. Puse pe masă stiloul și carnetul de însemnări și își căută servieta. Răsucind-o pe genunchi, o deschise și scoase un mic casetofon cenușiu.

– Vă rog, Fraulein. El dădu din mâini a refuz. Credeam că ați înțeles că acest interviu nu va fi înregistrat.

– Da, și vă respect dorința, Maestro, îl asigură ea repede. Vreau numai să ascultați dovada mea.

– Foarte bine, încuviință el.

Ea putu să simtă zîmbetul lui condescendent. Apăsă cu degetul pe butonul PLAY

La început fu liniște; apoi se auziră mici pîrîituri și fișîituri. Apoi niște voci nedefinite, urmate de primele note ale pianului, ce începură lin să curgă. După șase secunde, Stephanie apăsă butonul STOP

Vocea ei era moale:

– Ei bine, Maestro? Recunoașteți pianistul?

– Da, da, spuse el iritat. Guberoff. El trebuie să fie. E stilul lui. Dacă ești obișnuit cu el, poți să-ți dai seama că are dificultăți din cauza artritei lui.

– Bravo, Maestro! șopti ea.

– Fraulein, care e sensul poveștii ăsteia? întrebă el curios.

– Veți vedea într-un moment, vă promit.

Muzica delicată a pianului se auzi din nou. Și, deodată, vocea aceea cristalină, pură ca zăpada răscolită de vînt, năvăli cu forță:

„Was ist Silvia, saget an
Dass sie di weite Flur preist?“

– Lili? șopti răgușit von Ohlendorf. E posibil?

Stephanie îl privi intens pe dirijor. Acum stătea rigid complet. Își putea imagina ușor cum îi pierea culoarea din obraji, putea aproape simți valul de șoc lovindu-l ca o agresiune aproape fizică. Dar nu era pregătită pentru ceea ce se întîmplă apoi.

Mîna lui căzu inertă deodată. Tot ce putu vedea fu o fulgerare și casetofonul zbură de pe masă.

Ea încercă să-l prindă, dar reacția îi fu prea lentă. Aparatul ateriză pe pietrele terasei, continuînd încă să cînte:

„Dar ihr alles untertan.
Ist sie schon und gut dazu?
Reiz labt vie milde Kindheit...“

El se ridică în picioare atît de brusc, încît scaunul i se dădu peste cap înapoi.

– Oprește-! horcăi el. Dumnezeule, oprește-! Oprește-l, oprește-! Își puse palmele peste urechi, să alunge vocea aceea nepămînteană.

Stephanie îl privi atent:

– E ea? îl întrebă. E Lili?

– *Închide... verdamtes... zag...* Închide-l! gemu el.

Stephanie căzu la loc pe scaun. Acum, că el se mutase din lumina soarelui, îi putu vedea fața clar și fu răscolită. Era toată răvășită și contorsionată. Roșie de furie.

– Ești dementă! țipă el. Apoi ceva cedă în el și, într-o izbucnire de mînie, își trase piciorul înapoi și dădu un șut cu furie casetofonului căzut jos. Acesta făcu cîteva salturi pe pietre, dar continuă să cînte, ca și cum ar fi vrut să-l provoace și mai tare.

– Ea a murit! Coardele vocale îi vibrară ca sîrmele în tensiune. *Warum haben Sie* – de ce mi-ai adus banda asta trucată? Îți cer să-mi răspunzi! Oare n-am suferit destul? urlă el ca un maniac. Trebuie să scoli morții? Face asta parte din... din... Deodată pupilele i se dilatară și scoase un țipăt gîuit. Ca o marionetă cu sforile rupte, făcu un pas înapoi, apoi încă unul și încă unul. Mîinile lui palide, elegante, urcară spasmodic spre gît, încercînd să lărgească gulerul.

– *Heiss!* șopti cu groază. *Mir... ist... es... so... heiss!*

– Maestro! Stephanie sări în picioare.

Și în tot timpul acesta, cîntecul incredibil de dulce și pianul ce îl acompania continuă să se scurgă cu forță din casetofon, ironic de frumoase și senine, ca și cînd nimic neobișnuit nu s-ar fi întîmplat.

Von Ohlendorf căzu deodată înainte și Stephanie îl prinse repede. Cu grijă, îl întinse pe pietrele reci. Fața lui era contorsionată de ceea ce părea un efort insuportabil.

„O, Doamne! Moare... moare...”

– Frau Ludwig! țipă Stephanie. Apoi, întorcîndu-se spre bătrînul dirijor, îi spuse cu blîndețe:

– E în regulă, o să fie totul bine. În timp ce vorbea, îi desfăcu gulerul. Uite, șopti ea, e deja mai bine, nu-i așa?

O ușă se trînti și pași apăsăți se apropiară în fugă.

– Maestro! țipă Frau Ludwig. *Ach Du lieber Gott!* Căzu în genunchi de cealaltă parte a bărbatului culcat și o privi pe Stephanie. Trebuie să fie angina lui! spuse ea. Doctoria! Repede! E într-unul din buzunarele lui!

Îl căutară prin haine pînă cînd Stephanie găsi micul flacon cu nitroglicerină în buzunarul de la piept.

– Asta e?

Frau Ludwig i-l smulse din mîină. Îl deschise tremurînd, extrase o tabletă și i-o puse sub limbă.

– *Es ist schon gut*, Maestro, îi murmură ea bărbatului ce gîfîia, prinzîndu-i capul în palme, ca și cum ar fi fost un copil ce trebuia alintat.

„Dumnezeule, nu se poate să moară!” gîndi Stephanie.
„N-am să mi-o iert niciodată dacă moare”

– Privește! Deja începe să se calmeze. Frau Ludwig scăpă un suspin de ușurare și își făcu discret cruce cu degetul. *Gott sei Dank!* spuse ea înfocat. Apoi, susținînd capul bătrînului cu brațul, se întoarse spre Stephanie: Ce i-ai spus de s-a supărat așa?

Stephanie simți cum îi ia fața foc și roșeața îi urcă în obraji.

– Eu... noi... doar am vorbit... bîlbîi ea scuzîndu-se parcă.

– *Er hat ein schwaches Herz* – o inimă slabă.

– N-am... știut.

– N-ai știut? Acum, că el părea să-și revină, neliniștea doamnei Ludwig se transformă în furie. Fața ei era dură, acuzatoare. Aproape l-ai ucis! Ţuieră ea printre dinți.

– Noi... tocmai vorbeam despre trecut, spuse Stephanie timid. Și apoi am pus caseta aceea...

Dar Frau Ludwig avea deja o convingere fermă.

– Tu aduci nenorocirea! decretă ea triumfător. Am știut-o din primul moment. De cum am pus ochii pe tine! Obrajii îi erau îmbujorați. Ei bine, acum ai reușit să faci rău. Poți să te duci fericită acasă. Lasă-l pe bietul Maestro în pace!

Stephanie știa că n-avea sens să se contrazică cu acest zbir de femeie și privi fascinată cum Frau Ludwig mută cu dragoste capul lui von Ohlendorf în poala ei.

– Ei? întrebă Frau Ludwig. Ai intenția să stai aici pentru totdeauna? Pleacă! *Verswinden Sie!*

Stephanie se ridică în picioare și o privi.

– În ciuda a ceea ce vrei să crezi dumneata, spuse ea demn, n-am venit aici ca să-l îmbolnăvesc.

– Nu? Ei bine – aproape ai reușit să-l ucizi!

Spunînd asta, Frau Ludwig o concedie pe Stephanie și, ignorîndu-i prezența, se ocupă să-i ofere bătrînului toate beneficiile dragostei evidente ce i-o purta, îi legăună ușor capul pe brațe.

– *Ist schon gut, Maestro*, spuse ea cîntat, cu o voce de asistentă medicală. *Sie geht schon weg*. Ea pleacă...

Stephanie își adună servieta și blocnotesul și se îndreptă spre locul unde casetofonul lovit sîșiia static. Îi culese de jos, apăsă butonul OFF și traversă casa spre locul de parcare. Dar înainte de a da colțul, se opri sub ghivecele de flori ce împodobeau balconul și întoarse capul să mai arunce o ultimă privire.

Frau Ludwig și Maestro al ei încă stăteau în poza „pietă” – reprezentarea însăși a venerabilei suferințe și a dragostei.

Stephanie încuviință în sine. Nu mai era nimic de aflat de acolo.

– A doua lovitură, își spuse ea și dispăru după colț.

9

Salzburg, Austria

Serviciul de cameră îi aduse o cafetieră aburindă, două cornuri cu unt și gem și, mai important decît orice, ultimul număr din *International Herald Tribune*. Stephanie trase perdelele. Lumina palidă a dimineții se răspîndi peste covor, împrăștiind ultimele urme ale nopții trecute.

Acum, sorbind din ceașca de cafea fierbinte pe care și-o turnase, ea se așeză și se puse la curent cu noutățile din ziar.

Îi fu însă imposibil să se concentreze la ce citea și se trezi privind în gol, gînditoare. Convorbirea telefonică de ieri cu Sammy încă îi dădea tîrcoale.

Pur și simplu nu avea sens. Conform celor spuse de unchiul Sammy, Vinette Jones murise dintr-o supradoză de drog. *Totuși, femeia cu care am vorbit la telefon nu părea să fie o toxicomană*, se gîndi Stephanie.

Îngrijorată, ea se ridică și începu să străbată camera în lung și-n lat. Își împreună palmele în față, ca în jocul acela de copii cu degetele. Aici e biserica și aici e clopotnița. Deschide ușa și vezi...

Oamenii! Congregația! Bărbați, femei, copii – bebeluși.
Copii!

Își deslănțui degetele și le pocni între ele. *Acum* începuse să lucreze. Numai că nu era vorba de copii. Nu. Era ceva legat de...

Copii dispăruți!

Inconștient, ea grăbi pasul, mintea lucrându-i cu fierbințeală.

Vinette Jones își căuta copilul – un copil pe care orfelinatul TAAC din Washington aparent îl „pierduse“!

Excitată, Stephanie simți pieptul cum i se ridică rapid, cu respirația și sîngele cum îi fierbe. Avea un sentiment teribil de triumf. Cu ochii larg deschiși, își trecu o mîină prin păr în timp ce străbătea camera de la un cap la altul ca tigrul în cușcă.

Vinette Jones își căutase copilul.

Vinette Jones a fost *ucisă*. Și nu numai atît. Ea a fost *redușă la tăcere!*

– Prea Sfinte! exclamă Stephanie, oprindu-se brusc pe loc. Își apăsă două degete pe frunte, ca și cum ar fi ajutat-o să gîndească mai clar.

Dar *de ce* a fost redușă la tăcere Vinette Jones? Din cauza copilului dispărut? Sau pentru că răscolise prea mult dedesubturile?

Ea continuă să traverseze rapid camera, toate instinctele ei de jurnalist spunîndu-i că moartea Vinettei era nodul gordian de la care trebuia să pornească. Indiferent cum își derula totul în minte, era incapabilă să înlătore această presimțire. Scenariul mergea, și încă bine.

Acum avea nevoie de o dovadă absolută – ușor de spus, dar greu de găsit. Ca să nu mai vorbim de celelalte două întrebări fără răspuns.

Prima: Ce Dumnezeu îl condusesese pe bunicul ei către TAAC?

Era o întrebare care o frămînta încă din noaptea cînd îi telefonase Vinette și tot nu găsise un răspuns satisfăcător. Nu exista nimic despre TAAC în notițele bunicului ei, nici măcar un cuvînt. Poate din cauză că ceea ce

descoperise el fusese foarte recent și nu avusese timp să pună nimic pe hîrtie?

Se întreba acum: dacă și el, ca și Vinette Jones, a fost redus la tăcere? Și dacă e așa, atunci pentru ce? Pentru că a descoperit că Lili Schneider e încă în viață? Sau pentru că s-a arătat interesat de TAAC?

Ceea ce o conduse la a doua întrebare: *Ce legătură există între TAAC și Lili Schneider?*

Pentru că, în ce o privea pe Stephanie, această legătură trebuia să existe. Ea cunoaștea mai bine ca oricare altul maniera de lucru a bunicului ei. El fusese „omul unui singur proiect o dată”, urmărind cu înverșunare orice pistă în ceea ce lucra.

Într-un fel oarecare, diva și agenția fără profit trebuiau să fie conectate. Trebuiau! Dar cum? Cum și *de ce?*

Telefonul sună, luînd-o prin surprindere. Cînd ridică receptorul, era Sammy.

– Ce face Fetița mea?

– Ca să fiu sinceră, sînt trează de-a binelea, și la propriu și la figurat.

Trase telefonul spre un fotoliu în care se așeză de-a curmezișul, cu picioarele atîrnîndu-i peste cotieră.

– A propos, spuse ea, să știi că m-am gîndit.

– La Vinnette Jones?

– Da. Nu știi din ce motiv, dar nu mi s-a părut a fi tipul care să se sinucidă cu o supradoză.

– Și eu gîndesc la fel, Fetițo.

– Așa că ceea ce cred, spuse Stephanie, este asta. Vinette trebuia să fie omorîtă... sau redusă la tăcere, dacă vrei... pentru că a demonstrat prea mult interes pentru copilul ei „pierdut”

– S-ar putea, spuse Sammy cu prudență.

Stephanie se ridică, merse cu telefonul spre fereastră și aruncă o privire afară. Dincolo de acoperișurile portocalii pitorești, clopotele bisericilor sunau și soarele scâldea vechile ziduri gălbui. Jos, pe strada îngustă, turiștii ieși-

seră deja cu avînt, înarmați cu aparate de fotografiat și videocamere și cu buzunarele căptușite de valută.

– Și, dacă mă întrebi, continuă ea, în cazul Vinettei au fost drogurile, arma de elecție, în locul gloanțelor. Nu numai ca s-o ucidă, dar și ca să abată poliția de la a investiga moartea ei ca pe o crimă. Făcu o pauză. Cum mă descurc?

Sammy păstră un moment de tăcere.

– Oricît mi-ar displace să spun asta, Fetițo, spuse el blînd, cred că ai dat de ceva aici.

– Da, suspină ea. Singura problemă e că nu pot cu nici un chip să-mi dau seama ce legătură există între Lili Schneider, bunicul, TAAC, Vinette și copilul dispărut. Dar, într-un fel sau altul, trebuie să existe una! Neapărat! Se opri și vocea îi scăzu cu o octavă. Mă gîndeam, unchiule Sammy...

– Da, draga mea?

Soarele se ridicase tot mai sus pe cer și ea se întoarse de la fereastră pe scaun.

– S-ar putea să nu fie o idee prea rea să vorbești cu domnul Kleinfelder. Cel pe care doamna Jones mi l-a menționat ca lucrînd la TAAC.

– Ce Dumnezeu, Fetițo, acordă-mi măcar *un pic* de credit!

– Deci te-ai întîlnit deja cu el? întrebă ea surescitată.

– Nu, dar am sunat ieri la el la birou. Mi s-a spus că nu era acolo și că nici nu e așteptat să se întoarcă în viitorul apropiat.

– O, nu! Ea respiră adînc. O, Doamne, nu! Unchiule Sammy, e deja..?

– Nu, Fetițo, îi spuse Sammy blînd, nu e mort. Este, însă, în stare critică la spitalul St. Luke's.

Un val de ușurare o străbătu.

– Atunci se va face bine? întrebă ea plină de speranță.

– Din ce spun doctorii lui, e încă prea devreme pentru un pronostic.

– Ce s-a întîmplat?

- Bietul om e în comă și s-ar putea să nu mai iasă niciodată din ea. Asta e situația actuală. Aparent, a fost victima unui extrem de ciudat accident de genul „lovește și fugi”

Veștile îi căzură ca o lovitură în stomac.

- Oh... rahat! izbucni ea. În regulă, spuse dezgustată. Poți să mi-o spui de-a dreptul.

- N-o să-ți placă, o avertiză el.

- Atunci spune-mi ceva ce nu știi pînă acum.

- Bine, spuse el, trăgînd aer adînc. Dar nu e plăcut. Conform raportului poliției, s-a întîmplat la intersecția Riverside Drive cu West Eighty-first Street. Domnul Kleinfelder, pieton, avea verde și era în mijlocul străzii, îndreptîndu-se spre nord. Martorii oculari sînt de acord că șoferul furgonetei nu numai că a părut că îl vizează pe el, dar a mai și accelerat. În ultimul moment, Kleinfelder s-a întors, a văzut ce se întîmplă și și-a acoperit fața cu mîinile ca să se protejeze. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva. A fost lovit la cap și aruncat la zece pași distanță. Apoi, cu frînele scîrțîind, furgoneta a dat colțul și a dispărut.

- L-au prins pe șofer? întrebă ea, deși în adîncul inimii știa deja răspunsul.

- Nu. Dar au găsit imediat furgoneta. Era parcată într-o zonă interzisă la nici două blocuri de locul crimei. Fusese raportată ca furată. Dacă mă întrebî pe mine, a fost o treabă profesionistă foarte curat executată.

Durerea din abdomen o ardea pe Stephanie ca o indigestie.

O altă victimă inocentă redusă la tăcere, se gîndi ea, cu un frison. Și din nou există o legătură cu TAAC, Kleinfelder lucrase pentru ei. Dar ce descoperise acesta astfel încît să trebuiască să fie omorît?

- Presupun, murmură ea acru, că pînă iese Mr. Kleinfelder din comă nu prea avem ce pistă să urmăm.

Sammy oftă a aprobare.

- Mi-e teamă că nu, draga mea. Făcu o pauză și adăugă: O, și înainte să uit, un ultim lucru. Am citit în ziar

– Liz sau Suzy sau William Norwich, am uitat ce coloană exact, despre iahtul de Veiga? *Chrysalis*? Cel pe care s-a făcut înregistrarea aceea pirat?

– Ce-i cu el?

– A sosit la Marbella, avîndu-l la bord pe solitarul Ernesto de Veiga și pe la fel de solitara lui amantă, Eduardo, fiul lor, trebuie să li se alăture azi sau mâine.

– Hmm, spuse ea încet, mă întreb cît de dificil ar fi să strici petrecerea asta.

– Fetișo, doar n-ai de gînd!

– Mă cunoști, doar, unchiule Sammy! Sigur c-am s-o fac!

10

Roma, Italia **Salzburg, Austria** **Milano, Italia**

La Roma, avionul abia făcu ultimul salt înainte de aterizare, cînd Stephanie sări în picioare de pe locul ei situat strategic în primul rînd. Cum trapa era deja deschisă, ea își făcu repede loc și coborî din avion, desfăcîndu-și geanta de pe umăr în timp ce mergea. Cu pașaportul pe numele Holly Fischer în mîină, se îndreptă zîmbind spre cel mai apropiat punct de vamă.

Vameșul îi luă pașaportul și se încruntă în timp ce compară fotografia cu realitatea provocatoare a tinerei ce abia respira după fugă în fața lui. În continuare încruntat răsfoi paginile goale ale pașaportului. Apoi, fără nici o expresie, îi împinse actul și o lăsă să treacă.

Cu ajutorul unui hamal, ea își făcu loc spre o casă de bagaje automată, din cele ce funcționează 24 de ore, cu monede. Ajunsă la prima serie de safeuri, îl expedie pe hamal, introduse moneda și depuse înăuntru două din valize, după care încuie și puse cheia în buzunar.

Rămasă cu cea mai umflată, dar și cea mai ușoară, dintre valizele Vuitton, o ridică și se îndreptă spre toaleta

cea mai apropiată. Pe drum, se opri și verifică lista de plecări. Următorul zbor spre Milano pleca în mai puțin de o oră, cum observă. Dacă se grăbea și avea și norocul să găsească un loc, s-ar putea să ajungă la timp.

Grăbind pașii, intră în spălător și se încuie într-una din cabine. Rămase acolo 20 de minute dar, dacă cineva ar fi urmărit-o, iluzia ar fi fost că s-a topit pur și simplu în aer.

Pentru că Stephanie Merlin care intrase acolo era o blondă bine făcută, atrăgătoare, cu ochi albaștri, buze roz și pas săltat.

Dar Stephanie care ieși era o femeie de afaceri grăbită, moderat de atrăgătoare, cu păr roșu buclat și ochii verzi – rezultatul lentilelor de contact colorate și al perucii – care avea un machiaj minim și adoptase un aer de eficiență severă, autoritară.

Stephanie împrumutase identitatea Virginiei Wesson. Ca să completeze deghizamentul, purta acum ochelari rotunzi cu rame de aur și un ruj roșu închis și își schimbă base jacquardul cărămiziu cu un taior sever de mătase cenușie.

Recuperându-și valizele din safe, se grăbi spre cea mai apropiată casă de bilete, luă un bilet și își lăsă cele trei bagaje să fie verificate. Apoi se grăbi spre poartă, unde zborul era deja anunțat.

Cincisprezece minute mai târziu Airbusul A 320 se desprinsese de pistă și se înalță spre cer. Luînd-o spre nord.

Spre nord, către Milano și spre o întâlnire cu un pianist neavizat pe nume Boris Guberoff.

Numele lui era Mandred Löbl și era un bărbat impunător: îmbrăcat în loden, cu păr argintiu, curtenitor și atât de dichisit încât pur și simplu *strălucea*. Miinile sale manichiurate pocniră în fața lui și își scutură capul cu regret către bărbatul din fața lui.

– Este o cerere extrem de neobișnuită, sir, spuse el. Vă rog, trebuie să înțelegeți. Discreția este cuvântul nostru

de ordine. Clientela noastră o așteaptă – de fapt o *cere!* Ca director al hotelului Goldener Hirsch, sînt obligat să continui să mențin tradiția exact la aceleași standarde.

Bărbatul cu servietă neagră rămase tăcut.

– Desigur, dacă Fräulein Fischer ar fi specificat că sîntem liberi să-i divulgăm itinerariul... Her Löbl își depărtă mîinile neajutorat și oftă. Din nefericire, n-a făcut-o. Drept care trebuie să presupun că dorește să-și păstreze intimitatea. Oricît mi-ar place să vă ajut, mîinile îmi sînt legate. Făcu o pauză și apoi iscodi: Spuneți că sînteți avocatul domnișoarei Fischer?

– Nu, spuse bărbatul cu un zîmbet subțire, sînt unul din asistenții avocatului ei. Se jucă preocupat cu cravata în dungi, privind morocănos la capătul ei de mătase. Pur și simplu nu știu ce să fac. Își ridică privirea și o susținu pe cea a lui Herr Löbl. După cum v-am spus, este imperativ să obțin semnătura domnișoarei Fischer pe documentele acestea. Termenul expiră mîine la miezul nopții. Dacă e depășit... își coborî vocea. N-ar trebui să vă spun asta, domnule...?

– Löbl.

– Domnule Löbl. Dacă hîrțile nu sînt semnate la timp, nu numai că voi fi învinovățit, dar domnișoara Fischer va pierde milioane. *Milioane!* repetă el nenorocit.

Herff Löbl, stătu acolo, cu degetele împreunate în față, gînditor.

– Hmm. Ei bine, nu sîntem oameni nerezonabili. Dat fiind că e o situație specială, putem să ne abatem nițel de la reguli, nu?

– Apreciez orice puteți face, domnule Löbl. Mi-ați putea salva slujba – și averea celui mai important clienț al nostru!

– Întotdeauna încercăm să fim de folos, gesticulă directorul. Vă rog. Luați loc, mă duc să văd ce pot face.

Bărbatul se așeză pe unul din scaunele tapițate, cu servieta pe genunchi și privi mersul demn al lui Herr Löbl de-a lungul holului. Apoi așteaptă privind mozaicul activi-

tății de rutină a hotelului: continue veniri și plecări ale turiștilor bogați și ale diverșilor oameni de afaceri.

În curînd îl văzu pe Herr Löbl apropiindu-se și sări în picioare, mergînd în întîmpinarea sa.

– Ați reușit să aflați ceva? întrebă el neliniștit.

Herr Löbl spuse calm:

– Numai că Fräulein Fischer era programată să zboare la Roma în dimineața asta. Portarul i-a rezervat locul și a aranjat să fie transportată la aeroport.

– La naiba! șopti bărbatul. Apoi spuse: Iertați-mă. Suna ca și cum ar fi avut într-adevăr nevoie să fie iertat! E din cauză că știu că voi fi concediat! Expresia lui era nenorocită.

– Poate că nu e totul pierdut, spuse Herr Löbl.

– Cum așa?

– Am rugat telefonista să cerceteze notele de telefon ale domnișoarei Fischer și am o listă a convorbirilor ei. Iată-le.

Îi întinse o hîrtie imprimată pe computer pe care două rînduri fuseseră încercuite cu cerneală albastră.

– După cum vedeți, Fräulein Fischer a telefonat o dată la New York. Numărul la care a sunat e afișat lîngă durata convorbirii, ora acesteia și cost. Mai sus, veți observa că a mai dat un telefon, mai scurt de astă dată, la Milano, în Italia. Numărul e, de asemenea, acolo.

– Nu știu cum vă pot mulțumi. Bărbatul se uită în jur. Îmi puteți arăta unde sînt telefoanele?

– Pe aici, vă rog. Herr Löbl îl îndrumă spre cabinele telefonice. Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă el.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu. Apreciez mult ce-ați făcut pentru mine. Știu că ați mers dincolo de limitele datoriei profesionale.

Lîngă cabinele telefonice, bărbatul așteptă pînă Herr Löbl se depărtă suficient, apoi sună la numărul din Milano.

Se auziră mai multe sonerii, la distanță, apoi vocea operativă a telefonistei:

– Grand Hotel din Milano. *Buon giorno.*

Ah! Deci a sunat la un hotel! Pentru rezervări, normal – ce altceva?

– Camera domnișoarei Fischer, vă rog, spuse el.

– Un moment, *per favore.*

Prinzînd receptorul între ureche și umăr, bărbatul se întoarse și fluieră încetîșor pentru sine în timp ce așteaptă.

După un moment, telefonista reveni:

– Îmi pare rău, *signore*, spuse ea. Am verificat la pupitrul din față. Nu e nimeni înregistrat sub numele ăsta.

Deci... gîndi el... și-a schimbat din nou identitatea! Nu contează. Știa unde stă. Era destul.

Și închise telefonul, zîmbind satisfăcut.

Grand Hotel din Milano, localizat central, e situat pe Via Manzoni și are un soi de farmec agreabil, cuceritor. Stephanie îl alesese special pentru că fusese la Milano de mai multe ori și niciodată nu locuise acolo; nu era în pericol să fie recunoscută de nimeni din personal.

După ce se odihni în camera ei dublă, de modă veche, se schimbă într-un costum comod de mătase cu pantaloni, de culoarea căprioarei, își aplică lentilele cenușii de soare pe ochelari și plecă la cumpărături.

Părăsind hotelul, traversă strada și o luă la stînga, trecînd pe lîngă La Scala, indiscutabil cea mai faimoasă operă din lume, și se opri o clipă în fața ei, admirînd acea sărbătoare a privirii care e Domul, marea catedrală albă ca un tort de nuntă, cu pădurea celor 135 de turnuri. Apoi își continuă drumul, trecu pe lîngă Galleria cea cu acoperiș de sticlă, probabil cea mai veche și sigur cea mai frumoasă stradă de magazine din întreaga lume și colindă prin păienjenișul de străzi și alei care compun centrul istoric al orașului. Nu dură mult pînă găsi ceea ce căuta.

Pe Villa Madonnina, la un magazin numit „Cașmir, bumbac și mătase” cumpără o eșarfă de mătase scandalos de scumpă, cu toate culorile splendide ale Bizanțului.

Iar alături, la Centru Botanic de pe via dei Orso, de la un magazin de cosmetice cu ziduri împodobite cu fresce, achiziționează o sticlă cu parfum de levănțică.

După ce se întoarce la hotel, tăie eticheta eșarfei, cu ajutorul coupe-papierului. Apoi o stropi cu câteva picături de lavandă și o folosește drept hârtie de împachetat – înfășurând atent în ea fotografia cu Lili Schneider și Madame Balász pe care o „împrumutase” de la Budapesta.

Gata, așeză ea pachetul pe măsuta de lângă ușă, gândind: *Așa. Capcana e pregătită. Foarte drăguț pregătită, ce-i drept...*

11

Milano, Italia

Dimineața următoare, Stephanie cîntărea din priviri clădirea de peste drum.

Era veche de aproape un secol, cu o fațadă de cărămidă roșie, însoțită, cu trei etaje, stil italianate, ca un palat. Ferestrele din față erau înguste și duble, tăiate în ogive elegante, gotice. Bănuie că, asemenea multor altor clădiri asemănătoare, celelalte fețe o vor dezamăgi și avu dreptate. Două aripi lungi mergeau către spatele casei, înconjurînd o grădină întetioară, făcînd clădirea să pară mai mare decît la prima vedere.

Solemnă și bine conservată, era o mărturie vie, testament al celui mai faimos, talentat și iubit fiu al Milano-ului: compozitorul de operă Giuseppe Verdi.

În față, în mijlocul unui rond de iarbă verde, era un pedestal cu un bust de bronz al lui Giuseppe Verdi. În holul larg, rece și întunecat de la intrare, un alt Verdi de bronz, acesta așezat, de care Stephanie dădu cu ochii de cum intră. Și tot el era și pe pereți: numeroase portrete înrămate ale compozitorului, cu mustața sa luxuriantă și barba tăiată cu grijă, aruncînd o privire cercetătoare de pe pînza tablourilor.

Spiritul său părea să bîntuie locul, duh și trup totodată; tocmai de aceea era înhumat într-o frumoasă criptă, cu cer albastru și stele aurii pe arcadele tavanului și cu picturi murale cu figuri neoclasiche, care să-i țină companie.

O femeie din personal, cu o față respingător de urîță și un fel de văl scurt de călugăriță o interceptă pe Stephanie.

– Mă aflu aici pentru a-l vizita pe Signore Guberoff, îi spuse Stephanie în engleză.

Femeia încuviință.

– Vă rog, spuse ea, urmați-mă.

O conduse pe Stephanie într-o încăpere semănînd a sală de club. Mobile din lemn de culoare închisă, măsuțe de sticlă mată încrustată, scaune de piele roșie, parchet lustruit. Era cu siguranță un fel de cameră de zi.

– Vă rog să luați loc, spuse ea, îl voi informa pe dr. Feltrinelli că vreți să-l vizitați pe Signore. Doctorul, accentuă ea cu gravitate, este mult stimatul nostru director!

Stephanie zîmbi politicos.

– *Grazie*, spuse ea și femeia se grăbi să iasă, lăsînd ușa pe jumătate deschisă. Stephanie își dădu jos geanta de pe umăr, o puse pe un scaun și se așeză pe altul. Își încrucișă picioarele și așteptă. *

După cîteva clipe, un bărbat intră și o privi cu interes. Era scund și părea să fie către jumătatea finală a vîrstei a doua, cu păr argintiu și nas proeminent și ochelari cu rame negre, ce reflectau lumina. Purta un costum albastru la două rînduri, frumos croit, cu un ac fin înfipt în rever și cravată de mătase galbenă. O batistă asortată la cravată îi ieșea din buzunarul de la piept.

– Trebuie să fiți doamna engleză ce vrea să-l viziteze pe Signore Guberoff, spuse el.

Stephanie se ridică.

– Americană, corectă ea, întinzîndu-i mîna. Virginia Wesson. Zîmbi cu cel mai atrăgător zîmbet al ei.

– Sînt dr. Feltrinelli, directorul de la Casa di Riposo. Îi strînse mîna și se înclină. Sînteți o prietenă a lui Signore? Stephanie clătină din cap.

– Nu, mi-e teamă că nu, spuse ea. Sînt... prietena unei prietene. Mă aflu aici doar ca să-i transmit salutări și un cadou.

– Înțeleg. Înclină capul argintiu. Sînt încîntat, că ați venit! Signore Guberoff nu are prea mulți vizitatori, să știți. Adăugă cu căldură: O să vă însoțesc chiar eu sus, pînă la camera lui.

– De ce? întrebă Stephanie neliniștită, cu un sentiment de vinovăție. E cumva bolnav?

– Oh, nu, nu, nu, o asigură directorul în timp ce se îndreptau spre scări. Bolnav e un cuvînt prea tare. Sănătatea domnului Guberoff e, în general, destul de bună. Artrita lui se agravează, desigur, dar... Făcu un gest elocvent de neputință. La o vîrstă atît de înaintată, deteriorarea e de așteptat. Nu?

Stephanie încuviință.

– Păcat însă că i-au fost afectate și mîinile, printre altele.

– Da, o adevărată tragedie. Signore avea mîini de înger. Oricum, vîrsta a afectat talentul tuturor celor de aici. Dar nu și spiritul, mulțumesc lui Dumnezeu. Ascultați!

Spunînd asta, dr. Feltrinelli se opri și își înălță capul. Stephanie îi urmă exemplul și ascultă cu atenție. Undeva cînta un tenor. Dar curînd fu acoperit de o soprană puternică, încă avînd o voce mișcătoare.

Se desfășura o adevărată bătălie a corzilor vocale. Cu cît ea cînta mai tare, cu atît el devenea mai exuberant. Cu cît ea înălța notele și le prelungea, cu atît vocea lui căpăta volum și savoare.

Apoi, din altă parte, veni un sunet complet diferit: un pian țopăind, dansînd, răpăind, învîrtind notele în piruete...

Dr. Feltrinelli îi zîmbi Stephaniei.

– *Meraviglioso!* șopti el. *Bello!*

– Da, spuse ea încet, *bello!* După o clipă, întrebă: Mereu e așa?

– Mereu, spuse el și plecară mai departe. Clădirea asta are sufletul și esența însăși a muzicii – sau, cum îmi place mie să spun – „O inimă și mai multe voci”. Zîmbi și o privi. Da. Un refugiu pentru flori muzicale în pragul ofilirii. Își coborî vocea: Desigur, mulți dintre ei n-au fost stele, ci doar membri în cor. Dar încearcă numai să le spui asta.

Continuă să vorbească încet în timp ce parcurgeau holul uneia din aripile de la etajul al doilea, cu ferestre pe dreapta și ușile camerelor pe stînga.

Din cînd în cînd, Stephanie putu să observe uși deschizîndu-se. Aruncînd cîte-o privire fugară în spatele figurilor ce apăreau în ușă, fu surprinsă. Camerele erau reale: dezordonate și aglomerate pînă la refuz cu amintirile și nimicurile adunate într-o viață. Nu erau, realiză ea, atît camere într-un sanatoriu de odihnă, cît erau *locuințe adevărate*.

– Știați, continuă dr. Feltrinelli în timp ce mergeau, că Verdi a fost atît de iubit în acest oraș încît, pe cînd zăcea pe moarte în camera sa de hotel pe Via Manzoni, au întins paie pe pavaj în fața ferestrei lui, ca să nu-l deranjeze zgomotul trăsurilor?

– Ce frumos!

Cuvintele abia îi ieșiră din gură cînd dr. Feltrinelli se opri în fața unei uși.

– Aceasta e camera lui Signore, spuse el și ciocăni.

– Meneghini mi-a lăsat scaunul acesta, spuse Guberoff, cu mîndrie și afecțiune evidente în voce. Îl avea în apartamentul ei de la Paris și eu îl admiram întotdeauna. „Atunci am să ți-l las ție!” mi-a spus ea odată. Și așa a făcut. Se încruntă. Cred că Onassis a fost cel care i l-a dăruit.

Scaunul cu pricina era un tron într-o stare jalnică: un Louise XIV autentic, cu brațe și picioare curbe, bogat

sculptate. Ca toate lucrurile din camera înghesuită, era acoperit de praf, ce se ridica în valuri la cea mai mică mișcare.

Praful acoperea sticla afișelor de concerte înrămate ce ocupau și ultimul centimetru de perete. Tot praf era și pe coada neagră a pianului mare de concert și pe nimicurile îngrămădite deasupra lui. Premii, cadouri gravate, fotografii, înrămate: Guberoff cu flica lui Seriabin, cu nepoata lui Ceaikovsky, cu mai mulți președinți, prim-miniștri, regi și regine, decît ar putea cineva să dirijeze cu un băț.

– Sînteți sigur că mă pot așeza pe el? întrebă Stephanie neliniștită, așezîndu-se ușor pe marginea preșiosului scaun, fără să îndrăznească să se lase cu toată greutatea pe el. Orice scîrțîitură de protest a lemnului vechi o speria. N-aș vrea să-l stric.

Guberoff, cufundat în pernele victoriene ale scaunului ce părea să-i fie locul obișnuit, abia ridică din umeri a nepăsare; nu mai avea ochi decît pentru pachetul din poala sa, împachetat în eșarfa colorată. Îl absorbea complet. Începu să mîngîie drăgăstos mătasea, urmărind cu degetul desenul complicat al imprimeului.

Ea își ținu respirația și se lăsă pe spate încet și cu grijă. Își plasă mîinile cu atenție pe brațele scaunului, ca să-și distribuie greutatea cît mai uniform.

În timp ce bătrînul continua să-și plimbe degetul pe modelul de mătase, Stephanie îl studie deschis. Purta un costum cenușiu demodat, cu revere largi și cu o vestă albastră strălucitoare, cămașă albă și o cravată lată cu verde și roșu. O batistă de mătase lifa îi ieșea din buzunarul de la piept, ca petalele unei flori exotice; în reverul din stînga avea înfipite mai multe mici medalii, iar butonii de la cămașă erau de aur, în formă de plane de concert minuscule.

El murmură, mai mult pentru sine:

– Dar ce a putut Lili să împacheteze în această minunată eșarfă? Ce mi-a putut ea trimite mie?

Boris Guberoff, născut la Kiev în 1904, părăsise Rusia natală în 1926, dar nu-și pierduse niciodată accentul rusc. Engleza lui era greoaie, cu „r”-uri rulate și consoane răgușite. El își arăta fiecare din cei 89 de ani pe care îi avea.

Era slab și avea profilul unui șoim nehrănit. Păr alb subțiat, pieptănat peste cap, un craniu țuguat și un maxilar aproape simian. Ochii lui întunecați erau apoși și tulburi, iar în dreapta, pe frunte, avea o pată senilă. Alte pete îi răsăreau pe față și pe mâini ca punctele pe coaja unui ou.

Ca mulți oameni de vîrsta lui, dădea impresia că e mereu surprins, poate din cauză că descoperia că e încă în viață și asta îl mișca.

– Spune-mi. Privirea lui iscoditoare era încă aplecată asupra pachetului în mătase, iar degetul îi șovăia pe desenul colorat. Ce face Lili? E bine?

Stephanie credea că s-a pregătit pentru întrebarea asta, dar acum, că îi fu pusă, fu surprinsă să descopere că frazele îi stăteau pe limbă dar nu puteau să iasă, de parcă i s-ar fi lipit gura. Își dresе repede vocea.

– E ... e mai tînără ca niciodată, reuși ea sec.

– Lili – *tînără*? Se încruntă spre obiectul din poală și, în liniștea ce se așternu, Stephanie putu să-i audă pe tenor și pe soprană luptînd încă pentru supremația vocală. După o clipă, Guberoff rîse moale.

– Ah, vrei să spui că *arată* tînără! Oftă și vocea i se limpezi. Da, Lili a găsit copacul oprit și i-a gustat fructul. Dar e o știință periculoasă! Am prevenit-o, să știi.

Stephanie își simți inima oprindu-se o clipă; fiori i se urcară pe șira spinării; firele de păr i se ridicară pe brațe și pe ceafă.

„Deci Lili trăiește!” gîndi ea cu exaltare. „Trăiește și e tînără!”

Mîinile împreunate îi tremurară în poală; mintea îi făcea tumbе. Era descoperirea secolului! Cea mai teribilă poveste pe care ea – sau oricine altcineva – a investigat-o sau o va investiga vreodată într-o viață de om!

– Aa ... ați prevenit-o? îl întrebă pe bătrîn, abia îndrăznind să vorbească. Excitația i se ghicea în voce și încercă, inutil, s-o mascheze. În legătură cu ce ați prevenit-o? De ce credeți că ar trebui să se teamă?

Dar el tăcu – ocupat acum să desfacă pătratul de mătase. Încet, cu îndemînare, ridică întîi un colț, netezindu-l cu palma înainte de a descoperi o altă porțiune și a o șterge și pe aceasta: nord, sud, est, vest. Era atît de lent, încît Stephanie fu tentată să-i strige să se grăbească.

Apoi el tresări, iar reacția lui fu tot ce sperase ea – și chiar mai mult.

„Cadoul” pe care i-l adusese – fotografia Lilei Schneider pozînd cu Madame Balász încă în rama cea scumpă Fabergé, strălucea bogat pe patul ei de mătase, ca o neprețuită bijuterie a coroanei.

El își uni mîinile a încîntare și privi, hipnotizat, în jos, spre fotografie. După un moment, ochii i se înmuiară și scoase un suspin, care-i crispă o clipă obrazul.

– Pentru *mine!* șopti el și își trase nasul. Pentru *mine...*

Ca să reia conversația, Stephanie se aplecă înainte.

– O amintire, adăugă ea blînd.

– O amintire... repetă el cu vocea lui tremurată de bătrîn și încuviință din cap. Da, o amintire...

– Lili a dorit s-o aveți, spuse ea răgușit. Cînd i-am spus că vin la Milano, și-a scos de la gît eșarfa pe care o purta – chiar... asta... de aici – a împăturit repede fotografia în ea și m-a instruit, să v-o aduc. Așa că iat-o!

Cuvintele abia îi ieșiră din gură și el apucă eșarfa, mișcarea rapidă făcînd-o să se desfășoare ca și cum culorile ar fi fost lichide. O ridică spre obraji și își apăsă nasul în faldurile moi, respirînd adînc urmele de parfum.

– Lili! suspină nostalgic cu o voce strangulată. Lili...

Stephanie, simțindu-se ca o intrusă, abia se abținu să nu își abată privirea. Alitudinea patetică, de îndrăgostit, a lui Guberoff o făcea să se simtă și mai vinovată. Înscenase o farsă ieftină, sordidă. Și totuși *trebuise* să se joace cu emoțiile bătrînului. Era singura metodă sigură cu care ar fi putut să-i înșele instinctul de apărare. Nu avusese de ales.

Și chiar i-l înșelase. Nu fusese nevoie decît de o eșarfă și de cîteva picături de lavandă – citise în manuscrisul bunicului ei că Lili preferase întotdeauna acest parfum.

Îi plăcea sau nu – *trebuia* să continue să folosească toate mijloacele necesare – indiferent cît de calculate sau spontane – pentru a obține informațiile de care avea nevoie. Trei oameni își pierduseră viața; nu putea să-și permită să fie îngrijorată acum pentru sentimentele unui bătrîn. Nu. Dacă îl va răni, îi va părea rău; nu avusese această intenție. Dar în cazul acesta, rezultatul justifică pe deplin mijloacele.

– Levănțică! Vocea lui Boris Guberoff era înfundată, căci încă avea eșarfa lipită de față. Aproape pot simți mirosul ei.

Ea simți un puseu de adrenalină.

Acum era momentul să deschidă ușa pe care o pregătise; *acum*, intui, era ocazia perfectă de a-l atrage în a-i mărturisi și mai mult!

– Lili spunea începu încet. Se uită o clipă în jos la mîini, apoi din nou la el. Spunea că ar vrea să vă revadă cît mai curînd. Bineînțeles, a pomenit că nu-și vede nici unul dintre prieteni atît de des cît i-ar plăcea

– Ei bine, spuse el incisiv, nici nu se poate aștepta la asta, nu-i așa?

Cu un oftat, lăsă eșarfa să-i cadă în poală, cu ochii bătrîni plini de lacrimi.

– Am prevenit-o încă de la început că secretul vieții eterne trebuie păstrat cu orice preț, că va sfîrși

sacrificînd totul pentru el! Și știi ce a făcut? Vocea îi tremură. Mi-a rîs în față! *În față!* A spus că nu-i pasă ce o va costa – cariera, prietenii, faima, propria identitate – nimic nu contează, atît timp cît va trăi veșnic!

Cît o răscolea emoția lui! Era atît de patetic, atît de înșelat și totuși inocent. Dîre lungi de lacrimi îi șiroiau pe obrazii pergamentoși.

Vocea ei fu blîndă.

– Totuși, sînteți unul dintre pușinii oameni din lume în care Lili are încredere. Știți asta. Fu uluită de cît de ușor și spontan îi veneau minciunile pe limbă.

– Lili și cu mine ... noi am avut un drum lung împreună, spuse el simplu. Un alt suspin strangulat ieși din gîtul lui. Un drum lung.

– Bine, dar sînteți îndrăgostit de ea! exclamă Stephanie moale.

– Nu! țipă el. Apoi închise ochii, ca împotriva unei dureri insuportabile. Da, Dumnezeu să m-ajute! cedă, cu degetele răsucind eșarfa mecanic. Dar cum am putea să ne iubim vreodată ca bărbat și femeie? Ea veșnic tînără iar eu îmbătrînind în învelișul ăsta vechi, măcinat și zbîrcit!

Întoarse capul ca să-și ascundă nenorocirea. Ea își abătu privirea ca să nu-l stînjenească și se uită în jurul camerei, la afișele dispuse pe pereți cu atîtă mîndrie, la fața tînără, extrem de frumoasă, ce fusese, cîndva, a lui. Acum, fotografiile tinereții lui pierdute păreau că-și bat joc de bătrîneța ce îl cuprinsese.

– Lili îmi spunea ce mult înseamnă pentru ea felul în care cîntați, spuse după un timp. Mai ales cînd cîntă și ea. „Was ist Silvia“ Îi place asta!

El întoarse repede capul spre ea, cu fața umbrită de amintiri.

– Da, dar parcă *lui* îi pasă! Oh, nu! Afaceri, afaceri! Numai la asta se gîndește – afaceri și *bani!* Rulă cuvîntul pe limbă cu dezgust. A vorbit tot timpul cît ne-am susținut

micul concert improvizat! Nu ne-a ascultat nici o clipă! Cuvintele erau acuzatoare, înțepătoare, expresia lui – cea a unui copil supărăcios.

Mintea ei începu să caute. Cine era acel „el“ la care se referea Guberoff? *Vocea de fundal de pe casetă*? Ernesto de Veiga? El trebuia să fie! Dar despre ce vorbea? Ce ? Apoi, deodată, își aminti.

– Dar piețele din Est tocmai se deschideau... spuse. Trebuia să profite de avantaj...

Felul în care o privi. Putu vedea contractarea mușchilor pe care îi mai avea în obraji. Iar ochii lui, păreau să se fi întunecat și să fi devenit deodată înspăimântător de îndepărtați.

Liniștea care se lăsă o făcu să se simtă stîmjenită, iar bătăile orologiului de pe birou părură că se amplifică, tic-tacurile devenind din ce în ce mai puternice.

El se înclină spre ea.

– Dar de unde știi tu despre ce vorbea el? șuieră. Nici n-ai fost acolo!

– În croaziera la bordul lui *Chrysalis*, vrei să spunei? Bineînțeles că n-am fost acolo. Știți asta foarte bine. Stephanie rîse forțat.

– Atunci... cum? Cum... de... ai .. știut?

– Despre conversația lui? Păi... sînt sigură că Lili trebuie să-mi fi povestit. Da. Altfel de unde să știu?

Ceva demonic alunecă pe fața lui.

– Dar Lili nu vorbește! Lili... nu vorbește niciodată!

Amuțită, uluită de viteza cu care se întorsese situația, Stephanie se uită la el.

– Nu ești prietenă cu Lili! șopti el, agasat. Nu Lili te-a trimis aici!

Mintea ei căuta, încercînd să găsească o cale de salvare. Îl privi cum își aplecă încet capul și se uită cu oroare în poală.

– Aceste... aceste cadouri nu sînt de la ea!

Ea tresări cînd el aruncă brusc fotografia și eșarfa pe podea.

– Cine ești? întrebă el, ridicînd vocea.

– V-am spus, sînt o prietenă a...

– *Nu ești!* Se ghemui deodată, ca un animal în convulsile morții. M-ai păcălit! gemu el. M-ai înșelat ca să afli despre *ea!*

Șiroaie de lacrimi îi curgeau necontrolate pe obraji.

Stephanie stătu acolo într-o tăcere mizerabilă. Îl privi cum plînge, apoi cum încearcă să-și revină și își șterse ochii cu dosul palmelor. Apoi cum trase din buzunar batista de mătase și își suflă nasul cu zgomot. Cu o demnitate aproape dureroasă la vedere, își ridică fruntea.

– Cum poți să stai acolo? șuieră, ochii lui acuzînd-o. Nu ți-e rușine? Pleacă! Pleacă!

Niciodată în viață nu se simțise mai vinovată și mai ieftină. Și totuși rămase pe scaun. Era ca și cum ar fi fost lipită în scaunul fragil ce aparținuse cîndva Mariei Meneghini Callas.

Acum el era palid și transpirat. Cu mîna tremurîndă, își tamponă buzele cu batista.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vrei să pleoi odată? imploră el. Uită rătăcirile unui bătrîn nebun și pleacă!

Ea se ridică prudent în picioare, scîrțîiturile fotoliului prețios reflectînd mîhnirea ei interioară. Apoi se înclină și adună de jos eșarfa și fotografia de la Madame Balász.

Controlă ȳute valoroasa ramă Fabergé. În mod miraculos nu se spărsese; o va trimite la Budapesta fără să se simtă mai vinovată decît se simțea deja. O împachetă în eșarfă și o vîrî în geantă. Apoi își agăță geanta înapoi pe umăr și ezită. Se uită în jos la el, dar el se întoarse, refuzînd să-i întîlnească privirea.

– Cățe! îl auzi ea murmurînd.

Cuvîntul o străpunse ca o lamă de cuțit și simți durerea ascuțită. Repede, apăsă clanța rece și deschise ușa,

căutînd scăpare. O închise cu grijă în urma sa și se sprijini slăbită de una din coloanele coridorului.

Tremura de rușine și indignare. Pentru o clipă, închise ochii. Merita disprețul lui; făcuse un lucru abominabil. Fără scuză

Ba nu, *scuzabil*, își spuse îndîrjită. Era singura cale. Și reușise – nu-i așa?

– Fuga acasă, își spuse.

Dar nu simți nici un triumf. Victoria nu fusese dulce. În schimb îi lăsase un gust amar în gură.

12

Milano, Italia **Barcelona, Spania**

El o aștepta.

Afară, pe insula verde de iarbă din mijlocul străzii. Sprijinit neglijent de pedestalul statuii de bronz a lui Verdi, după toate aparențele absorbit într-un ziar. Putea fi un om de afaceri în pauza de prînz sau un bărbat așteptîndu-și iubita.

Stephanie nu-l observă cînd ieși de sub arcada intrării Casei di Riposo. Dar, de altfel, nu-l observase nici mai devreme, cînd o urmărise de la hotel.

Dar el o văzu și îi dădu un avans de treizeci de metri, așteptînd răbdător. Apoi împături ziarul, îl vîri sub braț și o urmă cu pas de plimbare. Tot drumul pînă la hotel.

O privi dintr-un fotoliu al holului în timp ce-și achita nota la recepție.

O așteptă într-o mașină închiriată peste drum, în timp ce ieși cu cele trei valize și se urcă într-un taxi.

Urmări taxiul pînă la aeroport, unde își abandonă mașina în zona de parcare interzisă din fața pistei.

Și o urmări, invizibil ca o stafie, pînă la casa Iberia, unde își cumpără bilet și îi fu verificat bagajul.

Din fericire nu mai era nimeni la rînd. De îndată ce ea se depărtă, el se îndreptă spre ghișeu.

– Scuzați-mă, spuse casieritei, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Francesca Maggi era mai întîi o italiancă romantică și în al doilea rînd o casierită. Și tocmai de aceea, în timp ce-l asculta pe bărbatul care o întreba despre pasagera pe care tocmai o ajutase, inima îi tresări. Francesca știa că pasiunile fierbinți trezite de *amore* erau parte din condiția umană.

– Nu vă pot vinde un bilet spre Marbella, îi explică ea bărbatului cu aer abandonat, pentru simplul motiv că nu există aeroport la Marbella.

– Dar mi-ați spus că acolo vrea ea să meargă.

Ea zîmbi.

– Acolo *vrea* să meargă, dar nu acolo va ateriza. N-ar trebui să vă fac confidențe, dar... ei bine, din moment ce aveți o figură atît de onestă... Se uită în jur și își coborî vocea. Ea zboară la Malaga! E cel mai apropiat aeroport de Marbella!

– Înțeleg... El se încruntă. E un zbor fără escală?

Ea clătină din cap.

– Zborul ei aterizează la Barcelona, unde trebuie să schimbe avionul. Deveni gînditoare. A cerut în mod special o pauză de șase ore la Barcelona.

El gîndi. „Își va schimba din nou identitatea!”

– Dacă doriți, spuse ea săritoare, vă pot înregistra pentru un zbor ce ajunge la Malaga înaintea zborului ei! În felul ăsta, zîmbi cu subînțeles, o puteți aștepta acolo. Nu sună romantic?

– Nu știu cum să vă mulțumesc, spuse el.

După ce ateriză la Barcelona, Stephanie trecu prin vamă și repetă procedura acum bine știută. Își încuie două valize într-un safe și își schimbă înfățișarea în toaletă. Peruca roșie și ochelarii dispărură; pentru că

acum era din nou cu părul blond-rozaliu. Rupse în bucățele mici ultimele trei pașapoarte pe care le folosisese și le aruncă în toaletă. Apoi încuie cel de-al treilea geamantan într-o altă casetă și, eliberată de bagaje, luă un taxi spre oraș.

O oră mai târziu, era așezată pe scaunul unui select salon de frumusețe, ignorând stoic implorările coafezei.

– Dar aveți un păr atât de minunat și de des! protesta stilista. Ar fi o crimă să-l tăiați scurt!

Stephanie o țintui prin oglindă.

– M-am plictisit de el, spuse implacabil. Taie-l ca... se răsuci în jur, cercetînd diversele fotografii cu modele de coafuri de pe pereți. Arată la un cap cu breton scurt, întunecat, stil Louise Brooks. Ca asta.

– Dacă sînteți sigură... pufni femeia.

– Sînt. O, și încă ceva.

– Senorita?

Vocea Stephaniei era uscată.

– Vopsește-l șaten. Șaten închis.

13

Marbella, Spania

De la distanță, putea fi confundat cu o insulă strălucitor de albă. Sau, de aproape, cu o zveltă și ascuțită navă intergalactică, ajunsă, misterios, pe apă.

Poate cu intenția de a seca întreaga planetă.

Era megayahtul M.Y *Chrysalis*, ancorat la jumătate de kilometru de țărm, solemn și imperturbabil, imun parcă la valurile înspumate, ca și cum ar fi provocat marea să dea la iveală ceva demn de atenția sa. Un echipaj permanent cu cincizeci de membri, în uniforme elegante, asigura asistență continuă proprietarului și oaspeților săi.

Yahtul de Veiga avea mai mult decât nevoie de toți cei cincizeci. Avea o formă zveltă, o lungime de 289 de picioare* și propulsoare electrice ce îl puteau roti cu 360° Cu cinci punți și un spațiu total de 6.000 picioare** pătrate, putea transporta ușor toate materialele auxiliare: un elicopter Bell Jet Ranger, două șalupe Riva, un Admiral, un Boston Whaler și, într-o vană pe puntea din spate, pe *Larva*, o barcă cu vîsle de 60 de picioare, tip Magnum Marine.

* aproape 90 m.

** aprox. 600 m.p.

După cum se cuvenea micii nave a unuia dintre cei mai bogați oameni din lume, interiorul *Chrysalis*-ului era de o opulență stupefiantă. Era mai întâi un atrium circular cu trei etaje, cu coloane de cristal încrustate cu aur; salonul principal, cu o lungime de 80 de picioare și cu lărgime cât a yahtului: 44 de picioare; un lift, un garaj și o discotecă absolut completă, cu orgă de lumini, pupitru pentru disk jockey și ring de dans din sticlă. Asta fără a considera și camera de zi, gimnasiu-ul, clinica, sala de operații și, de vreme ce prețul nu contase și orice eventualitate posibilă fusese analizată, o morgă.

Pe lângă cele două apartamente ale proprietarilor de pe puntea a patra – al lui incluzînd un birou panoramic, al ei un salon de cosmetică, mai erau opt apartamente de oaspeți ca niște haremuți, fiecare cu băi de marmură, Jacuzzi* și robinete de aur. Cameriști, în persoana unor membri ai echipajului, puteau fi chemați apăsînd un buton sau trăgînd de o coardă.

Și, de vreme ce orice megayaht are obligatoriu una – din motive de identitate ascunsă întré cele două hornuri – se găsea acolo și o mică piscină cu apă proaspătă. În formă de fluture și mozaicată cu lapis lazuli. Două cascade artificiale, cîte una din fiecare horn, se vărsau în ea.

Chrysalis fusese proiectat pentru a fi o stațiune de vacanță completă și independentă, în mișcare, un paradis retras de pe care se putea vedea lumea, fără a fi obligat să pui piciorul pe teritoriul altuia. Dacă nu preferai s-o faci, bineînțeles.

În această după-amiază senină de iunie, elicopterul plecase și ei erau cu toții la bord. Afară, pe punte, la cinci etaje deasupra nivelului mării. Lîngă bazinul de lapis lazuli, cu ecrane controlate electronic ce protejau împotriva rafalelor de vînt.

* Jacuzzi – bazin cu curenți de apă caldă.

13

Marbella, Spania

De la distanță, putea fi confundat cu o insulă strălucitor de albă. Sau, de aproape, cu o zveltă și ascuțită navă intergalactică, ajunsă, misterios, pe apă.

Poate cu intenția de a seca întreaga planetă.

Era megayahtul M.Y *Chrysalis*, ancorat la jumătate de kilometru de țărm, solemn și imperturbabil, imun parcă la valurile înspumate, ca și cum ar fi provocat marea să dea la iveală ceva demn de atenția sa. Un echipaj permanent cu cincizeci de membri, în uniforme elegante, asigura asistență continuă proprietarului și oaspeților săi.

Yahtul de Veiga avea mai mult decât nevoie de toți cei cincizeci. Avea o formă zveltă, o lungime de 289 de picioare* și propulsoare electrice ce îl puteau roti cu 360°. Cu cinci punți și un spațiu total de 6.000 picioare** pătrate, putea transporta ușor toate materialele auxiliare: un elicopter Bell Jet Ranger, două șalupe Riva, un Admiral, un Boston Whaler și, într-o vană pe puntea din spate, pe *Larva*, o barcă cu vîsle de 60 de picioare, tip Magnum Marine.

* aproape 90 m.

** aprox. 600 m.p.

După cum se cuvenea micii nave a unuia dintre cei mai bogați oameni din lume, interiorul *Chrysalis*-ului era de o opulență stupefiantă. Era mai întâi un atrium circular cu trei etaje, cu coloane de cristal încrustate cu aur; salonul principal, cu o lungime de 80 de picioare și cu lărgime cât a yachtului: 44 de picioare; un lift, un garaj și o discotecă absolut completă, cu orgă de lumini, pupitru pentru disk jockey și ring de dans din sticlă. Asta fără a considera și camera de zi, gimnasiul, clinica, sala de operații și, de vreme ce prețul nu contase și orice eventualitate posibilă fusese analizată, o morgă.

Pe lângă cele două apartamente ale proprietarilor de pe puntea a patra – al lui incluzînd un birou panoramic, al ei un salon de cosmetică, mai erau opt apartamente de oaspeți ca niște harehuri, fiecare cu băi de marmură, Jacuzzi* și robinete de aur. Cameriști, în persoana unor membri ai echipajului, puteau fi chemați apăsînd un buton sau trăgînd de o coardă.

Și, de vreme ce orice megayacht are obligatoriu una – din motive de identitate ascunsă într-o hornuri – se găsea acolo și o mică piscină cu apă proaspătă. În formă de fluture și mozaicată cu lapis lazuli. Două cascade artificiale, câte una din fiecare horn, se vărsau în ea.

Chrysalis fusese proiectat pentru a fi o stațiune de vacanță completă și independentă, în mișcare, un paradis retras de pe care se putea vedea lumea, fără a fi obligat să pui piciorul pe teritoriul altuia. Dacă nu preferai s-o faci, bineînțeles.

În această după-amiază senină de iunie, elicopterul plecase și ei erau cu toții la bord. Afară, pe punte, la cinci etaje deasupra nivelului mării. Lîngă bazinul de lapis lazuli, cu ecrane controlate electronic ce protejau împotriva rafalelor de vînt.

* Jacuzzi – bazin cu curenți de apă caldă.

Ernesto de Veiga, așezat la un birou portabil într-un cort ascuțit de mătase albă, ancorat cu fața spre port. Ocupat cu computerul portabil ce îl lega de tot capitalul financiar din lume.

Zarah Böhm, și ea în cort, înfășurată într-un caftan larg, lucrat cu fire argintii și aurii, cu un turban alb acoperindu-i părul în întregime. Așezată pe un șezlong cu perne de mătase, cu bărbia pe genunchi, își vopsea cu grijă în argintiu unghiile de la picioare.

Eduardo, fiul lor pe tiparul lui Adonis. Înotînd pe loc împotriva curentului artificial de 5,5 km pe oră din piscină.

Și, într-un cort identic, cu vedere spre mare, cu spatele la ceilalți și cu fața spre țărm, o bătrînă infirmă într-un cărucior cu roțile. Tocmai împlinise 84 de ani și, în tinerețea ei, părea să fi fost o adevărată frumusețe. Încă mai era, din anumite puncte de vedere, în ciuda pielii cu riduri mărunte, a ochilor apoși și a părului vopsit în roșu. Purta o rochie de mătase lila, o pălărie asortată cu bor larg și papuci din aceeași mătase. Un șir dublu de perle lungi și un binoclu Zeiss Ikon îi atîrnau la gît.

Într-o parte, ignorată de toți patru, era așezată o masă-bufet. Ca un altar, dedicat mîncării, era încărcată cu gheață sclipitoare, în fiecare cub găsindu-se un fluture congelat, ținînd rece prînzul. Salată de lăptucă. Platouri de crudități. Grămezi de beluga* și sevruga* și osietra*. Ouă fierte tari. Creveți roz de dimensiunea unor mici homari. Și, de vreme ce mîncarea era o sărbătoare atît pentru ochi cît și pentru mugurii gustativi, scoici fierte în formă de fluturi, decorate fiecare cu cîte o perlă neagră și cu cîte un singur fir de algă. Plus fructe tropicale asortate, culese chiar în acea dimineață de la celălalt capăt al lumii, precum și produse de patiserie coapte doar cu cîteva ore în urmă la Viena sau Bad Ischl.

Pe marginea bazinului, ca și în ambele corturi, sticle de șampanie Cristal așteptau în frapiere brumate.

* specii de pești.

Dar numai bătrîna bea. Bea și se uita prin binoclu la clădirea cu acoperiș de stuf, turnuri albe, ziduri de stuc și umbrele roz a Clubului Marbella. Cerul era fără nici un nor și vîntul adia încet, încît avea o culoare de cobalt, iar aerul era atît de cristalin și de intens, încît totul se vedea cu o claritate ireală. Simțea că ar fi putut ajunge și chiar atinge totul: munții cu coaste purpurii, plajele cu palmieri, vilele albe și hotelurile.

Soarbe, spionează. Soarbe, spionează. Bătrîna doamnă se înconjurase de o plăcută lume proprie, cînd privind prin binoclu, cînd sorbind din șampanie, acum ridicînd binoclu la ochi încă o dată, paharul de pe masa de lîngă ea fiind umplut permanent de unul din acei stewardzi înzestrat cu talentul de a fi foarte rar văzut și absolut niciodată auzit.

Ah, desăvîrșita extravaganță, dulcea aromă!

Zarah Böhm, terminînd cu unghiile, începu să-și întindă pe față o mască ușoară. Aruncă o privire pe punte și o văzu pe bătrîna, urmărind din nou coasta cu binoclu.

– Ce vezi, *Mutti*? întrebă ea în germană.

Bătrîna nu se deranjă să se întoarcă.

– Ce crezi că văd? aruncă ea în aceeași limbă. Țărm.

– Mama e așa de arțăgoasă uneori, murmură descumpănită Zarah. Ridică o oglindă cu ramă de aur și se privi critic. O apropie, plimbînd-o ușor prin fața ochilor. Își trase cu vîrf de degetului pielea de la colțul ochiului stîng. Era oare un început de labă de gîscă ceea ce vedea? Ușurată să descopere că nu era, continuă să se ungă pe față.

În piscină, fiul ei înotă într-o parte și apăsa un buton, spre a opri curentul artificial. Traversă bazinul și, cu apa șiroid, ieși afară. Fără a folosi scara placată cu aur, ci dintr-o săritură atletică pe marginea piscinei.

Zarah îl privi cu mîndrie crescîndă cum se ridică în picioare, cu apa curgînd de pe trupul lui bronzat, de culoarea mierii. Zîmbi la felul lui de a-și ridica mai sus slipul; la gestul nobil cu care îl goni pe steward-ul ce îi

aducea un prosop curat, cu aerul unui mare senior; și la mișcarea cu care își ridică de pe propriul șezlong prosopul folosit și îl înfășură în jurul gâtului.

– Ah! exclamă el în portugheză. A fost răcoritor! Își dădu pe spate cu amîndouă mîinile părul negru, ud.

– Eduardo, spuse Zarah cu reproș, trecînd și ea la portugheză. Întinse o mîină cu palma în sus, chemîndu-l din degete. Dragule, vino și dă-i mamei tale un sărut.

Lăsînd o diră de apă pe punte, el se îndreptă spre ea, un cuceritor înalt, de douăzeci și patru de ani. Întră în cort și, cu o solemnitate ușor batjocoritoare, își înclină capul și îi sărută degetele frumos îngrijite.

Ea îi zîmbi și îi mîngîie tandru obrazul cu vîrfurile degetelor. Ce bărbat tînăr și frumos era! gîndi ea admirativ. Nu-i de mirare că femeile din orice loc în care se ducea îi mînceau din palmă. Suplu și cu piele de culoare închisă, cu gene grele, pomeți proeminenți și o gură nesățioasă. Oh, da, putea înțelege atracția pe care el o exercita. Și era atît de bine făcut, fără nici un pic de grăsime în plus; la orice mișcare pe care o făcea, ea îi putea vedea mușchii în tensiune, jucînd sub piele.

O umbră întunecă o clipă intrarea cortului. Amîndoi se întoarseră.

Era colonelul Valerio, cu ochelarii de soare reflectînd două raze orbitoare. Purta uniforma ușoară de vară, kaki: cămașă cu mîneacă scurtă, pantaloni cu dunga impecabilă, pantofi de culoarea nisipului.

Zarah ridică sprîncenele întrebătoare.

Luînd poziția de repaus, el spuse în engleză:

– Dr. Vassiltchikov tocmai a sunat să spună că elicopterul a părăsit aeroportul din Malaga. Va sosi în – ca și cum ar fi executat un salut, își îndoi brațul elegant și își consultă ceasul – aproximativ paisprezece minute.

– Mulțumim, colonele, răspunse Zarah în engleză și îl privi întorcîndu-se pe călcîie și dispărînd.

Se lăsă pe spate și suspină. Încă paisprezece minute fericite de odihnă. Apoi o oră de tratament.

A rămîne tînăr cerea într-adevăr alîta efort! Dar nu foarte mult, totuși...

Pe țarm, la Clubul Marbella, prînzul tocmai se desfășura.

Ca atrași de un magnet, toți se adunaseră în jurul piscinei să mînce, să se bălăcească și să-și prăjească trupurile pînă la un cafeniu corespunzător. Pentru o mulțime îmbrăcată în cea mai mare parte în slipuri și bikini, membrii ambelor sexe purtau o cantitate impresionantă de bijuterii. Diamante la gît, glezne și la urechile femeilor.

Erau de fapt păsări ordinare, încercînd din răspuțeri să pară specii exotice ce, amănunt necunoscut tuturor, dispăruseră încă de la mijlocul anilor '70. Dar nu conta. Erau fericiți pretinzînd că totul era la fel, aceeași Marbella strălucitoare de acum mulți ani, la înălțimea chic-ului Jet Set.

În umbra purpurie a umbrelor și a palmierilor groși, frumuseți foarte tînere, în bikini și acoperite de bijuterii stăteau lîngă bărbați destul de bătrîni pentru a le fi tați și, în unele cazuri, chiar bunici bine conservați. În piscină, o blondă Cinecitta plină de speranțe, cu sîni gemeni de silicon și cu două benzi roz supraelastice pe post de bikini plutea pe o saltea transparentă încercînd, în van, să fie observată de cineva Foarte, Foarte Bogat. Iar de la o masă de opt, o voce de femeie tărăgănă „pulă”, dar hohotul de rîs ce urmă abia izbuti să desmorțescă o clipă atmosfera de sanatoriu. Totuși scaunele de lemn alb cu perne erau toate ocupate, mai mult de tînere decît de bătrîni.

Unde erau trenulețele congă spontane ale zilelor de ieri? Ghicitoarele țigănci? Petrecerile gen „profită de moment” cu izbucniri sălbatice de ilaritate care marcau faptul că lumea pur și simplu se distra? Chiar și chelnerii păreau să-și fi pierdut cheful și împărțeau priviri încrun-

tate alături de faimoasele biftecuri și de nu mai puțin faimosul vin Andalusian.

Departate de ceilalți, în soarele fierbinte de pe plajă, o tânără brunetă cu tunsoare de paj tocmai își ridică un picior pentru a-l unge cu cremă-ecran, când o voce masculină în spatele ei spuse:

– Marrakesh.

Cu piciorul încă în aer, Stephanie se întoarse pe jumătate, coborîndu-și pe nas ochelarii de soare stil Jackie O, pentru a-l privi mai bine.

El înaintă la vedere, prima impresie fiind a unui tânăr semizeu bronzat într-un slip sumar. Avea păr negru cîrlionțat și un trup de statuie greacă. Dar, la o privire mai atentă, se vedea că e un bărbat arătos încercînd din răspuțeri să-și mențină tinerețea. Și nereușind.

Părul de pe pieptul lui avea fire cenușii. Iar dinții ascuțiți – sau era o proteză? – erau prea strălucitori ca să nu fie artificiali.

„Bătrînii gigolo nu mor“, se gîndi ea. „Vin la Marbella să agațe o femeie tînără“.

– Marrakesh, repetă el, zîmbind cu toată dantura sa fabricată. În Africa de Nord.

– Din ce-am auzit ultima oară, e încă acolo, își împinse Stephanie la loc ochelarii de soare și, ignorîndu-l, își lăsă piciorul jos și îl ridică pe celălalt, storcînd tubul de cremă. Începu să se ungă încet pe pulpă.

– Vara trecută, nu-i așa? insistă el. La palatul ducesei de Fornacetti din Marrakesh.

– Ei, asta-i bună! mormăi Stephanie. Acordă-mi măcar *un pic* de credit. Cred că-i cea mai veche introducere din lume!

– Ești englezoaică? încercă el.

Ea își înclină capul și se uită la el peste ramele ochelarilor.

– Încearcă americană, sugeră.

– Desigur. El zîmbi. Asta explică brutalitatea ta. Englezoaicele sînt mult mai... să spunem... politicoase.

– Sau asta, sau sînt înzestrate cu o răbdare incurabilă. Ceea ce nu se poate spune despre mine. Vocea ei deveni dură. Cară-te, gigolo.

Și, întorcîndu-se cu spatele la el, se răsuci pe burtă. Neașteptat, el începu să rîdă.

– Deci asta crezi că sînt? Un gigolo?

Ea nu răspunse.

– Și tu? o întrebă. Tu ce ești? O vînătoare de aur în căutare de soț?

Capul ei tresări în direcția lui.

– Ce te face să spui asta?

– Faptul, îi spuse, că te afli aici de trei zile și în toate aceste trei zile n-ai avut ochi decît pentru un singur lucru.

– Oh? Oare cam ce-ar putea să fie?

– Yahtul. Arătă cu bărbia. Acolo, în larg. *Chrysalis*.

– Ei, și?

– Un sfat bine intenționat, Miss Williams...

Ea își scoase ochelarii.

– De unde-mi știi numele? întrebă. Ochii i se îngustară periculos.

El ridică din umeri.

– Am prieteni la club. Ți-au văzut pașaportul.

– Atunci sugerez să urmezi dumneata sfatul meu bine intenționat, domnule Oricine-ai Fi. Vezi-ți de treaba ta.

Începu să se întoarcă din nou, dar el se aplecă, o luă de braț și o forță să-l privească.

– Ascultă-mă, Miss Williams, spuse cu voce joasă, aproape amenințătoare. Dacă ești vînătoare de aur și ai pus ochii pe yahtul ăla, las-o baltă.

Ea încercă să-și smulgă brațul, dar degetele lui erau prea puternice.

– Ce-ți pasă ție, de fapt?

– Poate că-mi plac femeile și nu vreau să le văd că pățesc ceva rău. Sau poate – ochii i se întunecară – poate că noi, cei mai în vîrstă am învățat cîte ceva ca să știm cînd să nu ne jucăm cu focul. Și poate că ne-ar place să-i avertizăm pe alții despre pericole.

– Ce pericole?

– Aici, în Marbella, și oriunde pe coasta asta, nu vorbim de acest lucru și pretindem că nu-l vedem.

– Pretindem că nu vedeți... *ce?*

Un vâl păru că se lasă peste ochii lui. Apoi îi eliberă brațul și se depărtă către casa cu acoperiș de stuf de lângă piscină.

Încet, ea se întoarse în direcția opusă. Și privi lung yahtul alb, masiv, ancorat lângă țarm.

14

Marbella, Spania

Dimineață. Pe terasa clubului. Noaptea fusese rece, dar ziua promitea să fie fierbinte.

Primul lucru pe care îl făcu Stephanie fu să privească spre mare. Era încă acolo: majestuos, zvelt, alb strălucitor.

Pe când îl admira, M.Y. *Chrysalis* lăsă să treacă pe lângă el un vas de 100 de picioare, valorînd mai multe milioane de dolari, pe care însă yahtul îl domină cu statura sa. Mica flotilă ce zburda în jur, pe apă, părea să-i aducă un adevărat omagiu: bărci de pescari, bărci cu vîsle, cu motor, hidrobiciclete, șalupe, bărci trăgînd după ele skiuri nautice în trombe de spumă.

Brusc, ea alergă înăuntru și se îndreaptă direct spre recepție.

– Bună dimineața, Miss Williams, o întîmpină spaniolul slab, în timp ce calcula ceva.

– Bună dimineața. E o zi minunată.

– O, da, Miss Williams. Într-adevăr minunată. Marea e perfectă.

– Tocmai de aceea aș vrea să închiriez o barcă.

– Desigur, Miss Williams. O hotărîre înțeleaptă. Îmi permiteți să vă sugerez o barcă de pescar? Vîntul e numai bun pentru începători. Sau poate vă pricepeți la navigat și vreți ceva mai mare?

Stephanie clătină din cap.

– Nu, nu-mi place să navighez, spuse ferm. Prefer o șalupă. O vreau pentru toată ziua.

Așteptă pînă la prînz, cînd soarele era sus pe cer și cînd proviziile zilnice începeau să fie livrate de pe țarm spre iaht.

Soarele ardea. Prudentă, ea purta o pălărie de paie și o cămașă de mătase, largă, cu mîneci lungi, peste costumul de baie negru, dintr-o bucată. Sandale fără tocuri. Și cîteva provizii într-o geantă de paie colorată.

Barca, o Riva roșie, de 16 picioare lungime, aștepta la capătul debarcaderului de lemn. Și tot acolo era și gigolo-ul cel obraznic. Cu un slip microscopic și cu patru lanțuri de aur la gît, plus încă un medalion, tot de aur atîrnîndu-i între pectoralii bine întreținuți.

– Ah, exclamă el în bătaie de joc, frumoasa și brava americană, Miss Monica Williams!

Ignorîndu-l fățiș, ea aruncă geanta împletită în barcă și începu să dezlege funia bărcii. Era groasă, udă și înțepenită. Își rupse o unghie.

– La naiba! Înjură în sine și își trase mîna. El se aplecă și apucă funia. O desfăcu repede, cu mișcări experte.

– Poate că e un semn că mielul n-ar trebui să părăsească țarul...

– O, nu vrei să mă lași odată în pace! ripostă ea acru. Cine ești, de fapt? Jiminy Cricket* din Marbella?

El clipi.

– Jiminy... cum? Îmi pare rău. Nu înțeleg.

* greierașul din Pinocchio, ce reprezenta conștiința păpușii și îi dădea sfaturi bune.

Ea zîmbi ironic.

– Conștiința din Marbella? Asta ești tu? Conștiința unei stațiuni lipsite de conștiință?

– Poate, spuse moale, încerc doar să îți fiu prieten. Stătu acolo, ținînd capătul frîngiei.

– Atunci îți pierzi timpul. Ea sări jos, în barcă, și privi în sus spre el. Eu n-am prieteni, domnule Fără Nume.

– Un motiv în plus ca să mă ascuți, Miss Williams. Vezi, în lumea asta există anumiți oameni care nu sînt, cum se zice? Apetisanți?

– O, într-adevăr? Își încrucișă privirea cu a lui, conștientă de faptul că avea capul la nivelul slipului sumar. Vorbești din experiență?

– Ceea ce vreau să spun e asta. Bogătașii sînt diferiți, Miss Williams. Iar cei foarte, foarte bogați... Privi în spatele ei, la marele yaht. Ei sînt o rasă... o lege... în sine, murmură el.

– Aruncă-mi frînghia și taci.

– Foarte bine. I-o azvîrli și se ridică drept. Dar te sfătuiesc s-o iei blînd, Miss Williams. Foarte blînd și cu foarte, foarte multă grijă...

În momentul acela, elicea unui elicopter din apropiere porni, zgomotul plutind deasupra apei. Amîndoi se întoarseră și priviră spre yaht. Zgomotul creșcu și Bell Jet Ranger-ul, ca un uriaș țîntar de metal, se ridică lin, de pe punte, șovăi o clipă și se întoarse în aer, pornind de-a lungul coastei, pînă zgomotul de up-up-up al motoarelor se pierdu.

Stephanie se uită la ceas. Douăsprezece fix. Încuviință în sine. Punctualitatea pe nava asta era specific germană.

– Miss Williams...

Porni motorul. Bătaia roților puternice și apa țîșnind de sub barcă îl udară de sus pînă jos.

– Miss Williams! strigă.

– *Adios, amigo!* aruncă ea peste umăr și băgă viteză. Motoarele gemură și barca alunecă înainte, vîntul luîndu-i pălăria de paie și purtînd-o departe. Ghidă barca într-o

curbă largă și se uită înapoi. El îi prinsese pălăria și stătea pe debarcader, fluturînd-o în aer.

Ca și cum ar fi vrut să-l înstrăineze complet, ea deschise motorul la maximum. Barca își ridică vîrfurile la șaiszeci de grade și se menținu așa. Ea zîmbi pentru sine. Era timpul să treacă la treabă.

– Nebun! șuieră bărbatul, venind în întîmpinarea spaniolului în jungla artificială de palmieri. De ce ai lăsat-o să plece?

– Termină! gemu spaniolul ducînd degetele la gîtul strîns de celălalt. Mă sufoci!

Brusc, bărbatul îi dădu drumul și îl împinse. Spaniolul, respirînd greu, căzu pe un cactus plin de țepi. Ochiul îi strălucea de mînie.

Bărbatului nu păru să-i pese. Dinții îi clănțăneau și își frecă mîinile de neputință. Apoi trase de mai multe ori aer în piept, ca să se calmeze.

– Ai avut ordine clare, la naiba!

– Nu m-ar fi ascultat, ripostă spaniolul, frecîndu-și gîtul cu grijă. Femeia aia e o încăpățînată. Frumoasă și încăpățînată.

– Rahat!

Spaniolul își îndreptă ținuta cu demnitate.

– Acum, că nu mai ai nevoie de mine, am să plec.

– Nu așa de repede! Așteaptă!

– Ce mai vrei? Spaniolul își masa gîtul cînd, deodată, păru lovit de trăznet! Lanțul meu! exclamă.

– Ce lanț?

– Unul din lanțurile de aur pe care le aveam la gît! L-ai rupt! S-a dus!

– Liniștește-te! șuieră bărbatul. O să te audă de aici pînă-n Africa de Nord!

Spaniolul căzu în genunchi, căutînd cu înfrigurare pe pămînt.

– Uită de lanț!

– Să uit! Spaniolul era furios. Aur de 22 de carate, asta era! Știi cît *a costat*?

– Uite, spuse bărbatul, scoțînd un pumn de bancnote din buzunar. Du-te și cumpără-ți alt ornament de bărbat la menopauză. Începu să numere banii.

Spaniolul privea lacom. Erau numai hîrtii de 100 de dolari SUA. Calcula repede.

Americanul se opri la cinci și i le întinse.

– Asta ar trebui să-ți acopere pierderea.

Spaniolul clătină din cap.

– Era un lanț gros, cu zale mari. Atît de mari. Își depărtă două degete. A costat 900 de dolari.

– Uite încă 5 bancnote. Și încă cinci pentru alte servicii, în viitor.

Spaniolul ridică din sprîncene.

– Deci încă mai ai nevoie de mine? Smulse banii, care dispărură în slip.

– Ai priceput, tipule. Bărbatul îl bătu camaradereste pe umăr. Mai e o porție de muncă tăiată pentru noi.

– Tăiată? Muncă? Nu înțeleg.

– O să înțelegi, tipule, o să înțelegi. Pînă atunci, de ce nu te duci să mai lucrezi nițel la cancerul tău de piele? Ei? Eu am nevoie de puțin timp *să mă gîndesc!*

Acolo. Chiar în față. Creștea mare, din ce în ce mai mare, umplîndu-i tot cîmpul vizual. Masivul yaht. Se înălța majestuos, pîrînd să sfideze toate legile gravitației și ale plutirii. Soarele amiezii înflăcăra ornamentele aurite, ferestrele reflectogene de bronz, vopseaua orbitor de albă.

Stephanie privea nevenindu-i să creadă, în timp ce aluneca spre navă, inconștientă la stropii de apă sărată ce-i izbeau ochii. Se simți micșorată, redusă la insignifiant. Enormitatea sfidătoare a acestui vas! Banii pe care îi reprezenta! Simți că i se taie respirația.

Se forță să respire, se agăță de ultimele fărîme din curajul ce-i scădea vertiginos, găsind pînă la urmă puterea de a menține viteza bărcii.

Vocea străinului îi reveni ca un ecou: „*Bogații sînt diferiți, Miss Williams. Iar cei foarte, foarte bogați... Ei sînt o rasă... o lege... în sine.*“

Dintr-o dată, întuneric. Soarele era complet acoperit acum, iar mica ei șalupă înghițită de umbra imensă, rece. Sau poate își imagina ea frisonul? Sau yahtul era înconjurat de o aură sinistră, ce trezea fricile gotice, mefitice?

Stephanie se uită scurt în sus, examinînd rapid marginea punților. Apropierea ei declanșase agitație la bord: membri ai echipajului, în uniforme albe, alergau în toate părțile, cu gurile larg deschise, în mod evident strigînd la ea.

Se miră. „*Ce naiba își închipuie? Că sînt atît de proastă să mă ciocnesc de ei?*“

Chiar în clipa în care părea că asta avea să se întimple, apucă roata cu amîndouă brațele și o răsuci cu putere la dreapta, făcînd șalupa să alunece razant la chila yahtului.

Membrii echipajului gesticulau larg în timp ce trecu tangent la vas, la cîțiva metri de locul unde giganticul Magnum se rotea în întuneric. Pe puntea de deasupra lui era numele CRYVALIS și, sub el, portul de proveniență, Rio de Janeiro, toate cu litere de aur. Prinse cu coada ochiului imaginea a ceea ce, la prima vedere, părea a fi un steag american. Dar nu, era doar o variație a lui: o singură stea și dungile aceluia paradis al navigației, Liberia.

Puntea vasului sub tendă albastră, perfect întinsă.

Ca un adevărat club de întreținere în aer liber, era echipată cu greutăți, bîrne înclinate, aparate de tracțiune și împingere, jacuzzi-uri de 4 persoane, precum și scaunele de rigoare.

Zarah și Ernesto erau goi și zăceau întinși pe burtă pe mese de masaj alăturate, cu prosoape plușate albastre în jurul mijlocurilor. Pielea le strălucea în timp ce trupurile le erau frămîntate, împinse, zdrobite. Al ei de către o ma-

seuză suedeză cu degete necruțătoare și bucle blonde atîrnîndu-i pe lîngă urechi, al lui de către un negru, fost Mr. Univers, cu bicepși de 50 de centimetri.

Eduardo era și el acolo, lucrînd cu greutatea. Smulgînd haltere gigante de crom. Expirînd ca din foalele unui fierar.

Din difuzoare mascate se revărsau acordurile elegante ale lui Mozart, amestecîndu-se cu pocniturile, ritmice ale masajului și cu zăngănitul greutateților.

Și deodată, fără vreun avertisment, totul se năruie. Mai întîi zgomotul unei șalupe apropiindu-se cu mare viteză; apoi mugetul colonelului Valerio, în timp ce alerga pe lîngă ei:

– Rămîneți în afara razei vizuale! o barcă necunoscută se îndreaptă spre noi!

Gemînd, Zarah se ridică în genunchi.

– O, Doamne! șopti ea. Își apăsă un prosop albastru peste sîinii goi. Ernesto! Ochii îi erau lărgiți și înspăimîntați cînd îl privi, implorator.

– Oricine ar fi, nu va urca la bord, o asigură Ernesto cu un zîmbet calm, plin de certitudine. Concedie maseurii cu un gest al mîinii, se ridică, se înfășură într-un prosop și se dădu jos de pe masă. Îl privi pe Eduardo care, cu un clinchet sonor, așeză jos halterele și se grăbi de-a lungul punții, aplecîndu-se peste bord, să vadă ce se întîmplă.

– Ernesto! șopti Zarah din nou, cu teamă crescîndă în ochi.

El o lovi blînd peste obraz și zîmbi:

– Nu ți-am asigurat eu întotdeauna intimitatea și siguranța?

Ea tocmai încuviință, dar se agăță puternic de brațul lui cînd o voce seacă, în engleză, bubui prin toate difuzoarele yahtului:

– Atenție, vas neindentificat.

Cuvintele răspicate, amplificate pînă la distorsionare, se auziră pînă la ultimul colț al navei și fură purtate pe apă în toate direcțiile.

– Aici căpitanul Falcao de pe motoryahtul *Chrysalis*. Vă rog depărtați-vă la o distanță de cel puțin 100 m de vasul acesta. Dacă veți rămîne unde vă aflați, prezența vă va fi considerată un act de piraterie și represaliile vor fi severe. Repet. Acesta este un avertisment. Pentru propria siguranță, îndepărtați-vă imediat la cel puțin 100 m de acest yaht.

Mesajul fu repetat în spaniolă, franceză, germană, italiană și portugheză.

– Cine ar putea fi? gemu Zarah. Întreg corpul îi era în tensiune.

– Probabil doar un turist curios, o liniști Ernesto, sau, mai rău, un ziarist băgăreț. Cine știe? Se scutură și zîmbi. Ei, și tu acum! A fost doar o mică glumă. Nu te îngrijora atît, frumosul meu fluture. Colonelul Valerio nu va permite nimănui să urce la bord.

Ajungînd la capătul îndepărtat al chilei *Chrysalis*-ului, Stephanie răsări din umbră, intrînd din nou în lumina strălucitoare a soarelui. Difuzoarele tunau, dar ea nu le dădu nici o atenție. Cu o viteză terifiantă, alinie barca Riva ușor la stînga, apoi paralel cu partea însoțită a yahtului, în direcție drept înainte.

Hublouri întunecate, cu rame de crom, de forma jumătăților de ou, trecură pe lîngă ea cu o viteză amețitoare și albul strălucitor al yahtului se întinse în fața ei, pârînd fără sfîrșit.

Carena, ca o stîncă stilizată, răsări înaltă, enormă și albă deasupra ei. Privind în sus, văzu membri ai echipajului aplecați peste bord și strigînd ceva – un cor continuu de capete, exact la douzeci de picioare deasupra ei.

Ce comic arătau! Și ce uluitor de palpitant era totul! Niciodată nu se simțise atît de copilăroasă, atît de complet nebună!

Deodată își zvîrli capul pe spate și izbucni în hohote de rîs, purtate de vînt. Acum, că era din nou în lumina

soarelui, toate fricile prostești dispăruseră. Se simțea invincibilă. Și când te gîndești că se lăsase intimidată de măreția yahtului pînă într-atît încît să se sperie de umbra lui!

Accelerînd încă și mai mult barca, îi făcu botul să se ridice tot mai sus, tot mai sus din apă, pînă la un unghi de 70°. Păstrînd-o așa, goni înainte pe coama unui val spumos.

Alb la față de mînie, colonelul Valerio lătră cîteva zeci de ordine în timp ce alergă spre puntea principală, la două etaje deasupra Rivei. Se oprea din cînd în cînd să arunce o privire în jos, pentru a surprinde momentul în care barca se va ciocni de coca yahtului.

În fugă, își desfăcu tocul pistolului de la șold. Scoase arma, un pistol MAC-10.

Dacă amenințările reverberînd din difuzoare nu o sperie, știa el ce o va speria.

Cu coada ochiului, Stephanie prinse chila yahtului apropiindu-se și deveni conștientă de ea. Era timpul pentru o nouă întoarcere.

Încetini Riva suficient ca botul să-i coboare pe apă. Chiar în față, surprinse imaginea imensului pătrat săpat în carena yahtului, *cu un lanț masiv îndoindu-se în apă*.

Inima începu să-i pulseze nebunește. *Lanțul ancorei!* Dumnezeule! Era chiar în fața ei – iar șalupea aluneca drept spre el. *Repede!* La dreapta – *la dreapta!*

Disperată, întoarse volanul șalupei spre dreapta cît putu de mult, rugîndu-se să poată evita cumva ciocnirea cu lanțul...

Sub ochii ei, distanța dintre șalupă și lanțul ancorei scăzu, zalele masive devenind din ce în ce mai mari sub privirea ei îngrozită. Acum putea vedea cu claritate suprafața rugoasă a oțelului; calculă distanța... cinci metri, patru, trei, doi – lanțul creștea, Riva încă se îndrepta spre el. Era prea tîrziu. Se va ciocni.

Respirația i se opri și trupul i se încordă în așteptarea scrișnetului metalic și a zdrobirii de carenă...

Un metru... jumătate... un sfert... apoi lumea întreagă se reduse la un sfert de metru încremenit în ochii ei. Iși aruncă brațele în față, să se protejeze când Riva, începînd să se întoarcă tocmai atunci se lovi de lanț, impactul zgîlțîind chila yahtului și aruncînd-o sus în aer, azvîrlind-o peste bord ca pe o păpușă fără viață.

Dar Dumnezeu era îndurător. Totul i se întunecă înainte să lovească apa.

– *Eduardo!* țipă Zarah. Ce ai impresia că faci?

El se întoarse spre ea, legănîndu-se în echilibru, cu picioarele goale, pe muchia punții.

– Trebuie s-o ajut, mamă. Mă scufund.

– Nu! urlă Zarah. *Nu!* Pentru numele lui Dumnezeu, îți interzic! Dîndu-l violent la o parte pe Ernesto, alergă spre fiul ei.

– Trebuie, mamă. S-ar putea îneca!

– Las-o să se înece! Zarah îl ajunse și îi înconjură coapsele cu brațele, trîgîndu-l cu forță de oțel. Fața ei era o mască hidos contorsionată.

– Nebunule! șuieră ea. Nu-ți dai seama? Femeia asta. Îl privi adînc. Este exact ce urmărește! Să urce la bord!

El încercă să se desprindă de ea, dar îl ținea strîns.

– Mamă! izbucni el. Dă-mi drumul!

– Nu! șopti ea. N-o poți salva. Îți interzic. Eduardo, n-ai să faci asta. Nu-mi pasă dacă moare. *Nimeni* nu urcă la bordul acestui yacht. Mă auzi? Îl scutură violent. *Nimeni!*

15

Pe mare

Întunericul se transformă într-o ceață gri, iar ceața într-un abur alb. Și apoi se disipă și acesta, iar Stephanie deschise ochii asupra celui mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. El o privea, zîmbind blînd.

– Te-am sărutat, spuse moale. Ca în povești. Iar tu te-ai trezit.

– Ești un înger? șopti ea.

El rîse molcom.

– Nu, mi-e teamă că nu. Engleza lui era perfectă, doar cu o vagă urmă de accent.

– Atunci n-am murit?

– O, nu, sigur că nu. Zîmbi din nou. M-am scufundat în mare și te-am pescuit în mod eroic. Așa că, dacă erai în căutarea Paradisului, data viitoare va trebui să te străduiești mai tare.

Încetișor. Stephanie își mișcă obrazul pe pernă, folosind scuza de a privi în jur pentru a scăpa de contactul intens cu ochii lui – și descoperi, cu uimire, că se afla într-o cameră complet necunoscută! Cu siguranță că nu aparținea unui spital – era mult prea luxoasă și ultra-modernă. Pereții lăcuiți cu albastru-argintiu, tavan alb de

piele, mochetă albă cu albastru acoperind podeaua de la un perete la celălalt.

Totul – observă – era albastru-argintiu, cu negru și alb pe alocuri – de la patul rotund, regesc, în care era așezată, cu căpățîi curbat, tapițat moale și noptiere atașate, cu ornamente de argint, pînă la platforma tot rotundă pe care acesta era centrat; de la canapelele joase de piele, cu perne din lamé auriu, întrezărite în colțul îndepărtat al camerei, pînă la jaluzelele de mătase lăsate peste ferestrele largi.

La fel de încet, întoarse înapoi capul și îl privi din nou.

– Unde... unde Dumnezeu mă aflu? șopti răgușit.

– În mîini bune, replică liniștitor, aplecîndu-se gentil și rearanjîndu-i bretonul pe frunte. Nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji. Totul e în regulă acum. O să te faci bine. Zîmbi și repetă: Totul e bine. Ești foarte norocoasă, să știi.

Și în clipa aceea amintirea se abătu asupra ei. *Chrysalis*-ul, Riva, accidentul.

Dumnezeule, cum a putut să fie atît de proastă! Ce naiba o apucase? Ar fi putut să se sinucidă... aproape a și reușit, de fapt! Nu-i de mirare că o durea peste tot, că se simțea de parcă ar fi fost bătută măr.

Un gînd neașteptat îi trecu prin minte.

– Mă aflu aici de mult? întrebă cu voce tremurată.

El își înclină capul.

– O, nu prea de mult.

Ceva în răspunsul lui evaziv îi strecură o teamă în trup.

– Cît de mult? întrebă ferm.

– Numai două zile.

– Cum? exclamă Stephanie și încercă să se ridice. O regretă imediat; o mie de junghiuri dureroase îi încolțiră întreg corpul. Încet, se lăsă la loc în pat și oftă ușurată.

– Două zile... șopti. Două zile întregi... pierdute... fără să știu...

El o privi adînc:

– Ce înseamnă două zile cînd ai *viața!* Amintește-ți, ai avut un accident destul de grav. Dr. Vassiltchikov spune că e un miracol că încă trăiești. Iar ceea ce e încă și mai miraculos, e că radiografiile tale nu arată nici un os rupt. Nici măcar unul! Îi susțin privirea neîncrezătoare. Aș spune că te-ai născut sub o stea foarte, foarte norocoasă.

Îl privi drept în ochi:

– Ai dreptate, spuse. Sînt groaznic de nerecunoscătoare. Îți datorez viața.

El clătină din cap.

– A fost o nimica toată.

Deodată, ochii ei se umplură de lacrimi.

– A fost așa de stupid din partea mea! Nu știu ce m-a apucat!

El îi prinse mîna și i-o ținu.

– Uită totul. Mulțumește lui Dumnezeu că ești întregă, ceea ce nu se poate spune despre Riva.

– Riva! O, la naiba. Închise ochii o clipă. O să mă omoare la Club pentru asta, adăugă, înfiorîndu-se.

– Nu fi îngrijorată, s-a avut deja grijă de asta. Au fost foarte înțelegători și m-au rugat să-ți transmit cele mai bune urări. De asemenea, m-au lăsat să-ți iau lucrurile. Hainele tale sînt în șifonierul acela, obiectele de toaletă în baie, iar pașaportul pe noptiera de lîngă tine.

Ochii ei se lărgiră.

– Dar... în cazul ăsta... *unde* mă aflu?

– O, cred că la aproximativ 60 de kilometri la vest de Napoli.

– Dar..., dar eram în Spania! izbucni ea. În Marbella! Ochii îi erau măriți de uimire. Unde sînt? Unde e camera asta? Privi în jur confuză.

– Hmm, cred că mi-a scăpat să menționez.

– Așa cred și eu, accentuă ea aspru, cu un licăr de mînie în ochi.

– Nici măcar n-am făcut cunoștință, continuă rar, circumstanță în care mă aflu în avantaj față de tine. Din pașaportul tău, știu că ești domnișoara Monica Williams,

din Statele Unite. Încă îi ținea mîna, iar acum o ridică spre buze. Ca să remediem avantajul, spuse moale, cu buzele ca o respirație pe degetele ei, permite-mi să mă prezint. Sînt Eduardo Aloisio Collor de Veiga...

– De Veiga! Atunci sînt...

El încuviință.

– Așa e. Un onorat oaspete al motoyahtului *Chrysalis*. Chicoti. Deși s-ar putea spune că sosirea ta a făcut mai multă vîlvă decît a altor oaspeți, dacă-mi permiți.

În ciuda a ceea ce simțea, ea zîmbi slab.

El îi dădu drumul la mîna și începu să aranjeze blînd cearșaful în jurul gîtului ei.

– Acum, încearcă să te mai odihnești puțin. Din cîte spune Dr. Vassiltchikov, e cel mai bun medicament în condițiile date. Dacă ai nevoie de ceva, în orice minut, nu ezita. Apasă pur și simplu cel mai apropiat buton de pe noptieră. Toate sînt etichetate, vezi? Îi arătă. Steward, cameristă, doctor, bucătărie... îi poți chema pe oricare cu o atingere de deget. Iar astea manipulează draperiile, luminile, broasca de la ușă, apa de la baie.

– Ce vrăjitorie! Umbra unui zîmbet îi pluti pe buze. Poate chiar *am ajuns* în Paradis.

El zîmbi.

– Sper sincer că așa îți va părea, spuse, cuvintele și privirea lui sugerînd înțelesuri neîndoielnice. Și acum te las să te odihnești.

Îl privi traversînd covorul spre ușă și deschizînd-o, fiecare mișcare a lui amintindu-i de o mare și grațioasă pisică a junglei.

Încercă să se ridice.

– Eduardo? chemă blînd.

Cu mîna pe clanță, se întoarse și o privi întrebător.

Ea își ținu respirația. Era scaldat în lumina unei lămpi ascunse, ce îi accentua frumusețea sculpturală. Bănuî că o asemenea înfățișare îi provoca deseori necazuri.

„Și, dacă nu sînt prudentă, ar putea să-mi provoace și mie necazuri.”

Pentru o clipă lungă, ea nu putu decît să-și țină respirația și să-l privească. În final, își feri ochii, clătină din cap și murmură foarte încet:

– Mulțumesc.

Apoi își lăsă capul pe pernă și închise ochii. Pretinzînd că încearcă să se refugieze în somn.

El o privi un timp și apoi ieși, închizînd cu grijă ușa în urmă.

După ce el plecă, ea deschise ochii și zăcu acolo, privind la tavanul îmbrăcat în piele.

Dar nu tapetul de piele sau petele de soare pe ramele de aur, oglindind forma rotundă a patului fură ceea ce văzu. Nu. Îl văzu pe el. Eduardo. Văzu cămașa lui albă deschisă la gît, lăsînd să se întrevadă pieptul fără păr, cu piele întunecată și mușchii proeminenți. Văzu expresia lui și privirea luminoasă, penetrantă, care trezise în ea un simțămînt puternic. Văzu felul lui animalic, agil, de a se mișca, de parcă era un vînător pornit după pradă.

„Destul!“ își spuse. „Îmi las imaginația să alerge prea departe“

Poate... dacă s-ar scula... și ar ieși pe punte... Își zîmbi sie însăși. El arăta într-adevăr îngrozitor de bine, mult prea bine ca să mai piardă timpul zăcînd acolo.

Încet, rigid, se ridică, își puse picioarele pe covor și încercă să se mențină dreaptă, simțind dureri în tot corpul. Apoi își scoase peste cap cămașa de noapte egipteană, de bumbac, în care o îmbrăcase cineva și care nu făcea parte din garderoba ei și o lăsă să cadă pe pat.

O serie de ciocănituri neașteptate în ușă o alarmară. Fu încîntată.

„S-a și întors!“ își spuse fericită, dintr-o dată nemai simțind durerea. „Nu poate rezista departe de mine!“

Apucînd cearșaful de pe pat, își acoperi trupul gol și întrebă:

– Da?

Ușa se deschise.

– Eduardo mi-a spus că te-ai trezit, anunță o femeie scundă cu chip de pasăre și cu un stetoscop atârându-i de gât, ca un forceps uriaș. Eu, spuse, sînt dr. Vassiltchikov.

Stephanie putea să jure că vorbea exact ca Dr. Ruth și mai era și la fel de mică. Dar aici se oprea asemănarea. Dr. Vassiltchikov era subțire, cu oase fine și își purta părul cărunț într-o tunsoare tinerească de paj. De asemenea, purta ochelari cu jumătăți de lentile, gen Ben Franklin și părea cam la fel de bătrînă ca el.

– Pot să intru?

Stephanie încercă să găsească un motiv plauzibil să spună nu, dar nu reuși.

– De ce nu? mormăi ea.

Micuța doctoră dădu din cap scurt, intră și închise ușa în urma ei. Traversînd covorul, o privi pe Stephanie și o muștră cu degetul.

– De vreme ce te-ai sculat, ar trebui întii să verificăm cum stai cu șocul. *Ja?*

Stephanie oftă, dar încuviință.

– Mai întii așează-te la loc în pat, ordonă doctorița, punîndu-și stetoscopul în urechi. Și aruncă cearșaful ăla stupid. Sînt convinsă că trupul tău gol nu e primul pe care îl văd. *Ja?*

Și chicotitul ei era ca al lui Dr. Ruth.

– Mamă?

Auzindu-i vocea, Zarah zîmbi larg și închise ediția franceză a revistei *Vogue*. Stătea lungită pe o parte pe una din banchetele arcuite ce erau fixate peste tot pe puntea acoperită, a cărei podea se continua în jos cu acoperișul lăcașului umed al Magnum-ului.

Chiar și pentru dimineață, Zarah era excesiv de gătită. Avea un machiaj foarte strălucitor, expert aplicat. O pijama de mătase aqua, largă, cu decolteu adînc de culoare pink. Părul îi era strîns într-un turban aqua, cu o fișie de mătase atârându-i pe o parte, pe lîngă gât.

Sandalele cu tocuri înalte erau de aceeași culoare și la fel și lentilele ochelarilor mari de soare, bătuți în diamante, în formă de fluture.

– Nu te-am văzut toată dimineața, Eduardo, îl muștră ea în portugheză, întinzându-i un obraz.

El se aplecă s-o sărute.

– Ai lipsit chiar și de la micul dejun.

– Știu, mamă. Îmi pare rău.

Citindu-i expresia de pe față, ea spuse:

– Ah! Ai fost cu ea. Oftă. Ca un fluture atras de lampă, așa ești tu atras de ea!

El rîse.

– S-a trezit, mamă! spuse excitat. Era o bucurie în ochii lui pe care ea n-o mai văzuse niciodată. Am vorbit cu ea!

Zarah ridică din sprîncene.

– Bine. Cu cît se face bine mai curînd, cu atît poate pleca mai repede. Poate chiar la Napoli.

Văzîndu-i expresia deodată răvășită, își scoase ochelarii de soare.

– Știu, Eduardo, spuse calm. Știu. Ești hipnotizat de Frumoasa din Pădurea Adormită. Nu pot să spun că te învinuiesc.

El tăcu.

– Dar trebuie să ai încredere în mine, continuă. Oricine este capabil de a efectua o astfel de cascadorie pentru a ajunge la bord, are cu siguranță un motiv serios, nu-i așa? Cînd el continuă să tacă, ea suspină și își ridică mîinile fine. Crede-mă, dragul meu. Cu cît pleacă mai curînd, cu atît va fi mai bine – și mai sigur – pentru noi toți!

Ochii lui se îngustară.

– Cum poți să spui asta, mamă? întrebă, înverșunat. Nici măcar n-o cunoști!

– Nu, n-o cunosc. Îl privi de jos în sus. Dar nici tu.

– Nu, nu chiar, admise el. Vîrîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor, se legănă pe vîrfurile picioarelor, pri-

vind un moment răsăritul, în spatele ei. Apoi își întoarse ochii către ea și se lăsă să cadă pe călcâie. Dar îmi place, mamă, spuse încet. Îmi place... instinctiv. Aș vrea să-i acord beneficiul îndoielii.

Ochii lui Zarah se răciră.

– Prostule! șuieră ea. Ești ca toți bărbații! Conduși cu fericire de penis, indiferent pe ce drum vă poartă!

– Nu-i adevărat! izbucni el supărat.

– O! Nu e? Își arcui sprâncenele și se aplecă pe o parte, lăsându-și un braț să atîrne de pe banchetă.

– Nu! Nu e! răspunse el cu o voce încordată de supărare. Și chiar dacă ar fi, tot nu văd nici un pericol în prezența ei la bord.

– Dragul meu! Își puse la loc ochelarii. Știi cît de retrași sîntem eu și tatăl tău.

El rîse acru.

– Cum să nu! Singurul lucru pe care nu-l pricep e de cine sau de ce vă ascundeți amîndoi!

– Poate de lume? sugeră ea calmă.

– De ce te îngrijorează asta așa de mult, mamă? Vreau să spun... că nici măcar nu ești obligată s-o vezi. Am s-o țin departe de voi doi dacă așa vrei. Dumnezeu mi-e martor că barca asta e destul de mare ca să te rătăcești pe ea.

– A o ține departe de noi nu va face decît să-i stîrnească interesul, spuse Zarah cu voce plată. Mai ales dacă se va dovedi că e ziaristă. Sau poate și mai rău, cine știe? Ar putea fi un spion al concurenței noastre.

– Un spion! El se holbă la ea.

– Un spion industrial, aprobă ea. Poate s-a răspîndit vreun zvon despre descoperirile doctorei Vassiltchikov.

– Tu și Dr. Vassiltchikov a ta! spuse el cu dezgust. Numai de asta îți pasă, nu-i așa?

Mușchii feței ei se încordară și vocea îi sună rece, încîntată:

– Poate că umblă numai după bani. Fu o pauză lungă, în care ea își schimbă poziția, cu mișcări feline. Și s-ar mai putea, adăugă blînd, să fii tu cel după care umblă.

– Eu? De ce tocmai eu, mamă? Nu m-a văzut nici-odată pînă acum!

Ea își dresă vocea delicat.

– Cu siguranță că știe cine ești. Aș paria bucuroasă că știa exact cine ești încă înainte de a înscena acel... acel mic accident util?

– Crezi că e atît de stupidă să-și riște viața ca să ajungă la noi?

– Considerînd miza? Da, așa cred. Zarah făcu o pauză. Dar nu cred nici un moment că e stupidă, Eduardo. O, nu. E inteligentă. Excesiv de inteligentă.

Fără să vorbească, el se rezumă să se miște pe călcîie.

– Dragă, te rog! Ea îi prinse mîna și îi mîngîie degetele. Încearcă să fii înțelegător! Nu-i nevoie să fii atît de ursuz! Nu e chiar atît de specială. Ai fi putut alege orice altă femeie din lume! Știi asta!

– Da, spuse întunecat. Știu asta. Mișcările lui încetară și își trase mîna dintr-ale ei. Dar o vreau pe ea, șopti, privind un punct dincolo de orizont.

– Dar, dragul meu! Nici măcar n-o cunoști!

– În adîncul inimii mele, o cunosc.

– Dragoste la prima vedere? Zarah bătu din palme și rîse cu un tril muzical. Vai, vai, vai, dar ce amorezați sîntem!

– Nu trebuie să-ți bați joc de asta! Cuvintele izbucniră furioase de pe buzele lui. Dacă vrei să știi, cred că m-am îndrăgostit de ea.

– Te-ai îndrăgostit de ea! Și pentru ce? Fiindcă ai stat la căpătiul ei două zile? Serios, dragă. Știu că te-ai scufundat și ai salvat-o, dar asta înseamnă *dragoste*? Și cînd ea e așa de... căută un cuvînt potrivit și, negăsindu-l se decise. Așa de comună?

– De unde știi că e comună, mamă?

Zarah nu răspunse. În loc de asta, continuă pe aceeași pistă, cu vocea acum ca un tors de felină:

– Tu ai nevoie, Eduardo, de cineva *ca tine*.

El rîse acru.

– Ia spune-mi, mamă. Există vreo familie în lume cu adevărat destul de bună pentru Eduardo de Veiga?

– Sincer? Întrebă ea. Nu. Și cum ar putea fi? Își scoase ochelarii de soare și îl privi. Deși tatăl tău e cunoscut ca fiind unul dintre cei mai bogați oameni din lume, el reușește să mențină secretă adevărata întindere a averii sale. Vocea ei scăzu pînă la șoaptă. Dar, eu și cu tine, Eduardo, noi *știm!* Noi știm că e cel mai bogat om în viață! Mai bogat decît regele Arabiei Saudite, decît sultanul din Brunei, decît regina Angliei și decît toate lepădăturile de „nouveau riches” adunate la un loc!

Gesticulînd violent, el se mișcă supărat în cerc în jurul ei.

– Mamă, n-am de gînd să sar de cîte ori îmi spui „sări!” sau să vin în fugă de cîte ori mă chemi. N-am de gînd să-ți cer permisiunea sau binecuvîntarea pentru oricine cu care mă întîlnesc. El se opri în fața ei și se aplecă spre ea. Irosește-ți tu viața ascunzîndu-te ca o sihastră nebună! E treaba ta. Ochii îi sclipiră și respirația i se acceleră. Dar nu mai încerca, o avertiză cu o șoaptă pătrunzătoare, ... nu mai încerca niciodată să trăiești viața mea pentru mine!

– Eduardo!

Fură întrerupți de slabul „ping” semnalînd deschiderea ușilor de sticlă automate dinspre salon.

Amîndoi tăcură brusc, privindu-se unul pe altul agresiv, ca doi boxeri forțați de arbitru să facă o pauză între runde – cea mai bătrînă avînd experiența de partea ei, luptîndu-se tenace pentru a-l păstra pe cel tînăr, care demonstra deodată independență și forță – nici unul din-

tre ei nedorind ajungerea la un compromis, ambii hotărîți să își impună punctul de vedere; ambii fiind conștienți că, a cîștiga această luptă, însemna modificarea pentru totdeauna a raportului de forțe dintre ei.

Încă se mai priveau cînd apărură colonelul Valerio, cu mîinile la spate, privind către orizont, așteptînd ca prezența lui să fie luată în seamă.

În cele din urmă, Zarah rupse contactul vizual cu fiul ei și se întoarse spre comandantul securității. Vocea îi era încă tăioasă:

– Ce noutăți ai, colonele?

– În legătură cu pașaportul pentru care am trimis fax la Washington, doamnă.

– Ce-i cu el? Întrebă ea.

– Tocmai am primit răspuns de la Departamentul de Stat, doamnă. Pașaportul e original și în ordine.

Deodată, Eduardo înțelese.

– Vorbiți despre pașaportul Monicăi Williams; spuse el încet, cu pumnii strînși pe lîngă corp.

– Da, domnule. Colonelul Valerio continuă să privească spre orizont.

– Cristoase! Înjură Eduardo și o privi adînc pe Zarah. Trebuia să-mi închipui! Iată-te aici, mamă, vorbind despre faptul că Monica ne spionează pe noi. Și voi ce făceați în același timp? Încercați să dezgropați murdăria despre ea!

– Nu murdăria, Eduardo, îl corectă mama sa crispată. Adevărul.

– *Adevărul!* pufni el. Ce știi tu despre adevăr! Dumnezeu, îmi faci silă!

Aruncîndu-și mîinile a dezgust, se depărtă.

– Eduardo, vino înapoi! îl strigă Zarah, întinzînd mîna, ca și cum degetele ei l-ar fi putut aduce înapoi. Eduardo!

Dar el dispăruse deja.

Zarah își lăsă mîna să cadă. Pentru o clipă, rămase gînditoare. Apoi își înălță capul.

– Continuă să cauți, colonele, comandă calm. Caută în liniște, dar caută zdravăn. Oricine lasă urme. Știi asta mai bine ca mine. Și dacă nu vei descoperi nimic despre oaspetele nostru nepoftit, atunci va fi cu atât mai suspectă.

– Considerați că s-a și făcut, promise colonelul Valerio. Doamnă! Pocni din călcîie și se depărtă.

Zarah ridică revista *Vogue* și continuă să o răsfoiască, trecîndu-și din cînd în cînd degetul prin gură ca să desprindă mai ușor paginile.

Dar nu se putea concentra, și atunci puse revista deoparte.

Gîndurile îi erau acaparate de femeia misterioasă pe care fiul său o scosese din mare, femeia care acum ocupa una dintre somptuoasele camere de pe puntea de jos.

O, cu siguranță că fața aceea atrăgătoare și trupul tînăr ascundeau o mulțime de secrete – toate care ar putea și vor fi folosite împotriva ei. Va dura numai cît să le scoți la iveală. Și nimeni nu putea dezgropa secrete precum colonelul Valerio și rețeaua sa de foști angajați CIA.

Se întinse languros, ca o pisică. „Eduardo e așa de naiv”, gîndi ea. „Poate că a cîștigat lupta asta, dar în nici un caz războiul. O, cu siguranță că nu.”

De fapt, era încă atât de tînăr și crud. Iar ea... ei bine, ea avea deja în spate o experiență de-o viață.

Dr. Vassiltchikov băgă lanterna-pix în buzunarul din dreapta al halatului, înghesui tensiometrul în cel din stînga, și își scoase stetoscopul din urechi, lăsîndu-l să atîrne în jurul gîtului.

– Inima, pulsul și tensiunea sînt normale, spuse ea. Uimitor, n-ai nici un fel de semne de șoc.

Stephanie rîse.

– Asta înseamnă că îmi dați un certificat de sănătate?

Doctorița aprobă.

– Nu e nimic în neregulă cu tine ce n-ar putea fi restabilit cu odihnă și aspirină. Avînd în vedere accidentul tău, aş spune că ești o lady foarte, foarte norocoasă.

– Sinteți a doua persoană care îmi spune asta, spuse Stephanie. În curînd am să ajung s-o cred și eu.

Doctorița îi aruncă o privire lungă, severă.

– *Te rog să crezi*, spuse ea.

Căpitanul Falcao lăsă primul ofițer la comanda computerizată, intră în cabina sa din sala motoarelor și închise ușa. Ridicînd receptorul telefonului interyaht, formă numărul biroului lui Ernesto.

– *Sim?* Vocea suna găunoasă de la un capăt la altul al firului.

– Sper că nu vă deranjez, domnule. E vorba de vasul de pe ecranul radar care ne-a urmărit de la Marbella.

Fu o pauză scurtă.

– *Que há de nouo?*

Căpitanul spuse:

– Nimic, domnule. Este încă la 18 km în urma noastră.

– Înțeleg.

– Să trec la acțiune? Putem lansa „*Larva*”, să-i înșelăm radarul. Probabil că, oricine ar fi, va urma semnalul fals. Sau aş putea trimite elicopterul în urmă, să arunce o privire...

– *Nao*, căpitane, spuse Ernesto. În situația dată, cred că nici una din măsurile astea nu e necesară.

– Foarte bine, domnule.

– În orice caz, continuă să mă ții la curent și anunță-mă dacă vasul își schimbă direcția sau se apropie.

În biroul său, Ernesto se ridică din spatele biroului masiv, cu computer-terminale încorporate și se îndreptă spre ușile de sticlă. Stătu acolo, privind gînditor peste

parapetul lustruit la apa răscolită de vas, și la orizontul încețoșat.

„Interesant”, se gîndi el. În spatele acelu orizont albastru, păstrînd distanța, dar urmărind în mod evident Chrysalis-ul, era o altă navă. „De ce?” se întrebă. “Cine ar putea fi? Paparazzi, întotdeauna în goană după fotografii cu bogătași și cu jucăriile lor de milioane de dolari? Nu, Paparazzi ar fi păstrat yahtul în limitele distanței focale a lentilelor sale telefoto. Atunci niște amatori de curiozități? Poate. Sau... Sau avea vreo legătură cu misteriosul pasager?”

16

Pe mare

În baia aferentă camerei sale, Stephanie se aplecă spre oglindă, deasupra chiuvetei de malachit. Reflecțiile multiple ce îi fură întoarse erau surprinzător de plăcute.

Da, se gândi, atât Eduardo, cât și Dr. Vassiltchikov au avut dreptate. A avea de ce să fie recunoscătoare.

Simțindu-se dintr-o dată de două ori mai bine, se decise că era timpul să-și facă apariția pe punte. Spera că rochia de crep, cu dungi roșii și albe, mulată pe corp și tenișii roșii vor fi suficiente. Găsi cealaltă pereche de ochelari de soare, cei cu rame în dungi roșii și albe, și-i puse și era gata să iasă.

Dar mai întâi mai avea ceva de făcut. Asta nu trebuia să fie o vacanță, își reaminti. Lucra sub acoperire și ajunsese la bordul acestui palat plutitor cu un scop precis. Era mai mult decât timpul să se apuce de treabă. Și, în primul rînd, va avea nevoie de *camera de filmat*.

Se încruntă deodată, își puse încet palmele pe coapse și aruncă o privire circulară asupra camerei ultraluxoase. Ciudat, se gândi, că n-am dat încă de ea. Știu că o aveam în camera de la Marbella, iar Eduardo mi-a spus că toate lucrurile mele au fost împachetate și aduse la bord...

Scoțîndu-și ochelarii de soare, își petrecu următoarele zece minute în căutări zadarnice prin toate colțurile camerei.

Era inutil. Găsi absolut toate celelalte lucruri – de la hainele proaspăt spălate și călcate pînă la pașaport, pînă la pachetele de tampoane și o pungă de fursecuri începută. Dar nu găsi ceea ce căuta.

Camera de filmat lipsea – împreună cu zece role de film alb-negru.

Stephanie stătu pe loc, rumegînd situația. Trei scenarii i se derulară rapid în minte, toate trei foarte plauzibile.

Unu: Camera a fost furată din hotel, înainte de a i se împacheta bagajul.

Doi: Cel care a fost trimis să-i ia bagajul și-a însușit camera de filmat.

Trei: Cineva de la bordul yahtului a decis că n-are nevoie de aparatul de filmat aici.

Posibilitatea ca bagajele să-i fi fost scotocite cu atenție o făcu să se simtă fericită că îi trimisese înapoi lui Sammy banda cu Lili și Guberoff – în caz că hoții sau alte forțe, mai sinistre, erau responsabile de dispariția camerei de filmat.

Ei bine, oricine ar fi fost, va afla destul de curînd. Între timp, va face ce făcuse la New York cu biletul pentru American Expres și cu toate celelalte lucruri care aveau pe ele numele Stephaniei Merlin sau inițialele lui – va părăsi camera fără ele.

Punîndu-și la loc ochelarii de soare, traversă camera, deschise ușa grea, lăcuită și ieși afară. Se trezi într-un coridor larg, cu pereți roșii lăcuiți și mochetă albă pufoasă, cu firele tăiate în formă de spirale. Privi uluită în jur. Nu văzuse niciodată un astfel de coridor – nicăieri. Nu pe uscat și nicium pe mare.

În jurul tavanului, o baghetă de aur sclipea ca minele regelui Solomon și de-a lungul pereților erau antichități neprețuite din Orientul Îndepărtat, închise în vitrine de sticlă – zeități cu mai multe brațe, figurine cu față serenă.

Dintr-o nișă tapetată cu oglinzi, un Buda înalt de patru picioare, negru cu auriu, plutind pe plexiglas, zîmbea inofensiv.

Ochii îi erau peste tot și nicăieri. Acesta nu era un palat plutitor! Era un muzeu plutitor! Dumnezeu mare! Nici măcar nu vroia să afle primele de asigurare. Cele pe un an erau probabil suficiente pentru a hrăni, îmbrăca și adăposti un mic oraș un timp nelimitat.

Coridorul și vitrinele de sticlă păreau că se întind la infinit.

Pentru o clipă se opri, nehotărîtă în ce direcție s-o apuce. Privi peste umăr și apoi din nou drept în față. Ambele capete ale holului arătau identic. Singura soluție părea să fie să-și urmeze instinctul. Eventual va ajunge la niște scări sau la o ușă; de aici, rămînea doar să urce o punte sau două sau trei.

Avînd acum o țintă, grăbi pasul. Antichitățile în vitrine de sticlă se schimbă apoi cu statui de bronz, dar avea timp să le privească mai tîrziu. Acum conta doar să-și găsească drumul, să se orienteze și să-și fixeze repere ca, de exemplu, acel mare Buda.

Fără să se uite în dreapta sau în stînga, intersectă un coridor lateral și aproape se ciocni de o femeie incredibil de frumoasă, îmbrăcată într-o pijama largă de mătase aqua și urmată îndeaproape de un membru al echipajului cu însemne de aviator pe uniformă.

– Hopa! se trezi ea spunînd, îmi pare tare rău! și tocmai vroia să-și continue drumul, cînd cuvintele femeii o opriră:

– Miss Williams! Vocea era cultivată, cu accent străin, muzicală.

Stephanie simți că i se ridică părul de pe ceafă și că fiori o străbat de-a lungul spinării, mîinilor și picioarelor. Ar fi recunoscut vocea asta oriunde.

Timpul făcu imposibilul, telescopînd elastic ceea ce păru o eternitate pînă cînd reuși să se liniștească. Stephanie simți că își pierde legătura cu realitatea. Inima îi bătea în

ritmul unei chitare bas și își putea auzi sîngele pulsînd violent în vene și artere.

Luptă să-și regăsească stăpînirea de sine și, cu picioarele tremurînd, se întoarse încet.

– Da?

Buzele Zarahei Böhn zîmbiră, dar ochii ei erau reci.

– Ce plăcere. Nu ne-am cunoscut încă, dar e timpul s-o facem. Sînt mama lui Eduardo. Vino. Întinse o mîină elegantă, foșnind din manșeta de mătase, încărcată cu brățări aqua și pink de coral. O să te conduc chiar eu pe puntea principală. Zîmbi, acum cu mîina pe brațul Stephaniei, forțînd-o blînd, dar ferm să-și schimbe direcția.

Stephanie se retrase reflex, cu trupul prins de un frison. Atît de rece mîina aceea! Atît de înghețată, ca de reptilă, ca și cum carnea ar fi fost... ei bine, nu chiar moartă, dar nici cu adevărat vie.

Iar timpul încă stătea pe loc – pentru simplul motiv că timpul *fusesse* oprit – sau, cel puțin, trecerea anilor fusesse încetinită!

Stephanie simți deodată începutul unei ameteți, iar gura i se umplu de salivă. Era imposibil! Femeia asta trebuia să fie un exemplar ciudat de asemănător și mult mai tînăr...

„Nu te încrezi în ochii tăi? Privește delicatețea oaselor feței! Nu pot fi decît ale Lilliei. Și înălțimea ei! Dumnezeu mare, are exact înălțimea Lilliei. Și cum rămîne cu prezența impunătoare și comportamentul regal?”

Ei bine, abia dacă arăta cu zece ani mai bătrînă decît în vechea fotografie de la Madame Balász!

Stephanie încercă să se concentreze. Femeia spunea ceva, dar cuvintele îi intrară pe o ureche și îi ieșiră pe cealaltă. Nu putea decît să se holbeze, știind că ar trebui să se abțină, dacă nu vrea să trezească suspiciune. Vocea muzicală deveni mai tăioasă, iar Stephanie privi fix în continuare, și apoi...

– *Monica!* Strigătul neașteptat veni din capătul îndepărtat al coridorului și monologul fu întrerupt.

Amîndouă femeile întoarseră capul în direcția vocii.

Era Eduardo. Alergînd desculț după ele, îmbrăcat doar în slip. Vitrinele de sticlă luminate aruncau scîlipiri roze pe torsul lui, în timp ce alerga.

– *Repede!* șuieră Zarah, înfingîndu-și degetele adînc în brațul Stephaniei. Pe aici! O împinse către un coridor lateral.

– *Monica!* urlă Eduardo după ele.

Fu un moment de confuzie. *Pe aici.* Apoi strigătul lui Eduardo. Stephanie o privi pe Zarah, apoi peste umăr către Eduardo, care cîștiga teren. Pe cine trebuia să asculte?

– *Repede!* se precipită Zarah.

– *Așteptați!* țipă Eduardo. *Stați pe loc!*

Pe aici! Așteptați! Stephanie auzi pe Zarah trăgînd adînc aer în piept la intervenția fiului ei, dar trăsăturile îi rămaseră imobile, ca o mască regală inexpressivă. Ca și cum ar fi ascultat de un ordin, bărbatul în uniformă de aviator se opri cu picioarele depărtate și mîinile la spate, în poziție de repaus.

Stephanie simțea ceva ireal în tabloul acesta, în care fusese prinsă. Femeia înghețată, ca un manechin perfect, strîngîndu-i brațul; bărbatul în uniformă, cu însemne de aviator, cu lentilele ochelarilor reflectînd imaginea ei; și Eduardo, adineauri departe și acum atît de apropiat, alergînd de parcă viața lui depindea de asta.

Ping! Sunetul fu mai mult o notă muzicală și Stephanie se întoarse spre locul de unde venea. Deși era ciudat, nu i se păru foarte curios că două panouri ale peretelui se depărtaseră, relevînd un lift ascuns. În el, o bătrînă doamnă îmbrăcată toată în galben stătea într-un scaun cu rotile, avînd pălărie galbenă, umbrelă de soare, acum închisă, și papuci asortați. Numai binoclul de mare putere de la gîtul ei era negru. Cu zgomot metalic, alunecă înainte, completînd acest bizar tablou.

Și apoi Eduardo, acoperit de sudoare și cu respirația tăiată, năvăli peste ei, cu pectoralii bine clădiți pulsînd de efort. Și, odată cu sosirea lui, totul păru să redevină pămîntean. Privind-o pe Stephanie, el îi luă mîna liberă într-ale sale.

Și în tot timpul acesta, ochii lui strălucitori, ca de onyx, își făceau drum în adîncul ei. Săpînd și arzînd și răscolind.

Niciodată pînă acum, ea nu simțise o privire atît de puternic hipnotică și de tulburătoare. Totuși, nu era o privire exclusiv sexuală. Era mult mai calculată și părea să cerceteze. Și – fu lovită ca de un șoc fizic – putea să-l *simtă* cum îi investiga fizicul, ca și intelectul, ca și cum ar fi putut vedea și înțelege cele mai ascunse secrete ale ei.

Stătu perfect nemișcată, fără să îndrăznească să respire, puterea voinței fiind singura care-i ținea picioarele să nu tremure.

– Rămii, reuși el, să îngaiame între două respirații întretăiate. La bord. Pe toată... durata... croazierei.

Ignoră mișcarea din cap a mamei sale în direcția lui, încruntarea dezaprobată a colonelului Valerio, exclamația de încîntare a bătrînei doamne. Era ca și cum el și Stephanie erau singurii oameni din carne și sînge de pe coridorul acela; ceilalți fuseseră reduși la fantome.

– Te rog. Te invit. Oficial. Respirația lui începea să-și revină. Și, cu toate că încă îi strîngea mîna, ar fi putut la fel de bine să-i țină capul în palme și s-o sărute, atît de intens intimă era privirea lui. Te rog... te rog, spune „da“!

– Dar Eduardo! se auzi vocea de argint a lui Zarah. *Quando*, te-ai gîndit că Miss Williams s-ar putea să aibă alte planuri?

– Nu te băga, mamă! Își răsuci sălbatic capul spre ea și fu barbar de mulțumit văzînd tresărirea ei. Apoi, întorcîndu-se spre Stephanie, expresia i se înmuie. Repetă, grăbit:

– Te rog?

– Ei bine, eu... începu Stephanie tremurat și aproape țipă, cînd unghiile lui Zarah se înfipseră brutal în brațul ei.

– Vezi, *querido*? zîmbi Zarah victorioasă. Invitații ca a ta necesită pregătiri din partea unui oaspete. Cu siguranță că o pui pe Miss Williams într-o situație jenantă! S-ar putea să aibă o slujbă la care trebuie să se întoarcă, sau poate n-a adus cu ea toate lucrurile necesare, sau...

– Cui îi pasă ce lucruri are la ea? Ochii lui sclipiră. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, asta nu-i o navă de croazieră! Nu e nevoie de ținută obligatorie. Apoi se întoarse către Stephanie, cu ochii împlinziți și rugători.

– Te rog, Monica! Numai zece zile.

– Ei bine, eu... ezită Stephanie.

Era consternată de dezaprobarea fâțișă a lui Zarah și simțea unghiile acelea ascuțite sfredelîndu-i brațul. Dar își riscase viața ca să ajungă la bordul acestui yacht și acum, că reușise, trebuia să rămînă să investigheze. Banda cu Boris Guberoff și Lili Schneider fusese în mod cert înregistrată aici; acum, instinctul ei de jurnalistă îi șoptea că acesta e locul unde trebuie să caute adevărul. Pe de altă parte, în adîncul inimii, știa că a găsit-o pe Lili. Nu că ar avea dovezi certe concrete, în favoarea acestui fapt. Nu avea de ales. Era marea ocazie. În vîrfurile căreia era un premiu neașteptat – Eduardo.

– Totul e atît de neașteptat, spuse slab, cu ceea ce credea a fi doza corespunzătoare de șovăială.

– Prea neașteptat, într-adevăr! spuse Zarah, explozînd avantajul, cu un zîmbet caustic.

– Dar totuși, izbucni Stephanie înainte de a realiza impactul propriilor ei cuvinte, aș fi fericită să accept!

Înăbușîndu-și un geamăt, Zarah îi dădu drumul la braț. Fața lui Eduardo se luminează într-un zîmbet satisfăcut.

– Minunat! exclamă el.

Pentru o clipă ce păru interminabilă, Zarah îl privi rece pe fiul ei. Apoi, ochii i se întoarseră spre Stephanie.

– Bun venit la bord, Miss Williams, spuse printre dinți. Și, într-un val furios aqua și pink, se întoarse pe tocuri și se depărtă.

Ca și cum ar fi răspuns unor ordine telepatice, colonelul Valerio luă poziție de drepti, se întoarse pe călcîie și o urmă.

Bătrîna doamnă își împreună fără zgomot mîinile cu pete senile, în semn de încîntare.

– Mă bucur pentru voi amîndoi! șopti ea, cu ochii albaștri, lăcrimoși, strălucind. Apoi întinse spre Stephanie o mîină fragilă, cu vene proeminente.

– Bine ai venit la bord, copilă! spuse călduros și rîse cu încîntare. Eu sînt bunica lui Eduardo, dar toată lumea îmi spune Zaza. Și tu va trebui să-mi spui la fel. Acum, sînt sigură că voi doi aveți lucruri mai bune de făcut decît să vă pierdeți vremea cu o femeie bătrîna. Duceți-vă! Duceți-vă!

Stephanie și Eduardo se priviră ca și cum făceau parte amîndoi dintr-o delicioasă conspirație.

Zaza bătu din palme cu zgomot.

Se întoarseră amîndoi spre ea.

Ea le făcu semne să se îndepărteze.

– Du-te și arată-i yahtul, Eduardo, comandă bătrîna. Și apoi, agițînd în aer umbrela închisă, strigă după el: Dar să nu îndrăznești să-i frîngi inima! Mă auzi?

17

Pe mare

Iată acum pe cel mai luxos yaht particular din lume. Niciodată înainte Stephanie nu mai văzuse atîta uluitoare risipă, atîta hedonism făţiş şi se îndoia că o să mai vadă vreodată. Şi cît de ultragios de descumpănitor că tot acest lux era încărcat pe o maşină gigantă, al' cărei unic scop era să-i transporte pe prea puţinii aleşi, cu o rată a consumului de combustibil pe pasager care era cu siguranţă cea mai ridicată din zona aceasta a Capului Canaveral.

Niciodată n-o interesaseră cîtuşi de puţin bărcile sau vapoarele pînă acum. Şalupa, un propulsor de ski nautic pe care îl încercase cîndva la Key West şi o croazieră suprasolicitantă, la bordul unui vas cu mii de turişti, în Caraibe – acestea erau toate experienţele maritime din viaţa ei.

Dar asta! Cu siguranţă întrecea orice imaginaţie – vasul gigant de dimensiunea unui hotel, cu lucrările de artă demne de un muzeu închise în cutii de sticlă sau rame ermetice; camera motoarelor întinzîndu-se pe trei etaje şi arătînd ca o gigantică bucătărie de restaurant, atît de strălucitor de curată era şi populată nu de maimuţe

cenușii, ci de un echipaj în uniforme albe, menținând în funcțiune motorul cu patru cilindri, de 7.340 cai putere.

Cum să privești atriumul circular, înconjurat de coloane de cristal înalte de 28 de picioare, cu acoperiș de plexiglas, ce putea fi deschis lăsînd cerul liber, printr-o simplă apăsare de buton; circuitul închis de televiziune, cu 63 de ecrane de recepționare; covoarele întinzîndu-se de la un perete la altul, țesute pe războaie computerizate, astfel încît vasta lor suprafață să fie absolut netedă, uniformă, fără vreo urmă de cusătură? Și ce să mai spui despre mica sală de cinematograf, cu ecranul larg, scaune din piele turcoaz perlată și o filmotecă de peste 5.000 de titluri? Sau de balustradele scăriilor, placate în aur de 18 carate? Sau de marele salon cu mozaic de marmură și oglinzi, ca să nu mai menționăm cele două fîntîni arteziene și vederea către mare din trei laturi?

Stephanie era copleșită. Și complet fascinată. Vroia să vadă totul în acest paradis obscen de parc de distracții plutitor. Se grăbea agitată, la brațul lui Eduardo, rugîndu-l să-i explice totul. Ca un copil încîntat, rătăcit într-un magazin de dulciuri, atingea și privea și digera lacom totul, iar entuziasmul și surpriza ei erau molipsitoare. În curînd, *e/o* trăgea pe *ea*, dorind să-i împărtășească miracolele oricărui colțisor și cotlon al acestui yaht, după care nu se prea omorîse niciodată înainte, pentru că a împărți cu ea bucuria era ceva special – ea făcea ca totul să fie pur, ca o distracție copilărească.

Sub cele cinci punți, el îi arătă cala înaltă de peste doi metri, protejată de uși ermetice contra umezelii, unde erau depozitate combustibilul și tancurile de apă și unde se găseau congelatoarele. Îi ordonă unui membru al echipajului să deschidă unul dintre gigantele refrigeratoare zidite în perete și, înfiorîndu-se de frig, ea putu admira interiorul, mirîndu-se de pulpele imense de vițel atîrnînd în cîrlige, de zecile de metri de sertare de oțel inoxidabil pline cu tot soiul de produse: pui, clapoane, găini, bibilici, potîrnichii, fazani, prepelițe. Un alt congelator era dedicat

exclusiv peștelui: somoni, tuna, creveți, nisetri, Serta-
rele cu produse de băcănie erau demne de un mic super-
market.

Explorarea ore în șir și ea ar fi dorit ca dimineața să nu se sfârșească niciodată. O conduse prin sectorul ocupat de echipaj, cu sala de mese, un mare salon, bucătărie, arătându-i că pînă și cel mai neînsemnat muncitor pe punte avea o cabină cu pat jos și baie aferentă.

– Condiții mai bune decît oferă cele mai multe nave de croazieră pasagerilor lor, spuse ea încet și el fu încîntat.

Bucătarul-șef îi însoți într-un tur prin enorma bucătărie de oțel inoxidabil, iar „pivnicerul” îi conduse într-o „pivniță” de vinuri cu temperatura controlată, cu rafturi în care erau depozitate cu grijă o mie de recolte de vinuri. Căpitanul Falcao însuși îi arătă Stephaniei camera motoarelor, cu sistemele de navigație computerizate și electronică dusă pînă la rang de artă.

În cabina radio văzură sistemul de comunicații, de care ar fi fost mîndru și un centru spațial. Hélio, tînărul tehnician de serviciu, fu încîntat să primească vizita unei femei atît de atrăgătoare și se dădu peste cap ca Stephanie să poată să asculte, arătându-i cum se putea da, un telefon prin satelit.

De la o punte la alta, Eduardo n-o slăbi o clipă. Se asigură că ea a înregistrat saunele ce erau ținute fierbinti 24 de ore pe zi și că le va folosi cît timp va sta la bord. Îi arătă panourile neprețuite Art Deco din salonul unde se lua masa; proveneau de pe celebrul pachetbot *Normandie*. Și o atenționă asupra formidabilului sistem electronic de securitate, incluzînd sonare subacvatice, care să protejeze împotriva posibilor pirați, a scafandrilor sau saboturilor.

Mai presus de toate, el fu încîntat să vadă cum se purta ea cu echipajul, entuziasmul ei natural și spontaneitatea sa cucerindu-i rapid pe toți, astfel încît, într-un timp neglijabil, toți îi mîncău din palmă. Curiozitatea ei debordantă, ușurința cu care comunica și zîmbetul radios

erau ca niște daruri neașteptate și el simți că, deși nu era regală ca mama lui și nu inspira frică, precum tatăl său, cucerea pe loc respectul sănătos al tuturor prin bucuria curată și inteligența pe care le arăta.

Pe puntea pe care era situat apartamentul ei, îi arătă celelalte camere de oaspeți, nelocuite, accentuând că toate aveau nume de fluturi. Acum, că menționase asta, ea observă că, inserat în fiecare ușă, era un exemplar montat în sticlă al fluturelui ce dădea numele apartamentului alături de o plăcuță de aur pe care era gravat numele popular cit și cel științific. Inutil de spus, culorile în care era decorat fiecare interior corespundeau cu ale speciei alese: apartamentul *Brintesia* era negru, alb și cenușiu; *Callophrys*, verde; *Deilephila*, pink și olive; *Libythea*, albastru-cenușiu cu orange.

– Tu, o înștiință el, ești în apartamentul *Lysandra*.

– Bleu-argintiu, negru și alb, murmură ea.

– Corect.

– Și al tău? întrebă. După ce fluture e numit?

– Al meu, rîse el, nu are un nume, slavă Domnului! Nici nu există măcar un singur decor în formă de fluture în el. Vezi, fluturii sînt pasiunea tatălui meu, explică el cu un zîmbet apologetic, nu a mea.

– Deci de aceea numele yahtului e *Chrysalis*? Îi aruncă o privire lungă. Din cauza interesului tatălui tău pentru fluturi?

– Mi-e teamă că da. El rînji cu toți dinții. Și ai văzut Magnumul din vană?

– Barca aceea gigantă cu vîsle?

– Da, zîmbi el. Se numește *Larva*.

Ea rîse.

– Sînt convinsă că pare teribil de obscen!

– O, foarte! O asigură el bucuros.

Se îndreptară spre bibliotecă, unde se plimbară printre rafturile de mahon zidite în perete, ce susțineau miile de volume de la o prăbușire ce ar fi putut fi cataclismică; el îi arătă sistemul de așezare a cărților – cele clasice, legate

în piele, ultimele apariții în domeniul prognozei financiare, al economiei de piață, precum și sute de volume dedicate exclusiv lepidopterelor.

– Știi, o întrebă, că, în stadiul de crisalidă, fluturii pot realmente să-și aleagă momentul când își vor începe scurta lor viață?

– Nu. Îl privi uimită. Cît de fascinant!

– Totuși, bineînțeles că nu-și pot prelungi durata de viață în felul ăsta. Mama Natură impune anumite limite.

– Și acestea? întrebă ea, trecîndu-și degetele peste cotoarele unor tomuri medicale groase, intimidante. Ce caută toate astea aici?

– A, astea, spuse el ușor stînjnit. Toate sînt legate de gerontologie. Este domeniul de specializare al doctoriței Vassiltchikov.

– Gerontologie... Încruntîndu-se, îl fixă o clipă. Nu înseamnă studiul îmbătrînirii?

– Ba da, aprobă el.

Inima ei bătuse tare și spinarea i se înfioră. „*Oh, da!*” se gîndi. *Cu siguranță că am ajuns în locul potrivit*”

Îl urmă aproape fără să-și dea seama în timp ce se grăbea să-i arate spitalul comasat al yahtului, dar echipat cu toate cele necesare. Abia înregistră turul pe care el i-l oferise prin cabinetele principale. Aparatul radiologic cu ecran de plumb. Electrocardiograful. Computer-tomograful, farmacia, laboratul de hematologie cu banca de sînge – aceasta din urmă o readuse brutal la realitate. Refrigeratorul pe care el îl deschise era încărcat cu probe din sîngele lui Eduardo, al tatălui său și al mamei sale, înghețate. O scutură un fior.

Se întoarse repede, simțind că-i vine greață. Eventualitățile macabre ce fuseseră anticipate o făceau să se simtă dezgustător; îi aminteau de propria mortalitate și de durata limitată a vieții.

El observă cît de palidă devenise.

– Nu te simți bine? o întrebă.

Cuprinzîndu-se cu brațele, Stephanie îngăimă, fără să se întoarcă:

– Ba da... Numai că...

Apoi schimbă subiectul, arătînd spre ușa curbă, opacă, de plastic din fața ei. Citi „ACCESUL INTERZIS” în cinci limbi, imprimat pe ea.

– Ce-i acolo? Întrebă, Sfîntul Graal?

– Nu. El veni lîngă ea. Acolo e domeniul doctoriței Vassiltchikov.

– Pot să-l văd? Întrebă, privindu-l cu colțul ochiului.

El clătină din cap.

– Îmi pare rău. Nimeni n-are voie înăuntru fără permisiunea specială a doctoriței. Inclusiv părinții mei și cu mine.

Stephanie fixă ușa. Autoritatea doctoriței Vassiltchikov asupra părinților lui o amuți o clipă. Cu siguranță trebuiau să existe motive serioase pentru ca nimănui să nu i se permită accesul dincolo de ușă.

– Și acolo? Arată spre altă ușă, cu același însemn identic „ACCESUL INTERZIS” Lîngă ea era o consolă de computer și trei monitoare video, zidite în perete, nici unul aprins în momentul acela. Ce-i dincolo de ușă?

– Camere speciale de tratament.

Stephanie privi ușa cu jînd. Ce n-ar fi dat pentru o ocazie de a trece de ea!

– Presupun că avem nevoie de permisiunea doctorului pentru a intra acolo, nu-i așa? murmură cu un oftat.

El rîse.

– Cum ai ghicit? Apoi o luă de braț și o întoarse blind spre ușa pe care veniseră.

– Cred că am văzut destul din spital. Pe de altă parte, a sosit timpul să-ți arăt și aria *mea* de activitate.

Îl privi. Își imagina ea doar sau el încerca să evite alte întrebări îndreptîndu-i atenția gentil spre altceva, spre distracții mai puțin tulburătoare?

După mai multe uși și un rînd de scări, el anunță:

– Am ajuns!

Stephanie se uită în jur. Se aflau într-o anticameră cilindrică din oțel inoxidabil, cu diametrul de aproximativ 2 metri, cu o ușă curbată, ca o trapă, avînd înscris pe ea în cinci limbi: FUMATUL ABSOLUT INTERZIS. Atît podeaua, cît și tavanul, erau dintr-un grătar de metal și plastic.

– Pe aici, spuse el, mîngîind trapa cu talpa, aici se află mîndria și pasiunea mea. Apoi arătă în jur spre pereții de oțel. Camera asta este pentru izolarea aerului. Ca să fiu sigur că nici un strop de aer sărat nu pătrunde înăuntru, să dăuneze colecției mele.

Îl privi apăsînd butoanele combinației electronice ce deschidea ușa. După o scurtă așteptare, ușa pe care intraseră se închise automat. Auzi un „*clinc*”, urmat de un gîșîit. Apoi simți cum un aer rece pătrundea de sus, în timp ce aerul existent era sorbit sub podea. Avu un frison la scăderea bruscă de temperatură și înghiți ca să atenueze schimbarea de presiune.

După circa 60 de secunde, aerul rece se opri, iar vacuumul de sub podea se închise. Liniștea bruscă era aproape stranie. Se auzi un nou fișîit ușor și trapa din fața lor alunecă într-o parte.

– Acum putem intra, spuse Eduardo, ajutînd-o să pășească în interiorul întunecat.

Simți miros de ulei și benzină. Cauciuc, vopsea și ceară.

El răsuci un întrerupător și lumina se aprinse.

Ea se înecă la vederea priveliștii din fața ei. Niciodată nu mai văzuse ceva asemănător, era aproape prea mult ca să fie adevărat, această mărturie a puterii fără margini a banului. Spațiul imens era... *un garaj pe mare?... un muzeu?... amîndouă?* Pentru că, parcată pe podeaua de cauciuc crenelat, era o colecție de mașini, cele mai strălucitoare pe care le văzuse vreodată.

Dar ce mașini erau! A le numi exotice sau de epocă ar fi însemnat o subapreciere! Era o colecție selectată a

celor mai minunate și mai rare vehicule pe patru roți construite vreodată. Toate unicate.

El o luă în brațe și înainte ca ea să realizeze ce se întâmplă, o strânse la piept. Cu capul lăsat pe spate, ea îl cercetă cu privirea, lung: își înclină capul spre ea și apoi gura lui o acoperi pe a ei.

Era ca și cum ar fi primit un șoc electric. Simți tensiunea coapselor lui, apăsate pe ale ei; îi simți penisul tare și propria ei căldură, ce o ametea.

Ochii i se lărgiră și îi respinse brațele. „*Dar abia dacă-l cunosc!*”

Și totuși, nu conta. Întreg trupul îi tînjea după el. Îi dorea sărutările pe buze, pe gît, pe sîni...

Ca un efort aproape supraomenesc, îl împinse la o parte și făcu un pas larg înapoi. Abia mai respira și obrații îi erau îmbujorați. Totul în ea pulsa rapid.

Se întoarse cu spatele brusc. Se simțea trădată de reacția ei fizică, de torentul de pasiune pe care îmbrățișarea lui îl iscase în ea.

Cum îl dorea! Dar nu-și putea permite asta. A-i ceda ar fi o greșeală. Oricum s-ar purta, nu trebuie să facă nimic în care să-l tragă și pe el. Se afla aici prin fraudă; Monica Williams nu exista. Dacă îi permitea s-o seducă, mai devreme sau mai târziu vor suferi amîndoi la revelația zguduitoarei fațade de minciuni pe care o construiseră în jurul ei.

– De ce mă respingi, Monica? o întrebă blînd. Nu ți-a plăcut? Sau ți-e frică de mine?

O atinse pe braț, dar ea se trase repede într-o parte. Totul în ea era în bruscă fierbere. Cum i-ar fi putut explica că îl dorea... că *avea nevoie de el*... dar că se afla acolo pentru un motiv anume – să iscodească, să spioneze și poate chiar să distrugă?

– E vorba de altcineva? o întrebă cu voce rănită.

Venise încet lîngă ea și o răsucise cu fața spre el. Ea țipă cînd el îi luă mîna, i-o ridică spre buze și îi sărută vîrfurile degetelor.

- Nu, te rog! suspină.
- Monica, o chemă blînd.

Ea tremura.

- Eduardo, *te rog*. Îl privi implorînd.

- De ce nu? Ochii lui îi susținură pe ai ei și penetrară adînc, adînc, în acel punct ascuns dinăuntrul ei în care ajunseseră și mai devreme, pe coridor.

- Nu sunt naiv, continuă el calm. Știu că o tînără femeie atît de specială ca tine trebuie să aibă deja o relație cu un bărbat, foarte norocos. Dar respect asta, Monica. Vorbesc serios.

Ea trase aer adînc. „O, Doamne!” se gîndi neliniștită. „De ce nu se oprește odată?”

El spuse:

- Știu că abia ne-am cunoscut... dar îți dai seama, nu-i așa? Simți și tu? Tot ce te rog e să acorzi o șansă relației dintre noi doi.

Genunchii ei erau moi și aerul i se păru deodată înăbușitor.

- Îți cer prea mult? repetă el liniștit.

- Nu... numai că... Se încruntă, căutînd o scuză adecvată, apoi fu salvată de zgomot: de undeva de afară veni huietul unui motor ce se punea în mișcare. Privi în jur la ușa ce vibra, la consolele de computer și la monitoarele video, ca și cum salvarea s-ar fi putut arăta de undeva, de acolo.

- E numai elicopterul, spuse el.

- Douăsprezece fix... murmură ea.

- Da, așa e, fu el suprins. De unde ai știut?

- O, după stomacul meu, minți ea repede. Totdeauna începe să facă zgomot la 12 fix. Poți să-ți potrivești ceasul după el.

Și se gîndi: „La naiba! Cît de proastă pot să fiu! Dacă nu sînt atentă, va ști că am urmărit yahtul și că sînt familiarizată cu zborul zilnic al elicopterului!”

- Dacă stomacul tău zice că e vremea să mîncăm, rîse el, de ce să-l dezamăgim?

– În regulă. Sînt moartă de foame!

– Dar mai întii... spuse blînd și o surprinse strîngînd-o în brațe și sărutînd-o din nou.

La început încercă să-l respingă, dar brațele lui o strîngeau prea tare și pînă la urmă cedă. Un nou șoc o străbătu cînd limba lui se aventură în gura ei, explorînd și mîngîind. Rezistența ei inițială se topi și îi răspunse la sărut.

Scoase un strigăt cînd el se desprinse de ea și o ținu departe, la o lungime de brațe. Ochii lui erau largi și luminoși.

– Mai bine mergem să luăm prînzul, șopti el, înainte să facem ceva ce nici unul dintre noi nu va regreta.

– Da, șopti ea cu un tremur. Mai bine mergem să luăm prînzul.

18

Pe mare

Prânzul fu în întregime rece; servit la o masă rotundă, drapată în mătase, într-unul din corturile de pe punte. Din farfurii în formă de fluture. În timp ce stăteau pe vechi scaune curbate venețiene.

Zarah. Toată în argintiu: pulover scurt de relon argintiu, cizme argintii pînă la gleznă cu tocuri ascuțite, turban argintiu cu pene în față, à la Theda Bara. Plus, pantaloni mulați de un argintiu metalizat, care-i făceau picioarele să arate ca mercurul viu. Abia ciugulise cîteva crudități aranjate artistic și o linguriță rasă de caviar și pescuise dintr-un vas un trandafir Sterling Silver. Acum îl ținea de tulpina lungă, dreaptă, fără spini și își trecea languros bobocul peste obraji, peste decolteu, apoi din nou la nas și la gură.

Cu capul într-o parte, Zaza era prăbușită în căruciorul cu roțile, unde se lăsase să cadă fericită în chiar mijlocul prânzului. Sforăia încetșor.

Eduardo, așezat în fața Stephaniei, devora o langustă prăjită, în timp ce se juca pe sub masă cu piciorul ei.

Iar Stephanie, luptînd să-și mențină o figură corespunzătoare, simula interes pentru ceea ce îi spunea Ernesto

de Veiga, în timp ce mînca tacticos caviar cu lingurița, fără altă garnitură și menținea conversația.

– Nu prea mai primim musafiri, spunea el, zîmbindu-i fermecător și ignorînd privirea aprigă a lui Zarah în direcția lui, mai ales o tînără atît de frumoasă ca dumneata. Am devenit foarte retrași, preocupați de propriul interes. Bineînțeles, ne ducem uneori la operă sau la cîte un concert. Dar viața noastră socială nu mai e ce era cîndva...

Se opri ca să înghită o linguriță de caviar, mușcînd delicat ca să-i simtă aroma în cerul gurii.

După ce înghiți, gesticulă cu lingurița, spunînd:

– De ce nu ne spui tu cîte ceva despre tine?

– Oh, dar sînt foarte puține lucruri de spus.

– Ba din contră! zîmbi Ernesto. Sînt sigur că sînt foarte multe de spus! De exemplu, îți place opera? Sau preferi muzica... ăă... propriei tale generații?

Stephanie mestecă o bucătică de homar.

– Ca să fiu sinceră, minți ea, nu prea știu mare lucru despre muzica clasică. Își ridică fruntea, simulînd o expresie gînditoare. Nu credeți că îmbătrînești pe măsură ce-ți dezvolti gustul pentru ea?

Ernesto o privi cu ochii umbriți și încuviință.

– Ai dreptate. Opera, ca și vinul bun, are nevoie de un *connaissanceur*. Amîndouă devin mai bune cu maturitatea și experiența.

Se întinse după pahar, îl clătină și inhală buchetul vinului.

– Încă îmi e imposibil să renunț la un vin vechi, cu aromă pură, deplină, spuse, luînd o înghițitură și punînd paharul pe masă. La fel cum mi se pare imposibil să renunț la vreuna din operele lui Richard Wagner.

– Totdeauna mi s-a părut Wagner greoi și nițel cam deprimant, spuse Stephanie.

– Într-adevăr? Ernesto părea surprins. Wagner? Deprimant? Se încruntă. Pentru mine e întotdeauna înălțător, cam în maniera serviciului divin.

- Mi-e teamă că nu sînt prea religioasă, admise Stephanie.

- Dar ești de acord că religia e necesară? întrebă Ernesto. Mai mîncă o linguriță de caviar.

- Vreți să spuneți în stilul lui Karl Marx? Ca un opiu pentru mase?

- O, Dumnezeule, nu! El chicoti. Vreau să spun - ca un *catalizator*. N-a fost religia, de-a lungul secolelor, un izvor de inspirație pentru cei mai buni artiști și compozitori? Rafael, Brahms, Michelangelo, Hendel, chiar și Dali. Spune-mi, Miss Williams. O privi întrebător. Îți place Dali?

- Ei bine, răspuse Stephanie rar, nu m-am gîndit niciodată cu adevărat. Dar presupun că era un tehnician teribil de bun.

- Criticii au lansat întotdeauna atacuri împotriva perfecțiunii tehnice, replică Ernesto. Dacă mă întreb pe mine, e un ultragiu! Mîine, spuse el, zburăm la Milano. Mirella Freni cîntă *Madame Butterfly* la La Scala. Avem o lojă permanentă acolo. Nu ți-ar plăcea să vii cu noi?

Pulsul Stephaniei se accelerează și își simți sîngele în obraji.

- Milano?... murmură ea, amintindu-și brusc vizita ei prea recentă acolo, la Boris Guberoff.

- O lojă a familiei la La Scala, explică Eduardo, e simbolul suprem al standardului social în Milano. Mai ales dacă e la primul balcon.

- Într-adevăr?

El încuviință.

- Mama iubește La Scala, continuă. Poate fiindcă are un vechi prieten la Milano. Întotdeauna se duc la spectacole împreună.

- Oh? fu tot ce putu Stephanie să spună.

- Da. E un fost pianist.

Inima Stephaniei se opri să bată ca și cum ceasul unei bombe și-ar fi încetat ticăitul. Și apoi, cînd bătaia se relua, era rapidă și neregulată.

– Cine e? se forță să întrebe, deși în adîncul inimii știa deja.

Ernesto zîmbi.

– E deja destul de cunoscut. Numele lui e Boris Guberoff. Cu siguranță că ai auzit de el?

– Numai după nume. Stephanie își vîrî repede nasul în paharul cu vin. Era prea tîrziu să-și dorească să fi renunțat la vizita pe care i-o făcuse lui Boris Guberoff; era în pom. Totuși, ce n-ar fi dat să-i vadă pe Ernesto, Zarah și Guberoff împreună! Dumnezeu știe ce ar mai fi putut afla! În orice caz, de un lucru era absolut sigură – nu va îndrăzni să se lase văzută de pianist în compania ei de acum. Fusese prea traumatizat de vizita ei ca s-o uite și s-ar putea să aibă un ochi prea ager ca să nu facă legătura între „Monica Williams” și „Virginia Wesson”. Nu. O nouă culoare și tunsoare ale părului și un nou nume s-ar putea să nu fie suficiente pentru un deghizaj. Există posibilitatea ca el s-o recunoască. Ea știa, de asemenea, intuitiv, că el nu va avea nici un scrupul în a trîmbița cu voce tare că ea era acolo prin fraudă. Ba dimpotrivă: va fi încîntat să se răzbune pe ea.

Eduardo îi spuse tatălui său:

– Sigur, dacă Monica preferă, am putea explora împreună insula Capri cît tu și mama vă veți afla la Milano. Se întoarce spre Stephanie cu sprîncenele ridicate întrebător.

Stephanie se simți rușinos de ușurată.

– N-am fost niciodată la Capri, spuse repede, cu ochii strălucind. Crezi că mi-ar plăcea?

– Tuturor le place Capri, spuse Ernesto.

– Hm... încercă Stephanie să nu se arate prea grăbită. Capri sună excitant. Dar la fel și La Scala. Pretinzînd că trebuie să se gîndească, își vîrî vîrfurile degetului în vin și îl lăsă să alunece în jurul paharului, făcîndu-l să vibreze. În final oftă și se lăsă pe spate. Bine. Dacă vremea va fi perfectă și cu promisiunea de plajă și înot...

– Vom lua Magnumul! Eduardo era încântat. Foarte bine! Atunci e hotărît!

De la depărtare, se auzi sunetul elicopterului apropiindu-se. Ernesto îl consideră ca un semnal să-și împingă înapoi scaunul și să se ridice în picioare. Întinse o mână către Zarah.

– Da, da, îl aud. Suspinînd, ea rupse ultima petală a trandafirului și o lăsă să cadă pe fața de masă. Apoi îl prinse pe Ernesto de mână și se ridică. Ne vedem la cină?

Eduardo încuviință.

– Bine. Zarah se întoarse spre Stephanie și înclină scurt din cap. Miss Williams, spuse fără expresie.

– La revedere, răspunse Stephanie politicoasă. Și vă mulțumesc mult pentru prînz. A fost încîntător

Zarah aprobă neatentă și Stephanie îi privi pe amîndoi, încă ținîndu-se de mână, cum se apropiară de locul de aterizare. Cînd ajunseră lîngă el, li se alătură colonelul Valerio și îi văzu pe toți cum priviră în direcția zgomotului, protejîndu-și privirea de soare cu palmele.

„Ce așteaptă”? se întrebă Stephanie. „Pe cine – sau ce? – poate aduce elicopterul?”

Și apoi Bell Jet Ranger-ul veni deasupra lor, umbrînd soarele cu masa lui uriașă. Stephanie scoase capul din cort și privi în sus. Țîntarul de metal era la 30 de metri în aer, rotindu-se ușor.

La stînga ei, Zaza se trezi cu un clipit și scoase un mic țipăt.

– O! spuse ea, confuză și privi în jur. Ei, cred că am visat...”

Dar fu imposibil să se mai audă ceva. Legănîndu-se, elicopterul coborî, stîrnind valuri calde de vînt, care risipiră orice conversație. Cortul vibră violent, apa din piscină tremură, iar ecranele de vînt din plexiglas gemură în ramele lor. Stephanie trebui să se retragă dinaintea palei de aer și, lîngă elicopter, o văzu pe Zarah susținîndu-și cu mîna turbanul de pe cap.

Fu o aterizare de maestru, executată pe tangajul proverbial. De îndată ce tălpicile se lipiră de centrul imensei litere „H” de pe punți, zgomotul motorului scăzu, odată cu turația elicei.

Aplecându-se în față, colonelul Valerio alergă să deschidă ușa pasagerilor. Dinăuntru, cineva îi înmână un container de plastic în alb și roșu, de dimensiunea unui termos, prevăzut cu un mîner. Ținându-l într-o mână, o întinse pe cealaltă ca să ajute o femeie mică, în halat alb, să coboare. Apoi, în timp ce pilotul încuia aparatul, cei patru se grăbiră spre cele mai apropiate scări și dispărură.

Stephanie se uită peste masă la Eduardo.

– Era Dr. Vassiltchikov, spuse gânditoare.

Eduardo nu se obosi să privească.

– Da, spuse el.

Stephanie se încruntă.

– Ducea ceva, ca un termos. Ce e înăuntru?

– Un medicament.

– Pentru ce?

– Cu mult timp în urmă; explică el, într-o excursie pe Amazon, părinții mei au căpătat o infecție oportunistă foarte rară. E incurabilă.

– Incurabilă!

El încuviință.

– Incurabilă și mortală. Din fericire, Dr. Vassiltchikov era cu ei și le-a prescris un tratament. Din păcate ar putea muri fără doze zilnice. Adăugă blînd: Acum știi de ce avem tot acest spital și camerele de tratament la bord.

– Și medicația trebuie să fie adusă în fiecare zi?

– În fiecare zi, aprobă el.

– Dar... cu siguranță că trebuie să aibă cantități suficiente stocate!

Eduardo clătină din cap.

– Nu înțelegi. Trebuie să fie produsă proaspăt în fiecare zi și folosită în termen de 24 de ore. Altfel, își pierde efectul.

Iar Stephanie se gîndi: „*Medicament? Sau elixirul tineretii eterne? Mă întreb... care dintre ele?*” Dar în loc să-i mai pună vreo întrebare lui Eduardo, exclamă:

– Oh, oh!

– Ce s-a întîmplat?

Își împinse scaunul înapoi și zîmbi rușinată.

– Trebuie să mă duc la toaletă. Mă întorc imediat. Nu trebuie să te ridici.

Dar el se dovedi un gentleman ca întotdeauna, așezîndu-se la loc abia după ce ea se depărtă. De îndată ce fu sigură că a ieșit din raza lui vizuală, ea grăbi pasul. Intrînd repede înăuntru, apucă balustrada de aur și coborî în fugă scările pe care Zarah, Ernesto, colonelul Valerio și Dr. Vassiltchikov abia le folosiseră. De pe puntea de jos putu auzi frînturi din conversația lor..

Recunoscătoare mochetei groase ce îi acoperea pașii, se grăbi să-i ajungă. Cînd ajunse pe puntea de jos, îi văzu îndreptîndu-se spre capătul coridorului, unde o lumină albă strălucitoare se arcuia ca un curcubeu.

Recunoscuse sursa aceluia efect de lumină imediat. Venea din atriumul central: era rezultatul razelor reflectate de coloanele de cristal. Apoi, văzîndu-l pe colonelul Valerio privind înapoi, se retrase repede după colț și se lipi de perete.

Numără pînă la cincisprezece, apoi scoase capul și aruncă o privire. Cei patru coborau acum scara curbă a atriumului, în frunte cu micuța doctoriță, colonelul Valerio, purtînd containerul, făcînd ariergarda.

Stephanie așteptă pînă ce capul lui dispăru din vedere și apoi fișni iute înainte. „Numai să nu dau nas în nas cu cineva”, gîndi îngrijorată, mărind viteza, pînă ajunse în atriumul octogonal, inundat de lumină.

Aici încetini și se apropie cu prudență. Făcu o rotație de 360°, spionînd în toate direcțiile.

Nu văzu pe nimeni, dar de jos se auzea murmur de voci. Mai bine să se grăbească, altfel o să-i piardă.

Cobori fără zgomot scările largi, acoperite cu mochetă. Coloanele masive de cristal o intimidau. Când atinse puntea de jos, cercetă sistematic coridorul, ușile, colțurile rotunjite. Fu ușurată să constate că nu se vedea nimeni, iar ea era deodată pe un teritoriu familiar. Fusese acolo mai devreme cu Eduardo și își amintea locul.

Coridorul era scurt, iar la capătul lui erau uși duble batante de sticlă.

Intrarea în spitalul de la bord.

Ezită, cu toate simțurile în alertă. Dacă își amintea corect, spitalul nu avea decît un set de uși duble; nu văzuse alte intrări sau ieșiri. Cel puțin, aceasta fusese impresia ei. Poate că exista și altă cale de acces – poate prin laboratorul misterios al doctoriței Vassiltchikov?

Inima Stephaniei îngheță și simți tensiunea în brațe, ca mici ace ascuțite.

Fixă cu privirea ușile. Să îndrăznească să intre și să spioneze ce fac ei acolo? Dar dacă va fi descoperită ținîndu-și sub supraveghere gazdele?

Își spuse că unele lucruri e mai bine să rămînă fără răspuns. Totuși, nu putu decît să arunce o privire lungă în susul scărilor cu mochetă groasă: necesitatea de a se întoarce și a le urca i se părea copleșitoare. Apoi, cînd ochii i se întoarseră spre ușile duble, inima începu să-i bată nebunește. Prin sticla transparentă, putu vedea că cineva se apropia dinăuntru spre ușă.

Cineva ieșea din spital! O va vedea – poate că a și văzut-o!

lute ca fulgerul, ieși din raza vizuală a intrusului, lipindu-se de cea mai apropiată coloană de cristal. Își ținu respirația, conștientă de mîinile umede și de ticul nervos al degetelor. Va fi oare văzută? Sau coloana clară, strălucitoare de lumină înghețată o va proteja?

Cîteva secunde tensionate se scurseră cu o încetineală înnebunitoare.

Nimic... nimic – și apoi auzi ușile spitalului deschizându-se și pocnind apoi închise, iar câteva clipe mai târziu îl văzu...

Colonelul Valerio! Trecînd chiar pe lîngă ea și pornind să urce scările. Atît de aproape, încît l-ar fi putut bate pe umăr, ar fi putut simți parfumul tare al loțiunii lui after-shave. Cu siguranță că a văzut-o! A mirosit-o! l-a simțit cumva prezența!

Dar el continuă să urce scările cu pasul acela militar ce-i era caracteristic.

Relaxarea fu dureroasă și îi umflă pieptul. În momentul în care el dispăru din vedere, ea alunecă din spatele coloanei și se grăbi spre intrarea spitalului. Lîngă uși, se opri și se lipi de perete. Apoi, cu grijă, aruncă o privire înăuntru, prin vizorul de sticlă.

Drumul era... liber? Era posibil? Ei bine, așa era – cel puțin cît putea vedea ea de acolo.

Trase aer adînc, împinse grijuliu ușa și se strecură înăuntru. Aruncă rapid o privire în jur.

Incredibil! Calea de acces chiar *era* liberă!

Se furișă pe vîrfuri, închizînd ușa fără zgomot. Printr-o ușă pe jumătate deschisă, auzi câteva voci conversînd încet. Ca fluturele proverbial atras de flacără, așa fu și Stephanie atrasă de ușa aceea. Se uită prin crăpătură cu un ochi.

Îi văzu pe Zarah și Ernesto așteptînd lîngă intrarea sălilor de tratament, în timp ce Dr. Vassiltchikov era ocupată lîngă consola computerului, apăsînd taste, cu termosul roșu cu alb pe cîntarul de lîngă ea. Pe cînd degetele cu unghii vopsite în roșu ale micuței doctorițe alunecau pe tastatură, ecranele video color începură să se lumineze pe rînd, ca monitoarele unui imperiu electronic – sau ca ale unui centru de control NASA.

Stephanie își ținu respirația, cu atenția încordată. Fiecare pătrățică a fiecărui ecran – erau 3 de cite 6, deci 18 cu toate – arăta un unghi diferit al aceleiași...

Sală de tratament? Galerie de artă? Care din ele?

Ochii Stephaniei cercetară monitoarele, de sus în jos, de la stînga la dreapta; din centru spre periferie, văzînd aceleași 18 unghiuri ale unui cocon monocromatic. Lumini estompate. Covoare bej, împărțite geometric. Două șezlonguri de piele cenușie, alăturate, fiecare ușor diferit, conturat pe forma unui anumit trup uman. Nu putu să nu observe cît de ireproșabil fuseseră asortate toate, astfel încît un aer de seninătate orientală se degaja din întreaga alcătuire, de la suprafețele cele mai dure la texturile cele mai moi: lac, piele, bronz, oțel. Și atîrnînd pe pereții tapetați cu pînză bej, artă. Artă de valoare. Muzeu de Artă Modernă. Un Kooning, un mare Helen Frankenthaler, un Hans Hofmann și un foarte lung și îngust Kenneth Nolan.

În mod straniu nu trio-ul viu era cel care o ținea pe Stephanie cu sufletul la gură, ci imaginile de pe circuitul închis, poate fiindcă, în subconștient, familiaritatea cu televiziunea îi întreținea agitația, frica de descoperiri...

Deodată, o voce îi captă atenția și ochii ei abandonară monitoarele, oprindu-se asupra doctoriței Vassiltchikov, care spunea ceva – în portugheză sau germană, Stephanie nu putu fi sigură. Îl văzu pe Ernesto întorcîndu-se ușor să murmure un răspuns, apoi auzi scala muzicală a rîsului cristalin al lui Zarah.

Cu toată pompa unui pianist în concert cîntînd ultima notă, Dr. Vassiltchikov apăsă o ultimă tastă și apucă termosul de mîner. Lăsînd monitoarele cuplate, se alătură lui Zarah și lui Ernesto lîngă intrarea în sala de tratament; scoase o bucată de plastic, ca o carte de credit din buzunarul halatului și o introduse într-o fantă a ușii. După o clipă de așteptare, se auziră cîteva mici zgomote electronice și o lumină galbenă clipi, apoi una verde și ușa alunecă într-o parte.

Dr. Vassiltchikov așteptă cu mîna întinsă, pînă ce cartea de permis îi fu înapoiată, o vîrî în buzunar și deschise drumul, trecînd dincolo de ușă cu picioarele subțiri, ca de pasăre. Stephanie aruncă o privire monitoarelor, dar se

pare că ușa nu ducea direct în camera aceea. Își întoarse ochii și o văzu pe Zarah scoțându-și bogatul turban argintiu și scuturându-și părul blond, des. Ernesto o luă de mână, o ajută să intre și apoi o urmă. Spre surpriza Stephaniei, ușa nu se închise automat ci rămase deschisă.

Relaxându-se puțin, se mișcă din spatele ușii întredeschise și se uită în jur, ochii ei căutând instinctiv pe pereți și pe tavan camerele dispozitivului de securitate. Nevăzînd nici una, respiră adînc, se hotărî repede și intră înăuntru. Se opri drept în fața monitoarelor video, destul de aproape pentru a vedea și cel mai mic detaliu al imaginilor de înaltă rezoluție. Ascultă atent, dar vocile pe care le auzea dincolo de ușă scădeau, părăind îndepărtate acum. Privi din nou la monitoare. Încă nimic, doar camera goală.

Poate își pierde vremea? Imaginîndu-și un munte unde era abia un mușuroi?

O mișcare bruscă pe monitoare îi captă atenția. Trio-ul intra în cameră, imaginile fiind transmise din 18 unghiuri diferite, astfel că Stephanie avu strania impresie că privește un film înregistrat cu 18 camere diferite.

Fiecare mișcare – Dr. Vassiltchikov așezînd termosul pe o masă de oțel, Zarah și Ernesto începînd să se dezbrace încet, tot timpul discutînd între ei ceva ce Stephanie nu putea să audă, felul în care Zarah ridică o pereche de căști și își lipi una dintre cupele pufoase de ureche, încruntîndu-se ușor pînă fu satisfăcută de ceea ce auzi – totul, fiecare mișcare și fiecare gest, avea aerul rutinei, al lucrului repetat de sute, poate mii, poate zeci de mii de ori înainte. Chiar și felul în care Dr. Vassiltchikov mînuia termosul, de parcă era o preoteasă executînd un ritual bine știut.

Brusc, unul dintre ecrane începu să nu mai funcționeze cum trebuie, transformînd imaginea în valuri oscilante. Stephanie încercă să ignore distorsiunea, păstrîndu-și privirea ațintită asupra termosului.

Nu că ar fi fost într-adevăr un termos. Acum putea spune că avea o formă deosebită de a containerului obișnuit; era mai gros și mai bombat la mijloc. De asemenea, avea o combinație cu cifru pe rama capacului. Totuși, arăta aproape ridicol de comun și insignifiant. Totuși, Dr. Vassiltchikov îl mînuia cu reverență, de parcă ar fi conținut relicvele unui sfînt. Răsuci butonul cifrului la stînga, apoi la dreapta, apoi din nou la stînga și, cu o mișcare exersată a mîinii, deșurubă capacul și îl ridică.

Deasupra se ridicară vapori... la trecerea de la rece la cald. Înăuntru era ceva congelat.

Stephanie fu descumpănită. De-ar înceta odată ecranul ăsta să oscileze! Era înnebunitor felul în care îi abătea atenția! Și tocmai cînd Dr. Vassiltchikov extrăgea ceva dinăuntru!

Făcîndu-și mîna dreaptă streășină la ochi, Stephanie se feri de săgețile luminoase și se trase instinctiv mai aproape de monitor: atenția îi fu captată de un cilindru subțire ce fusese suspendat în container. După ce doctorița îl scoase afară, Stephanie observă două tuburi de sticlă sigilate, protejate de cilindrul subțire din fire de plastic. Ridicînd cilindrul în lumină, doctorița inspectă tuburile, dădu din cap și le așeză la loc. Apoi, trăgînd spre ea un aparat cu panou de control, apăsă pe un buton și se uită în sus spre tavan.

Aproape imediat, de deasupra capului ei coborîră două brațe metalice identice, din oțel strălucitor. Stephaniei i se păru chiar că aude zgomotul lîn al motorului.

Cele două brațe se opriră, cu cîrligele de la capete ca niște gheare, la 30 de cm de tăblia mesei.

Multă grijă acum... Dr. Vassiltchikov ridică unul dintre tuburi din învelișul său și îl atașă cu grijă de una din ghearele de metal. Din nou, Stephaniei i se păru că aude un zumzet fin cînd brațul se strînse în jurul tubului de sticlă.

Privirea îi alunecă spre celălalt monitor, care oferea o perspectivă mai amplă. Acum o văzu pe Dr. Vassiltchikov

dintr-o parte, ridicînd cu grijă celălalt tub și plasîndu-l în al doilea braț metalic. Stephanie fu uimită de delicatețea cu care oțelul se strîngea în jurul sticlei. O privi pe doctoriță apăsînd un nou buton...

Tubulețe subțiri, de plastic. Dînd din cap ca pentru sine, Stephanie înțelese în sfîrșit. Era un soi de perfuzor.

Se dovedi că avea dreptate cînd doctorița deschise un dulap, scoase un pachet mic și rupse sigiliul hîrtiei de sterilizare. Folosi un ac hipodermic pentru a înțepa capătul fiecărui container de sticlă, înainte de a le atașa la perfuzoare.

Apoi alte butoane apăsate. Brațele metalice se ridicară acum rapid, cu tuburi cu tot. Foarte sus, aproape ieșind din vedere. Dr. Vassiltchikov răsuci două butoane, mișcîndu-le în tandem, ca și cum ar fi manevrat o jucărie teleghidată.

Bratele metalice, ascultătoare, glisară de-a lungul came-rei, trecînd pe lîngă învălmășeala de culori a lui Kooning și pe lîngă petele difuze ale lui Frankenthaler. Cu o manevră directă, doctorița le opri pe fiecare deasupra celor două șezlonguri.

Stephanie își mută privirea la alt monitor. Zarah era acum goală. Corpul ei, subțire și osos – ca o scîndură de sus pînă jos, cu excepția sînilor fermi – părea văzut printr-una din oglinzile distorsionate din parcurile de distracții; atît de ireal, angular, deformat părea. Stephanie îi privi mișcarea coastelor și a abdomenului supt cu fiecare respirație, fiecare mișcare fiind amplificată de liniște.

„Ce nu-i în regulă cu ea? se întrebă Stephanie. Cancer? Anorexie? Vanitate? Poate e una din acele victime ale modei care se înfometează bucuroase spre a deveni un perfect manechin pentru hainele lor? Numai dacă... lipsă de grăsime a corpului ei nu e un rezultat al bolii, medicației, sau...

Imortalității!”

Ochii ei se mutară repede la următorul monitor, care îi arăta pe Ernesto sub mai multe unghiuri. Din față. Din spate. Din lateral. Și el era complet gol și șocant de emaciat pentru constituția lui! Dar cel mai uimitor fapt, în ciuda cuplului gol, sau poate din cauza slăbiciunii, era că nu exista nimic sexual în nuditatea lor. Ba dimpotrivă, în mod curios, ambii păreau *asexuali*; androgini într-un mod straniu.

Pe ecran, Zarah îi luă mâna lui Ernesto. Împreună merseră spre cele două șezlonguri înguste; buzele li se mișcau, spunând ceva...

Ce? Cuvinte de alinare, de încurajare, poate bîrfe?

Stephanie se simți ca un spion, ca un băgăreț care trage cu ochiul pe gaura cheii. „*Ceea ce și sînt*“, gîndi ea, încercînd fără să reușească să-și ia ochii de la Ernesto, care o ajuta pe Zarah să se așeze pe cel mai mic dintre șezlonguri. Ea se întinse pe spate și apucă din spate căștile. El îi spuse ceva, iar ea zîmbi și îi atinse brațul cu afecțiune, înainte de a și le pune la urechi. Apoi el se așeză pe celălalt scaun și se lungi, mișcîndu-se în sus și în jos, să-și găsească o poziție confortabilă.

Stephaniei îi trecură o clipă prin minte sacrificiile umane pe altare păgîne.

Brusc, Dr. Vassiltchikov trecu prin fața ecranului, luînd-o prin surprindere pe Stephanie, care își mută repede privirea la celelalte monitoare, evitîndu-l pe cel stricat. După ce le parcurse pe toate, își concentră privirea pe al doilea din dreapta: Zarah cu căștile la urechi, întinsă, leneș, cu ochii închiși, cu un deget dirijînd încet rapsodia pe care numai ea o auzea.

Ochii Stephaniei se mutară pe ecranul alăturat: Ernesto, preocupat de comenzile electronice de pe scaunul său, mișcîndu-l în trei secțiuni, ca pe un pat de spital.

Și, pe un monitor de jos, Dr. Vassiltchikov. Cu capul pe spate, și brațele întinse, de parcă ar fi dirijat brațele metalice ce coborîră ușor pentru a se opri imediat deasupra scaunelor, unde ghearele metalice rotiră brusc tu-

burile cu fața în jos. Stephanie o privi pe doctoriță cum deschide un alt pachet steril și atașează un ac hipodermic la sfârșitul tubului lui Zarah. Dădu drumul perfuziei, goli tubul de aer și ridică ușor brațul lui Zarah.

„Au!” Stephanie simți efectiv durerea la plica propriului cot.

Curiozitatea, fascinația morbidă și acum repulsia – toate o ținură pe Stephanie cu ochii lipiți de ecran, ca pe un spectator la un film de groază, pe de o parte înspăimântat, pe de alta, neputînd să-și ia ochii de la imagine. Fața ei oglindea dezgustul cînd exprimă involuntar durerea înțepăturii în brațul lui Zarah.

Pe celălalt ecran, micuța doctoriță repetă ritualul intravenos cu Ernesto. Perfuziile curgeau încet... doctorul ajustă debitul... luminile din cameră scăzură ușor, pînă cînd numai tablourile mai rămaseră luminate... iar cei doi pacienți zăceau acolo, înconjurați de lux chiar și cînd perfuziile intravenoase îi hrăneau... *cu ce?*

Dar nu mai era timpul să facă presupuneri: pe monitoare, Stephanie o văzu pe Dr. Vassiltchikov îndreptîndu-se spre ușă.

– Prudentă, privind în urmă, Stephanie plecă tiptil și fără zgomot, la fel cum venise. Numai cînd ajunse la scările cu coloană de cristal își permise să alege. Eduardo aștepta și nu avea nici cea mai mică idee cît lipsise. Prea mult, cu siguranță, ca să folosească un drum pînă la toaletă drept scuză. „*Ar fi bine să inventez un motiv cît mai repede*”, se gîndi.

Telefonul sună în spitalul yahtului în timp ce Dr. Vassiltchikov tocmai ieșea. Ridică receptorul.

– Vassiltchikov. Ascultă o clipă. Un moment, căpitane. Îi aduse receptorul lui Ernesto.

Acesta îl luă.

– Mulțumesc, doctore.

Doctor Vassiltchikov înclină scurt din cap și părăsi sala de tratament, întorcîndu-se la stația sa de lucru, în fața monitoarelor.

Ernesto apăsă butonul de reluare a legăturii:

– Sim, Capıtao?

– În legătură cu vasul care ne urmărește, îl informă căpitanul Falcao.

– Da?

– Radarul nostru arată că e încă la 18 km în urma noastră. Doriți să iau vreo măsură?

– Un moment, capıtao. Ernesto întoarse capul spre Zarah. Zăcea pe spate, cu ochii închiși, ascultînd muzica sa favorită în căști: propria ei înregistrare a piesei „Der Freischütz“ din 1949, recent digitalizată. Era într-o lume a ei.

– *Nao*, Capıtao, spuse încet în receptor. Cred că nu e încă necesar să iei vreo măsură. Aruncă un ochi spre Zarah, ce era prea absorbită de muzica ei ca să audă ceva. Dar să rămînă totul între noi doi, da? Nu e cazul să alarmăm pe nimeni în mod inutil.

Cînd Stephanie se întoarse pe punte, Zaza și scaunul cu roțile dispăruseră; de asemenea și vasele murdare și bufetul. Orice urmă a prînzului fusese curățată.

Eduardo se ridică și apăru din cort cînd ea se apropie.

– Eram gata să pornesc o patrulă de căutare, spuse rînjind.

– Ea se gîndi: *„Legea lui Merlin: dacă spui o mincină, atunci fă-o să fie și utilă, la fel de bine.“*

– M-am oprit în camera mea să-mi iau aparatul de filmat, spuse, dar nu l-am găsit nicăierea. Se pare că lipsește. Se așeză. Crezi că a rămas la Marbella?

El își drese glasul.

– Cred c-am uitat să-ți spun.

– Ai uitat să-mi spui? Se încruntă. Să-mi spui ce?

Privirea lui deveni distantă.

– Părinții mei își protejează extrem intimitatea. Mi-e teamă că au alergie absolută la camere de luat vederi.

Ea îl fixă.

– Ce vrei să spui?

– Colonelul Valerio colecționează întotdeauna camelele oaspeților noștri cînd urcă prima dată la bord. Zîmbi și ridică din umeri a neputință. Evident, de vreme ce ai aterizat în mijlocul nostru în felul pe care îl știi, n-a putut să te informeze. Probabil că a luat aparatul cu el și l-a încuiat undeva, pentru a fi în siguranță.

– Înțeleg, spuse ea.

El se apropie, îi luă amîndouă mîinile într-ale sale și o privi îngrijorat. O briză trecătoare răscoli părul Stephaniei, ridicîndu-i bretonul ca pe o aripă moale.

– Sper că nu ești supărată.

– Nu, îi răspunse. Acum, că mi-ai explicat totul, cum aș putea să fiu?

– Bine. Sînt bucuros că te-ai întors la timp.

– De ce? Ea ridică privirea. Eram gata să ratez ceva?

El îi dădu drumul la o mîină, o păstră pe cealaltă și o trase după el către partea dinspre port a punții. Apăsă pe un buton și ecranele de vînt din plexiglas se retraseră în lăcașurile lor.

El se aplecă peste bord și arătă în față.

– Asta, spuse, întorcîndu-se și privind-o, cu părul răscolit de vînt. Aproape că ai ratat asta.

Acum se aplecă și ea peste bord. Și acolo, aproape de orizont, ceva cețos și albăstrui se ridica din mare.

El se dădu înapoi și o cuprinse cu brațul după umeri. Strîngînd-o spre el, spuse blînd:

– Capri! Gîndește-te numai! E toată a noastră, s-o descoperim!

19

Capri

Această îngrămădire de stînci ascuțite, măslini, pini înalți, plopi singuratici, ierburi și sălbăticiie fusese insula lui Augustus și Tiberius. Și încă era magică și azi, un Eden de opal într-o mare azurie, cum fusese acum douăzeci de secole, cînd era reședința împăraților romani. Dacă există într-adevăr un paradis al îndrăgostiților, acesta este Capri.

Stephanie simțea că se topește sub strălucirea soarelui.

Se întreba deseori: „E oare insula cu adevărat vrăjită? Sau e de vină Eduardo?”

Porniseră în zori, doar ei doi, înainte ca feriboturile și bărcile din Napoli să înceapă revărsarea valurilor de turiști în toate direcțiile.

Acum, cu soarele la zenit, se aflau ancorați de rocile în formă de cuib de la Faraglioni, iar marea era lucioasă, ca o folie de aluminiu.

După *Chrysalis*, barca de 2 m lungime, cu vîșle, acoperită cu paravane de vînt de jur împrejur, părea minunat de intimă – propria lor insulă de pluș, desprinsă parcă din rocile paleolitice.

Suspînînd încîntată, Stephanie își desfăcu bretelele costumului de baie și se răsuci pe burtă, oferindu-și spatele soarelui.

Zîmbi cu o imensă plăcere.

Eduardo stătea întins lîngă ea, sărbătorind cu Dom Pérignon, caviar de morun și cu prezența ei.

– Mai vrei șampanie? întrebă.

– Hmm... Se întinse după pahar și îl oferî spre a fi reumplut. Apoi îl ținu sub nas, savurînd jocul bulelor de gaz. Se întinse languros, „Numai noi doi!” gîndi încălzită.

Sorbînd din șampanie, reflectă visătoare la ultimele șase ore.

Magia începuse devreme.

– O să explorăm cît putem înainte să sosească turiștii, îi spuse pe drumul de la *Chrysalis* către țârm. Apoi vom căuta un loc pustiu minunat, vom arunca ancora, vom înota și vom prînzî. Putem vizita insula mai tîrziu, după ce pleacă toate hoardele... poate chiar ne vom permite o cină tîrzie la Al Grotino.

– Sună formidabil, îi răspunse ea.

Și așa și fusese. Niciodată nu mai văzuse un loc atît de frumos și de încîntător. Îi spuse:

– Aici te simți ca în Grădina Edenului.

El zîmbise:

– Și așa devreme, ne putem imagina ușor că sîntem Adam și Eva.

Merseră pe jos aproape o oră pînă la Villa Jovis, iar priveliștea ce îți tăia respirația compensa din plin efortul.

– Aici a fost palatul lui Tiberius, îi explică Eduardo în timp ce străbăteau grădinile vilei, terasele, șirurile de trepte. Ca toate locurile minunate din Capri și acesta era accesibil numai cu piciorul.

Soarele creștea în tărie, dar era o briză plăcută; se menținea răcoarea și datorită arborilor înfloriți ce umbreau aleile. Parfumurile și culorile!... Oriunde privea, peste ziduri și stînci, florile se revărsau ca o lavă vegetală. Insula era o grădină suspendată, cu mușcate, crini, caprifoi, trandafiri și arbori – salcîmi galbeni, brazi pitici,

tei aromat. Pe drumul de înapoiere spre oraș, Eduardo îi arătă, pe Via Camarelle, imaginea mînăstirii Carthusiene încadrată complet de flori.

– De vreme ce sîntem aici, îi spuse Eduardo, trebuie să vedem neapărat grădinile lui Augustus. Nu sînt decît cîteva minute pe jos pînă acolo...

Așa că se aventurară în direcția lor și ea fu fericită că o făcură. Întîlnei acolo cele mai incredibile specii de copaci și arbuști și flori, unele pe care nici nu le recunosc, iar culorile exotice erau amețitoare. El îi spuse că pe insulă creșteau 850 de specii diferite de flori și o conduse pe terase.

Priveliștea îți tăia respirația și cuvintele erau prea puține pentru a o descrie, așa că o admirară în tăcere. Stîncile vestice erau impresionante, iar pe țârm, din marea bordată cu săgeți argintii de spumă, se înălțau stîncile ca niște cuiburi ale lui Faraglioni.

După un timp, Eduardo se ridică.

– Ce-ai zice să înotăm puțin?

Ea încă zăcea cu fața în jos, pe perne.

– Hmm! Căscă și se mișcă ușor. Du-te tu înainte. Trebuie să-mi leg sutienul la loc.

– Lasă-mă să te ajut.

Îngenunchind lîngă ea, o ajută legîndu-i bretelele și ea gemu ușor cînd atingerea degetelor lui îi trimise curenți electrici în tot corpul. El îi văzu mușchii delicați contractîndu-se sub pielea netedă și, încurajat de reacția ei, îi trecu foarte încet un deget de-a lungul coloanei.

Spatele ei se arcui și o putu auzi cum respiră adînc.

Atunci o întoarse și își apăsă înfometat buzele peste ale ei, capturîndu-i gura.

– Dragostea mea, murmură el, dragostea mea...

Poate că aceste cuvinte erau magice... Sau climatul afrodisiac și dimineața romantică? Sau era de vină șampania pe care o băuse? Dar oricare ar fi fost motivul, ea se simți cuprinsă de dorință și brațele sale fine îi înconjurară gîtul, iar buzele îi întoarseră sărutul.

Se devorau unul pe altul, doi canibali înfomețați, savurându-și sălbatic carnea unul altuia.

El se răsuci pe spate și o trase peste el.

Ea gemu când îl simți desfăcându-i sutienul costumului de baie. Simpla lui atingere răscolea totul în ea, o îmbăta de dorință și toată pielea îi era străbătută de mici fiori.

Apoi, el îi trase sutienul strîmt supraelastic și sîinii îi țîșniră liberi, plini și puternici, cu sfîrcurile excitate, răsărind ferme în mijlocul sfîrcurilor violete.

Pentru o clipă el putu doar să o privească, ochii lui alunecînd peste curbele perfecte ale trupului ei. Apoi mîinile lui începură să exploreze. Îi prinseră sîinii. Îi mîngîiară toracele fragil. Îi urmăriră abdomenul plat, ferm, ce se ridica și cobora la fiecare respirație.

Ea țîpă când el îi trase în jos pe coapse și peste picioare slipul costumului de baie. Acum era complet goală, cu părul pubic recent vopsit ca o săgeată misterioasă, învițînd. Coapsele îi erau umede.

Acum era rîndul ei să-l dezbrace. Ca o penitență, îngenunche lîngă el și îi trase slipul în jos. Cei cîțiva centimetri de spandex albastru-electric îi sclipiră între degete, apoi penisul lui țîșni liber. Arăta atît de lung, atît de tare și gros și ferm; mirosea atît de curat și de masculin. Ea își înclină capul solemn, pînă ce buzele ei îl atinseră, iar el îi prinse bărbia și îi ridică încet capul cu vîrf de degetului. Privindu-l în ochi, ea îi sărută penisul. Glandul roșu fremătă de parcă ar fi avut o viață proprie.

Încă privindu-l, ea îi apucă delicat cu mîna penisul, strîngîndu-l. Își trecu încet limba de-a lungul lui.

Acum, mîinile lui o apucară grăbite, iar bruschețea mișcării o luă prin surprindere. Gentil, el o culcă jos pe perne și într-o clipă fu peste ea, carne peste carne, viață peste viață.

Ea se cutremură de plăcere. Atît de perfect era acest moment! Atît de ațîțător, să-i simtă trupul gol peste al ei, sub cerul vast, senin. Dori să-i ofere și trupul și sufletul.

–Te iubesc, îi șopti el cu gura lipită de a ei.

Ea nu-i răspunse, dar îl privi cu o expresie sălbatică, de abandon.

Se îmbrățișară strâns. Se luptară ca doi dușmani. Se răsuciră încă o dată și încă o dată, cu pasiune arzândă.

Stephanie se zbatu sub puterea lui. Eduardo avea atîta forță, atîta putere în mușchii tari, în trupul viril. Atîta grabă și dorință abia ținute în friu.

Apoi el îi prinse mîinile și o imobiliză sub el. Instinctiv, ea se zbatu să se elibereze, dar buzele lui tandre o calmară și se abandonă în puterea lui.

Sunete. Lumea se reduse la zgomotul sărutărilor. Gura lui îi explora sîinii, limba lui trasînd spirale delicate întîi în jurul unui sfîrc, apoi al celuiilalt.

Ea zăcu pur și simplu acolo, cu fața în soare, ca un sacrificiu pe un altar păgîn, buzele lui aducîndu-i omagii indescriptibile. Acum se juca blînd cu unul din sfîrcurile ei. Rulîndu-l între dinți, îi dădu drumul la mîna dreaptă, pentru a-i putea prinde și celălalt sfîrc.

Ea se zvîrcoli sub el în timp ce o excita. Valuri de plăcere și durere o năpădiră; un țipăt înăbușit îi scăpă de pe buze.

Cu sfîrcul încă în gură, el își ridică privirea spre fața ei, dar ea păstra o concentrare adîncă, iar ochii ei fixau un punct pe cer. El se aplecă din nou. Și din nou ea țipă. Dar acum ochii i se închiseră și gura se deschise larg, parcă s-ar fi sufocat, parcă ar fi respirat plăcere cu fiecare gură de aer.

Încet, el își mișcă gura tot mai jos, tot mai jos pînă la ombilicul ei... limba răsucindu-i-se în el, buzele lui sugîndu-l. Un tremur aproape de orgasm îi scutură trupul și țipă încă și mai tare.

Apoi el coborî și mai jos, îi cuprinse fesele și își îngropă fața în poala ei. Trupul ei se arcui. Fesele i se ridicară de pe perne. Își împinse pelvisul spre fața lui, iar mîinile îi ținură capul captiv, în timp ce strigă:

– Eduardo, nu suport! Oh, Eduardo, nu suport! Nu pot! Nu pot! Iar trupul ei avu un spasm și respirația îi explodă într-un gîfuit în clipa în care atinse orgasmul.

Simțindu-și propriul torent năvălind, el se aruncă peste ea. Ea era pregătită și umedă și gemu în delir când el își făcu loc în ea, apoi fură încătușați împreună în acea îmbrățișare eternă care este izvorul vieții.

Mișcările lui începură încet. Crescură apoi ferm, progresiv. Sub el, ea gemu și tremură, cu coapsele ridicându-i-se lacome să-l întâmpine.

Mai adânc, mai adânc, mai adânc! Sîngele îi pocnea lui Eduardo în urechi. Inima îi bătu nebunește. Totul fu redus la senzațiile penisului. Își lăsă capul pe spate și strînse din dinți. Simți mușchii ei fermi, strîngîndu-se în jurul lui, capturîndu-l.

Mai repede, mai repede, mai repede! Aici, între picioarele ei, unde ea vibra ca o coardă sub el. Unde erau uniți prin sex și nu exista nimic pe pămînt să-i despartă.

Apoi trupul ei se arcui din nou în spasme și al doilea orgasm o cuprinse cu totul.

– Eduardo! gemu ea. Oh, Eduardo! Mor! Mor...

Cu cruzime acum, el o asaltă într-o cursă vitală. Apucîndu-i fesele în palme, îi ridică sus coapsele. Plonjă în ea, apoi ieși, apoi din nou înăuntru și din nou afară! Gemetele ei sfîșietoare se ridicară spre cer, se reflectară în stînci și își purtară ecoul peste apă.

Și, în final, el nu se mai putu abține. Propriul lui geamăt se amestecă spre cer cu al ei și sucurile vieții țîșniră cu forță, chiar când trupul ei era cuprins de un nou val de convulsii.

Coapsele lui se încordară pentru ultima oară, apoi se relaxă. Respirînd greu, el îi dădu drumul și se prăbuși lîngă ea pe perne, amîndoi încă înlănțuiți. Stephanie se lipi de el, cu degetele încă săpînd în brațele lui în timp ce îi șopti:

– Te iubesc, Eduardo, te iubesc...

20

Capri

Turiștii de peste zi se înapoiaseră pe continent, iar Al Grottino era supraaglomerat. Cu paharul de vin în mână, Stephanie privi în jur la camera văruiată în alb, cu tavan boltit. Restaurantul era situat pe Via Langano, una din acele „*viuzzi*” ca niște tunele ce treceau drept străzi, iar clientela sa devotată era formată din localnici, oaspeți ai hotelurilor de pe insulă, rezidenți temporari ce aveau aici vile de vacanță sau expatriați ce găsiseră paradisul și rămăseseră în el.

Așezînd jos paharul, ea îi zîmbi peste masă lui Eduardo. Totul radia în ființa ei: obrajii încălziiți, ochii strălucind de împlinire.

– Locul ăsta e minunat, spuse moale, apucînd un bețișor subțire de zucchini și mușcînd jumătate din el. Mestecă lent, savurînd gustul și, cu un impuls brusc, se întinse peste masă și îi vîrî lui în gură cealaltă jumătate.

Buzele lui supseră zucchini-ul cu degete cu tot.

– Eduardo! rîse ea, ușor stînjenită. Ce-o să creadă lumea care ne vede?

– Că sîntem amanți. Rînji satisfăcut. Știu că ar trebui să mă port frumos, dar – vocea îi deveni o șoaptă – ade-

vărul e că nu mă pot abține. Vezi, aici e vorba de un blestem străvechi ce planează deasupra tuturor bărbaților din familia mea!

– Înțeleg, spuse ea, rotunjindu-și ochii. Genetic, nu-i așa? Ca setea de sînge uman?

– Și ca scăldatul în razele lunii, încuviință el ferm. Ceva exact de felul ăsta.

Ea își sprijini bărbia în palmă și zîmbi. Curios... simțea ca și cum n-ar fi existat decît doi oameni în acest restaurant... doar doi oameni pe întreg pămîntul.

Eduardo îi răspunse la zîmbet.

– La ce te gîndești?

Ochii ei erau larg deschiși.

– M-ai crede dacă ți-aș spune cît sînt de fericită? suspină încet. Cît de magică a fost ziua de azi?

– E exact ce gîndeam și eu.

– Cît aș vrea ca ziua asta să nu se termine niciodată!

– Nu trebuie neapărat să se termine.

Ea se încruntă.

– Nu... nu înțeleg.

El o privi intens.

– Cînd croaziera se va sfîrși, vino cu noi în Brazilia! Ochii lui negri erau ca o săgeată vie făcîndu-și loc prin ea. În felul ăsta, am putea fi împreună.

– Eduardo! Ea rămase pur și simplu cu gura căscată. Ți-ai pierdut mințile?

El zîmbi.

– Niciodată nu m-am simțit mai sănătos și mai fericit în întreaga mea viață. Tăcu o clipă. Ei? Ce spui?

Ea îl fixă o clipă, apoi clătină din cap încet.

– Amîndoi știm că e imposibil.

El se întinse peste masă și îi prinse mîinile. Ridicîndu-le pe rînd, le sărută fiecare deget, gentil.

– Și de ce visele noastre n-ar deveni realitate? o întrebă calm.

– Dar abia ne-am cunoscut! Nu știi nimic despre mine!

– Dimpotrivă, răspunse solemn, știu tot ce cred că e important.

Ea clătină din cap și își plecă ochii, studiind fața de masă.

– Nu, Eduardo, spuse cu o șoaptă chinuită, nu știi.

El zîmbi.

– De ce te preocupă asta, dacă mie nu-mi pasă?

– Pentru că... Respiră adînc și sîngele îi năvăli în obraji. Pentru că ceea ce nu știi ar putea să te rănească mult în viitor! izbucni ea.

El rîse indulgent.

– O, Monica! Încetează să mai fii atît de melodramatică! Dumnezeuule! Știu că te-am pescuit din mare ca pe o sirenă, dar tu faci ca asta să sune ca și cînd ai ascunde cel mai sordid trecut!

Ea rămase tăcută.

– Și apoi, dacă refuzi să vii în Brazilia cu mine, vreau să știu motivul.

– Ei bine... în primul rînd că... nu știu nici un cuvînt în portugheză!

El zîmbi.

– Îndrăznesc să afirm că o vei prinde foarte repede. Și, pe lîngă asta, nici n-ai nevoie de fapt s-o vorbești. Majoritatea oamenilor cu care vei veni în contact vorbesc fluent engleza.

– Eduardo, totul e atît de brusc! Vreau să spun... cum o să mă întrețin? Refuz să fiu întreținută de tine și nu voi avea o slujbă care să mă aștepte, așa că... \

El dădu din mîină nepăsător.

– Toate astea vor fi aranjate cît ai clipi din ochi. Poți să ai orice slujbă dorești. Era ironic în zîmbetul lui și, de asemenea și umor. Grupo da Veiga S.A. *este* Brazilia, să știi.

– Dar... nici măcar nu știi în ce domeniu sînt specializată! protestă ea.

El rîse.

– Sînt sigur că există pe undeva ceva potrivit pentru tine. Marină, cherestea, minerit, genetică, software, petrol, artizanat, farmaceutice, o companie aeriană... alege, noi deținem totul. Așa că, voila! Dădu un bobîrnac marginii paharului, scoțînd un clinchet sonor. Vei avea o carieră în domeniul pe care îl alegi!

– Ca în povești, murmură ea cu o grimasă.

– Ca în povești, fu el de acord. Și acum, spuse, punîndu-și pe buze ambele arătătoare, spune-mi. Mai poți găsi alte scuze ca să nu vii cu mine în Brazilia?

Stephanie sorbi repede din vin.

– În timp, sînt convinsă că voi mai putea găsi cîteva. Dar în clipa asta... Se opri în mijlocul cuvîntului, vîrsînd vinul pe masă, cînd un scîncet ascuțit răsună amuțînd-o și pe ea și întregul restaurant.

Capul ei se întoarse reflex spre intrare. Văzu acum sursa zgomotului. Un chelner prinsese de guler un puști și îl împingea afară în șuturi.

– *Aiuto!* Băiețașul urla ca un animal sălbatic. *Aiuto!* *Aiuto!*

Era slăbănog, cu părul creț. Stephanie își spuse că nu putea să aibă mai mult de 7-8 ani. Purta pantaloni scurți, teniși cu două numere mai mari și un tricou decolorat cu Bon Jovi.

– Ce cruzime! exclamă cu milă. Ce-și închipuie chelnerul ăla că face? Îl rănește pe copil!

Eduardo se răsucise și el pe scaun să vadă despre ce era vorba. Se întoarse spre ea.

– Copil? Hoț de buzunare local i se potrivește mai bine.

Stephanie fu indignată de ceea ce crezu că era o duritate blazată la Eduardo. Ochii îi sclipiră mînioși.

– Poate că bietului de el îi e foame! Te-ai gîndit vreo clipă la asta?

Dar, înainte ca Eduardo să poată să răspundă, un grohăit sonor se auzi din partea chelnerului și ochii acestuia

se holbară în mod comic. Îndoindu-se de durere, îi dădu drumul puștiului, care tocmai îl lovise sub centură.

Băiatul nu ezită. Acum, că era liber, se topi ca argintul viu printre șirurile de mese.

Și vînătoarea începu.

Alți doi chelneri o luară la fugă încercînd să-l prindă în colț, dar fu în zadar. Agil ca o veveriță, copilul năvăli peste ei și se tîrî repede sub o masă.

– lute mititelul! exclamă Stephanie cu admirație. Și alunecos. Uite ce repede se mișcă!

Tocmai cînd spunea asta, îi văzu capul răsărind pe partea cealaltă a mesei pentru a sonda teritoriul. Văzînd un chelner care se apropia, copilul dispăru repede din vedere, pentru a apărea la două mese mai încolo, unde nimeri drept între două brațe ce îl așteptau.

Puștiul mai făcu un ultim efort disperat. Răsucindu-se pe jumătate, strigă ceva într-o italiană rapidă și arată direct de-a lungul încăperii spre...

Eduardo.

Stephanie ridică din sprîncene mirată.

– *Aspettare!* chemă Eduardo și îi făcu semn chelnerului să aducă băiatul.

Cînd acesta fu așezat la masa lor, Eduardo îi vorbi într-o italiană fluentă, iar acesta îi răspunse cu o staccata repezită.

– *Quando? Che?* întrebă Eduardo.

Copilul răspunse ceva, iar Eduardo se întoarse spre Stephanie.

– Poți să mă scuzi o clipă? întrebă calm, împingîndu-și scaunul în spate.

Stephanie avu brusc o presimțire.

– Ce s-a întîmplat?

– Se pare, spuse Eduardo calm, că un alt vas a lovit Magnumul. Mă duc jos pe chei să văd ce stricăciuni sînt.

Ea îi dădu drumul la braț și prinse să se ridice.

– Vin cu tine.

– Te rog, Monica. Fă-ne amîndorura o favoare și stai aici! Cred că pot rezolvă totul mai repede singur.

– Dacă așa crezi... spuse cu îndoială.

– Sînt convins, replică el. O să iau funicularul și la ducere și la întoarcere. O să vezi. Am să mă întorc imediat.

Ea încuviință și privi în liniște cum Eduardo scoase niște bancnote și i le întinse copilului, care le făcu să se topească la fel de expert ca un crupier de la Las Vegas.

Eduardo o privi și ezită:

– Mă aștepți, da?

– Știi că da, îi replică răgușită.

El se aplecă și o sărută pe obraz, apoi, urmîndu-l pe puști, își făcu loc printre mese.

Ea sorbi rar din vin, așteptînd. Abia dispăruse Eduardo din vedere, cînd îi simți absența ca pe o durere fizică. Fiecare minut îi păru o oră chinuitoare și, ori de cîte ori auzea pe cineva intrînd, inima îi pulsa plină de speranță și ochii i se îndreptau spre ușă.

Dar era tot timpul un străin – și niciodată Eduardo.

– Signorina? Vocea era blîndă și politicoasă.

Era chelnerul.

– Acel *moriello*, spuse, arătînd spre intrare. Puștiul. S-a întors.

Alarmată, Stephanie ridică ochii.

– Da?

Privi peste marea de capete spre ușă. În mod cert era din nou acolo. Puștiul cel zmucit, în tricoul Bon Jovi, muțindu-și nerăbdător greutatea de pe un picior pe altul.

– A spus ce vrea? Îl privi pe chelner întrebător.

Omul încuviință.

– *Si*. A spus că signore are urgență nevoie de dumneavoastră.

O mie de scenarii teribile i se perindară într-o clipă prin minte.

Un accident cu funicularul și Eduardo fusese strivit în cădere. Proprietarul bărcii care lovise Magnumul era iute

din fire și înarmat cu o pușcă. Fusese atacat de o bandă de cuțitari, era rănit și sîngera din plin.

Fața Stephaniei se albi dintr-o dată. Era așa de ușor de imaginat. Eduardo zăcînd rănit undeva – poate chiar pe moarte. Dar se adună, cu un efort de voință.

– Mulțumesc, signore, spuse. *Grazie*.

Își împinse scaunul cu grijă și se ridică. Cînd ajunse afară, trase adînc în piept aerul proaspăt al nopții. Întinericul se lăsase demult și, după căldura plăcută din restaurant, viuzzi-ul era răcoros; umbros, misterios și vag amenințător – mai mult ca o peșteră claustrofobică decît ca o străduță în formă de tunel.

– Signorina?

Privi în jos. Era puștiul, cu fața palidă strălucind în lumina lanternei pe care o ținea în mîină. Apoi îi simți mîina pe a ei și îl urmă repede.

Ținîndu-se de mîină cu ghidul ei mai tînăr, se lăsă condusă, poticnindu-se de pietrele de pavaj colțuroase, tunelul înghițindu-i ecoul pașilor. Umbre amenințătoare răsăreau de peste tot. Aceste viuzzi pustii, mărginașe, erau complet întunecate și își pierdu imediat simțul de orientare în beznă. Auzi apă curgînd; mirosi dejectiile dezgustătoare de pisică, țipă speriată cînd pantoful îi nimeri într-o băltoacă.

Iar el o conducea înainte, mai departe.

– *Sostare!* Copilul se opri atît de brusc, încît aproape se ciocni de el. În liniște, privi în jur, apoi răsuflă adînc.

Ca mînuită de duhuri, o ușă groasă se crăpă încet, pînă se deschise complet, pînă la zidul antic de piatră. Raza subțire de lumină electrică masca orice formă umană și îi mătură de sus în jos, proiectînd pe zidul din spate umbra băiatului și pe a ei. Undeva, se auziră două pisici mieunînd.

Puștiul îi dădu drumul la mîină.

– *Salire!* Îi făcu semn spre treptele înguste.

Stephanie fu nehotărîtă pentru o clipă. Totul în ea înghețase. *Deci Eduardo n-a reușit să ajungă nici măcar*

pînă la Marina Grande, se gîndi, avînd senzația că se prăbușește. Probabil că a căzut, sau a fost atacat sau a avut alt soi de accident.

– *Qui!* Băiatul o îndrumă în susul scărilor. *Qui!*

Privi în jur. Viuzzi era pustie, fără nici măcar o umbră de pisică în raza vizuală. Un fluture trecu prin lumină, atras către ușă.

Și, cu inima pulsînd, ea îl urmă, grăbindu-se pe scări și năvălind pe ușă, chemînd:

– Eduardo! Eduar...

Apoi camera se întunecă brusc.

– Ed... uar... do? șopti înecată, privind în jur fără înșă a vedea nimic în bezna absolută.

Apoi o mîină îi astupă gura, înăbușind țipătul înainte de a porni din gîtlejul ei.

21

New York. Capri

Era 9,02 seara la Capri; 3,02 după-amiaza la New York.

La Ansonia, telefonul explodează într-un sunet ascuțit de clopoțel.

Sammy Kafka, un mare adept al somnului de după-amiază, ridică morocănos receptorul.

– Gata, imediat! murmură somnoros în microfon. Dacă asta te face fericit, m-ai trezit. Așa că vorbește! Vorbește!

Fu o mică ezitare la celălalt capăt al firului. Apoi o voce de femeie spuse șovăitor:

– Mr. Kafka?

– Da, da. Cine e?

– Chartrice Franklin de la Spitalul St. Luke's. Vă amintiți de mine? Sora din tura de ziuă? Întotdeauna îmi dăruieți o garoafă când îl vizitați pe domnul Kleinfelder.

„*Oy gevalt!*“ Sammy scutură din cap. Cum naiba să-și amintească cărei sore îi dăduse garoafe în biroul asistenteilor? Ca un gest de cavalerism, înmîna cîte o garoafă oricui se nimerea să fie de serviciu, zi sau noapte.

„*Chartrice Franklin*“ se gîndi el, încercînd să-și pună mintea tulbure în funcțiune. Apoi un beculeț i se aprinse în

creier. „Bineînțeles! Frumoasa femeie de culoare din secția de terapie intensivă cu părul vopsit în oranj.“

Sammy spuse:

– Îmi cer scuze, domnișoară Franklin. Dacă vi s-a părut că sînt un pic nepoliticos, e pentru că m-ați surprins dormind.

– Îmi pare rău. N-am vrut să vă trezesc. Dar mi-am amintit că ați cerut să fiți anunțat de îndată ce pacientul iese din comă.

Asta chiar că dezmoțî de-a binelea celulele cenușii ale lui Sammy. Orice urme ale somnului se topiră ca prin farmec.

– A ieșit? șopti el răgușit, cu receptorul tremurîndu-i în mîină.

– Acum mai puțin de 15 minute! îi spuse Chartrice bucuroasă. Eram lîngă alt pacient cînd Betty, cealaltă soră de zi, o știți nu-i așa? Ei bine, a început dintr-o dată să geamă ca un porc înjunghiat, așa că am lăsat totul baltă și am alergat să văd ce se întîmplă. Făcu o pauză. Domnul Kleinfelder era în comă cu un minut în urmă, iar acum se ridicase și o gîdila!

Sammy se simți ca și cum ar fi făcut tumbe – nu că trupul lui i-ar mai fi permis astfel de exerciții tinerești, de mai multe decade decît își putea aminti. Spuse:

– Pot să-ți spun o întrebare, Miss Franklin?

– Sigur, Mr. Kafka.

– Dacă te sărut, te măriți cu mine?

– Oh, Doamne! pufni ea cu exasperare mimată. Trebuia să-mi închipui. Și, rîzînd, închise receptorul.

Sammy așeză telefonul la loc, se ridică din pat și, pentru una din rarele ocazii din viața lui – posibil chiar unica – bătrînul Dandy nu se preocupă deloc de felul în care era îmbrăcat. Sări într-o pereche de pantaloni, adună orice haină găsi la îndemîină și o zbughi afară din apartament.

Capcană!

Stephanie se zbătu disperată sub mîna care îi apăsa gura. Nu putea respira și singurele sunete pe care reuși să le scoată fură gemete înăbușite de groază. Prea tîrziu, realizează cît de prostește se purtase.

– Uuuuu... uh! Încercă din nou, înfingîndu-și degetele furioasă în mîna mare, puternică, dar aceasta o strîngea prea tare ca să se poată elibera. În timp ce se zbătea, simți că e împinsă înapoi, în întuneric.

– Uuu... uh! falca îi amortise tot încercînd să țipe, ochii îi ieșiseră din orbite, iar șocul și teama erau mai mari decît tot ce simțise vreodată. Amintindu-și explozia de la Osborne care îl ucisese pe Pham, sîngele îi îngheță brusc în vine. „*Deci aveam dreptate!*” Se gîndi năvalnic „*Lovitura fusese pregătită pentru mine!*”

Toate instinctele îi dictară să se elibereze și să fugă.

Dar cum? Cum...?

„*Luptă!*” o îndemnă furia din creier. „*Luptă cu orice pre!* *Cu dinții și cu unghiile! Zgîrie-l sau mușcă-l sau măcar rănește-l! Abate-i atenția! Rezistă! Încearcă orice – atîta vreme cît cîștigi cîteva secunde prețioase! Un mic început e tot ce-ți trebuie!*”

Dar înainte de a putea aplica oricare din aceste strategii, fu trasă în altă cameră și ușa se închise în urmă cu un troznet final. Pe neașteptate, un bec slab se aprinse deasupra. După beznă, clipi în fața luminii bruște. Ochii i se rotiră suspicioși în jur. Trei pereți aspri, văruiți în alb. O cameră utilitară, abia mobilată.

Brusc, mîna îi eliberă gura și fu împinsă înainte, nu cu destulă forță ca să-și piardă echilibrul și să cadă, dar suficient pentru ca atacatorul ei să fie în afara cîmpului de acțiune al brațelor și călcîielor furioase.

Inima Stephaniei începu să pulseze și mai tare. „*Ăsta e!*” își spuse „*Șansa mea de scăpare!*”

Se răsuci cu fața spre ușă. Și găsi drumul blocat.

– Las-o baltă, o avertiză bărbatul din fața ei. Nu pleci nicăieri.

– Creion! ceru Aaron Kleinfelder, cu o răgușeală a corzilor sale vocale demult nefolosite, deshidratat și debil. Patul lui era ridicat pe jumătate și el era încă atașat la perfuzii și monitoare, cu tubul de oxigen atârându-i dintr-o nară.

– Poftim, spuse gentil Sammy Kafka, punându-i un carnet în poală. Scoase capacul unui stilou și îl fixă apoi în mîna tremurîndă a lui Aaron. Și nu-ți face probleme cu caligrafia. Pot să-ți descifrez mîzgăliturile mai tîrziu. În regulă?

Aaron încuviință din cap. Apoi, încet și greoi, începu să zgîrîie ceva pe hîrtie.

– Tu... tu... tu, ticălosule! Stephanie călca în lung și-n lat podeaua cu pași furiși. Vicleanule, urîciosule, bastard nenorocit! Nu-mi vine să cred că m-ai urmărit!

Ridică brațele în aer și apoi le lăsă să cadă, dezgustată.

– Ne-ai urmărit tot drumul prin Capri de azi dimineată! Îl acuză ea, repezindu-se spre el.

Cu brațele încrucișate la piept, Johnny Stone se sprijinea neglijent de ușa masivă, cu o figură lipsită de expresie, cu ochii semiînchiși.

– Vinovat. Înclină capul.

– Și acum m-ai închis aici! Respiră adînc cînd înțelese în sfîrșit o mulțime de lucruri. N-a fost nici un accident la Marina Grandē! exclamă cu uimire crescîndă. A fost numai un pretext de a-l îndepărta pe Eduardo din drum!

– Și de a te aduce pe tine aici, înclină Johnny din cap a doua oară. Vinovat din nou.

– Și ai... ai avut tupeul... obrăznicia nemaipomenită... să urmărești yachtul tot drumul de la Marbella pînă aici!

– N-a fost cea mai plăcută călătorie la bordul unei mici bărci de croazieră, crede-mă. Cu greu se poate compara cu luxosul Chrysalis. Vocea îi era încărcată de ironie, dar fața îi rămase fără expresie. Dar, ca să răspund la acuzația ta: sînt încă o dată vinovat.

– Pentru Dumnezeu! țipă ea. Nu mai folosi cuvîntul ăsta!

Johnny clipi din ochi.

– Ce cuvînt? Ah! Vrei să spui „vinovat“?

Nările ei se umflară cînd trase aer adînc. Apoi, încrucișindu-și brațele la piept, privi în altă parte.

El rîse scurt.

– Haide, acum! Vinovăția mea cu greu s-ar putea compara cu propria *ta* conștiință!

Ea îl țintui, cu ochii tăioși ca un laser.

– Și ce ar vrea să însemne asta, mă rog?

– Ce crezi că ar vrea să însemne? O privi cu insolenta celui care își cunoaște adversarul prea bine ca să măi aibă remușcări că folosește asta ca armă. Avînd în vedere faptul că ești în mod evident lipsită de conștiință...

– Lipsită de... de ce? pufni ea, holbîndu-se la el cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă. „*Cum îndrăznește?*“ se gîndi. „*Oh, cum îndrăznește? Ce nerv! Să mă acuze pe mine că sînt lipsită de conștiință! A uitat ce i s-a întîmplat bunicului? A uitat explozia de la Osborne? Dumnezeule Mare! Jonny nu poate să creadă că aș fi în siguranță învîrtindu-mă pe aici sub numele de Stephanie Merlin după toate astea!*“

– Ce s-a întîmplat? Ți-a mîncat pisica limba?

– Pe dracu! obiectă ea furioasă. Ai un nerv...

– Nu, Stephanie, o corectă el blînd. Nu eu sînt cel cu nerv. Îți sugerez să mă ascultî, și să mă ascultî bine. Pentru că, vezi tu, tu ești *aceea* cu nerv...

– *Eu!* țipă violent, tremurînd din cap pînă-n picioare de indignare. Cum îndrăznești!

– Îți spun eu cum îndrăznesc. Încă se sprijinea de ușă într-o poză neglijentă, cu trupul impasibil și relaxat, dar vocea îi era rece. Îdrăznesc pentru că eu nu mi-am falsificat propria moarte, lăsîndu-mi prietenii și cunoștințele să plîngă după mine. Îdrăznesc, pentru că eu nu m-am ascuns în Connecticut în timp ce cineva care ținea la mine foarte mult plîngea și se îmbăta pînă la nesimțire.

Valuri de căldură urcară în obraji ei, iar pe frunte o venă prinsă să-i pulseze necontrolat.

– Crezi că am avut de ales? Vocea ei tremura. Crezi că am făcut-o ca să mă distrez? De dragul aventurii?

El o țintui cu privirea.

– Ca să fiu sincer, spuse blînd, nici eu nu știu ce să mai cred.

– Atunci crezi ce vrei! pufni supărată. Trage tu propriile tale concluzii! Asta ai și făcut, nu-i așa?

– Nu, spuse calm, n-am făcut asta. Dar știu un lucru, Stephanie. Ai multe lucruri de explicat.

– Pe naiba am! Îl privi cu ochi sălbatici, de sus în jos și de la picioare din nou către cap. Nu-ți datorez nimic. Și, în afară de asta, mi-ajunge cît am suportat chestia asta. Dă-te la o parte.

Cum el nu se mișcă, încercă să-l împingă, dar el o apucă de braț și o trase în fața lui.

– Nu așa de repede, spuse blînd, chiar lîngă fața ei surprinsă. După cum spuneam, îmi datorezi niște explicații!

– Și după cum spuneam *eu*, ripostă ea, cu ochii strălucind, n-am nimic să-ți explic ție! Nu ești tutorele meu!

– Poate că nu, admise el, fără să clipească. Dar am fost iubitul tău.

– Cel puțin ai spus ceva adevărat! „Am fost“ e verbul potrivit!

El o ținu lîngă el încă un moment, apoi îi dădu drumul și se dădu la o parte.

– Foarte bine, spuse dezgustat. Fă cum vrei. Pleacă.

– Vai, vă mulțumesc mult, domnule, spuse sarcastic și deschise ușa.

– Un mic sfat înainte să pleci. Vocea lui o urmări în cealaltă cameră. Dacă nu vei fi în State zilele următoare, propun să-i ceri unui prieten să-ți înregistreze show-urile TV rivale.

Ea îngheță pe loc, cu spatele la el, iar cînd vorbi, era răgușită:

– Și asta ce mai e, dacă-mi permiți să întreb?

Cu o grație felină, descumpănitor de lent, el se întoarce și se sprijini de rama ușii.

– Pentru că, improvază el blînd către spinarea ei ne-mișcată, nu cred că ai vrea să pierzi marea lovitură!

– Lovitură? vocea ei tremură. Ce lovitură?

– Ei, cea cu povestea anului! A deceniului!

Spinarea ei întepeni, dar ea nu se întoarce.

– „Hard Copy” el începu să-i înșire unele nume. „Current Affair” chiar și „Entertainment Tonight” Nici unul nu va rezista cînd va fi vorba de un Lazăr al timpurilor moderne, nu-i așa?

Ea nu spuse nimic, dar torsul îi tresări dureros la auzul numelui fiecărui show, ca și cînd ar fi primit săgeți, fiecare aducînd rana fatală.

– O, continuă el, am uitat să menționez presa scrisă. Ce zici?

Vocea ei sună slab.

– Presa... tipărită? Ce legătură au ei cu asta? Se întoarce încet, albă la față.

– Să vedem... continuă el inexorabil, pe cine avem aici? Făcu o pauză și își frecă bărbia, pretinzînd că se gîndește. Ei bine, pentru început cred că e potrivit bătrînul „Enquirer”

– „National Enquirer”? bîigui ea, alarmată.

– Singurul „Enquirer” de care am cunoștință. Gîndește-te numai, Stephanie! Pentru prima oară, nu vor trebui să se apere în fața tribunalului! Zîmbi poznaș.

Ea fumea de o furie liniștită. O să-l omoare! Da! O să-l omoare cît mai încet și mai dureros posibil! Încercarea sau tăierea în bucăți erau prea blînde pentru el. Dar o moarte foarte înceată, foarte interesantă...

– Și apoi, bineînțeles, nu se lăsă el, „Star” și „Globe” și „Examiner” nu vor suporta să fie lăsate pe dinafară. Vreau să spun, cu o poveste de calibrul ăsta...

Pieptul Stephaniei se ridică periculos și un sunet înăbușit de neîncredere îi scăpă de pe buze.

– Zi-i înainte, Johnny Stone! țipă ea. Dacă mai scoți un singur cuvânt... am să te... Tremura cu asemenea furie, încît trebui să se oprească și să-și recapete suflul.

El o privi amuzat, cu o sprînceană ridicată.

– Ce-o să-mi faci? întrebă.

– O să te sugrum cu propriile mele mâini!

Johnny flutură neglijent o mînă.

– Oprește-te și imaginează-ți, Stephanie, ziua pe care ți-o vor acorda cei de la „Weekly World News“* Trase un dreptunghi imaginar în aer. Nu-i așa că poți vedea titlurile? La naiba, vei fi pe prima pagină săptămîni întregi – poate chiar luni! Își plimbă degetul de-a lungul unor rînduri imaginare. „Celebritate TV răpită de extraterestri“ Hmmm. O privi scurt. Trebuie să admiti că nu e rău.

Stephanie strînse din fălci.

– Foarte amuzant, spuse.

– Dar *simpliciter*. Nu e nevoie decît de un telefon către editor, plus una-două fotografii – pe care întîmplător le-am făcut azi dimineață cu niște lentile telescopice și *presto!* Pocni din degete. Invierea ta va fi în știrile din lumea-ntregă!

Stephanie își ținu respirația, iar ochii i se întunecară și se lărgiră, apoi se îngustară brusc.

– N-ai face asta!

– Ah, dar e un risc pe care nu-ți poți permite să ți-l asumi, sclipiră dinții albi ai lui Johnny. Desigur, dacă nu mă crezi, dă-i înainte. Spune-mi că e un bluff.

Fața ei se înroși puternic, iar încheieturile pumnilor îi tremurau pe lângă corp.

– Dintre toți... începu ea furioasă, apoi se opri ca să se adune și trase aer adînc de mai multe ori. Cînd vorbi din nou, vocea îi era moale și șovăitoare, dar stăpînită. Dintre toți oamenii din lume, Johnny, tu ești ultimul la care

* Actualitatea internațională a săptămîinii.

m-am așteptat să recurgă la ceva... atît de ieftin și... și atît de josnic și obraznic ca șantajul! Nu tu!

El pretinse că e îngrijorat și își mai frecă puțin bărbia și se încruntă la podea, apoi se întoarse din nou spre ea cu zîmbetul acela strălucitor.

– Haide, Stephanie. Cu siguranță că șantaj e un cuvînt cam prea tare? De ce nu te gîndești la el, să zicem, ca la o formă de persuasiune preventivă?

Ea îl aținti. Zîmbetul lui se lărgi, dar nu văzu nici un strop de iertare în ochii lui duri, hotărîți. Nici n-ar fi putut aștepta asta, știa.

– Bine, Johnny, fu de acord încet. Poate că ar trebui să stăm puțin de vorbă.

– Zău? spuse Johnny Stone cu un zîmbet. Sînt numai urechi.

Milano, Italia

Teatro alla Scala, mîndria operei italiene, stăpînește un statut aparte. Nu numai că este instituția cea mai trainică și mai venerată din Milano, dar „La Scala”, cum e numită cu afecțiune, este pentru operă ceea ce e Dom Pérignon pentru șampanie sau Munții Everest printre ceilalți munți. În fiecare an, din 7 decembrie pînă în iulie, milioane de iubitori de muzică din toată lumea trec pe sub portalul impunător, pentru a lua parte la un spectacol audio-vizual fără egal, care rareori, dacă nu niciodată, dezamăgește. Pentru că, spre deosebire de alte case de operă din lume, inclusiv Metropolitan, Opera din New York și Covent Garden din Londra, La Scala nu e un loc unde să li se ofere o șansă noilor talente sau unde o anonimă să ia locul divei bolnave și să demonstreze un astfel de talent, încît o stea să se nască pentru noapte. Nu, din contră: La Scala e casa de operă pentru genii muzicale deja afirmate, adevărate stele la apogeul talentului și al carierei.

Desigur, nu întotdeauna a fost așa; nici un monument legendar n-a fost creat fără suferință. În anii 1700, La Scala a fost atît casă de operă, cît și cazino, iar jocurile

de noroc îi atrăgeau clienți mai degrabă decît spectacolele muzicale. În secolul al XIX-lea, în timpul așa-numitei Vîrste de Aur a Operei, producțiile de la La Scala erau atît de neglijente, iar publicul atît de gălăgios, încît scandalurile la operă fuseseră ridicate la rang de mare artă. Într-adevăr, lucrurile se înrăutățiseră pînă într-atît, încît cel mai celebru fiu al Milanului, Giuseppe Verdi, a boicotat opera din orașul său natal timp de 40 de ani.

Dar apoi a venit 1898, cînd un tînăr dirijor pe nume Arturo Toscanini a ajuns pe scenă și a devenit directorul muzical al La Scalei. Acesta nu numai că a salvat opera de la decădere, dar cînd a părăsit-o, în 1929, a lăsat în urma sa o legendă; iar restul, cum se spune, e istorie.

În zilele noastre, a participa la un spectacol la *teatro* este a păși printr-o poartă magică înapoi în timp, într-o lume pierdută de nemaiîntîlnită frumusețe, dramă, strălucire și fast. Interiorul e decorat în întregime în roșu, alb și auriu, iar spectacolul începe în foaierea cu coloane, înainte chiar de ridicarea cortinei. Pentru că acesta e locul unde crema societății milaneze se adună pentru a vedea și a fi văzută.

Și întotdeauna în aer plutește o blazare distantă, pentru că aceștia nu sînt niște spectatori obișnuiți de teatru, care să abuzeze de excitare și admirație. Nu, aceștia sînt cei cîțiva aleși, cu sînge rece, care, încă înainte de a se auzi prima notă a uverturii, știu că se pot așeza cu deplină liniște, atît sînt de încrezători că vor audia cea mai minunată performanță muzicală din întreaga lume care este oferită în noaptea respectivă sau în oricare altă noapte.

În această seară călduță de vară, cortina căzînd după actul I al *Madamei Butterfly* fu urmată de un ropot de aplauze. Luminile se aprinseră treptat în globurile grupate cîte cinci în jurul sălii și, de îndată ce aplauzele încetară, spectatorii începură să zumzăie ca un adevărat roi de

albine. Peste tot, oamenii se ridicau de pe scaunele de catifea roșie, să-și dezmoștească picioarele în timpul pauzei.

În loja particulară de damasc roșu din dreapta scenei, la primul nivel, între două coloane corintice masive, Zarah era așezată în spate, în umbră. De îndată ce se aprinseră luminile, se grăbise să-și pună la loc ochelarii de soare întunecați. În fața ei, la stînga, stătea Ernesto; la dreapta, tot în față, Boris Guberoff. În spate, cu mîinile la spate, în poziție de repaus, colonelul Valerio păzea ușa, ținuta lui de ceremonie reușind prea puțin să-i mascheze atitudinea militară.

Ernesto se opri din aplauze și se aplecă să-i spună ceva la ureche lui Guberoff, dar bătrînul pianist, surprins de vocea neașteptată, aproape sări în sus.

Zarah, totdeauna atentă la cea mai mică schimbare în purtarea cuiva, se încruntă, își lăsă ochelarii în jos pe vârful nasului și îl măsură pe Guberoff gînditoare.

Ceva nu e în regulă, se gîndi, s-a purtat neobișnuit toată seara. Mai devreme, în timpul cinei, conversația lui excesivă i se păruse forțată și el mîncase repede, cu un aer vinovat, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Iar rîsul său suna fals... neobișnuit, ca să nu spunem mai mult. Dar și mai îngrijorător pentru ea era faptul că în timpul actului I, el bătuse mereu tactul din degete – *ca un băiețel de școală care se plictisește!* – pe tapițeria de damasc a lojei!

Îi aținti ceafa, cu fire subțiri de păr alb, printre care i se vedea pielea capului, acoperită de pete senile.

Oare avea un motiv serios să fie atît de agitat? Dar care ar putea fi acesta? Ceva în legătură cu... ea?

Loja începu deodată să devină sufocantă; deja, putea simți prezența amenințătoare a ceva necunoscut ridicîndu-se din umbră, crescînd pînă la tavan. Cu degete tremurînde își scoase ochelarii, ținîndu-i dintr-o singură parte.

– Boris! chemă.

La auzul numelui său, Guberoff tresări, apoi se întoarse pe jumătate, clipind din ochi în direcția ei.

– Boris, trebuie să-mi spui ce-i cu tine!

Bătrînul pianist artritic respiră adînc, se scotoci după batistă și își tamponă fruntea umedă.

– Boris! Șoapta ei era plină de panică.

El oftă cu zgomot și proteza îi clănțani, spre stînje-neala lui Zarah.

– *A fost parfumul de levănțică!*, gemu el, cu papionul de la gît tremurînd. *Altfel nu m-aș fi lăsat prostit!*

Levănțică?... Prostit? Pentru un moment lung, oribil, clădirea operei păru că se clatină, că stă să se prăbușească.

– Boris? Ce tot spui acolo?

Zarah se mișcă spre el, stînd acum doar pe marginea unuia dintre scaunele fine pe care ea însăși le alesese pentru această lojă – cînd? Acum treizeci de ani? Patruzeci?

– Femeia! izbucni Guberoff, ochii lui tulburi înotînd în lacrimi. Cea care a venit să mă viziteze!

– *Care femeie?*

Guberoff strănută, închise ochii, apoi încercă să se adune.

– Americanca aceea care mi-a adus fotografia ta, șopti mizerabil. Era într-o ramă Fabergé originală și mi-a spus că tu ai trimis-o cu ea, că era un cadou pentru mine. Papionul îi tremură. Era într-o eșarfă care mirosea a *levănțică!* Nu înțelegi?

– Dar... eu nu ti-am trimis nimic! Ochelarii alunecară dintre degetele lui Zarah și căzură fără zgomot pe covorul de la picioarele ei.

O femeie americană? Poate – Monica Williams?

– Boris! Gemînd, ea se întinse și îl apucă de braț. *Per amor di Dio!* șopti, scuturîndu-l. *Ce i-ai spus?*

– Nu... nu-mi amintesc. Plîngea liniștit, cu fața contorsionată de durere și autocompătimire.

– Boris! Trebuie!

– Ți-a spus *Lili!* Cuvintele căzură ca o bombă. Știa totul despre tine!

– *Cum?* Zarah se sufocă și îi dădu drumul la braț, ca arsă.

– Știa chiar și despre vizita mea pe yaht, continuă el, când am cîntat împreună „*Was ist Silvia*” Vocea lui părea acum acuzatoare, ca și când încerca să arunce vina asupra ei.

– Dar cum ar fi putut să știe? Degetele încărcate de inele ale lui Zarah îi pipăiau gîtul, cu diamantele lucind. Boris! Cine i-a spus? *Tu?*

– *Nu.* Jur că n-am fost eu! Nu știu cum a aflat!

Îl privi pe bătrîn dezgustată.

Ăsta nu mai e om! Își spuse în sine. *Doar o copie bătrînă, patetică și plîngăreată.* Scaunul ei scîrții când îl trase înapoi, încercînd să se distanțeze de mirosul acru al senectuții ce emana dinspre el. *Cum am putut să-l consider vreodată un prieten adevărat?* se miră.

Și acum spusese cuiva, sau cel puțin îi confirmase suspiciunile. Cui însă? Monicăi Williams?

Privirea ei se pierdu peste el, între draperiile bogate ale lojei vecine. Chiar în față, pe deasupra părții stîngi a scenei, cineva ridică spre ea un binoclu de operă. În centru, o masă de oameni angajați în conversații părăură că se întorc deodată și o privesc anume. Cortina cafenie, magnific drapată și aranjată, se mișcă încet, ca și cum cineva – sau ceva – se mișca tiptil în spatele ei, venind tot mai aproape, mai aproape... Zarah se înfioră și își strînse brațele în jurul corpului repede. Oriunde se uita, vedea amenințare, și nicăieri atît de evidentă ca în acest luda ce stătea în fața ei.

– Boris. Își pocni palmele în poală. Cred că ar fi bine să începi cu începutul. Trebuie să ne spui totul.

– Da, da, spuse el, agățîndu-se de firul subțire al confesiunii cu disperare, ca și când acesta ar mai fi putut salva prietenia lor. Și cu o voce gîtuită, care ei îi puse răbdarea la încercare, îi povesti despre vizita pe care o

primise, despre femeia care se autonumise Virginia Wesson...

Zarah ascultă în liniște. Cum disprețuia acest zel brusc de a da amănunte, ochii lui rugători cerșind iertare, ca și când ea i-ar fi fost confesor. O, da, era atât de ușor să-l disprețuiască, să urască tot ce ținea de el! Maxilarul lui simian – o *maimuță!* Accentul lui rusesc, pe care cândva îi găsea exotic și amuzant și care acum îi zgîria urechile și nervii. Afectările lui – acei butoni de cămașă stupizi din aur, în formă de pian, toate medaliile pe care le purta agățate pe piept – de parcă faptul că fusese un virtuos al pianului nu era suficient să-l mulțumească. Cum îi putuse îndura prietenia atîta timp? Era patetic-*patetic!* Zarah se uită în altă parte, cu repulsie, ca și cum n-ar mai fi suportat să-l vadă nici o clipă.

– ...a luat fotografia și eșarfa și a plecat... Terminînd în sfîrșit, Guberoff tăcu.

Acum Zarah începu să-l asalteze cu întrebări. *Ce culoare avea părul Virginiei Wesson? Dar ochii ei? Cît era de înaltă?*

El bîigui răspunsurile, apoi strigă:

– Trebuie să mă crezi, Zarah! Ea știa deja totul! Nu i-am spus absolut nimic ce să nu fi știut dinainte!

– Da, dar i-ai confirmat existența mea, Boris, șopti ea, cu voce la fel de teatrală ca scena alăturată. Cum ai putut să faci asta, Boris – cum ai putut?

– Zarah, plînse el și se întinse rugător, atingîndu-i manșeta de parcă ar fi fost sfintele moaște.

Reflex ea își trase mîna, zmulgînd mătasea dintre degetele lui disperate.

El începu din nou să plîngă.

– Nu mă condamna! Te rog, Zarah!

Zarah plezni din buze disprețuitor și îl săgetă cu privirea, simțindu-se satisfăcută de nenorocirea lui, de faptul că arăta și mai răvășit, și mai decrepit ca înainte, ca și cum în ultimele minute s-ar fi micșorat și ar fi îmbătrînit și mai mult în smochingul lăbărțat. Apoi, recompunîndu-și

aerul regal, ea se întoarse spre Ernesto și trecu fără efort de la o italiană perfectă la o portugheză și mai perfectă.

– Dacă aceste Virginia Wesson și Monica Williams sînt una și aceeași persoană...

– Dar l-ai auzit, murmură Ernesto încurajînd-o. Părul, ochii – nu se potrivesc.

– Astea pot fi schimbate ușor, Ernesto. Nimeni nu știe asta mai bine ca noi. Comunică restul prin ochi și printr-un zîmbet acru. Trebuie să ne întoarcem imediat pe yaht. Da. Trebuie să aflăm dacă Miss Williams și Miss Wesson sînt una și aceeași. Se întoarse să-și ia poșeta miniaturală, în formă de fiuture, încărcată de pietre prețioase și începu să se ridice.

Calm, Ernesto o prinse de încheietura mîinii și o forță să se așeze la loc.

– Așteaptă pînă se termină pauza. În felul ăsta nu v-a trebui să ne croim drum peste mulțime. Se răsuci pe scaun și trecu la engleză: Colonele!

– Sir! Colonelul Valerio făcu un pas înainte.

– Folosește telefonul celular ca să chemi șoferul. Vreau ca mașina să aștepte în față. Și cheamă și pilotul. Spune-i să fie gata de decolare imediată.

– Unde... plecați? bîngui Guberoff.

– *Noi*, accentuă Zarah. *Noi* plecăm, iar tu vii cu noi. E o femeie la bordul yahtului, o americană. Trebuie să știm dacă e Virginia Wesson, cea care te-a vizitat. Zîmbetul reveni pe buzele ei. Nu te deranjează, nu-i așa?

Zece minute mai tîrziu erau în limuzina întunecată, îndreptîndu-se spre aeroport.

23

Capri

Johnny Stone era dat dracului – și asta, concluzionă Stephanie, era încă puțin spus. Aproape că uitase enervantul lui aer de superioritate și obiceiul pe care-l avea de a crede că dreptatea era întotdeauna de partea lui. Acum, amintindu-și de toate astea, spumegă, înfuriată de a fi nevoită să împartă cu el toate informațiile pe care le strânsese atât de greu. Așa că procedă în singurul mod abordabil în circumstanțele date: fu distantă, rece ca gheața și înnebunitor de evazivă.

– A scoate ceva de la tine, observă el la un moment dat, e ca și cum ai smulge cuiva un dinte!

Ea își dădu capul pe spate cu demnitate și, rece, ripostă:

– Mulțumesc! Accept asta ca pe un afurisit de compliment!

Și se priviră unul pe altul ca doi sergenți stînd nas în nas la manevre.

Johnny cedă primul. Nu vedea nici un sens să îngreuneze și mai rău o bătălie care oricum se ducea în sens invers curentului; lucrurile erau și așa destul de rele.

– Tot ce vreau să știu, ceru Stephanie după ce el mai smulse de la ea cu greu cîteva frînturi de informații, este cum ai aflat că trăiesc și că fac cercetări.

El zîmbi sardonice.

– Credeai că ți-ai acoperit bine urmele, nu-i așa?

– Oh, dă-o naibii, Johnny! spuse ea acru. În caz că ai uitat, trebuie să plec în cîteva minute.

– Bine, bine, îi răspunse calm și vocea îi deveni blîndă. Sammy te-a dat de gol.

Scînteii săriră practic de sub călcîiele ei cînd se repezi spre el:

– Unchiul Sammy, ai spus? Unchiul Sammy *al meu*?

– N-a făcut-o intenționat, admise Johnny. A montat un spectacol reușit, numai că n-a fost suficient de devastat ca să mă convingă pe mine de... ăă... „demisia“ ta.

– Trebuia să-mi închipui, spuse aruncîndu-i o privire. Totdeauna dă norocul peste tine, nu-i așa?

– Deh, pleoscăi Johnny. Avem norocul dracului, noi doi. Cred că de-asta ne iubim așa de mult.

Ea îi întoarse spatele.

Cu toate înțepăturile și săgețile verbale, era un miracol că reușiseră să se înștiințeze unul pe celălalt despre ce făcuse fiecare.

Mormăind nemulțumită, Stephanie îi povestise lui Johnny despre Vinette Jones și copilul pe care îl cerea de la orfelinatul TAAC, despre supradoza care urmasa și despre accidentul lui Aaron Kleinfelder. Își descrisese vizitele la Madame Balász, la Detlef von Ohlendorf și la Boris Guberoff.

Johnny, la rîndul lui, îi dezvăluise cum o urmărise la Budapesta, apoi la Salzburg, Milano și Marbella.

– La Milano, te-am urmărit pe jos pînă la Casa di Riposo și apoi înapoi pînă la hotel. Vocea lui era plină de triumf, atît de plină de sine și absolută încît ei îi trebui toată stăpînirea de sine ca să nu-l pleznească peste față. Gîndește-te numai, Stephanie! exclamă el, punînd paie

pe foc. Dacă te-ai fi întors, te-ai fi ciocnit pur și simplu de mine!

– Ticălos! șuieră ea cu dinții strînși.

El se făcu că n-aude.

– Dar ceea ce nu înțeleg, continuă el gînditor, este ce legătură au de Veiga cu toată povestea asta. Care e locul lor? Și ce te-a atras spre *Chrysalis*, în primul rînd?

– Ai putea să crezi... murmură Stephanie cu speranță, că toate astea mi-au venit... în vis?

– Spune-mi adevărul, diavoliță ce ești! Dă-i drumul! O apucă de miini și o scutură zdravăn.

– Nu știu de ce nu mă crezi, se îmbufnă ea. Apoi, strănutînd cu zgomot, își smulse brațele din mîinile lui și, cu greutate, îi povesti despre Alan Pepperberg și despre înregistrarea Schneider-Guberoff și despre faptul că aceasta fusese făcută pe yaht. Sfirși prin a-i spune lui Johnny aproape totul, ținînd pentru ea doar un singur detaliu, foarte, foarte monden, după cum se gîndi – un ficușteț pe care el n-avea nevoie să-l știe – și anume faptul că Lili căutase fîntîna tinereții și că s-ar putea ca aceasta să existe...

– Deci crezi că Lili trăiește? întrebă el.

– Tu nu? replică ea, răspunzînd tot cu o întrebare, mai hotărîtă ca niciodată să-și protejeze prețioasa descoperire.

El se încruntă.

– Dar crezi că faptul că ea e în viață e un motiv suficient pentru a omorî oameni?

– Vezi tu alt motiv mai bun?

– Totdeauna răspunzi la o întrebare cu alta?

– Fac eu asta? murmură ea, încruntîndu-se drăgălaș.

Și așa decurse totul mai departe. Stephanie era o expertă în a evada de la subiect și a abate direcția interogatoriului, iar Johnny era un adversar demn de ea. Stephanie știa ce are de făcut. Din experiență, cunoștea întreg repertoriul de trucuri al lui Johnny. Dar, dacă i-ar fi

putut citi gîndurile, ar fi renunțat să trateze cu el de pe poziții de superioritate.

Pentru că el gîndea: *Se ascunde, știe ceva și nu-mi spune.* Nu că asta l-ar fi surprins. De fapt, prima regulă a jurnalisticii este să nu oferi niciodată mai multe informații decît e necesar.

– Acum, dacă nu mai am nimic să-ți spun... încep Stephanie.

– Mai e ceva, i-o tăie Johnny.

Ea oftă.

– Stephanie. Johnny își ciupi vîrfurile nasului cu două degete. Vreau să-ți dau un sfat. Dacă îl ascuți sau nu, e treaba ta.

– Of, lasă-mă naibii...

– Numai unul singur, vrei să mă ascuți, te rog? spuse el tăios. Pentru numele Domnului! Nu ți-a trecut prin minte pînă acum că te-ai amestecat în ceva care s-ar putea să te depășească?

– Eeei! Mulțumesc pentru votul de încredere, mister! Dar în caz că nu ți-ai dat încă seama, Sherlock, sînt perfect capabilă să-mi port singură de grijă.

– Ei bine, sper din adîncul sufletului că ești mai capabilă decît a fost bunicul tău, spuse el blînd.

– Ce vrea să însemne asta?

– E evident, nu? Probabil că a stîrnit pe undeva un roi de viespi.

– Și? murmură ea încurajator. Continuă...

– Ei bine, nu crezi că nu e *înțelept* să îți schimbi identitatea și să spionezi fără a avea un spate asigurat?

Îl privi drept în ochi:

– Ce încerci să insinuezi, Johnny?

– Doar că n-ar trebui să te implici în chestia asta de una singură, replică el calm. Ai nevoie de... ajutor.

– Prin asta presupun că înțelegi de ajutorul *tău*?

– Exact, aprobă, înclinînd fruntea.

Ea clătină din cap.

– Nu, Johnny, spuse decisă. Nici nu vreau și nici n-am nevoie de ajutorul tău. Țsta e ultimul meu cuvînt.

– S-ar putea să nu vrei să ai un contact în afară pe care să te poți baza, dar vei avea nevoie de unul, spuse el înțelept. Gîndește-te măcar un minut, Stephanie. Ce faci dacă ai nevoie de cercetări sau de altă muncă ce ar cere alergătură? N-o să te poți duce singură, în nici un caz nu sub nasurile familiei de Veiga. S-ar putea să fie ei bogați și retrași, dar nu sînt stupizi.

– Dacă voi avea nevoie de ajutor, accentuă ea demnă, îi voi telefona unchiului Sammy.

– Sammy! exclamă Johnny, nevenindu-i să creadă. Contezi pe cineva care e la mii de kilometri depărtare?

– Dă-i înainte și bate-ți joc! spuse ea supărată. Dacă te interesează, eu și unchiul Sammy am ajuns pînă aici fără nici un ajutor din partea ta!

– Mda. Și ați lăsat niște urme pe care le poate descoperi și un copil de trei ani!

Stephanie se înroși și pieptul i se ridică, dar nu scoase nici un cuvînt.

– Și, în afară de asta, Sammy nu poate face orice și nici nu poate fi în mai multe locuri deodată. Sigur, e într-o formă minunată pentru un tip de vîrsta lui. Dar nu e un pușor sprinten, Stephanie. Dacă faptele vor începe să ceară forță fizică? Ce-o să facă Sammy atunci? Să se năpustească asupra vreunui colos și să-i treacă printre picioare?

Stephanie își dori să se oprească odată și s-o lase baltă. Nu merseseră lucrurile de minune fără el? Ba da. Ultimul, absolut ultimul lucru de care avea nevoie era să apară un prezicător ca el și să-i evedențieze toate posibilele căi de eșec. Fu tentată să-i spună: „Of, las-o baltă“, dar știa că asta nu va face decît să-l întărite și mai tare, așa că încercă altceva:

– În regulă, Johnny, spuse împăciuitoare. Promit c-o să mă gîndesc la propunerea ta.

– Mă bucur, zîmbi el acru. În ciuda sentimentelor tale pentru mine, să știi că eu încă țin enorm la tine. Știi asta, Stephanie, nu-i așa?

Ea încuviință tăcută.

– Atunci poate că înțelegi că, dacă ți se întîmplă ceva, nu mi-o voi putea ierta niciodată. Nu dacă ar fi ceva ce aș fi putut preveni.

Ea rămase mută o clipă, apoi respiră adînc.

– După cum ți-am spus, Johnny, am să mă gîndesc. Vocea îi era calmă, dar dură ca oțelul. În orice caz, nu lua asta ca pe un „da”, fiindcă nu e. Refuz să-mi iau orice angajament pe care nu-l voi putea respecta.

Așteptă, privind atentă cum Johnny își umezi buzele și își băgă adînc mîinile în buzunare, zornăind niște mărunțiș. Stînd acolo, cu lumina becului aruncîndu-și umbra peste fața lui frumoasă, cu trăsături pline de forță, ea se gîndi cît de atrăgător era și cum va face cîndva o femeie – o altă femeie – foarte fericită.

După un moment, îl văzu dînd din cap.

– Mi se pare corect, spuse.

Ea îi susținu privirea.

– Atunci menține legătura cu Unchiul Sammy. Dacă voi fi de acord să lucrez cu tine – și există un mare „dacă” – îi voi spune lui, iar el îți va transmite mesajul. Dacă mă decid că n-am nevoie de ajutorul tău, îl voi înștiința, de asemenea. Făcu o pauză și adăugă rece: Dar dac-aș fi în locul tău, Johnny, nu mi-aș face prea mari speranțe.

– Tot ce ți-am cerut, repetă el, ridicînd vocea, e să te gîndești la asta.

– Știu. Fu o șovăială în vocea ei. Și ar mai fi un ultim lucru.

– Care?

Ochii ei îl fixară de sub genele grele:

– Care e: dacă îți refuz ajutorul? Ce se întîmplă apoi, Johnny? Vocea îi era răgușită. O să împrăștii zvonul că trăiesc, înștiințînd pe toată lumea?

El o privi lung, apoi clătină din cap:

– Nu, spuse calm. Știi că n-aș face nimic care să te pună în pericol.

Ea încuviință, simțind că tensiunea interioară începe să se disipeze.

El trase aer adânc.

– Nu face clipa asta și mai grea pentru noi, spuse ea răgușită și, dintr-un impuls, se ridică pe vîrfuri și îl sărută pe obraz. La revedere, Johnny. Nu mă conduce.

Apoi ieși; el îi auzi pașii ușori depărtîndu-se, apoi ușa din față scîrțîi.

Și ea plecă.

Stephanie se grăbi de-a lungul întunecatei *viuzzi*, cîntărind în minte avantajele și dezavantajele unei alianțe cu Johnny: „E capabil și gîndește repede și nu se plictisește niciodată. A fost antrenat la Forțele Speciale. Nu se sperie ușor și nu-i e frică să-și folosească pumnii – tocmai persoana cu care aș avea încredere să plec într-un safari sau într-un cartier rău famat al orașului. E la fel de eficace cu pistolul ca și cu aparatul de filmat, iar dacă pune o haină și o cravată pe el, e mai mult decît prezentabil. Ba chiar știe care e furculița pentru salată și cuțitul pentru pește. Și... e un amant al naibii de bun.”

Astea erau punctele pro.

Oftă în sine.

Acum cele contra.

„Probabil că nu există bărbat în viață mai egoist și mai șovin și mai sigur pe farmecele sale ca Johnny Stone. Poate că asta i se trage de cînd era la Forțele Speciale, dar se complace în a se crede un leader înăscut. Oricare ar fi situația, el va încerca inevitabil s-o controleze – indiferent pe ce cale. Enervantă atitudinea asta de conducător și amenințătoare, totodată. De parcă ar fi cel mai capabil dintre bărbați și mult superior tuturor femeilor!”

Stephanie scrîșni din dinți înfuriată.

„Pur și simplu nu suport să-l simt în preajma mea! Ce naiba se crede, Rambo? Țsta e războiul MEU, ancheta MEA!“

Fața i se contorsionă, în timp ce se grăbea înainte, oprindu-se doar ca să-și găsească drumul în labirintul de străduțe întunecate.

„Trebuie să existe un mod să-l înlătur de pe urmele mele. Un mod prin care să dispar, să mă topesc în aer, fără a lăsa vreun indiciu...“

În momentul în care ajunse la restaurant, găsisese deja o soluție.

New York City

Sammy se aplecă înainte pe scaun, absorbit complet de mîzgăliturile lui Aaron Kleinfelder. Fișiiții ușor al aparatului de oxigen, beculețele clipind continuu pe monitor, mirosurile de spital, scîrțîitul moale al stiloului pe hîrtie și pașii surorilor încălțate în pantofi cu talpă de crep... toate dispărură pentru Sammy în clipa în care informațiile lui Aaron începură să se ivească pe carnetul de notițe.

Unde sînt copiii? Cum se poate să existe copii dispăruți?

„*È-n regulă, prietene*“, gîndi Sammy în timp ce Aaron continua să scrie. „*Ține-te bine... ține-te tare pînă termini tot cei ai de spus.*“

Nu-i de mirare că grija principală a lui Sammy era forța fizică a lui Aaron. Deja, degetele slăbite ale bolnavului scăpaseră stiloul de două ori și de două ori Sammy trebuise să-l ridice și să i-l pună în mînă, îndoindu-i degetele peste el.

Dar ceea ce-l surprindea pe Sammy era că reușea să descifreze ușor scrisul chinuit al lui Aaron:

De ce s-au întrerupt computerele de la TAAC? A fost foarte suspect. Cu o zi înainte, totul era în regulă. Și, deodată – puuf! Ziua următoare, nimic.

Încruntându-se Sammy spyse:

– Lasă-mă să pricep. Ce înțelegi prin „ziua următoare“?

Stiloul lui Aaron zgîrie:

Ziua „accidentului” meu!

Sammy se încruntă din nou.

– De ce pui „accident” între ghilimele?

N-a fost accident.

Sammy inspiră adînc.

– Vrei să sugerezi că cineva a încercat să te omoare?

Fără ezitare, Aaron scrisse:

Da. Furgoneta m-a vizat pe mine.

– Dar cine să vrea să teucidă? Întrebă Sammy. Ai vreo idee?

Aaron scrisse:

Nu. Dar e ciudat că s-a întîmplat chiar în ziua în care am încercat să intru într-un registru secret, care n-ar fi trebuit să existe!

Sammy se ridică pe jumătate și întoarse foaia carnetului la o pagină goală, apoi se așeză pe marginea scaunului.

– Deci crezi că motivul tentativei de crimă a fost că ai descoperit existența acestui registru secret?

Aaron scrisse:

Trebuie să fie! Probabil că programul are un sistem de urmărire încorporat. Altfel cum ar fi putut afla cineva că tocmai eu încercam să forțez intrarea?

– Da, dar nu înțeleg cum o mașină ar putea spune cuiva asta, spuse Sammy, a cărui experiență în materie de computere era aproape nulă și care, conform convingerii lui intime, avea să rămână la același nivel pînă la sfîrșitul zilelor sale.

Aaron mîzgăli repede:

Mi-am folosit codul de acces și parola ca să intru în program. Parolele sînt toate diferite unele de altele, ca la o casă de bani.

– Asta pot să înțeleg.

Aaron scrisese:

Cu un sistem de detectare automat, aflînd că eu eram în spatele codului de acces și al parolei sau cel puțin aflînd terminalul pe care îl foloseam, restul e joacă de copil. Înțelegi?

– Acum că mi-ai explicat la modul ăsta, spuse Sammy, întorcînd o nouă pagină, înțeleg. Așteptă. Stiloul lui Aaron se mișcă iar:

Am nevoie de ajutorul tău!

Sammy fu surprins:

– Ajutorul meu?

– Da, horcăi Aaron. Ajutorul tău!

Sammy îl privi și îl amenință cu degetul:

– Te rog, prietene. Cruță-ți vocea și energia.

Aaron aprobă slab și suspină greu. Apoi zgîrie:

Am nevoie neapărată de ajutorul tău. Copiii au nevoie de el!

– Dar... nu știu nimic despre computere! protestă Sammy.

Aaron scrisese:

Ei și? Te voi ajuta eu. Dar, pînă mi se dă drumul de aici, am nevoie de cineva care să-mi fie ochi, mîini și urechi. Aș vrea să fii tu acela.

Sammy oftă.

– Bine, dacă accepți faptul că n-am nici cea mai mică înclinație spre tehnică.

Aaron zîmbi anemic și scrisese:

S-a făcut. O să te descurci perfect.

– Dacă spui tu, spuse Sammy cu îndoială, aplecîndu-se și întorcînd o nouă pagină.

Aaron scrisese:

Într-un mod oarecare, trebuie să intri în baza de date de la TAAC. Cea în care eu n-am putut intra. De fiecare dată cînd am tastat Jowanda Daneece Jones, am primit cererea de a introduce numărul OPUS. Să fiu al naibii dacă am auzit de el vreodată.

– „Opus“? spuse Sammy, încercînd parcă să vadă cum sună. Asta se referă la o compoziție muzicală.

Aaron scrisese:

Sau la o carte.

– Da, și la asta, spuse Sammy gînditor. Și la asta...

Cu stiloul mișcîndu-se rapid, Aaron adăugă:

Cred că acest registru conține informații despre copiii dispăruți.

Sammy oftă.

– Dar ce folos ne aduce, spuse cu resemnare, dacă nu putem căpăta accesul în program?

Stiloul lui Aaron alunecă aproape violent:

Vom cîștiga accesul! Nu știi încă în ce mod. Dacă parola mea și codul de acces mai sînt valabile, putem începe de aici. Numărul de cod e 099/3 cd. Parola e COOKIE.

– Presupun că ai ales „cookie“ pentru că ai o slăbiciune pentru dulciuri? ghici Sammy.

* prăjitură, fursec.

Aaron chicoti și scris:

M-ai prins.

– În cazul ăsta, promise Sammy, mâine, cînd vin să te vizitez, o să-ți aduc cîteva. Preferi ceva anume?

Aaron scris:

Batoanele de ciocolată macadamia ale doamnei Field, dar și Oreos le pot înlocui. Poate pînă te întorci o să găsesc o soluție despre cum să intrăm în registrul OPUS.

– Odihnește-te, îl sfătui Sammy. Nu ne ești de nici un folos bolnav sau mort.

Iar Aaron scris:

Nici tu. Ai foarte multă grijă – OK?

Un fior îi trecu lui Sammy de-a lungul spinării. Îl privi pe Aaron și, încă o dată, deveni conștient de beculețele monitorului și de fișiiul pompei de oxigen.

Aaron zăcea acum pe spate, evident epuizat, cu degetele slăbindu-i strînsoarea pe stilou. Întoarse încet capul pe pernă, ochii săi accentuînd seriozitatea mesajului.

Sammy îl privi la rîndul lui.

– *Oy vey*, oftă el, rupînd foile scrise din carnetul lui Aaron și împăturindu-le cu grijă în buzunar. *Oy vey.*

– Poți s-o mai spui o dată, horcăi Aaron.

25

Pe mare, Capri

Furii necontrolate se ridicau în ea și se transformau în taifunuri feroce. Îi hrăneau ura. Îi alimentau spaimetele.

Unde naiba era Monica Williams! Era deja trecut de 11 noaptea! *Unde a dus-o Eduardo? Cît mai trebuie să aștept pînă voi ști, pînă îi pot face vînt de aici acestui bătrîn patetic, acestui sac de oase tremurînde?*

Chrysalis-ul plutea placid pe o mare ca oglinda, iar luminile Capri-ului clipeau, foarte departe, ca o constelație încă netrecută pe harta cerului.

Zarah se gîndi:

„E oribil că marea poate fi atît de calmă, cînd eu mai am pușin și turbez de furie!”

Eduardo bătea în lung și-n lat pragul de la Al Grottino. Telefonase deja de patru ori pe yaht, dar Monica Williams nu apăruse acolo. Ceea ce la început fusese frustrare și iritare începu să se transforme în alarmă.

Auzind ecurile unor pași, se întoarse. Și o văzu!

– Monica! urlă și se aruncă în întîmpinarea ei.

Stephanie flutură o mîină și începu să alerge cu picioarele ei lungi.

– Slavă Domnului! respiră el ușurat și o luă în brațe, ridicînd-o în aer – „*exact ca junele prim dintr-unul din acele filme ale anilor '40*“, se gîndi ea.

– Am fost așa de îngrijorat! Chelnerul mi-a spus că ai plecat cu băiatul acela...

– N-am pățit nimic, îl asigură ea calm, apoi se trase înapoi și îl privi în ochi. Ce s-a întîmplat jos în port?

– O să mă crezi că nimic? Barca e în regulă. Totul a fost o înscenare! Și, prinzîndu-i fața în mîini, o sărută apăsător.

Atingerea buzelor lui îi trimise fiori de plăcere în tot trupul și limba i se încolăci de limba lui.

– Unde te-a dus delincventul ăla? murmură el, fără să-și desprindă buzele de ale ei.

– Nu... nu știu, reuși ea să spună, cu ochii strălucind, în timp ce el îi prinse ușor între dinți buza de sus.

– Ți-ai controlat portofelul?

– Hmm... da, minți ea, tremurînd excitată. Limba lui îi explora acum buza de jos. N-a fost furat nimic.

– Bine. Trebuie să ai grijă cu puștii ăștia. Gura lui o părăsi pe a ei ca să traseze dîre fierbinți și umede pe bărbia ei și pe gît, unde îi sărută pulsul năvalnic.

– Ai fost plecată atîta timp... Acum gura lui ajunsese mai jos, la decolteul larg de la baza gîtului. Eram sigur că ți s-a întîmplat ceva.

Căldura respirației lui îi înfioră sîinii, îi ridică pielea pe tot corpul, făcînd-o să tremure involuntar.

– M-am rătăcit. Știi cît de înșelătoare sînt aceste *viuzzi*.

– Am fost așa de îngrijorat.

– Cel puțin am avut timp să... mă gîndesc. Simți o căldură în stomac și picioarele începură să-i tremure. Își simțea coapsele umede. Atît de multe s-au întîmplat, atît de repede... Aveam nevoie de puțin timp să-mi pun ordine în gînduri.

El își aplecă fruntea peste sîinii ei.

– Și ai reușit? Limba lui trasa acum spirale de-a lungul decolteului bluzei, la limita cea mai înaltă a decenței publice... să-ți pui ordine în gânduri?

– Da, șopti ea și se uită repede în jur. Eduardo! sîsîi încet. Cineva ar putea...

– Sss! O trase în umbra celei mai apropiate uși și îi sorbi carnea fragedă. Și la ce... investigă el... concluzie ai ajuns? Fără să-și miște buzele privi în sus spre ea, cu ochi strălucitori.

– M-am hotărât!

– În legătură cu ce? Limba lui își continuă mișcarea, în timp ce trupul ei vibra și se arcuia.

– Tu, spuse tremurat. Și eu. Brazilia.

– Și? Limba lui se opri și el o privi intens.

Ea trase aer adînc.

– Dacă îți mai menții oferta, spuse răgușit, privindu-l în ochi, aș fi fericită să te însoțesc acolo!

În larg, generatoarele de pe *Chrysalis* lucrau peste program.

Ca pe o navă de carnaval, toate luminile, cu excepția celor din camera motoarelor, străluceau puternic, astfel că efectul era cel al imaginilor în oglindă; un *Chrysalis* plutind pe apă și celălalt răsturnat, înăuntru ei.

De unde stătea, pe puntea principală, lui Zarah i se păru că aude zgomotul motoarelor Magnum-ului venind pe apă. Ascultă și respirația i se accelerează. Da! Era Magnum-ul! Sunetul nu putea fi confundat!

Simțind un impuls de a-i veni în întîmpinare se grăbi spre partea dinspre port a punții, de unde văzu luminile apropiindu-se. Judecînd după mărime, barca se afla încă la un sfert de kilometru distanță, dar se apropia rapid. „În curînd”. Își spuse în sinea ei, „în curînd vom vedea dacă două păsări pot fi lovite cu o singură piatră!”

Mai privi un moment luminile îndepărtate, apoi se întoarse pe călcîie, cu rochia de operă, o fantezie aprês-

ballet, după cum fusese concepută de Christian Lacroix, înfoindu-se în jurul său.

Colonelul Valerio apăru pe ușile de sticlă tocmai când ea vroia să intre.

– Tocmai veneam să vă spun, doamnă. Sosește Magnum-ul.

– Știu, colonele. Am auzit motoarele. Zarah se încruntă o clipă. De îndată ce va acosta, trimite-o pe domnișoara Williams la mine. Și, colonele: asigură-te că va fi singură. *Fără* fiul meu!

Alunecînd de-a lungul părții dinspre port a *Chrysalis*-ului, Eduardo întoarse cîrma și răsuci Magnum-ul cu 20 de grade într-o singură mișcare. Barca imensă răspunse perfect, aplecîndu-se pe-o parte și ridicînd în urmă o trîmbă de spumă. Micșoră viteza, uruitul motorului deveni doar un tors domestic și fiara se așeză în locul predestinat.

Stephanie, ținîndu-se de balustrada opulent tapisată, privi înainte prin ecranul de vînt, de-a lungul carenei. Aliniase vîrfurile bărcii exact în mijlocul sternului yahtului, dintr-o singură încercare – fără vreo șovăire.

– Acum luminile, spuse el, întorcînd un buton de control care activa luminile subacvatice din vana umedă a *Chrysalis*-ului. Razele becurilor de halogen impermeabile, construite în vana în formă de V, clipiră aproape instantaneu dînd apei o strălucire galben-verzuie.

Stephanie n-avea nevoie să i se spună ce să facă. Pe cînd el se îndrepta cu barca spre tunelul acum luminat de apă, ea alunecă de-a lungul ecranului de vînt cu pas la fel de sigur ca al unui marinar încercat și, ajungînd la capătul bărcii, desfășură colacul greu de frînghie albă. Ținînd de un capăt, își propti coapsele în suportul semicircular și așteptă, minunîndu-se de ușurința cu care Eduardo ghida barca în vană, ca un veteran al navigației ancorîndu-și corabia la un doc aglomerat. Aruncă frînghia unui membru

al echipajului care aștepta și care începu s-o înfășoare în jurul unui suport și se întoarse spre Eduardo.

Acesta opri motorul, lăsă Magnum-ul în mâinile capabile ale echipajului și o luă pe Stephanie de mână. Împreună, puseră piciorul pe puntea yachtului. Înălțuți, merseră spre puntea alăturată printr-un coridor strîmt de trecere.

– A fost frumos! spuse ea, lăsîndu-și capul pe umărul lui și savurîndu-i mirosul sărat de apă de mare.

– Ce-a fost frumos? Acostajul meu?

– Răule. Îi dădu un cot amical în coaste. Totul. Dimineața... amiaza... noaptea...

– Miss Williams? Apelul leneș veni din umbra din fața lor.

– Da? Ea și Eduardo se opriră.

Colonelul Valerio apăru din întuneric, din umbra unei bărci de salvare de care se sprijinise pînă atunci.

– Doamna Böhm solicită plăcerea companiei dumneavoastră imediat.

Stephaniei începu deodată să-i vijîie capul și simți un junghi în inimă.

Eduardo spuse:

– S-au întors de la La Scala? deja? Păru surprins.

Vocea colonelului era neutră.

– Cred că s-au decis să plece mai devreme.

Stephanie simți un val de panică. „*S-au întors mai devreme! Da la Milano – unde m-am întîlnit cu Guberoff!*” Se luptă să-și mențină trăsăturile calme, să-și păstreze vocea fermă:

– Pot să mă aranjez o clipă? Sînt pur și simplu epuizată...

– Sînt convins că doamna Böhm e conștientă de asta. Colonelul Valerio zîmbi, arătîndu-și dinții. Nu va dura mult.

– Orice ar dori mama, sugeră Eduardo, hai să terminăm acum. Oricum vroiam să trec să-i spun noapte-bună.

Colonelul Valerio își dresese vocea.

– Mama dumneavoastră, domnule, a cerut s-o vadă pe Miss Williams între patru ochi.

– Într-adevăr? Eduardo se încruntă. A spus din ce motiv?

– Nu, domnule.

Eduardo se uită la Stephanie. făcu o grimasă, apoi ridică din umeri cu resemnare.

– Te aștept aici, da?

– Mi-ar... mi-ar place, spuse ea calmă și îl urmă pe colonel.

În fața salonului principal, el păși în dreptul camerei de luat vederi ce controla ușa automată, iar aceasta se deschise. Se dădu de-o parte și o invită pe Stephanie să intre.

Ea păși înăuntru, surprinsă că el n-o urmă. Ușile se închiseră fără zgomot în urma ei.

Acum privi în jur cu atenție, la spațiul imens, cu un aer vinovat. Știa că ținuta ei arăta aproape sigur la fel de speriată cum se și simțea...

O americană, tânără... aproape putea să audă accentul rusesc, acuzator... a venit cu un pachet împăturit într-o eșarfă pictată! Levănțică, asta era! Parfumul tău, Lili...

– A! Miss Williams! Vocea aceea argintie, muzicală, penetrează gândurile Stephaniei și o aruncă brusc înapoi la realitate. Ce drăguț din partea ta că ai venit.

Un moment mai târziu, Zarah – *Lili* – plutea spre ea, toată înfășurată în straturi după straturi de dantelă și mătase. *Balerina din iad!* gândi Stephanie necruțătoare, incapabilă să înțeleagă cum putea o femeie să poarte ceva atât de evident de inconfortabil și atât de frivol, de fragil. Și se miră, de asemenea, cum Dumnezeu putea cineva să spele rochia aia și își blestemă uscăciunea aspră pe care o simți în fundul gâtului. Vru să înghită dar îi fu teamă că mișcarea mușchilor gâtului o va trăda.

– Colonelul Valerio mi-a spus că doriți să mă vedeți! Stephanie fu surprinsă de cât de clară îi fu vocea, de cât de miraculos de înalt tonul ei.

Zarah minți printre dinți:

– Sper că asta nu te deranjează?

– Nu, deloc, replică Stephanie, nu prea convinsă.

– Bine, pentru că am o mică surpriză pentru tine! Zarah rîse bucuroasă, o luă pe Stephanie de braț și, ca și cînd ar fi fost prietene de cînd lumea, o trase spre ea și o conduse spre unul din cele șase cercuri separate de fotolii, la capătul îndepărtat al salonului.

Ochii Stephaniei, îngrijorați, scrutară zona, neștiind ce să caute cînd, deodată, simți un pumnal în inimă. Pentru că, jumătate ascuns de umbra veiozei de pe masă, văzu un cap încăruntit.

Dumnezeule Mare! se gîndi. Nu se poate! *Doar nu l-au adus aici pe bătrînul rus cu avionul, tocmai de la Milano, doar ca să mă confrunte cu el!*

Pașii Stephaniei se îngreunară și auzi, fără să înregistreze, sporovăiala veselă a lui Zarah... *Lili...* alături de ea, cu fiecare silabă cristalină ca o notă muzicală pură. Nu se putu gîndi decît că Zarah îi simțea cu siguranță în braț pulsația nebunească a inimii.

Dar nu. Zarah trîncăni mai departe, conducînd-o spre o canapea verde de lîngă masa încercată cu o pereche de veioze enorme. Și acolo, în fața lor, stătea Boris Guberoff.

Nu trebuie să las să se vadă că sînt șocată! se auzi Stephanie gîndind, știind bine că fața ei, cu sprîncenele ridicate, cu o expresie uimită de profundă stupiditate, cu ochii albi de groază, o va trăda cu siguranță.

Ca un copoi ce adulmecă, bătrînul își ridică încet capul, răsucindu-și spre Stephanie nasul de vultur și privind-o drept în față.

Iar Zarah, cu o voce triumfătoare, dramatică, diabolică, spuse:

– Iată mica surpriză pentru tine – o veche prietenă a ta, cred Miss Williams! Domnișoară Williams? Zarah îi dădu drumul la braț și se încruntă ușor, uimită de privirea albă a Stephaniei.

Stephanie simți forța ochilor bătrînului. *Era oare recunoașterea cea care clipea în privirea lui apoasă, încețoșată?* se întrebă, iar secunde i se părură eternități insuportabile. Aproape că putea să-i anticipeze cuvintele. *Culoarea părului și tunsoarea... ei bine, sînt diferite, desigur... la fel și culoarea ochilor... dar e ea... o, da, ea e cea care m-a înșelat!*

Stephanie înțepeni, uitînd aproape să respire. Iar timpul se dilată, secundele tîrîndu-se tot mai încet, tot mai încet, liniștea crescînd și făcînd loc sunetelor de dincolo de sunete... generatorul electric, briza, valurile izbindu-se de chilă, circuitul de aer condiționat susurînd...

– *Da?* izbucni Zarah, cu o voce nerăbdătoare, ascuțită, făcînd să tremure toate zgomotele din jur.

Bătrînul deschise gura, apoi o închise din nou, cu maxilarul tremurînd.

– Ei bine? insistă Zarah.

El oftă adînc, clătînînd din cap și privi neajutorat spre Zarah.

– N-am văzut-o niciodată în viața mea pe femeia asta. Îmi pare rău, Lili...

Se înecă, iar fața i se înroși toată.

Zarah explodează.

– *Imbecile!* șuieră ea în italiană, cu ochii reflectîndu-i lumina lămpii în săgeți ucigătoare.

Stephaniei nu-i veni să-și creadă urechilor. *Lili! Pur și simplu o numise pe Zarah „Lili“!*

Zarah se întoarse spre Stephanie, abia reușind să mai fie civilizată.

– Îmi pare rău, Miss Williams. Am fost făcută să cred că ești prietenă cu el... o greșeală de om bătrîn, cu siguranță...

Și, spre mirarea Stephaniei, Zarah-Lili! – o luă de braț și o trase repede de acolo, îndepărtînd-o de bătrîn înainte...

Da! Înainte să se întîmple ceva și mai rău!

Stephanie îl găsi pe Eduardo pe punte.

– A durat puțin, spuse el. Ce-a vrut mama?

– O, doar m-a întrebat dacă îl știu pe unul din vechii ei prieteni, răspunse Stephanie cu voce plictisită, cînd în realitate se simțea atît de ușurată, atît de dureros de uimită de grațierea ce-i fusese acordată, încît credea că știe acum ce simțise Jed Savitt cînd Curtea Supremă îi amînase execuția.

– Și îl cunoșteai pe prietenul ei? Întrebă Eduardo?

Ea clătină din cap și își băgă mîinile în buzunare, în timp ce mergeau pe punte.

– Cine era?

Stephanie îl privi.

– Nu mi-a spus, replică gînditoare, știind în același timp că *era* o minciună, chiar și prin simplă omisiune.

„Idiotul! Idiotul!”

Tropăitul sălbatic al lui Zarah se înteți, fiecare strat al rochiei ei fluturînd mînios la mișcările impetuoase. Ajunse la perete și, brusc, începu să bată cu pumnii în el, pînă la limita durerii, furia ei amplificîndu-se și amenințînd s-o distrugă pe ea și pe oricare altul i-ar fi stat în cale.

Destul de grav că a trebuit să-l aduc pe bătrînul nebun aici! Dar asta mai lipsea, să-mi mai și spună pe numele meu real! Asta mai lipsea!

Colonelul Valerio, pășind la o parte din raza vederii ei, așteptă ca furia să i se potolească.

Ea se agita prin cameră, cu brațele ridicate în sus și tocurile scăpărînd. Era magnifică în mînia ei – o Medeea reînviată glorios.

Respirînd încă sacadat, păru să devină deodată conștientă de mîinile ridicate ca niște gheare, le privi surprinsă și le lăsă în jos, într-o mișcare forțată.

Se întoarse spre colonelul Valerio.

– Dă-l jos de pe yaht imediat pe nebunul ăla bătrîn, epava aia de bărbat. Mă auzi? Imediat!

– Doamnă! Vreți să facem cu el ceva anume?

– *Da!* Furia se ridică în jurul ei ca un roi des de albine ucigașe. *Omorîți-l! Mutilați-l! Ciopîrțiți-l în bucățele mici!* țipă ea. Apoi își recăpătă controlul. Nû. Suspînă atît de adînc, încît întreg trupul i se cutremură. Poate că această Virginia Wesson va încerca să-l contacteze din nou. Puneți-i pe oamenii voștri din Italia să-l urmărească zi și noapte. Poate că unul dintre ei reușește să-și găsească o slujbă în... gaura aia infernală de geriatrie unde sper că va muri în curînd!

Abia cînd fu singură în apartamentul ei și zgomotul elicopterului se topi în depărtare, Stephanie își permise să se lase copleșită de teama, tensiunea și, în final, de imensa ușurare ce se acumulaseră. Îi luă cinci minute pline să-și revină și abia atunci ironia situației o izbi.

Nu se putu abține să nu zîmbească, iar zîmbetul deveni chicotit, apoi rîs isteric, care o făcu să se arunce pe pat și să-și ascundă capul sub perne ca să mascheze zgomotul.

Rîsul crescînd și se înălță și în curînd bătea din picioare și lacrimi îi curgeau pe obraji.

Era într-adevăr prea absurd de încîntător, prea caraghios să poată fi spus în cuvinte! „Zarah îl adusese pe Guberoff tot drumul de la Milano pînă aici, special ca s-o identifice pe ea ca fiind Virginia Wesson! Dar, în loc de asta, se gîndi ea veselă, el a confirmat propria *mea* suspiciune că Zarah e Lili! Justiție poetică, într-adevăr”, jubilă, ea cu plăcerea perversă a celui care a scăpat de sabia atîrnată la un fir de păr deasupra capului.

26

New York City

– Spitalul St. Luke's. Biroul de informații, cîntă vocea operatoarei.

O pauză. Apoi:

– Starea pacientului s-a îmbunătățit. Acum e într-o condiție stabilă.

Se auzi o răsuflare adîncă.

– Sînteți sigură?

– Așa scrie aici.

În cabina telefonică a localului permanent Market Diner, Fantoma închise receptorul. Gîndi: „E timpul să trec la treabă. E timpul să spun «Vaya con Dios, nenorocitul!»“

Sammy se sculă devreme, bine dispus. Abia aștepta să se ducă la St. Luke's, să-l viziteze pe Aaron Kleinfelder. Erau sute de întrebări la care avea nevoie de răspuns.

„Ce surpriză o să-i fac Stephaniei cînd o să sune!“ se gîndi zîmbind încîntat.

Așteptă pînă la 8, apoi telefonă la spital.

– Îmi pare rău, îi spuse o soră, pacientul nu mai e în secția de terapie intensivă. A fost mutat în camera 432.

Sammy, cu dulcegării, o convinse să-i dea legătura cu oficiul surorilor de la etajul patru.

– Cum ați obținut firul? se răsti la el o soră nemiloasă. Orele de vizită sînt de la 4 la 6!

– Dar cu siguranță că în cazuri extreme...

– Nu facem excepții!

Convorbirea fu întreruptă.

Pufnind, Sammy se uită la receptor, închise, și își verifică ceasul.

Încă opt ore lungi de așteptare...

Era exact ora 4 după-masă cînd doctorul cu halat alb și cu stetoscopul atîrnîndu-i dintr-un buzunar se alătură mulțimii de vizitatori din hol. Cînd un lift sosi, toți se înghesuiră spre el.

– Poftiți înainte, spuse politicos un bărbat, dîndu-se la o parte.

– Mulțumesc.

Înăuntru, tînărul doctor se întoarse cu fața spre ușă, zîmbind în stilul clasic profesional – exact cel pe care te așteptai să-l vezi pe fața celui ce se îngrijește de bolnavi și infirmi.

Cînd liftul se opri la etajul 4, doctorul spuse „Scuzați-mă” și ieși.

Primul lift fu prea aglomerat și Sammy trebui să-l aștepte cîteva minute pe al doilea.

Era pus la patru ace. Purta un costum de stofă gri-argintie la două rînduri, cu o garioafă roz la butonieră. Avea o cămașă albă, apretată, iar la gît o fundă de mătase galbenă, imprimată cu mici elefanți roz și o batistă asortată în buzunarul de la piept. Într-o mîină avea un buchet mare de garioafe, iar în cealaltă o cutie cu prăjiturele de ciocolată macadamia de la Mrs. Fild's.

Doctorul în halat alb mergea repede, cu pasul cuiva care are o destinație precisă. Pe amîndouă laturile cori-

dorului cu podea verde, uşile saloanelor erau deschise, iar prieteni şi rude ale pacienţilor soseau în valuri, umpleau vase cu apă şi aranjau buchete de flori, vorbind în şoaptă, în timp ce televizoare deschise transmiteau tot felul de show-uri de după-amiază, râsete, aplauze şi reclame. Dintr-una din camere se auzi o sonerie şi, din spaatele uşii închise, răzbătura gemetele unui bărbat în agonie. La oficiul surorilor, se derula o criză minoră: o voce feminină insistă:

– Dar nu i s-a prescris alt analgezic pînă la ora 6!

Din camera 432, o voce penetrantă ieşea din televizor:

– Aţi dorit vreodată să dăruieţi dragostea? Bună ziua.

Sînt Shanna Parker...

Înainte de a intra, Fantoma aruncă o privire rapidă în jur. Se opri şi cercetă coridorul 6–7 secunde, în amîndouă direcţiile, apoi alunecă înăuntru şi lăsă uşa întredeschisă, să audă ce se întîmplă afară.

La televizor, Shanna Parker spuse:

– ...ca naş al TAAC, primesc rapoarte regulate, fotografii şi scrisori care mă ţin la curent..."

În acest timp Fantoma se uită în jur şi văzu cu în-cîntare că era o cameră doar de două paturi. Numai unul dintre cele două paturi era ocupat, pacientul arătînd ca un îngeruş grăsuţ cu păr grizonat. În ciuda televizorului, dormea profund.

Ca să nu greşească, Fantoma se apropie de capul patului şi citi numele de pe etichetă: Kleinfelder, Aaron.

– Spune-ţi rugăciunea, nenorocitul, şopti Fantoma. Tocmai vei părăsi lumea asta.

Culese o pernă de pe patul gol, trase fără zgomot perdeaua din jurul patului şi apăsă perna pe faţa lui Aaron, menţinînd-o acolo cu amîndouă mîinile.

Aaron Kleinfelder se trezi îngrozit. Încercă să ţipe, dar perna îi înghiţi glasul – împreună cu toată lumina şi tot oxigenul. Se zbatu, iar mişcările îi deveniră din ce în ce mai slabe pînă cînd, cu o ultimă convulsie, viaţa îl părăsi şi rămase nemişcat.

Fantoma ridică perna și îi cercetă pulsul la carotide. Stătu acolo privind la bărbatul mort și trase aer adânc în piept, expirînd apoi cu zgomot, cu privirea celui care admiră un lucru bine făcut – o pictură sau o piesă de sculptură. *Și crima e o artă.*

La televizor, Shanna continuă cu vocea ei pătrunzătoare:

– Este o răsplată atît de minunată să privești cum foamea se transformă în nutriție, disperarea în speranță și boala în sănătate! Veți fi uimiți de schimbările pe care le veți vedea. Gîndiți-vă numai! Cu banii atît de puțini... măruntîș... puteți face lumea atît de diferită...

Privind încă la Aaron Kleinfelder, Fantoma aruncă un salut ironic spre televizor, aranjă perna și o așeză la loc pe pat, apoi scoase un trandafir roșu din buzunarul halatului și îl puse pe pat, lîngă capul lui Aaron. Apoi ieși ușurel afară, cu satisfacția răzbătînd de sub zîmbetul profesional.

Sammy pescui o garoafă din buchet:

– Pentru dumneavoastră... spuse galant, oferind cîte o floare fiecărei sore pe lîngă care trecea.

– Și una pentru dumneavoastră...

Mai trase una și o oferii unei bătrîne care mergea în cadru.

Toate păreau surprinse, dar acceptau cadoul în spiritul în care le era dăruit.

Sammy merse viori mai departe, privind numărul camelelor pe lîngă care trecea. Văzu un doctor venind spre el, mai pescui o garoafă, i-o întinse și spuse:

– Vă doresc o zi frumoasă.

Doctorul o luă, dădu din cap și trecu mai departe.

Astfel, fără să știe, Sammy i-a dăruit Fantomei o floare.

Pe mare. Cannes. Nisa

Ceea ce mai rămăsese din croazieră era o trecere rapidă spre Brazilia. Corsica, Elba, Livorno, Portofino, San Remo, Monaco – toate se topiră în zare cu iuțeală, iar Stephanie nu putu să evite senzația ciudată că într-o zi se va trezi și va fi în propriul ei pat din New York, și totul va reveni la realitate, iar Eduardo și Brazilia – și *Chrysalis*-ul însuși – se vor topi în ceața unor visuri uitate.

Îi spuse lui Eduardo de o mie de ori:

– Nu-mi vine să cred că fac cu adevărat toate acestea!

El zîmbi:

– O să-ți placă Brazilia, prezise. Sînt atîtea lucruri pe care abia aștept să ți le arăt.

– Vreau să văd absolut totul! declară ea.

– Totul, murmură el, sărutînd-o lung. Totul și chiar mai mult...

Stephanie încă se mira de cît de repede învinsese defensiva familiei de Veiga. I se părea că numai ieri se lovise cu barca de yaht și iat-o acum. Adoptată de Eduardo și marginalizată de-a binelea de Zarah. Navigînd pe albastra Mediterană la bordul megayahtului lor. Pregătită să-l însoțească mîine în Brazilia.

„Pe cinstea mea, ar trebui să mă simt triumfătoare”, se gândi.

Dar în adâncul nopții înstelate, stînd singură pe puntea de sus, se simți năpădită de grele sentimente de vinovăție și teamă.

„De fapt nu sînt eu cea care-l însoțește pe Eduardo în Brazilia” se gândi. E Monica Williams.

Stătu acolo, cu părul răsfirat pe spate de vînt, gîndindu-se ce simplă ar fi misiunea ei dacă nu s-ar simți atît de atrasă de el.

„Eduardo, dragul meu, ultimul lucru pe care l-am visat c-o să se înfîmple a fost dragostea noastră. Dar pentru că ne-am îndrăgostit unul de altul, e mai important pentru mine ca niciodată să dau de capătul acestui mister; nu putem lăsa suspiciunea să plutească atîrnînd de un fir subțire. Nu vezi, dragostea mea? Aflarea adevărului e singura garanție pentru fericirea noastră viitoare. Înțelegeți asta, iubitul meu, nu-i așa?”

Un uruit ușor îi întrerupse gîndurile și se întoarse brusc. În lumina becurilor de pe punte, o văzu pe Zaza apropiindu-se, în scaunul cu roțile. O privi pe bătrînă cum îl manevră expert, îl parcă și îl fixă pe punte.

– Sper că nu te deranjez? spuse Zaza, cercetîndu-i atent fața.

Stephanie clătină din cap și își înlătură o șuviță de păr de pe frunte.

– Nu, spuse, bineînțeles că nu.

– Ești o tînără foarte drăguță. Zaza îi zîmbi. Sînt așa de bucuroasă că te-ai decis să vii în Brazilia cu noi! Ai făcut bine, să știi. Am simțit de la început că vei fi o binefacere pentru Eduardo.

Stephanie zîmbi strîmb.

– Aș vrea să fiu și eu atît de sigură.

– Oh! Dar eu sînt.

Zaza stătea pe scaun ca pe un tron. Ținuta capului, profilul regal, felul în care își odihnea mîinile impunător pe brațele scaunului, toate îi dădeau un aer autoritar, de imagine din deceniile trecute.

– Vii des aici, nu-i așa? o întrebă. Și totdeauna noaptea.

Stephanie se întoarse surprinsă spre ea.

– Păreți foarte bine informată.

– Am obiceiul să observ, rîse ușor bătrîna. Motorul acestui scaun e foarte tăcut. Îmi permite să mă învîrt în jur ca o fantomă. Pe de altă parte, oftă ea, descoperi că, pe măsură ce îmbătrînești, ai nevoie de mult mai puțin somn. Așa că bîntui pe coridoare și pe punți și observ lucrurile. Ochii ei se opriră pe fața Stephaniei. Știi că și eu vin adesea aici cînd vreau să-mi pun ordine în gînduri?

Stephanie clătină din cap.

– E un loc bun pentru introspecții.

– Da, fu de acord Stephanie, este.

Pentru un timp, priviră amîndouă marea întunecată, fiecare preocupată de propriile gînduri, apoi Zaza își puse scaunul în mișcare și îl parcă în fața Stephaniei.

– Liebchen, spuse ea, întinzîndu-se și luîndu-i Stephaniei o mîină într-ale sale, dacă ești îngrijorată în legătură cu Eduardo și Brazilia, n-ai de ce, crede-mă. Pe unul îl iubești deja și sînt convinsă că o să ajungi s-o iubești și pe cealaltă.

Stephanie zîmbi gînditoare.

– Faceți ca totul să sune atît de simplu!

– Chiar este! spuse Zaza cu un aer de ușoară exasperare. Voi, tinerii! Totdeauna complicați lucrurile! Totdeauna le faceți să pară mult mai dificile decît sînt de fapt! Așteaptă pînă vei ajunge la vîrsta mea. Atunci vei descoperi că nu există decît trei sau patru lucrurile în viață care contează cu adevărat.

– Trei sau patru? întrebă Stephanie amuzată. Numai atîtea?

– Da, numai atîtea. Restul sînt fleacuri. Zaza se opri și adăugă cu voce joasă. Ei, nu chiar fleacuri în întregime, dar oricum, lucruri care nu merită atenția și cu atît mai mult nu merită să te îngrijorezi pentru ele. Zîmbi și dădu drumul mîinii Stephaniei. Ei, trebuie să plec. Îți doresc noapte bună, Liebchen.

Întoarse scaunul, se depărtă puțin și apoi spuse.

– Și încearcă să dormi puțin. Dacă ceva te preocupă, ține minte: lucrurile arată totdeauna altfel dimineăta.

Stephanie zîmbi:

– O să țin minte, promise.

Zaza flutură din mîină și se depărtă cu viteză constantă, iar uruitul ușor al roților dispăru curînd. Singură acum, Stephanie se întoarse din nou spre mare.

„Poate că Zaza are dreptate” gîndi ea. „Poate că lucrurile chiar par diferite dimineăta”.

Pentru că, în clipa aceea, știu că undeva în urmă, dincolo de orizontul întunecat, Johnny urmărea acest vas enorm, exorbitant.

„Mă urmărește pe mine” Mări strînsoarea mîinii pe bara punții. „Dar nu pentru mult timp, Johnny, nu pentru mult timp. De mîine pornim pe drumul spre Brazilia și îmi vei pierde urma. Și atunci voi avea un lucru mai puțin pentru care să-mi fac griji.”

Ceea ce lăsa loc altor o duzină de amenințări din umbră.

* *

În ziua următoare, Stephanie fu martora modului liniștit, aproape misterios, în care călătorea de Veiga și avu impresia unei piese uriașe, invizibile, în mișcare.

Întorcîndu-se în apartamentul ei după micul dejun, își găsi bagajul gata împachetat. De-a lungul vieții ei de pînă atunci, a rezerva biletele de avion și locurile de hoteluri și a-și împacheta bagajul – de fapt, actul însuși de a se ocupa de aceste detalii mondene – fuseseră un ritual esențial; și, mai ales, o tranziție confortabilă de la un loc la altul.

Dar acum cînd cineva nevăzut avusese grijă de toate, se simți ciudat de detașată și deconcertată. O imagine tulburătoare îi apăru în minte – o frunză îngălbenită, deli-cată, căzută în voia vînturilor.

Ideea de a fi frunza aceea nu-i plăcu. Dar imaginea îi persistă în gând.

Stephanie simți și mai puțin control asupra situației când, cu jumătate de oră mai târziu, colonelul Valerio veni să-i ceară pașaportul.

– Întotdeauna obțin vizele de intrare și vama cu mult înainte de a ne urca în avion, îi explică el. În felul ăsta, putem decola imediat.

Stephaniei nu-i plăcu ideea de a-l da pașaportul care era ultima ei legătură cu libertatea, dar nu avu de ales.

Băgându-l în buzunar, colonelul spuse:

– Mulțumesc, doamnă. Ora de plecare este cincisprezece fix.

Stephanie se holbă la el. Nu-i venea să creadă că s-a exprimat chiar așa.

– Ah, spuse, ascunzându-și sarcasmul sub straturi de inocență. Vreți să spuneți la ora trei!

Fața lui de piatră nu reflectă nici o emoție – doar imaginea ei dublă oglindită în ochelarii întunecați.

– Exact, doamnă, spuse. Și, pocnind din călcâie, făcu o întoarcere reglementară și ieși.

– Marș înainte! Unu, doi, trei, patru! murmură Stephanie ca un salut batjocoritor în spatele lui. Ce naiba era omul ăsta? Un fel de mașină?

Se urcă pe punte. *Chrysalis*-ul era ancorat la o milă de țarm. Cerul era senin și soarele borda Alpii Maritimi cu o nuanță purpurie. Pescărușii se ridicau în aer ca valuri de confetti.

Privi la ceas. Era aproape ora 10.

Strînse din buze gânditoare. Pînă la decolare mai erau cinci ore și ar fi trebuit să-l sune pe unchiul Sammy la New York. Nu mai vorbise cu el de aproape o săptămînă și, cunoscîndu-l, probabil că era negru de îngrijorare și se gîndea la ce-i mai rău.

Dar nu-i putea telefona de la bordul yahtului; nu putea garanta că prudentul colonel Valerio nu pusese sub

ascultare toate telefoanele. Și nici n-ar fi fost înțelept din partea ei să meargă pe țărm special pentru a folosi un telefon public; asta ar fi stîrnit cu siguranță suspiciuni. Așa că trebuia să inventeze ceva.

– Aici erai! Îl auzi pe Eduardo.

Răsucindu-se în direcția vocii lui, Stephanie se trezi cu fața în bătaia soarelui și își ridică mîna să-și protejeze ochii. Eduardo venea spre ea, îmbrăcat într-o cămașă de mătase albă Versace cu primii trei nasturi de la gît desfăcuți și cu pantaloni albi de stofă, călcați cu dungă, cu o curea lată de la Hermes, avînd drept cataramă o literă „H” de aur. În picioare purta sandale de piele stil roman, cu o mulțime de curelușe împletite în jurul gleznelor. Pe umăr avea aruncată o sacoșă de culoare gălbuie și era tot numai zîmbet.

– Te-am căutat peste tot! exclamă și o sărută zgomotos pe buze.

Stephanie îi răspunse la sărut și zîmbi și ea.

– Într-adevăr? întrebă, părăind încîntată.

– Bineînțeles. Își ridică geanta pe umăr. De ce aș fi colîndat prin vestiarele de lîngă piscină? Crezi că s-ar asorta un costum de baie turcoaz?

– De ce? Mergem să înotăm?

– Printre altele, spuse el, frecîndu-și nasul de al ei.

– Ce fel de „altele”? Ochii ei erau strălucitori, iar dinții îi sclipeau ca perlele.

– Ei bine, sîntem foarte aproape de Cannes, spuse el, trăgînd-o cu tot corpul spre el și astupîndu-i buzele, astfel că toată conversația încetă.

*

* *

Barca îi duse la La Suquet, minunatul port pescăresc cu micile lui străzi pitorești și cu piața îmbelșugată. Băură cafea la un bufet pe chei și apoi se plimbară de-a lungul Croisette-i, faimoasa plajă din Cannes, cu nisip fin și palmieri maiestuoși și cu hoteluri de albeața zahărului –

printre care unele celebre ca Martinez-Concorde, Majestic și Carlton.

Ca întotdeauna, Eduardo fu pentru Stephanie un ghid perfect. Părea să știe totul și făcu efortul să nu scape nimic din vedere. O duse pe rue Macé și pe rue des Serbes, unde colindară anticariatele, apoi la Alaska, pe rue des Etas – Unis, unde cumpărara cea mai bună înghețată pe care o gustase Stephanie vreodată – fistic, alune și *marron glacé*. Lingîndu-și cornetele, se plimbară pe La Californie, dealul de la celălalt capăt al orașului, unde regi, emiri și oameni de afaceri miliardari își construiseră castele neogotice. Și, pentru că nici o vizită la Cannes nu e completă fără asta, merseră la debarcaderul Carlton, închiriară pentru o sută de franci, fiecare, șezlonguri și o umbrelă de soare și, punîndu-și costumele de baie turcoaz, înotară și jucară volei pe plajă cu doi încîntători copii australieni.

Privindu-l pe Eduardo alergînd cu ei, Stephanie fu din nou surprinsă de uluitoarea lui putere de adaptare, pentru că părea la fel ca acasă aici cu copiii, și vorbind cu pescarii localnici în Vechiul Port sau cinînd în salonul splendid al unui restaurant Michelin.

„Fiecare minut pe care îl petrecem împreună e atît de special“ gîndi ea. „Aș vrea ca dimineața asta să nu se termine niciodată“ Și zîmbi în sinea ei, pentru că avea gîndul ăsta ori de cîte ori erau împreună. „Mă întreb dacă și el simte la fel“

Spera asta.

După o oră de plajă, se schimbară din nou în hainele de stradă și merseră la Palme d'Or, restaurantul de la Hôtel Martinez-Concorde. Sala de mese era stil Art Deco, iar pereții erau decorați cu scene din filme vechi. Eduardo comandă pentru amîndoi. Mîncară friptură de miel proaspătă cu ceapă, tarte aromate și zmeură de la Col de Bleine. Fu una din cele mai delicioase mese pe care le mîncase Stephanie vreodată. Dar cu toate astea, fu prea

puțin atentă la mîncare: era absorbită de Eduardo, iar pîinea și apa ar fi fost suficiente.

„Mă întreb”, îndrăzni ea să gîndească. „Cum ar fi o viață întreagă petrecută cu el?”

Ora două trecu, iar maître d'hotel se apropie de masa lor.

– Monsieur, murmură el, mașina dumneavoastră a sosit.

– Mulțumesc, spuse Eduardo, transferînd discret o hîrtie împăturită de 100 de dolari în mîna acestuia. Spune-i, te rog, șoferului să aștepte.

– Cu plăcere, monsieur, răspunse le maître și pluti de-a lungul salonului ca pe o pernă de aer. Eduardo îi zîmbi larg Stephaniei pe deasupra mesei. Ea știu ce însemna zîmbetul acela.

Sosise timpul să zboare spre marele necunoscut.

Întorcîndu-i zîmbetul, își împinse scaunul în spate.

– Poți să mă scuzi un minut, Eduardo? spuse. Trebuie să mă duc la toaletă.

Luându-și poșeta, se ridică în picioare. Eduardo se ridică și el și nu se așeză la loc pînă nu părăsi ea masa. Știind că o privește, Stephanie merse de-a lungul restaurantului cu pași înceti, grațioși, dar ajunsă în holul hotelului, unde nu mai putea fi văzută, grăbi iute pasul. Se îndreptă spre cabina telefonică cea mai apropiată.

Apucă receptorul cu amîndouă mîinile, bătînd nerăbdătoare tactul din picior. Apoi, realizînd că arăta suspicios cu telefonul în mînă, aruncînd priviri furișe din colțul ochiului – ca cineva care face ceva nepermis! – se forță să-și îndrepte ținuta și să ridice capul. Răsucindu-se pe jumătate, cuprinse cu privirea întreg holul și așteptă ca operatorul să-i facă legătura.

Era activitatea obișnuită a hotelului. Sosiri, plecări. Portari luptîndu-se cu bagajele. Un tînăr camerist plimbîndu-se cu o pancartă pe care scria „M. Fayad” Un manager străduindu-se să înmoaie trăsăturile furioase ale

unui oaspete ultragiāt. Un grup de oameni de afaceri japonezi, îmbrăcați identic, ieșind din lift. Clasicul copil răsfațat și prost-crescut. Un bărbat stînd pe un fotoliu, picior peste picior, cu un ziar în poală, privind țintă... *către ea!*

Stephanie tresări și aproape scăpă receptorul din mînă. Îl prinse tremurînd. Îl cunoștea! Dumnezeule, da, îl cunoștea! De la Marbella! Acel gigolo trecut care încercase s-o avertizeze să nu se apropie de *Chrysalis!* Dar ce naiba făcea *aici? O urmărea? O spiona? Dar din partea cui? Și de ce?*

Deodată deveni conștientă de o voce care îi bombănea ceva în ureche. Se întoarse spre telefon, lipi urechea de receptor, încercînd să asculte chiar dacā privea în hol spre...

...un scaun gol. Un ziar împăturit pe el. *Imposibil!*

Clipi din ochi, privi din nou.

Unde a plecat?

Operatorul o întrerupse:

– Sună.

– Mulțumesc. Stephanie mai aruncă o ultimă privire în hol. Dar el nu era acolo. Și totuși știa că nu fusese rodul imaginației ei!

...iar sunetul îndepărtat fu întrerupt de un clic și de vocea familiară a lui Sammy, spunînd „Hel-lo” în stilul acela sacadat care îi era caracteristic și ea simți o ușurare imensă, o căldură dulce care o străbătu.

– Unchiule Sammy? O, unchiule Sammy, mulțumesc lui Dumnezeu că ești acasă!

– Fetițo! Doamne! Mi-am chinuit creierii încercînd să imaginez un mod de a lua contact cu tine! Unde ești?

– La Cannes. Știi...

Dar el îi tăie vorba.

– Fetițo, trebuie să vorbim! S-a întîmplat ceva! Ți-am spus despre Aaron Kleinfelder? Cel care era în comă?

– Unchiule Sammy! Închise ochii o clipă, frustrată. N-am decît un minut! Am sunat așa de...

– Fetito, *ascultă-mă!* Era tonul cel mai dur pe care îl folosise vreodată cu ea. În orice altă împrejurare ar fi făcut-o să-l asculte; dar acum, fiecare secundă era prețioasă. Trebuia să se întoarcă la Eduardo înainte să vină el după ea.

– Unchiule Sammy! N-am timp să vorbesc! Vroiam doar să-ți spun că sîntem gata să zburăm spre Brazilia!

– Fetito, fetito – *vrei să mă ascuți?* Vocea lui Sammy era încă și mai aspră. Aaron Kleinfelder a...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu *acum!* Vocea ei era un amestec de rugămintă de copil și exasperare de adult, iar privirea nu-i părăsea direcția restaurantului, așteptînd să-l vadă pe Eduardo apărînd și cercetînd holul în căutarea ei.

– Fetito, ai idee în ce te-ai amestecat? Nu? Ei bine, pregătește-te să afli. Aaron Kleinfelder *a murit* pentru că a descoperit acest secret...

Stephanie clipi.

– A... murit? murmură ea. Dar credeam că ai spus că e în comă...

– A fost, spuse Sammy și o informă rapid despre revenirea lui Aaron și despre felul cum murise la scurtă vreme după ce fusese mutat de la Terapie intensivă. Fetito. Cineva l-a sufocat. A fost ucis.

– Ucis! Mîinile ei se strînseră în jurul receptorului. Unchiule Sammy, ești sigur?

– Da, spuse el, ucis. Iar killer-ul și-a lăsat chiar și cartea de vizită pe pernă. Un frumos și proaspăt trandafir roșu. Îți vine să crezi?

– O, Doamne! Ea respiră adînc, se sprijini cu mîna de unul din pereții cabinei și își lipi fruntea de geam. Cum ar fi dorit să aibă destul timp la dispoziție! Ar fi vrut să discute totul în detaliu cu unchiul Sammy. Dar, din păcate, nu era momentul. Ridică fruntea încet.

– Unchiule Sammy, oftă, chiar trebuie să fug. Încerc să te sun de îndată ce ajung în Brazilia...

– Ca să strig cît pot de *tare*, Fetiço! Vrei să mă *ascuți*? Și, în numele cerului: orice-ai face, numai nu închide! Nu trebuie – repet: *nu trebuie!* – să te duci nicăieri cu de Veiga, mai ales nu în Brazilia! Știu că pare melodramatic, dar Aaron Kleinfelder, Vinette Jones și bunicul tău au fost uciși pentru ceea ce au descoperit. Așa că *te rog*, Fetiço, *te rog!* Nu te amăgi singură că n-are cine să plîngă după tine – pentru că are cine!

– Unchiule Sammy, eu...

– Mă auzi? Ce naiba, Fetiço, ce să fac ca să te conving? Crezi că vor ezita să te ucidă și pe tine?

Ea oftă și o trecu un fior. „*S-o ucidă, llsuse!*“

Sammy continua:

– Fetiço, vreau să te întorci aici, la New York. Imediat. la primul avion. Apoi, cînd vii aici, putem să ne așezăm să punem lucrurile cap la cap. Cu siguranță că vom găsi un mod mai prudent și mai sănătos de a acționa. Făcu o pauză, pîndind să audă reacția ei și, cînd nu veni nimic, întrebă: Fetiço, mă auzi?

– Da, oftă Stephanie, te aud.

– Bine! Deci, vei face cum spun, în regulă? Cum închizi receptorul, cheamă cel mai apropiat aeroport. E cel din Nisa, cred...

Dar Stephanie nu-l mai asculta. Altceva îi captase atenția – o strălucire de-o clipă cînd ușa de sticlă a restaurantului se deschise și se închise la loc.

Instinctiv, se trase în umbra cabinei telefonice, cu fața la perete, făcîndu-se cît mai mică posibil. Apoi, ținîndu-și respirația, întoarse încet capul și aruncă o privire peste umăr.

Eduardo! Privind de-a lungul holului; căuțînd-o, de bună seamă...

Un geamăt involuntar, ascuțit, îi scăpă de pe buze. Se întoarse repede, cu o expresie șocată „La naiba!“ se gîndi, privind acuzator la receptorul din mîină, ca și cum ar fi fost un șarpe veninos. „O! La naiba!“

– Fetito! Vocea lui Sammy sună deodată neobișnuit de tare în urechea ei. Fetito, ești încă acolo?

Stephanie ezită o fracțiune de secundă. Apoi închise repede, trase aer adânc în piept și mai privi o dată cu grijă peste umăr.

Norocul era de partea ei! Eduardo stătea cu spatele la ea. Privind în direcția opusă, îndoind brațul să se uite la ceas...

Profitând de moment, ea își luă geanta și zbură afară din cabină, umezindu-și buzele cu vârful limbii și abordând un zîmbet forțat în timp ce se apropia de el. Un cuplu care se ținea de mână trebui să se despartă ca să-i facă loc. Și iat-o în sfârșit, stînd chiar în spatele lui – iar el încă n-o văzuse!

Îl bătu pe spate.

– Ahem! spuse. Stăm aici și arătăm frumos, sau ne mișcăm și vorbim?

El se întoarse surprins.

– De unde-ai apărut? Am crezut că te-am căutat peste tot.

Ea zîmbi poznaș.

– Nu ți-am spus încă? Am Houdini în sînge, din partea mamei. Rîse moale și își strecură brațul pe sub al lui. Ei bine? Ai plătit masa sau trebuie să ne întoarcem s-o facem?

El zîmbi.

– Am avut grijă de tot. Dar se face tîrziu. Mi-e teamă că trebuie să ne grăbim.

O conduse către ieșire, apoi în parcare, unde îi aștepta un RollsRoyce Silver Super. Ea fluieră admirativ. Mașina mirosea foarte mult ca interiorul unui portofel scump, nou cumpărat.

– Vai, vai! Își plimbă palmele pe pielea fină, colorată pastel. Apoi se întoarse spre Eduardo.

– Spune-mi, întrebă, e adevărat că dacă te ocupi de luxuri, necesitățile își poartă singure de grijă?

El rîse.

– Sper că-i așa!

Fără ca vreunul din ei să știe, avură companie pe tot drumul spre aeroport.

Era un Ford Escort alb și urmări Rollsul din clipa în care ieși din parcare hotelului. Se menținu la trei mașini distanță în spate și se alătură traficului de pe Croisette. Apucă apoi pe aceeași șosea ce ducea la aeroportul de lângă Nisa.

Dar Rollsul nu se îndreptă spre intrarea pasagerilor. În loc să facă asta, urmă o șosea de servici care ducea direct spre hangare și depozite. Acolo, se opri în fața unei porți închise cu lanț.

La cincizeci de pași în spate, Escortul frână și trase pe dreapta. Ocupanții lui priviră cum un gardian în uniformă se apropie de Rolls. După un scurt schimb de cuvinte, deschise poarta și le făcu semn să intre.

Rollsul fu condus direct spre piste, unde păru pitic pe lângă jeturile enorme și apoi dispăru din vedere în spatele unui hambar.

Poarta se închise la loc.

Escortul porni motorul, se îndreptă spre aceeași poartă și opri în fața ei. Gardianul se apropie, dar de data asta gesturile sale erau de o autoritate incontestabilă:

– *Non, non! Cette entrée est strictement interdit aux personnes non-autorisées! Faites demi-tour tout de suite!*¹⁴

¹⁴ Nu, nu! Această intrare e strict interzisă persoanelor neautorizate. Intoarceți-vă imediat înapoi! (fr.)

Nisa. În zbor.

Rollsul opri în fața unor scări demodate. Când șoferul o ajută pe Stephanie să iasă, ea se trezi în fața motoarelor unui jet ce erau atât de enorme, încît mai mulți oameni ar fi putut sta în picioare în ele. Încet ridică privirea și examinează restul avionului. Fu uluită.

– Sfîntă Fecioară! spuse printre dinți.

Eduardo, ieșind din mașină în spatele ei, păru îngrijorat.

– Nu ți-e frică să zbori, sper?

– Poftim? Ea se întoarse spre el. Nu. Nu e vorba de asta. Doar că... Nu-și mai găsi deodată cuvintele.

– Da?

– Ei bine, mă așteptam la... un avion particular, spuse ea.

– Este un avion particular, replică el.

Ea rîse moale.

– Asta e un afurisit de 7147, Eduardo!

El se încruntă.

– Poate că e mai mare decît majoritatea jet-urilor, dar e particular, te asigur. Hai, vino! Îi puse o mîină sub cot și o ghidă spre scări.

Surprizele abia începuseră.

O stewardesă, frumoasă, aștepta în capul scărilor. Purta o rochie mini Claude Montana, din fibre metalice, iar părul blond îi era coafat în stilul retro al anilor '60.

– Senhor de Veiga, îl întâmpină călduros, cu o voce ușor răgușită. E o plăcere să vă revăd.

– Plăcerea e de partea mea, Camilla, spuse Eduardo.

Stewardesa îi zîmbi Stephaniei în stilul profesional specific celor din branșa ei oriunde pe planetă.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți Miss Williams.

– Da, aprobă Stephanie. Încântată de cunoștință.

– Bine ați venit la bord. Numele meu e Camilla. Vă stau la dispoziție.

Stephanie se holbă cu ochii larg deschiși în jur timp ce o urmau pe Camilla. Interiorul avionului nu se compara cu nimic din ce văzuse ea vreodată. Zona dinspre scări, pe care o străbăteau, era un coridor lung și îngust, ca cele dintr-un tren. Pe o parte se deschideau uși care dădeau în camere spațioase, cu ferestre spre port.

Camilla îi conduse într-un living fantastic, decorat cu mobile albe lustruite, din piele albă și crom, cu perne de mătase și picturi impresioniste de valoare muzeală. Stephanie recunoscuse un Monet și un Pissaro și două Vuillard-uri incredibile. Pe o poliță în perete era un balerin de bronz de Degas, înalt de trei picioare. „*Orice muzeu din lume și-ar da și ultimul ban pentru oricare dintre comorile astea*“, își spuse ea.

Camilla spuse:

– Toți ceilalți se află la bord. Vă rog să vă legați centurile. Am primit aprobare de la turn să decolăm imediat.

Stephanie păru surprinsă. Reușise să se acomodeze cu Chrysalis-ul, de bine de rău. Dar asta?

Abia se legară în două scaune de piele, că motoarele porniră și marele jet prinse să alunece încet spre pista de decolare.

Stephanie se simți ca și cum ar fi lăsat realitatea complet în urmă. Iar motoarele puternice se înviorară și avionul hurui pe pistă, în timp ce ea se întreba ce surprize îi mai rezervă viitorul.

Johnny Stone privi avionul familiei de Veiga ridicându-se drept pe cer, unde se îndreptă spre sud și deveni din ce în ce mai mic, pînă se mai văzu doar un punct argintiu, apoi dispăru și acesta.

– Rahat! spuse foarte încet, bătu cu pumnul în capota Fordului Escort alb și se așeză apoi pe locul de lângă șofer, lovindu-se cu genunchii de bord. Rahat! mai spuse o dată și trînti portiera. Strînse din buze și privi țintă înainte.

Gigolo-ul spaniol pe care îl angajase la Marbella, atît pentru vaporașul lui de croazieră, cît și ca să-și găsească mai ușor drumul prin partea asta a lumii, stătea la volan. Întrebă:

– Ce vrei să faci acum?

– Acum? Johnny își făcu amîndouă mîinile în formă de pistol și ținti spre aeroport. Vreau să mă lași la intrarea pasagerilor, spuse și se lăsă pe spate.

Ernesto își petrecu orele de zbor ocupîndu-se de imperiul său de afaceri, de la centrul de comandă computerizat aflat la bordul jetului. Zarah preferă să rămînă închisă în cabina ei.

Era o cabină de regină. Localizată la nivelul cel mai înalt din spatele avionului, chiar lângă trenul de aterizare, putea fi abordată pe o scară în spirală și era toată îmbrăcată în diverse tonuri de culoarea piersicii: covorul Edward Fields cu un motiv cu fluturi; patul de dimensiuni regale cu peme în formă de fluture; canapeaua ultramodernă și două fotolii rotative din piele perlată crem. În plus, o oglindă cu toaletă, susținută de trompele a doi elefanți și o măsuță de cafea strălucitoare. Pe rafturi, o colecție de nuduri voluptoase de Boucher, scoase în evidență de raze de lumină venind din surse invizibile.

Separat, avea o baie cu oglinzi, cu o Jacuzzi și un bideu și o garderobă unde Zarah păstra în permanentă o serie completă de originale ale designerilor de modă.

În timp ce motoarele schimbă tonul și avionul ajunse la altitudinea de 28.000 de picioare, Zarah stătea întinsă pe pat. Purtînd solitari giganți cu diamante în urechi, un

turban de lame auriu și o pijama galbenă de șifon, brodată cu fir de aur; buzele ei de coral erau strânse gînditor; ochii negri de onix, încercănați de rimel, străluceau. Peste tot în jurul ei, împrăștiate pe tot patul ca niște jucării, se aflau broșele în formă de fluturi din pietre prețioase ce alcătuiau vasta ei colecție.

Adora să se joace cu ele, să le știe poveștile și proveniența fiecăreia, adora să le simtă între degete lucrătura nepretuită. Adora, și mai mult încă, să trebuiască să decidă... pe care s-o poarte? E așa de dificil să trebuiască să alegi. Așa de fără sfîrșit selecția. Era fluturele în profil cu aripi de diamante și rubine și corp din piele în formă de lacrimă. *Cîndva fusese al reginei României.* Fluturele cu aripile larg deschise, încrustat complet cu diamante galbene și cafenii. *Al împărătesei din Iran.* O molie cu aripi de lapis-lazuli și torace de aur. *Potrivit legendei, a Cleopatrei.* Cel cu aripi de malachit și jad, cu o singură aripă, construit delicat să devină cu două aripi cînd îl deschideai, cu o mică fotografie a Alexandrei Feodorovna în aripa stîngă și una a țarului Nicolai al II-lea în cea dreaptă. *Ultima țarină a Rusiei.* Fluturele creat de René Laliq , stilizat în delicata Art Nouveau, cu emailuri de culorile curcubeului, încrustat cu diamante minuscule și cu mai mici safire. *Al soției dictatorului din Filipine.* Fluturele de noapte făcut din scoici perlifere și pictat cu doamne și domni de la Curtea Franței, miniaturali. *Al bietei Marie Antoinette.*

Șii încă ațîția alții, zeci și zeci... averea unei regine.

Colonelul Valerio, pe care îl chemase  mediat după decolare, stătea l ng  ușă în poziție de repaus, așteptînd. Ridic nd o broșă în lumină și mișc nd-o, ea murmură:

– O, cum strălucește! Și cum își schimbă formele și culorile! Uluiitor, nu-i aș , să te gîndești că această frumusețe a putut aduce cuiva ațita ghinion!

Colonelul Valerio nu răspunse, căci știa că nici nu se aștepta vreun răspuns din partea lui.

– Dar Monica Williams, continuă Zarah, n-are nevoie de bijuterii blestamate. T n ra asta își construiește singură ghinionul, nu ești de acord, colonele?

Acum, automat, el deveni atent.

– Doamnă! spuse, realizînd că de data asta era aşteptat să răspundă.

Ea îşi lăsă capul pe o parte, privind molia şi mişcînd-o într-o parte şi-n alta.

– Mă tem că Miss Williams a noastră devine o povară serioasă, colonele. Se încruntă şi puse broşa jos. Am încercat s-o avertizez, dar degeaba. Nu m-a ascultat.

Zarah adună colecţia cu mîinile de-a lungul cuverturii de culoarea piersicii, făcînd pietrele ciocnite să scrişnească şi să sune. Apoi, îngenunchind, îşi făcu palmele căuş, le umplu cu preţioasele bijuterii şi le ridică în sus, ca într-o ofrandă adusă zeilor. Îşi închise frumoşii ei ochi.

– Dacă răul vine la rău, atunci Monica Williams va cădea în grija noastră, spuse, privindu-l semnificativ pe colonelul Valerio.

Apoi îşi lăsă capul pe spate, depărtă degetele şi lăsă bijuteriile să cadă înapoi pe pat.

Alunecară peste umerii şi sîinii ei: rubine, diamante, safire, smaralde, dîndu-i o clipă iluzia că înviaseră şi că zburau. Zarah gemu într-un fel de extaz şi apoi ajunseră toate pe pat şi rămaseră nemişcate.

Colonelul Valerio spuse:

– Am să telefonez la New York şi am să contactez Fantoma. În felul ăsta, nu vom fi implicaţi direct.

Ridicînd un fluture la întîmplare, Zarah îl mîngîie gînditoare.

– Spune-i Fantomei noastre să nu se grăbească prea tare. Cred că Miss Williams nu va rezista suficient de mult ca să necesite asemenea măsuri radicale. Vreau Fantoma să fie în preajmă mai ales ca... mai ales ca... măsură de prudenţă. Înţelegi?

Zîmbi şi fredonă ca pentru sine cu o voce nepămîntean de frumoasă, culese alt fluture, apoi altul şi altul, pînă cînd mîinile ei străluciră cu o lumină exotică, părăind gata să-şi ia zborul.

CARTEA A TREIA
ETERNITATE

1

Rio de Janeiro, Brazilia

Avionul de Veiga primise lumină verde să devieze de la ruta de zbor normală. Coborînd aparatul la 1000 de metri, pilotul îl conduse într-un ocol mare. Albastrul întunecat al Atlanticului de Sud se deschidea gradat în fața ochilor pasagerilor. Eduardo arătă cu degetul:

– Acolo o să apară Rio.

Stephanie se aplecă spre hublou. Putea vedea jos insulele de coastă, cu cocoșele dealurilor, ca niște balene de smarald prăjindu-se la soare și dincolo de ele, solul vulcanic al continentului, acoperit de o vegetație luxuriantă. Pilotul îndreptă avionul spre tribord, aripile se lăsară în jos și deodată apărură ca prin farmec o nouă panoramă.

Acolo jos, se întindea magnificul oraș Rio. Stephaniei i se opri respirația.

– E așa de frumos! exclamă ea.

– E unul dintre cele mai frumoase orașe din lume, încuviință Eduardo. Pentru mine este cel mai frumos, zîmbi el.

Și-i arătă punctele de reper familiare: Ipanema și lacu. Rodrigo de Freigas și muntele Corcovado cu uriașa statuie a lui Cristos în vîrf și, la dreapta Copacabana și,

Sugar Loaf. În golful Guanabara se vedeau flotile de ambarcațiuni de plăcere, strălucitor de albe.

– Vezi pista de curse de sub noi? o întrebă el. Acolo e clubul jocheilor. Te voi duce acolo. Și acum vine Jarden Botânico. Palmierii roiali care o înconjoară sînt înalți de treizeci de metri...

Stephanie văzu oameni stînd la soare în jurul piscineilor de pe acoperișurile zgîrie-norilor și traficul, tampon lîngă tampon pe șoselele largi care șerpuiau pe lîngă plaje. Și deodată văzu și celălalt Rio – periferii jalnice masate pe dealurile abrupte și pe coastele muntoase din jurul orașului. Erau atît de multe mahalale încît fu șocată și orașul își mai pierdu parcă din strălucire.

– Am citit despre aceste periferii sărace, spuse ea, am văzut și fotografii, dar, sfînte Doamne! n-ăm avut ideea că sînt atît de multe!

– Nu există soluții simple la problema asta, îi explică Eduardo. Trebuie să înțelegi, Monica, Rio e uriaș. Cuprinde zece milioane de oameni și milioane dintre ei sînt foarte, foarte săraci. Aici, sărăcia e mai mult decît o mare problemă. E o boală.

– Un motiv în plus ca să se facă odată ceva în privința asta, murmură Stephanie, neputîndu-și dezlipi privirea de pe mahalale.

Avionul descrie un semicerc și se îndreaptă înapoi spre ocean pentru a se apropia de aeroportul internațional de pe Ilha do Governador dinspre est.

Aterizară foarte repede într-un colț retras, unde așteptau o limuzină și un Jeep, cu doi funcționari în uniformă, de la emigrație și de la vamă.

Eduardo își desfăcu centura de siguranță și se ridică.

– Aici ne dăm jos, anunță el.

O luă pe Stephanie de mîină, ajutînd-o să se ridice.

– Bun venit la Rio, îi spuse el vibrant, trăgînd-o lîngă el. O privi în ochi.

– Sper că o să-ți placă aici la fel de mult ca și mie.

Ea îi susținu privirea.

– Sînt sigură, îi răspunse dulce, întrebîndu-se cum aveau să evolueze lucrurile.

În timpul celor douăsprezece ore și jumătate cît durase zborul de la Nisa, Eduardo își expusese planurile pentru ea.

– Cartierul general al grupului de Veiga e în Sao Paulo, explicase el. Tatăl meu conduce toate operațiunile de acolo. Dar avem proprietăți substanțiale și în Rio și avem nevoie să menținem o sucursală solidă acolo. Aceasta e condusă de mine și acolo vei lucra și tu. Sînt sigur că o să ți se pară foarte palpitant.

De-ar fi fost și ea la fel de sigură! Dar ea știa ceva în plus față de el: că era o impostoare care pătrunsese în viața lui cu un interes ascuns.

– Hai să mergem, spuse el. Părinții mei și Zaza zboară mai departe la Sao Paulo. Cu cît ne luăm la revedere mai repede, cu atît pot pleca și ei mai repede.

În cîteva minute își spuseră cuvintele de despărțire, bagajele fură duse la mașină și problema vamei – o formalitate pentru clanul de Veiga – rezolvată. Apoi se așezară în limuzina cu șofer și porniră spre oraș, un drum pe care Stephanie n-avea să-l uite prea curînd. Aceasta datorită spectaculoasei panorame urbane, ca și poveștilor despre țara lui natală cu care o regală Eduardo. În mod evident, era foarte important pentru el să-i aprindă interesul. Gîndi: *Vrea așa de mult să fiu fericită aici.*

– Vei găsi atîtea lucruri fascinante, continuă el, spunîndu-i că dintre toate lucrurile din lume, pe lîngă Rio îi plăcea cel mai mult un oraș: Recife.

– Unde e? întrebă Stephanie.

– La nord de aici, mai aproape de Ecuator. E un oraș colonial pur de lîngă Atlantic, construit pe o peninsulă și pe cîteva insule – toate unite de poduri.

Făcu o pauză, apoi declară:

– Vom merge acolo împreună.

De parcă eu nu am dreptul la o părere în legătură cu asta, gîndi Stephanie. Dar, destul de ciudat, nu era iritată. Dimpotrivă, adora să călătorească și abia aștepta să vadă totul.

Mergeau pe aglomeratul bulevard Infante Don Henrique, de-a lungul largii plaje Flamengo. Stephanie văzu femei bronzate în bikini sumari și grupuri de bărbați atletici în bermude subțiri, jucînd fotbal și volei.

– După cum se vede, spuse ea meditativ, ar fi cazul să-mi cumpăr un costum de baie. Habar n-aveam că se poartă atît de decoltate!

Eduardo rîse:

– De aceea sînt numite „borangic găurit“

Rîse și ea, dar deodată se încruntă.

– Eduardo, îl întrebă cu fruntea încrețită, de ce nu e nimeni în apă?

El oftă.

– Poluare, îi spuse încordat. Din cauza asta nici o apă în jurul golfului Guanabara nu e bună pentru baie.

– Ce păcat, murmură Stephanie. Pare o plajă atît de minunată.

– Cel puțin plajele de lîngă ocean sînt mai sigure, îi spuse el și sînt multe. În Rio sînt vreo șaiszeci de kilometri de plajă.

– Dar totuși... continuă ea să se uite la apă, acuzator de pustie.

El aduse în discuție Amazonul: cel mai mare fluviu al pămîntului în cea mai mare junglă a pămîntului, un loc frumos pe măsura nenumăratelor primejdii care pîndesc în el. Eduardo zugrăvi imaginea unui ținut rupt de timp... vorbi despre Rio Negro, unul din principalii afluenți ai Amazonului, de-a lungul căruia nu există țîțari din cauza vegetației putrezite care omoară larvele din apa neagră ca smoala... despre caimani, crocodilii sud-americani... despre țiparii electrice și despre piranha... și despre capybara, cel mai mare rozător din lume, care-și poate ține respirația sub apă timp de opt minute.

– Eduardo! protestă ea. Dar cînd o să avem timp să vedem toate astea? Credeam că voi începe să muncesc...

– Așa e, o liniști el, o să muncești. Dar, Monica, Grupo da Veiga are un enorm complex de producere și testare a medicamentelor în chiar inima junglei amazoniene. Se numește Sitto da Veiga și va trebui să zburăm destul de des acolo, cu afaceri.

Se aflau pe bulevardul Nacoes Unidas, care conducea circulația drept prin mijlocul munților prin două tunele lungi și drepte.

– Contrar a ceea ce cred unii, continuă Eduardo, eu nu găsesc deloc nepotrivit să amestec afacerile cu plăcerea.

Zîmbi provocator:

– Pentru mine sînt același lucru. Apoi făcu o pauză cînd mașina intra în cel de-al doilea tunel.

– Ei, spuse el, aproape am ajuns.

Și cînd ieșiră din nou în lumina orbitoare a soarelui, anunță:

– Poftim, Zona Sul, zona de sud. Privește în jur, Monica! Ne aflăm într-una din vederile publicitare cu Rio de Janeiro.

Stephanie își sucea gîtul la dreapta și la stînga. Această parte a orașului era strălucitor de modernă. Se vedeau magazine și cafenele la stradă și cariocas sumar îmbrăcați plimbîndu-se în peisaj.

Are dreptate Eduardo, gîndi Stephanie. E chiar imaginea pe care am văzut-o pe afișe și vederi, în cărți, în filme și în pliante... numai că nici o fotografie nu poate face dreptate realității magnifice.

– Ei, ce zici? o întrebă Eduardo.

– N-aveam idee că e atît de uriașă Copacabana! Plaja nu se mai termină!

– Și se continuă cu Ipanema, care e tot o plajă enormă. Dădu din cap.

– Cred că te vei obișnui curînd cu ele. Și acum, ai vrea să mai admirăm puțin împrejurimile din mașină sau preferi să mergem direct la apartamentul tău?

Ea întoarse capul și se uită la el.

– Apartamentul *meu*? Nu... nu înțeleg.

– De fapt, este una dintre clădirile grupului de Veiga, îi explică el. În cea despre care vorbesc, avem mai multe apartamente mobilate rezervate pentru vizitatori importanți. Apartamentul stă acolo nelocuit. Și vreau să-ți spun că poți sta acolo oricît. Și permanent, dacă-ți place.

Permanent. Era uluită.

– Eu... mi-ar place să-l văd, zise ea.

Eduardo apăsă butonul care cobora geamul despărțitor dintre ei și șofer și-i dădu instrucțiuni șoferului.

Stephanie se lăsă pe spate, cu cea mai faimoasă plajă a lumii în fața ochilor. Încă o dată, se simțea curios de neajutorată, ca și cum totul s-ar fi hotărît dinainte pentru ea și se desfășura independent de voința ei. Nu știa dacă trebuia să fie iritată sau recunoscătoare. Oare Eduardo era neobișnuit de grijuliu, sau avea și el un interes ascuns? Deodată, renunță să se mai gîndească. *Nu trebuie să fiu nerecunoscătoare. Dacă e vorba de interese ascunse, am și eu unul.*

Era o locuință cu două etaje cam pe la mijlocul plajei Copacabana, cu două terase spre ocean. Primul etaj consta dintr-un foaiet, o cameră de zi enormă cu pereți de sticlă, o sufragerie separată, o bucătărie în stil european, o toaletă și o cameră separată pentru menajeră. De la unul din capetele camerei de zi, o scară grațioasă din lemn de tec ducea spre cele trei dormitoare luxoase de la etaj, fiecare cu baia lui de marmură. Mobila era scumpă și atrăgătoare, iar pereții erau decorați cu litografii frumos înrămate.

La intrare îi întîmpină o femeie de vîrstă mijlocie, cu părul cărunt aranjat într-un permanent mărunț.

– Ea e Astrid, menajera casei, o prezentă Eduardo. Te va ajuta să te stabilești.

– Îmi pare bine, domnișoară Williams, spuse Astrid într-o engleză curgătoare, deși cu accent.

– Îmi pare bine, spuse Stephanie, strângînd prietenos mîna femeii. *Eduardo nu mi-a pomenit nimic de ea.* Se întreba ce surprize mai urmau.

Apăru un hamal cu bagajele Stephaniei și Astrid îl îndrumă la etaj. Apoi se întoarse din nou spre Stephanie și trecu fără efort de la portugheză la engleză.

– Dacă vrei să vedeți apartamentul, domnișoară Williams...

– Ar fi grozav!

Stephanie îi aruncă o privire lui Eduardo.

– Nu te superi; nu-i așa?

El zîmbi în fața entuziasmului ei abia stăpînit.

– Bineînțeles că nu, o asigură. Îmi prepar ceva de băut și te aștept pe terasă.

Stephanie o urmă pe Astrid. Peste tot pe unde se uita, apartamentul era imaculat și perfect aranjat – de la bucătăria înzestrată cu toate facilitățile și încărcată cu tot felul de alimente pînă la băile cu prosoape luxoase, săpunuri importate, parfumuri și articole de machiaj. În fiecare cameră erau buchețele de flori proaspete și în dormitorul principal ferestrele pînă la pămînt erau deschise, iar perdelele se umflau ușor în briza oceanului. Stephanie ieși pe terasă.

Apucînd balustrada, se aplecă și se uită în jos. Eduardo stătea pe cealaltă terasă de dedesubt, cu părul răvășit de vînt și privea spre ocean cu paharul în mînă.

Eduardo, frumosul. Atît de grijuliu. Atît de irezistibil.

După ce văzu toată casa, Stephanie îi mulțumi lui Astrid și o complimentă pentru întreținerea ei.

– Mă duc să despachetez, spuse Astrid, îndepărtîndu-se.

Stephanie coborî și se duse la Eduardo, pe terasa de jos. Păși încetîșor pînă în spatele lui.

– Nici nu știu ce să spun.

El se întoarce și se rezemă neglijent de balustradă.

– De ce ar fi necesar să spui ceva?

– De ce?

Ea făcu semn spre ușile terasei, arătând apartamentul.

– Pentru că locul e atât de mare și de luxos. Dar n-am nevoie de o menajeră permanentă...

– Aha, rînji el. Ba ai nevoie. Poziția ta la Grupo da Veiga impune organizarea unor reuniuni de afaceri. Astrid e foarte experimentată și te va ajuta să dai cocktailuri și să planifici diferite mese. Cred că, în timp, vei descoperi că e indispensabilă.

Își ridică amuzat o sprinceană.

– Trebuie să înveți să ai încredere în mine, Monica.

– Am. Dar... locul ăsta!

Ea își ridică mîinile și apoi le lăsă să cadă.

– Trebuie să fie îngrozitor de scump!

El rîse.

– Putem să-ți oprim costul din salariu, dacă asta te face să te simți mai bine.

– Bine, dar pot să-mi permit așa ceva?

Ea roși ușor și-și feră privirea. Apoi respiră adînc, își ridică fruntea și-l privi fix.

– Nu vreau să par mercenară, Eduardo, dar nici măcar nu știu ce salariu o să am, sau ce post din schemă voi ocupa. Nu știu absolut nimic.

El dădu din cap.

– Din cîte-mi amintesc, mi-ai spus că te-ai ocupat de reclame de televiziune.

– Da, spuse Stephanie, și gîndi, *Doamne, iar încep. Cît o să se mai mărească păienjenişul ăsta de minciuni?*

– Grupo de Veiga, explică Eduardo, se ocupă de mai multe industrii. Spre deosebire de majoritatea concurenței noastre, noi nu închiriem agenții de publicitate; avem o secție proprie care creează și produce toate reclamele tipărite sau televizate. Acolo vei lucra tu.

Făcu o pauză.

– Te satisface să începi de la un salariu anual de o sută cincizeci de mii de dolari americani?

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Și ce trebuie să fac pentru asta?

– Vei fi vice-președinte în exercițiu al reclamelor televizate.

Un zîmbet malițios apăru pe buzele lui.

– Dar nu ți se impune să faci dragoste cu mine dacă nu vrei.

Ochii ei străluciră ca niște oglinzi.

– Și dacă vreau? îl întrebă vibrant, susținându-i privirea.

– Voi considera că acesta e un beneficiu adițional al amîndorura, zîmbi el tot mai malițios.

Ea simți cum un val fierbinte urcă în ea și în minte îi fulgeră imaginea trupului lui gol și musculos. Îi tremura vocea în timp ce încerca să vireze discuția din nou spre afaceri.

– Și cum poți fi sigur că valorez o sută cincizeci de mii de dolari pe an? întrebă ea.

El zîmbi.

– Sînt un adept convins al teoriei: „Înoată sau te scufunzi“ Talentul se ridică de obicei la suprafață.

– Și dacă mă scufund?

Fără să-și ia ochii de la ea, el își puse paharul pe marginea terasei și o trase lîngă el.

– În cazul acesta spuse el blînd, vom găsi altceva de făcut pentru tine.

2

Rio de Janeiro, Brazilia

Grupo da Veiga își avea sediul într-un conac roz-alb aflat în inima cartierului „Centro” din partea de jos a orașului. Trecătorii și turiștii îl confundau adesea cu un consulat sau cu un muzeu. Numai plăcuța cu alamă lustruită de la poarta principală atesta funcția comercială a clădirii.

Măsurile de precauție stîrneau fiori. Poarta principală era încadrată de gărzi înarmate și alți doi oameni de pază stăteau de o parte și de alta a somptuoasei uși de la intrare.

Intrînd în clădire, Stephanie se simți de parcă ar fi pășit în altă lume. Foaierul boieresc era decorat cu mobile de o valoare inestimabilă, adevărate piese de muzeu. În centrul camerei, o recepționeră frumoasă trona la biroul ei plat din lemn de magnolie, pe care se afla numai un telefon sofisticat.

După ce Stephanie se prezentă, recepționera zîmbi și-i răspunse într-o engleză perfectă:

– Îmi face plăcere să vă cunosc, domnișoară Williams. Senhor de Veiga vă așteaptă. Vă rog, luați loc, o invită ea, indicînd un grup de scaune stil.

În timp ce recepționera ridică receptorul telefonului, Stephanie se așează într-unul din scaunele tapițate. După câteva minute, îl văzu pe Eduardo coborînd scările. Ridicîndu-se și ducîndu-se să-l întîmpine, gîndi, *Pare cumva diferit... Mă întreb de ce...*

Și deodată își dădu seama: era prima dată cînd îl vedea îmbrăcat pentru afaceri și hainele îi întăreau aura de om puternic. Tot ce purta părea făcut cu un scop precis: să emane încredere de sine, autoritate și forță.

– Monica!

El îi luă mîinile zîbind și i le ținu mult mai mult decît era necesar. Apoi, cu o resemnare dezarmantă, dădu drumul degetelor ei și bătu ușor din palme cu un gest profesional.

– Ei, ești gata pentru turul cel mare?

Astrid așteptase ca Stephanie să plece la lucru, apoi dăduse un telefon.

– Domnișoara Williams s-a dus la culcare devreme și a adormit imediat, raportă ea. Nu a primit și nu a dat nici un telefon, s-a sculat la șase dimineața, a făcut jogging pe plajă, apoi un duș și a luat un mic dejun compus din cafea, suc de ananas și iaurt, după care a plecat la lucru.

– Raportează din nou mîine, zise colonelul Valerio.

Astrid rămase cu receptorul mut în mîină. *Bună ziua și dumneavoastră!*

Turul durase aproape o oră și jumătate și Stephanie află că sucursala din Rio a grupului da Veiga era uriașă. Prima dată se opriseră la secția metalurgică, apoi la cea de chimie, apoi la departamentul de inginerie.

Și tot așa, de la o secție la alta. În secția *florestais*, Stephanie luă cunoștință de produsele legate de cheres-tea, pastă de hîrtie și hîrtie, iar în departamentul *minerais* văzu vitrine unde erau expuse mostre ale minereurilor și pietrelor prețioase și semiprețioase pentru exploatarea că- rora grupul deținea mine.

Dar Stephanie fu cel mai fascinată de secția de genetică, unde văzu exponate ale realizărilor în domeniul fructelor, legumelor și florilor obținute prin inginerie genetică.

– Eduardo, întrebă ea domol, cine răspunde de programul genetic?

– Dr. Vassiltchikov.

Stephanie dădu din cap. *De asta-mi era frică*, gândi ea. *Dumnezeu să ne ajute.*

– Dar destul cu astea, zise Eduardo. După cum cred că ai observat, am lăsat secția ta ultima.

Secția de publicitate se afla la etajul doi și consta dintr-un buchet de nouă camere înalte. Ferestrele dădeau spre terenuri îngrijite și, făcînd abstracție de întăriturile din spatele copacilor, te-ai fi putut crede departe de vînzoleala orașului.

Cînd Eduardo îi făcu loc Stephaniei să intre, tot personalul se adunase în primul birou ca s-o întîmpine. Eduardo făcu prezentările:

– Rubens Montenegro... Senhor Montenegro răspunde de tot departamentul. I te subordonezi direct...

Un estet înalt de vîrstă mijlocie, cu barba căruntă îngrijită și un aer profesional.

– Karolyn Gatto... Senhora Gatto e omoloaga ta pentru toate reclamele tipărite. Veți lucra împreună în cele mai multe companii.

O femeie cinstită, căruntă, cu o bluză pe gît și un taior gri, fără bijuterii.

Lia Cardoso, asistenta ta personală. Senhorita Cardoso vorbește fluent engleza și e o traducătoare excelentă...

Un spiriduș obraznic, cu ochii mari albaștri, păr castaniu în şuvițe și un zîmbet strălucitor.

Amadeu Ricupero... Aloisio Fortes... Mauricio Carneiro...

Stephanie dădu mîna cu fiecare.

Eduardo își privi ceasul și spuse:

– Am cîteva întîlniri fixate la care trebuie să mă duc. Senhorita Cardoso îți va arăta biroul tău și Sehnor Montenegro te va pune în temă în legătură cu munca ta.

Și plecă.

– Pari cam amețită, rîse Lia. Și eu aș fi, dacă aș face cunoștință cu atîția oameni dintr-o dată. Vino să-ți arăt biroul.

Era un birou spațios, unde mobila italiană modernă era complementară arhitecturii de modă veche a clădirii. Avea acolo mai multe ecrane mari, conectate la aparate video de înregistrare. Pe tavan se rotea un ventilator puternic și panorama de dincolo de ferestrele pînă la podea era încîntătoare.

– Biroul tău e lîngă ferestre, spuse Lia și ai și computerul acela. Biroul de lîngă ușă e al meu.

Stephanie se uită în jur.

– E foarte frumos.

– Sper că nu te superi că trebuie să-l împarți cu mine, spuse Lia, dar pînă cînd se construiește noua anexă o să fim cam înghesuți.

– Cred că o să ne înțelegem bine, o asigură Stephanie.

Se îndreptă spre biroul ei. *Pînă aici, e bine*, gîndi ea trecîndu-și degetele peste suprafața din lemn de trandafir lustruit. Mulțumită lui Eduardo, avea o imagine de ansamblu a modului cum funcționa sucursala din Rio. Avea un birou al ei într-o încăpere spațioasă și o asistentă bilingvă. *Acum e timpul să vedem în ce constă slujba.*

Acea primă zi trecu parcă în ceață. Erau texte de sortat, reclame noi de criticat, o întîlnire la prînz cu un producător de spoturi publicitare, scenariile ale prezentării noilor produse de aprobat. Stephanie găsea totul fascinant și era recunoscătoare pentru că Lia știa tot ce-o întreba și era mereu bine dispusă.

– Sinceră să fiu, îi spuse ea, nu știu ce m-aș face fără tine.

Lia rîse.

– O, te-ai descurca tu, rîse ea. Ai văzut imediat cum trebuia tăiată reclama aceea cu 20 de secunde, fără să-și piardă impactul. Ai economisit deja un milion de dolari pentru companie și asta încă din prima zi de lucru aici! Cred că ești un talent nativ!

Nu, Lia. Sînt doar o impoastore care s-a culcat cu șeful.

Cu cincisprezece minute înainte de ora plecării, Lia răspunse la probabil al cincizecilea apel din ziua aceea. După ce ascultă o clipă, spuse:

– E pentru tine, Monica.

Ofțînd, Stephanie preluă legătura.

– Monica Williams.

– Cum merge, domnișoară Williams?

Era Eduardo.

Numai auzindu-i vocea, inima îi bătu mai repede.

– Bine, rîse ea, dacă poți considera că o zi fără dezastre majore e o zi bună!

Rîse și el.

– Atunci aș zice că ai avut-o zi splendidă! Ce zici? Luăm masa împreună deseară sau ești prea obosită?

– Adevărul e că am rămas pe alt fus orar, dar aș fi *încîntată* să luăm masa împreună.

– Bine! Te iau de acasă la șapte.

Cînd puse jos receptorul, Stephanie fredona.

*

* *

Lia așteaptă ca Stephanie să plece din birou. Apoi deschise un sertar de la birou, îi scoase fundul dublu și rebobină microcasetă micului reportofon activat de voce, care fusese conectat la telefonul Stephaniei. După ce ascultă toate convorbirile, ridică receptorul telefonului ei și formă un număr din memorie.

După un moment, îi răspunse colonelul Valerio.

– Aici Lia Cardoso, începuse ea rar și-i dădu un raport pas cu pas al primei zi de lucru a Stephaniei. Apoi încheie:

– Senhor de Veiga a invitat-o pe domnișoara Williams la cină. O va lua de la locuința ei la ora șapte. N-a spus unde vor lua masa.

– Foarte bine. Ține mai departe ochii și urechile deschise. Îți aștept raportul în fiecare zi.

După ce puse jos receptorul, Lia aranjă la loc reportofonul, puse la loc fundul fals al sertarului și plecă acasă cu siguranța că cele două venituri ale ei o făceau să fie cea mai bine plătită asistentă administrativă din tot orașul Rio.

Stephanie își puse o rochie mini cu mâneci lungi și cu dungi striate orizontale, împodobită cu paiete mari pink și portocalii, ciorapi negri și pantofi negri cu toc potrivit, care se înnodau pe glezne cu niște curelușe. Nu purta nici o bijuterie, nici măcar un ceas și contrastul dintre negrul sever al accesoriilor și machiajul strălucitor îl făcu pe Eduardo să-i spună că nu mai văzuse niciodată o femeie arătând atât de atrăgător.

Celelalte persoane din restaurant păreau să fie de aceeași părere, judecînd după numărul de capete întoarse după ei. Nu pentru că obișnuinții localului n-ar mai fi văzut femei frumoase cu trupuri perfecte, purtînd haine scumpe și bijuterii – doar erau la restaurantul Petronius din Ipanema – dar însăși simplitatea Stephaniei și ținuta ei elegantă erau acelea care atrăgeau atenția.

Șeful personalului îi conduse cu mîndrie spre masa lor, rezervată lîngă peretele de sticlă care dădea spre plajă și abia se așezară că un chelner în mare ținută le aduse o sticlă de Dom Pérignon, cu complimentele localului.

– Sînt impresionată! șopti Stephanie peste masă. Cred că ești cineva, dacă toți se dau peste cap atât cînd apari!

– Eu? o fixă Eduardo clătînînd din cap. Vin aici tot timpul și niciodată n-am fost tratat așa.

Zîmbi.

– Nu eu sînt acela care face senzație, Monica, ci *tu!*

Ea rîse fericită.

– Știam eu că rochia asta a fost croită prea scurtă!

Făcură comanda și mîncară, dar de fapt nu aveau poftă decît unul de altul. Deși mîncarea era excelentă, după ce terminară nici unul nu și-ar mai fi amintit un singur fel din meniu.

Eduardo plăti nota și lăsă un bacșiș regal. Afară, cerul era de catifea neagră, vîntul se oprise și toate stelele emisferei sudice montaseră un spectacol.

– Numai pentru tine, murmură el cald.

– Pentru *noi!* îl corectă ea, cu ochii în același timp întunecați și strălucitori. Cît de departe e apartamentul tău?

– Numai la un sfert de oră în direcția aceea, arătă Eduardo cu bărbia spre plajă. Putem merge pe jos.

El își scoase haina și o înfășură în jurul umerilor ei și o luară de mîna peste Avenida Viera Souto ca niște îndrăgostiți tineri ce erau. Ajunși pe partea cealaltă, Stephanie se ținu de el ca să-și scoată pantofii și șosetele și să-și suflece pantalonii. Apoi, cu pantofii în mîna, se luară de mijloc și plecară prin nisipul plajei.

Aerul sărat era proaspăt, apă era rece și foșnitoare. Cu excepția cîtorva alte cupluri, toată plaja era a lor. La dreapta lor se vedeau luminițele clădirilor înalte, ca niște bijuterii, iar drept în față, Sugar Loaf era scăldată de lumină.

– Totul e fermecat! șopti ea, lipindu-se și mai tare de el.

Un val mai mare se sparse de țârm, lingîndu-le picioarele cu o spumă dantelată. El o întoarse cu fața spre el:

– Monica...

Se sărutară fără ocolișuri, acolo, în picioare, suspendați în timp și în spațiu, îmbrățișați, simțindu-și gustul unul altuia.

În cele din urmă, ea își lăsă capul pe spate.

– Mmm, murmură ea, își împleți degetele cu ale lui și-și lăsă capul pe umărul lui.

Continuară să meargă pe jos de-a lungul plajei și nu-și mai vorbiră pînă cînd nu ajunseră la apartamentul lui.

Acesta se afla în cea mai înaltă clădire din zonă, o vilă pe două etaje în formă de L cu multe plante și pereți de sticlă care păreau suspendați deasupra piscinei uriașe de pe acoperiș. În loc de grădină, casa avea în față Atlanticul.

– Bei ceva? o întrebă el cînd intrară.

Ea clătină din cap, își încolăci brațele în jurul gîtului lui și-i trase capul spre al ei. Un timp, numai buzele lor mute conversară, cu puțin ajutor din partea mîinilor.

El îi desfăcu încet fermoarul rochiei cu paiete și se dădu înapoi. Căzuse ca o aripă sclipitoare și ea respiră adînc simțind cum, sîinii i se eliberează, plini, tari și mîndri, cu sfîrcurile dintr-o dată ieșite în afară și împungînd aerul răcoros.

– Eduardo! șopti ea. Își simțea picioarele tremurînd, își simțea coapsele umede lipindu-se. Apoi, fără să se poată abține, îl atacă, trăgînd frenetic de nasturii lui și brăzdîndu-i pieptul cu unghiile.

El îi apucă strîns încheieturile cu mîinile lui puternice și o opri.

– Nu așa repede! șopti el cu ochii mari. Nu e nici o grabă...

Ea își lipi privirea de ochii lui, ca hipnotizată.

El zîmbi înțelegător și o atinse cu degetele ușoare ca pana, îi mîngîie pomeții, bărbia... Apoi, luîndu-i fața în palme, îi mîngîie cu degetele mari ale mîinilor obrații îmbujorați.

– E... ed... uar... do..., șopti ea întretăiat.

– Șșș...

Degetele lui îi netezeau obrajii, îi mîngîiau colțurile gurii. Aproape cu evlavie, o sărută pe frunte, pe vârful nasului, pe pleoape.

Sîinii ei se înălțară. O înnebunea! Pur și simplu o înnebunea! De ce nu trecea odată la...

Degetele lui i se încurcară în păr și, dintr-o dată crud, îi trase capul pe spate. Buzele ei se desfăcură și scîncetul ei se transformă în strigăt cînd gura lui coborî pe a ei.

Foamea lui era sălbatică, la fel ca a ei. Dispăruse orice urmă de rețineră. El îi vîrî o mîină între picioare și trupul ei se încordă și ea îi scoase cămașa, izbindu-și șoldurile de ale lui.

Și el era încordat. Îi simțea penisul încătușat bombîndu-i pantalonii.

În cîteva secunde, fu și el gol. Falusul îi era ridicat și testiculele îi atîrnau ca niște fructe lucioase și coapte.

Pentru o clipă rămaseră amîndoi în picioare, respirînd greu, cîntărindu-se din ochi ca doi adversari pe tărîmul sexului. Apoi, ea se afundă încet într-o sofa joasă și rămase acolo invitîndu-l, cu picioarele desfăcute și cu așteptarea sclipind în ochi.

Cu o încetineală chinuitoare, el o încălecă și pieptul lui coborî pe sîinii ei. Apoi îi cuprinse șoldurile și se lăsă în ea.

Ea țipă simțînd durerea scurtă și ascuțită, apoi în ochi îi apărură un fel de încîntare sălbatică.

– Da! șopti ea. Eduardo, da, da!

El începu încet, împingîndu-se și ieșind afară numai pe jumătate, din nou și din nou, penetrînd secretul moale și mătăsos din centrul feminității ei. Îi simțea mușchii încordați pe măsură ce intra mai adînc, simțea temperatura ei crescînd.

Încet, se roti în ea, o pătrunse și se roti din nou. Apoi, cînd nu mai putu suporta, o izbi cu o ardoare proaspătă.

Șoaptele ei deveniră gemete și gemetele țipete. Ea își întorcea sălbatic capul într-o parte și în alta, își încruciașă picioarele peste fesele lui, zvîrcolindu-se ca să-i întîmpine

fiecare mișcare. Îl strînse în brațe, trăgîndui-i capul în jos spre sîinii ei.

– lubește-mă! îi gemu în ureche, în timp ce el o mușca și o săruta și o pătrundea.

Șoldurile ei se ridicau lacom să-l întîmpine, să fie rănite și mai adînc de pumnalul lui de carne. Și el se izbea în ea din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare!

Mișcările ei deveniră apoi și mai frenetice și mai impulsive, devenise toată un rug fierbinte, un vulcan erupînd și vărsînd lavă fierbinte.

Și apoi exploziile care o frămîntau pe ea se ridicară din el ca un torent și forța lui fierbinte țîșni ca să întîlnească potopul ei.

– Monica! țipă el și fața i se transfigură, în vreme ce o strîngea de parcă viața i-ar fi depins de asta.

Apoi se prăbușiră, agățîndu-se unul de altul, cu ochii strălucitori, cu respirația grea. Încet, furtunile presante din ei se înmuiară, începură să se retragă ca apele refluxului și zăcură tăcuți pînă cînd reușiră să respire din nou normal.

După un timp, ea își înălță capul și se uită la el.

– Oho! șopti ea.

Își contractă mușchii vaginali și zîmbi. Încă îl mai simțea în ea. Tot cald și mare. Și tare.

– Ei, murmură el, n-a fost prea rău pentru un aperitiv...

– Colonele, aici Astrid Bezerra.

Era dimineața zilei următoare.

– Da, doamnă Bezerra. Ai ceva de raportat?

– Domnișoara Williams tocmai a plecat la birou. Seara trecută s-a întors de la lucru la șase și cincisprezece minute, a făcut un duș și s-a schimbat și a plecat să ia cina la șapte, cu Senhor de Veiga. Nu s-a întors pînă la două noaptea. N-a primit și nici nu a dat vreun telefon.

– Înțeleg.

– La revedere... începu ea.

Dar celălat închisese deja.

3

Rio de Janeiro.

Ilha da Borboleta, Brazilia

Stephanie descoperi că munca la Grupo da Veiga nu semăna cu nimic din ce știa ea. În fiecare zi se confrunta cu situații noi. Trebuia să se gîndească la campanii publicitare și la filme de relații publice pentru fiecare compartiment al companiei. Să producă spoturi publicitare de treizeci și șaiszeci de secunde. Să aranjeze colaboratori pe baza selecției talentelor locale. Să se familiarizeze cu anumite produse. Și să ia nenumărate hotărîri pe loc.

Și totuși, spre surpriza ei, Stephanie găsea că munca aceea era stimulatoare și îi dădea satisfacții. N-avea timp să se plictisească. Și, pe zi ce trecea, devenea tot mai recunoscătoare pentru cele două daruri cerești – Lia pe frontul de serviciu și Astrid pe frontul casnic. Stephanie nici nu știa cum s-ar fi descurcat fără ele.

Șoferul Stephaniei dădu un telefon.

– Colonelul Valerio? Aici Felipe Piva.

– Da, senhor Piva.

– M-am gîndit că poate ați dori să știți că în fiecare luni, miercuri și vineri, domnișoara Williams mă pune s-o las după ce iese de la servicii în fața școlii de limbi de pe Jose Inhares. De acolo ia un taxi spre casă după ce-și termină lecția de portugheză. Vă e de folos informația asta?

– Da, senhor Piva. Ți se va adăuga la nota de plată costul a încă douăzeci de ore de muncă.

– Vă mulțumesc, Senhor. Din partea mea și a familiei mele.

Plasa mea se strînge în jurul tău, domnișoară Williams.

Stephanie vorbea cu Sammy cel puțin o dată pe săptămîină și, ca să fie sigură, îl suna numai de la telefoanele publice ale companiei *Telerj*, de pe Avenida Nossa Senhora de Copacabana. Clădirea era deschisă non-stop și putea da oricînd un telefon în străinătate.

Invariabil, din gura lui Sammy ieșeau totdeauna aceleași cuvinte cînd o auzea:

– E totul în regulă acolo jos, Fetișo?

În această seară tîrzie de miercuri folosi exact aceleași cuvinte.

– E bine totul, unchiule Sammy, îl asigură Stephanie. Cum nu se poate mai bine.

– Bine, bine.

Sammy făcu o pauză, apoi oftă cu intenție:

– Dar îmi lipsești, Fetișo. N-ai idee cît o să stai acolo jos?

– Nu. Asta depinde de data cînd o să-mi primesc permisul de acces la informații, ca să pot vizita toate compartimentele și să le pot verifica. După situația prezentă, cred că o să mai întîrzii o vreme pe aici.

– Apropo, zise Sammy. Înainte de a muri, Aaron Kleinfelder mi-a dat codul lui de la TAAC și parola lui secretă. S-ar putea să nu fi fost încă ștearsă din computere.

Stephanie se înfioră de bucurie.

– O clipă, să-mi scot agenda din poșetă... OK, dă-i drumul.

– Numărul lui de identificare era zero-nouă-nouă, linioară, trei, *cd*, zise Sammy. Adică zero-nouă-nouă. linioară, trei și în caseta de pe rîndul următor *cd*. Parola lui era PRAJITURICA. Ai notat?

Ea îi citi ce scrisese.

– Ține minte să fii prevăzătoare, îi reaminti el. Vreau să vii înapoi teafără și într-o *singură* bucată!

– Crede-mă că și eu vreau la fel. Ascultă am nevoie să-mi faci un serviciu...

– Orice, iubirea mea. Orice!

– Sună la aeroport și aranjează să mi-l trimită pe Waldo aici, vrei?

– Imediat! răspuse Sammy cu o promptitudine zglobie. Dar asta nu înseamnă să-ți fac ție un serviciu, Fetito. Asta înseamnă să-mi fac mie cel mai mare serviciu posibil!

După două săptămîni, Stephanie se obișnuise complet cu noua ei viață. Sosirea cîrîitoare a lui Waldo fu un eveniment esențial și casa semănă din nou a „acasă”

Bineînțeles că Astrid nu fu prea înnebunită de Waldo.

– Un papagal! exclamă ea, cînd Stephanie intră tîrînd colivia uriașă. Să aduci un papagal în Brazilia e ca și cum...

– Ai aduce elefanți în India, completă Stephanie. Știu asta, zîmbi ea.

– Wal-do! Wal-do! Papagalul se agita în spatele zăbrelelor. Waldo vrea un biscu-it! Eh, eh, eh, eh, eh!

– O să-ți primești biscuitul, îi promise Stephanie mîngîitor și-i netezi ciocul. Acum taci.

– Steph! cîrîi Waldo. Steph! Te iubesc, Steph!

Stephanie se făcu mică în adîncul ei. Cu un sentiment de prăbușire, gîndi: *Asta-mi lipsea, să mă dea de gol o pasăre. Cum de n-am anticipat asta?*

– Ce spune? întrebă Astrid curioasă.

– Aaa... murmură Stephanie, spune: „Steph“ Cred că Ștefan sau Stephanie e numele primului lui proprietar.

Astrid dădu din cap și Stephanie se simți ușurată că gândise așa de repede și că femeia acceptase imediat explicația ei.

Odată rezolvată această problemă neașteptată, se hotărî să sărbătorească sosirea lui Waldo invitîndu-l pe Eduardo la cină. Îi dădu liber lui Astrid în seara aceea, găti singură, micșoră luminile și făcu rost de o sticlă de Dom Pérignon.

– Pentru noi doi, toastă ea.

Eduardo rîse.

– Se pare că acum sîntem deja trei, zise el, vîrîndu-și mîna fără teamă prin zăbrelele coliviei ca să-l îndoape pe Waldo cu biscuiți cu cremă, unul după altul.

Stephaniei nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu numai că Waldo se purta frumos, dar păru să-l accepte imediat pe Eduardo și nu încercă să-l muște nici măcar o dată!
N-o să mai înceteze minunile astea?

Colonelul Valerio întrebă:

– Asta e tot, doamnă Bezerra? Nu s-a întîmplat nimic neobișnuit? Absolut nimic?

– Acum, cînd mă întrebați, colonele, mă gîndesc la un lucru destul de ciudat... în legătură cu papagalul infernal după care a trimis domnișoara Williams.

– Da?

– Vorbește neîntrerupt. Numai în engleză. Dar mi se pare destul de ciudat că de cîte ori o vede pe domnișoara Williams, încearcă să-i atragă atenția cu un cuvînt anume.

– Da? Și care e cuvîntul?

– „Steph“ Pasărea țipă încontinuu doar acest cuvînt, „Steph“

– Și domnișoara Williams ce răspunde?

– *Sim.*

– Ai întrebat-o în legătură cu cuvântul folosit de pasăre?

– Da. Mi-a spus că probabil e o prescurtare de la numele primului proprietar al păsării.

Tăcere. Apoi:

– Spune-mi, doamnă Bezerra. Pasărea încearcă să-ți atragă și ție atenția – sau pe a altcuiva – cu același cuvânt?

Astrid nu ezită.

– Niciodată, declară ea.

După un moment, colonelul Valerio spuse:

– Hm... pare interesant.

Prima dumitale greșeală, domnișoară Williams.

– Stephan, spuse domol colonelul Valerio.

Era singur în poligonul de tragere, cu arcul lui Pearson dotat cu un mănunchi de cinci săgeți din carbon aliat cu fibră de sticlă și cu vîrfurile de oțel ascuțite ca briciul. Punînd o săgeată în arc, își încordă brațul și trase de coardă. Concentrîndu-și privirea prin orificiul de treizeci de milimetri al liniei de ochire, văzu punctul roșu fixat pe ținte pe care prinsese cu pioaneze fotografia Stephaniei. Apăsînd butonul de declanșare, lansă săgeata.

Cu o viteză de o sută optzeci de metri pe secundă, săgeata trecu aproape instantaneu prin fotografie. *Ochi de șoim!*

Trase imediat altă săgeată, o potrivi în arc, mută ochitorul un pic la dreapta, fixă punctul roșu pe a doua țintă, spuse: „Stephanie” și trase. *Din nou ochi de șoim!*

„Steffie, Stephan, Stephania...”

Ochi de șoim, ochi de șoim, ochi de șoim!

Într-o succesiune rapidă, toate cele cinci săgeți loviră ținta. Moarte între ochi.

Zîmbind, își lăsă jos arcul și gîndi: *Ce satisfacție mare e să vînezi oameni. Prefer oricînd asta vînătoarei de animale.*

– La revedere, domnișoară Williams, spuse el rar.

La sfârșitul celei de-a treia săptămîni, Stephanie nu numai că făcuse cunoștință cu geografia orașului Rio, ci se familiarizase și cu toate reclamele vechi ale grupului da Veiga, ba măi organizase și noi campanii publicitare pentru fiecare departament. De fapt, le planificase urmărind o strategie mentală, care să-i asigure accesul la toate informațiile posibile ale companiei.

Era timpul să se întoarcă la adulmecat.

O să-mi expun ideile la primul briefing al personalului, se hotărî ea.

Lili cînta. La Quinta de Anastácio, palatul alb-albastru de pe Ilha da Borboleta. În majestuoasa Sala de Hércules, cu mozaicul ei rococo pictat în alb și albastru, vocea care sfida orice descriere se înălța deasupra candelabrului uriaș de cristal și era absorbită de tavanul octogonal cu picturi flamboiante. Plutea în jurul camerei ca o aură și se destrăma în perdelele de dantelă prețioasă, dispărînd în răcoarea nopții tropicale.

„Un Bel di Vedremo“ din *Madame Butterfly*. Atît de sfișietor de frumos încît ar fi făcut îngerii să plîngă.

– Come Scoglio“ din *Così Fan Tutte*. Fiecare notă articulată cu o trăire dramatică perfectă, care nu umbrea strălucirea tehnică.

„Où va la jeune Indoue?“ din *Lakmé*. Atît de delicat și de înălțător încît melodia persista în minte mult după stingerea ultimei note.

Și selecțiuni din *La Wally* de Catalin, *La Vestale* de Sontini și *Medea* de Cherubini... toate capodopere, sortite nemuririi.

Într-o poziție meditativă, Zarah asculta cu atenție înregistrarea propriei ei voci într-o altă viață, într-o altă epocă. Șezlongul pe care era lungită era așezat într-un colț și ea stătea încruntată, cu atenția absorbită de propria ei voce

splendidă. Ținea în mână un crin roșiatic și-i reteza staminele, răsucindu-i leneș tulpina și ducînd din cînd în cînd la nări petalele cerate. Uneori dădea din cap cu satisfacție. Oricît de complicat sau de particular ar fi fost rolul, ea le cîntase pe toate cu o simplitate dezarmantă, cu o voce și o tehnică atît de lirice încît făcuseră un singur tot din muzică și poezie.”

Ernesto stătea la un birou mare cu picioare arcuite, în colțul opus locului ei, cu fața spre ea. O lampă de bronz cu abajur de mătase verde lumina cușca îmbrăcată în rețea din fața lui. Era plină cu fluturi galbeni care tocmai își depuneau ouăle și el privea cum tot mai mulți ieșeau din cocon să-și încerce aripile. După un timp, toată cutia era o fluturare, trezind în mintea lui imaginea unui caleidoscop însoțit în care toate bucățelele de sticlă erau doar nuanțe, mai palide sau mai sclipitoare, de galben. Ernesto era fascinat.

Colonelul Valerio, în umbra din spatele șezlongului lui Zarah, aștepta să-i raporteze. După cîteva minute, ea luă telecomanda și apăsă butonul OFF, oprindu-și vocea chiar în mijlocul ariei.

Deodată, liniștea bruscă păru lugubră.

Ea privi în sus.

– Ce-ai de spus, colonele? Îl întrebă moale.

El avansă și-și dresă vocea.

– Voaiați să știți despre domnișoara Williams, doamnă?

– Da.

Zarah dădu din cap, rotindu-și petalele de crin în dreptul nasului.

– Ce noutăți ai?

– În ultimele trei săptămîni, spuse el alb, domnișoara Williams și-a petrecut fiecare zi lucrătoare în birourile de la Rio. Pare apreciată de colegii ei și se descurcă destul de bine în funcția pe care o are. După notițele și discuțiile purtate, se poate deduce că deja a pus la punct o campanie publicitară complet nouă.

– Chiar așa? Dar serile și nopțile? Cum și le petrecea domnișoara Williams a noastră?

– Ultimele trei week-enduri și le-a petrecut în apartamentul fiului dumneavoastră, zise colonelul Valerio.

Zarah nu păru deloc surprinsă; se așteptase la asta. De fapt, ar fi fost surprinsă dacă n-ar fi fost așa.

Colonelul Valerio aruncă o privire în direcția lui Ernesto și-și coborî vocea:

– Doamnă, Fantoma a sosit de mult și așteaptă un ordin. Doriți ca domnișoara Williams să fie neutralizată?

Zarah își strînse gînditoare buzele și apăsă ușor pe ele petalele florii. Apoi clătină încet din cap.

– Cred că e cam devreme pentru asta, spuse ea agale și ochii ei strălucitori își schimbă deodată culoarea. Făcu un gest spre cutia cu viforul galben al fluturilor.

– Adu-mi unul dintre fluturii aceia, porunci ea pe tonul imperios al unei stăpîne.

Colonelul Valerio merse cu pași mari spre Ernesto, se aplecă să-i vorbească și se întoarse cu un specimen. Îl ținea delicat de una dintre aripi; fluturele își zbătea disperat cealaltă aripă, într-un efort inutil de a scăpa.

Zarah lăsă să cadă jos crinul roșiatic și ridică o mîină fină și grațioasă. Apucînd aripa care se zbătea cu vîrfurile degetelor, luă fluturele și-l privi de aproape.

– Să presupunem că acest fluture e domnișoara Williams, spuse ea, privindu-l cu înțeles pe colonel.

– Da, doamnă, înclină acesta capul.

– Ca și domnișoara Williams, e destul de frumos.

Cu un ciudat zîmbet de satisfacție și cu o încetineală deliberată, smulse aripa care flutura, o înălță și o lăsă să cadă de parcă ar fi fost o simplă petală a unei flori. Apoi, ținînd insecta de torace, îi smulse și cealaltă aripă. O înălță și pe aceasta, apoi o lăsă să cadă.

Tăcerea din cameră păru și mai densă.

Ea făcu o pauză de efect, apoi aruncă micul trup zvîrcolitor la picioarele colonelului. El se uită încruntat spre insectă.

– Calcă pe el! șopti ea.

El o privi. În ochii ei sclipea o lumină arzătoare și rea. Apoi, cînd el ridică cizma, îl opri cu mîna.

– Înnn... cet, colonele! Înnn... cet...

Ca să *simtă* agonia...

Își ținu respirația cînd cizma colonelului Valerio se abătu asupra insectei parcă filmată cu încetinitorul și conștiința superiorității și puterii ei îi încălzi sîngele.

O să-i arăt eu Monicăi Williams! gîndi ea. *Da! O să mă joc cu ea de parcă n-ar fi decît o insectă mărunță!*

Zarah își ridică încet capul.

– Ne-am înțeles unul pe altul, colonele, nu-i așa?

*

*

Melancoliile expatriatului. N-o apucau des, dar cînd o prindeau, îi strîngeau inima.

În seara aceea, Stephanie lăsă deoparte hîrțile pe care le adusese de la servicii ca să mai lucreze, se gîndi să se uite la un film în limba engleză sau să citească o carte, dar își dădu seama că n-ar fi ajutat-o prea mult.

Neliniștită, ieși pe terasa de la etajul doi și-și trecu mîna prin frunzișul plantelor. Era o noapte rece, clară ca un cristal și încîntătoare – genul de noapte plină de stele pe care ai vrea s-o împarți cu cineva.

Se sprijini gînditoare de balustrada terasei. N-avea cu cine să vorbească. Eduardo era cu afaceri la Buenos Aires – așa că asta cădea. Astrid era în casă, dar deși relațiile lor erau politicoase, erau departe de a fi prietene – așa că și asta cădea. Probabil că ar fi putut-o suna pe Lia, dar ceva, nici ea nu știa prea bine ce, o reținea. Poate că nu voia să-și descarce sufletul în fața unei colege de servicii? Poate. Dar mai era ceva, totuși...

Și privind oceanul întunecat și valurile cu creste albe care se spărgeau de mal neobosite, își spuse: *Vreau să stau de vorbă cu niște blestemați de yanchei! Vreau să vorbesc așa ca fetele, să fac o bîrfă bună cu cineva.*

Nu putea face decît un singur lucru. Să se ducă la *Telerj*.

Intră în casă, își luă haina și o căută pe Astrid.

– E așa de frumos afară ! îi spuse menajerei; cred că o să ies să iau puțin aer.

– Sigur, domnișoară Williams.

Din pragul unei clădiri de peste drum, Astrid Bezerra o văzu pe Stephanie intrînd în clădirea *Telerj*. Menajera zîmbi. *Deci de asta nu folosește niciodată telefonul de acasă!* își spuse ea cu satisfacția îngîmfată a celui care își atinge ținta după o lungă așteptare. Și într-adevăr, numai intuiția o făcuse să se ia după femeia americană.

Puțin aer! pufni Astrid triumfătoare, făcînd semn unui taxi, ca să se poată întoarce la timp în apartament. *Da, se petrece aici ceva ciudat.*

Abia așteptă să-l poată suna pe colonelul Valerio în dimineața următoare. Era conștientă că nu respectase ordinele lui urmărind-o pe domnișoara Williams, dar nu se îngrijoră. Dimpotrivă – era *bucuroasă* că-i venise ideea s-o spioneze pe americană! *Și colonelul Valerio va fi încîntat, gîndi ea. Abia aștept să-i spun. Cine știe? Poate mă răsplătește cu o primă.*

Cînd vorbi cu el la telefon în dimineața următoare, reacția colonelului Valerio o înlemni pe Astrid.

– Doamnă Bezerra, spuse el glacial, în caz că ai uitat, această treabă se face în echipă și *eu* conduc echipa. *Eu* stabilesc sarcinile. Ți-am interzis s-o urmărești pe domnișoara Williams pentru faptul că asta ți-ar putea strica acoperirea!

Cu toate că vocea se afla la o distanță de o sută cincizeci de kilometri pe mare, Astrid roși.

– Dar..., se bîlbîi ea. M-am gîndit...

– Nu ești plătită să gîndești! o repezi el. Ori ascultî ordinele, ori îți cauți de lucru în altă parte. Clar?

– Foarte clar, șopti ea, încremenită.

Cînd puse jos receptorul, Astrid tremura.

– *Bastardo!* insultă ea.

Imediat după ce vorbi cu Astrid Bezerra, colonelul Valerio formă numărul unui căpitan de poliție din Rio.

– Prietene, spuse el, a trecut mult timp de cînd nu ți-am făcut rost de o sarcină suplimentară.

– Mi-ar folosi, cu inflația asta.

– Bine. Uite ce vreau să faci...

Două minute mai tîrziu, colonelul Valerio închise telefonul satisfăcut. Data viitoare cînd domnișoara Williams va suna la *Telerj*, el va afla ce număr formează.

Domnișoară Williams, domnișoară Williams. Ai comis a doua mare greșeală.

Se simțea atît de bine, încît adună un teanc de fotografii de-ale ei, își luă arcul și porni spre poligonul de tragere.

Săgețile zbîrnîiră spre ținte. Zvrrr, zvrrr, zvrrr! Zdrențuind fotografiile Stephaniei.

Stephanie și Eduardo intrară în biroul ei, după o scurtă ședință de dimineață. Ușa era deschisă și Lia, așezată în biroul ei, tocmai apucase telefonul și răspundea vesel:

– *Publicitate, Cardoso. Boa Tarde!*

Pe măsură ce asculta, zîmbetul îi pieri Liei de pe buze și veselia îi dispăru din voce. În schimb, în tonul ei apăru nuanța unui regret pronunțat.

– *Sim?... que!...*

Privi spre ușă, unde stăteau Stephanie și Eduardo, cu niște ochi care exprimau șocul.

Stephanie intră:

– Ce s-a întîmplat?

Lia ridică din deget, rugînd-o să aștepte și mai ascultă un timp la telefon. Apoi puse jos receptorul. Rămase un moment fără grai.

– Era de la poliție, reuși să spună în cele din urmă. Astrid Bezerra a avut un accident.

Stephaniei nu-i venea să creadă.

– Au spus... au spus cît de grav?

Lia clătină din cap.

– N-au spus decît că a fost dusă la spital cu o ambulanță.

– Of, Doamne, își trase Stephanie sufletul, tremurînd inconștient. Mai bine mă duc să văd ce face. Anulează-mi restul întîlnirilor de azi Lia.

– S-ar putea să ai greutăți cu limba, o preveni Eduardo.

Stephanie îi fu recunoscătoare.

– Așa e, spuse ea. Dacă mă gîndesc mai bine, ar trebui să vii cu mine, Lia.

Eduardo clătină din cap.

– *Eu* vin cu tine, hotărî el, luînd-o de braț și ghidînd-o spre holul de intrare. O să vezi că sînt destul de folositor la scurtarea birocrăției și la intrarea prin locuri cu acces interzis.

Lia îi privi pe Stephanie și Eduardo plecînd, apoi se ridică, ieși de la birou și închise ușa. Luă telefonul și formă repede numărul cunoscut.

– Da, răspunse vocea aspră a colonelului Valerio.

– Aici Lia Cardoso din biroul de la Rio, colonele, rosti Lia rar.

– A, da, Senhorita. Cu ce te pot ajuta?

– M-am gîndit că v-ar interesa să știți că la întîlnirea personalului din această dimineață, domnișoarei Williams i s-a aprobat permisul de rangul doi de acces la informațiile companiei.

Îi auzea respirația greoaie în receptor.

– Mă bucur că mi-ai atras atenția, Senhorita.

– Vă sun din nou dacă mai aflu ceva, promise Lia.

În ureche îi răsună clar tonul. *Mă sperie*, își dădu ea seama din *nou, n-am încredere în el*.

Dar plătea bine. Foarte bine. Și acum, că dăduse telefonul, se simțea deja mai bine.

Pînă data viitoare.

Se apropie. Nu-i pot permite să se apropie prea mult. Lili știa că în curînd va trebui să dea ordinul. Și după aceea, Fantoma va avea nevoie de timp ca să-și facă aranjamentele pentru a se apropia de țintă.

Moartea! Ce ironie găsea în faptul că va dori moartea, soarta căreia ea refuza să i se supună, o va dori nerăbdătoare – pentru altcineva!

Moartea domnișoarei Williams ar rezolva atîtea probleme. Și așa Eduardo petrecea prea mult timp cu ea. Nu-i mai rămîne deloc pentru biata lui mamă!

Trăsăturile frumoase ale Lilei fură luminate de un zîmbet. *Situația se va schimba în curînd. Îl voi avea din nou pentru mine, mein schöner Mann, minha homem lindo și mă voi descotorosi de băgăcioasa asta de Monica Williams. Lucrurile se vor întoarce în matca lor.*

Dar mai era un detaliu minor de rezolvat. Un mic ornament. Va ordona ca domnișoara Williams să afle cine o lovește. Da! Trebuie să sufere. *Să știe.*

Bătrîna doamnă era agitată. Ca o fantomă își plimba de colo-colo scaunul automat cu rotile, ducîndu-l silențios prin coridoare și prin camerele spațioase de la parter, prin umbrare și prin spațiile înșorite.

Știu ce pun la cale Lili și Colonelul. Ernesto nu știe nici el, nici măcar jumătate. De ce a trebuit să aud tocmai eu? Nu vreau să știu lucrurile astea! Nu vreau să fiu părtaș tăcut la crimele lor! Dar nici nu îndrăznesc să-i denunț.

Sînt blestemată dacă o fac și blestemată dacă nu o fac.

Și simțindu-se ca într-o închisoare, Zaza se lansă spre ușă și apoi de-a lungul drumurilor care brăzdau insula. Dar fără folos.

Toată insula asta e o închisoare mare. Doamne, urăsc locul ăsta!

4

Rio de Janeiro, Brazilia

Doctorița intră în hainele verzi din sala de chirurgie. Își scoase boneta, scuturîndu-și părul castaniu bogat și închise ușa. Se uită la Eduardo.

– Senhor da Veiga?

Avea o voce profundă și vibrantă de contraalto care se potrivea bine cu figura ei clasică și precis desenată.

– *Sim*, se ridică Eduardo.

– *O meu nome é* dr. Amado, spuse ea, strîngîndu-i mîna puternic, bărbătește.

– *Fala ingles, doctor?* o întrebă el.

Ea dădu din cap.

Mi-am făcut specializarea la Miami, le spuse, într-o engleză perfectă, aproape fără accent.

– V-o prezint pe domnișoara Williams, spuse Eduardo, trecînd și el la engleză. V-am întrebat pentru că ea nu înțelege portugheza. Este stăpîna casei unde lucrează doamna Bezerra.

Stephanie înaintă, privind întrebătoare fața doctoriței.

– Ce face Astrid? întrebă ea nerăbdătoare. Sau e prea devreme ca să vă pronunțați?

– Îmi pare rău, domnișoară Williams, spuse dr. Amado cu compasiune. Am făcut tot ce am putut, dar era prea târziu. Senhora Bezerra a decedat fără să-și mai recapete cunoștința.

Eduardo o luă de umeri pe Stephanie, dar ea se depărtă de el și se lăsă într-un scaun, moale și cu gura deschisă, ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate.

– C-ce fel de... accident a fost?

Dr. Amado își trase scaunul de la birou și se așeză istovită. Își aprinse o țigară și inhală adânc, dîndu-și capul pe spate ca să trimită fumul în tavan.

– Accident?

Deși vorbea blînd, i se putea detecta ușor supărarea din voce.

– Ce accident? Senhora Bezerra a avut mai multe răni prin înjunghiere. A fost măcelărită.

Răni prin înjunghiere. Stephanie se întinse după mîna lui Eduardo și se agăță de ea ca de un colac de salvare.

– Dar... de ce să fi vrut cineva să-i facă rău?

– De ce? trase Dr. Amado cu sete din țigară. Sînt multe motive pentru care oamenii se omoară unii pe alții, dar nu există nici o scuză pentru asta. Clătină din cap.

– Mai multe motive decît stelele pe cer.

Stephanie respiră adânc.

– A... suferit mult?

Dr. Amado prînse privirea lui Eduardo.

– Nu, minți ea moale. S-a stins repede.

Stephanie dădu din cap de mai multe ori. Arăta mică și fragilă.

– O să mă ocup eu de toate aranjamentele, zise Eduardo. Departamentul nostru personal va căuta în dosarul ei și-i va anunța cea mai apropiată rudă.

Doctorița aprobă.

– Ar fi foarte bine.

Făcu o pauză, apoi se aplecă spre Stephanie:

– Domnișoară Williams...

– Da?

În vocea Stephaniei nu era nici o inflexiune, doar osteneală.

– Știi cât de greu trebuie să vă fie. Dar poate că veți găsi puțină mîngîiere în faptul că senhora n-a murit singură.

Stephanie o privi întrebător.

– A fost un bun creștin, explică Dr. Amado. Un trecător pe care ambulanța l-a adus odată cu ea. Un american care a intervenit și a încercat s-o ajute și care acum e tratat pentru rănile căpătate.

– Aș vrea să-i mulțumesc, spuse Stephanie, uitîndu-se la Eduardo. E lucrul cel mai mic pe care-l putem face.

– Chiar cel mai mic, fu el de acord.

O privi pe Dr. Amado:

– Se poate, doctore?

– Bineînțeles, își permisesese Dr. Amado un zîmbet reținut. Dar să nu vă surprindă că nu veți vedea un bărbat, ci o femeie curajoasă. Vă duc acum la ea.

Își strivi țigara în scrumieră și se sculă de pe scaun, conducîndu-i pe culoar spre o altă ușă. Intrară și ea le făcu semn să aștepte, după care își băgă capul printre niște perdele de protecție. O auziră vorbind cu cineva în portugheză și apoi trecu la engleză, întrebînd:

– Și ce mai faci?

– Mă simt ca o perniță de ace umană, dacă vrei să știi adevărul, replică o voce simpatică. Spune-mi ceva, doctore. După cum mă cîrpește colegul tău Dr. Frankenstein probabil că la sfîrșit voi arăta ca un monstru, nu-i așa?

– Nu cred că e cazul să te îngrijorezi. Dr. Pinto e un chirurg excelent. Dr. Amado așteaptă un moment apoi întrebă:

– Ești în stare să primești vizite?

Se auzi un geamăt.

– Of, mamă! Iar poliția? De cîte ori trebuie să vorbesc cu ei? Le-am spus deja tot ce am văzut!

– Nu sînt de la poliție; sînt niște prieteni de-ai femeii pe care ai încercat s-o salvezi.

Trase într-o parte perdeaua.

– Ți-i prezint pe domnișoara Williams și pe Senhor da Veiga.

Doctorița făcu un pas în lături, permițîndu-i Stephaniei s-o vadă pe eroină.

Nu prea arăta capabilă să-și poarte de grijă, ce să mai vorbim de eroism! Nu avea încă 30 de ani. Era o negresă micuță și zveltă, cu pielea de culoare mai deschisă decît a mahonului și cu părul negru înfoindu-se ca un penaj dintr-o bentiță de mătase brodată. Purta o rochie-halat din material gri neșifonabil și tresărea cînd Dr. Pinto împungea cu acul pielea din jurul rănii urîte de pe antebrațul stîng.

Stephanie înaintă.

– Bună! spuse ea vioi. Am aflat că ești o eroină.

Fața negresei se luminează.

– Hei! Vorbești engleza ca o americană autentică!

– Doar sînt una.

– Mii de lăstuni vărgați! îi străluciră ochii femeii. Mă bucur să întîlnesc o compatrioată.

Întinse mîna teafără:

– Mă cheamă Barbaralynn Harris, dar toți prietenii îmi spun Barbie. Ca păpușa.

Avea un rîs contagios, care-i venea din gît ca o gargară.

– Cred că nu mai trebuie să-mi gădesc decît un voinic pe care să-l cheme Ken și m-am aranjat!

Stephanie o plăcu imediat pe Barbie. Avea în ea ceva ingenuu și autentic.

– Am venit să-ți mulțumim pentru ce-ai făcut, zise ea.

Barbie vru să spună ceva, dar trebui să strîngă din dinți. Fața Stephaniei se crispă și ea cînd acul intră din nou în rană. Barbie avea deja vreo douăzeci de cusături pe braț și părea că mai are nevoie de încă douăzeci.

După ce acul trecu, Barbie se relaxă.

– Ești rudă cu doamna care a fost măcelărită? întrebă ea.
Stephanie clătină din cap.

– Lucra pentru noi. A fost o femeie de treabă.

Buzele lui Barbie începură deodată să tremure.

– Îmi pare rău că n-am putut ajuta mai mult.

În ochii ei se adunară lacrimi și-și întoarse repede capul.

– Hei... o liniști Stephanie, lăsându-și ușor mîna pe brațul ei teafăr. Te-ai implicat și ai încercat să faci ceva și asta e mai mult decît ar fi făcut majoritatea oamenilor! Ai fost incredibil de curajoasă, din cîte ne-a spus dr. Amado.

Văzînd cît de bine se înțelegeau Barbie cu Stephanie, Dr. Amado spuse:

– Vă las să vă cunoașteți. Dacă aveți nevoie de mine, sînt în biroul meu.

După plecarea doctoriței, Stephanie întrebă:

– Ești în vacanță la Rio?

– De fapt, testez aerul, explică Barbie, care tresărea mai puțin de cînd era distrată de conversație. Făceam parte din trupa unui club de noapte de pe un vas de croazieră și cînd ne-am oprit la Rio, am coborît pe țarm și... am avut *revelația!*

Ochii lui Barbie străluciră cu ardoare.

– Am văzut atîția oameni de culoare aici! Și atîția alții amestecați. După ce m-am lovit de prejudecățile din State, mi-am zis: poate că m-aș potrivi mai bine aici. Așa că vasul a ridicat ancora fără mine și iată-mă!

– Ai găsit de lucru?

Bárbie zîmbi.

– Am încercat la spectacolele de *mulatas* de la Oba-Oba și Platforma One, dar pe acolo dansatoarele fac o para duzina. Competiția e mai dură decît în Vegas sau în Atlantic City! Și e și mai rău cînd nu știi limba. Totuși am obținut o audiție la Scala-Rio, cel mai mare club din oraș.

– Și cum a fost?

– Nicicum, pentru că n-am mai ajuns, spuse Barbie abătută. Tocmai mă duceam, mai aveam puțin, cînd am auzit țipetele femeii și...

Stephanie privi cum dr. Pinto lega cu îndemînare ultima sutură.

– Ca să dansezi, spuse ea gînditoare, ai nevoie și de mîini și de picioare.

– Ca să nu mai vorbim că trebuie să le și etalezi. Știu, zise Barbie, crede-mă că știu.

Își întoarse capul ca să se uite la brațul ei și se cutremură. Pe urmă se întoarse spre Stephanie și-și reluă tonul vioi.

– Doctorul zice că o să-mi treacă repede. Trebuie doar să-mi amîn audiența vreo cîteva săptămîni, să am grijă să nu mă îngraș și o să fie bine. Pînă atunci, trebuie să găsesc repede o slujbă. După cum e inflația pe aici, prețurile par să se dubleze peste noapte.

– Dar cum o să rezisti fără nici un venit pînă-ți găsești ceva? medită Stephanie.

– Mă descurc eu.

În vocea lui Barbie se simți o mîndrie ciudată. Demnitatea-ei o impresionă pe Stephanie, care se întoarse spre Eduardo.

– Putem vorbi ceva? îl întrebă ea încet?

Afară pe coridor, unde gemetele de agonie și scrîșnetele de durere semănau cu limba unui trib păgîn și primitiv, Stephanie închise ușa.

– Eduardo, începu ea direct, trebuie să facem ceva.

– Ca de exemplu? întrebă el.

Ea își puse mîinile în șolduri.

– Ca de exemplu s-o salveze pe Astrid, poate că ar fi obținut slujba. Oricum, azi ar fi putut să danseze. Acum nu va mai putea cîteva săptămîni. Ai văzut ce tăietură urîță are la braț.

– Da, dar n-o să accepte milă. Îți dai seama că e prea mîndră pentru asta.

– Da, clătină Stephanie din cap, dar mă gîndesc că ar putea-o înlocui o vreme pe Astrid, ca menajeră a mea. Numai pînă cînd își găsește o slujbă de dansatoare.

El o privi fix.

– Cred că glumești.

Pe fața ei, hotărîrea se oglindea ca forța unei ama-zoane în ochii strălucitori.

– N-am vorbit niciodată mai serios.

– Dar... nici măcar nu vorbește portugheza! se opuse el.

– Și? Se va descurca.

– Bine, dar să facă față la cumpărături, la telefoane, la furnizori, la angajații cu ora, la organizarea unor mese în ultimul moment...

– O să-i folosească pentru cînd o să fie la casa ei, completă calm Stephanie?

– Dar... nu știm nimic despre ea!

– Ce trebuie să știm? Eu am încredere în instinctul meu.

Îi puse o mîină pe piept.

– Te rog, Eduardo! Și-a riscat viața pentru Astrid! Mă-car afit să facem pentru ea.

El o privi curios.

– Vrei neapărat, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

– Ei, poate că nu facem nici un rău dacă o angajăm tempo...

Ea își aruncă brațele de după gîtul lui și-l sărută zgo-motos.

– N-o să-ți pară rău, îi promise cald.

El zîmbi:

– În cazul ăsta, mă poți recompensa cu plăcerea com-paniei tale în week-endul ăsta.

– Bine, dar îți acord plăcerea asta oricum în orice week-end! De ce mi-o ceri în mod special acum?

– Pentru că va fi diferit. După ce s-a întîmplat cu Astrid, cred că o se ne facă bine la amîndoi să ieșim în oraș. Vom zbura pînă pe Ilha da Borboleta.

5

Rio de Janeiro, Brazilia

Poate că nefericirii îi priește compania; la urma urmei, se întâlneau în cele mai rele împrejurări. Sau poate că cine se aseamănă se adună. Oricare ar fi fost motivul, Stephanie și Barbie se atașară imediat una de alta. Faptul că vorbeau aceeași limbă contribuie mult la asta, dar și condiția lor de femei singure într-o țară străină.

Înainte de a părăsi spitalul, sporovăiau ca două coțofane. Eduardo opri un taxi și plecă la servici, lăsându-i Stephaniei limuzina cu șofer, ca s-o poată acompania pe Barbie pînă la hotelul ei ieftin.

Stephanie nu mai știa de cînd nu se mai amuzase atît de bine și de dezinteresat. Urcă pînă în cămăruța noii ei prietene și o ajută să-și împacheteze. Amîndouă rîdeau, prinse de aventura întîlnirii lor.

Dar în timpul călătoriei pînă la apartamentul Stephaniei, Barbie continuă să arate un pic îngrijorată.

– Apreciez ce faci pentru mine, Monica, zise ea. Dar să știi că dacă nu merge, îmi dau singură pașaportul. N-am de gînd deloc să fiu un laț de gîtul tău.

Cînd mașina trase în fața clădirii, Barbie se dădu încet jos. Se uită la fațada luxoasă cu uimire.

– la uiteeee! răsufală ea. Și chiar pe plaja Copacabana!
– Doamne, Monica, trebuie să fii *garnisită* ca să-ți permiți să stai aici!

– Nu fii prea impresionată, o sfătuiește sec Stephanie. Apartamentul a fost impus de slujbă.

Barbie rămase mută în fața interiorului.

– Mă întrebam cum pot să arate locurile astea de lângă ocean, zise ea pe cînd făceau turul camerelor.

leșiră pe terasa de jos și priviră valurile.

– Cu un loc ca ăsta, zise Barbie, nici nu-i de mirare că-ți place aici! Nici eu n-aș vrea să mă mai întorc în State.

Ochii Stephaniei se voalară și nu-și luă privirea de pe ocean, întrebîndu-se ce ar fi zis Barbie dacă ar fi aflat cît de dor îi era de acasă.

– Hai Barbie, spuse ea, hai să intrăm. Dau un telefon la birou și te ajut să despachetezi.

– Am întîrziat, am întîrziat!! se năpusti Stephanie în birou dimineața următoare, purtînd o rochie-jachetă albă cu șiret negru, model Chanel, colanți albi cu buline mari negre și pantofi de lac albi cu negru, închiși cu cataramă rotunde aurii. Pe un rever avea o broșă în formă de ciocănel din aur și în urechi, cercei lungi de aur, asortați.

– Am întîrziat! strigă ea din nou, tropăind pe lângă biroul Liei, cu servieta ca o armă ținută în față.

– Sînt într-o întîrziere...

Lia rîse.

– Prima dată! Calmează-te. N-ai nici o întîlnire pînă după masă.

Stephanie își lăsă servieta să cadă jos și izbucni în rîs.

– Atunci de ce fug?

– Spune-mi tu, zise Lia. Avem timp să ne bem cafeaua în liniște.

Luîndu-și din nou servieta, Stephanie se duse la biroul ei. În spate, Lia se ridică de pe scaunul ei rotitor, luă tava de argint pe care pregătise totul și o aduse pe biroul

Stephaniei. Ele două se obișnuiseră să vină mai de vreme, ca să deguste fiertura rituală înainte de a începe programul zilei.

Lia turnă cafea, umplînd cele două ceșcuțe chinezești.

– Ai văzut ce a sosit? întrebă ea, privind-o cu coada ochiului pe Stephanie, întinzîndu-i ceașca.

Stephanie își puse servieta și geanta pe scaun, luă cafeaua și sorbi recunoscătoare din ea, uitîndu-se pe birou.

Mormanele de corespondență, mesaje telefonice, sesizări și faxuri din ziua precedentă erau aranjate în teancuri ordonate. Nu la ele trebuia să se uite.

Și atunci văzu. Chiar în fața ei. Pe sugativă era așezată o legitimație care părea la prima vedere o carte de credit, dar nu era.

Inima Stephaniei bătu mai tare. Era permisul ei de acces – la fel cu cel folosit de dr. Vassiltchikov pentru a descuria ușa laboratorului de pe *Chrysalis!* Îl luă în mînă. Pe o față era argintiu, avea un număr mare: „2” și numele ei gravat, MONICA WILLIAMS, la care se adăuga un șir de numere și litere. Pe fața cealaltă era acoperit complet de o suprafață neagră, magnetică.

Reținîndu-și emoția, Stephanie sorbi cu nonșalanță din cafea și aruncă permisul la loc pe birou.

– Asta nu se folosește la cumpărături, nu-i așa? murmură ea.

– Mi-e teamă că nu, fu de acord Lia. Dar cu permisul de acces poți face *orice* în afară de cumpărături. Mai bine îl iei chiar acum și-l păzești cum îți păzești portofelul. Crede-mă, dacă se pierde sau se fură un permis, se creează dificultăți foarte mari cu reprogramarea tuturor computerelor.

Stephanie își puse ceașca jos, luă permisul, îl vîrî în portofel și își puse portofelul la loc în geantă.

– Serios, Monica. Permisul ăsta e cel mai important document aici, la Grupo da Veiga. Îți acordă sau îți refuză dreptul de a folosi toate facilitățile companiei. Nivelul tău,

doi, îți dă dreptul să intri în toate locurile, în afară de cele unde ai acces numai cu nivelul unu.

– Hopa! Și cine are nivelul unu?

– Cei doi senhori da Veiga, colonelul Valerio și poate încă alte cinci persoane.

– Tu ce ai?

– Unul de nivelul trei. A, și să-ți iei permisul tot timpul la tine. Dacă-l uiți și vrei acces undeva, nu se face nici o excepție. Dacă nu-l ai, nu intri. Asta e.

– Înțeleg. Cred că ar fi cazul să-l păzesc cu prețul vieții.

– Asta e ideea, zise Lia, schimbând cu abilitate tonul și mai turnând cafea în cești. Acum, povestește-mi despre noua ta menajeră.

Stephanie dădu din umeri.

– Ce să-ți povestesc? E angajată temporar și aștept să văd dacă se descurcă.

Lia dădu din cap.

– Dacă nu se descurcă, să-mi spui. Grupo da Veiga are mai multe apartamente de protocol în oraș. Jumătate din timp nu stă nimeni acolo, dar personalul e complet. Îți găsesc o menajeră de la unul dintre apartamentele astea dacă ai nevoie.

– O să țin minte. Mulțumesc.

Sună telefonul și Lia răspunse.

– E pentru tine, zise ea. Linia trei.

Stephanie apăsă butonul și luă receptorul.

– Alo?

– Eu sînt, zise Eduardo.

Stephanie se uită spre Lia, care-și dădea silința să pară prea ocupată ca să mai tragă și cu urechea. Își coborî vocea și răspunse:

– Da, senhor da Veiga, încercînd să adopte un ton rigid, formal, de afaceri.

El chicoti încet, apoi își drese vocea.

– Te-am sunat pentru că am memoriul tău în față. Cel în care îți expui planul de a vizita diverse uzine și proprietăți.

– E vreo problemă? Întrebă Stephanie, după o scurtă tăcere.

– Nici una. Mă întrebam numai de ce ai ales pentru început genetica și fundațiile de caritate.

Nu putea să-i spună: *Pentru că e logic să cauți cheia eternei tinereți în domeniul geneticii și fundațiile de caritate mă interesează pentru că au legătură cu TAAC.*

Bucuroasă că-și stabilise argumentele cu grijă înainte de a scrie memoriul, îi explică:

– E logic să încep de aici. Genetica nu e numai incitantă, dar și foarte promițătoare pentru viitorul umanității. Cred că în viitor putem avansa cu pași uriași dacă investim acum în genetică.

Făcu o pauză.

– Vezi tu o cale mai bună de a dovedi că aplicăm lozinca: „Vom clădi un viitor mai bun?”

Așteptă, dar el nu spuse nimic.

– Același lucru e valabil și pentru fundațiile de caritate. Departamentul ăsta va contribui cel mai mult la lustruirea întregii familii de companii da Veiga și în loc să fie receptată ca o corporație lacomă, va fi percepută în termeni de altruism.

– Hmm, murmură el. „Familie de companii” îmi place cum sună.

Slavă ție, Doamne! gîndi ea febril.

– Și vrei să începi de luni cu vizitarea obiectivelor?

– Da, ar fi cazul.

Ea făcu o pauză și apoi reluă, cu o nuanță de îngrijorare în voce.

– E vreo inconveniență în asta?

– Nu, nu. Va trebui să zbori la Sitto da Veiga și să stai acolo cîteva zile.

– Sper că cinci zile vor fi de ajuns, zise Stephanie.

– Bine. Deci am terminat cu capitolul afaceri. Să trecem la lucruri mai interesante. Te-ai pregătit pentru mica noastră excursie din week-end? Sau ai uitat?

– Să uit? rîse Stephanie. Cum aș fi putut?

– Bine. Ca să nu pierdem timpul, vom pleca direct de aici, mâine la prînz. Vino la lucru cu bagajul, ca să plecăm direct la aeroport.

– E o idee bună... Eduardo?

– Da?

– Abia aștept, își coborî ea vocea.

Telefonul sună în seara aceea, cînd Barbie o ajuta pe Stephanie să-și împacheteze lucrurile pentru week-end.

– Răspund eu, zise Stephanie, crezînd că e Eduardo și ridică receptorul. Alo?

Nu se auzi nimic.

Stephanie o privi nedumerită pe Barbie, care aștepta cu o bluză albă, pe jumătate împăturită, în mînă.

– Alo? zise ea din nou. Alo?

Și atunci în urechi îi sîsîi o voce asexuată.

– *Mori!* îi spuse în engleză. *Mori, mori, mori!*

Și telefonul amuți.

6

Ilha da Borboleta, Brazilia

Ca un rechin zvelt și hrăpăreț, elicopterul argintiu își alungi umbra pe coastă spre nord, trecînd razant pe deasupra movilelor de smarald care întruchipau insulele de pe lîngă continent.

Înăuntru, aparatul era vătuit. Asigurat împotriva zgomotelor. Și decorat ca sala de conferințe a președintelui universului. Numai piele fină de culoarea castanei și furnir asortat și covoare de lînă cu modele tradiționale pe lîngă fotoliile rotitoare din piele.

Echipajul era compus din doi piloți și un asistent de zbor, dotați cu șapte telefoane mobile și trei faxuri.

– la te uită! zeflemise Stephanie cînd ea și Eduardo urcară la bord. Te pomenești că numai așa se poate zbura!

– Numai așa se poate zbura *acolo!* îi explicase Eduardo. Insula nu are pistă de aterizare și oceanul e adesea prea agitat pentru a permite amerizarea cu un hidroavion.

Zburînd la o mie de metri înălțime, se apropiau de insulă dinspre est și pilotul lansă aparatul într-o curbă largă.

– Sîntem deasupra ei, zise Eduardo, arătînd pe fereastră.

Stephanie își apropie capul de plasticul transparent și privi în jos. De la înălțimea aceea, forma insulei se distingea clar. Chiar arăta ca un fluture, „borboleta“ La o examinare mai atentă, se puteau vedea jungla luxuriantă și stîncile vulcanice, ca și brîul alb al plajelor fine. Într-unul din porturile naturale, unde aripile fluturelui se uneau și masa terestră era mai subțire, Stephanie văzu plutind o formă familiară: *Chrysalis*.

Apoi elicopterul coborî, creîndu-le iluzia că raiul insulei se ridică în întîmpinarea lor. La început, Stephaniei i se păru nelocuită. Și deodată îi apăru, într-un luminis înconjurat de fișii perfect îngrijite de gazon, *quinta* cu două etaje, cu țiglele ei alb-albastre și arcadele coloniale și acoperișurile de teracotă patinată. În fața ei, un lăculeț verde înconjurat de o potcoavă de grote și un templu ridicîndu-și cupola în mijloc, avînd în spate dreptunghiul piscinei și cîteva mobile de grădină.

– Doamne! exclamă încet Stephanie, pe cînd elicopterul descria cercuri pe deasupra copacilor. E un paradis!

– Sau măcar imaginea cea mai apropiată de paradis pe care a putut-o crea omul.

Simțind ironie în vocea lui Eduardo, ea întoarse iute capul și-l privi, dar nu citi nimic pe fața lui.

Elicopterul își rări turațiile în vecinătatea micului lac ornamental. Rotirea elicei provocă unde și crețuri în apa sălcie, făcu frunzele palmierilor să tremure și trunchiurile lor să se plece. Aparatul se întoarse încet și coborî. Stephanie simți o greață ușoară în capul stomacului și fu sigură că elicopterul își pierduse controlul. Dar un moment mai tîrziu aterizară pe iarbă, lin ca o pană. Zgomotul motoarelor scăzu; rotațiile elicei se răriră.

Asistentul deschise repede ușa cabinei și desfăcu scara.

Eduardo își desfăcu centura de siguranță, se ridică și se întinse. Stephanie îl imită.

– Știi ceva? zise ea pierit. Cred că nu-mi plac elicopterele. Tot zgâlțâitul ăsta... și pe urmă coborîrea bruscă... mi-e teamă că nu sînt bună pentru mașinuțele din parcul de distracții.

Cînd ieșiră, Stephanie văzu un fel de trăsorele cu coviltir îndreptîndu-se spre ei.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise ea. Transportul pe sol?

– Asta e, rîse Eduardo.

– Hai mai bine pe jos.

Își vîrî brațul sub al lui.

– Am nevoie să-mi recapăt echilibrul.

O luară peste gazon. Se simțea elastic și moale sub picior și cînd se îndepărtară destul de fumul poluant al elicopterului, simțiră aerul plin de parfumuri: iasomie, floarea pasiunii și hibiscus. Mergeau prin grădina Edenului, cu trandafiri și stoluri de pasărea paradisului ridicîndu-se regal dintre uriașe frunze franjurate, guapuruvus galben și ferigi umede. Și undeva la marginea aromelor florale, persista slab, dar inconfundabil, mirosul tropicelor – mirosul putrezirii continue și al reciclării vieții din stratul de ierburi în descompunere.

Stephanie privi în jur, pe cînd treceau pe drumul de piatră de lîngă micul lac, din nou placid. În stînga, la liziera copacilor, descoperi un paznic cu pușca pe umăr și cu un cîine lup în lesă. Și trecînd pe sub un palmier, descoperi o cameră video montată la vreo opt metri înălțime pe trunchi. *O fi ăsta Edenul, gîndi ea dezmeticită, dar e un Eden fără intimitate. Tătucul supraveghează fiecare mișcare.*

Se apropiau de intrarea casei. În stil mediteranean, se arăta confortabilă în structura ei de cărămidă, lemn și stuc. Fațada îmbrăcată în iederă se topise în soare ajungînd la o nuanță frumoasă de galben pal care se potrivea bine cu țiglăria veche alb-albastră care îmbrăca parterul. Jumătate din ferestre erau acoperite cu obloane albe, dînd casei un aspect adormit și toropit. Palmierii

regali își înfoiau frunzele în jur, sub adierea brizei proaspete.

Urcară treptele uzate de piatră flancate de lei de marmură și ajunseră pe terasă. Acolo, un nor de fluturi albaștri ca safirul filfîiră în jurul lor, învăluindu-i complet câteva secunde, pentru ca apoi să dispară brusc.

Stephanie se răsuci ca să-i vadă zburînd. Își atinse fața.

– Am simțit aripile lor gîdilîndu-mi obrazii, se minună ea în șoaptă.

– *Morpho peleides*, murmură Eduardo din reflex.

– Ce-ai spus? îl privi ea.

– *Morpho peleides*, zîmbi el. Așa se numește specia asta. Tata a aclimatizat-o aici pe insulă.

Îi luă brațul și o conduse cîțiva pași pînă în umbra răcoroasă a galeriei de la intrare, unde îi așteptau colonelul Valerio și o femeie, de o parte și de alta a ușii.

– Domnule, Doamnă, spuse țeapăn colonelul Valerio, cu fața mascată de ochelarii reflectorizanti.

Femeia zîmbi cu o bucurie reală și îi atinse blînd obrazul luj Eduardo.

– Senhor! șopti ea.

Părea trecută de cincizeci și cinci de ani, era puternică și sănătoasă, cu un echilibru interior care indica o tărie deosebită. Părul încărunțit era strîns lejer la spate și, pe fața ei, amestecul de rase era expus cu mîndrie. Avea tenul palid și alb al europenilor, forma capului ca a indigenilor și trăsăturile turtite, negroide, ale strămoșilor veniți în Brazilia ca sclavi. Purta o rochie neagră de o croială severă și avea un șal de șifon purpuriu pe umeri, înfășurat ca o eșarfă. În urechi purta cercei cu granate.

– Ți-o prezint pe Joana, explică Eduardo. A condus gospodăria de aici de la *quinta* de cînd țin eu minte. A fost ca o doică pentru mine. Joana, îmi face plăcere să ți-o prezint pe domnișoara Monica Williams.

Stephanie avansă.

– Îmi pare bine, zise ea.

Femeia îi zîmbi, vorbind din politețe într-o engleză cu accent.

– Părinții dumneavoastră și doctorița sînt pe *Chrysalis*. Vor mai sta acolo cam o oră.

Apoi se întoarse spre Stephanie:

– Doamna Böhm m-a rugat să vă transmit personal scuzele ei pentru că nu a putut să vă întîmpine. Își face somnul de după-masă. Vă roagă s-o înfîlniți la ceai la ora patru, în Sala de Hércules.

– Se pare că Zaza te-a îndrăgit de-a binelea, îi spuse Eduardo Stephaniei. *Și eu*, adăugară ochii lui și ea simți cum se încălzește.

– În această casă, îi spuse Joana Stephaniei, cina se servește la ora zece. Dacă vă e foame între timp, sunați un servitor. Micul dejun se servește de obicei la ora opt și prînzul la amiază.

Făcu o pauză și zîmbi.

– Acum, pot să vă conduc la camera dumneavoastră? Cred că vreți să vă răcoriți.

Stephanie se întoarse spre Eduardo.

– Ne vedem mai tîrziu?

– La piscină în jumătate de oră, promise el. Dacă ți-ai uitat costumul de baie, n-avea grijă. Sînt destule în cabană.

Stephanie îi zîmbi și o urmă pe Joana într-un hol central foarte mare. Urcară apoi o magnifică scară în spirală. La etaj, merseă de-a lungul unui coridor cu ferestre pe o parte și uși cu pragul de piatră pe cealaltă. Pe podea nu se afla nimic, dar era moale și alunecoasă.

Stephaniei i se păru de-a dreptul neliniștitor că din șase în șase metri se aflau camere video montate aproape de tavan, bîzîind încet de la stînga la dreapta, de la dreapta la stînga cu ochii lor de ciclop mereu la pîndă, înregistrînd fără îndoială orice mișcare.

Joana se opri în fața unei uși mari, o deschise și făcu un pas în lături.

– Iată camera dumneavoastră, zise ea pe un ton plăcut. Vi se aduce imediat bagajul. Dacă aveți nevoie de ceva, de orice, vă rog nu ezitați să sunați. Nu e nici un deranj.

Și părăsi camera cu un surîs prietenos.

Stephanie stătu un moment. În prag, apoi intră și închise ușa. Dădu ocol camerei. Era somptuoasă, într-un stil de conac moșieresc: perfect proporționată, cu un brîu de mozaic rococo splendid, cu ghirlande de frunze de lemn deasupra ușilor terasei, cu scaune largi cu picioare aurite, avînd tapiserie de mătase roz și cu podeaua de lemn bine lustruită. Patul cu tăblii era masiv, ca o cameră într-o cameră și cu baldachinul original de mătase galbenă. Lenjeria de dantelă era fără pată, observă Stephanie: spălată de curînd și bine scrobîtă.

Deschise ușa și descoperi o baie luxoasă de modă veche. Avea două chiuvete cu picior, o cadă mare și polițe de alamă lustruită, pe care se aflau tot felul de accesorii necesare unei șederi plăcute: săpunuri, loțiuni, piepteni și perii, prosoape, parfumuri, un halat...

Închizînd ușa, traversă dormitorul și ieși pe terasa lungă cît toată fatada casei. Soarele orbitor era aici diminuat, filtrat de iedera agățătoare care se tîrîse de-a lungul deceniilor în jurul coloanelor susținătoare, al balustradelor și al cornișelor. Vederea din acest umbrar verde era încîntătoare – putea vedea cupola templului reflectată ca o relicvă antică în micul lac verde. Dincolo de lac, era elicopterul. În timp ce-l privea, elicea începu să se învîrtească pregătindu-se de ridicare și curentul sfișie imaginea ogîndită a templului, sfărîmînd-o ca pe un joc puzzle.

Auzind zgomot de voci scăzute în camera ei, intră înăuntru. Un băiat din casă îi adusese cele două sacoșe și o cameristă începuse deja să-i despacheteze lucrurile. După un schimb de amabilități, Stephanie intră în baie să se înviioreze.

Zece minute mai tîrziu, era afară. În costum de baie. Cu ochii închiși, se lăfăia toropită pe un șezlong de lîngă piscină.

Nu știa de cît timp stătea acolo; dar deodată, simți șocul unei pale de apă rece ca gheața pe trup. Cu un strigăt, sări în picioare. Ținîndu-se de marginea piscinei, Eduardo îi rînjea din apă.

– Răutăciosule! îl acuză ea.

– Pot să fiu și mai răutăcios, rînji el în continuare și ea țipă, pentru că o apucase de glezna piciorului drept.

– Eduardo! Nu! Nu! Apa e prea rece...

Dar el o azvîrli în apă și, după o răsucire, ea căzu dizgrațios, cu* burta plescăind în apă. Cînd ieși la suprafață, blestemînd și trăgîndu-și sufletul, scuipe o gură de apă, își dădu părul pe spate, îi scoase limba și se scufundă, înotînd spre capătul cel mai îndepărtat al piscinei, cu Eduardo urmărind-o înfierbîntat.

Rizînd și țipînd, ea îi scăpa făcînd fente în diverse direcții și străbătînd piscina cu mișcări rapide și egale.

– Te predai? îi strigă ea, gîfîind.

– Niciodată! se jură el, scufundîndu-se. Cînd ieși la suprafață prea departe, ea hohoti de rîs și el se scufundă din nou, ca un marsuin.

Ea se opri deodată din înotat și privi în jur. El dispăruse. Unde era? Se întoarse în toate direcțiile, căutînd să vadă dacă nu se urcase cumva pe margine.

Și pe urmă îl simți, alunecînd obscen printre picioarele ei și ieșind la suprafață chiar de sub ea. Cu rînjetul pisicii care a înghițit canarul.

– Hai s-o facem aici, sugeră el, trăgînd-o aproape.

– Ești nebun? îl îmbrînci ea, stropindu-l cu o pală de apă. Ce-i cu tine cînd dai de apă? De cîte ori înotăm, devii ciudat.

El rîse.

– Poate pentru că sînt în zodia Peștilor. Și pe urmă, ce stric eu dacă mă stîrnești?

– Mai bine ai uita de *asta!* Am observat că pe aici sînt ochi și în copaci.

Dădu din cap, își schimbă poziția și făcu liniștită pluta pe spate.

El înotă pe lîngă ea, neputînd să-și ia ochii de la sîniile ei, care întindeau sutienul galben și strîmt al costumului.

– Știu niște locuri unde ochii din copaci sînt orbi, zise el.

– Zău? pluti ea leneș. Unde?

– Unde crezi? În cabane!

Ea deschise un ochi și-l privi.

– Ești sigur?

El rînji.

Brusc, ea se întinse după marginea piscinei și se cățăără afară.

– Ei, îl luă ea în derîdere, cu apa scurgîndu-i-se de pe trup, tu ce mai înoți pe aici?

Oare există sub soare ceva mai zguduitor decît să faci dragoste după-amiaza? se întreba Stephanie fericită, pătrunzînd în Sala de Hércules cu cincisprezece minute mai devreme. Fredonînd, valsă în jurul sălii, admirînd și examinînd. Ca peste tot în casă, mobilierul era o combinație făcută cu gust a stilului nobil cu cel colonial, amestecînd grandoarea snobă europeană cu relaxantul confort tropical – *cam cum se amestecă în Eduardo gentlemanul patrician și bărbatul terre á terre*, gîndi ea, cu un zîmbet tainic.

Auzind un fișit familiar, Stephanie se întoarse. Regală ca întotdeauna, Zaza intra mînuindu-și scaunul cu rotile. Avea capul gol și părul ei cărunț era coafat cu grijă, purta o rochie de culoarea lavandei, cinci șiruri de perle autentice de șaisprezece milimetri și cercei cu perle de forma lacrimilor. Oprindu-se, întinse brațele, învăluind-o pe Stephanie într-un nor invizibil de pudră de modă veche și apă de toaletă dulceagă.

– Monica.

Stephanie se aplecă și o îmbrățișă călduros.

– Zaza.

Bătrîna doamnă o ținu de mînă și-și ridică ochii.

– Trebuie să-ți mărturisesc că m-ai cam necăjit, spuse ea pe un ton de reproș blînd. Trebuia să mă fi vizitat mai devreme. Nici nu știi cît am tînjit să te văd, în locul ăsta plicticos.

Stephanie rîse.

– Sînt sigură că ai găsit tu ceva de făcut. Mi-aduc aminte cum pe iaht te plimbai în tăcere... urmărind.

Un fel de încruntare îi trecu pe față.

– Asta e diferit la tine. N-ai binoclul.

Zaza dădu din mînă.

– M-am săturat de el *Liebling*. Și pe urmă, am hotărît că nu-mi mai trebuie. Vezi, pentru că sînt bătrîna, oamenii încep să-și vînture neglijenți secretele în prezența mea. Cred că sînt senilă, trăznită, chioară și nu-mi dau atenție. Zău, devine obositor să tot auzi secrete pe care nu vrei să le știi... așa că de ce să te mai complici cu spionatul oamenilor?

Deodată zîmbi.

– Dar destul cu asta. Vino. Hai la lumină, ca să te văd mai bine.

Stephanie urmă scaunul cu rotile pînă la ușa deschisă a unei terase și acolo Zaza se opri cu fața spre cameră. Se uită la Stephanie.

– A, da. Frumoasă ca întotdeauna. Dar ești mai palidă, nu-i așa? urmă ea cu un pic de îngrijorare.

Stephanie se uită la ea uimită, surprinsă că observase.

– Ca să-ți spun drept, spuse ea, încă n-am putut să profit prea mult de soare.

– Trebuie să înveți să-ți faci timp! Văd că va trebui să vorbesc cu Eduardo: te ține prea mult ocupată. Știi, viața e prea scurtă ca s-o petreci toată numai muncind.

Stephanie zîmbi.

– Nu te îngrijora prea tare. Am destul timp în față.

– Ah, zise Zaza cu amărăciune, să fii din nou tânăr! Să ai tot viitorul în față! Într-adevăr, e rușinos să îmbătrânești. Rușinos!

Deodată vocea ei scăzu la șoaptă.

– Dar se poate și mai rău.

Dădu din cap cu înțelepciune și oftă.

– Mult mai rău.

– Așa? Cum adică?

– Păi, să *nu* îmbătrânești, bineînțeles!

Ochii apoși ai Zazei se lărgiră.

– Să oprești timpul. Să-l ții pe loc. Ce ar putea fi *mai* rău?

Ilha da Broboleta, Brazilia

Stephanie mai medita încă la comentariul Zazei când Joana intră cărînd o tavă cu un servici de ceai de argint vechi. Pentru că aerul se răcise, menajera își schimbase șalul diafan purpuriu cu unul negru croșetat, cu capetele prinse în față cu o broșă de argint filigranat. Puse tava jos, zîbindu-le strălucitor Stephaniei și Zazei.

– Pofțiți. Vreți să vă torn eu?

Zaza o concedie dezgustată:

– Sîntem în stare s-o facem și singure, mulțumim, zise ea crispată.

Joana zîmbi plăcut și ieși.

– Vezi? zise Zaza, cu ochii fixați în ai Stephaniei. Ce-ți spuneam. Nu știi de ce oamenii văd într-o persoană țintuită într-un scaun cu rotile o flință complet neajutorată!

Și Zaza porni cu scaunul ei spre măsura de ceai, urmată de Stephanie.

– Stai acolo, pe scaunul acela, comandă Zaza, arătînd un scaun capitonat cu stofă galbenă. Sofaua e prea incomodă și scaunul poate fi mutat mai ușor. Hai, toarnă.

Cînd turna ceaiul, Stephanie reflectă că pe tava aceea nu era atît ceai, cît o masă consistentă: sandwichuri mi-

nuscule, prăjiturile, pateuri, felii de tort, fursecuri cu nucă și napolitane. Porțelanul era fin: ceșcuțele și farfuriile erau atât de subțiri încât păreau transparente.

Își sorbiră ceaiul, complăcîndu-se într-o conversație frivolă și după o vreme, Zaza spuse:

– E prea liniște aici. De ce nu pui niște muzică bună? Combina e acolo, în raftul acela jos.

Stephanie puse jos ceașca, se ridică și traversă camera spre combină. Rafturile de dedesubt erau ticsite de compact-discuri, dar mai văzu un teanc desfăcut chiar lângă aparat. Luă discurile și, răsfirîndu-le, simți un șoc: Schneider à Paris... Schneider – Recital I... Lili Schneider – Airs d' Opéras Romaniques... Schneider – Opemarien... Lili Schneider singt Lieder aus Operetten...

Dacă am vrea, am putea-o asculta pe Lili zi și noapte!

– Zaza? chemă ea. Nu știu ce să pun. Ce ți-ar place să ascuți?

– Orice, *Liebling*. Nu contează.

Stephanie luă alt disc Schneider la împlinire, pe al patrulea, *Opemarien* și potrive volumul. După o clipă, se auziră sunetele unui pian, atât de bogat rezonante încît îți era greu să crezi că pianistul nu e chiar în cameră, cîntînd în clipa aceea. Și apoi se auzi vocea, acea voce cerească, dulce, fără pereche, aparținînd inconfundabil unei singure persoane...

– *Nu!* strigă Zaza. *Nu, nu, nu, nu, nu!* Oprește-l imediat! În numele cerului, pune altceva!

Tresărind, Stephanie apăsă butonul OFF și scoase discul.

– Ce să pun?

– Ce-ar fi să pui Brahms? Ador muzica lui Brahms.

Stephanie își dădu ochii peste cap. De ce nu-i zisese așa de la început? fu gata să izbucnească, dar se controlă la timp. Își dădu seama că iritarea ei se datora descoperirii tuturor CD-urilor cu Schneider.

– Vine Brahms! strigă ea cu o voce pe care o spera veselă.

Cocoșindu-se, căută printre discuri: erau puse în ordine alfabetică. Bine, gîndi ea. Bine?

Se ridică.

– Zaza! Cred că sînt vreo cincizeci de înregistrări cu Brahms aici!

Zaza întinse o mîină.

– Vino aici, *Liebchen*.

Stephanie se duse spre ea. Zaza luă mîina moale și nededă a Stephaniei între degetele ei uscate și noduroase și o trase mai aproape.

– Ascultă, *Liebling*, șopti ea și strînsoarea ei se intensifică, ascultă cu mare atenție!

Fața bătrînei doamne suferi o transformare subită. Dulceața spălăcită din privirea ei dispăru. Triumful, alerta și un fel de însuflețire ciudată și sălbatică i se puteau citi acum în ochi.

Era o schimbare atît de radicală, încît Stephanie își simți pielea de găină. Și pentru prima dată de cînd o cunoștea pe Zaza, îi fu teamă. Îi fu foarte frică. Făcu din instinct un pas înapoi, dar degetele Zazei se strînseră ca o menghină.

– Nu trebuie să fii speriată. Nu ți-aș face rău niciodată. *Niciodată!*

– Bineînțeles că nu! exclamă Stephanie cu o voce străină, stridentă; încercă să zîmbească, dar nu reuși.

– Nu-ți cer decît să ascuți! spuse Zaza.

Și împotriva ei, Stephanie fu trasă și mai aproape, iar bătrîna doamnă se înălță atît de mult în scaun, încît îi simtea răsuflarea în față. Și Zaza articulă apăsat, ca o profesoară care vrea să fixeze un punct dificil:

– Înregistrarea mea favorită cu Brahms este quartetul numărul trei opus 60 în Si minor.

Ochii ei străluceau ca niște flăcări de gheață albastră.

Degetele noduroase o strînseseră și mai tare și Stephanie își încleștă dinții ca să nu strige.

– Crezi că-ți vei aminti?

Stephanie privi în ochii bătrînei doamne:

– Quartetul numărul trei, opus 60 în Si minor, repetă ea cu un tremur în voce.

Zaza dădu din cap.

– Bine. Acum promite-mi că n-o să uiți niciodată.

Ochii ei îi scrutară sălbatic pe ai Stephaniei.

– *Promite-mi!* șuieră.

Stephanie vru să-și descătușeze mîna și să scape, dar, fără nici un motiv explicabil, nu se putu mișca din loc. Afară, un nor alunecă în dreptul soarelui și camera se întunecă brusc; umbrele întunecate făcură scobiturile din obrajii Zazei să pară mai adînci și mai adînci, pînă cînd fața ei începu să arate ca un craniu.

– Repetă! insistă bătrîna doamnă.

Vocea Stephaniei tremura.

– Quartetul trei, opus 60, Si minor. Dar de ce e atît de important?

Zaza își slăbi strînsoarea. Fără nici o expresie, spuse:

– Dar cine zice că e important? Hai. Pune-o.

Stephanie plecă, masîndu-și mîna amorțită. Dar vocea Zazei o opri:

– Monica!

Ce mai e? gîndi Stephanie, întorcîndu-se.

– Lasă-l pe Brahms, zise Zaza obosită. Pune Vivaldi, Anotimpurile.

Isuse Cristoase! gîndi Stephanie. *Caută cearta sau ce-o fi apucat-o?* Dar tăcu și puse Vivaldi.

Cînd se răsuci, Zarah și Ernesto intrau în cameră. El, în pantalonii negri și cămașa de mătase albă, ajustată pe talie și cu mîneci largi a marelui senior. Ea, îmbrăcată retro, după moda anilor '60: bluză de mătase peste o pereche de pantaloni moi și strîmți, în motive geometrice roz aprins și galben.

Acum înțelese Stephanie mutarea bruscă de la Brahms la Vivaldi. Zaza stă cu fața spre ușa deschisă, gîndi ea. Probabil că i-a văzut venind. Și nu vrea ca ei să fie alertați de ce mi-a spus mie, pentru un motiv care-mi scapă.

– Bună, mamă.

Zarah pluti spre Zaza, se aplecă și o sărută formal pe frunte. Ai ceva împotriva dacă vă ținem companie la ceai?

Bătrîna doamnă nu păru deloc încîntată.

– În cazul ăsta, spuse ea nervoasă, sun-o pe Joana să mai aducă o tavă.

Cînd Stephanie se apropie, Zarah se încolăcea pe canapea ca o pisică. Suspinînd:

– Zău, dragă! *Anotimpurile* sînt așa un clișeu! Nu ești de acord, domnișoară Williams?

Și în ora care urmă, avu loc o conversație înțepată și formală.

Conversația fu continuată în același fel și la cină. Dr. Vassiltchikov luă și ea parte și, la ora zece, toți șase stăteau în jurul mesei acoperite cu o față de dantelă. Sufrageria avea și ea un brîu de mozaic alb-albastru, dar deasupra acestuia, pereții erau de stuc alb, împodobiti cu tapiserii neprețuite și deasupra ușilor atîrnau tablouri cu rame baroce. Niște oglinzi plasate strategic la capete opuse ale camerei reflectau candelabru venetian, înmulțindu-i la infinit scînteierile prelungi.

Ernesto prezida în capul mesei și Zarah stătea în fața lui, la celălalt capăt. Stephanie și Eduardo stăteau alături, ea în fața Zazei și el în fața doctoritei.

Abia se așezară cînd un servitor tînăr veni împărțind șervete pe care fiecare și le așeză în poală.

Întii se serviră ouă de prepeliță în aspic și caviar. Pe farfuriile lui Ernesto și a lui Zarah, cite un ou minuscul cu o linguriță de caviar; pe celelalte farfurii, cite patru ouă și caviar din belșug.

– Eduardo îmi spune că te descurci foarte bine la slujbă, domnișoară Williams, spuse Ernesto, ignorînd aperitivul și sorbind din paharul cu apă minerală.

– În dimineața aceasta m-a pus la curent cu toate campaniile publicitare propuse de dumneata. Trebuie să

recunosc, ideile dumitale sînt fascinante. Nu mi-am dat seama c a ești atît de talentată.

Stephanie  i căută privirea ca să vadă în ea dacă vorbea serios  i înțelese că nu glumea.

– Cred că nu e vorba atît de talent, zise ea lu nd cu lingurița din caviar, c t mai degrabă de capacitatea... de a fi în stare să identific ce nu merge la actualele reclame.

– D r asta cere un anumit talent.

– Sînteți foarte amabil, dar aș prefera să vă aud părerea după ce reclamele își vor fi dovedit eficacitatea.

– Talentul  i modestia, observă Ernesto, juc ndu-se cu piciorul paharului  i privind modelele complicate în care era tăiat cristalul masiv, sînt calit ti neobișnuite  i singure, darmit  amîndouă la un loc.

 și ridică ochii  i o privi cu respect pe Stephanie.

– O iau ca pe un compliment, zise ea grațios apoi rîse încetisor, ad ug nd: Dar poate veți vrea să adăugați cum-p tarea la virtuțile mele. Înainte de orice, sînt adeptă princi-piului că se poate obține un maximum de efect cu un minimum de cost.

Sorbi din cupa de șampanie.

El spuse:

– Deci chiar crezi că putem obține o publicitate mai bună  i totuși să reducem...

– Of, hai să schimbăm acest subiect îngrozitor! inter-veni Zarah morocănoasă.

Toți o priviră.

– Găsesc că discuțiile despre afaceri la cină sînt nes-firșit de plicticoase!

Ernesto se repezi:

–  n cazul ăsta, nu te mai plictisim, draga mea, spuse el galant. Ne  clin m în fața dorințelor tale.

 i decretă:

– Nu se va mai discuta despre afaceri la această masă!

Următorul fel fu supă de morcov și coriandru. Cîte o ceșcuță pentru Ernesto și Zarah, castroane generoase pentru ceilalți.

Ernesto se interesă dacă Stephaniei îi plăcea în Rio. El personal recunoscuse faptul că aspectul turistic al orașului i se părea extrem de obositor; dar, din perspectivă culturală, îl prefera orașului Sao Paulo

– Păstrăm un apartament în Rio, pentru operă, balet și muzee, deși nu îl mai folosim decît la ocazii foarte rare.

– Îmi place Rio, spuse Stephanie. Are atîta energie și vitalitate, încît îmi reamintește New York-ul. Dar sărăcia! E deprimant să vezi atîta sărăcie. N-am văzut pînă acum o asemenea discrepanță între bogați și săraci.

– Sărăcia e un fenomen evident în Rio, încuviință Ernesto. Este o problemă enormă și nu numai pentru săraci. Știai că *favelitos* au început pur și simplu să invadeze și să preia clădirile de lux aflate în construcție? Imaginează-ți! Companiile noastre de construcții trebuie să recurgă la patrulă înarmate ca să păzească terenurile?

– Dar poate săracii nu-și pot găsi altfel adăposturi decente, sugerează Stephanie.

– Dar fac acțiuni criminale! Și nu invadează adăposturi „decente”, cum spui dumneata. Urmăresc numai proiectele de lux!

Servitorii strînseră vasele de supă și aduseră felul principal. Turnedouri de vită agrementate cu paté de foie gras, cartofi întregi și antricoate în sos picant.

Tocmai începuseră să mănînce, cînd un fulger albastru lumină ferestrele întunecate. Zarah își scăpă furculița cu zgomot.

– Ce-a fost asta?

Ca un răspuns, mugetul unui tunet apropiat umplu camera și o rafală puternică de vînt izbi ferestrele deschise, stingînd lumînările, fluturînd perdelele de dantelă ca pe niște pînze de corabie și trimițînd înăuntru stropi grei de ploaie. Servitorii aprinseră lumina electrică și alergară la ferestre să tragă obloanele.

Zarah privea în jos.

– Ernesto! șopti ea cu o voce deodată plină de groază.
El zîmbi.

– E numai o scurtă aversă tropicală, o liniști el. Altfel, am fi fost avertizați. Hai. Mănîncă. (Făcu un gest cu furculița și cuțitul). Turnedourile astea sînt grozave...

Un alt zigzag de fulger lumină spațiile dintre barele obloanelor, făcîndu-le să pară sute de neoane albastre; și alt tunet, ca un bubuit sonic, făcu parcă toată casa să se cutremure.

Zarah își puse jos cuțitul.

– Nu mi-e foame, anunță ea. Își împinse înapoi scaunul, se ridică și rămase în picioare, frecîndu-și o articulație a mîinii. După un moment, ochii i se măriră de groază.

– Ernesto! zise ea terorizată. Dacă furtuna asta ține pînă mîine și elicopterul nu poate...

Se întrepruse în mijlocul propoziției și îl privi fix. Ernesto nu se tulbură.

– Se va însenina sigur la noapte, spuse el, tăindu-și o bucată de carne. Cel mai tîrziu mîine dimineață.

Dar Zarah nu era convinsă. Se întoarse, răsturnîndu-și scaunul și fugi din cameră, pașii ei răsunară pe mozaic. Un servitor îi puse la loc scaunul și strînse tacîmul ei.

Dr. Vassiltchikov se ridică și ea, lăsîndu-și șervetul în farfurie.

– Voi suna la Sitto da Veiga să ne trimită imaginile meteorologice de la satelit, spuse ea crispată, privindu-l pe Ernesto. Erau primele cuvinte pe care le rostea în seara aceea, înainte de a ieși cu pas vioi din cameră.

Ernesto plecă și el imediat.

– Te rog să ne scuzi, îi spuse el Stephaniei.

Stephanie stătea mută, muțîndu-și de colo-colo mîncarea de pe farfurie. Știa că panica evidentă a lui Zarah în fața furtunii și preocuparea doctoriței pentru starea vremii puteau însemna un singur lucru. Erau

Îngrijorate că puteau întârzia medicamentele. Și, gândi ea, *ce s-ar întâmpla oare dacă ar întârzia?*

– Am rămas numai noi trei; oftă Zaza, așa că așa putea să mă duc și eu și să vă las pe voi singuri. Noapte bună, copiii mei.

Întinse obrazul să-i fie sărutat și își conduse scaunul cu roțile afară din cameră cu maiestatea ei obișnuită.

– Scuză-i pe părinții mei, zise Eduardo rugător. Astfel de lucruri se întâmplă foarte rar.

– Ce e de scuzat? E casa lor. Și, pe urmă, tot nu-mi era prea foame.

El zîmbi.

– Nici mie.

O privi ciudat, apoi întrebă:

– Te deranjează să ieșim afară pe o furtună ca asta?

– Unde?

El zîmbi secretos.

– Într-un loc foarte, foarte special; dar ca să ajungem acolo, trebuie să mergem pe jos.

8

Ilha de Borboleta, Brazilia

Era un sentiment înspăimântător de frumos, aproape gotic, să fii afară în furtuna aceea. Stephaniei i se părea wagneriană, i se părea că toții zeii s-au încleștat într-o bătălie. În mijlocul acestui haos de începuturi, cu vîntul șuierînd ca o Valkirie și ploaia șiroind pe hainele lor cauciucate, păru normal ca Eduardo să părăsească zona îngrijită a insulei pentru o potecă noroioasă și invadată de plante, care se răsucea printre tufișurile dese ale junglei.

Era o potecă amenințătoare, tivită cu închipiri monstruoase. Frunze uriașe și lucioase, spice verzi zdrențuite și brațele torturate și scheletice ale copacilor morți, cuprinse de plante agățătoare, care le înăbușeau cu degete ca niște gheare de coșmar. Lanternele lor străpungînd întunericul cu conuri de lumină păreau total inadecvate și lucrurile luminate păreau să joace trucuri crude imaginației, făcînd ca din normal să apară monstruosul: trunchiuri putrezite deveneau creaturi fantomatice, ramuri desfrunzite – păianjeni uriași și liane groase, șerpi otrăvitori.

Eduardo se întorcea din cînd în cînd ca să fie sigur că ea nu se rătăcește. După un timp se opri și-și orientă

lanterna către o piatră mînjită cu vopsea, pe jumătate ascunsă de vegetația potecii.

– Cînd eram copil, am marcat drumul. Striga ca să se facă auzit prin ropotul ploii și bubuiturile continue ale tunetelor.

– Dacă te rătăcești, poți urma marcajul pînă la casă.

Ea dădu din cap:

– Dar n-o să declanșăm nici o alarmă? îi strigă.

El clătină din cap.

– Detectorii de mișcare și camerele video sînt montate în jurul plajei și al casei, dar nu în zona asta. E prea năpădită de plante și ramurile care cad sau animalele mici ar declanșa tot timpul alarma.

Și porniră mai departe, în lumina zigzagată a fulgerelor care păreau să zgîrie bolta de verdeată și norii de furtună. Era chiar o noapte pentru amurgul zeilor, gîndi Stephanie.

Și descoperi peste puțin timp că pînă și decorurile erau pregătite.

Prima indicație a bizarului fu dată de ruinele unui zid grosolan de piatră. Se înălțau neașteptat din frunzișul din dreapta ei și – luminate deodată de conul ei de lumină electrică – aveau pe ele o imagine care o făcu pe Stephanie să țipe.

Din mijlocul zidului, ieșea în relief o față... o față monstruoasă, tridimensională... o față *vie*, care se *mișca* și scăpa apă pe la colțurile gurii contorsionate!

Eduardo se oprise să se uite la ea și o văzu stînd cu mîna la gît, holbîndu-se terorizată la fața aceea hidoasă.

– E doar o sculptură! strigă el. O fîntînă.

Doar o fîntînă, gîndi ea cutremurată.

Și deodată, încă vreo cincizeci de metri de acolo, de o parte și de alta a potecii se înălțară ziduri de piatră. Eduardo se opri la mijloc pentru a lumina întîi un zid și apoi pe celălalt, ca să le poată privi. Stephanie îl imită, clipind des din cauza picăturilor reci de ploaie și dîndu-și la o parte din ochi părul ud.

Și le văzu. Erau mai fantomatice, mai puternice și mai coșmarești decît furtuna! Cele două ziduri de piatră nu mai portretizau purgatoriul, ci iadul însuși. Din piatră ieșeau în relief o mulțime de capete contorsionate, ca sufletele chinuite. Expresiile lor sugerau atîta oroare încît păreau ale unor oameni adevărați pietrificați și pîrîiașele de apă scurgîndu-se ca niște lacrimi pe fețele de piatră se găseau parcă la locul lor acolo.

Eduardo veni lîngă ea.

– Știu că nu e încîntător, strigă el, dar e destul de dramatic. Eu numesc locul ăsta: „Zidul suspinelor“ Ce crezi?

Ea își lăsă în jos lanterna.

– Sînt... înspăimîntătoare!

– Vrei să ne întoarcem?

– Nu, clătină ea din cap. După ce am mers atîta, vreau să văd ce e la capătul drumului.

Și porniră din nou mai departe, pînă cînd ajunseră la capătul semnalat de zigzagul fulgerului. În fața lor se afla o altă alcătuire grotescă, de data aceasta ruina unui zid cu cornișe înălțat chiar de-a curmezișul potecii. Zidul era străpuns de o deschizătură în ogivă, flancată de ruinele unor cariatide monstruoase.

Stephanie îl urmă pe Eduardo într-un fel de curte. Înconjurată din trei părți de ziduri, al patrulea perete era constituit de panta abruptă a dealului în care se săpa o ușă ca o gură, întărită cu fier și acoperită de liane. Deasupra ei, două ferestre gotice se căscău negre, ca niște ochi atenți.

Pe drumul spre ușă, Stephanie strigă:

– Unde duce? Într-o galerie?

– Nu chiar, strigă el și se întoarse să-i dea și lanterna lui. Ea o luă în cealaltă mîină și el începu să atace lianele viguroase care blocaseră ușa. Cînd le dădu la o parte, zburară ca niște alge uriașe și el apucă zăvorul mare de fier. Luptîndu-se împotriva rafalelor, reuși să deschidă ușa.

– Intră! strigă el.

Stephanie îl privi, apoi intră încet, luminându-și prudentă drumul. Se afla într-un tunel subteran scund care cobora blînd în interiorul dealului. Podeaua și pereții erau alunecoși, din piatră umedă. Tavanul era făcut din birne, ca într-o galerie de mină. Încercă să lumineze capătul tunelului, dar se pierdea după un colț.

Intră și Eduardo, scuturîndu-și picioarele. În spatele lui, vîntul trînti ușa cu atîta putere, încît din tavan începu să curgă moloz. Imediat, Stephanie brăzdă plafonul cu fișii de lumină, examinîndu-l cu o neîncredere prudentă. Eduardo își luă lanterna de la ea.

– Nu e cazul să te îngrijorezi, o asigură el. Construcția e destul de solidă.

Vocea lui se auzi tare și cu ecouri și ea își dădu deodată seama cît de liniște era acolo. Furtuna părea departe, amuțită de tone de piatră și pămînt și putea distinge mai multe feluri de sunete: răpăitul grăbit al apei rostogolindu-se pe deal, simfonia plescăiturilor de pe pereți și respirațiile lor. Combinația de mirosuri – pămînt și apă stătută – era respingătoare. Deodată se cutremură. Era și frig acolo – cu vreo cîteva grade mai frig decît afară.

Era gata să-și lase în jos lumina lanternei cînd observă un cablu electric gros și – din loc în loc pe perete – becuri mari, învechite, potrivite în dulii ruginite. Și chiar lîngă ea, întreprătorul.

– Uite! spuse ea, întinzînd mîna. Putem aprinde luminile!

– Nu!

Eduardo se aruncă de parcă ar fi vrut s-o placheze și o trase cu atîta forță încît se izbiră amîndoi de peretele opus. Lanterna ei îi căzu din mîină, bufni în podeaua de piatră și se rostogoli înainte și înapoi. El răsufli ușurat.

– Ar fi trebuit să te avertizez, dar am uitat.

O ajută să-și recîștige echilibrul, luă lanterna de pe jos și i-o dădu. Pe urmă lumină cablul electric.

– Nu atinge cablurile, becurile sau întrerupătoarele, zise el. Aici n-a fost niciodată întreruptă electricitatea și e periculos.

Se uită în jur, găsi un bețișor înfipt într-o piatră deplasată de la locul ei și-l ridică.

– Uită-te!

Aruncă bețișorul în cablul electric. Când îl atinse, în jurul cablului dansă o rețea fină de lumină albastră.

– Doamne Dumnezeu! exclamă ea. Asta așteaptă un accident. De ce n-ați reparat-o?

– Întii, pentru că nimeni nu mai vine aici în afară de mine. Toți ceilalți par să fi uitat locul ăsta.

Lumină drumul spre inima dealului.

– În copilărie, locul ăsta era terenul meu de joacă, tainicul meu castel personal. Aici mă jucam de-a cavalerul asediat, de-a eroul care salvează minerii îngropați într-o galerie, de-a supraviețuitorul unic al unei flote galactice care se bătea cu inamici malefici. Aveam o imaginație destul de aprinsă, rîse el încetșor.

– Dar trebuia să te joci singur aici? îl întrebă ea. Nu aveai *nici un prieten*?

– Nu, răspunse el peste umăr, cu fața scaldată în lumina lanternei ei. Nu aici, pe insulă.

Ea simți cum inima îi aleargă la el. Ce îngrozitor să trebuiască să crești așa!

– Oricum, spuse el, am fost destul de fericit. Dar destul cu asta. Vreau să ghicești unde duce tunelul ăsta.

– Într-un adăpost antinuclear? se aventură ea.

Rîsul lui fu întors de ecou.

– Nu chiar.

Apoi dădură colțul și văzură ultimul lucru de pe pămînt la care te-ai fi așteptat.

– O grotă! exclamă ea, împingîndu-l pe Eduardo și intrînd într-o sală largă, cu tavanul înalt. Scoase un strigăt de plăcere cînd evantaiul de apă al unei fîntîni activate cînd pășise pe o lespede de marmură o stropi din toate părțile.

– Eduardo! Cred că sînt o sută de fîntini!

– O sută șaptezeci și cinci, mai exact. Le-am numărat cînd aveam opt ani, zîmbi el.

Cuprinsă de o admirație mută și respectuoasă, ea păși încet în jurul fîntinii centrale și a zecilor de jeturi de apă din jurul ei. Lumina ei descoperi patru alcovuri și apoi bolta înaltă ca a oricărei grote.

Era inimaginabilă – construită cu o fantezie marină. Fiecare centimetru pătrat de perete era decorat cu praf de sticlă și mozaicuri din scoici rare și minunate! Erau nișe cu busturi drapate în scoici, pilaștri încrustați cu scoici, figurine din scoici: papagali fantastici, fețe omenești care aminteau celebrele capete din fructe și legume ale lui Archimbaldo. Și în interiorul fiecăruia dintre cele patru alcovuri, niște ghidușe animale marine cu piepturi din crustacee, urechi din cochilii și bărbi din moluște.

– Eduardo, strigă ea, e paradisiac! Absolut paradisiac!

Își coboři lanterna și-l privi uluită:

– Habar n-aveam că există astfel de locuri!

El veni spre ea, stropit de zecile de *jeux d'eau* activate de presiunea corpului.

– De fapt, îi explică el, aceasta e replica unei grote construite pentru soția marcgrafului de Bayreuth.

– Și nebuniile alea înfiorătoare pe lîngă care am trecut? Fîntîna... cariatidele acelea deformatate și acel... acel zid cu toate fețele acelea hidoase?

– Tot replici ale grotei de la Bayreuth.

Un fulger brăzdă cerul afară și cîteva secunde toată grotă palpită de o lumină albastră. Acum Stephanie putu vedea că centrul boltei era deschis spre cer; ca să lase lumina dimineții să se cearnă înăuntru; nu că ar fi vrut să prindă răsăritul acolo; își imagina că locul ar fi arătat romantic în cel mai înalt grad în lumina unor lumînări pîlpîitoare.

Mai exploră o vreme, studiind detaliile unei nișe retrase.

– Ai grijă, o atenționă la un moment dat Eduardo, un pic nervos.

Se uită și văzu cablul electric la o lungime de antebraț de cotul ei. Condiția firului o îngrozi, era și mai deteriorat decât în celălalt capăt al tunelului.

Privi în jur și se încruntă.

– Dacă firul e așa de uzat, cum mai funcționează pompele fântinii?

– Simplu. Sînt construite direct pe o fântină arteziană naturală și n-au nevoie de electricitate.

– Ce inteligent, aprecie ea.

Și privind în jur, adăugă:

– Să știi că locul ăsta e atît de extraordinar încît merită să treci de toate hidoșeniile alea ca să-l vezi. E ca și cum contrastul dintre urît și frumos ar spori frumusețea frumosului.

El zîmbi.

– Speram să spui asta. Și acum, chiar trebuie să ne întoarcem. Dacă vrei, ne putem întoarce miine.

– Mi-ar place, zise ea, căscînd deodată. Dacă mi-ai adus aminte, cred că o să pic de somn chiar acum.

Îl sărută ușor pe buze.

– Și după ce-am văzut locul ăsta paradisiac, nu mă pot gîndi la altceva decît la somn. Știu că voi visa cum nu se poate mai frumos!

Dar nu visă frumos. Furtuna se mînia afară în noapte și ea se tot zvîrcolea, pradă unor coșmaruri în lanț...

– Te aștept pe partea cealaltă, Stephanie, cotcodăcea fața de piatră contorsionată a lui Jed Savitt.

– Dacă Lili mi-ar fi împărtășit secretul ei, aș avea toată viața în față! gema fața de piatră cizelată a doamnei Balász.

– Înregistrarea mea favorită din Brahms este quartetul trei, opus 60 în Si minor. Nebunii de aprilie! țipa fața de piatră a Zazei.

Și fața de piatră sculptată a lui Eduardo o zefiemisea:

– Atinge cablul! Atinge cablul! Atinge...

Bang! Zgomotul exploziv pătrunse în visul ei și o făcu să se trezească. Cu ochii larg deschiși, țipă ascuțit și se ridică în capul oaselor. Respira greu și era learcă de transpirație. Se uită în jur înfricoșată, dar chipurile lugubre ale coșmarului dispăruseră.

Se prăbuși ușurată pe tăblia patului. *M-am trezit*, se autoasigură ea, și *totul e în regulă*. Auzea ploaia izbită de vînt în geamuri, dar nu asta o trezise, era sigură. Atunci *ce?*

Bang! Zgomotul exploziv, tare ca un foc de armă, venea chiar de dincolo de ușa terasei. Pentru o secundă, îngheță cu inima oprită. Pe urmă zgomotul se auzi din nou și-l recunoscuse. Se certă singură cu un rîs moale, disprețuitor. *Nu-i decît o jaluzeă pe care vîntul mi-a smuls-o din cîrlig*.

Fără să mai aprindă veioza, se sculă și bîjbii pînă la ușa terasei. Nu vedea absolut nimic. Pipăi ușa, o deschise, și ieși afară.

Picăturile de ploaie o loveau cu intensitatea unor boabe de grindină. Vîntul se întelîșise simțitor și era frig. Foarte frig.

– Brrr! tremură ea, prinzînd jaluzeaua desprinsă și punînd-o la loc în cîrlig.

Apoi intră repede înăuntru cu dinții clănțănind, închise ușa, pipăi drumul spre pat și sări în așternutul cald.

Dar întunericul părea să-și bată joc, răvășind și mai tare fragmentele din enigma ei. Cum de se aștepta s-o rezolve, cînd îi lipseau atîtea piese?

Crezîndu-se singura persoană trează din casă, tresări cînd auzi niște bătăi ușoare în ușă. Era Zaza.

– Te-am trezit? întrebă șoptit bătrîna doamnă.

– Nu puteam să adorm, clătina Stephanie din cap.

Zaza își manipulă scaunul în cameră și zise:

– Nici eu.

Avea pe genunchi o pătură de mătase lucioasă și închisă la culoare, care nu se potrivea cu albul pastelat al cămășii de noapte și arăta gălbuie și bătrînă, pentru prima dată o biată infirmă.

– Pot să-ți ofer ceva? întrebă Stephanie.

Zaza clătină din cap și pe fața ei era o expresie atît de întunecată încît o tulbură pe Stephanie. Se întrebă cărui fapt îi datorează vizita, dar nu voia s-o grăbească pe bătrîna doamnă.

În cele din urmă, Zaza respiră adînc.

– Ceea ce vreau să-ți spun, începu ea rar, e nu numai pentru binele tău, ci și pentru binele nostru, al tuturor.

Stephanie încercă să simplifice lucrurile, luînd totul în joacă.

– Avertismente într-o noapte furtunoasă! Ce rău prevestitor!

Zaza o privi fix.

– Poate că sună destul de melodramatic, recunosc eu, dar oricum ar suna, nu e nimic de rîs.

Clătină din cap și suspină:

– Am venit pentru că datoria mea e să fiu purtătorul veștilor proaste.

– Presupun că ai venit să mă avertizezi să mă retrag, spuse încet Stephanie.

Zaza nu fu surprinsă.

– Ești o tînără doamnă deșteaptă și foarte ageră, îi spuse ea. Sper să fii și înțeleaptă.

– De ce? întrebă Stephanie liniștită, susținînd privirea Zazei.

– De ce? Pentru că e în interesul...

– Nu, nu, nu, spuse Stephanie iritată. Eu întreb *de ce* e în interesul tuturor ca să nu-mi mai fac apariția în această familie.

Își ridică bărbia.

– Asta-mi sugerezi să fac, nu?

Zaza nu bătu cîmpii deloc.

– Da, spuse ea simplu.

– În cazul ăsta, îmi datorezi măcar o explicație. Poate că dacă aș ști ce-am făcut... sau am văzut... aș fi mai înclinată să-ți urmez sfatul.

– De ce ești așa încăpățînată! Ţuieră bătrîna doamnă. Nu-ți dai seama că e în propriul tău interes?

– Cum aş putea să-mi dau seama?

Fața Zazei, din galbenă, se făcu albă și buzele i se strînseseră într-o linie dură. Şopti tremurător:

– Noapte bună, domnişoară Williams și adio. Mi-e teamă că nu mai avem ce ne spune.

Stephanie o privi manevrîndu-și scaunul cu roțile și se sculă ca să-i deschidă ușa. Scaunul cu roțile fîșii încet, pe măsură ce se îndepărta.

Offînd, Stephanie închise ușa și se rezemă de ea gînditoare. Oricît ar fi încercat, nu descoperise de ce venise Zaza de fapt. O determinase ceva – dar ce? *Exact de asta aveam nevoie*, gîndi ea sardonice, se întoarse în pat și stînsese lumina. *Încă un mister...*

Cînd ațipi în cele din urmă, nu dormi bine și visele îi fură din nou populate de lugubrele fețe de piatră...

Pe drum spre micul dejun, Stephanie se hotărî s-o ia pe Zaza deoparte și s-o întrebe direct despre scopul vizitei ei nocturne. Dar, descoperi ea curînd, una era să zică și alta să facă. Bătrîna doamnă nu apăru nici la micul dejun, nici la prînz. Și elicopterul care trebuia să-i ducă în acea după-amiază înapoi la Rio decolă fără ca Zaza să-și fi făcut apariția.

9

Rio de Janeiro. Ilha da Borboleta, Brazilia

– O să-mi fie dor de tine, spuse Eduardo sărufînd-o cînd șoferul deschise portbagajul ca să scoată valizele ei din weekend. Sper să ai un zbor bun spre Sitto da Veiga.

O mai sărută o dată, se sui în Mercedes și-i făcu un semn cu mîna.

Ea urmări mașina ieșind din semicercul asfaltat și înscriindu-se în traficul de pe Avenida Atlantica.

Cînd urcă, Barbie îi deschise ușa și o îmbrățișă ca pe o prietenă de mult pierdută.

– Tu! exclamă ea, ești o vedere plăcută pentru ochii plînși! Începusem să înnnebunesc aici fără nici un suflet cu care să vorbesc englezește!

– Hei, rîse Stephanie, ar fi bine să nu te audă Waldo spunînd asta.

Ca un răspuns, de pe terasă se auzi scîrțîitul lui Waldo:

– Steph! Steph! Te iubesc, Steph!

– Doamne, dar pasărea asta țipă de se aude în tot orașul! Pot să-l aud din celălalt capăt al străzii! oftă Barbie. Nu tace niciodată?

– Niciodată! replică veselă Stephanie și se grăbi spre camera de zi și de acolo spre terasă. *Da, gîndi ea, e grozav de bine să fii aici, chiar și pentru o singură noapte!*

Waldo se cățara agitat pe gratiile coliviei și cînd o văzu, se atîrnă cu capul în jos, izbucnind:

– Te iubesc, Steph? Bună! Bună! Waldo vrea un biscu-it! Eh-eh-eh-eh!

Stephanie gînguri cum îi plăcea lui Waldo și-l mîngîie blînd pe cap cu vîrfurile degetului arătător. El se linișți imediat, cu ochii pe jumătate închiși și-și răsfirea penele de pe piept, echivalentul papagalicesc al torsului pisicilor.

Vocea lui Barbie se auzi din cameră:

– Hei, cu mine de ce nu e așa de dulce și cuminte?

– Pentru că încă n-ai învățat cum să vorbești cu el, o privi Stephanie.

– Apropo, zise Barbie, Lia Cardoso m-a sunat ieri să-mi comunice de ce lucruri ai nevoie pentru călătoria ta în pădurea Amazonului. Am împachetat tot ce mi-a sugerat ea într-un geamantan. L-am lăsat deschis ca să mai pui tu mărunțișuri.

– Mulțumesc, spuse Stephanie, minunîndu-se că eficienta Astrid fusese înlocuită de la fel de eficienta Barbie.

Barbie mai avea o întrebare:

– Ieși în oraș la masă sau rămîi aici?

– Aici, răspunse Stephanie imediat. Vreau să mă culc devreme.

– Atunci cum îți sună pui cu votcă și cartofi înăbușiți? Într-o oră și jumătate?

Pui cu votcă?

– Sună în regulă, spuse Stephanie moale. *Cel puțin, gîndi ea, îmi rămîne timp să mă duc la Telerj să-l sun pe unchiul Sammy.*

După ce-i dădu femeii de la ghișeu numărul de la New York al lui Sammy, Stephaniei i se indică să meargă la cabina șapte. Ridică receptorul și așteaptă.

– Al-lo!

– Unchiul Sammy? spuse Stephanie.

– Fetițo! exclamă el încântat, înainte ca tonul să i se încarce de reproș. Îți dai seama cât a trecut de când nu i-ai mai dat un semn sărmanului tău unchi bătrîn?

Stephanie rîse și-i făcu o relatare completă a weekendului. El o ascultă în tăcere.

– Nu-mi place cum sună, spuse după ce ea termină. De ce să te avertizeze dintr-o dată bătrîna doamnă simpatică? Îmi spuneai că te place.

– Da, dar nu înțelegi? Poate de aceea a considerat că trebuie să mă avertizeze. Pentru binele meu.

Sammy se gîndi un moment.

– Poate, admise el. Dar tot nu-mi place, draga mea. Dacă m-ai asculta, ceea ce știu că n-ai să faci, ți-ai face bagajele și ai șterge-o.

– Știi că nu pot să fac asta! Nu cînd sînt așa de aproape...

– Fetițo, spuse el sumbru, aș vrea să-ți bagi mințile în cap.

– Mi-ar plăcea s-o fac. Dar acum trebuie să-mi urmez simțurile.

– Simțurile ei! Deci acum, cerul să ne ocrotească, își ascultă simțurile în loc să-și asculte bătrînul unchi! Ce ți-e și cu tineretul ăsta!

Ea trebui să zîmbească.

– La revedere, unchiule Sammy, spuse ea blînd. Te sun din nou săptămîna viitoare.

Bărbatul care o urmărise de acasă pînă la compania *Telerj* purta un costum crem la un rînd, model Armani, o cămașă tabac și o cravată de mătase albastră. Avea în spate pe puțin două mii de dolari, fără să mai pui la socoteală ceasul Rolex de aur.

Avea peste un metru optzeci și arăta viril. Păr negru, sprîncene dese, ochi pătrunzători și întunecați, pomeți

ridicați și un bronz de invidiat. Găteala lui nu reușea să ascundă complet duritatea care i se citea pe față.

Avea aparența unui om pe care numai un prost ar fi crezut că-l poate păcăli.

Cît vorbi Stephanie, așteptă în clădire, cu un *Jornal do Brasil* desfăcut ostentativ în față. Imediat după ce ea plecă, lăsă ziarul deoparte și se apropie de operatoarea care aranjase convorbirea.

– *Policia*, spuse el, arătîndu-și legitimația din portofelul de piele. *Inspector da Silva*.

Poate operatoarea se întreba cum de un funcționar public își permitea să poarte astfel de haine, dar în orice caz n-o arăta. Polițiștii din Brazilia erau renumiți pentru coruptibilitatea lor.

– Pe cine-a sunat femeia care a plecat acum din cabina șapte? Întrebă el.

Operatoarea nu se gîndi să ascundă informația. Își consultă registrul și citi numărul, pe care inspectorul îl notă pe un carnet luxos cu un stilou cu peniță de aur.

– Am nevoie să dau un telefon, spuse el. Oficial.

– Dați-mi numărul.

El i-l dădu. Era o convorbire la distanță, dar în districtul Rio de Janeiro.

În biroul lui de pe Ilha da Borboleta, colonelul Valerio se lungise în fotoliul lui cu cizmele pe masă.

– Mulțumesc, *Inspector*, spuse el, uitîndu-se la o fotografie mare pe hîrtie de lux a Monicăi Williams. Banii îți vor parveni în modul obișnuit.

Colonelul Valerio închise și zîmbi.

Telerj: a treia greșeală și ultima, domnișoară Williams.

Pocni din degete și tehnicianul de serviciu sări de la locul lui, bătu din călcîie și lătră:

– Sir!

Colonelul Valerio îi aruncă fotografia.

– Introdu fața asta în computer și schimbă-i culoarea părului și pieptănătura. Vreau mostre din toate combinațiile posibile.

– Sir! se execută tehnicianul, plecînd grăbit.

Colonelul Valerio își dădu jos picioarele de pe masă și luă hîrtia pe care notase numărul la care sunase Monica Williams.

New York City, gîndi el. Ce convenabil. Tocmai unul din foștii mei subalterni a deschis acolo o agenție de detectivi particulari.

Douăzeci de minute mai tîrziu, vorbea cu omul la telefon.

– Ascultă, bătrîne, am o treabă pentru tine. Îți trimit prin fax niște mostre făcute pe computer ale feței unei femei deghizate în diverse feluri. Se prezintă drept Monica Williams, dar nu cred că ăsta e numele ei. A sunat la numărul ăsta în Manhattan... ai un pix și o hîrtie pe acolo?

Stephanie tocmai intrase cînd sună telefonul.

– Răspund eu, Barbie, strigă ea și ridică receptorul din hol.

– Alo? chemă ea cu respirația tăiată.

Tăcere.

– Alo? repetă ea și i se făcu frică. Alo?

– Mori! șueră deodată o voce în urechea ei.

– Cine-i acolo? șopti ea.

– Mori! șueră vocea. Mori, mori, mori!

Trînti jos receptorul și se reculese. Îi tremurau mîinile și inima-i bubuia. Respiră adînc de cîteva ori ca să încerce să se calmeze. *Poate unchiul Sammy a avut dreptate*, gîndi ea.

În momentul acela, Barbie țîșni din bucătărie. Ștergîndu-și mîinile pe șorț, anunță voioasă:

– Cina e gata! Pregătește-te pentru cel mai bun pui de la sud de Ecuator!

10

Rio de Janeiro. Sitto da Veiga, Brazilia. New York City

Pe cînd șoferul trăgea mașina lîngă avion, Stephanie se gîndi că modelul „Challenger 601-3A” trasa destul de frumos linia dintre bunul și prostul gust; era arătos, dar nu prea arătos, mare, dar nu uriaș. Nici nu șoptea, dar nici nu urla.

O stewardesă atrăgătoare o aștepta la capătul scării.

– *Bom dia*, domnișoară Williams, salută ea, făcînd un pas în lături. Bun venit la bord. Numele meu e Gilda.

– *Bom dia*, îi zîmbi Stephanie.

Înăuntru, totul era îmbrăcat în piele alburie, lemn de frasin de culoarea măslinelor și alamă strălucitoare. Scaunele generoase erau plasate lîngă ferestrele largi, în fața unor măsuțe rotunde lăcuite.

– De ce nu stați aici în față? sugeră Gilda. Veți auzi mai puțin zgomotul motorului. Decolăm imediat după ce sosesc ambulanțele.

– Ambulanțe! exclamă Stephanie tresărind.

– Nu știati? Acesta e un zbor cu nașa zîină!

Văzînd expresia perplexă a Stephaniei. Gilda explică:

– Avionul participă la „Programul Nașa zîină” Cînd știm că vom zbura pe o anumită rută și avem locuri libere, sunăm la centrala programului și le dăm ruta de zbor. Acolo se verifică prin computere dacă există vreun copil care are nevoie de un tratament medical la un spital unde-l putem transporta. Dacă există, copilul și supraveghetorii lui zboară cu noi pe gratis.

– Dar e minunat! exclamă Stephanie.

– Da, zîmbi Gilda. Sîntem mîndri că facem parte din „Programul Nașa zîină”

– Deci e un spital la Sitto da Veiga?

Gilda încuviință.

– Unul destul de bun, din cîte se spune.

– Știi cumva cine a inițiat programul?

– Da. E condus de TAAC. Ați auzit de Turul Anual de Ajutorare a Copiilor? Orice copil care suferă de o boală foarte contagioasă și necesită transport urgent spre o unitate medicală intră în program.

Uitîndu-se pe fereastră, văzu trei ambulanțe parcînd.

– Au venit.

Stephanie se uită și ea și urmări ce se petrecea. Din prima ambulanță coborî o femeie cu fața ciupită de vărsat. Ținea în brațe o fetiță frumoasă care strîngea la piept o păpușă. Părea să aibă în jur de trei ani. Din a doua ambulanță ieși o pereche tînără, ducînd pe targă un băiețel puțin mai mare, cu o perfuzie la braț. Și din a treia apăru o soră în uniformă, ducînd un container în care se afla un bebeluș teribil de emaciat.

Gilda îi instalează pe toți înăuntru foarte repede. Avionul se așeză în poziția de decolare, se repezi pe pistă și urcă abrupt în nori ca o pasăre de argint în misiune. Stephanie nu-și putea împiedica un sentiment de neliniște, ca și cum ceva n-ar fi fost chiar în regulă. Deodată își dădu seama.

În mod normal, prezența copiilor înseamnă rîsete, țipete, joacă și plînssete. Dar copiii aceștia erau anormal de supuși, atipic de liniștiți.

După ce se stinse indicația de a-și păstra centura, Stephanie se sculă și se duse să-i viziteze pe copii. Băiețelul zăcea atât de slăbit, încît nu putea decît să se uite fix. Bebelușul, în mod evident născut prematur, părea cumplit de mic. Doar fetița cu păpușa îi zîmbi curajoasă.

– Lourdes *está doente*, declară ea, întinzîndu-i păpușa.
Está de cabeça quebrada.

– Ce spune? o întrebă Stephanie pe Gilda.

– Rosa spune că păpușa ei, Lourdes, e bolnavă, că are capul spart.

Stephanie zîmbi nehotărîtă.

– Știi, Rosa are nevoie de neurochirurgie și...

Gilda se uită repede în altă parte.

– O, biata de ea!

Cu Gilda pe post de traducătoare, Stephanie vorbi cu adulții care acompaniau copiii și întrebă despre fiecare. Auzi lucruri care ar fi smuls lacrimi unei pietre.

– Doctorii îi dau doar trei luni...

Și:

– E un miracol că a trăit și atît; acum e nevoie de un alt miracol...

Stephanie ascultă cu inima sfișiată. Se întoarse apoi la locul ei, ațintindu-și ochii pe fereastră, fără să vadă nimic.

Gilda îi zîmbi Stephaniei.

– Puneți-vă centura de siguranță, domnișoară Williams. Aterizăm.

Se aplecă și bătu cu degetul în geamul dreptunghiular.

– Iată Sitto de Veiga.

Stephanie scrută priveliștea. La vreo șapte sute de metri mai jos de aripa avionului se afla ceva care semăna cu o uriașă piramidă de cristal răsărită din mijlocul junglei. Se minună și-și puse ochelarii de soare ca să se protejeze împotriva strălucirii orbitoare. La a doua privire, văzu că jos se afla un complex mult mai mare decît i se păruse inițial.

Ca spițele din butucul unei roți, șase tunele acoperite cu sticlă ieșeau din piramidă, legînd-o de șase clădiri

îmbrăcate în oglinzi solare: un pătrat, un trapez, un dreptunghi, un con, un cilindru și o sferă. Și în fața lor, tăind o fișie albă și curată din jungă, se întindea pista de aterizare.

După un scurt tremurat și șocul ridicării pământului la prima atingere a solului, pilotul ateriză cu ușurință. Stephanie se simți împinsă înainte, dar centura o ținu și aparatul se opri lângă două autobuze cu acoperișul de sticlă.

Afară, jungla era înăbușitor de caldă și umiditatea era de 85 la sută. Dar datorită tunelului – acordeon întins între avion și autobuze, Stephanie circulă numai în spații îmborsate de aerul condiționat.

În autobuz o aștepta un bărbat.

– Domnișoara Williams? întrebă el, ridicându-se în picioare.

– Da, îl privi ea întrebător.

El întinse mîna.

– Bine ați venit la Sitto da Veiga. Sînt dr. Luiz Medrado, directorul complexului.

– Dr. Medrado, repetă ea, strîngîndu-i mîna.

Se apropia de patruzeci de ani, era slab și pămîntiu, părăind să aibă membrele prea lungi pentru trupul subțire. Părul sîrmos îi încăruntise prematur și și-l strînsese la spate într-o coadă. Purta haine subțiri, verzi, uzate de spălare, cum poartă chirurgii în sala de operație și sandale albe de plastic.

– Trebuie să ne scuzi îmbrăcămintea, spuse el, dar mediul nostru super-tehnologizat și sterilizat o impune. Vă rog, luați loc.

Ușa se închise fără zgomot și autobuzul se puse în mișcare.

– Are un motor foarte silențios, comentă Stephanie.

– Din cauză că e electric explică el. Funcționează cu baterii care se încarcă peste noapte cu energia acumulată de zidurile solare ale complexului.

Stephanie se uită la clădirile de care se apropiau.

– Locul e foarte impresionant, spuse ea. Și măreț.
El dădu din cap.

– A fost o întreprindere ambițioasă care a costat în jur de trei miliarde de dolari. După cum probabil că ați ghicit, piramida e centrul nervos al complexului.

Forma ei are vreo semnificație? întrebă ea.

El rîse.

– Am ales piramida pentru că această formă geometrică e ușor de prefabricat. Era și cea mai potrivită formă în acest climat. Cum avem soarele ecuatorial aproape în creștetul capului, toate laturile pot absorbi simultan energie solară pe toată durata zilei.

– De cînd lucrați în Sitto da Veiga? întrebă ea.

El își permise un zîmbet modest:

– De la concepție. Am făcut parte din echipa care l-a proiectat. Stephanie privi cum jungla încîlcită pierdea brusc terenul în fața unor petece de gazon. Acolo, pe cîteva sute de hectare defrișate, se înălța în toată splendoarea lui orașul oglinzilor.

Autobuzul se opri și tunelul-acordeon se desfășura din nou, legînd autobuzul cu intrarea în complex.

– Am ajuns, spuse dr. Medrado, sărînd de pe scaun. De bagajul dumneavoastră se va îngriji personalul și va trebui decontaminat – ca și noi, de altfel.

Tunelul ducea într-un con răcoros, cu trei etaje.

– Acesta e salonul nostru de primire și de plecare, explică dr. Medrado. De asemenea, este singura clădire unde pot intra cei care n-au trecut pe la decontaminare.

O conduse spre ușă în fața căreia o femeie îmbrăcată în același gen de haine verzi, răsfoia o revistă *Vogue* sprijinită de un ghișeu de marmură. Era tînără și le zîmbi prietenos:

– *Boa tarde.*

Salufînd-o și ei, trecură pe lîngă ea, oprindu-se în fața unei uși de oțel. Dr. Medrado își vîrî cartela de plastic într-o despărțitură de lîngă ușă. Aceasta glisă fără zgomot și se închise după ce trecură.

– E complet ermetică, explică el.

– Dar atunci, ce fel de aer respirăm? întrebă Stephanie.

– Un aer filtrat și reciclat. De câte ori veți părăsi această cameră ermetică, va trebui să treceți din nou pe la decontaminare când vă întoarceți.

Cu ajutorul cartelei, deschiseră o altă ușă care se închise imediat după ce trecură. Se aflau acum într-o cameră captușită de sus pînă jos cu faianță, unde-i aștepta o femeie voinică în aceleași haine verzi.

Vă las pe seama Margaridei. Vă veți duce pe acolo, arătă dr. Medrado o ușă marcată cu silueta unei femei. Eu intru pe aici, făcu el un gest spre o ușă identică, pe care era desenat un bărbat.

– Veniți, vă rog, zise Margarida, ținînd ușa deschisă.

Stephanie intră și Margarida o urmă. Se aflau într-o cameră cubică, de asemenea îmbrăcată în faianță.

– Vă rog, dezbrăcați-vă. Puneți geanta de mînă și toate hainele, bijuteriile și accesoriile aici, arătă femeia spre un coș de sîrmă. Toate vor fi decontaminate după regulă.

Stephanie se dezbracă și așteaptă.

Margarida luă coșul și-l împinse într-o deschizătură din perete, apoi dechise o ușă de sticlă mată și-i făcu Stephaniei semn să intre.

Noua încăpere era un cub făcut din sticlă termorezistentă.

– Aceasta e o baie de aburi, zise Margarida, apoi urmează baia în cadă și patru dușuri. Totul e reglat automat. Rămîneți înăuntru pînă cînd baia sau dușul nu mai au apă și se deschide ușa următoare. Nu trebuie să beți apă de aici.

Și cu asta femeia închise ușa.

Era genul de zi care-l făcea pe detectiv să vrea să întrerupă meciul și să jinduiască după junglele mai sigure și mai simple din Cambodgia sau Nicaragua.

La micul dejun, fiica de cincisprezece ani a lui Myles Riley îl anunțase că trebuie să facă un avort.

Cînd ajunsese la birou, secretara lui înfiptă îl anunțase că ceul cu care o plătitese fusese returnat de bancă și că dacă nu era acoperit pînă cînd băncile deschideau din nou în dimineața următoare, ea pleacă. PLEACĂ, pleacă.

Înșfăcă de la ea mesajele telefonice, se închise în birou și luă telefonul.

– Aici Riley, spuse el cînd o femeie ridică receptorul.

– Am ce vrei, șopti ea.

– Ne întîlnim în holul clădirii tale în douăzeci de minute.

– Ăăăă... Nu pot pleca, spuse ea. Și ne poate vedea cineva. Știi bomba lui O'Neil la colțul dintre 63 și Broadway?

– Mda, zise el.

– Vino acolo. La cinci jumătate, OK?

– Mda, zise el.

– Ai banii?

– Mda, zise el din nou, cu același ton egal. Și puse jos receptorul.

11

Sitto da Veiga. New York City. Ilha da Borboleta. Rio de Janeiro, Brazilia

Dr. Medrado o conducea pe Stephanie, îmbrăcată și ea în haine verzi, în turul clădirilor rezervate persoanelor importante. Începură cu piramida centrală de zece etaje, unde se aflau departamentul administrativ, un mic centru comercial, hotelul de treizeci de camere, biblioteca dotată și cu microfilme, restaurante, o sală pentru video, o sucursală bancară, sala care servea drept bar și un cinematograful-teatru cu două sute de locuri.

– Acum înțeleg de ce i se spune Sitto da Veiga, spuse Stephanie. E un adevărat oraș cu toate facilitățile!

Făcură următoarea oprire în clădirea dreptunghiulară, ale cărei patru nivele de subsol adăposteau spitalul.

– E unul din cele mai potrivite locuri în care să te îmbolnăvești îi spuse doctorul Stephaniei. Avem cei mai buni doctori din lume, plus cel mai modern echipament. N-a fost cruțată nici o cheltuială.

Cele șase etaje de deasupra subsolului cuprindeau o școală, o sală de gimnastică și o sută de apartamente

complet mobilate. Se mai aflau acolo și o sală de recreere comună, o sală de petreceri completată cu o bucătărie, o sală de întreținere, o spălătorie, o uscătorie și o plajă izolată ermetic în sticlă, cu o piscină interioară și toate amenajările necesare.

Vizitaseră apoi cilindrul cu șapte etaje. Intrînd înăuntru, Stephanie rămase cu ochii la plantele care creșteau în tuburi verticale. Tot cilindrul era o imensă seră verticală și prosperă!

– Numai legume, crescute fără nici un bulgăre de pământ, mișcă dr. Medrado niște frunze ca să-i poată arăta.

Ea întinse mîna.

– Dar trebuie să necesite un personal foarte mare!

– Dimpotrivă. Vă uitați la ferma viitorului. Aici lucrează numai trei oameni, care se ocupă în principal cu recoltatul. Restul e robotizat.

– O fermă a roboților! clătină ea din cap, nevenindu-i să creadă.

Se îndreptară apoi spre clădirea în formă de trapez, unde – ca să ajungă – trebuia să se întoarcă prin piramidă, ca să intre în tunelul de sticlă potrivit.

Aducîndu-și aminte de toate camerele video de pe Ilha da Borboleta și observînd lipsa lor aici, Stephanie spuse:

– Nu văd camere video. Nu e cumva o lipsă a sistemului de siguranță?

– Nu, clătină din cap dr. Medrado. Măsurile de securitate sînt mult mai stricte decît ar părea. Avem mai multe dispozitive, dar cel mai important este sistemul intern de alarmă. Constă din celule electrice montate în pereții laboratoarelor și în toate zonele importante. Acestea trimit fascicule de lumină invizibile cu ochiul liber. Cînd cineva atinge fascicolul cu piciorul sau cu brațul, sună alarma. Dacă ieșiți noaptea, să nu vă speriați de gardienii care poartă ochelari roșii. Își fac rondul străduindu-se să nu atingă păienjenii de fascicule care declanșează alarma.

Ajunseră în trapez și conversația viră de la măsuri de pază la medicamente. Dar pe drum, Stephanie observă o rezervă de ochelari roșii (cu infraroșii, evident). Uitându-se repede în jur, căută cu mîna dreaptă în cutie și înșfăcă o pereche. După aceea se uită din nou în jur, cu mîinile în buzunare și buzele încrêțite.

– Unde mergem acum? întrebă ea calmă.

– În cub, dacă vă interesează laboratorul de inginerie genetică, răspuse dr. Medrado. Sau ați început să obosiți?

– Ca să fiu cinstită, au început să mi se îngreuneze tălpile. Haideți să terminăm cu asta, hotărî ea.

Ajunseră la capătul tunelului de sticlă, unde se înălțau alte două uși de oțel. Stephanie studie cam temătoare plăcuțele de avertizare, galbene pe care scria cu litere mari, negre.

Pe cea din stînga:

ATENȚIE!

RISC BIOLOGIC. Arie restrînsă.
Numai personalul autorizat.

Și pe cea din dreapta:

PERICOL

Contaminatori carcinogenici
Substanțe teratogene

Directorul își scoase cartela de plastic, dar Stephanie îl opri.

– Așteptați, zise ea, dechizîndu-și poșeta. Vreau să văd dacă permisul meu e bun. Așa voi afla dacă trebuie să mă duc peste tot cu escortă, sau pot merge și singură.

– Sigur, arată el spre deschizătura pentru cartele. Vă rog.

Ea-și vîri permisul și fu răsplătită de aprinderea luminii galbene și de deschiderea ușilor.

– Ce-mi puteți spune?

– Aici se desfășoară cea mai importantă activitate de cercetare, zise dr. Medrado.

– Adică? întrebă Stephanie.

– Cercetarea ADN-ului și combinarea genelor, răspuse el rar.

Ea privi în jur și se încruntă. Simțea într-un fel organic că în laboratorul acela era ceva șinistru. La capătul celălalt al camerei observă cele șase uși. Cea din stînga, prima, o intrigă. Plăcuța negru-galbenă avertiza:

ZONĂ STRICT SECRETĂ

ATENȚIE

ZONĂ BIOLOGICĂ ȘI RADIOACTIVĂ

Se vor respecta cele mai stricte
reguli radiologice și genetice

– Ce e acolo? întrebă ea, arătînd ușa.

– Acela e laboratorul nostru strict secret, zise dr. Medrado. Din păcate, nu aveți acces acolo.

– Deci permisul meu nu deschide ușa aceea? întrebă ea, cu pulsul accelerat.

– Din păcate nu. Nici al meu, de altfel.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Simți o răsucire în stomac. *Toate instinctele îmi spun că trebuie să intru acolo.*

Și o singură persoană o putea ajuta! *Unde-i Eduardo cînd am nevoie de el?*

Myles Riley intră în bomba lui O'Neal, privind în jur posomorît. Purta o jachetă sport albastră deschis, pantaloni gri supraelastici, cămașa descheiată la gît și cravata supraelastică îi atîrna cu nodul lărgit. Mulțimea tine-

rilor îmbrăcați ca să cucerească îl deprima, îl făcea să se simtă uzat și împovărat de fiecare dintre cei patruzeci și opt de ani ai lui.

Nancy Fleming stătea la o măsuță din spate, unde era liniște. Când îl văzu, își flutură spre el degetele lungi continuînd să-și soarbă băutura cu un pai. El se îndreptă spre ea, privind în jur cînd își trăgea scaunul ca să se așeze.

– Ai întîrziat, spuse ea, fără să lase paiul.

– Mda. A sunat telefonul cînd ieșeam.

Ea dădu din umeri, ca să-i arate că nu-i păsa prea mult și el se răsuci, uitîndu-se după vreun chelner. În cele din urmă veni unul și Riley comandă o bere slabă pentru el și încă un cocktail pentru Nancy. Așteptară să le vină băuturile și el își goli un sfert din bere dintr-o înghițitură. Puse cana jos și-și lînse spuma de pe buza de sus.

– Ei? întrebă el.

Ea se aplecă peste masă. Avea un parfum dulce și înțepător, care-i provocă mîncărimi la nas și o haină gri pal cu cei doi nasturi de la gît desfăcuți, astfel ca atunci cînd se apleca, reverele se depărtau strategic lăsînd să i se vadă rotunjimea moale a sînilor.

– Am ce vrei, spuse ea. Nume, adresă, locurile unde a cerut convorbiri pe distanță lungă. Tot.

În ochii ei apăru o sclipire de oțel.

– Și cred că merit mai mult de o sută pentru asta.

El o privi neclintit și clătină din cap.

– Nici gînd. Face cincizeci. Am obținut numele și adresa pe cont propriu.

– A, da? îl privi ea. Atunci, cine e? Ia s-auzim.

– Kafka, Sammuell I., spuse el calm. Doi-unu-zero-șapte, Broadway.

Expresia ei se schimbă.

– Rahat, zise, lăsîndu-se pe spate și ajustîndu-și reverele cu pică. Cum ai aflat?

– Simplu. Am căutat în anuarul telefonic invers.

Ea își învîrti încet paharul.

– Știi că numai polițiștii au acces la asta.

El dădu din umeri și mai luă o înghițitură de bere.

– Arestrează-mă, îi spuse cu răceală. Nu dau mai mult de șaptezeci și cinci.

Ea-și aprinse o țigară și trase din ea cu sete.

– Bine, zise cu brutalitate. Șaptezeci și cinci.

El își căută portofelul, numără trei hîrtii de douăzeci, una de zece și una de cinci.

Ea întinse mîna să ia banii.

– Stai așa, zise el, oprind-o. Dă-mi hîrtia, dacă ești amabilă.

– *Cristoase!* exclamă ea, pescuind din geantă un text scos pe imprimantă și arucîndu-i-l peste masă. Na.

El luă hîrtia și o desfăcu încet, parcurgînd lista convorbirilor la distanță înregistrate acolo.

23 mai 11:49 AD la Budapesta HU 361 852200

25 mai 03:02 AE la Salzburg AU 43 662 848511

27 mai 2:16 PD la Milano IT 39 2801231

– Ei? întrebă ea. Asta ai cerut, nu-i așa?

– Mda, încuviință el. Asta e.

Aruncă banii pe partea ei de masă, împături hîrtia și-o băgă în buzunarul de la piept.

Ea zîmbi, închizîndu-și cu clinchet geanta.

– Și acum că am terminat cu afacerile, ce-ar fi să mai bem ceva? Poate și să mîncăm? Hm?

El clătină din cap.

– Nu pot. Trebuie să fug.

Își termină berea și-și împinse scaunul în spate.

– Nu știu dacă o să te mai ajut și data viitoare, pufni ea.

El zîmbi încrezător.

– Sigur că o să mă ajuți. Cu gusturile tale și cu ce cîștigi la compania de telefoane, ai nevoie de fiecare bănuț suplimentar pe care-ți poți pune gheruțele. Pe curînd, dulceațo.

Lili plutea. Pe o saltea pneumatică în mijlocul piscinei. Toată în alb. Costum de baie întreg. Turban de mătase albă. Ochelari de soare cu lentile înguste și rame de plastic alb. Brățări și cercei mari, albi. Chiar buzele, unghiile de la mâini și cele de la picioare îi erau pictate în sedefiu ca să se asorteze.

De la marginea piscinei, colonelul Valerio raportă:

– Bărbatul pe care l-a sunat domnișoara Williams se numește Sammuell I. Kafka.

Lili privi neșădătoare spre cer.

– Kafka... murmură ea. Kafka... sună vag familiar. Ar trebui să-l cunosc?

– Nu sînt sigur doamnă. Legătura mea face chiar acum cercetări despre el.

– Anunță-mă cînd afli mai mult.

Își mișcă degetele prin apă languros, urmărind undele circulare.

– Legătura mea mi-a trimis prin fax și înregistrarea convorbirilor la distanță cerute de domnul Kafka în ultimele luni.

– Serios? Cît de întreprinzător ești, colonele! Și unde a sunat domnul Kafka al nostru?

– Unul din locuri e Budapesta.

– Budapesta!

Ea se ridică deodată în capul oaselor, dreaptă. Îl țintui cu privirea:

– Ești sigur?

– Da, doamnă.

Ea stătu neclintită, apoi oftă prelung.

– Pe cine a sunat acolo? Întrebă cu voce moale.

– A sunat hotelul Gellert. Am vorbit cu mai multe persoane de acolo dar nimeni nu-și amintea ce cameră a sunat. Și Monica Williams n-a fost niciodată înregistrată acolo.

– Deci probabil că n-a sunat-o pe ea. Putea foarte bine să telefoneze altcuiva care stătea acolo.

– Poate, spuse el tărăgănat. Dar nu prea cred.

– Nu, spuse Lili încet, nici eu. Se lăsă pe spate și-și puse din nou ochelarii. Gîndi, *mă întreb dacă Judit Balász mai e în viață*. Nu că ar fi contat, trebuia să fie o bătrînă decrepită. *Nici un om în toate mințile n-ar asculta bîiguielele ei. Și pe urmă, ea crede că am murit în foc la Londra...*

– Și unde a mai dat domnul Kafka telefon?

– La Salzburg.

– Ajunge, spuse Lili, complet nemișcată. Gîndi: *N-am mai luat legătura cu Detlef von Ohlendorf de peste patru decenii. Și el crede că am murit, așa că nu avea ce să dezvăluie cuiva.*

Dar bătăile neregulate ale inimii ei exprimau îndoiala. Îi spuneau că, oricît ar fi încercat să se convingă de contrariul, avea toate motivele să se teamă.

– E în regulă, doamnă? întrebă colonelul.

Ea nu-i răspunse. Simțea o presiune apăsîndu-i plămîinii.

– Și pe cine a sunat domnul Kafka la Salzburg?

– Din nou, numărul unui hotel. Goldener Hirsch, în cazul acesta

– Nu mai spune, remarcă ea sardonice. Te pomenești că nimeni nu-și mai amintește nimic și nimeni n-a auzit de Monica Williams.

– Așa e, doamnă. N-a fost niciodată înregistrată acolo.

Făcu o pauză și sublinie:

– Cel puțin, nu sub numele acesta.

– Dar crezi că a fost acolo asumîndu-și o altă indentitate? Și că pe ea a sunat-o?

– Da, doamnă, așa cred.

Și eu, gîndi ea. Și eu...

Lili se eliberă de apăsarea din plămîni respirînd încet și adînc și privind spre cer. O clădire mare de nori tropicali aluneca spre direcția ei. O studie un timp. Avea o formă atît de ciudată, trei busturi asimetrice alb-cenușii suprapunîndu-se unul peste altul. Imaginea nu ispatea și nu încînta, părea o amenințare. Cea din fund părea Judit

Balász și bustul din centru era Detlef von Ohlendorf. Se simți îndemnată să-i sfișie ca pe vata de zahăr.

– Colonele? întrebă ea încet.

– Doamnă?

– A mai sunat și în altă parte domnul Kafka? întrebă ea cu voce obosită.

– Da, doamnă.

Ea se încordă, ațintindu-și ochii asupra celui de-al treilea bust din nori, a cărui față n-o putea încă distinge. Își ținu respirația. *Cîtă vreme nu e...*

– Milano, spuse el.

Se așteptase; cu toate astea, cuvîntul o lovi. *Încet, dar sigur, dușmanul nevăzut mă împresoară.* Dar mai rămînea o întrebare care aștepta răspuns: Samuel Kafka și Monica Williams lucrau pe cont propriu? *Sau făceau parte dintr-o conspirație mai largă?*

Lili se forță să pară calmă.

– Asta-i tot, colonele, îl concedie ea. Vreau să rămîn singură.

– Da, doamnă.

12

Sitto da Veiga, Brazilia

După ce o plimbase pe Stephanie prin clădirile geometrice, dr. Medrado o lăsă la etajul cinci al clădirii unde o aștepta bagajul ei decontaminat.

Amenajarea apartamentului era excelentă, în ciuda spațiului mic – îi amintea de o cabină de clasa întâi de pe un vas de lux.

La stînga era o toaletă și o baie mică dotată cu un duș modular, se afla la dreapta. Dicolu de ele, camera se lărgea, făcînd loc pentru două canapele înguste plasate de o parte și de alta a unei măsuțe joase de cafea. Pe pereții din spatele canapelelor erau două oglinzi mari, creînd iluzia de spațiu.

Dincolo de acestea era o despărțitură pentru dormit, cu un pat dublu, un birou în perete cu un scaun ajustabil și zvelt și un televizor cu video. Acolo văzu o frapieră brumată cu o sticlă de Dom Pérignon, legată cu o fundă mare de mătase albă. Ridică biletul de lîngă ea și citi: *Aș vrea să fiu cu tine. Te iubesc. E. Zîmbi*, impresionată de gestul lui Eduardo. *Și eu aș vrea să fi aici*, gîndi ea.

Își despachetă lucrurile, își duse trusa de toaletă în baie, își vîrî geamantanul sub pat și scoase ochelarii cu

infraroșii din buzunar. Se gîndi unde să-i ascundă și hotărî să-i bage în dulapul noptierei. Îl deschise și găsi acolo un anuar telefonic și o hartă mare a complexului Sitto da Veiga, pe care o lăsă pentru studiat mai tîrziu.

Telefonul de lîngă pat zbrînîi și-l ridică de la primul semnal. Auzi o voce familiară:

– Ei, cum îți place Disneyworld?

– Eduardo! exclamă ea cu ochii strălucitori.

Era încîntată că-i auzea vocea. În ciuda tuturor ocupațiilor, descoperise că-i simțea lipsa și îi păruse rău că nu fusese el cel care-i arătase complexul.

– Să știi, îi zise el, că deja mi-e dor de tine, deși abia ai plecat.

Ea zîmbi fericită.

– Și mie mi-e dor de tine, fir'ar să fie! îi spuse moale. Am început deja să număr zilele pînă mă întorc.

– Nu cred că e cazul. Îmi aranjez programul și încerc să includ o scurtă vizită la tine. Dar mai durează o zi sau două, o preveni blînd.

– Nu-i nimic.

Vocea i se umplu de o tensiune vibrantă.

– Și pe urmă, așteptarea o să facă totul mai dulce... pentru amîndoi...

O bătaie în ușă rupse vraja. Ea se întoarse și privi în direcția aceea.

– Eduardo, e cineva la ușă. Cred că trebuie să mă duc să văd. Poți să aștepți sau ești grăbit?

– De fapt, sînt în întîrziere la o ședință. Te sun deseară?

– Mi-ar plăcea.

Zîmbi punînd jos receptorul și se opri instinctiv la oglindă ca să-și aranjeze părul înainte de a se duce la ușă.

Bătaia se auzi din nou.

– Vin, strigă ea, punînd mîna pe clanță. Tocmai voia să deschidă, cînd interveni prudența: era greu să uiți obiceiurile de la New York City.

– Cine e? întrebă.

– Am un comision pentru Stephanie Merlin.

Lăsă clanța și sări înapoi, înăbușindu-și un țipăt. *Dar n-am spus la nimeni numele meu adevărat! se crispă ea înăuntru. Mi-am acoperit toate urmele...*

Ușa se curbă sub o nouă serie mai insistentă de ciocniri.

– Îmi... îmi pare rău, strigă ea tremurător. Ați nimerit altă ușă.

– La naiba! mîrii vocea. Termină cu prosteala și deschide blestemata asta de ușă!

Clanța se zgîlții. O clipă, rămase înghețată și nehotărîtă. *Pleacă! Lasă-mă în pace!*

Apoi, decisă, făcu un pas înainte, își șterse mîinile pe cămașa verde și respiră adînc. Aproape fără să se gîndească, descuie ușa și o deschise.

– Tu! articulă greu.

El deschise ușa larg, se strecură pe lîngă ea și o închise repede.

– Ești surprinsă? o zeflemisi, cu un rînjat atît de provocator de obraznic încît fu tentată să-i dea o palmă.

Dar șocul îi luase orice putere. Privi cu indignare neîncrezătoare cum îi inspecta camera de parcă ar fi fost a lui. Tresări cînd el pocni din degete cu un fel de dezamăgire glumeață.

– Of, lasă-mă! Eu credeam că te surprind și ia te uită! Tu mă așteptai!

Scoase sticla de șampanie din frapieră. Un simț al ultrajului înlocui repede paralizia ei. Furioasă, se repezi la el, îl înșfăcă de braț și-l răsuci spre ea.

– Și ce dracu îți închipui tu că faci aici?

– M-ai crede, îi spuse Johnny Stone curățînd poleiala de pe dop cu degetul mare, dacă ți-aș spune că voiam să-ți pun aceeași întrebare?

13

Sitto da Veiga, Brazilia. New York City

Stephanie aproape uitase cît de înnebunitor de iritant putea fi Johnny. Stăteau față în față, despărțiți de măsuta de cafea. Ea arăta intratabilă. Stătea rigidă și dreaptă, cu brațele încrucișate pe piept. Și totuși, el nu era impresionat – plictisitor, impasibil, în largul lui, părăind complet relaxat și fără griji.

– Ce rușine să prăpădești o șampanie bună, spuse Johnny trăgănat.

Paharul pe care i-l turnase rămase neatins pe masă. *Mai bine mor decît să-l iau, gîndi ea.*

Neobținînd nici o reacție, el dădu din umeri, își muie buzele în paharul lui și oftă mulțumit.

– Ah! se exprimă, lăsîndu-se pe spate și punîndu-și picioarele pe masă, asta da viață! Băutura clasa-ntîi, trei mese pe zi și încălțăminte amazoniacă.

– Termină, Johnny! se repezi ea ascuțit. Dacă ai ceva de spus, spune și plimbă-ți fundul de aici! N-am starea de spirit potrivită pentru jocurile tale sadice!

Ca și cum n-ar fi enervat-o destul, el căscă și-și ținu paharul în dreptul nasului, ca să simtă balonașele sfîrîind, spărgîndu-se și cîntînd.

– Șampania asta excepțională se termină totdeauna când crezi că mai e jumătate, murmură el. Fac sticlele cu fundul scobit.

Ea era aproape stacojie de furie. Parcă nici nu trecuseră săptămîni de la ultima lor ciocnire la Capri, parcă fusese ieri. Talentul inimitabil al lui Johnny de a-i trezi toate hachițele era neschimbat. Se luptă ca să-și păstreze vocea sub control.

– Nu m-aș îngrijora pentru restul sticlei de șampanie, Johnny, pentru că n-o să capeți decît un pahar. Hai, bea-l și...

– Șampania trebuie savurată, nu gîlgîită.

– Johnny, dacă nu pleci în secunda asta, nu-mi lași nici o altă alternativă decît să chem securitatea!

– Te rog, făcu el un gest neglijent spre telefon. Numărul e de trei ori nouă și de trei ori unu. Nici n-ai crede că legiunea străină a colonelului Klink face peste trei minute ca să ajungă aici.

Ea îl fulgeră cu privirea, agitîndu-și nervoasă degetele.

– Ce aștepți? Îl somă.

– Poți să chemi și Gestapoul, spuse el placid. Nu te oprește nimeni.

Se așeză mai bine, punîndu-și picior peste picior.

– Dacă eziți pentru că ți-e teamă că ți-aș spulbera acoperirea, domnișoară... Williams, parcă așa-ți spui de data asta, nu? te asigur că nici în vis n-aș face așa ceva.

Îi făcu viclean cu ochiul și zîmbi cu o șiretenie subtilă.

Ei îi dispăru roșeața din obraji.

– N-ai să îndrăznești! șopti ea.

Sprîncenele lui se ridicară cu o îngrijorare batjocoritoare.

– Arăți cam palidă. Totul e-n regulă?

– Nu, nu e.

Pentru o clipă lungă și teribilă se simți gata să explodeze, apoi furia i se resorbi brusc. Se prăbuși pe canapea.

– Ce vrei tu de la mine, Johnny? îl întrebă istovită.

– Linii directe de comunicare. Cred că nu cer prea mult, nu-i așa?

– Linii directe de comunicare? repetă ea neînțelegînd.

– Da, adică tu-mi spui ce-ai aflat și-ți spun și eu ce-am aflat.

– Ce-ai aflat tu! chicoti ea disprețuitor. Nu mă face să rîd!

El dădu din umeri.

– Cum vrei, oftă el. Dar să nu vii la mine pe urmă să mă-ntrebi: „De ce nu mi-ai spus?”

Ea își încleștă fălcile cu o mîndrie încăpățînată. Dacă el credea că avea să-l întrebe, putea să aștepte mult și bine.

– Vreau să știu numai cum ai ajuns aici, la Sitto da Veiga, ceru ea întepată.

– Acolo unde hălăduiește da Veiga, halăduiesc și eu, cită el.

Se întinse după șampanie și-și umplu din nou paharul.

– De ce nu-ți iei sticla cu tine cînd pleci? sugeră ea cu o dulceată prefăcută. Poate nu-ți dai seama că am treabă.

– Și eu, crede-mă. E rușinos să-ți pierzi slujba numai după o lună.

Ea-l privi cu gura căscată.

– O lună? șopti, nevenindu-i să creadă. Ești aici de o lună întregă.?

– Cu aproximație, replică el șenin.

Stephanie îl privi tîfnosă. Țsta era norocul ei, să fie manipulată de cel mai îngîmfat dintre bărbați.

– Presupun că asta înseamnă că te descurci pe aici?

– Știu locul ca pe fundul căciunii, zîmbi el leneș. Ca să nu mai vorbesc și de niște locșoare cam inaccesibile.

Fără să-și dea seama ce făcea, ea apucă paharul și-l dădu peste cap.

– De unde să știu că nu te umfli-n pene? îl întrebă, lăsîndu-se pe spate. Poate că n-ai aflat nimic cu adevărat valoros.

– Stephanie, oftă el din greu, te-am mințit vreodată?
– Nu direct. Dar te-ai făcut vinovat uneori de păcatul omisiunii.

– Văd că n-ai nevoie de ajutorul meu. Poate ar fi cazul să plec.

– N-am spus asta, zise ea repede.

– Asta înseamnă că ceri un armistițiu?

– Da, unul neconvenabil, să zicem, spuse ea cu prudență.

Își drese vocea.

– Dacă tot ești expert în zonă, viră ea conversația, ce-ar fi să-mi spui ce se petrece pe aici?

– Altceva decât că se fac roșii mai gustoase și medicamente bune? Întrebă el.

– Mai e și altceva? Am făcut turul complexului și numai asta mi s-a arătat.

– Trebuie să recunoști că e impresionant.

El făcu o pauză.

– Dar dacă vrei să fii cu adevărat impresionată, ar trebui să le vezi șoarecii. Acolo lucrurile devin foaaaarte interesante.

– Șoarecii?

El dădu din cap.

– Și cobaii. Și șobolanii.

Ea se încruntă.

– N-am văzut nici un animal aici, se miră.

– Nu e de mirare. Experimentele pe animale se fac discret și curat.

– Dar de ce atâtea secrete? Și tu, doar n-o să-mi spui că ai venit în pas de vals și ți-au dat imediat o slujbă.

– Pe scurt, chiar asta am făcut. Ai fi uluită dacă ai vedea ce des se schimbă personalul. În afară de cercetătorii științifici, sînt multe posturi unde e nevoie de oameni. Pentru că după ce muncești aici o vreme, găsești locul insuportabil de sufocant.

– Nu mă surprinde. Să stai fără aer curat înseamnă țicneală asigurată. Își lăsă capul pe-o parte, încruntată.

– Ce fel de slujbă ai?

El rânji:

– Sînt... ăăă... specialist fecal.

– Poftim?

– Hrănesc creaturile și rînesc prin cuști. Dacă vrei denumirea oficială, asistent zoolog.

– Tu? se cruci ea. Zoolog? Dar cum ai trecut de verificări? Ți-au controlat referințele, nu-i așa?

El zîmbi.

– Asta-i unul din avantajele faptului de-a avea multe relații.

– A, da, se lămuri ea. Uitasem. Prietenii tăi conduc lumea.

– Nu-i așa? spuse el vesel. Oricum, un frate de cruce de-al meu e zoolog în Maine. Îmi datora mult pe vremuri. Acum s-a revanșat, momentan am indentitatea lui.

– Care e numele lui... al tău, ca să știu cum să-ți spun?

– Charles Conover, îi spuse el. Și ține minte că Charles Conover are acces la laboratoarele strict secrete. Acces limitat, bineînțeles, pentru că sînt întotdeauna însoțit de colonelul Klink, dr. Mengele sau, în absența lor, de șeful meu direct, dr. Shirkant Jhanwar, conducătorul secției zoologice.

Ėa îl privi ciudat:

– Dr. Mengele?

– Știi tu, rumegătoarea preistorică.

Ea chicoti.

– A, dr. Vassiltchikov, vrei să spui.

– Ai observat că accentul ei, adăugă Johnny cu o privire semnificativă, nu e nici pe departe rusesc sau polonez, cum ar sugera numele, ci german curat.

– Hm.

Stephanie nu era sigură dacă era încîntată de cîte știa sau iritată că le aflase înaintea ei. Îl scrută.

– A fost nazistă?

– Nu m-aș îndoi, zîmbi el răutăcios.

Ea îl privi gînditoare.

– Nu cumva animalele sînt ținute în clădirea în formă de cub?

– Chiar în aia, încuviință el. Dincolo de toate pretinsele semnale de avertizare.

– Pretinse! îl fixă ea. Vrei să-mi spui că nu sînt de fapt riscuri biologice și radioactive în spatele ușilor aceloră?

– Biologice da. Dar nu radioactive, clătină el din cap. E numai o tactică de înfricoșare. Semnalele alea țin oamenii la distanță mai bine decît cincizeci de gărzi înarmate pînă-n dinți.

– Înțeleg, zise Stephanie. Presupun că ai aflat și în ce zone fac cercetări pe animale?

– Da.

– Johnny, ești un prinț! Hai, spune! Repede!

Stephanie se aplecă spre el însuflețită. Poate că nu mai trebuia să intre în laboratorul acela, pînă la urmă. El însă clătină din cap implacabil și o amenință cu degetul.

– Împărțim egal, nu uita! Acum e rîndul tău să-mi spui ce ai aflat. Pe urmă continui eu.

Auzind soneria de la ușă, Eva Schenkein își închipui că era domnul acela drăguț, în vîrstă care locuia pe palier cu ea – cum îl chema? – și care trecea pe la ea regulat s-o întrebe dacă are nevoie de ceva.

Nu-și aminti numele lui Sammy Kafka pentru nimic în lume, dar suferind de boala lui Alzheimer în prima fază, nici pe al ei nu și-l amintea.

Soneria se auzi din nou și pisica ei ajunsese deja în fața ușii, miorlăind tare. Mergînd cu pași grijulii, ca de copil, își croi și ea drum pînă la ușă. După ce se opinti cu zăvoarele, reuși s-o deschidă.

– Ce doriți? îl întrebă pe străinul înalt.

– Săru'mîna, doamnă, zise el politicoș, respirînd pe gură. Mă numesc Myles Riley. Pot să vă răpesc puțin timp?

Ea îl scrută cu falca tremurînd.

– Desigur.

El scoase teancul de fotografii trimise de colonelul Valerio.

– Poate puteți indentifica această femeie, zise el, arătându-i prima fotografie.

Ea se uită de aproape la fotografia Stephaniei cu păr lung, negru și buclat și dădu din cap.

– DA. Suki era una din cele mai mari stele ale lui Florenz. Sigur, numele ei nu era Suki, asta era doar un pseudonim. De fapt, se numea Beulah Sites, dar nu suna prea bine, așa că Florenz a pus-o să și-l schimbe.

Myles Riley simți un fior de bucurie.

– Sînteți sigură?

– Sigur că sînt sigură! se supără ea. Am fost prietene în anii '30!

Riley se dezumflă imediat. *E dusă cu sorcova*, gîndi, punînd fotografia la coada teancului.

– Dar pe asta o știți? întrebă el, ca să fie sigur, arătîndu-i o altă poză a Stephaniei, cu părul blond, scurt.

Eva își întinse buzele.

– Sigur că da. E Nina Asch. A fost cineva în anii '40. I-am văzut toate filmele, dădu ea din cap cu emfază.

Riley băgă la loc teancul de fotografii.

– Mulțumesc foarte mult, doamnă. Ați... mi-ați fost de mare folos, minți el.

Cristoase! își dădu Riley ochii peste cap la coadă la lift. *Ce pierdere de timp!*

Sitto da Veiga, Brazilia. New York City

Trecuse o oră. Șampania se terminase și începuseră o sticlă de Pouilly-Fumé. Nici unul nu dădea atenție aromei uscate a băuturii care nu-i putea scoate din deprimare. Multă vreme meditară în tăcere.

Johnny fu primul care vorbi.

– Doamne! exclamă el încet, clătînînd din cap de parcă ar fi vrut să alunge niște nori rău prevestitori. E de groază.

– Este, dădu Stephanie din cap.

Cuvintele afirmău în atmosfera încremenită și artificială a camerei. Aerul filtrat curgea fără zgomot prin grila de pe tavan și instalația de răcire bîzîia încetișor.

– Știi ceva? spuse Johnny rar. Stătea aplecat în față, cu brațele pe coapse și ținînd paharul cu amîndouă mîinile.

– Dacă n-aș fi văzut chiar eu animalele alea, aș zice că nu ești în toate mințile.

Își ridică ochii și o privi. Stephanie zîmbi ironic.

– Îmi pare rău că nu sînt nebună, crede-mă.

El se uită posomorît în pahar.

– Trebuie să mă crezi, Johnny. Lili Schneider e vie și tânără în persoana lui Zarah Böhm.

Fața Stephaniei afișa o expresie dură și acuzatoare. Făcu o pauză și adăugă cu amărăciune.

– S-ar putea să n-am dovezi concrete, dar în realitate știu că din cauza asta a fost asasinat bunicul! A aflat despre asta și a fost redus la tăcere.

Aproape că se aștepta s-o contrazică, dar el încuviință obosit.

– Se leagă, zise el. Au fost omorâți oameni pentru mai puțin. Dar pentru nemurire?

Inspiră adânc și expiră încet.

– La naiba, Stephanie! E cam greu de înghițit!

– Înghite-o, Johnny, spuse ea liniștită. Nu mi-ai spus adineauri de plăcuțele metalice datate legate la gâtul șobolanilor? Sau ți-ai schimbat părerea și crezi că au fost datate greșit – că totul e o eroare sau o parte dintr-o excrocherie în stil mare?

El își ridică paharul și luă o înghițitură serioasă.

– Ce-i cu caballero? întrebă el.

– Caballero, zise ea serioasă, are și un nume. Îl cheamă Eduardo.

– Face parte din istoria asta?

– Nu! se repezi Stephanie. Își puse jos paharul, care se lovi cu zgomot de masă.

– Nu pot să cred!

Apoi suspină și se lăsă pe spate învinsă.

– Cel puțin, spuse slab, sper că nu. În stadiul ăsta, nu mai sînt sigură pe nimic.

– În afară de asta, ne mai rămîne o întrebare. Care-i formula secretă? Genetică? Vreo plantă rară de junglă cu proprietăți uluitoare? Vreun puț mitic scuișind artezian fîntîna longevității?

Ea se încruntă gînditoare.

– Ți-am spus că medicația sosește zilnic într-un container în formă de termos. E împachetată în nitrogen lichid, cred.

– Just. Și ți-am spus că acest container pleacă de aici zilnic, cu precizie de ceasornic.

– Johnny... îl privi Stephanie ciudat. Am dreptate presupunînd că spitalul de aici nu e tocmai aglomerat?

– Ai. Nu prea e folosit decît pentru copiii pe care-i aduc cu avionul.

– Zborurile cu nașa zîină! spuse ea moale.

– Mda. Sosesc o zi da, una nu, ca și cum ar fi programate.

Se holbă la ea și se crispă bănuind ceva îngrozitor.

– Ce dracu! înjură el nefericit. Zi că nu-i așa, Stephanie.

Stephanie simțea aceeași indignare urcînd și în ea, dar luptă împotriva ei. Avea nevoie de mai multe informații pe care să le asimileze și să acționeze apoi pe baza lor. Avea să aibă timp după aceea să se obișnuiască într-un fel cu tot coșmarul.

– Johnny, spuse ea cu o voce gîtuită. Își drese vocea, tuși în pumn.

– De regulă, cîți copii sînt aduși zilnic aici?

– Cel puțin unu, dar de obicei doi sau trei.

Ea oftă adînc.

– Și de regulă, cîți pleacă vii?

– Din cîte-am văzut, au o rată a mortalității de cam... o, nu.

El își frecă fața.

– La dracu, nu.

– Johnny?

Ea simțea un fior de spaimă în inimă și-și impuse să arate și să vorbească de parcă ar fi fost calmă.

– Unul pe zi, șopti el răgușit.

Se priviră fix.

– Mi-e teamă că am găsit ingredientul magic al fîntîinii tinereții, spuse Stephanie mohorîtă. Numai că nu e o fîntînă sau un derivat din vreo plantă rară și exotică.

– Asta explică cel puțin de ce au o cameră plină cu sicrie mici.

– Ce? se ridică ea brusc.

– Lîngă morga spitalului, explică el. E un depozit care arată ca locuința unui antreprenor de pompe funebre. Cînd am nimerit acolo prima oară, mi s-a părut ciudat că erau numai sicrie pentru copii. Nu era nici unul pentru mărimea unui adult.

El închise ochii.

– Cred că doctorița, zise Stephanie liniștit, a aruncat etica în vînt și a depășit stadiul injecțiilor cu celule de ovine și a implanturilor placentare.

– Mda, spuse Johnny supărat, cu un rîs urît. Ce mai salt de la ovine la copii de om! Unde s-a antrenat? La Auschwitz?

Stephanie simți cum i se contractă stomacul. Apucă paharul, bău ce mai rămase și așteptă cu speranța ca vinul să-i anestezieze durerea.

Cum de-am putut fi atît de proastă? gîndi ea. Christoase, totul pare atît de evident. De ce mi-a luat atîta timp ca să înțeleg?

Cu mintea de pe urmă, lucrurile îi apăreau clare ca un cristal.

De exemplu, de ce sprijinea grupul da Veiga fundația TAAC. Unde în altă parte ar mai fi găsit ea atîtea copilași pe care nu-i voia nimeni? Și pe care nimeni nu-i reclama?

În minte i se aprinse imaginea copiilor patetici din avion, cu ochii lor plini de suferință. *Și cînd te gîndești că veneau aici cu atîta speranță! Pentru ei, e ultima șansă. Și cîtă cruzime să-i aduci ca să fie uciși!*

Cine ar fi crezut că secretul longevității e atît de simplu? Nu era nevoie decît de o rezervă inepuizabilă de celule proaspete sau enzime sau organe tinere vii – poate o combinație din toate trei și Ernesto și Zarah n-aveau decît să zacă și să-și asimileze perfuziile zilnice.

Stephanie se întinse după poșetă și-și scoase carnetul de adrese.

– Mai tîrziu trebuie să ajung la un computer, îi spuse ea lui Johnny. Și gîndi: *Trebuie să văd dacă numărul de*

cod al lui Aaron Kleinfelder îmi mai dă acces la dosarele TAAC.

Apoi, ca să nu uite, își scoase permisul de plastic și-l vîrî cu carnetul în buzunarul pantalonului. După aceea, se ridică amețită și o luă spre ușă. Vocea lui Johnny o opri:

– Unde te duci?

Se uită la el.

– Unde crezi? La spital, bineînțeles! Ei? Îl somă. Ce mai aștepți? Hai să mergem.

Se rugă o clipă în tăcere.

– Cu voia Domnului, spuse vibrant, poate ajungem înainte de a sacrifica un alt copil!

Myles Riley stătea la bar pe un taburet. Era la al treilea cocktail Manhattan și se uita la televizorul mare pus în partea cealaltă a barului. Se dădeau știrile de la ora cinci și o brunetă cu expresie sinceră vorbea la microfon. Se forță să audă peste zgomotul vecinilor consumatori.

– Multiplul asasin condamnat, Jed Savitt, spunea reportera, acuzat de a fi omorît douăzeci de femei tinere, urmează să fie executat pe scaunul electric în noaptea asta la zero cinci, timpul standard al emisferei estice. Ultima sentință a fost oprită în ceasul al unsprezecelea de Curtea Supremă. Astăzi, guvernatorul Floridei, Matthew Perrault a refuzat să asculte o pledoarie pentru clemență. În cazul în care o decizie a tribunalului suprem nu oprește din nou execuția, Savitt, în vîrstă de treizeci și cinci de ani, își va sfîrși viața în scaunul supranumit „Bătrînul fante“

În luna mai, în ajunul executării sentinței amîinate a domnului Savitt, regretata Stephanie Merlin de la emisiunea „Jumătate de oră“ a obținut un interviu exclusiv cu criminalul condamnat. Vă prezentăm o parte din interviu...

Ecranul expuse o blondă familiară, cu ochi de topaz luminoși.

– Ei, Jed, spunea ea, mai ai numai o oră pînă la execuție...

Dar Myles Riley nu mai asculta. Uitînd de băutură, sfișie plicul de hîrtie groasă și scoase teancul de fotografii generate pe computer. Cu un ochi la televizor, le răsfoi repede pînă cînd găsi una cu coafura similară cu a femeii de pe ecran.

Ecranul se schimbă din nou și reportera spuse:

– Stephanie Merlin a decedat cîteva zile mai tîrziu, în urma unei explozii a țevilor de gaze dintr-un apartament din Manhattan.

– Să-ți dai foc la valiză! murmură Riley, adunînd fotografiile repede.

Nu putu să rabde să ajungă acasă; își folosi cartela ca să dea un telefon la distanță de la primul telefon pe care-l găsi. Îi tremurau mîinile și abia-și putea stăpîni agitația. I se păru o veșnicie pînă-i răspunse cineva.

– Securitatea, Valerio, se auzi o voce.

Riley răsuflă adînc:

– Colonele, am indentificat femeia. E o reporteră TV considerată moartă. Dar e foarte vie. O cheamă Merlin. *Stephanie Merlin.*

Ilha da Borboleta, Brazilia

După ce vorbi cu Myles Riley, colonelul Valerio se mișcă repede. Cît îi luă să fumeze o țigară, se decise asupra unei strategii de ultim moment, simplă, dar eficientă. *E prea tîrziu ca să mă mai bazez pe Fantomă. Și pe urmă, așa îmi va plăcea mult mai mult. Numai eu sînt cel care o va opri pe Stephanie Merlin, pretinsa Monica Williams.*

Desfășurarea evenimentelor îi gîdila plăcut simțurile de luptător – ca să nu mai vorbim de lipsa lui de scrupule. Disprețuia eșecul.

Am reușit să-l ucid pe Carleton Merlin, făcînd ca totul să pară o sinucidere. Dar făcuse o greșeală bazîndu-se pe Fantomă. Acum își dădea seama de asta. *Explozia din apartamentul Merlin nu s-a ocupat destul de bine de nepoată.*

În adîncul lui, colonelul Valerio era un vînător. Adora să-și încerce agerimea împotriva unei prăzi, să pună capcane și să urmărească vînatul: Indiferent dacă prada era un cerb, un elefant sau un om, momentul uciderii îi provoca cea mai înaltă satisfacție pe care o putea concepe.

Începu inițiind primul pas. Sună la *quinta* și vorbe cu Ernesto.

– Sir, tocmai mi s-a adus la cunoștință că un grup de teroriști de sînga plănuiesc să atace insula, spuse el, știind că asta era cea mai mare spaimă a miliardarului. Vor să vă ia prizonieri și să vă țină ostatic.

– Doamne Dumnezeule! se alarmă Ernesto. Ești sigur?

– Da, domnule. Vă sugerez cu insistență să evacuați locuința împreună cu dr. Vassiltchikov, domnișoara Böhm și mama ei. Voi trimite Jeepuri să vă ia din casă și să vă ducă la *Chrysalis*. Asigurați-vă ca tot personalul să fie deasemenea evacuat.

– Înțeleg. Mulțumesc, colonele.

– Nu vă îngrijorați, domnule. Veți fi în drum spre Sao Paulo cu mult înainte de începerea focului. Voi suna iahtul să-i spun căpitanului să fie gata de ridicarea ancorei.

De pe puntea iahtului, Lili și Ernesto își priveră paradisul insular estompîndu-se în depărtare. Înainte de a intra în cabine, Lili spuse:

– Pare imposibil să nu fii în siguranță acolo. Ilha da Borboleta a fost întotdeauna refugiul nostru!

Ernesto îi luă mîna încurajator.

– Și va fi mereu. Nu te îngrijora. Poate că nu e decît o alarmă falsă. Dar colonelul Valerio a avut dreptate să ne evacueze. Ar fi stupid să ne asumăm orice risc.

După plecarea iahtului și evacuarea personalului, colonelul Valerio iniție pasul doi. Prin emițător, ordonă tuturor oamenilor din dispozitivul de pază să-și părăsească posturile, să încuie cîinii în cuști și să se adune în formație în fața clădirii siguranței. Odată aliniați pe șiruri în fața lui, își inspectă trupele și zise:

– Domnilor, vom efectua un exercițiu de evacuare. Pînă într-o oră, veți fi duși pe continent de elicoptere și veți rămîne acolo pînă la noi ordine.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, o armada de șase elicoptere zburau razant deasupra apei spre insulă. După aterizare, colonelul Valerio supraveghe imbarcarea oamenilor în cinci aparate. Pe al șaselea îl folosi el.

Cele cinci elicoptere se ridicară unul după altul, îndreptându-se spre continent. În curînd, dispărură din vedere. Abia atunci colonelul îi spuse pilotului să decoleze.

– Unde mergem, sir? îl întrebă pilotul.

– Pe aeroportul din Vitoria, spuse colonelul Valerio. Mă așteaptă un avion acolo.

Într-un minut, lăsară insula în urmă. Răsucindu-se pe scaun, colonelul privi înapoi la insula în formă de fluture, verde ca smaraldul.

Ilha da Borboleta era părăsită, o insulă fantomă de pe care toți oamenii fuseseră izgoniți. Pînă și cîinii de pază fuseseră închiși. Numai norii caleidoscopici de fluturi mai erau liberi să zboare.

Colonelul Valerio dădu din cap pentru sine. Va fi un domeniu bun pentru ca ultima vînătoare să dureze. Și în cîteva ore, va avea și prada pe care și-o alesese.

16

Sitto da Veiga, Brazilia. În zbor.

Stephanie deschidea drumul, cu pas rapid, ca un fanatic al jogging-ului: avea pumnii strînși, brațele încordate, bărbia ridicată și pur și simplu zbura prin tunelul de sticlă spre piramida centrală.

– Dumnezeule, Stephanie! șuieră Johnny. Vrei să încetinești odată, ce naiba! Vrei neapărat să atragi atenția? Credeam că urmărești exact efectul opus.

Asta reuși s-o oprească.

– Ai dreptate, spuse și îl așteptă s-o ajungă. Iartă-mă. Nu m-am gândit. Își pipăi instinctiv buzunarul pantalonilor, să se asigure că blocnotesul și cartea de cod erau încă acolo; nu era momentul să le piardă acum.

Ajunseră la piramida centrală, de la care tunelele de sticlă porneau în toate direcțiile. Continuară să meargă pînă îl găsiră pe cel ce ducea la clădirea rectangulară. Ea își privi picioarele.

– Pantofii ăștia, constată, n-au fost făcuți pentru mers pe jos.

– Curaj. Aproape am ajuns.

Cînd ajunseră la clădirea rectangulară, Stephanie realizează că holul uriaș era pe locul doi după piramidă ca spațiu

de desfășurare a altor activități, după orele de serviciu. Își aminti că spitalul ocupa cele patru etaje subterane; cele șase de desupra solului conțineau școala, sala de gimnastică, sala de recreație, centrul de îngrijire, o sală pentru plajă și apartamentele familiilor.

Se luptă să-și stăpânească nervozitatea, încercînd să se miște lejer, fără grabă. Nu era ușor, holul fiind atît de aglomerat. Erau oameni peste tot. Adunați în mici grupuri și bîrfînd. Așezați pe bănci sub copacii în ghivece imense. Privindu-și progeniturile jucîndu-se în parcelele de nisip sau cățărîndu-se pe barele de gimnastică.

Aerul de normalitate al întregii scene o izbi în mod ciudat: ar fi putut fi o clădire, din orice oraș din lume – cu excepția hainelor verzi de spital pe care le purtau pînă și cei mai mici dintre copii.

Simți nenumărate perechi de ochi urmărind-o și își păstră o expresie impenetrabilă încremenită pe față. Dar îngrijorarea o asalta în valuri. Dacă ea și Johnny vor fi opriți în drumul spre spital? Sau unul dintre oamenii de securitate cerea să afle ce aveau de gînd să facă? Sau dacă era recunoscută ca străină și raportată mai sus? Numai Dumnezeu știe cît de mare era simțul de autoprotecție al acestor rezidenți. Inima îi bătea ca un ciocan, iar stomacul i se răsucea dureros. Își impuse să se calmeze. De ce ar fi observat-o cineva din întîmplare? Nu se potrivea cu locul? Nu purta oare uniforma unanim acceptată, pînă și sandalele corespunzătoare? Și nu era oare cu Johnny, una din figurile obișnuite aici în ultima lună?

– Dacă mi-amintesc bine, lifturile sînt în direcția aia, îi spuse lui Johnny, arătînd înainte cu bărbia.

– Știu un drum mai bun, răspuse el. În timp ce mergeau, Johnny se uită liniștit în jur, nu văzu nici o uniformă kaki a gărzilor și o ghidă pe Stephanie spre capătul îndepărtat al uriașului hol, unde se aflau scările de incendiu.

Ea se încruntă, derutată de inscripția de pe ușă, tipărită în mai multe limbi, inclusiv în engleză: IEȘIRE ÎN CAZ DE INCENDIU; ALARMA SE DECLANȘEAZĂ LA DESCHIDERE.

– Nu te îngrijora, o asigură el blînd. Unii membrii din personal folosesc scara asta cînd n-au chef să aștepte la lifțuri. Alarmerile au fost anulate. Se uită încă o dată în jur. Și, în afară de asta, scara nu e totuși atît de solicitată ca lifțurile.

– De vreme ce știi ce faci, murmură Stephanie.

Ușa grea de metal era cea clasică și se deschidea trăgînd de clanță, nu cu o cartelă de securitate. Johnny, mai aruncă o privire peste umăr înainte de a o deschide. Stephanie se strecură prima înăuntru, observînd că rama ușii era tapetată cu bandă adezivă. „Deci de asta nu sună alarma“, gîndi ea. Apoi Johnny o urmă și închise repede ușa.

Stephanie se uită în jur. Erau în scara cenușie a blocului; scările erau de metal negru masiv. Mișcîndu-se cu agilitatea și viteza unui motan vagabond, Johnny coborî scările, vorbind moale, pentru a evita ecoul:

– Pediatria e la etajul patru. Împreună cu ORL-ul, postoperatorul, terapia intensivă, laboratoarele de neurochirurgie, neuroradiologie, cardiologia, anatomia patologică și depozitul de sicrie și – ai să mă crezi? – cu morga.

Stephanie trase aer adînc în piept și se sprijini de zidul cenușiu de ciment. Frica îi răsucea stomacul și, pentru o clipă, simți că orice urmă de energie o părăsește. Nici unul din ei nu vorbi. În tăcerea care urmă, minutarul unui ceas păru că începe să ticăie rar, apoi ea realiză că era bătaia propriei ei inimi.

Își plecă încet capul, pînă ochii ei îi întîlniră pe ai lui.

– Pierdem clipe prețioase, spuse.

– Știu.

Își susținură reciproc privirea. Nici unul nu părea dornic să meargă mai departe.

Cu un oftat, ea se dezlipi de perete și coborî hotărîtă primul rînd de trepte, trecînd pe lîngă Johnny, parcurgînd cu un efort uriaș fiecare treaptă. La etajul patru, se opri și rămase cu privirea ațintită la ușa de metal, gîndind: „Aici e. Numai Dumnezeu știe ce vom găsi“

Făcîndu-și rugăciunea în gînd, încordă umerii și apucă de clanța rece de metal. Johnny era chiar în spatele ei; îi putea simți răsufierea pe ceafă, ridicîndu-i ușor firele de păr.

Încet, cu grijă, crăpă ușa și aruncă o privire înăuntru.

– Vezi pe cineva? șopti Johnny.

– Nu. Clătină din cap, lărgi ușa și mai tare, băgă capul și se uită în amîndouă direcțiile. Drumul e liber, spuse cu imensă ușurare.

– Bine. Să intrăm.

Deschise ușa larg.

– De vreme ce pari să cunoști mai bine locul, îi spuse, intră tu primul.

– Unde vrei să mergi mai întîi?

Stephanie nu ezită:

– Lă pediatrie.

Elicopterul plutea în aer chiar deasupra pistei. Se ridică puțin, își ajustă delicat poziția și apoi ateriză pe tălpici lîngă Learjet-ul așteptînd. Colonelul Valerio își desfăcu centura de siguranță, deschise trapa și se strecură afară din elicopter. Alergă aplecat spre Lear și urcă scările.

– Ai transmis planul de zbor la Sitto da Veiga? îl întrebă pe pilot intrînd în cabina mică, doar de cinci persoane.

– Da, colonele. Avem liber să decolăm imediat.

Scările automate fură ridicate, ușa încuiată și, în timp ce colonelul Valerio, pe unul din scaunele de piele cenușie, își punea centura de siguranță, jetul era deja la capătul pistei de decolare.

Fața colonelului Valerio era lipsită de expresie, deși pe dinăuntru deborda de euforie. Nici el n-ar fi putut aranja lucrurile mai bine: „Stephanie Merlin, e exact acolo unde o vreau. Prinsă în capcană la Sitto da Veiga, singurul loc din lume de unde nu poți fugi”

„Curînd“, gîndi colonelul Valerio, privind pămîntul cum rămîne undeva jos. Curînd, va fi a mea. Și atunci o voi aduce înapoi pe insulă, la vînătoarea mea personală unde ea va face jocul să fie perfect“. Zîmbi subțire, ca pentru sine. „Și apoi... ce obișnuiau să spună împărații romani? A, da. «Jocurile pot să înceapă.»“

Sao Paulo, Brazilia. În zbor. Sitto da Veiga

Eduardo își luă privirea de la priveliștea strălucitoare a orașului Sao Paulo și își roti scaunul înapoi, cu fața la cei șase bărbați așezați de partea cealaltă a masivei mese de conferințe.

– Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, domnilor, spuse el.

Îi privi pe rînd pe fiecare.

– Dacă vi se pare că o preluare forțată a firmei Machado S.A. e o afacere așa de bună, atunci dați-i înainte. Dădu din mîini semnificativ. Preluați-o. Dar regret, domnilor. Grupo da Veiga nu se va implica în nici una din fazele acestei afaceri. Și nici nu voi permite diviziunii noastre bancare să ajute la finanțarea acestui proiect.

Bărbații se priviră unul pe altul, simțindu-se ultragiați și luați în rîs.

– Decizia mea e finală. Eduardo își împinse scaunul în spate, în semn că întîlnirea a luat sfîrșit.

Cînd se întoarse în biroul său, secretara sa, Mirtia, îl privi. Spuse:

– Senhor Machado a sosit acum zece minute. El și cei doi avocați ai lui așteaptă în birou.

Eduardo trecu pe lângă ea, apoi se opri și spuse:

– Încă ceva, Mirtia. Telefonează la Sitto da Veiga. Vreau să vorbesc cu Miss Monica Williams.

– Vă fac legătura imediat.

– De îndată ce o ai pe linie, anunță-mă. Pentru altceva, nu vreau să fiu deranjat.

– Am înțeles, domnule.

Eduardo intră în biroul său.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, domnilor, le spuse celor trei.

– Nici o problemă, replică Jorge Machado, cel mai bătrîn dintre ei. Asta ne-a oferit posibilitatea să ne mai uităm pe contracte încă o dată.

– Sper că ați găsit totul satisfăcător.

Bătrînul se uită la avocații care încuviințară din cap imperceptibil.

Eduardo nu mai pierdu timpul.

– În cazul acesta, permiteți-mi să-mi chem avocații să fie martori la semnătura mea.

Eduardo se așeză, puse picior peste picior cu un aer degajat și purtă o scurtă conversație neutră. Nici fața, nici trupul său nu trădau triumful pe care îl resimțea. Venind la el, consorțiuul îl alertase în legătură cu valoarea reală a lui Machado, iar propriile lui cercetări îl aduseseră la aceleași concluzii. Adunîndu-i pe toți, îi făcuse să execute jumătate din treabă pentru el. Ei, lucrînd pe la spatele lor și scoțîndu-i complet din afacere, nu numai că economisise o avere și cîștigase controlul asupra lui Machado, dar, și mai important, nu avea nici un partener căruia să-i dea socoteală.

Oamenii din consorțiu uitaseră legea cardinală a familiei da Veiga. Ei nu se asociau niciodată cu nimeni.

Nu trecuse nici jumătate de oră cînd Senhor Machado și avocații săi părăsiseră biroul lui Eduardo. Apoi el apăsă pe un buton.

- Mirtia, ai încercat să dai de Miss Williams?
- Da, domnule, se auzi vocea secretarei. Nu este în apartamentul ei și nici nu știe nimeni unde se află acum.
- El se lăsă pe spate.
- În regulă. Mai încercă.
- Da, domnule.

Elegantul Lear argintiu plutea pe deasupra norilor. Colonelul Valerio trăsesse perdelele peste hublourile largi. Prefera întunericul. Îl ajuta să se concentreze asupra Stephaniei Merlin. N-avea nevoie să-și consulte ceasul ca să știe cât mai rămăsese din zbor. Încă o oră.

Durerea din măruntaiele lui era aproape insuportabilă.

Din anumite puncte de vedere, era ca orice alt spital, de oriunde. Chiar mirosea ca orice alt spital, a combinație de alcool și dezinfectanți.

Ceea ce era diferit, însă, era lipsa oamenilor. Camera de așteptare era goală. Un oficiu de surori era părăsit. Nu exista recepționar. Și unde erau doctorii? Pacienții?

Era cu totul misterioasă această liniște, apăsătoare, ca și cum dintr-o dată întreaga lume fusese dată de-o parte. Stephanie stătu cât mai aproape în spatele lui Johnny. Se simțea neajutorată și ieșită din elementul ei, ca Alice, care se strecurase în vizuina iepurelui și se aștepta să găsească lucruri ce depășeau propriul ei control.

Holul părea interminabil de lung, cu uși aliniat pe ambele părți. Inscricțiunile de pe unele dintre ele, pe care în mod normal ar fi trebuit să le găsească încurajatoare, nu păreau decît să amplifice aspectul supraréalist al acestui loc. În trei limbi. *Angiografie. Neuroradiologie.* Tot în trei limbi. La fel și *Anatomie patologică.*

Și tot nu vedeau absolut pe nimeni.

– Pentru ce e construit locul ăsta? vru să știe Stephanie. Pentru fantome?

Johnny nu răspunse.

Dădură un colț și continuară să meargă de-a lungul a încă unui coridor similar. Deși n-ar fi vrut să admită asta nici într-un milion de ani, Stephanie era bucuroasă că îl avea pe Johnny lângă ea ca ghid. Pentru că fără ferestre sau indicatoare sau orice alt obiect de referință aceste holuri cu uși erau un labirint, iar liniștea deconcertantă era suficientă ca să-i încrețească pielea.

– Ce-a fost asta? Ridică iute capul și îl privi pe Johnny.

– Sst. Orice ar fi fost, și Johnny auzise. Se oprise din mers și înălțase capul să asculte.

Apoi, de undeva din față, auziră din nou, un sunet ca al cuiva aflat în mare suferință.

Johnny se grăbea acum, ghidându-se după sunet și ea mergea repede în urma lui, străduindu-se să țină pasul. Și de câte ori ajungeau să creadă că și-au imaginat acel strigăt, el venea din nou.

Dădură un colț și acolo era tăblița în portugheză, franceză și engleză: PEDIATRIE.

– Vine de aici, cred, spuse Johnny.

Nemaiținînd seama de nici un pericol personal, Johnny împinse ușa batantă cu podul palmei și se dădu de-o parte:

– Doamnele întii, spuse.

Stephanie ezită doar o fracțiune de secundă. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui, apoi se grăbi prin fața lui și el o urmă înăuntru.

Privind în jur, Stephanie putu vedea că era o altă mică sală de așteptare. Scaune de plastic erau aliniate lângă perete. Iar pe unul din ele stătea o femeie sobră, cu o mîină la gură, ca să-și înăbușe plînsul. Stephanie o recunoscu imediat. Fusese în avionul nașei zîne. „*Femeia care o însoțea pe Rosa, mica fetiță curajoasă cu păpușa numită Lourdes*”, își aminti ea.

Apoi realizează că femeia privea țintă drept înainte. „*Drept spre noi... nu! Prin noi!*” Stephanie îl privi pe Johnny. „*Nu ne vede?*” întrebă din ochi.

Johnny clipi.

– Uite ce-i, spuse Stephanie, femeii ăsteia i-ar prinde bine compania cuiva. Stai cu ea pînă verific eu camerele astea.

Mai întîi, se duse spre ușa deschisă și privi înăuntru. Văzu un leagăn mare gol, acoperit de cuverturi moi; peste ele zăcea păpușa numită Lourdes.

Acum, ușile închise. Bătu încet la prima dintre ele. Neprimind răspuns, o deschise și se uită înăuntru. Lumina era stinsă, dar își putu da seama că era goală și nefolosită.

Închise la loc ușa și ciocăni în cea din dreapta ei. Auzi un bărbat spunînd:

– A pessoa a porta será o médico, și fu surprinsă cînd ușa se deschise instantaneu. Sim?

Vocea aparținea unei alte figuri familiare din avion. Bărbatul care, împreună cu soția lui, îl însoțeau pe băiețelul de pe targă, cel conectat la o perfuzie.

Răsucindu-și gîtul să vadă în spatele lui, Stephanie prinse privirea îngrijorată a soției, care stătea pe un scaun lîngă pat, ținînd mîna fiului ei de patru ani. Acesta era din nou legat la o perfuzie.

– Scuzați-mă, spuse. Stephanie cu un aer vinovat.

Bărbatul dădu din cap și închise ușa încet.

Ușa următoare ducea la toaletă.

Acum ușa de vizavi. Stephanie bătu.

– *Sim?* chemă o voce de femeie.

Stephanie o deschise parțial și se uită înăuntru. Era sora în uniformă care fusese în avion. Sarcina ei, nou-născutul prematur, subponderal, fusese transferat din incubatorul temporar într-unul permanent.

– *Desculpe me*, murmură Stephanie și se trase înapoi, închizînd ușa.

Apoi încerca a cincea și ultima ușa. Și camera aceasta era goală.

Cînd se întoarse, Johnny o privi întrebător.

– Am găsit copiii, spuse Stephanie. Cel puțin pe doi dintre cei trei. Privi la femeia plînsă și apoi se îndreptă spre ea.

– Senhora? spuse blînd, luîndu-i mîinile. Senhora?

Femeia se smiorcăi, își trase o mîină și se șterse la ochi.

– *Fala inglês?* întrebă Stephanie.

Femeia clătina din cap.

– *Eu nao falo português*, spuse ea. Apoi avu o inspirație subită. Amintindu-și că, dacă nu vorbește portugheza, atunci spaniola ar putea fi cît de cît un substitut, se întoarse spre Johnny.

– Din întîmplare nu vorbești cumva spaniola?

– Ba da, răspunse el. Puțin.

– Atunci dă-i drumul, întreb-o în spaniolă unde e fiica ei.

Femeia se încruntă și Johnny repetă rar întrebarea.

– *Dónde está la pequena?*

– A! aprobă femeia. *Tem havi do discussões em torno a uma nova operação.*

Johnny se încruntă la rîndul său.

– *Operação*, murmură... *operação*. Apoi spuse: Ah! și pocni din degete. *Operaciones* în spaniolă, *operação* în portugheză.

– Ce înseamnă asta? întrebă Stephanie repede.

– Că fata e în sala de operație.

Stephanie simți brusc că i se face rău.

– Johnny... Abia putea rosti cuvintele. Trebuie să mergem la sala de operații. Acum! *Înainte de a fi prea târziu!*

Înainte să apuce el să răspundă, Stephanie și plecase.

* * *

La ora șase, Eduardo apăsă pe buton și o chemă pe Mirtia în biroul lui.

Ușa se deschise fără zgomot și ea apăru.

– Senhor? Avea carnetelul și stiloul în mână.

El o privi și clătină din cap.

– Ai mai încercat s-o găsești pe Miss Williams?
întrebă.

– Da, Senhor. Am lăsat mesaje nenumărate.

– Înțeleg.

Ea stătu acolo, așteptînd.

– Mai e ceva ce pot să fac? întrebă.

– Da. Cheamă garajul și spune-i șoferului să-mi aducă mașina la intrare. Apoi sună pilotul și spune-i ca avionul meu să fie gata de decolare. Zbor înapoi la Rio.

Mirtia încuviință.

– Rezolv imediat.

Zece minute mai tîrziu, Eduardo era în limuzina sa, îndreptîndu-se spre aeroport. Încercă de două ori să dea de Stephanie prin telefonul celular, dar nimeni nu răspunse în camera ei. Iar o oră mai tîrziu, îndreptîndu-se spre nord-est, către Rio, la bordul jetului său, mai încercă de două ori. Tot nici un răspuns.

„*Probabil că are o mie de lucruri de făcut*“, își spuse el, dar nu reuși să se convingă. Începea să fie îngrijorat. „*Toată după-amiaza i-am lăsat mesaje să mă caute. Cu siguranță că a avut ocazia s-o facă*“.

*

*

Operating Room

Salas de operações

Salles d'operation

Se îndreptau repede spre ea și ușile zburau la o parte din calea lor, iar cînd ajunseră la jumătatea drumului...

Tanc!

Niște uși duble, chiar în fața lor, în stînga, se deschiseră cu zgomot.

Stephanie îngheță de groază, incapabilă să mai facă vreo mișcare. Nu mai putu să respire și totul îi amortise în corp. Avea toate circuitele blocate.

Apoi Johnny o prinse de braț și o trase în nișa celei mai apropiate uși. De îndată ce fu sigur că ea se lipise de ușă, el scoase capul și aruncă o privire să vadă ce se întâmplă.

Cu trei uși mai încolo, voci aspre înjurau și rîdeau, în timp ce o masă pe rotile din oțel inoxidabil își făcu apariția dintr-o cameră, scîrțîind pe linoleu. Înainte ca masa să se lovească de peretele opus, doi infirmieri în uniforme verzi se repeziră după ea, o prinseră și o întoarseră spre stînga, aliniind-o paralel cu ușa camerei de operații.

Unul din cei doi îi bombăni ceva celuiilalt, iar acesta răspunse cu o înjurătură în portugheză. Johnny strînse din dinți jenat.

Cel care înjurase se propti cu spatele în ușă și așteptă, privind în ambele direcții ale coridorului.

Se auziră alte uși trîntite și apărură al doilea, trăgînd ceva greu după el. Celălalt îl ajută să ridice capătul obiectului, pe care îl așezară pe masă.

Era un mic sicriu alb.

În timpul acesta, Stephanie se aplecase și ea înainte să vadă ce se întâmplă, iar imaginea sicriului îi făcu tot trupul să se rigidizeze. Cu fiorul acela al morții sigure, știu precis cui îi era destinat acel sicriu și nu putu decît să se roage să nu fie prea tîrziu ca să intervină.

În josul holului, bărbații împingeau masa pe rotile. Se auziră niște zgomote și ei dispărură pe ușile batante ale camerei de operații.

Coridorul se cufundă din nou în tăcere. Stephanie se desprinse de ușă și se întoarse spre Johnny.

„Te rog, Doamne“, se rugă ea. „Fă să ajungem la timp“

Learjetul începu să coboare. Colonelul Valerio auzi schimbarea în zgomotul motoarelor și urechile începură să-i pocnească. Trase perdeaua de pe hublou. Afară se întunecase; noaptea se lăsase brusc, ca întotdeauna la tropice. Pe vîrfurile aripilor licăreau luminile de semna-

lizare și jos, cît vedeai cu ochii, se întindea jungla imensă. Cu excepția cîtorva sate de indieni scăpate ca prin minune, întregul ținut era nelocuit.

Ochii lui cercetară întunericul, departe în față, dar era încă prea curînd. Totuși, știa că nu va mai dura mult și va putea să vadă luminile de la Sitto da Veiga.

Încă o jumătate de oră și va fi acolo.

De data asta, Stephanie deschidea drumul. Lunecînd pe ușa camerei de operații, se dădu deoparte și se lipi de perete, pentru ca silueta să nu-i fie observată în holul luminos din spatele ei. Era îngrozită, tremurînd, ca un sprinter gata de start, cu vîrfurile degetelor zgîriind tapetul alb de pe pereți.

După lumina strălucitoare din hol, penumbra de aici părea ciudată, supranaturală. I se păru că fiecare nerv din trup i se răsuțește, iar inima îi bătea atît de tare, încît nu mai auzea decît zgomotul ei.

Cu simțurile în alertă, se întoarse cu 360° Privi trei pereți cu cîte două uși fiecare, dar nu era nici o urmă a celor doi infirmieri sau a masei pe roțile. Poate au dus-o într-una din cele trei camere de operații? Dar toate geamurile ușilor erau întunecate, cu excepția uneia, de după care pûtu să audă zgomotul surd al unor voci.

Deschise ușa pentru Johnny; după ce el se strecură înăuntru, o închise fără zgomot. În timp ce el se uita în jur, ea șopti:

– Asta arată a fi camera de primire a sălilor de operații.

Traversă în liniște podeaua spre ușa luminată. Lipindu-se de perete, trase aer adînc, nu atît dintr-un sentiment de pericol, cît gîndindu-se la lungul șir de evenimente care o aduseseră de la mii de kilometri aici, în chiar locul acesta, acum.

Încetișor, se aplecă și aruncă o privire prin sticla ușii.

Era, fără îndoială o sală de operații și, sub lumina rece a lămpilor, un chirurg, echipat corespunzător cu mască și mănuși, era aplecat peste masă, ajutat de o singură soră.

Ochii Stephaniei se opriră involuntar asupra pacientului. În mod surprinzător, nici un cîmp nu acoperea trupul fetiței, iar de-a lungul sternului, de la gît la pubis, era o incizie adîncă.

Stephanie simți un val de amețeală și se luptă să rămînă în picioare. „O, Doamne!” gîndi. Grăsimea de sub piele era galbenă, iar mușchii dezveliți, păreau acoperiți cu o membrană lăptoasă, ca de celofan. Prin tăietură se vedeau lucind organele, ca într-o pictură abstractă de roșu și roz și argintiu și albastru.

Stephanie se simți scăldată de o sudoare rece și își mută privirea în altă parte. „O să mi se facă rău”, își spuse, simțind din nou valul acela de amețeală.

Fu fericită cînd Johnny veni lîngă ea.

– Arată destul de normal, îi șopti el în ureche.

– Nu sunt sigură... răspunse Stephanie moale. Apoi îl auzi pe chirurg cerînd în engleză.

– Seringă.

Sora i-o puse în palmă și el o ridică în lumină.

Stephanie se înecă. Era goală, dar părea uluitor de mare. „Ce fac?” se întrebă. „Iau sînge?”

Chirurgul spuse:

– Și acum partea specială.

– Nu vă faceți griji, replică sora, aruncîndu-i o privire oblică pe deasupra măștii. Îi avem pe ceilalți doi de rezervă.

Chirurgul rîse.

– Da, dar nu face frumos să avem nevoie de mai mult de unul pe zi.

Stephaniei nu-i veni să creadă că a auzit corect. „*Asta nu poate să se întîmple*”, gîndi, prinzându-l pe Johnny de mîină instinctiv. „*Sînt nebuni! complet nebuni!*” Se crispă ca și cînd ar fi simțit ea însăși înțepătura seringii din abdomenul deschis al fetiței. Apoi chirurgul dădu drumul pistonului.

Aproape imediat, seringă începu să se umple cu un lichid palid, tulbure.

– Întotdeauna perfect! spuse sora admirativ. Nu știu cum reușiți.

Chirurgul rîse:

– Știi cum e cu experiența. Seringa continua să se umple. Și nu ți-am spus că va fi o donatoare excelentă? Pariez că ceilalți doi n-ar fi avut nici jumătate din enzime. Uite. Încet, trase seringă afară; aproape imediat, traseul ECG se transformă în linie continuă.

Stephanie se aștepta ca sora și chirurgul să treacă imediat la resuscitare, ca o echipă specializată. În loc de asta, sora se întinse și, cu o răsucire de buton, opri monitorul ECG.

– Nu suport zgomotul ăsta, spuse.

Timpul se contractă în această clipă interminabilă, terifiantă. Ochiul Stephaniei se înălțară spre Johnny, căutînd un răspuns, dar el nu putu decît să-i întoarcă aceeași privire neajutorată.

– Flacoane, ceru chirurgul.

Sora aduse un recipient de oțel inoxidabil în care se aflau două flacoane de sticlă.

Iar Stephanie își aminti deodată unde mai văzuse astfel de flacoane. „În ziua aceea pe *Chrysalis*, cînd i-am urmărit pe Lili, Ernesto și dr. Vassiltchikov la spitalul de la bord și cînd doctorița i-a conectat la perfuzii cu flacoane ca astea”

Cu grijă, chirurgul goli în fiecare flacon exact cîte 100 cm³ de lichid. Pe masa de operație, Stephanie văzu că fetița căpătase deja o culoare cenușie-albăstruie. Se gîndi: „*Ce repede viața devine moarte*”

– Procaină.

Sora tăie o fiolă, o trase în seringă și o întinse chirurgului. El goli în fiecare flacon 40 cm³ de procaină.

– Magneziu.

Procentul se repetă.

– Acum zigotul mutant și am terminat pe ziua de azi.

Ea îi întinse o sticlută cu picător și el puse în fiecare flacon cîte o picătură. Apoi sora le sigilă. Spuse:

– Știi, încă mă întreb la ce naiba folosește rahatul ăsta. Pentru mine pare fără sens. Mă depășește.

– Poate că e. Ridică din umeri. Tot ce știu e că, de cînd ne-am pierdut dreptul de practică, e cel mai fericit lucru care ni s-a întîmplat. Cine plătește 500 pe zi pentru douăzeci de minute de muncă și fără nici o întrebare? Fără asigurarea de malpractice care să ne dea bătaie de cap? Și, Isuse, totul e aici gratis! Acum grăbește-te și sterilizează flacoanele astea și împachetează-le ca să le poată ridica. Între timp, eu o închid.

Sora îl privi.

– N-ați uitat nimic?

– Ce anume?

– Dumnezeule! șuieră ea, clipind din ochi. O închideți? Trebuia să suporte o intervenție pe craniu!

– O, da. Chirurgical rîse. În regulă, dă-mi scalpelul. Nu trebuie decît s-o rad în cap, să-i fac o gaură și să o cos parțial cu craniotomul. Două minute, nu mai mult.

Sora duse flacoanele spre una din mesele de oțel de lîngă perete. Acolo erau diverse echipamente, inclusiv sterilizatorul.

Abia atunci Stephanie îl văzu. Chiar acolo, lîngă sterilizator: de acum familiarul container roșu, în formă de termos!

Amintirea cuvintelor lui Eduardo o năpădi ca o emisie electronică: „*Într-o excursie pe Amazon, părinții mei au căpătat o infecție foarte rară și incurabilă...*”

Înainte chiar de a se auzi zgomotul fierăstrăului electric pe cutia craniană, Stephanie se îndepărtă de ușă cu un fior de repulsie. Păși ca oarbă de-a lungul podelei albe, ieși în hol într-o mișcare precipitată, ca alergînd după aer. Se sprijini de peretele rece și își cuprinse toracele cu brațele, clătînîndu-se încet înainte și înapoi.

Dar greutatea demonică a ororilor pe care tocmai le văzuse încă o strivea. „*N-am încercat să-i opresc!*”

Pași grăbiți se apropiară de ea.

– Stephanie? Era Johnny. Steph?

La auzul vocii lui familiare, convulsiile ei încetară. Își ridică fruntea și îl privi în ochi.

– Hei, spuse Johnny blînd, luînd-o în brațe. E-n regulă...

– Nu e! șopti ea. Era conștientă de isteria ei, se simțea îngrozitor de vinovată și de neajutorată și de furioasă.

Zborurile zînei-nașe! O, ce obscen! Obrajii i se înecară de lacrimi și vederea i se încețoșă. Aici nu se salvau vieți – ci se curmau! Și dacă ea știa, cu siguranță că știa și Eduardo! Nu putea fi orb la toate astea... sau putea?

Infecție rară și incurabilă!

Cuvintele lui o ardeau ca o pustulă hidoasă. Cu cîtă ușurință le rostea! Iubitul meu! Își spuse cu o undă de dezgust și dispreț față de sine. *Cum am putut să-l las să mă atingă?*

Un nou val de lacrimi o năpădi. Ar fi vrut să țipe și să țipe, și să nu se mai oprească.

În fiecare zi ucideau – doar pentru a rămîne tineri! Asta era formula doctoriței Vassiltchikov! O mixtură blestemată bazată pe enzime de la donatori copii care întîrziea îmbătrînirea!

– Hei, Steph... spuse Johnny blînd, ștergîndu-i delicat lacrimile. E-n regulă. O să facem ca totul să fie bine...

Îl privi mînioasă. *Cum ar putea face cineva toate astea să fie în regulă?*

Apoi, iute, isteria și autocompătîmirea i se transformă în furie rece, calculată. Va distruge. Va anihila. Va face ca zidurile să se prăbușească peste acești da Veiga, ca cele ale Ierihonului.

Cu aceeași claritate de gheață cu care ajunsese la această decizie, știi că mijloacele îi stăteau la îndemînă. Cele două unelte erau aici, în buzunarul ei.

Încet, vîrî mîna și le scoase.

Cartea de acces din plastic și blocnotesul. *Armele mele de luptă.*

Își șterse lacrimile cu amîndouă mîinile și privi spre Johnny. Fața îi strălucea ca oțelul șlefuit.

– Știi locurile pe aici, spuse cu o voce atît de plată și de lipsită de orice emoție, încît el înghețã pînã la oase. Trebuie să ajung la un computer. Unul legat la rețeaua principală. Unde nimeni să nu mi se uite peste umăr și să-mi pună întrebări.

Inima lui crescù într-o simfonie de ușurare „*Asta-i Steph a mea?*” gîndi. „*Cunosc privirea asta. Redevine ea însăși*”

– Ei bine? întrebă ea rece.

El se încruntă pentru o clipă, apoi pocni din degete și anuntă voios:

– Știu locul!

– Atunci hai să mergem acum, pentru numele Domnului, du-mă acum acolo!

La un kilometru depărtare, Learjetul țîșni din noapte și atinse pista de aterizare că o pasăre rănită.

Sosișe colonelul Valerio.

Sitto da Veiga, Brazilia

– Al cui birou e ăsta? întreba Stephanie uimită. Al lui Dumnezeu?

Stăteau singuri în cea mai înaltă încăpere din întregul complex – vârful piramidei care se ridica sus deasupra lor.

În întuneric, părea un tărîm din altă lume. Luna în al treilea pătrar poleia în argintiu colțurile, muchiile și fațetele mobilierului din aluminiu, iar afară, celelalte clădiri străluceau ca platina, alăturîndu-se fanteziei lunare. Stephanie avu senzația stranie că ar putea atinge stelele sus, prin cerul de sticlă.

Apoi Johnny aprinse luminile și vraja se rupse.

Spațiul enorm, ca o cavernă, era gol, cu excepția a doua piese de mobilă. Una era un birou gigantic de lemn, care arăta de parcă ar fi trebuit să se afle la Versailles, iar cealaltă era scaunul din dreptul biroului, un tron imens de piele albastră.

– Ei, bine? întreabă Stephanie. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce întrebare? spuse Johnny inocent.

– Al cui birou e ăsta? Așteptă un răspuns.

– Al cui crezi? întreabă el brutal.

Ea oftă.

– Al lui Eduardo.

El rânji.

– Dar trebuie să fii de acord că i se potrivește, nu?

Stephanie rîse strîmb. „*Da, așa e!*” gîndi cu un val de furie. „*Ce alt loc ar fi mai potrivit să încep să distrug imperiul ăsta obscen decît biroul lui Eduardo? Merită ce se va întîmpla la fel de mult ca părinții lui.*”

Johnny se întoarse spre ea.

– Încetează să te mai învinovățești, îi spuse blînd. N-am fi putut face nimic acolo jos. O, dacă am fi ajuns puțin mai devreme, poate am fi salvat viața aceea. Dar cum rămîne cu crimele zilnice? Clătină din cap. Tot ce-am realizat ar fi fost să ne săpăm propriile morminte premature.

Ea îl privi țintă. Avea dreptate, firește, dar asta nu-i oferea cine știe ce consolare.

Se apropiară de birou. Ea stătu acolo, încruntîndu-se la el. Nu era nimic acolo, cu excepția unui panou subțire de sticlă ce acoperea întreaga suprafață. Nu era nici măcar un creion, o lampă de birou, o tastatură sau vreun ecran de computer.

Se răsuci spre Johnny:

– Ți-am spus că am nevoie de un computer, ce naiba!

– Ia-o ușor... spuse el. Toată lumea din Sitto știe despre computerul cavalerului. Mereu face paradă de el.

Ea trase aer adînc:

– Îmi pare rău. Închise ochii și își trecu mîna prin păr. Cred că mi-au cedat nervii.

– Își vor reveni pe linia de plutire într-o secundă, spuse el și zîmbi. Privește. Împinse înapoi scaunul, se așeză și pipăi de-a lungul panoului de sticlă. E pe aici pe undeva, murmură. Apoi ceva clipi înăuntrul sticlei și, aproape instantaneu, săgeți de lumină colorată începură să alunece pe suprafață, în toate direcțiile: nord, sud, est, vest.

Și era acolo!

Scoase un țipăt de uimire. Orice ar fi fost ce atinse Johnny, reușise să-l activeze! De necrezut! Întregul panou de sticlă era un imens computer! Ecran multicolor, tastatură televizată, toate facilitățile!

El răsuci scaunul, se ridică și o invită să ia loc.

– E al tău.

Ea mai stătu o clipă cu ochii la toată masa, pînă nu i se mai păru ca o noutate dintr-un parc de distracții, ci ca o unealtă utilă. În final, se așeză dreaptă și își trase scaunul mai aproape. Studie suprafața strălucitoare, încercînd să se lămurească. Mai întii, tastatura. În afară de faptul că era electronică și, în loc de clape, avea imagini colorate ale acestora, părea destul de obișnuită, cu excepția a două butoane de instruire în plus pe prima linie.

Pînă aici e bine. Dar de unde să începi?

Căută cu privirea și apăsă șovăitor un buton pe care scria **ACTIVATE**.

Luminile multicolore dispărură și ecranul se întunecă.

Cu o clipire, litere mai verzi umplură jumătatea de sus a ecranului:

„Oi! Aiô!”

– Dumnezeule, nu! gemu Stephanie. Un computer care vorbește portugheză e ultimul lucru de care am nevoie.

– Hmm. Johnny se aplecă peste umărul ei. Poate ar trebui să încerci să-i răspunzi în engleză? sugeră el.

– Merită o încercare, oftă ea.

Nu prea sigură pe mișcări, își plimbă degetul pe butoanele literelor, pînă tastă: **HELLO**.

Cît ai clipi din ochi, cuvîntul ei dispăru și un răspuns aproape explodă în aceeași culoare verde:

ALEGEȚI ENGLEZA?

01. DA
02. NU
03. ALTA

ALEGEȚI O VARIANTĂ

Ea bătutu: 01.

Ecranul se schimbă:

HELLO.

VOM COMUNICA ÎN ENGLEZĂ.

– Îți vine să crezi? spuse Stephanie, uitându-se în sus spre Johnny. E de neconceput! Apoi:

INTRODUCEȚI-VĂ CODUL PERSONAL DE ACCES.

– Mda. Următorul lucru, mîrii Johnny, va fi să te invite la plimbare.

Stephanie îl ignoră. Își răsfoia blocnotesul în căutarea informației pe care i-o dăduse unchiul Sammy. Acolo era. Codul personal de acces al lui Aaron Kleinfelder. „*Dacă mai e încă valabil*”, gîndi ea.

Tastă: 099/3cd.

Se lăsă pe spate, murmurînd:

– Hai, hai...

Ecranul îi ceru parola și ea tastă COOKIE.

Și aproape instantaneu, ecranul se schimbă din nou:

ALEGEȚI PROGRAMUL DORIT SAU VERIFICAȚI ÎN
MENU

Ochii Stephaniei trecură peste teste.

– Trebuie să existe un mod să trec de chestia asta, bombăni. Era gata să apese butonul MENU cînd îi veni ideea. Bătu repede: TURUL ANUAL DE AJUTORARE A COPIILOR.

– Curînd vom vedea, spuse ea. Și ecranul începu deodată să strălucească năpădit ca de musculițe verzi – arătînd nu mai puțin de 24 de categorii de informații despre TAAC.

– Fantastic, spuse Johnny. Ce e asta? Ramanujan-ul programelor de computer?

Stephanie rămase gînditoare, întrebîndu-se de unde să înceapă. Asta putea continua așa la nesfîrșit, desfășurînd detalii egometrice și spirale fără capăt.

– Să-i acordăm un KISS* Asta ține loc de Keep it Simple, sweetie, spuse ea. Altfel, stăm aici o săptămîină.

– Cu tipul de memorie pe care îl au aici, spuse Johnny, în acest supercomputer, presupun că pot stoca miliarde – poate chiar trilioane – de informații.

– Încetează să mă mai descurajezi. Acum. Hai să aruncăm o privire la Consiliul Director, vrei? Stephanie tastă: 01.

– Hopa, spuse Johnny moale și fluieră. Vorbind de șefii cu greutate...

– Și observi, accentuă Stephanie, ce frumușel e amestecat Ernesto în mijlocul acestor nume. Cu siguranță că ar fi putut fi director general, dar se dovedește că se menține în umbră.

– E posibil, spuse Johnny încet, să devii chiar mai cinică decît obișnuiași să fii?

– Foarte posibil, replică ea arțăgos și se îmbufnă nerăbdătoare. Chestia asta ar putea dura ore în șir. E timpul să terminăm cu rahatul. Scuză, te rog, franceza mea.

– Și cum o să facem asta?

– Simplu. Aaron Kleinfelder căuta un copil dintr-un orfelinat care a dispărut pur și simplu fără urmă. Probabil, adăugă cu voce sumbră, a fost adusă aici de unul din afurisitele de zboruri ale zînei-nașe. Oricum înapoi la meniu.

– Grozav, spuse Johnny aplecîndu-se peste umărul ei. Acum am ajuns înapoi de unde pleasem.

– Nu chiar. Următoarea încercare va fi orfelinatele TAAC. Cercetă lista și tastă 12 pentru orfelinele. După

* Kiss = sărut. Joc de cuvinte: Keep it simple, sweetie= Păstrează lucrurile cît mai simplu, drăguț.

mai multe manipulări, reuși să pătrundă la Orfelinatul TAAC din Washington, DC.

Se uită gînditoare la ecran.

– Nu ți se pare ciudat, spuse Johnny, că Grupo da Veiga e legat direct la rețeaua computer a TAAC?

– N-aș fi surprinsă să aflu că Ernesto și dr. Vassiltchikov au fost chiar inițiatorii TAAC-ului.

– Ca să-și furnizeze un șir nesfîrșit de victime, vrei să zici?

– Exact, aprobă ea.

– Dar una pe zi din... cînd ai spus că a fost fondat?

– 1954.

– Asta înseamnă... cîți ani? Adică... se încruntă, calculînd în minte.

– Peste 14.600 de morți, spuse Stephanie.

– Isuse!

– Poți s-o mai spui o dată. Fixă ecranul și se încruntă.

– Care-i problema?

– Nu cred că îmi amintesc numele fiicei Vinettei Jones.

– Atunci încearcă „Părinții orfanilor TAAC. Persoane“

– Se pare că asta trebuie să fac. Tastă 1010. În final, după mai multe operații, bătă numele Vinettei Jones.

Răspunsul clipi: INTRODUCEȚI NUMĂRUL FIȘEI TAAC-ORF TS 10 NA CD 74830009944001.

Încet, Stephanie bătă exact numărul de pe ecran. Fu o pauză, apoi monitorul începu să sclipească:

ACCESUL INTERZIS. INTRODUCEȚI NUMĂRUL OPUS.

Sosirea neanunțată a colonelului Valerio la Secția de securitate a Sitto da Veiga îi ridică în picioare pe toți oamenii lui. Trecînd prin fața unui birou, el spuse:

– Sună imediat în apartamentul Monicăi Williams, dar nu te identifica. Dacă răspunde, cere-ți scuze că ai greșit numărul și închide.

– Sir! Ofițerul de serviciu apucă repede receptorul.

Trecînd la alt birou, colonelul ordonă:

– Vreau ca tot Sitto da Veiga să fie pus în alertă generală, în liniște. Nimeni n-are voie să părăsească zona. Nimeni.

– Sir, da, sir! Lătră omul de la birou.

Colonelul Valerio îi ignoră pe ceilalți și se îndreaptă direct spre harta din fibre optice a Sitto da Veiga și stătu acolo, cu mâinile la spate, studiind planul geometric al tuturor clădirilor.

După un minut, ofițerul cu telefonul îl chemă:

– Colonele! Am sunat de opt ori, sir. Nu răspunde nimeni.

– Colonelul Valerio se întoarce spre omul de la cel mai apropiat birou:

– Sir!

Vocea colonelului era egală.

– Cheamă pe computerul tău numărul de acces al Monicăi Williams.

– Da, sir! Omul tastă repede ceva.

Colonelul se întoarce din nou spre harta din fibre optice. Piramidă, pătrat, dreptunghi, sferă. În care din ele era ea? „*Știu că ești pe aici, pe undeva, Miss Merlin*“ se gîndi el. „*N-ai cum să scapi din plasa mea electronică*“

– Colonele, sir! Am chemat numărul ei de acces!

Colonelul își păstră privirea pe hartă, feliicitîndu-se în gînd pentru spiritul său de prevedere. Fără știința nimănui, cu excepția cîtorva șefi din serviciul său, fiecare carte de plastic de acces – inclusiv a lui Ernesto, a lui Eduardo, a lui Zarah și a dr. Vassiltchikov – avea un microtransmițător în banda magnetică.

– Deschide modul de acces vizual și activează transmițătorul ei, ordonă colonelul Valerio.

– Sir! Omul de la computer mai apăsă cîteva taste. Aproape imediat un punct verde clipi în chiar centrul piramidei.

Colonelul Valerio simți tensiunea și excitarea victoriei iminente.

– Mărește imaginea și dă-mi o vedere tridimensională a piramidei.

Alte butoane fură apăsatate și, în timp ce colonelul Valerio privea, fu ca și cum lentilele unei camere de luat vederi se activează. Cu viteză incredibilă și deplină eleganță, întreaga hartă se înclină la 45° iar clădirile luă formă tridimensionale, apoi tot ce înconjura piramida dispăru și aceasta rămase singura clădire de pe plan. O imagine detaliată perfect, cu scări, etaje, lifturi.

Și acolo era ea. În biroul lui Eduardo da Veiga.

Acum rămînea o singură întrebare: era singură?

– Activează imediat transmitătoarele tuturor membrilor personalului, ordonă colonelul.

Piramida aproape goală clipi cu lumini roșii – oameni de serviciu, sau alții care lucrau tîrziu. Și, la etajul de sus, lîngă punctul verde, clipi un singur punct roșu.

Colonelul Valerio zîmbi.

– A, ce interesant! spuse, întorcîndu-se. Mai e cineva cu ea.

– Numărul opus? spuse Johnny moale. Ce dracul e numărul opus ăsta?

Stephanie respiră adînc.

– E un fel de cod, spuse ea.

– A... ah.

– Și, spuse ea încet, cred că s-ar putea să mi se fi spus ce este.

El se holbă la ea.

– Nu pari prea sigură.

Ea își dădu părul pe spate cu amîndouă mîinile.

– Nu sînt sigură dacă-mi amintesc sau nu.

El continuă s-o privească.

– Vrei să spui că cineva ți-a spus o parolă și tu ai uitat-o?

– În momentul acela, se revoltă ea, nu știam că e o parolă.

– Îmi pare rău. Hai... nu te înfură pe mine. Ridică amîndouă mîinile împăciuitoare.

– Nu mă înfură pe tine. Lasă-mă să mă gîndesc un moment.

Stephanie închise ochii și se întoarse în timp la weekendul de pe Ilha de Borboleta. E posibil să fi fost numai weekendul trecut? Părea să fi trecut atîta timp de atunci... Luni. Ani. O viață întreagă.

„Zaza și cu mine eram singure în Sala de Hércules și beam ceai. Era după ce înotasem cu Eduardo și făcusem dragoste în cabină”.

Amintirea o lovi ca o durere amenințînd să-i aducă lacrimi în ochi. Se întoarse repede la imagini din memorie.

„Înapoi la Sala de Hércules. Ceaiul, cu mult înainte de furtună. Zaza îmbrăcată în levănțica Reginei Mame și cu perle enorme. Mi-amintesc că le-am admirat. Erau perle naturale de 16 mm. Patru... nu, cinci șiruri!”

Imaginea îi reveni atît de clară, încît Stephanie aproape simți mirosul bătrînei, de pudră demodată și ape dulci de toaletă.

„Joana a adus ceaiul. Un serviciu vechi de argint.

De ce nu pui niște muzică frumoasă? Zaza a spus asta. Aparatul stereo e acolo.

Mi-amintesc că m-am ridicat. Dar ce am ales? Ce am pus?”

Stătu acolo, frămîntîndu-și creionul. În final, oftă, deschise ochii și se lăsă pe spate în scaunul imens.

– Nu pot să-mi amintesc!

Colonelul Valerio pășea încet înainte și înapoi prin fața piramidei de pe hartă. Era surprinzător de calm. Coloana îi era țepăn de dreaptă și era adînc cufundat în gînduri. Cei douăzeci de bărbați din cameră îi așteptau ordinele. Într-un final, colonelul se întoarse spre ei.

– Tu, tu, tu, tu și tu.

Cei șase bărbați nominalizați făcură un pas înainte și așteptară cu atenție.

– Voi veți fi avangarda. Voi vă veți duce la etajul de sub vârful piramidei și veți supraveghea aria respectivă. Veți sigila toate ieșirile. Dacă e personal de serviciu acolo, îi veți îndepărta din zonă în liniște. Nu veți atrage sub nici o formă atenția asupra voastră.

– Sir, da, sir! răspunseră în cor.

– Bine. Numai când vă voi ordona, veți urca și-i veți lua prizonieri. Veți fi înarmați, dar nu veți trage.

Colonelul Valerio alege un bărbat înalt, cu o cicatrice pe față, dintre ei.

– Tu, Queiroz.

Bărbatul cu cicatricea își umflă pieptul mândru și făcu un pas înainte.

– Sir!

– Tu ești șeful. Acum, executarea!

Colonelul Valerio rămase pe loc și îi privi cum ieșiră din cameră. „Plasa se strânge”, gândi cu satisfacție. „Acum partea dură. Să așteptăm să vedem cu precizie ce au reușit să afle Miss Merlin și partenerul ei.”

– Notițele alea au dreptate, izbucni Stephanie cu frustrare. Mintea e un lucru care nu trebuie irosit. Of, de ce n-am fost mai atentă, la naiba! Ea mi-a oferit întregul răspuns – și ce-am făcut eu? L-am lăsat să-mi intre pe-o ureche și să iasă pe cealaltă! Privi disperată spre Johnny. Fugărește-mi memoria, iubitu! Te rog, te rog! se rugă ea. Discută cu mine despre cei patru mari B ai muzicii clasice.

– Cei patru mari B? Asta-i un grup despre care ar fi trebuit să știu?

– Vreau să spun Beethoven, Bach, Brahms și Boccherini, scândă ea nerăbdătoare.

– Ei, rahat, Steph! Știi doar că educația mea muzicală s-a oprit la Derek și Dominoes!

– Gîndește-te la Brahms!

– Bine, Brahms. Un tip cu barbă mare.

– Așa e. Acum, dacă ai putea să îmi înșiri ce-a compus, poate îmi sună undeva un clopoțel.

– Ei bine... lasă-mă să mă gândesc. O grămadă de simfonii sforăitoare și ceva numit „Schicksalslied” Cîntecul Destinului. Dar bucata mea favorită de Brahms...

– Mai spune asta o dată... șopti Stephanie.

– Am spus, bucata mea favorită de Brahms...

Și cînd spuse asta, ceva începu să se miște în adîncurile minții Stephaniei.

Degetele uscate, noduroase ale Zazei apucîndu-i mîna...

Bătrîna o trăgea aproape, atît de aproape încît Stephanie îi simți răsufierea în față. Acum aproape că îi auzea din nou vocea, foarte încet, ca a unei profesoare accentuînd o temă de casă. Își aminti degetele zbîrcite strîngîndu-i mîna atît de tare, încît îi venea să țipe.

„Bucata mea favorită de Brahms este Opus 60, Mi-minor, Quartetul nr. 3”

Agitată, Stephanie își îndreaptă spatele:

– E Opus 60 în Mi-minor, Quartetul 3, repetă repede, să nu uite. Asta e, Johnny. ASTA E! Acum să vedem ce are computerul de spus despre asta!

Și, scoțînd un strigăt de bucurie, se apropie cu scaunul de birou și își lăsă degetele să tasteze.

19

Sitto da Veiga, Brazilia

Colonelul Valerio stătea tolănit pe scaunul rotativ, în fața monitorului stins de la biroul său. Era un ecran de dimensiuni clasice, dar puțin îi păsa. De fapt, ordinarul acestuia îi servea exact scopurile. Nu părea capabil să facă prea multe, doar să scrie cea mai simplă scrisoare sau să efectueze grafice, dar în asta stătea toată frumusețea. Nimeni nu observa monitorul acesta, ce părea doar o anodină piesă de mobilier.

Cînd colonelul Valerio îi explicase dorințele sale geniului în computere pe care îl adusese, fusese plăcut surprins:

– Ceea ce dorești de fapt sînt două lucruri. Mai întîi, un virus încorporat, care mănîncă pur și simplu programul, dacă, să spunem, unul din cei trei sau patru oameni-cheie nu intră zilnic în program.

– Ce vrei, de fapt, să spui prin „mănîncă programul“?

– Vreau să spun că realmente se autodistruge, pînă nu mai rămîne nimic din el. Tocmai ce-ți spuneam. Dacă cel puțin unul dintre cei trei sau patru oameni-cheie nu intră

În program 24 de ore, întreaga memorie este atacată de virus și, în zece ore – bang! Fiecare byt de informație înghițit.

– Cu alte cuvinte, întrebare colonelul Valerio, va fi irecuperabil?

– Pentru ca orice lucru să fie recuperabil, trebuie ca acesta să existe mai întâi. Și de îndată ce acest virus începe să acționeze automat – bam! Nu mai e nici o dovadă că a existat ceva acolo!

Colonelul Valerio zîmbise.

– Și garantezi că dacă programul dispare, nimeni nu va mai putea vreodată să-l recupereze?

– La naiba, colonele, nici măcar eu n-aș mai putea face asta... iar eu pot să fac aproape orice cu mașinile astea, după cum știi...

– Mă încred în cuvîntul tău.

– Acum, în legătură cu al doilea lucru pe care mi l-ai cerut, continuase individul. Este ceea ce noi numim o „fereastră” sau o „trapă” E o comandă care îți permite accesul în program în timp ce treci prin toate programele de verificare a securității. Mă urmărești?

– Voi putea să urmăresc pe monitorul meu ce fac alții pe ale lor?

– Hei, vorbești cu un expert, omule! Bineînțeles că vei putea face asta, dacă proiectăm asta. E simplu. N-ai nevoie decît de un cod secret propriu și, de vreme ce vom instala trapa e a ta, s-o folosești cum vrei.

Acum colonelul Valerio se aplecă în față și, apropiindu-se de tastatură, bătut coșul de comandă al trapei. Alesese una potrivită: Ochi de Vultur Unu.

Își folosi degetele să aleagă tastele: SEARCH DAT LIMIT-EXEC ONE.

Exec One era computerul numero uno din piramidă. Așteptă, apoi monitorul clipi – bingo! Era legat la termi-

nalul Stephaniei din biroul lui Eduardo. Vedea exact ce vedea și ea pe ecranul ei, acel mesaj strălucitor. ACCESUL INTERZIS. INTRODUCEȚI NUMĂRUL OPUS.

Se lăsă pe spate și își puse picioarele pe birou, mâinile sub ceafă și privi. În curînd va ști ce urmărea ea.

Stephanie era rece, controlată. Devenea din ce în ce mai încrezătoare. Nu mai simțea nici o nervozitate și respira cu ușurință.

„Mulțumită unei informații achiziționate într-un mod mai special”, se gîndi, binecuvîntînd-o pe Zaza.

– Vrei un număr opus? murmură ea. Ei bine, încercă-l pe ăsta, big boy. Cu un zîmbet, bătut: 60. După o pauză, ecranul ripostă: INTRODUCEȚI NUMĂRUL CHEIE. Stephanie tastă: MI MINOR.

Urmă o nouă pauză scurtă, apoi: INTRODUCEȚI NUMĂRUL QUARTETULUI.

– Trei, îi reaminti Johnny. Numărul quartetului e 3.

Răspunsul fu imediat: NUMĂRUL OPUS CONFIRMAT CONTINUAȚI.

– Să fiu al naibii! urlă Johnny. Ai reușit! Uraa!

– E puțin cam devreme să sărbătorim, îl avertiză ea.

– Nu, spuse el. Iubita mea știe ce face.

– În cazul ăsta, iubita ta s-a angajat. Uită-te. Și, pronunțînd cu glas tare silabele, Stephanie tastă: JONES, VINETTE.

Fu o pauză lungă, apoi: CĂUTARE PARAMETRI FILA ÎNGERI.

– Johnny? Îi aruncă o privire ciudată.

– Ce s-a întîmplat, scumpo? Se grăbi spre birou și se așeză pe brațul scaunului ei.

Ea îi arătă cuvîntul ÎNGERI cu un deget tremurător.

– Asta... spuse răgușit, cutremurîndu-se. Cum. cum îndrăznesc? Doamne, ce aroganță! Ce blasfemie!

El își umflă obraji și dădu drumul aerului încet. Apoi îi prinse mîna și o strînse între mîinile sale. Carnea ei era rece. Îi sărută încet degetele.

– Nu te lăsa copleșită, spuse blînd.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Cum aș putea să nu mă las? Să-și ridice victimele la rang de sanctitate pseudoreligioasă și să le păstreze înregistrate pe fișe! Mi se face rău! Asta-i nebunie!

El nu răspunse, dar continuă să-i țină mîna, arătîndu-i astfel că-i împărtășește sentimentele.

– Știi ceva? spuse ea încet. Dacă aș fi știut de la început ce aveam să descopăr... Îl privi țintă cu ochii mari plini de confuzie și se cutremură toată. Nu știu, zău, dacă aș fi mers mai departe.

– Rahat. El clătină din cap neîncrezător. Te cunosc eu. Ai fi fost încă și mai dornică să vînezi toată povestea.

Un zîmbet silit își făcu loc pe fața ei.

– Ce bine mă cunoști, Johnny. Crezi că din cauza asta sîntem noi doi mereu la cuțite? Fiindcă fiecare știe prea multe despre celălalt?

El înălță din sprîncene.

– Hei, ăsta a fost felul tău original de a-mi spune că mă iubești?

– O, Johnny! Încercă să-l împingă deoparte.

Dar el reușise s-o facă să zîmbească din nou și ea îi trimise un sărut din vîrfurile buzelor și dintr-o dată lumea fu din nou în regulă pentru el.

După o clipă, realizară amîndoi că pe ecran scria: **PERSOANE DECEDATE DIN ORFELINATELE TAAC.**

– La naiba! Știi să distragi atenția unei femei! Stephanie își trase repede mîna dintr-ale lui și ceru computerului mai multă informație.

Și, aproape instantaneu, o undă luminoasă de verde pal sclipi în litere cu o viteză imposibilă. Cînd mișcarea îngheță în sfîrșit, era la trei sferturi din coloana cu „J”:

**PERSOANE DECEDATE DIN ORFELINATELE TAAC,
ÎNREGISTRATE ÎN ORDINEA ALFABETICĂ A NUMELUI
PĂRINȚILOR**

PĂRINTE	DESCENDENT	DATA DECESULUI	CAUZA
JONES, Denisse Marla	Alvin	1/09/54	H ₃
JONES, Denyce	Raymond	5/13/70	R ₁
JONES, Vinette	Jowanda	8/23/90	A ₀
JONES, Wilma	Ida	10/03/70	B ₃
JONG, Lee	Helen	3/14/68	S ₁

Johnny se ridică de pe brațul scaunului și se aplecă peste birou. Trecîndu-și degetul peste coloana Cauze, spuse:

- Ce naiba înseamnă toate codurile astea?
- De ce n-am întreba computerul? sugeră Stephanie și tastă întrebarea potrivită. Ecranul se rearanjă:

ABREVIERI PENTRU CAUZA MORȚII

- A0: REACȚIE ALERGICĂ
 - A1: ANEVRIISM
 - B1: INFECȚIE BACTERIANĂ
 - B2: TROMBOZĂ
 - B3: BOTULISM
 - B4: TUMOARE CRANIANĂ
 - C1: CANDIDOZĂ
 - C2: CARCINOM
- (continuare)

- Hm, spuse Stephanie gînditoare. Cauza oficială a morții Jowandei este A0. Reacție alergică. Îl privi pe Johnny. Nu că așa crede asta vreo clipă.

- Nici eu. El se încruntă. Deci ce mai facem de aici încolo?

– Ei bine, ce-ar fi să aruncăm o privire la lista cronologică a persoanelor decedate din orfelinatele TAAC. Ca, de pildă, perioada în care a murit Jowanda?

Apăsă butonul CLEAR, apoi tastă mai multe comenzi.

În final, se derulară din nou cu repeziciune niște litere. Apoi se opriră brusc:

PERSOANE DECEDATE DIN ORFELINATELE TAAC, ÎN ORDINE CRONOLOGICĂ, DUPĂ DATA MORȚII

DATA MORȚII	PERSOANA DIN ORF. TAAC	VÎRSTA	CAUZA
8/20/90	Balas, Mihaela	2,4	D ₂
8/21/90	Koen, Nelly	1,8	D ₂
8/22/90	Ponomareva, Faina	3,1	L ₁
8/23/90	Jones, Jowanda	0,7	A ₀
8/24/90	Rica, Ulrike	0,9	D ₂

(continuare)

– Vezi ce văd și eu, întrebă Johnny parcurgînd cu privirea coloana de date.

– Ar fi greu să nu observ, încuviință Stephanie. Unul pe zi.

– Mda. Îi folosesc ca pe vitamine, replică Johnny.

– Dar, mai e ceva. Numele astea. Copiii sînt din întreaga lume.

– Da și așa zice că asta e una din frumusețile acestei farse. Corectează-mă dacă greșesc, draga mea, dar nu-î așa că TAAC-ul sponsorizează sate și are orfelinate sau clinici de sănătate în 60 sau 70 de țări?

– Peste tot din Angola în Zimbabwe, da.

– Deci, nu vezi? Din moment ce nu mor prea mulți copii dintr-un singur loc în același timp, cine ar putea bănuî ceva?

– Noi, răspunse ea solemn.

– Așa e, fu el de acord, dar noi am dat din îndeplinire peste toată povestea.

Ea se încruntă gânditoare.

– Dacă vrem să terminăm operațiunea asta pentru totdeauna, vom avea nevoie de dovezi serioase. Pentru o clipă, ea bătu cu degetele pe ecran. Johnny... spuse încet.

– Ce e?

– Nu văd nici o imprimantă pe aici. Crezi că e destul de sofisticat computerul ăsta să ne spună cum să tipărim toate astea?

– De ce nu-l întrebi?

Stephanie își plasă mâinile deasupra tastaturii și bătu:
CUM POT IMPRIMA TRANZACȚIILE NOASTRE?

Fu un clic, ecranul se înnegri, apoi răspunsul veni încet ca și când ar fi fost tipărit laborios:

BUNĂ ÎNCERCARE, DAR NU POȚI, MISS MERLIN.
TU ȘI PRIETENUL TĂU SÎNTEȚI COMPLET
ÎNCONJURAȚI. N-AVEȚI NICI O SCĂPARE. VĂ
SFĂTUIESC SĂ NU ÎNCERCAȚI NICI UN TRUC ȘI SĂ
NU FACEȚI NICI O MIȘCARE ÎN PLUS.

Stephanie simți că i se ridică părul de pe ceafă. Foarte încet, se întoarse și privi la dreapta, spre scările în spirală.

Își ținu respirația. Șase gărzi înarmate cu puști automate îi ținteau pe ea și pe Johnny.

Rio de Janeiro, Brazilia. Sitto da Veiga. Ilha da Borboleta.

În seara aceea, primul lucru pe care-l făcu Eduardo cînd se întoarse acasă de la Sao Paulo fu să dea din nou telefon la Sitto da Veiga. Numărul Monicăi sună și sună. În final, îl rugă pe operator să verifice dacă era vreo defecțiune pe linie. Nu era.

După ce închise, își lărgi cravata la gît, își turnă o porție generoasă de coniac Napoleon și ieși pe terasa ce dădea spre piscina sa acoperită.

Își sorbi coniacul, apoi intră și își mai turnă o jumătate de pahar. „*E absorbită de muncă*“, raționă el și se întoarse afară. „*Sau poate descoperă toate noutățile în acea Disneyworld de minuni ale tehnologiei*“ Din mai multe puncte de vedere, Sitto da Veiga era ca un sofisticat parc de distracții pentru cei ce se aflau acolo prima dată.

Apoi rîse încet în sine. „*De ce sînt îngrijorat, de fapt? Dacă e cineva pe lumea asta care-și poate purta singur de grijă, aceea e Monica Williams*“

„*O să încerc din nou s-o sun mîine dimineață*“, decise el. „*Dacă n-o prînd nici atunci, zbor direct acolo și îi fac o vizită-surpriză*“

Luînd această hotărîre, se duse la culcare, reconfortat de gîndul că nimic rău nu i se poate întîmpla iubitei lui.

Înainte de a părăsi Sitto da Veiga, colonelul Valerio trimise un om în apartamentele Stephaniei și al lui Johnny să le aducă haine potrivite pentru călătorie. Acesta se întoarse cu pantaloni și un pulover închis la culoare și teniși pentru Stephanie, blugi și o bluză vătuită și pantofi sport pentru Johnny.

„*Cel puțin putem să ne dezbrăcăm de afurisitele astea de uniforme*”, se gîndi Stephanie, dezbrăcîndu-se sub privirea lacomă a unui gardian.

Zece minute mai tîrziu, cu mîinile la spate, prinse în cătușe, Stephanie Merlin și Johnny Stone erau în autobuzul ce se îndrepta spre pista de decolare.

Cinci pasageri se îmbarcă pe Learjet pentru zborul de întoarcere la Victoria. Stephanie și Johnny, colonelul Valerio și doi dintre oamenii săi.

Stephanie și Johnny fură așezați separat. Nici unuia nu i se permise să vorbească, dar Stephaniei îi fu greu să-și țină gura:

– Eduardo o să te facă să plătești pentru asta! se răsti ea, aruncînd o privire otrăvită în direcția colonelului Valerio.

– N-aș fi așa de sigur, îi răspunse acesta cu un zîmbet senin.

Două ore mai tîrziu, jetul ateriză la Victoria, iar cei cinci părăsiră avionul pentru a se îmbarca pe un elicopter în așteptare.

Acest zbor spre Ilha da Borboleta fu cu totul diferit de cel de săptămîna trecută, cînd Stephanie fusese cu Eduardo. Atunci, venise pe insulă ca oaspete binevenit. Acum, se întorcea ca prizonieră a colonelului Valerio. Elicopterul alegea chiar un alt loc de aterizare – pista din complexul de securitate la capătul îndepărtat al insulei, la distanță mare de quinta.

Stephanie, Johnny și colonelul Valerio fură singurii care coborîră. Cele două gărzi rămăseră la bord și, la un semn al colonelului, elicopterul decolă, se profilă o clipă în lumina lunii, apoi dispăru în noapte.

După plecarea sa, se lăsă o liniște nepămînteană. Cu excepția țîriitului insectelor și zgomotului îndepărtat al valurilor, insula părea ciudat de tăcută și dezolantă.

– Vreau să-i vorbesc lui Eduardo, spuse Stephanie cu încăpățînire.

– Atunci ar fi bine să strigi din fundul plămînilor, o sfătui ironic colonelul Valerio. Întreaga insulă a fost evacuată și toate liniile de comunicație au fost întrerupte. Noi trei sîntem absolut singuri aici.

Înainte ca ea să apuce să-și manifeste uimirea, colonelul o luă de un braț, la fel și pe Johnny și îi împinse spre întunecata clădire a securității.

– În noaptea asta vă pun în celule separate, le spuse colonelul. Și, dacă aș fi în locul vostru, aș profita să dorm ca lumea. O să aveți nevoie de toate forțele mîine.

Johnny îi refuză plăcerea de a-l întreba de ce și, de data asta, chiar și Stephanie tăcu. Ceva îi spunea că va afla destul de curînd

Cînd colonelul Valerio ajutase la proiectarea complexului de securitate, el anticipase toate posibilitățile, pînă la necesitatea potențială a unei închisori. Consecutiv, două celule ermetice fuseseră construite în subsolul igrasios și plin de gîndaci al barăcilor, la capetele opuse ale clădirii. Prizonierii nu puteau comunica nici chiar strigînd.

Acum, colonelul îi împingea din spate pe Stephanie și pe Johnny, în josul unui șir îngust de scări, spre prima celulă. Îi desfăcu lui Johnny cătușele și îl băgă înăuntru, încuind ușa.

Johnny se aruncă asupra ușii într-un ultim efort disperat, dar era prea tîrziu. Lacătul se închisese. Cu un urlat de furie, el încercă să-și prindă agresorul prin gratii, dar nu-l putu ajunge pe colonelul Valerio, care rîdea

moale. Ignorînd țipetele lui Johnny, el o împinse pe Stephanie de-a lungul unui coridor subteran umed și întunecos spre capătul opus al clădirii.

În timp ce-i desfăcea cătușele, ea îl surprinse spunîndu-i:

– Nu-i nevoie să împingi și să lovești, să știi. Și intră în celulă cu demnitatea unei regine.

Ușa cu zăbrele pocni în urma ei.

– Nu lăsa șerpilor și păianjenilor să te muște, o avertiză el cinic și abia atunci văzu Stephanie lucirea dementă din ochii lui. „De ce n-am observat-o mai devreme?” se întrebă ea. „De ce n-a observat-o nimeni?”

Și apoi știu. Nu-l văzuse niciodată fără ochelarii de aviator cu lentile reflectogene.

Colonelul Valerio se simțea bine. Se gîndea excitat la ziua următoare și se pregăti pentru ea cheltuind ore pentru a-și unge și curăți armamentul de cîmp. Verifică legăturile coardei arcului său Pearson Spoiler Cam și îi ajustă întinderea. Îi strînse șuruburile și aranjă dispozitivul de lansare Arrow Max, cu lăcașul de teflon pentru săgeți.

Alese cu grijă cincisprezece săgeți – cinci de grafit, fiecare de două ori și jumătate mai dură ca aluminiul și aproape de două ori mai puternice și mai mortale; cinci din grafit comprimat cu fibre de sticlă; cinci ușoare, din fibră de sticlă laminată tot cu grafit.

Alese apoi vîrfurile săgeților și le înșurubă. Selectă un număr egal de vîrfuri înguste conice, în formă de gloanțe, care își deschideau lamele în momentul impactului; vîrfuri de oțel în formă de cuțite; și vîrfuri de vînătoare masive. Mai petrecu o oră suplimentară ascuțind și reascuțind fiecare lamă pînă ar fi putut să se bărbierească cu ele.

Satisfăcut în sfîrșit, împachetă săgețile selecționate în tolba Hoyt pe care o atașă arcului său și le puse pe amîndouă într-o altă tolbă de șold, proiectată de el însuși.

Apoi, își ascuți cuțitul de vînătoare. Alese cea mai potrivită pereche de cizme de teren, ca și echipamentul

militar; cu dispozitive speciale de cățărare: cu ajutorul lor putea escalada cu ușurință orice copac, cât de înalt.

Din dulapul său din perete alege costumul de camuflaj despre care știa că îl va face aproape invizibil în junglă – cu gri și negru, în triunghiuri mari, contrastant. Își pregătește și mănuși de camuflaj și huse pentru arme.

În final, mai face un pachet cu o pereche de ciorapi, pantofi uscați din piele de vițel, batoane de ciocolată, un tub de insecticid Cutter, cremă colorată de camuflaj și o cutie de chibrituri impermeabilă. Ultimul gest, dar nu cel mai puțin important, fu să-și umple cu apă bidonul, să-i adauge din instinct o tabletă de purificare și gata. Terminase.

Echipamentul lui era în ordine. Instinctele sale de vânător erau ațîțate.

Se dezbracă pînă la piele, face un duș și se bagă devreme în sacul de dormit. Dar descoperi că era încă prea excitat să poată dormi. Vânătoarea de mâine îi electrifică sîngele. Tîmplele îi zvîcneau de anticipație, iar penisul i se întărise.

Simțea puternic în nări mirosul propriului trup de vânător.

„Ea e aici, chiar aici, încuiată în subsol – ea și iubitul ăla al ei cu nume ridicol și atitudine agresivă! Ce bonus neașteptat e EL. Acum îmi voi face jocul cu două specimene în loc de unul”

Ochii lui demenți sclipeau argintiu în întuneric.

Plănuise totul. Va elibera și va urmări întii femeia. Dintre toate speciile, femeile erau cele mai distractiv de urmărit – chiar dacă erau ținte ușoare. Dar cînd era vorba de bărbați... ăsta era adevăratul sport!

Mano a mano... bărbat contra bărbat.

Numai gîndul la asta îi ridica toate simțurile. Simțînd torentul năpădindu-l, țipă involuntar și sperma îi țîșni cu forță.

Liniștit acum, zăcu respirînd greu, apoi se întoarse pe o parte și adormi repede.

Rio de Janeiro, Brazilia. Pe mare. Ilha da Borboleta. Sitto da Veiga

Primul lucru pe care-l făcu Eduardo de îndată ce se sculă fu să mai dea un telefon la Sitto da Veiga. Din nou numărul Monicăi sună în gol. În sfârșit, el lăsă un alt mesaj operatorului, apoi își chemă pilotul și îl puse să pregătească un avion și șoferul să vină cu mașina.

Se bărbieri, făcu un duș și se îmbracă în timp record. Menajera sa îi aduse o ceașcă de cafea, pe care o sorbi în timp ce își aștepta nerăbdător mașina. Dintr-o dată, nu-și mai putu înfrîna presimțirea că s-a întâmplat ceva teribil.

Era la a doua ceașcă de cafea cînd portarul îl sună și îl anunță că i-a sosit mașina. Mai încercă o dată s-o sune pe Monica de la telefonul celular din mașină, dar nu primi nici un răspuns.

La aeroport, jetul ce aștepta pe pistă era un Sabreliner de mărime medie. În clipa în care Eduardo se urcă la bord, pilotul și copilotul făcuseră deja verificările dinaintea zborului. Patru minute mai tîrziu, avionul ușor vibră pe pistă și se înalță elegant pe cerul înnorat. Îndreptîndu-se spre nord-est. Către Sitto da Veiga.

Chrysalis-ul plutea aproape de țarm, la limita vizibilității coastei. Cu o coastă la Atlantic ca a Braziliei, de 4000 de kilometri, era ușor pentru iahtul de mare viteză să dispară pur și simplu în noapte. Totuși, deși nici radarul, nici sonarul nu captaseră nici un vas în urma lor, căpitanul Falcao nu-și slăbea vigilența.

Lili și Ernesto se simțeau în siguranță atîta vreme cît erau în mișcare, deși luaseră amenințările teroriste foarte în serios.

Zaza pufnea la toate aceste precauții. „*Dacă cineva vrea să pună mîna pe noi*”; opinase ea, „*atunci o va face*”

Dar își păstrase înțeleaptă această părere pesimistă pentru sine. Nu era nevoie s-o sperie pe Zarah... Lili... mai mult decît era deja. Și, în afară de asta, Zaza era mult prea ocupată cu altele ca să piardă timpul îngrijorîndu-se în legătură cu teroriștii: plănuia un festin.

La 8,30 fix în dimineața aceasta îl trimisese pe stewardul ei favorit cu invitații la Lili, Ernesto și dr. Vassiltchikov. Fiecare plic gros, crem, avea un boboc de trandafir roz înfipt pe colț.

Cărțile de vizită groase, Cartier, din plicuri, aveau numele ei gravat în mijloc; restul îl scrisese de mînă, cu scrisul ei elegant, rotunjit, de modă veche:

ZAZA BOHM

solicită plăcerea prezenței dumneavoastră
pentru un anunț-surpriză
astăzi, la prînz,
În Cabinet de la Meridienne

Ernesto îi mulțumi stewardului, rupse plicul și parcurse iute invitația.

„*Ținută obligatorie pentru prînz? Cine a mai auzit vreodată de ținută obligatorie la amiază?*”

Lili își tăie plicul cu un coupe-papier cu mînere de malachit ce aparținuse cîndva țarinei Rusiei.

Citi invitația și o puse pe masa elegantă de toaletă. O ușoară încruntare îi flutură pe față când se întrebă cu ce Dumnezeu să se îmbrace. Trebuie să fie ceva ce n-a mai purtat pînă acum: asta ca figură de stil, căci ea niciodată nu îmbrăca de două ori același lucru.

„Ce drăguț din partea Zazei!” se gândi. „Și ce-ar putea fi oare anunțul-surpriză?”

Era abia trecut de 9 dimineața când colonelul Valerio îi aduse micul dejun lui Johnny în celulă.

În clipa în care Johnny îi auzi pașii, se năpusti la zăbrelele de oțel și le scutură cu toată forța.

– Ascultă, bastardule! urlă el. N-ai nici un drept să ne ții închiși! Scoate-ne de aici – acum!

Colonelul Valerio se aplecă fără grabă și împinse tava pe sub ușa de gratii.

– Mai bine ai mînca, băiete, îl avertiză pe Johnny rece. O să ai nevoie de toată energia posibilă.

– Du-te dracului! țipă Johnny. Lovi tava și împrăstie în toată celula omleta, pîinea, laptele și cafeaua.

– O să-ți dorești să le fi mîncat, îi prezise calm colonelul Valerio.

Auzind pași apropiindu-se, Stephanie se ridică de pe banca de metal și se grăbi spre zăbrele. Inima îi bătea puternic și părea plină de speranță. Poate că era Eduardo care a venit să-i salveze pe ea și pe Johnny!

Dar inima i se prăbuși. Era colonelul Valerio cu o tavă cu mîncare.

– Neața, Miss Merlin. Zîmbetul lui era batjocoritor, iar ochii dementi îi erau din nou ascunși de ochelarii reflectogeni. Sper că ospitalitatea mea îți e pe plac?

– Cum s-ar putea altfel? întrebă ea strîmbîndu-se.

– Mă bucur că am putut să te găzduiesc. Sper că gîndacii și păianjenii nu te-au deranjat prea mult?

– Să mă deranjeze! Îl privi cu ochi de gheață. Ador animalele!

El o fixă un moment lung. Ca și când atunci ar fi văzut-o cu adevărat, pentru prima oară. „*Poate că a o vîna pe ea va fi o încercare mai grozavă decît am crezut inițial*“, se gîndi. „*Cu siguranță că are mai mult temperament decît mă așteptam*“.

Ea cîntărea în minte: „*Să mîncînc?*“ Își aminti vechea zicală: „*Nimic nu mai pare așa rău cînd ai ceva în stomac*“ Se aplecă să ia tava, dar îi dădu drumul imediat și își trase mîinile ca arsă. „*Dar dacă mîncarea e drogată?*“

Începu să se ridice – dar se forță să ia tava și s-o care pe banchetă. „*Trebuie să mîncînc!*“, își spuse.

Se adună și luă o bucată de pîine și o mestecă. Gîtul îi era uscat. „*N-ar îndrăzni să mă drogheze*“, gîndi ea. „*E numai un vițel dement care vrea să mă sperie. Nici prin gînd nu i-ar trece să pună vreun deget pe mine. Eduardo n-ar permite asta niciodată*“

Apoi un gînd terifiant o îngheță din cap pînă-n picioare: „*Dar dacă Eduardo nu știe ce se petrece? Cum ar putea să ne ajute atunci?*“

În cabinetul de la Méridienne, Zaza orchestra fiecare detaliu din scaunul ei cu roțile. Componente ale apartamentului ei de două camere, Cabinetul de la Méridienne și dormitorul alăturat acestuia erau antiteza a tot ceea ce reprezenta *Chrysalis*-ul: ambele încăperi erau ca aduse aici din secolul al XVIII-lea.

Acum, în vederea prînzului, trei fotolii de lemn sculptat erau așezate în jurul unei frumoase mese rotunde.

Zaza își manevră scaunul cu roțile spre masă și își plimbă pe deasupra ei ochiul său de perfecționistă. Fața de masă de damasc din Porthault fusese călcată fără cusur, iar șervețelele de damasc împăturite ca niște mitre episcopale. Patru sfeșnice de ormolu cu lumînări spiralate așteptau să fie aprinse în jurul unui bol larg de argint plin de crini roșii tăiați. Tacîmurile, din argint masiv, baroce, fiecare piesă făcută dintr-un singur bloc de argint, erau fără pată. Iar farfuriile...

Ah, farfuriile! Alesese neprețuitele ei farfurii de Sevres pictate cu teme botanice, supraviețuitoare ale faimosului „Salvandy Service“, fiecare pictată de mână și brodată cu aur, adevărate opere de artă.

Pentru Lili, alesese o farfurie cu un crin roșu și ramuri de *Fleur-de-Veuve*.

Pentru Ernesto, una mai masculină, cu boboci de dalie și ramuri de *Liseron des Champs*.

Pentru ea însăși, favorita ei – o farfurie cu o *Camp-nule à grosses fleurs* în formă de clopotel, atât de delicat pictată, că părea că va începe în orice clipă să se miște. În bătaia brizei.

Iar pentru dr. Vassiltchikov, alesese intenționat farfuria cu crizanteme: „*Flori de toamnă, tari și rigide și bătoase, potrivite pentru funeralii și morminte*“ Zaza dădu din cap pentru sine. „*Fără îndoială*“ gândi ea, „*doctoriței Moarte îi va scăpa aluzia*“

– E totul pe placul dumneavoastră, Senhora? întrebă plin de solitudine unul dintre tinerii stewarzi. Am pus muzica pe care ați cerut-o la pick-up. O să-i dau drumul chiar înainte să sosească.

Zarah încuviință, dădu înapoi scaunul cu roțile și se îndreptă spre consola de marmură a căminului. Acolo, în două vase de ormolu încrustate cu agate, mai erau câteva fire de crini roșii punctați cu roz. „*Crinii aurii, favoriții Liliei...*“

Și, sub un clopot de cristal, desertul. Meniul va fi cel sărac în calorii pe care îl preferau Lili și Ernesto. Dar, pentru o sărbătoare, era nevoie de ceva dulce. Zaza îl pusese pe bucătarul-șef să coacă un tort mic, dar savuros; ea însăși preparase glazura de marțipan.

Tortul arăta minunat. Zaza înclină bărbia cu satisfacție. Totul era perfect.

– Senhor da Veiga! Bine ați venit din nou la Sitto da Veiga!

– Ați văzut-o pe Miss Williams?

– *Sim*, Senhor. A fost aici ieri...

- Nu-mi pasă unde era ieri. Unde se află *acum*?
- Nu... nu știu, Senhor.
- Atunci găsește-mi pe cineva care știe. *Acum!*
- *Sim*, Senhor.
- Și cheamă-l aici pe dr. Medrado. *Imediatamente!*

- Senhor da Veiga! Cărui fapt datorăm...

- Dr. Medrado, mă grăbesc și nu sînt prea bine dispus, așa că să lăsăm formalitățile, te rog. O caut pe Miss Williams.

- Tocmai mi s-a spus acum cinci minute că ea, un bărbat și colonelul Valerio au plecat aseară.

- Ce înțelegi prin „au plecat“?

- Colonelul i-a luat pe amîndoi în cătușe.

- Cătușe!

- Da, Senhor. Din păcate, se pare că încîntătoarea Miss Williams nu este cine pretinde a fi.

- Atunci, dr. Medrado, poate mă poți lumina. Poți să-mi spui cine e ea de fapt?

- Mă tem că nu dețin această informație.

- Înțeleg. Și din a cui autoritate a arestat-o colonelul Valerio pe Miss Williams?

- Cred că din a dumneavoastră... sau a tatălui dumneavoastră.

- Spune-mi ceva, dr. Medrado. Întotdeauna îl lași pe colonelul Valerio să facă ce dorește aici? Nimeni nu verifică mai întîi totul cu tine, sau cu tatăl meu sau cu mine?

- Dar colonelului i s-a acordat autoritate nelimitată...

- Peste ale cărei limite a trecut în mod evident! Îți sugerez să afli unde a dus-o colonelul Valerio pe Miss Williams.

- Da, Senhor.

- Poți să începi prin a te uita la planul de zbor pe care l-a înregistrat.

Stephanie auzi zgomotul de pași apropiindu-se și sunetul cheilor. Se ridică brusc dreaptă și, cu un nou elan

de speranță, sări de pe bancă la gratii, netezindu-și instinctiv părul cu mîna.

– Eduardo? chemă ea.

Și, trăgînd aer, se dădu cu un pas înapoi.

– Ți-am spus că o să mă întorc. Vocea era a colonelului Valerio.

„Dar cu ce era îmbrăcat? Și de ce avea fața brăzdată așa? Unde naiba se credea? Pe un...”

– Cîmp de luptă? șopti ea cu voce tare.

Se dădu instinctiv înapoi cînd el deschise ușa celulei. Se schimbase în costumul Trebarks gri cu negru și fața lui era o mască hidoasă de cremă de camuflaj. În locul ochelarilor reflectogeni de aviator, avea unii verzi și, sub ei, un obraz îi ieșea, de un gri strălucitor, în timp ce celălalt arăta ca o gaură neagră, privîndu-i fața de orice simetrie și de orice formă umană. Un binoclu de cîmp verde-cenușiu îi atîrna de gît și purta o centură cu un bidon atîrnat de ea. O tolbă cu săgeți era legată peste coapsa dreaptă.

Și, pe un umăr, avea un arc de competiție futuristic, cum ea nu mai văzuse niciodată.

Ușa celulei se deschise larg. La zgomotul acesteia, ea se lipi involuntar de perete. Tot corpul îi tremura, iar fața îi era palidă. Simți că toată mîndria se scurge. Îl privi îngrijorată.

– Pleci... la vînătoare? îl întrebă cu o șoaptă forțată în timp ce se apropia. Înghiți ca să-și umezească gîtul.

– Da, răspuse el și, din doi pași, era lîngă ea, apucîndu-i brațul și trăgînd-o afară din celulă. E o zi grozavă pentru vînătoare.

Ea simți că i se face pielea de găină în timp ce el o țira aproape pe sus.

– Dar... credeam că nu sînt animale pe Ilha do Borboleta! Numai fluturi.

El se opri din mers, se întoarse spre ea și rînji.

Și atunci Stephanie știu.

„Eu sînt vînatul!”

Ilha da Borboleta, Brazilia

Tot ce putu să facă Stephanie fu să țină pasul cu colonelul Valerio. Brațul drept, în care săpau degetele lui, o durea, pașii îi alunecau pe scări, iar cotul stîng îi zgîria zidul aspru.

Apoi ajunseră afară, în spatele clădirii securității. Stephanie închise ochii la lumina orbitoare a soarelui, se împiedică brusc pe iarba umedă și aproape își pierdu echilibrul.

Își recăpătă respirația. Sub cerul mohorît al dimineții, un nor de mii și mii de fluturi albaștri-argintii, negri și albi se roti în toate direcțiile.

– *Lysandras!* murmură ea moale, întorcîndu-și capul uimită și amintindu-și de apartamentul ei de la bordul *Chrysalis*-ului: „*Să fie oare o piază-rea?*” se întrebă. Și, pe măsură ce *Lysandras* se depărta, văzu, în depărtare nori caleidoscopici de fluturi de toate soiurile.

Stephanie privi în jur cu prudență, înregistrînd echipamentul militar de curse cu obstacole și linia de foc. Cotul cu care se zgîriase de zid o ustura. Își răsuci brațul și văzu o rană sîngerînd. Aruncă o privire spre colonelul Valerio. Își dăduse jos de pe umăr arcul și o privea țintă.

Cel puțin credea că o privește țintă. Cu ochelarii aceia verzi, era greu de spus.

– În primul rînd, spuse laconic, trebuie să știi regulile jocului. De la vizita ta trecută, trebuie să fi rămas cu impresia falsă că asta e Insula Minunilor. Crede-mă, nu e. Ceea ce e de fapt, e domeniul meu personal de vînătoare.

Stephanie se holbă la el. *„Nu poate fi adevărat ceea ce aud; se gîndi. Dumnezeu mare, ajută-mă să mă trezesc...”*

– Regulile, continuă el, lătrînd pe măsură ce se lăsă absorbit de propriul monolog, sînt atît de simple încît numai un idiot nu le-ar înțelege.

Ea se împiedică și aproape căzu pe spate, rezistînd tentației de a-și șterge de pe față picăturile de salivă cu care o împroșcă. Tobe îi băteau în urechi și în piept.

Nasul lui era chiar deasupra nasului ei și își putu vedea imaginea reflectată în lentilele ochelarilor lui.

– Cînd o să-ți spun eu, o să alergi cît poți de repede pînă la capătul îndepărtat al terenului de trageri, unde te vei opri.

„Dumnezeule!” gîndi ea. *„Își închipuie că e într-o mobilizare militară în junglă! E dement!”*

Sudoarea îi curgea pe fața brăzdată cu dungi gri și negre, făcînd crema de camuflaj să strălucească.

– Și motivul pentru care te vei opri, e o demonstrație. Asta numai ca să nu-ți faci vreo idee greșită! Dacă te uiți cu grijă, vei observa că nu sîntem singuri. Ai observat asta? Ei?

Expresia ei era derutată și reuși cu greutate să gîndească limpede. Se auzi respirînd șuierător. Ca și cum toată energia ei s-ar fi consumat în efortul de a respira. *„Cineva mi-a pus un cerc în jurul pieptului și îmi strivește coastele în plămîni!”*

– Ei bine! Ai observat?

Ea stătu acolo, gîfîind și se forță să privească spre capătul terenului de trageri. Ținta de la capăt îi apără ca

În ceață, apoi se clarifică. Și atunci văzu. O, Dumnezeule mare, văzu!

Simți că obrazii i se prăbușesc și că inima îi încremenește.

Johnny...?

Oftă adînc. Ce făcea el acolo? De ce nu se mișca? Respiră iute. Toba din urechi îi ajunsese acum în cap. „*Ce face acolo jos? De ce stă acolo pur și simplu?*” Frica o năpădi brusc, amenințînd s-o cuprindă cu totul; tremură violent. Vocea de sergent a colonelului Valerio lătră ceva, amestecîndu-se cu toba care îi bătea în cap, tot mai repede, tot mai repede. „*O, Johnny*”, gîndi ea ca în semiagonie. „*O, Doamne, Johnny...*”

– Vei alerga acolo și vei rămîne lîngă el! Vei aștepta pînă voi lansa o săgeată. Asta ca să demonstrez puterea arcului meu. Apoi, vei avea fix o jumătate de oră avans. *O jumătate de oră*. Lătra din adîncul plămînilor. Apoi, foarte rar, enunțînd precis fiecare cuvînt, spuse: După acea jumătate de oră, vin după tine. Am fost destul de clar? Acum mișcă-te. Aleargă!

Dar ea era înghețată pe loc, iar inima îi bătea sălbatic. Știa că trebuie să se miște, că trebuie să-și forțeze picioarele încremenite s-o poarte pînă la capătul îndepărtat al terenului de trageri.

El alegea o săgeată și o fixa în arc.

„Johnny!” gîndi ea brusc.

– Nu! țipă și atunci picioarele i se mișcară și alerga mai repede decît alergase vreodată în viața ei, alunecînd pe iarba udă – alerga spre Johnny – Johnny care nicidecum n-ar fi stat pur și simplu acolo. Monstrul probabil că l-a legat acolo. Depindea de ea să-l dezlege!

– O, Johnny, gîfii ea. O, Johnny. Era legat de un stîlp, cu funii de nylon în jurul brațelor, pieptului, picioarelor și gleznelor. Te dezleg! suspină ea, trăgînd furioasă de funie. Se uită în spate peste umăr, îl văzu pe colonelul Valerio în depărtare, țintind.

– Johnny, Johnny...

– Sss! spuse el și îi zîmbi.

– Funiile astea afurisite nu cedează! Nodurile...

– Stephanie!

Tonul lui categoric o opri. Îl privi în ochi.

– Vroiam doar să-ți spun... începu el.

Și atunci veni, ca de nicăieri. Mai mult o simți decît o văzu. Tăcută ca vîntul, trecînd pe lîngă ea, înfigîndu-se în umărul lui Johnny. Impactul îl făcu să se clatine și urlă „Aaah!” și se îndoii.

Săgeata de grafit vibră în aer și vîrfurile, ascuțit ca o lamă, săpă adînc în umărul lui.

– Johnny! țipă ea.

El își ridică încet capul amețit.

– Vroiam doar să-ți spun că te iubesc, șopti. Apoi alunecă în față, menținut de frînghii.

Lacrimile îi întunecară vederea Stephaniei.

– Fugi! șopti el. Fugi, Steph! Scapă... de... el...

Ea stătu pe loc, indecisă. Ezitînd să-l părăsească acolo.

– Fugi... șopti el și mai slab. Pentru mine, Steph. Pentru noi. Fugi...

Ea se întinse, mîngîindu-i fața cu vîrfurile degetelor.

– Și eu te iubesc, Johnny, își trase ea lacrimile ce îi curgeau de-a lungul obrazilor.

– Fugi... repetă el.

Ea îl sărută pe creștetul capului. Apoi alergă pentru viața ei.

Pe mare. Ilha da Borboleta, Brazilia. Rio de Janeiro. Sitto da Veiga

În biroul său de la bordul *Chrysalis*-ului, Ernesto își începu ziua de lucru introducîndu-și codul personal în computer. Mai întîi, ceru graficele extracțiilor miniere din ziua trecută de la Veiga Metálicos. Apoi aruncă o privire atentă prețurilor diverselor metale. Aurul era + 2,10, argintul + 3,1 și cuprul + 4,6 la cursul de schimb New York. Argintul era + 11,0 la Banca de Comerț Chicago. Iar paladiul era – 20 și platina + 6,70 tot la New York. Toate la un loc, nu prea rău. Nu, nu era rău deloc.

Dar în ciuda situației economice pozitive, așteptă pînă să vadă graficele valutei străine. Era prea neliniștit să afle ce se întîmpla la Ilha da Borboleta și dacă teroriștii îndrăzniseră să atace dispozitivele de apărare a insulei. Posibil să fi fost doar un zvon. Formă numărul colonelului Valerio de pe insulă, dar nu-i răspunse nimeni. Apoi încercă biroul principal al securității și, în final, numărul quintei.

Nicăieri nu-i răspunse nimeni. „*Poate colonelul Valerio și oamenii săi se luptă cu teroriștii chiar acum.*” Gîndul acesta îi dădu fiori lui Ernesto. Repede, se reafundă în lumea sigură a finanțelor mondiale.

El nu știa că nu erau nici un fel de teroriști.

Și, de asemenea, nu știa că simplul act de a-și introduce codul personal în computer dezarmase virusul pentru încă 24 de ore.

Virusul despre care nici nu știa că există.

Pe *Chrysalis*, Lili intră în enorma garderobă prevăzută cu aer condiționat, alăturată apartamentului ei – o adevărată supermarket a celei mai minunate croitorii din lume. Aici, pe umerase controlate electronic din punct de vedere al climatului, erau sute, poate mii de haine lucrate de mână pe care nu le purtase poate decît cel mult o dată. Toate erau aranjate cu grijă pe categorii, iar acestea în subcategorii pe culori.

Lili avea mulaje după corpul ei la atelierele celor mai mari creatori de modă din lume. Și ordine precise ca aceștia să-i lucreze fiecare cîte două obiecte de îmbrăcăminte de 35.000 dolari și respectiv, 75.000 dolari pe care să i le trimită pe calea aerului în fiecare săptămînă.

Acum apăsă butonul ce activa dispozitivul electronic de selectare și se opri la ținutele de ocazie.

O, aici erau sute de rochii de seară, fiecare părănd că vrea să le estompeze pe celelalte! Pe care s-o aleagă? Pe a cui s-o aleagă? St. Laurent... Féraud... Kimijima... Valentino...?

Atunci ochiul îi fu atras de una. Rochia de seară scurtă, fără umeri, a Verei Wang, o fantezie din brocart argintiu și auriu cu o fustă înfioată infanta pe deasupra. Și lucrătura! Mijlocul și bordura atît ale rochiei, cît și a fustei de deasupra, erau încrustate bogat cu bijuterii de cristal și sticlă și cu mii de perle mărunte. Cu dresuri metalice și pantofi cu tocuri înalte de mătase aurie, cu părul strîns la spate într-un coc înalt și cercei de diamante în formă de fluturi, va arăta ca pregătită pentru o sesiune foto cu Skrebneski.

Acum, că se decisese ce să îmbrace, fredonă încet ca pentru sine primele acorduri din „Im chambre séparée”, din *Der Opernball*. Își va petrece restul dimineții făcîndu-și gimnastica, oferindu-și un masaj, zăcînd în Jacuzzi și își va păstra o oră – nu, o oră și jumătate – pentru a se îmbrăca și a se machia.

Cîntă fericită, plină de elan, doar pentru urechile ei:

*Geh'n wir in's chambre séparée
Ach, zu dem süssen tête á tête...*

Miraculos, acum că își putea hrăni vanitatea, uitase complet de amenințarea teroriștilor.

*

*

Pe Ilha da Borboleta, Johnny nu se mișca. Încă legat de stîlp, cu capul atîrnîndu-i în față, cu bărbia în piept. Fața îi era răscolită de șoc, iar cămașa plină de sînge din rana de la umăr. Săgeata de grafit cafeniu cu coada sa portocalie era încă înfiptă în rană, dar nu mai tremura.

Cu un efort, Johnny deschise ochii și apoi îi închise din nou. Corpul îi era epuizat de impactul cu lama, iar durerea devenea insuportabilă la cea mai mică mișcare. Nu avea de ales: „*Trebuie să stau liniștit dacă nu vreau să mă curețe definitiv.*”

Încercă să ridice capul și să se uite la capătul celălalt al terenului, să vadă dacă îl mai putea zări încă pe colonel acolo, dar ochii i se împăienjeniră. Întreg corpul îi ardea.

„*Fugi, Steph!*” îi dori el în gînd: „*Ești destul de inteligentă ca să-l oprești.*”

– Și eu nu sînt de nici un folos, șopti el și apoi leșină.

În dormitorul ei vecin cu Cabinet de la Méridienne, Zaza o concedie cu un gest pe camerista care o ajutase să se îmbrace. Apoi se studie în oglinda imensă. Clătină din cap cu satisfacție. Costumul cenușiu de seară asupra căruia se decisese în final, cu pantofi asortați și bluză de

mătase albă, era cel mai potrivit pentru ocazie. La fel și faptul că nu purta nici o bijuterie, cu excepția ceasului ei fin de aur.

Ridică mîna și îl privi. „*Mai am încă două ore de așteptat*“, gîndi ea.

În Rio de Janeiro, Fantoma se hotărîse în sfîrșit asupra modusului operandi. Era pe cît de simplu, pe atît de ingenios. Nici nu va fi nevoie de o armă. Tot ceea ce mai rămînea de făcut era s-o aștepte pe Miss Monica Williams să se întoarcă din călătorie.

Va fi întîmpinată cu un frumos trandafir roșu.

Roșu, culoarea sîngelui.

În laboratorul ei de la bordul *Chrysalis*-ului, dr. Vassiltchikov stătea în fața computerului, care era legat direct prin satelit la supercomputerele din Sitto da Veiga. Pe moment, analiza o singură proteină din molecula de ADN, ce ocupa întregul ecran.

Trebuia să existe un mod de a dona această secvență sau, și mai bine, de a o crea artificial!

Oftă. Problema era că întreaga moleculă de ADN era compusă din 3 miliarde de astfel de baze. Numai pentru a studia superficial întreg lanțul, chiar cu ajutorul super-computerelor, ar fi durat o viață întreagă.

Niciodată nu înceta să se mire de enormitatea acestei structuri cheie a vieții. Atît de mică și atît de importantă.

Nu pentru prima oară, simți o undă de regret. „*Dacă m-aș fi supus și eu tratamentului... Aș avea încă o viață întreagă înainte... pentru a-mi continua cercetările*“ Dar era prea tîrziu acum. Îmbătrînirea putea fi oprită, da. Dar ceasul nu putea fi dat înapoi.

„*N-aș suporta să fiu bătrînă veșnic.*

Mai bine mor“

În Sitto da Veiga, Eduardo îl asculta pe Luiz Mendrado, care îi spunea că pilotul colonelului Valerio a

înregistrat un zbor spre Victoria. Atunci Eduardo știa că probabil colonelul și-a dus prizonierii pe Ilha da Borboleta.

Cerînd telefonul cel mai apropiat, Eduardo chemă biroul de securitate de pe insulă, dar nu reuși să prindă legătura.

– Îmi pare rău, Senhor, dar avem probleme pe linie, îi spuse operatorul.

Apoi, încercă numărul personal al colonelului Valerio și povestea se repetă.

În final, cînd telefonul de la *quinta* se dovedi și el a fi în neregulă, chemă *Chrysalis*-ul și vorbi cu tatăl său.

– Colonelul Valerio e la bord? Întrebă Eduardo pe ocolite.

– Nu, îi răspunse tatăl său, el și oamenii lui au rămas cînd am evacuat insula.

– Ați evacuat insula? Pentru ce naiba?

Tatăl său îi explică despre avertismentul pe care îl primise colonelul Valerio în legătură cu teroriștii.

– Colonelul stă să apere fortul, îl asigură Ernesto.

– Înțeleg, spuse Eduardo sec și chiar înțelesese.

„Teroriști?” gîndi batjocoritor. „Și colonelul Valerio a avut timp să zboare la *Sitto da Veiga* și înapoi?” Trebui să recunoască meritul fostului angajat al CIA. „*E un mod la fel de bun ca oricare altul să obțină evacuarea insulei*”

– Sper că nu te gîndești să zbori acolo, îi spuse Ernesto fiului său. Orice s-ar întîmpla acum pe Ilha da Borboleta, ar putea fi periculos.

Eduardo se gîndi, „*mai periculos chiar decît crezi*”

Cincisprezece minute mai tîrziu, era din nou în aer.

Sperînd din tot sufletul să ajungă la timp.

Ilha da Borboleta, Brazilia. În zbor.

Era prizonieră în jungla de coșmar, ca într-un peisaj carnivor de Max Ernst. Stephanie realizează curînd că nu putea continua să înainteze orb prin acest hățiș dens de arbori *oititeiro* și tulpini de bambus și cascade de ferigi. Tulburînd nor după nor de fluturi și trimițîndu-i în spirale spre cer, trădîndu-și astfel poziția. Nu acesta era modul de a supraviețui. Și dacă va continua așa, se va rătăci – de fapt se rătăcise deja – și putea cu ușurință să sfîrșească prin a alerga în cerc, constituind o țintă ușoară pentru colonelul Valerio, care astfel o va prinde simplu și elegant.

Simți căldura mîniei ridicîndu-se în ea. *„Dacă vrea să măucidă, atunci va trebui să muncească pentru asta, bastardul!”*

Își încetini fuga plină de panică, se forță să se oprească. Avea nevoie de odihnă. Și de timp ca să se gîndească.

Ce stupid, să înainteze ca un elefant greoi, lăsînd o urmă pe care și un copil o putea descoperi! *„De ce naiba nu trimiț în aer rachete ca să-mi anunț prezenta?”* Și fusese nebunie curată să înceapă să alerge fără direcție. Trebuia să-și facă un plan.

Deci. Prioritatea numărul unu era să răzbească în partea cealaltă a insulei. Da. Acolo cel puțin e cît de cît familiară cu teritoriul.

Și odată ajunsă acolo? Ce va face atunci? Unde se va ascunde?

Deodată, amintirea lacului îi trezi conștiința. „*Bine-înțeles! De ce nu m-am gîndit imediat?*” Pentru că exista un loc unde ea cunoștea terenul – un loc cu care colonelul Valerio s-ar putea să nu fie familiar! Unde nu erau camere video, nici alarme.

Și-l aminti pe Eduardo spunînd: „*Nimeni nu vine vreodată aici cu excepția mea. Toți par să fi uitat de locul ăsta...*”

Da, dar uitase și colonelul Valerio?

Era un singur mod de a afla.

Colonelul Valerio era în elementul său.

Era mîndru să aparțină elitei ucigașilor. Asta era ceva pe care unii o au în sînge și alții nu. El o considera o calitate. Un talent.

Se așeză pe pămînt în umbră, sprijinit de zidul clădirii securității. Nu se grăbea. Îi dădea femeii avansul de jumătate de oră pe care-l promisese. După cum arătau lucrurile, va avea nevoie de fiecare minut.

Chicoti în sine. La naiba modul în care se afundase în junglă, încît puteai vedea copacii mișcîndu-se de la un kilometru! Căteaua afurisită. Va lăsa o urmă pe care și nenorocita de Helen Keller ar fi urmat-o.

Scrută distanța către capătul îndepărtat al terenului de trageri, la iubitul ei. Idiotul.

Păcat că a trebuit să-l rănească. Dar rana nu era letală. „*Încă îmi păstrez șansa de a-l vîna*” Dar a-l folosi ca o demonstrație fusese o inspirație teribilă. O trezise la realitate pe cătea. O pusese pe fugă.

Privi la ecranul areflectiv al ceasului său trecuseră treizeci de minute. Era timpul să pornească.

Stephanie trecuse de primul prag al panicii, se calmase suficient ca să gîndească pozitiv, clar, creator. Acum știa ce avea de făcut. Da.

„Fă ceea ce nu se așteaptă el să faci.

Alege-ți metodele lui, topește-te în peisaj cum face el. Procedează ca un cameleon – dispări pur și simplu din vedere.”

Brutal, își sfîșie gîtul elastic al puloverului negru. Țesătura de bumbac îi tăie degetele și rezistă eforturilor ei de a o rupe. „O, dacă aș avea un briceag...” gîndi disperată.

Trase mai tare și reuși, scoțînd un sunet triumfător, să rupă gîtul puloverului. Îl înfășură în jurul capului. Un prim pas pozitiv.

Ghemuindu-se, își îngropă degetele în pămîntul umed, negru. Își umplu mîinile de noroi. Avea nevoie de asta.

„Schimbă-ți culorile. Fă ca un cameleon, dispări din vedere”

Se unse pe față cu noroiul, apoi pe ceafă și pe pantofii albi sport. „El se va uita după un ten deschis” își aminti ea. „Asigură-te că nu se vede nici un strop de piele albă.”

Apoi se ridică și se uită în jur. Găsi imediat ce vroia și își făcu drum încet, cu grijă, prin vegetația densă, cu mișcări laxe, șerpuite. Alese cu grijă dintr-un tufiș cu frunze ceroase pe cele din interior, pentru a nu se observa ce făcuse.

Vîrî cîteva frunze în pînza de pe cap, altele în guler și în buzunarele de la piept. Gata. Acum se potrivea cu peisajul.

„Lasă-l să caute o femeie în panică, alergînd”, se gîndi. „Nu voi fi eu aceea.”

Dintr-o dată simți un fior.

Un nor stîrnit de fluturi zbură în jurul ei, fără zgomot.

Stephanie știu ce îi stîrnise.

El venea.

La 8.000 de metri deasupra Amazonului, copilul Sabreliner-ului își făcu loc printre scaune și se opri lângă Eduardo.

– Mi-e teamă că am vești proaste, Senhor, spuse calm.

Eduardo ridică privirea spre el.

– Ce s-a întâmplat?

– Zburăm împotriva unui vînt puternic. Ne va schimba timpul de zbor.

Eduardo oftă.

– Cu cît ne va întîrzia?

– Cu cel puțin jumătate de oră, Senhor.

– La naiba. Eduardo închise ochii. Gîndi: „*Monica, Monica, sosesć...*”

Cel puțin pentru moment, Stephanie crezu că l-a pierdut...

Începuse să bată o briză, scuturînd frunzele arborilor acaranda și oititeiros și Bertholletia. Ea se mișca la fel de repede ca briza, abia vizibilă printre ferigi și tulpinile de bambus.

Stephanie auzea numai zgomotul frunzelor răscolite, cîte un foșnet ocazional sub tufișuri și propria ei respirație. Încercă să ghicească de cînd se afla în cursă dar nu reuși. Nu-i venise ideea să se uite la ceas cînd începuse să alerge. Tot ce știa era că păreau să fi trecut ore.

Apoi copacii și vegetația se sfîrșiră atît de abrupt încît aproape se trezi pe pajiștea îngrijită. Abia reuși să se oprească la timp. Dădu crengile de-o parte și aruncă o privire.

Era acolo, chiar la capătul celălalt al pajiștii, cu cupola sa de templu. *Quinta* cu arcadele și balcoanele ei și acoperișuri portocalii.

– Hei! Merlin!

Totul în ea încremeni. Bastardul! Așteptase aici! Așteptînd ca ea ademenită de familiaritatea și senzația de

securitate pe care i le oferea *quinta!* În timp ce se trase instinctiv înapoi, îl văzu. Era ghemuit sub un tufiș, lângă alee, mascat aproape perfect de crengi. Arcul era ridicat, săgeata fixată...

„Iar eu chiar în bătaia lui! Rahat!”

Se trase mult spre stînga, răsucindu-se în diagonală prin aer în chiar clipa cînd el lansă săgeata, care îi şuieră pe lângă cap cînd atinse pămîntul și se rostogoli. Apoi săgeata se înfipse într-un copac – *CRACK!* și împrăștie așchii în toate părțile.

„Isuse!” se holbă ea la săgeată. Și cînd se întoarse spre el, îl văzu cum potrivește calm altă săgeată în arc și tot atunci zări piatra albă de lângă ea. *„Piatra!”* gîndi jubilînd. *„Una dintre pietrele vopsite de Eduardo cînd era copil. Una din pietrele care arată drumul spre grotă!”*

Rapid, se răsuci pe pămînt de mai multe ori, dispărînd din raza țintei colonelului Valerio și se topi înapoi în junglă. Urmînd pietrele către singurul loc în care se putea ascunde.

Pe mare

Zaza jubila. Era imposibil să rateze. Era într-una din rarele și specialele ei dispoziții de gazdă. Vorbăreață, fermecătoare, plină de joie de vivre. O încînta să prelungească misterul în legătură cu anunțul pe care-l avea de făcut. Între timp, misterul condimenta dejunul cu un fel de fascinație, făcea ochii să strălucească și obraji să se îmbujoreze. Lili și Ernesto înfloreau în atențiile efervescente ale bătrînei doamne, în vreme ce doi chelneri tineri și frumoși serveau porții minuscule de calamar la grătar, asparagus alb belgian și spanac cu stafide și alune.

Perfecțiunii acestui *tableau vivant* i se adăugau splendidele transpuneri ale Liliesei din operele mai puțin cunoscute ale lui Mozart, cîntate încet în fundal: „Vorrei Spiegarmi, Oh Dio!"; „Exultate, Jubilate"; „L' Amerò Sarò Costante..."

Cîtă lipsă de efort în eflorescențele vocale părăind să se înalțe, să plonjeze și să mîngîie și apoi să se înalțe din nou! Se strecurau ca niște himere în zgomotul conversației, printre rîsete...

Zaza așteaptă să se ia farfuriile cu mîncare și să fie aduse cele de desert, împreună cu tortul care fu așezat pe masă.

– Eu nu vreau, zise Lili automat.

– Nici eu, clătină Ernesto din cap, făcînd semn să i se ia farfuria.

– *Lieblings!* strigă Zaza. Insist să încercați desertul! Doar o feliuță.

Le arată în aer un spațiu mic, apropiindu-și degetul mare și arătătorul.

– Să sărbătorim! adăugă ea, ridicînd paharul de apă la buze și prinzînd o clipă în fațetele lui strălucirea lumînărilor și a curcubeelor de lumină de pe pereți, care se răsfrîngeau pe tavan și pe fața ei.

Privi peste marginea paharului.

– Eu am instruit bucătarul-șef. Și l-am decorat personal.

– Nu cumva e *Mandeltorte!* exclamă Lili încetișor.

– Ba da! strigă Zaza, cu ochii încălziți de o amintire de departe, privind-o pe Lili. Favoritul tău... așa cum îți plăcea de mult să-ți fac.

Lili rîse încîntată.

– Cum pot să te refuz? dădu ea din cap nostalgic. Dar Zaza, nu ne-ai spus ce sărbătorim.

Zaza le făcu semn chelnerilor să plece. În fundal, cîntecul se auzea: *Basta, vincesti... Ah non lasciarmi, no.*

Lili începu să cînte impulsiv, creînd un duet din două voci identice, fluide:

*Basta, vincesti; eccoti il foglio.
Vedi quanto t'adoro ancora, ingrato.
Con un tuo sguardo solo...*

Zaza își duse mîinile la piept.

– Ah! Ai o voce încă atît de divină! Uite, Lili, uite!

Se smiorcăi și se șterse la ochi.

– M-ai făcut să lăcrimez!

Lili se opri din cîntat, zîmbi și se întinse peste masă, acoperind mîna Zazei cu mîna ei.

– Drăguț din partea ta să spui asta, Zaza, dar nu-i adevărat. Din păcate, vocea mea nu mai e divină. Nu.

Clătină din cap.

– A ruginit... s-a corodat.

Se încruntă ușor și se întoarse spre dr. Vassiltchikov.

– E bizar, murmură ea, că vocea se schimbă în vreme ce trupul nu. De ce se întîmplă asta?

Dar Zaza bătu cu lingurița în pahar, impunînd liniște.

– Să nu mai vorbim despre astfel de chestiuni. E timpul să-mi fac anunțul.

– Da!

Lili se aplecă spre ea nerăbdătoare, cu ochii strălucitori.

– Haide, spune-ne!

– Mai întîi, Ernesto, dă-mi lumînarea aceea, arătă Zaza spre un sfeșnic de lîngă el.

El se ridică pe jumătate, scoase lumînarea din suport, se aplecă peste masă și i-o dădu. Zaza îi mulțumi cu un zîmbet, aprinse unica lumînare de pe tort și-i dădu lumînarea înapoi lui Ernesto.

– Poftim. Poți s-o pui la loc.

Ernesto puse lumînarea la loc în sfeșnic și se lăsă pe spate, în așteptare. Toți ochii o urmăreau pe Zaza.

Momentul se prelungi, suspansul creșcu. Din difuzoarele ascunse, vocea Liliesei se ridică într-un *andante* expresiv, colorînd tăcerea cu nuanțele sunetului. Lumina tremurătoare a lumînărilor îmbogățea tapiseria aurită, transformîndu-i modelele în curbe voluptoase de aur lichid.

– Nu mai arătați așa de nedumeriți! zise Zaza în cele din urmă. Azi e ziua mea. Poftim. Acum știți. Și nu te uita la mine ca la o nebună, se răsti ea la Lili pe a cărei față apăruse o expresie ciudată. Nu mă refer la ziua mea de naștere, ci la cea de astăzi, ziua mea de renaștere!

Trei perechi de ochi o priveau fix. Fața Zazei clipi de amuzament.

– Zău, *Lieblings!* Nu înțelegeți nici unul?

Ochii ei trecură de la Lili la Ernesto, ca să rămână pe chipul doctoriței.

– Văd că va trebui să explic, zîmbi ea. *Lieblings*, m-am hotărît să mă alătur vouă! Acum, înțelegeți?

– Să te alături nouă?...

Lili era uluită.

– Da. Oi fi eu bătrînă și decrepită, dar m-am hotărît că nu doresc să mă ofilesc mai departe și să mor.

– Nu pot să cred! exclamă Lili. Am crezut întotdeauna că ești așa de...

Zaza ridică o mîină.

– Te rog. N-am fost niciodată atît de aproape ca acum de sfîrșitul meu pămîntesc. Factorul ăsta m-a ajutat cu siguranță să văd lucrurile într-o lumină cu totul nouă.

– Deci chiar te-ai hotărît! se bucură Lili, băfînd din palme și apăsîndu-și apoi cu degetele buzele care-i tremurau.

Avea ochii umezi.

– Chiar vrei să iei parte la programul nostru de longevitate!

– Da, dădu Zaza ferm din cap, privind apoi interogativ în jur. Bineînțeles, dacă mai vreți să mă primiți.

– Dacă vrem? izbucni Lili cu lacrimi de fericire în ochi. Nici nu știi cît mă bucur! *Du hast keine Ahnung!*

Ochii dr. Vassiltchikov erau un pic mai deschiși decît niște crăpături și cînd vorbi, în voce i se simțea asprimea.

– Presupun că știi că nu putem da înapoi ceasul.

– Sigur că știu! zise Zaza zefflemitor. Nu mă aștept să redevin de 19 ani, să sar din scaunul ăsta cu roțile și să mă duc la bal!

– Și va trebui să-ți schimbi multe din obiceiuri, continuă sever doctorița. Fără alcool. Și un regim alimentar strict, nu uită ea să se încrunte la tort.

– Țsta e ultimul meu desert, așa că lasă-mă să mă bucur de el, spuse Zaza. Așa. Îmi pun o dorință.

Rămase complet nemișcată, închise ochii și zîmbi senină. Pe urmă deschise ochii, se aplecă și suflă în lumînare.

– Și acum, fiindcă știm ce sărbătorim, trebuie toți să gustați din tortul meu.

Luă paleta de servit, tăie patru felii minuscule și așteptă ca cei trei să-i dea farfuriile.

Cu bărbia în palmă, Lili o privea pe Zaza cu ochii încetoșați de lacrimi.

– Sînt așa de fericită! repetă ea. Așa de fericită!

– Și eu la fel, *Liebling*, și eu la fel. Hai să vedem dacă *Mandeltorte* e încă la înălțime!

– N-am mai mîncat o prăjitură de ani de zile, șopti Lili, ștergîndu-și cu grijă ochii cu un colț de șervet.

– La anul, pun o lumînare în sălățică! zise Zaza. Adică – o privi ea amuzată pe doctoriță – dacă mi se permite. Acum mîncăți! *Scheckt es! Wir müssen es kosten!*

Tăie o bucățică mică de tort și o ridică în linguriță.

– Pentru eternitate! toastă ea.

– Pentru eternitate! o îngînară cei trei, mîncînd.

Zaza îi privi mestecînd.

– Cum e?

– *Sehr gut*, aprobă dr. Vassiltchikov.

– *Prima!* se pronunță Lili în extaz. Excelent.

Își mai tăie o bucățică și o savură încet. Făcu un semn spre farfuria Zazei:

– Dar tu n-ai luat! o certă ea.

Brusc, dr. Vassiltchikov se ridică în picioare.

– *Aber der Nachgeschmack!* croncăni ea. Gustul de după aceea!

Îi căzu lingurița din mîna, lovind farfuria cu zgomot. Își duse mîna la gît.

– Gîtul meu! șopti ea îngrozită. Arde! Și se închide!

Încercă să se sprijine de ceva, dar deodată nu mai are putere. Căzu slabă în scaun, cu broboane de transpirație pe frunte.

Cu un strigăt înăbușit, Lili scăpă lingurița și-și mătură farfuria de pe masă. Cu o mână pe gît, o țintui cu privirea pe Zaza.

– *Die Mandeln!* șopti ea terorizată. *Oh, Du Liber Gott!* Migdalele!

Vocea i se ridică într-un tremolo.

– Migdale, se văită ea, migdalele amare!

– Cianură! hîrîi dr. Vassiltchikov, cu fața convulsionată. Și eu... i-am dat-o... de ani... așa cum v-am... dat-o la toți... dacă... dacă... da...

Nu mai putu continua. Fața ei bătrînă se albăstri și căzu deodată într-o parte, își răsturnă scaunul și lovi podeaua cu un bufnet. Trupul i se convulsionă și apoi întepeni.

– Zaza! șopti Lili răgușit.

Deodată, Ernesto începu să rîdă. Lili întoarse capul spre el.

– Ce... e... așa vesel?

Îi venea greu să vorbească, avea în gît o senzație de arsură insuportabilă.

– Murim, răsuflă el, luptîndu-se pentru oxigen. Nu... înțelegi? Singurii oameni... care au gustat... cupa tinereții veșnice... și... murim!

Hohotele i se transformară în horcăieli și se întinse s-o atingă pe Lili, dar totul i se înnegri în față. Căzu cu capul pe masă. Farfuriile tresăltară, paharele se răsturnară și lumînările pîlpîiră și se stinseră, trimițînd spre tavan fire negre de fum.

Lili se lupta să respire.

– *Warum?* căută ea ochii Zazei. *Warum?* Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?*

Pe fața Zazei se citeau iubirea și o tristețe nesfîrșită. Șarada orei care trecuse o secase complet și se simțea istovită... atît de teribil de obosită.

– Din cauza copiilor, spuse ea încetișor. Din cauza miilor pe care i-ați sacrificat și a miilor care ar fi urmat să fie sacrificați.

Lili abia mai vedea prin ceața care o înfășura.

– Am vrut... numai... să trăiesc... veșnic! strigă ea și apoi totul i se întunecă.

Zaza își ținea fața în mâini. În fundal, acompaniată de clarinetul și oboiul modulat, de viorile tremurătoare și de corn, vocea aceea se auzea atât de pură, atât de argintie încît nu era de mirare că plîngeau toți îngerii din cer.

Și numai după ce înregistrarea se termină și se opri automat, Zaza își dădu seama că nu îngerii din cer plîngeau. Ci ea.

Ilha da Borboleta, Brazilia. În zbor.

Stephanie călca pe frunzele uriașe și cauciucate, pe crengile dese și pe liane ca un elefant. Să se contopească insesizabil cu jungla era un lux pe care nu și-l mai putea permite. Viteza era esențială. Trebuia să ajungă la grotă.

Fugea cât de tare putea, cu brațele întinse, aruncînd în lături ramurile și crengile. Pieptul îi ardea de efort, respira cu greu. Își mijise ochii ca să vadă pietrele marcate cu vopsea și nu zări ghemul de rădăcini încîlcite decît prea tîrziu și... Isuse, nu... fu aruncată înainte.

Căzu cu stomacul pe pămînt, i se tăie respirația și simți o durere într-o parte. Scăldată în sudoare, simți un fior rece, acum că stătea pe loc.

Un sunet? Se uită cu teamă peste umăr, pe drumul pe care venise. Se încordă să asculte, dar nu-și auzi decît bătăile inimii. Se împinse în picioare.

– Hai, Steph! se îndemnă, auzindu-și frica în voce. Mișcă-ți fundul!

Respiră adînc de cîteva ori și fugi mai departe. Nu-l vedea și nu-l auzea, dar instinctul de supraviețuire îi spunea că era acolo.

Grota era singura ei speranță.

Colonelul Valerio aluneca tăcut, ca o umbră de apă schimbându-și mereu forma după obstacolele ridicate de junglă, abia vizibil pentru un ochi format.

Crengi rupte și frunze zdrențuite arătau drumul. La un moment dat se opri, bătînd ușor o piatră marcată cu vârful cizmei. Fața camuflată îi ascunde zîmbetul. Mai merse cîțiva metri și se opri din nou. Încă una, ca o bornă kilometrică. Mii de draci, făcea ca totul să fie prea ușor, nici măcar nu ascunsesese pietrele de marcaj.

Mda, dar unde duc? se întrebă el. Partea aceasta a insulei care fusese lăsată în sălbăcie era nouă pentru el. Din moment ce nu făcea parte din perimetrul patrat și era destul de departe de *quinta* și de plajă ca să nu intereseze securitate, n-o explorase niciodată. Îi părea rău că n-o făcuse.

Își continuă drumul cu o încetineală deliberată. Gîndi: *Un pic de prudență nu strică.*

Nu că ar fi contat prea mult. În ceea ce-l privea, ea era de domeniul trecutului.

Elicopterul se lăsă din marea coborîță și densă de nori care acopereau cerul deasupra Victoriei înainte de a se opri complet, Eduardo deschise ușa. Sări în elicopter și acesta se înălță imediat, ridicîndu-se pînă deasupra masei de nori.

Treizeci de minute, gîndi Eduardo. Numai de treizeci de minute am nevoie...

Deodată un fulger lumină norii încărcăți de umiditate și înainte să se audă tunetul, se porni să toarne cu găleata.

Pilotul se întoarse spre Eduardo.

– Vremea nu e prea bună, strigă el peste zgomotul rotoarelor.

– Zboară, articolă crispat Eduardo.

Ploaia o udă learcă pe Stephanie înainte de a ajunge la jumătatea drumului. Văzu pe dreapta primul reper sinistru: zidul de piatră ruinat cu fața aceea gigantică scuișind apă. Aroganța ei hidoasă îi aminti de următorul din spate. *Exact așa ar arăta colonelul Valerio dacă ar fi statuie.*

Fugi înainte, lovind aerul din fața ei ca să dea la o parte crengile. Apoi frunzișul se termină brusc. Se opri și-și făcu pavază la ochi cu mîna, străduindu-se să vadă în depărtare. Respira greu și inegal și o durea tot pieptul. Dar nu era timp pentru odihnă. Trebuia să continue. Pentru că în fața ei se profila cea mai primejdioasă parte a drumului: cărarea strîmtă printre cei doi pereți de sfîncă. Zidurile Suspinelor, cum le numise Eduardo.

Numai cincizeci de pași, își spuse. Numai cincizeci de pași...

Dar cincizeci de pași de cărare îngustă, fără nici un tufiș după care să te ascunzi, fără nimic care să ofere refugiu.

Frica o impulsionează să se miște.

Încleștîndu-și pumnii, porni într-o goană nebună să străbată cei cincizeci de pași. Ținînd capul sus și privind drept înainte, ignoră tulburătoarele chipuri de piatră. Picioarele o purtau înainte. Plămîinii îi pompau cu putere aerul. Cei cincizeci de pași se redusese la 30, apoi 20, 15, 10, 5...

O piatră îi țîșni de sub călcîiul drept, își suci glezna și căzu.

Pentru moment, zăcu pur și simplu acolo cu coatele și genunchii zgîriați, cu mîinile tăiate și sîngerînd, cu glezna scrîntită trimițîndu-i dureri în tot corpul. Clătîndu-și capul ca să și-l limpezească, își ridică privirea către frunzișul des și sigur al junglei ce se întindea numai la cinci pași depărtare.

Încercă să se ridice în genunchi și scoase un țipăt. Dumnezeuule, cum o durea glezna! Privind în jur, văzu un băț zăcînd în apropierea ei.

O descoperire salvatoare.

Se întinse, îl apucă și se sprijini în el ca să se ridice în picioare, clătînându-se nesigură. Se îndreptă și privi peste umăr.

Un țipăt i se ridică în gât, dar nu-l mai putu articula din cauza șocului. Abia putea observa silueta bărbatului printre stropii de ploaie, dar el era acolo, stînd la intrarea dintre cele două stînci.

Retrăi pentru o clipă momentul în care săgeata trecuse pe lîngă ea înfigîndu-se în umărul lui Johnny. Chiar și acum putea auzi zgomotul impactului.

– Nuuuuu!

Țipătul izbucni din adîncul ei și-i puse întreg corpul în mișcare, înainte de a fi conștientă de aceasta.

Folosind bățul drept cîrjă, se lansă într-o alergare șchiopătată. Glezna dreaptă scrîntită îi trimitea junghiuri în picioare, dar aproape că binecuvîntă durerea; îi dovedea că mai e în viață.

Cinci pași. Apoi 4, 3, 2, 1... la adăpost! Se afundă din nou în jungla deasă, ieșind din raza vederii lui. Avea din nou ca aliați crengile răsucite în îmbrățișări stranii, labirintul amenințător al ferigilor, tufișurile monstruoase și frunzele care-i tăiau fața pînă la sînge.

Dar fiecare pas însemna o durere aproape insuportabilă în gleznă.

Dar nu se va opri, nu putea să se oprească! Nu mai era ghidată de rațiune, ci de primordialul instinct de supraviețuire. Era condusă de adrenalină și de frică.

Colonelul Valerio se trezi mergînd încet, cu capul dat pe spate de uimire, uitîndu-se la pietrele sculptate. *lisuse!* se gîndi. *Ce dracu' de loc e ăsta?*

De fapt, fu atît de distras și hipnotizat de urîțenia figurilor, încît în primul moment nici n-o văzu pe Stephanie. Apoi, cînd o observă ea se retrăgea șchiopătînd în junglă și era prea tîrziu ca s-o mai ia în linia de ochire. Faptul că șchiopăta nu-i rămase ascuns. *Deci e*

rănită gîndi el, cu satisfacție arogantă. *Așa-i trebuie cățelei.*

Apoi stătu liniștit, cu mîinile pe coapse. Ceva nu era în regulă. Era chiar în spatele ei și avea s-o ajungă dintr-o clipă în alta. În mod normal, instinctele lui de vînător ar fi fost trezite. În loc de asta, se simțea ciudat de îngrijorat. Apoi realizează de ce.

Mă momește undeva, se gîndi el. *Altfel de ce ar lăsa semrie atît de evidente în urma ei?*

Deodată, colonelul Valerio simți că s-a săturat. Fuseseră momente cînd simțise o admirație reținută pentru inventivitatea și spiritul Stephaniei Merlin. Dar asta nu putea dura.

Ignorînd chipurile de piatră, trecu decis printre stînci și-și croi drum prin jungla încîlcită și verde. N-avea de gînd să lase o femeie să se joace cu el. *La dracu! Nu. E timpul să-i arăt cine-i șeful.*

Dacă Stephanie ar fi știut suspiciunile colonelului Valerio cu privire la intenția ei de a-l momi undeva, ar fi fost prima care ar fi negat. În realitate, nu putea oferi o explicație plauzibilă pentru faptul că, grota era singurul loc în care credea că va fi în siguranță. Totuși, toate instinctele o mîinau într-acolo.

Ajunse la următoarea poartă mai repede decît se așteptase – zidul de piatră cu arcada gotică.

În sfîrșit! se gîndi cu ușurare. *Aproape am ajuns.* Își aminti că dincolo de arcadă era o curte interioară și o ușă în peretele dealului.

Apropierea de țintă o făcu să se miște mai repede. Era aproape de libertate, de refugiu.

Dintr-o dată, se întrebă ce va face odată ajunsă acolo.

Ilha da Borboleta, Brazilia

Eduardo se uita pe geamul elicopterului contrat de vînt, ștergea aburul cu mîneca și scruta exteriorul prin arcul decupat de ștergătoare. Aproape instantaneu, vederea îi era din nou acoperită de pale de ceață și șiroaie de apă. Aștepta ca ștergătoarele să limpezească din nou un arc și se uita afară.

Acolo! La mai puțin de o sută de metri! Ilha da Borboleta. Abia se abținu să nu chiuie triumfător.

– Rămîi la altitudinea asta și zboară spre capătul cel mai îndepărtat al insulei! strigă el la pilot, arătînd spre sud-vest.

– Îți spun unde să aterizezi.

Pilotul îl privi dintr-o parte.

– Sper că știi ce faci.

Stephanie scrijelea lianele aderente pe ușa întărită cu fier, binecuvîntată de adrenalină cu o forță pe care nu și-o bănuia. În cele din urmă, desprinse și ultima liană și aceasta se alătură celorlalte, care fluturau în vînt ca niște serpentine groase. Apucă mînerul ruginit și trase. La început, împotrivirea vîntului și balamalele ruginite rezis-

tară, dar pînă la urmă ușa se deschise. Ținînd ușa grea cu mîna stîngă, folosi bățul pe care-l avea ca o proptea ca să se poată strecura înăuntru. După ce intră, vîntul trînti ușa în spatele ei. Întunericul era mai intens, mai sumbru decît al nopții. Va trebui să meargă pipăind drumul și să se ferească de cablurile electrice.

Zbrrrr!

Afară, ceva lovi ușa cu o forță atît de explozivă încît auzi lemnul crăpînd și vibrînd sub impact; ușa fu străpunsă și o împrôșcă pe Stephanie cu așchii. În jurul spărturii făcute de săgeată, pătruseră în tunel fișii subțiri de lumină.

Fir'ar să fie! Gîndi Stephanie. E în spatele meu!

Și încă înainte de a-și termina gîndul, bîjbîia grăbită și terorizată de-a lungul tunelului de piatră umedă.

Afară, în picioare sub arcul gotic, colonelul Valerio își lăsă în jos arcul și zîmbi.

A fost doar ca să știi că sînt pe urma ta, șocoti el tăcut. Ca nu cumva să te simți prea sigură de tine...

Era tentat să traverseze curtea să vadă unde ducea ușa, dar toate la timpul lor. *Nu e nici o grabă*, își spuse sieși. *Nu ajunge nicăieri.*

– Aici! țipă Eduardo. Pune-l jos aici!

Pilotul dădu din cap și cu agilitatea unui echilibrist, așeză elicopterul pe pămîntul undulat, ajustînd în mers unghiul de coborîre. Griul deveni verzui și verzuiful, verde smarald. Tălpicile aparatului atinseră solul și – după un scurt șoc – fragilitatea aerului fu înlocuită de soliditatea pămîntului.

– Oprește-l și așteaptă-mă aici, răcni Eduardo. Nu știu cît o să stau.

– Hei, Meeerliin...

Vocea tărăgănată a colonelului Valerio se răspîndi în aerul rece din tunel. Apoi se auzi un zgomot scurt, ușa trîntită tăie curentul de aer și vîntul nu se mai auzi.

– Hei, Meeerliin...

Nesecondată de vînt, vocea i se auzea mai tare, sfîrnind ecouri nesfîrșite în firidele de piatră.

Stephanie îngheță. Simțea cum toate din ea se înnoadă și se strîng. Vocea lui batjocoritoare vibra prin ea, o ținea pe loc, o făcea să tremure și să simtă cîrcei în tot corpul. Avea dinții încleștați cu hotărîrea de a înăbuși orice strigăt și-și strînsese mai tare mîna pe bîtă. Înghițind saliva provocată de panică, se stăpîni și se forță să se miște mai departe. *Un singur pas o dată*, gîndi ea, rezemîndu-se în bîtă.

Dar chiar cînd reușise să-și grăbească înaintarea spre curba coborîtoare a tunelului, vocea lui se auzi foarte aproape, înnebunind-o.

– Trebuie neapărat să-ți înrăutățești situația, nu-i așa, Merlin?

Părea rece și încrezător, cu toate firele în mînă. Ea putea auzi cizmele lui plescăind și împruscînd.

Mai dădu un colț și întunericul păli, se făcu albastru. Ploaia se auzi tare din nou și un vînt rece, șuierător, ciudat, o întîmpină înfiorînd-o cu tentacule fantomatice.

Ocoli ultima oară. Ajunse la grotă. Și acum?

– MOONIIICAAAA!

Eduardo făcu o cursă prin *quinta*, azvârlind ușile la pereți și strigînd-o din toate puterile. Trecu grăbit prin salon și loggias și Sala de Hércules, apoi urcă scările grațioase, sărind cîte trei trepte deodată. Deși căută peste tot, fu întîmpinat numai de tăceri – tăcerea goală, batjocoritoare a unei case părăsite.

Se repezi din nou afară, sărind din prag direct pe gazon. Se învîrți de mai multe ori pe loc, ochii lui căutînd cu nerăbdare o cheie, o inspirație. *Trebuie să fie pe aici pe undeva*, gîndi el.

Grota! Dacă ar fi reușit să scape, acolo s-ar fi dus! Și ceva din el ironiză: *Da, dar dacă n-a scăpat? Și pierzi un timp prețios?*

Se întoarce ezitant. Prima oară în viața lui, nu se putea hotărî.

*Să fug la elicopter, să controlez clădirile securității?
Sau s-o iau prin junglă direct spre grotă?*

Instinctele îi spuneau să se îndrepte spre grotă. Porni într-acolo cît de repede putea.

Asta nu mai era grota visurilor ei. Își pierduse vraja și căpătase un aer răutăcios. În lumina udă și albastră care curgea de sus, din domul deschis, grota părea mai mică. Și mozaicurile și busturile de scoici nu mai erau extravagante și fantastice, ci niște monumente moarte clădite din carapace secate – artă construită pe moarte.

Și vocea se auzi din nou, mai aproape ca oricînd.

– Hei, Merlin! Ești gata?

Stephanie se uită în jur cu disperare, încordată ca un izvor astupat. Era lividă, cu cearcăne. Șiroaie de ploaie și transpirație îi muiau pielea; nervii superexcitați i se făcuseră ghem în stomac.

Trebuia să existe o ascunzătoare. Dar unde...

...acolo! Nișa aceea retrasă era cea mai întunecoasă; va asigura cea mai bună protecție. Se trase instinctiv spre ea. Alunecînd în umbră, își dădu seama că era exact nișa în legătură cu care o atenționase Eduardo cînd aproape atinsese cablurile electrice uzate. Privi spre cordonul viu, se feri de el și se prelinse în umbră.

Temeinic, inexorabil, vocea colonelului Valerio se auzi și mai tare:

– Ai putea să renunți, Merlin. Oricum ești moartă. Au angajat un asasin profesionist să se ocupe de tine. Așa că la ce bun să lupți?

Un asasin profesionist?

Respira întretăiat, hîrîit. Inima îi bătea exploziv. Nu avea scăpare, știa. Era încolțită ca un șobolan...

– L-au angajat pe același pe care l-am pus să lase bomba aceea în apartamentul bunicuțului tău. Locul ăla a fost spulberat. Așa că ai o soartă mai bună cu mine. Cel puțin, o să rămînă ceva de îngropat.

Rîsul lui ricoșă de un perete, apoi de celălalt, sfîrîind ecouri.

Mintea Stephaniei lucra febril, se lupta să absoarbă informațiile trunchiate...

...și apoi îl văzu. Avea arcul Pearson în mînă, cu o săgeată deja potrivită. Lumina sclipea rece pe vîrfurile ascuțite ca un cuțit al săgeții, făcîndu-l să pară o flacără albastră și subțire.

– Ha?

Călcase pe lespede de marmură care activa artele și era stropit din toate părțile.

– Să fiu al naibii!

Stephanie respira tot mai greu, blocată de încordare. El începu să meargă încet în jurul grotii. Cînd ajunse la prima nișă, își ridică arcul și ținti. Îl lăsă în jos și se mută la următoarea, unde ținti din nou.

Stephanie își lăsă pleoapele pe jumătate și se dori mică, neînsemnată, invizibilă. Cu cizmele plescăind, colonelul Valerio se aplecă spre cea de-a treia nișă.

– Nu te ajută la nimic să te ascunzi, zise el.

Vîrfurile săgeții se plimbă de la un perete de mozaic la celălalt, de la stînga la dreapta. El se dădu încet înapoi și lăsă jos arcul.

Stephanie își încleștă dinții ca să nu facă zgomot. Îi era frică – o frică primitivă, primordială. Știa că era învinsă.

– Corect, continuă el, întorcîndu-se încet spre a patra și ultima nișă. Vreau s-o fac eu. Îmi place. Și bunicuțului tău a aflat. Ghici cine a aranjat să scăpăm de el?

Ea se simți cuprinsă de o furie care o făcu rece ca piatra. *E/a* aranjat să fie omorât bunicul? El a aranjat asta, ticălosul? Aproape inconștient, pipăi cu mîna tremurătoare, cu degetele ca un păianjen tîrîndu-se pe marginile ascuțite ale scoicilor spre cablul electric. Se strădui să găsească în întuneric o porțiune izolată.

Imposibil. Nu se vedea bine. Va trebui să riște.

Apă, electricitate... electricitate, apă...

Își încovoie degetele să apuce firul – îl apucă – și cînd aștepta șocul electric care nu mai venea, colonelul Valerio apăru în fața ei. Stephanie simțea electricitatea pîrîind slab. Strigă:

– Valerio!

El se aplecă, străduindu-se să vadă.

– Poftim, zise ea. Prinde.

Și-i aruncă repede cablul electric. Cu ochii măriți de surpriză, colonelul Valerio se apără cu brațul, dar era prea tîrziu. Cablul îl biciui și pentru o clipă, el și arcul lui fură înconjurați de un păienjeniș albastru de lumină care dansa în jurul membrelor lui. Grotă răsună de urletul lui hidos. Și cablul căzu apoi în balta în care stătea. Instantaneu apa sfîrîi și bolborosi, cu aburi ridicîndu-se din suprafața ei.

Stephanie se întoarse cu spatele și-și astupă urechile cu mîinile. Nu suporta să-l vadă electrocutat, nu-i putea suporta țipetele ascuțite. Avea în fața ochilor imaginea capului lui Jed Savitt pe umerii colonelului Valerio, a lui Valerio dîrdîind într-un scaun electric.

În spatele ei, dînd convulsiv din mîini și din picioare, colonelul Valerio căzu pe spate, unde se mai zbătu sălbatic o vreme, țipînd din ce în ce mai ascuțit, apoi pielea i se roși, ochii i se umflară, deveni brusc rigid, păru să leviteze și în cele din urmă încremeni neputincios.

Tăcerea bruscă era insuportabilă. După un timp, Stephanie își luă mîinile de pe urechi și se întoarse încet.

Stătea în apă, cu fața încremenită în agonie, cu ochii umflați ațintiți spre ploaia care șiroia de sus.

Începu să tremure și-și îmbrățișă trupul cu brațele. Clănțănea din dinți și i se făcu deodată foarte frig.

– Monica!

Deveni conștientă că cineva de afară o cheamă. Evitînd cu grijă porțiunile ude, își găsi drumul spre exterior și porni prin întunericul tunelului, ca un abrutizat, tremurînd incontrolabil și plîngînd încetișor.

Vitoria, Brazilia. Pe mare.

Ploaia se oprise și se întunecase înainte de a părăsi spitalul din Vitoria. Doctorul dorise să-l țină pe Johnny sub observație și peste noapte, dar Johnny, așa cum era el, nici nu vru să audă. Era hotărît să petreacă afară ziua aceea.

– După cît îmi dau seama, azi nu-mi poate fi mai rău – am dreptate?

Și rînjetul bărbătesc cu care-și însoți cuvintele îi frînse inima Stephaniei. Știa exact ce punea el la cale. *Un număr de John Wayne ca să-l egaleze pe Eduardo*, gîndi ea sardonice. *Pe de altă parte, după ce-a trecut prin atîtea, are și el dreptul să pozeze un pic.*

Ieși din spital cu brațul într-o eșarfă și cu un mers fudul și provocator, apoi în mașină adormi imediat. Stephanie n-ar fi vrut să-l trezească pentru urcarea în elicopter, dar știa că i-ar fi rănit mîndria ireparabil dacă nu l-ar fi lăsat să se ducă pe picioarele lui.

În timpul zborului spre *Chrysalis*, stătu lîngă el și-l ținu de mîină. Continuă să-i murmure nimicuri dulci mult timp după ce el adormi. Deși era epuizată de chinurile prin care trecuse, nu putu închide ochii. Se gîndea la discuția

cu Eduardo, în spital, când așteptau să i se coase rana lui Johnny. Îi spusese cine era ea în realitate, că folosise o altă identitate ca să facă un documentar despre imperiul da Veiga, colonelul Valerio îi descoperise impostura și venise după ea, iar Johnny era un fost iubit care o urmărise din grijă pentru ea. Nu putuse să-i spună mai mult lui Eduardo, se hotărîse să-l lase să afle de unul singur adevărul despre părinții lui.

Acum Eduardo se ridicase și se rezema de locul din fața lor. După ce-i privi un timp, se aplecă spre ea.

– Chiar îl iubești, nu-i așa? o întrebă încet.

Stephanie își răsuci capul pe spătar spre el și-l privi în ochi.

– E caraghios, nu-i așa, șopti ea, că trebuia să trec printr-o criză ca să-mi dau seama?

– Nu chiar, spuse el. Uneori e nevoie de o tragedie ca să poți vedea lucrurile într-o lumină nouă.

Ea dădu din cap.

– Dar nu înțeleg nici acum de ce vreau să mă împac cu el.

Întoarse capul în partea cealaltă, și-l privi pe Johnny afectuos.

– Johnny Stone, spuse ea, e un excroc, egoist, insuportabil, încrezut, înfumurat, șovin...

Se opri deodată și rîse moale.

– Ia uită-te la mine! Parcă aș fi o...

– O soție? spuse Eduardo blînd.

Ea întoarse capul și-l privi.

– După mine, spuse Eduardo, e un bărbat foarte norocos. Ar fi cazul să fiu invidios.

Ea se uită la fața lui; era atît de mîndru și hotărît să nu-și arate rănile.

– Și te simți invidios? îl întrebă.

– Da, recunosc eu el. Nu pot altfel.

Se forță să zîmbească.

– Dar pot să mă stăpînesc.

Era exact zîmbetul pe care l-ar fi afixat și Johnny și ea simți o încordare dureroasă în piept. Într-un fel, știuse de la început că vor trece prin clipa asta. Și totuși nu era pregătită. N-ar fi vrut pentru nimic în lume să-l rănească pe Eduardo.

– Îmi pare rău de întorsătura lucrurilor, Eduardo, spuse ea cald.

În ochi îi țîșniseră lacrimile, încețoșîndu-i vederea, dar reuși să le oprească în gene.

– Și mie-mi pare rău, replică el liniștit.

Și el clipea din ochi într-un efort curajos de a-și alunga lacrimile.

Ea se întoarse și-i atinse brațul:

– Mă crezi dacă-ți spun că am crezut cu adevărat că sînt îndrăgostită de tine?

El zîmbi și dădu din cap.

– Da, spuse, te cred.

Apoi se ridică și privi în jos spre ea. După cîteva momente, se aplecă și o sărută cast pe obraz. Și oricît ar fi încercat să se stăpînească, obrajii ei fură scâlțați în lacrimi.

Restul zborului decurse în tăcere. Și cînd aterizară la bordul lui *Chrysalis*, toate rănile le fură din nou răscolite.

*

*

– Bunico! bătu Eduardo la ușă.

Auzeau clar vocea înregistrată cîntînd tare înăuntru – Lili Schneider în rolul Marschallin din *Der Rosenkavalier*. Eduardo bătu din nou, aruncînd o privire spre Stephanie și Johnny. Dar nu deschise nimeni.

Eduardo zgîlțîi clanța aunită. Ușa era încuiată. Bătu în ușă cu pumnul.

– Bunico! strigă. Eu sînt, Eduardo.

Brusc, discul fu oprit. Eduardo era pe punctul de a bate din nou cînd Stephanie îi opri mîna.

– Cred că vine, spuse ea.

Ascultară amîndoi. Fișîitul slab, dar inconfundabil al scaunului cu rotile putea fi auzit apropiindu-se de cealaltă parte a ușii. Zăvoarele țărăniră și bătrîna doamnă deschise un pic ușa. Stătea înclinată în față, scrutînd cu suspiciune coridorul. Avea fața roșie și ochii umflați.

– Cine e cu tine? îl întrebă brusc.

– Monica Williams, pe care de fapt n-o cheamă Monica Williams și un prieten de-al ei, pe care l-a rănit colonelul Valerio.

Ochii bătrînei doamne cercetară fața nepotului ei.

– Colonelul e mort, răspunse Eduardo la întrebarea ei nerostită. A încercat s-o omoare pe Monica – adică pe Stephanie – dar ea a reușit să-l omoare ea pe el.

Zaza nu păru deloc surprinsă,

– O tînără doamnă foarte înzestrată, dădu ea din cap aprobator. Ascultă, dragul meu. Mă dau înapoi și voi trei vă puteți strecura înăuntru. Dar numai voi. E clar?

– Da, spuse el surprins. Bineînțeles.

Ea se dădu înapoi cu scaunul și Eduardo intră primul, urmat de Johnny și apoi de Stephanie. Stephanie închise ușa și Zaza o încuie.

Deodată, un strigăt ciudat se ridică din gîtlejul lui Eduardo și toți se întoarseră spre el.

– *Meu Deus!* șopti el și se repezi spre masa întinsă pentru cină. Rămase în picioare, privind șocat în jur și apoi căzu încet în genunchi lîngă scaunul mamei lui.

– Mamă! suspină el încetîșor, ridicîndu-i mîinile înghețate și ducîndu-le la buze. O, Doamne! Mamă...

Mîinile Stephaniei se ridicară ca să-i acopere buzele.

– O, Doamne.

Închise ochii și-și apăsă repede fruntea de umărul lui Johnny. O singură privire era de ajuns pentru a înțelege că toți erau morți.

Respirînd adînc, Stephanie se îndreptă spre Eduardo. Căzînd în genunchi, îl înconjură cu brațul.

– Eduardo, gemu încetîșor. Îmi pare atît de rău.

El își puse capul în poala mamei lui și se frecă de ea în tăcere. Durerea lui îi rupea inima Stephaniei, dar deasupra suspinelor lui i se părea că aude râsul zeilor, un hohot triumfător și exultând în fața prostiei bieților muritori care au încercat să guste din cupa vieții veșnice.

Cînd Eduardo își ridică în cele din urmă capul, fața îi era schimonosită și tremura ca o mască, parcă pierzîndu-și forma. Șiroaie de lacrimi îi brăzdau obraji. După o clipă se feri, înghiți, se șterse la ochi și se adună. Cînd se uită din nou la ceilalți, dădu încet din cap spre Stephanie, mulțumindu-i pentru compasiunea ei și spunîndu-i că totul era în regulă acum.

Ea îl mai privi o dată, apoi se ridică, îi strînse afectuos umărul și se duse lîngă Johnny, care o luă de talie. Cînd Eduardo se ridică în picioare, trăsese un vâl des peste emoțiile lui. O privi împietrit pe bunica lui.

– Ce s-a întîmplat? dori să știe.

Zaza se îndreptă spre el și-l privi.

– Sînt morți, spuse ea simplu.

– Da, dar... de ce? întrebă el, privind-o în ochi. De ce?

– De ce?

Ochii înțelepți și apoși îl studiară în vreme ce secunde se scurgeau în tăcere. Timpul se dilată și ea părea că nu va vorbi niciodată. Apoi se înălță în scaun și clătina din cap.

– Eduardo, *menino*, zise ea, cu o voce încărcată de un reproș blînd. Cum poți fi atît de inocent? Cum ai putut fi atît de naiv încît să nu bănuiești niciodată?

Zaza stătea dreaptă, cu o siguranță regală în forța ei liniștită. Ea își ștersese deja lacrimile în particular și dacă Stephanie n-ar fi cunoscut-o mai bine, nu ar fi ghicit că era îndoliată. La sugestia Zazei, părăsiseră sinistrul *tableau morte* și se mutaseră în dormitorul alăturat. Eduardo stătea pe un fotoliu stil, cu capul plecat și cu mîinile încleștate între genunchii depărtați. Johnny se lăsase pe pat și Stephanie stătea pe margine, lîngă el.

Dacă privea dincolo de Zaza, o putea vedea prin ușa întredeschisă pe Lili din profil, cu gîtul încremenit lăsat pe speteaza scaunului.

Stephanie ridică paharul fragil și gustă lichidul minunat, ca un aur fluid și aromat, încălzind-o pe dinăuntru.

– Călugării cistercieni, spuse Zaza. Fac cele mai bune lichioruri. Cu jurămintele lor de tăcere, celibat și sărăcie, nu le mai rămîne decît plăcerea gustului. Nu e de mirare că se ocupă atît de atent de fermentație.

Zîmbi înțelegătoare.

– Știu ce gîndești: că probabil sînt cam nebună.

În cele două ore care trecuseră, îi regalase cu o mulțime de povești care, încetul cu încetul, o ajutară pe Stephanie să completeze spațiile goale din tabloul Schneider. Le povestise cum în timpul unui turneu de concerte în America de Sud în 1948, Lili îl cunoscuse pe Ernesto și se îndrăgostise nebunește de el – și viceversa. Zaza era de fapt sora de care Lili era nedespărțită – Louisette – și fusese dată drept mama lui Lili după ce refuzase vehement să participe la tratamentele de întinerire ale doctoriței Vassiltchikov. Și Zaza le povesti cum Hitler însuși i-o prezentase pe doctoriță lui Lili, cînd aceasta făcuse o vizită la viziuna Führrerului de la Obersalzberg.

– Eu nu cred că ești nebună, spuse Stephanie încet.

Zaza zîmbi trist:

– Poate că nu, dar prietenul tău, domnul Stone, nu prea știe ce să creadă. Și ochii lui Eduardo... dezvăluie atîta scepticism! Dar nu te învinuiesc, *menino*.

Rîzînd scurt, Eduardo sări în picioare și începu să se plimbe prin cameră. Ajunse lîngă perete, ridică pumnul și lovi furios tapiseria.

– La naiba, bunico!

Își trecu o mînă prin păr și se răsuci pe călcîie.

– Crezi că sînt chiar așa de idiot ca să mă adoarmă o asemenea... poveste cu zîne?

În ochii Zazei străluci o mînie nerăbdătoare.

– Deschide-ți ochii la ce se petrece în jurul tău, spuse ea rece. Sigur, Ernesto și Lili au procedat inteligent, nu pot să neg. Dar nu te-ai mirat niciodată că nici tatăl, nici mama ta nu au îmbătrînit vizibil în aproape trei decenii?

Eduardo se forță să găsească o explicație plauzibilă.

– Aveau... aveau grijă de ei. Aveau exercițiile fizice. Și regimul, cosmetice... chirurgia estetică...

Zaza oftă.

– Te agăți de paie. Lili a suportat numai două operații toată viața ei. O apendicectomie în 1922; și o operație de chirurgie estetică în 1950 ca să-și schimbe chipul. Da, Eduardo: în 1950! Acum patruzeci și trei de ani!

El stătea încremenit și tăcut. Bătrîna doamnă continuă liniștită, dar nemiloasă.

– Și te-ai întrebat vreodată ce conțineau medicamentele pe care le luau în fiecare zi?

– Bineînțeles că nu. De ce să mă fi întrebat? Aveau nevoie de ele pentru boala aceea căpătată în Ama...

– Boala! i-o reteză Zaza. Erau sănătoși ca niște cai! Se îmbolnăveau numai cînd le întîrziu medicamentele. Atunci chiar intrau în panică, pentru că fără doza lor zilnică ar fi murit.

Și îi spuse despre substanțele care întîrziu îmbătrînirea, pentru prepararea cărora erau sacrificați copii.

Eduardo simțea că i se învîrte capul.

– E prea înspăimîntător ca să cred.

– Crede, îi spuse Stephanie calmă.

Eduardo se întoarse spre ea și deodată se dezumflă și se scufundă la loc în fotoliu, ținîndu-și capul în mîini.

– Dintr-o dată nu mai știu ce să cred, zise el liniștit.

– Înțeleg că ești abătut și confuz, îl mîngîie Zaza.

– Dar... mii de copii? clătină Eduardo din cap.

Lumea devenise deodată o cutie a Pandorei, din care izvorau răul și urîtul.

– E incredibil!

Stephanie îl privi și spuse:

– Când ne-a prins colonelul Valerio, eu și Johnny eram în biroul tău de la Sitto da Veiga. Am folosit computerul tău ca să pătrundem într-un dosar strict secret. Se numește OPUS și înregistrează lista tuturor copiilor uciși – unul pe zi – alături de niște presupuse cauze „oficiale” ale morții.

Făcu o pauză.

– Eduardo, au înființat fundația TAAC pentru a-și procura copii din orfelinate. Dacă nu mă crezi, poți să te convingi folosind orice computer. Zaza cunoaște codul. Ea mi l-a dat, în week-end-ul trecut, pe insulă.

Pe urmă îi spuse despre biografia scrisă de bunicul ei, de moartea lui, a lui Pham, a lui Vinette Jones și a celorlalți. Îi spuse de ce intrase în lumea familiei da Veiga.

Eduardo o asculta posomorît. Arăta lovit, rănit de moarte.

Stephanie se întoarse spre Zaza.

– Cine era dr. Vassiltchikov?

– Numele ei adevărat era Klara Henschel. Răspundea de întreprinderea favorită a Führerului, Proiectul Matusalem. Normal, voia să fie prin preajmă să-și vadă visul cu ochii, un Reich milenar.

– Sfinte Dumnezeule!

Zaza observă că paharele erau goale.

– Mai vreți lichior? îi întrebă.

Stephanie mulțumi și luă sticla, umplînd și paharele lui Johnny și Eduardo. Ținînd sticla, se uită la Zaza. Bătrîna doamnă clătină din cap.

– Nu încă, mulțumesc.

Eduardo își dădu peste cap paharul. Apoi se aplecă în față, strîngînd paharul pînă i se albiră falangele. Părea împovărat de o greutate enormă și în același timp, gata de o acțiune violentă. Inima Stephaniei se strînse; începea să înțeleagă prin ce trecea.

– Totul a început de la vizita aceea fatală la Obersalzberg, explică Zaza oftînd. Eram acolo, era și dr. Vassil... dr. Henschel, cum i se spunea pe atunci. La început, ea și cu Lili nu s-au plăcut deloc. Dar la cină, totul s-a schimbat dintr-o dată. Lili a aflat că doctorița era specializată în cercetări gerontologice și doctorița a aflat despre biata noastră soră moartă, Liselotte, care fusese o geromorfă. Cred că era normal, de la îmbătrînirea prematură a Liselottei, Lili nu mai suporta ideea că o să îmbătrînească și o să moară. Iar pentru doctoriță, posibilitatea de a o studia pe sora unei geromorfe era mană cerească. În week-end-ul acela, doctorița i-a luat lui Lili mostre de sînge și după aceea au păstrat legătura – Lili din turneele ei de pretutindeni și doctorița de la Forschungs Institut für Geriatrie – institutul de cercetări din Badgastein, al cărei director era. Bineînțeles că institutul nu ducea lipsă de cobai umani. Himmler îl aprovizionea cu toți oamenii ceruți de doctoriță.

Cei trei ascultau înlemniți.

– Asta e, spuse Zaza. De-a lungul anilor, doctorița a făcut progrese mari în cercetările ei, dar înainte de a ajunge la rezultate palpabile, războiul s-a terminat. Dar nu fusese proastă. Își depozitase de mult banii și obiectele de valoare în America de Sud. Spre finalul războiului, a distrus toate dosarele institutului și a pus să fie uciși toți cobaii umani și personalul medical. Nu a lăsat nici o urmă.

Bătrîna doamnă se opri ca să-și adune gîndurile, apoi continuă.

– Totuși, a păstrat legătura cu Lili. S-au reîntîlnit în 1948, în timpul concertului sud-american al lui Lili, cînd s-a îndrăgostit Lili de Ernesto. Apoi, în 1950, doctorița a descoperit rețeta și a anunțat-o pe Lili, iar ea s-a încrezut în Ernesto. El era partenerul ideal, iubind-o și avînd resurse financiare nelimitate. Așa că a ajutat-o să-și însceneze moartea + prilej cu care Sir Kenneth și o biată femeie anonimă au fost uciși.

Pe Eduardo îl dorea capul.

– Părinții mei! izbucni el îngrozit. Doamne, sîngele meu a făcut asta! Cum să mai trăiesc după asta?

Zaza izbuti să-l privească în ochii îndurerați.

– Poate îți va fi mai ușor, îi spuse ea, dacă știi că de fapt nu ești sînge din sîngele lor. Nu puteai să fii. Lili fusese sterilizată, iar sperma lui Ernesto era nefertilă.

– Ce? tresări Eduardo de parcă l-ar fi palmuit.

– Altă ironie, spuse Zaza. Sterilitatea lor a fost un rezultat direct al tratamentelor de prelungire a tinereții.

Eduardo nu mai putu să stea nemișcat. Se ridică și începu să umble prin cameră, oglindind pe fața lui agonia unui om a cărui lume s-a prăbușit. În cele din urmă, se opri în fața Zazei.

– Dacă spui adevărul, atunci eu cine sînt? întrebă el calm. Mi-am pierdut și eu identitatea odată cu părinții mei?

Bătrîna doamnă îl privi:

– În inima mea, vei fi întotdeauna nepotul meu, așa cum în ochii lumii rămîi fiul mamei și al tatălui tău.

Eduardo înjură încet.

– Nu-mi pasă ce sînt în ochii celorlalți! Am nevoie să știu pentru mine cine sînt de fapt!

Fața Zazei fu transfigurată de compătimire. Se întinse să-l atingă pe Eduardo, dar el se feri. Ea-și lăsă mîna în jos.

– Ai fost unul dintre așa-numiții lor „îngeri”, spuse ea încet. Unul dintre copiii orfani aleși pentru sacrificiu.

El încremeni, apoi începu să se dea încet înapoi.

– Dar de ce nu m-au ciopîrțit sau nu mi-au făcut ce le-au făcut celorlalți? Ce m-a făcut pe mine atît de deosebit?

– Își doreau un copil și tu erai cel mai frumos copil pe care-l văzuseră vreodată.

– Și atunci a murit alt copil în locul meu?

– Da.

Eduardo trecuse dincolo de durere. Simțea doar dezgust și o ură de o putere pe care n-o mai experimentase. Părea să nu știe pe cine să lovească, pe vii sau pe morți.

– Deci ce spunem lumii?

Johnny deschise gura prima oară și toți se întoarseră să-l privească.

– Ce-ar fi să spunem adevărul? sugeră Eduardo cu un rîs cinic. Lumea are dreptul să știe ce monștri erau așa-zisii mei părinți. Și apoi, sînt morți. Scandalul nu-i mai poate atinge.

– Nu! Zaza se încordă hotărîtă: Lumea nu trebuie să afle de asta niciodată.

– Și atunci cine o să le facă dreptate copiilor?

– Nimeni, spuse egal bătrîna doamnă. Nimeni.

Eduardo începu să protesteze, dar ceva din expresia Zazei îl opri. Ea spuse:

– Ești chiar atît de egoist în durerea ta încît nu înțelegi încă implicațiile enorme ale cercetărilor dr. Vassiltchikov?

– Încep să le înțeleg, zise Eduardo. Ochii ei îl ațintiră cu răceală.

– Poate că e informația cea mai dăunătoare care i se poate da omenirii. Dacă s-ar ști că există posibilitatea tineretii veșnice, îți imaginezi goana după obținerea tratamentului? La naiba cu etica! Toată planeta asta ar deveni o lume de canibali, cei bătrîni mîncîndu-i literalmente pe tineri. Religia, etica, morala-sacralitatea însăși a vieții ar fi amenințată!

Eduardo o privea tăcut.

– Bunica ta are dreptate, spuse Johnny liniștit. Dacă oamenii ar afla că în semenii lor se găsește cheia longevității, rezultatul ar fi catastrofic. Bebelușii ar fi crescuți pentru a fi omorîți, ca puii de la o fermă avicolă.

– Așa că să-i uităm pe miile de copii uciși? Asta-i ideea?

– Nu, spuse Zaza, ci să fim siguri că toți copiii viitorului sînt protejați de destinul dușmănos pe care l-au avut aceștia.

Eduardo era palid, cu două puncte roșii arzînd pe pomeții lui ridicați. După un timp, oftă cu resentiment:

– Presupun că ai dreptate.

– Știu că am, spuse Zaza. Depinde de noi să fim siguri că așa ceva nu se va mai întîmpla.

Privi în jur.

– Ne-am înțeles toți?

Stephanie și Johnny dădură din cap și în cele din urmă Eduardo fu de acord și el.

– *Gut*, spuse Zaza. Cel puțin am stabilit ceva. Mai aveți vreo întrebare?

Stephanie dădu din cap; o mai frămînta ceva. Spuse:

– În Rio, primeam mereu telefoane anonime. Persoana șoptea încontinuu: „Mori!“ Știi ceva despre asta?

– Acea, *Liebling*, eram eu, spuse Zaza.

– Tu! se uită Stephanie uluită la ea. Dar... de ce?

– Vroiam să-ți salvez viața, explică Zaza. Cînd i-am auzit pe Lili și pe colonelul Valerio punîndu-ți la cale moartea, am sperat că te voi speria și vei pleca.

– M-ai speriat groaznic!

– Asta era ideea, oftă Zaza. Dar trebuia să-mi dau seama că nu poți fi speriată așa de ușor.

Stephanie se încruntă.

– Dar nu înțeleg, dacă vroiai să mă sperii, de ce mi-ai dat numărul de la OPUS?

– Aveam un plan alternativ. Dacă nu reușeam să te fac să pleci pentru binele tău, cel puțin puteam să te ajut să-ți atingi scopul.

Stephanie era perplexă.

– Ai știut tot timpul cine eram?

– Nu. Nu cine erai. Dar bănuiam după ce umblai.

– Dar de unde știai că nu voi folosi greșit ceea ce voi afla?

– Nu știam. A trebuit să mă încred în intuiție. În ațîția ani, am învățat să judec destul de bine caracterele oamenilor. Am știut de la început că scopul tău era dezinteresat. Altfel nu l-aș fi încurajat niciodată pe Eduardo să-ți facă curte.

Stephanie era uimită, încercînd să asimileze tot. Zaza spuse:

– Cel puțin, știi acum de ce mi-am otrăvit propria soră, pe amantul ei și pe doctorița aceea demonică. Am remușcări și sînt tristă. Și mă simt foarte vinovată. Nu pentru că i-am omorît, ar fi trebuit s-o fac de mult. Nu-mi voi ierta niciodată că am lăsat oroarea să continue toți anii aceștia.

– S-a terminat acum, zise Stephanie moale. Nu te mai învinui.

Zaza păru șocată.

– Draga mea, sînt la fel de vinovată ca ei! Dragostea pentru sora mea m-a făcut complice. Am înțeles toată oroarea situației și am lăsat-o să se întîmple. Sînt de departe cea mai vinovată.

Urmă o lungă tăcere.

– Și acum, spuse Zaza, cred că voi bea ceva. Toată vorbăria asta m-a răgușit.

Stephanie se întinse după sticla de lichior de mandarine.

– Nu, mulțumesc, clătină bătrîna doamnă din cap. Eu nu prea sînt atașată de lichiorul acela.

Se duse cu scaunul ei cu roțile spre un dulăpior din șifonier, unde se afla o tavă cu băuturi. Luă o carafă, o destupă și-și turnă puțin în pahar.

– Ce bei? o întrebă Stephanie.

– Un lichior de migdale, arată Zaza paharul.

– Nu am gustat niciodată. Pot să iau și eu puțin?

Zaza zîmbi.

– Mi-e teamă că nu-ți va plăcea. E un gust pe care trebuie să-l deprinzi. Își ridică paharul, parcă toastînd.

– Pentru ordinea naturală a lucrurilor, zise ea. Pentru viață și pentru moarte – la naiba cu eternitatea!

Și goli paharul.

– Nuuuuuu! răcni Eduardo gutural, înțelegînd deodată.

Sări spre Zaza, aruncîndu-i paharul din mînă. Acesta se sparse pe podea, dar era prea tîrziu, fusese băut. Zaza se chirci:

– Iartă-mă, *menino*, șopti ea și o mare durere îi schimonosi fața.

– Bunico, șopti Eduardo, te rog, nu mă lăsa singur! Bunico!

Zaza îi cuprinse strîns brațul. Durerea dispăruse de pe fața ei și arăta senină și împăcată. Vorbi greu:

– Nu-ți fie frică de moarte, copilul meu, spuse ea, ce e mai frumos decît eterna pace?

Rio de Janeiro, Brazilia.

Niciodată Stephanie nu fusese atît de bucuroasă că vede un oraş ca atunci cînd *Chrysalis* se apropie de Rio în dimineaţa următoare. Nu se putea gîndi la iaht decît ca la o corabie a morţii. Gîndul la cele patru cadavre din morga de la bord o îngheţa. Abia aştepta să coboare de pe vas.

– Tocmai am vorbit cu Eduardo, îi spuse lui Johnny cînd ieşi pe punte pentru a privi acostarea. Se vehiculează oficial că mîncarea a fost otrăvită.

– Şi crezi că autorităţile o să înghită asta?

– Miliardele familiei da Veiga o să-i ajute la înghiţit. Oricum jumătate din guvern se află pe listele lor de plată, într-o formă sau alta.

– Aşa e, spuse el. Tot timpul uit. Practic, ei sînt proprietarii ţării.

– De asemenea, Eduardo crede că nu e bine să asistăm la funeralii şi întelege dacă plecăm de aici cît mai curînd posibil.

Veni lîngă el şi-şi rezemă uşor capul de umărul lui, zîbind cu faţa spre ţărm.

– Un curier din Sitto da Veiga e deja pe drum cu pașapoartele noastre, pe care și le însușise colonelul Valerio. Cineva o să le aducă la mine în apartament. Nu-mi mai rămîne decît să mă duc și să-mi fac bagajele și pe urmă, *arrivederci*, Rio.

– Tot timpul fugi, o tachină el. Și mă lipsești și de fata de la Ipanema.

Ea îi dădu un cot în coaste.

– Dacă te prind cumva uitîndu-te după vreuna din puicuțele alea, îți leg amîndouă mîinile.

Chrysalis-ul era acum la vreo sută de metri de chei, aliniat la lungimea acestuia. Cuzineții subacvatici mutau încet iahtul gigantic într-o parte, spre chei.

– Minunile tehnologiei, bodogăni Johnny. Ce s-o fi întîmplat cu bătrînele remorchere?

– N-ai auzit? S-au dus pe urma gramofonelor.

Și telexurile, spuse el. Fiîndcă veni vorba de el, și eu trebuie să fac cîteva lucruri. Ne întîlnim mai tîrziu în apartamentul tău, bine?

– Dar unde te duci? îl întrebă ea.

– Să mă interesez de biletele de avion, zise el. În plus, mai sînt niște fleacuri personale de care trebuie să am grijă.

– Măi, măi, ești un vîrtej de energie, remarcă ea uscat. Văd că-ți revii rapid.

– Nu pot să neg. Trebuie să mă ocup și de fata aia, nu?

Chrysalis-ul se lovi cu o parte a carenei de chei, protejat de grătare uriașe acoperite de spumă. În cîteva momente, iahtul era ancorat și puntea de placaj acoperită cu mochetă albastră fu întinsă pînă la țarm.

Stephanie coborî numai după ce urcară la bord cei de la poliție și de la morgă. Eduardo o ajunse cînd nu traversase încă nici jumătate din punte.

– Stephanie! o strigă cu răsuflarea tăiată de fugă.

Ea se opri și se întoarse, sprijinindu-se cu o mână de balustradă.

Ochii lui erau umezi și iremediabil triști.

– Nu vreau să ne despărțim așa, îi spuse cu o voce joasă, chinuită. După tot ce-a fost între noi... și după toate prin câte-am trecut.

Ea îl privi fix, tăcută, cu o durere încleștindu-i stomacul. Apoi se abținea să nu plîngă. El îi spuse:

– Dacă ești de acord, cînd sosește pașaportul, ți-l aduc personal la locuința ta. Merităm să ne luăm la revedere așa cum trebuie.

Stephanie dădu din cap.

– Dacă așa vrei, îi spuse moale. Deși cred că ești ocupat cu toate, acum.

El zîmbi fugar, trist și crispat.

– Cu atît mai mult nu mi-aș ierta să nu trec pe la tine. Nu vreau să mă ții minte în lumina celor întîmplăte pe insulă sau aici, pe iaht. Noi doi am împărțit mult mai mult.

Ea privi în adîncul ochilor lui întunecați.

– Da, îi spuse vibrant, mult mai mult.

– Mă bucur că simți așa.

Se uită pe lîngă ea în josul cheiului și se cutremură. Era o atmosferă agitată, cu mașini de-ale poliției parcate peste tot, ambulante și limuzine care așteptau și o hoardă de reporteri și de gură-cască ținuți la distanță.

– Ce repede simt corbii mirosul sîngelui, murmură el.

Apoi își luă ochii de la priveliște și și-i aținti întrebători asupra ei.

– Ce vei face odată întoarsă la New York?

– Ce voi face?

Ea se întoarse și și aținti privirea în depărtare, asupra clădirilor înalte, grupate ca niște cuburi de zahăr la poalele colinelor de smarald acoperite cu *favelas*. În ochii ei apăru un gînd îndepărtat.

– Voi încerca să continui lucrurile de unde le-am lăsat, spuse rar. Voi încerca să fiu din nou, eu, cea veche.

Pe drumul spre apartamentul ei, Stephanie îi spuse șoferului să oprească la birourile da Veiga din districtul Centro. Îl rugă s-o aștepte și urcă la biroul ei, unde-și adună obiectele personale și le puse în două plase pe care le găsi în dulap.

„Mă bucur că Lia nu-i aici”, se gândi. „Urăsc despărțirile. Au ceva atît de definitiv”

Stephanie simți un ghimpe de vinovăție. Nu-i plăcea să dispară ca un hoț în noapte. O colegă de serviciu merita măcar un bilet de mulțumire. Dădu din cap pentru ea și scrise repede o notiță pentru Lia. Se hotărî să-i vorbească lui Eduardo cînd avea să vină la ea mai tîrziu și să i-o recomande pe asistenta ei pentru postul pe care-l lăsa vacant.

„Lia mă va înlocui cu succes”, gîndi Stephanie. „Și promovarea va fi cel mai frumos cadou de despărțire pe care i-l pot face”

Lăsînd biletul pe biroul Liei, puse pe el un presse-papier și-și cără cele două plase la mașină.

Descuie ușa locuinței de la etaj. Ușile terasei din camera de zi erau deschise și o pală de curent pătrunse deodată în apartament, trîntind ușa de la intrare din spatele ei.

– Buunăăă! strigă tare, punînd jos plasele. Barbie! Waldo! E cineva acasă?

Tăcere.

Pentru o clipă, tăcerea o făcu să simtă o teamă irațională. Și apoi o voce familiară chiui:

– Steph! Steph! Te iubesc, Steph!

Stephanie zîmbi. *Drăguțul de Waldo*, gîndi, lăsîndu-și cheile pe o măsută. Traversă camera de zi, dădu la o parte jaluzelele lungi pînă la podea și trecu dincolo de ușile deschise. Vedea colivia lui Waldo la capătul cel mai îndepărtat al terasei încărcate de plante. Zîmbind, se îndreptă într-acolo, trecînd de trandafirii japonezi și de palmierii pitici și de lămîii plantați în ghivece.

Clinchetul tocurilor ei pe gresie își rări ritmul pe cînd se apropia de colivie și nervii i se încordară de o tensiune inexplicabilă. Era ceva în neregulă. Waldo ar fi trebuit să se cațere însuflețit pe bare. Să-și umfle penele și să și le curețe cu ciocul.

– Heiiii... Heiiii...

Chiuitul strident, asurzitor al lui Waldo continuă și după ce ajunse la colivie.

Deodată își astupă gura cu mîna, înăbușind geamătul strangulat care i se ridica în gît. Stomacul i se contractă și se simți slabă și amețită; o tobă imensă părea să-i arunce în urechi necontenite duduiri groase.

Pentru că acolo, în fundul coliviei, era papagalul ei favorit – Waldo al ei – zăcînd nemișcat pe spate, cu piciorușele țepene ridicate în sus.

Fiorul de teamă pe care-l simțise cînd intrase în apartament se transformă într-o teroare paralizantă. Picioarele i se înmuiară, parcă i se tăiară dintr-o dată.

– Waldo vrea un biscu-it! Wal-do vrea un biscu-it!

Se răsuci, legănîndu-se zăpăcită. Dacă Waldo murise, de unde venea vocea lui?

– Te iubesc, Steph! Eh-eh-eh-eh-eh-eh!

Vocea venea de acolo – din spatele aceluia desiş de ficuși!

Toate instinctele îi spuneau să plece de acolo. Să fugă – să scape!

Se cutremură toată. Parcă cineva îi încinsese pieptul cu un cerc de oțel și-l strîngea încontinuu, încercînd s-o sfărîme. Aer. De ce n-avea aer?

– Steph! Steph! Te iubesc, Steph!

Scapă! Fugi! leși de pe terasa asta, din apartamentul ăsta!

Nu. Întîi trebuia să afle de unde venea vocea! *Trebuie să văd cu ochii mei*, gîndi. Își adună puterile și merse spre frunzele ficușilor.

Scoase un strigăt involuntar. Un casetofon! Cuvintele și ciripiturile lui Waldo veneau dintr-un casetofon. Nepă-

sătoare la marginile tăioase ale frunzelor, bîjbîi după butoane și le apăsă frenetic pe toate, pînă îl nimeri pe cel cu STOP.

Tăcere bruscă: auzea acum numai sunetele îndepărtate ale normalității, ale vieții desfășurîndu-și rutina. Scîrțîitul slab al frînelor mașinilor de pe bulevardul de jos. Zgomotul estompat al valurilor spărgîndu-se în golfuleț. Strigătele și rîsul copiilor care jucau volei pe plaja de peste drum. Și teama. Bătăile inimii ei, zvîcnetul pulsului: deasupra tuturor celorlalte zgomote, își auzea frica. Își mirosea frica.

Și senzația care urmă: *Sînt privată!*

I se făcu pielea de găină și părul de la baza cefeii și de pe brațe i se zbîrli. Deveni rigidă; auzul i se ascuți, filtrînd zgomotele din fundal, valurile și rîsetele. *Nu sînt singură, nu sînt... eu și bietul Waldo mort și... mai cine?* Cu prudență, încet, ochii ei terorizați explorară desișul de frunze din jur, balustradele de la capetele terasei, umbrele negre-purpurii, terasa înclinată din față...

Uit ceva... ceva important de care ar trebui să-mi amintesc.

Frunzele foșniră în spatele ei, umplînd aerul de șoapte. Umbrele tremurară, se întinseră...

Se răsuci, ținîndu-și respirația. Era numai briza dinspre ocean. Dincolo de balcon, Atlanticul albastru adînc umplea orizontul, se întindea la infinit pînă cînd se unea cu cerul într-un abur nelămurit.

Și deodată, o lovi revelația – amenințarea colonelului Valerio – și inima îi stătu. Sudoarea i se prelinse de la subțiori, îi îmbrobonă fruntea și-i răci șira spinării.

Chiar dacă ar fi să scapi... ești moartă... au angajat un asasin profesionist să te lichideze... același care a pus explozivul în apartamentul bunicuțului tău...

Amintirea acelor cuvinte teribile îi explodă în creier, îi înnebuni mintea. Se gîndi deodată la Pham, Vinette Jones, Aaron Kleinfelder și...

Astrid Bezerra!

Simți revelația ca pe o lovitură fizică. Auzi cum din piept i se ridică un suspin violent. Ce proastă a putut să fie, considerînd uciderea lui Astrid ca pe un accident comis de vreun tâlhar anonim!

Pe terasă era acum o atmosferă amenințătoare, claustrofobică, avea senzația că a fost prinsă într-o capcană.

Să iasă!

Se forță să gîndească clar. Nu. Nu trebuie să fugă. Trebuie să telefoneze! Da! Trebuie să sune la poliție. Se întoarse repede, lovindu-se de jungla plantată în ghivece, alunecînd pe plăcile de gresie, luptîndu-se cu jaluzelele care o împiedicau ca niște stafii. Le azvîrli în lături...

Acolo! Telefonul de pe măsuta din colț! Înșfăcă receptorul și și-l lipi de ureche.

Ce? N-avea ton? Lovi disperată furca, bătînd-o cu degetele. Nici un sunet! Un strigăt ascuțit i se forma în gît.

Se auzi soneria de la intrare, pătrunzînd-o ca un șoc electric. Soneria! *O, Doamne!* Gemu slab, lăsă jos receptorul și privi în jur, în panică. *E aici! Asasinul e aici! Vine să mă omoare!*

– Bună!

Stephanie se răsuci cu un început de înviorare la auzul vocii familiare. Era Barbie, prietena ei unică și cobora scara în spirală. Ușurarea o purta parcă într-un torent.

– O, Barbie! suspină Stephanie. Of, slavă Domnului. Ce mă bucur să te văd!

– Ce s-a întîmplat? zise Barbie, încruntîndu-se și atingîndu-i fața. Ești palidă ca o fantomă! Și tremuri toată! Stephanie dădu din cap.

– Cineva... cineva vrea să mă omoare!

Vocea lui Barbie era calmă.

– Ei, cine să facă așa ceva? O doamnă drăguță ca tine.

Soneria zbîrnîi din nou și trupul Stephaniei se crispă convulsiv.

– Aștepți pe cineva? o privi Barbie întrebător, luînd-o spre hol.

– Nu! strigă Stephanie.

O apucă pe Barbie de braț și-o trase înapoi.

– Nu-l lăsa să intre!

Soneria continua să zbîrnie, mai lung sau mai scurt.

– Ce să mă fac? gemu Stephanie. Trebuie să ies de aici! Și nu e decît ușa de la intrare!

– Știu! zise Barbie. Mai e și terasa clădirii de alături. Sînt separate doar de o balustradă. E și o bordură pe care poți păși.

Barbie o luă de mîină și o trase din nou pe terasă.

– Fii calmă, o sfătui ea. Nu-ți face nimeni nimic cît sînt aici.

Vocea prostuță și mîngîietoare a lui Barbie acționă magic și o mai liniști. Acum nu mai auzeau soneria, ci niște bătăi puternice în ușă, însoțite de strigăte înăbușite.

Stephanie se uită recunoscătoare la Barbie. *N-o să mă omoare nimeni cît sînt cu ea, gîndi. Asasinii nu vor martori oculari.*

Barbie o conduse spre balustrada opacă, acoperită cu flori roze și carmin. Îi arătă bordura îngustă de beton.

– N-ai de mers decît doi metri. Hai, sări acolo și ține-te bine de balustradă. N-are de ce să-ți fie frică. Încearcă doar să nu te uiți în jos.

Stephanie se uită la bordură cu precauție. I se păru deodată incredibil de îngustă. *Nu e destul de lată, gîndi cu o strîngere de inimă.*

– Nu... nu pot să mă țin acolo, zise ea nesigură. Nu pare prea sigur.

– Dă-ți jos pantofii, îi spuse Barbie veselă și hopa sus.

Stephanie ezită, dorindu-și să mai fie și altă cale de scăpare din apartament.

– Grăbește-te, o îndemnă Barbie, aruncînd o privire înapoi.

– În regulă, spuse Stephanie răgușit. Își scoase pantofii, respiră adânc și se ținu de marginea instabilă a balustradei. Se cățăără în vârful picioarelor pe bordură.

– Te descurci, o asigură Barbie. Și nu te îngrijora. Vin după tine.

Dînd din cap, pierită, Stephanie porni într-o parte sprijinindu-se de bordură. Zgomotul traficului se auzi mai tare; vîntul păru mai puternic. Se simțea rece și încordată și împovărată de fiecare centimetru al înălțimii la care se afla. Apucînd strîns balustrada și strîngînd din dinți, se mai mișcă un pic și încă un pic. *Poate că nu-i chiar așa de greu*, gîndi.

În secunda următoare, o bucată de beton cedă și țipă îngrozită, bălăngănindu-se în aer, deasupra străzii.

Rio de Janeiro. Paris. Hong Kong. Frankfurt. Sitto da Veiga. În zbor.

– Stephanie? strigă Eduardo.

Se rezemă de sonerie și bătă la ușă.

– Stephanie, Stephanie, deschide!

Știa că e înăuntru, întrebase portarul cînd venise. Dar nu răspunsese la telefonul de la poartă și portarul, știind că da Veiga era proprietarul apartamentului, îl lăsase pe Eduardo să urce. *De ce nu deschide?* se miră el. *Știu că vrea să mă vadă și are nevoie de pașaport.*

Bătă din nou la ușă. O vecină, deranjată de atîta scandal, deschise ușa și-l muștră.

– Ste-pha-nie! bătă el din nou. Deschide!

Se opri o clipă, ascultînd.

Nimic. Nu înțelegea. Îl aștepta.

Crimă, violență, sinucidere – dacă, după tot ce se întîmplase, cineva i-ar face rău Stephaniei acum, n-avea să și-o ierte niciodată...

Era gata s-o ia înapoi și să ceară cheia de la rezervă de la poartă, cînd i se păru că aude ceva. Nu, nu ceva...

Țipete!

Nepăsător la vecina iscoditoare, își lipi din nou urechea de ușă și ascultă. Erau țipete, foarte slabe și îndepărtate, dar veneau din apartament! Probabil de pe una dintre terase!

– Cheamă poliția! strigă el la vecina cea curioasă. Spune-le să se grăbească!

Cum femeia nu se mișca, urlă:

– *Policia!*

Asta o hotărî să se miște. Își vîrî la loc capul în apartamentul ei și trînti ușa.

El se îndepărtă cît putu de ușa Stephaniei și lovi cu toată viteza lemnul. Ușa se clătină și pîrîi, dar rezistă. Repetă manevra, împingînd mai jos.

De data asta, broasca se dislocă și lemnul se rupse; ușa se trînti de perete și un aer încărcat de mirosul mării pătrunse în hol. Purtat de mișcare, Eduardo căzu pe podea, se rostogoli și se repuse cu greu pe picioare. Privi în jur înnebunit, încercînd să se decidă încotro s-o ia.

Și atunci țipetele îi sfredeliră gîndurile, făcîndu-l să se cutremure. Veneau de undeva de pe terasă.

Eduardo se repezi cît de tare putu și trăgînd jaluzelele, se năpusti pe terasă, sperînd că va ajunge la timp.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă! O să cad!

Stephanie atîrna de balustradă, dînd din picioare într-o încercare disperată și inutilă de a găsi un punct de sprijin. Deja își simțea mîinile obosind, slăbind strînsoarea.

– Ajută-mă! strigă răgușit. Barbie, te rog, ajută-mă!

Barbie rînji, cu ochii ei negri strălucind cînd scoase un trandafir roșu frumos, cu tulpina lungă.

– Prinde-mă! țipă Stephanie. Pentru Dumnezeu, Barbie, trage-mă sus! Nu pot să mă mai țin mult!

Barbie se întinse și o lovi ușor peste față cu petalele roșii și catifelate.

– Ai auzit de Fantomă? Întrebă ea moale, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Stephanie încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui Barbie. *Cine dracu e Fantoma?* gîndi ea furioasă. *Și de ce nu mă prinde să mă tragă sus?*

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Barbie spuse:

– Fantoma e cel mai bun asasin din lume. Fantoma a fost angajată să te omoare.

Vocea ei se tărăgănă și mai mult.

– Și știi ceva?

– Te rog, ajută-mă, Barbie... șopti Stephanie.

Era epuizată, simțea cum degetele îi slăbesc și gravitația o trage inexorabil în jos.

– Nu mă cheamă Barbie, țipă ea. Mă cheamă Shanel și ești singura persoană din lume care știe că Shanel e Fantoma!

O lovi tare peste față cu trandafirul.

– Și acum, e timpul să-mi onorez contractul.

– Nuuuu! suspină Stephanie.

Trandafirul șuieră prin aer ca un bici și-i înțepă din nou față. Pe urmă Shanel, începu să-i desprindă degetele.

– Nu, suspină Stephanie. Simțea cum Shanel o lovește peste degete, cum slăbește. Își strînse disperată unghiile și închise ochii.

– La revedere, zise Shanel și călătorie plăcută. Haide, mori, cățea, mori!

Johnny cobora dintr-un taxi în fața clădirii de apartamente cînd țipetele venind de sus îi captară atenția. Dîndu-și capul pe spate, se uită spre acoperișul clădirii și gemu. Chiar de la distanța aceea, o putea vedea pe Stephanie bălăbănindu-se în aer – știa că e Stephanie! Porni spre clădire cu o viteză pe care nici nu visase s-o atingă. Dar chiar înainte de a ajunge la intrare, auzi țipetele îngrozitoare crescînd în intensitate. În clipa

următoare, două trupuri strînse într-o grotească îmbrățișare a morții se prăbușiră.

Privi îngrozit cum se zdrobiră de acoperișul taxiului îndoindu-l și improșcînd alice de sticlă.

Cu numai cîteva momente mai devreme, Stephanie se luptase să se țină, împotrivindu-se din răsputeri mîinilor lui Shanel. Stephanie nu mai văzuse niciodată atîta obstinație la o ființă umană și fusese tentată să se agațe de balustradă numai cu o mîină și să se lupte cu cealaltă. Dar rezistase, strîngînd mîinile cu disperare în timp ce Shanel i le desprindea furioasă.

– Dă-i drumul! șuieră Shanel. Dacă trebuie, îți rup împuțitele astea de degete!

Furia atacului izbea trupul Stephaniei într-o parte și în cealaltă. Picioarele i se zdreliseră de betonul aspru. Se ghemui în timp ce tortura continua, încercînd să reziste pumnilor care îi izbeau degetele.

– Oprește-te! Oprește-te! se auzi gemînd, fără să știe cît va mai putea îndura o astfel de pedeapsă...

și deodată apăru Eduardo, un cavaler în armură sclipitoare, aureolat de razele soarelui. Ezită numai un moment, ca să-și tragă sufletul. Shanel, auzindu-i răcnetul de mînie, dădu drumul mîinilor Stephaniei și se întoarse să-și înfrunte noul adversar. Dar deja Eduardo se năpustise urlînd spre ea, sărînd și apucînd-o de șolduri.

Shanel scoase un strigăt de furie și-și pierdu echilibrul. Și cum greutatea lor nu se puteau lupta cu legea gravitației, Stephanie îi văzu pe amîndoi rostogolindu-se peste balustradă, îmbrățișîndu-se ca niște îndrăgostiți obsceni și auzi ecoul urlătelor lor risipindu-se, urmat de un zgomot dur ca un pocnet de armă.

Apoi tăcere.

Totul în Stephanie păru să se strîngă.

– Nu! țipă ea cu gîtul uscat și dureros. Eduardo!
Eduardo!

Și membrele parcă i se sfîșiară, își simți oasele și cartilajele întinse la limită. Gîndi: *Dar nu vreau să mor! Nu sînt gata să mor!*

– Steeeephaaaniiee...

Auzi răcnetul lui Johnny ridicîndu-se din zgomotul străzii. Oare era chiar el?

– Ține-te! zberă el.

Inima i se zbătu în piept cu speranță. *Era Johnny! Dacă aș putea să mă mai țin o secundă... și încă una... și apoi încă una...*

I se umplură ochii de lacrimi. Era din ce în ce mai greu să nu dea drumul balustradei. Avea palmele lipicioase de transpirație, încheieturile și brațele complet amortite. Era un miracol că nu-și slăbise încă priza.

– *Nu trebuie decît să mă mai țin un moment*, își spuse ea.

Momentul se prelungi în alt moment și acesta din urmă într-o eternitate.

Amintirea vocii lui Johnny era tot ce-o mai ținea atîrnînd acolo, luptîndu-se să se agațe de viață. Să supraviețuiască. Pentru Johnny.

Deodată nu mai putu. Strigă:

– Nuuuu!

Mîinile îi slăbiră și dădu drumul balustradei.

Ceea ce se întîmplă după aceea fu atît de rapid și de neașteptat, încît abia își mai dădu seama. Mîna lui Johnny se închise peste încheietura ei dreaptă și el o trase sus. Cînd fu în siguranță pe terasă, brațele lui puternice o înconjurară. Ținînd-o strîns, îi acoperi fața cu sărutări:

– Te iubesc, Steph, zicea. Doamne, cît te iubesc, draga mea! E totul bine acum. Nimeni n-o să-ți mai facă rău... niciodată...

Îi ascultă cuvintele mîngîietoare și deodată înțelege că tot coșmarul se terminase și erau împreună.

Trecuseră douăzeci și patru de ore de la moartea lui Eduardo. Cum nu mai exista nimeni care să îndeplinească rutina zilnică de a verifica sistemul complicat al computerelor Grupului da Veiga, virusul care dormea în ele de ani de zile fu activat.

Neobservat, călători prin tentaculele sistemului, străbătînd lumea prin cabluri telefonice și linii de fibre optice și rețele de transmisiuni prin sateliți. Sări de la super-computer la toate terminalele și intră în toate programele individuale. Și numai după ce se instalează în toate colțurile imperiului da Veiga, pătrunzînd în fiecare program, încep să lovească.

În toată lumea, imperiul de Veiga încep să se destrame și să se autoconsume.

Virusul se răspîndea ca focul. Într-o oră, Sistemul de Rezervări pentru Zboruri Aeriene (FWARS), folosit de șase clienți internaționali și de zece companii naționale – fără să mai socotim peste douăzeci și șase de mii de agenții de voiaj din toată lumea – încep să dea rateuri și apoi muri.

Rezultatul fu un haos la toate aeroporturile de pe pămînt. Pasagerii fură opritți, zborurile planificate încetară deodată să mai existe, componența echipajelor dispăru. Sistemele afiliate la FWARS de închirieri de mașini și rezervări la hoteluri se prăbușiră imediat.

În numai trei ore, sistemul FWARS nu mai exista. Parcă fusese înghițit de o gaură neagră.

La toate uzinele da Veiga, utilajele computerizate devin năzdrăvane, executîndu-și operațiunile cu o viteză crescîndă și imposibil de oprit – mai repede, mai repede, mai repede! – pînă cînd, una după alta, mașinăriile complicate și minunat executate încetară să mai funcționeze.

În Franța, Groupe Byi S.A., a treia companie de asigurări a țării, o corporație controlată de da Veiga, pierdu urma electronică a trei miliarde de dolari plasați în investiții și a o jumătate de milion de depunători.

Fonduri și informații pierdute pentru totdeauna.

Toate tranzacțiile electronice de la bursele din Hong Kong și Frankfurt, care fuseseră proiectate de o sucursală da Veiga, nu mai funcționară și întreg sistemul pieri fără urmă.

Rămase numai carcasa inutilă a computerelor.

La Sitto da Veiga, mediul artificial menținut prin computere se alteră. Sistemele automate de stropit plantele crează un potop în timp ce temperatura și umiditatea crescură la un asemenea nivel, încît computerele se arseră și rezidenții fugiră afară. Urmă o explozie năucitoare, tot orașul de sticlă păru să se opintească, apoi complexul se dărîmă și fu făcut una cu pămîntul.

Stephanie și Johnny priveau imaginea de ilustrată a orașului Rio, micșorîndu-se pe cînd avionul Varig 747 se ridica în nori.

– Crezi că o să-ți fie dor de Rio? întrebă Johnny.

Stephanie întoarse capul de la fereastră.

– Johnny, spuse ea cu o resemnare răbdătoare, după ultimele cinci zile de investigații și interogatorii guvernamentale și polițieneste, crezi că-mi mai pasă vreun pic dacă n-o să mai văd în viața mea Sugar Loaf?

– Se spune că timpul vindecă toate rănilile.

– Poate, oftă ea. Dar o să fie frig în iad în ziua în care o să se vindece rănilile mele, ascultă-mă bine.

– Ei, există două lucruri care s-ar putea să te facă să te simți mai bine, îi spuse el.

– Zău? păru ea neîncrezătoare. .

– În primul rînd, e problema reînvierii tale... a revenirii la suprafață.

– Știi oftă ea înnegurată. M-am gîndit o mulțime la asta.

– Nu te mai gîndi. În clipa în care aterizăm pe aeroportul Kennedy, toți reporterii de televiziune și de la ziarele importante te vor aștepta pentru o conferință de presă.

– Vai de mine, scînci ea. Zi-mi că nu-i așa, Johnny! se rugă.

El zîmbi.

– Vorba cîntecului, „Nu te enerva“ Nu e nevoie să spui nimic despre longevitate sau TAAC sau genetică. Mai avem opt ore și jumătate pînă ajungem la New York și deci suficient timp pentru ca niște creiere strălucitoare ca ale noastre să compună o soluție satisfăcătoare pentru presă.

– Da, dar Johnny! Ce le spunem?

– Simplu. Ți-ai ascuns Identitatea ca să descoperi urma celui mai periculos asasin din lume – Fantoma. Asta o să răspundă la toate întrebările. În ceea ce-l privește pe Eduardo, trebuie să spui doar că s-a întîmplat să fii de față cînd s-a luptat cu Fantoma.

– Hmm, murmură ea. Nu e rău.

– Nu e rău! o înțepă el. Eu cred că e al naibii de inteligent! A, și ca să nu uit...

Căută în buzunarul de la piept și scoase o cutiuță verde cu efigia lui H. Stern în aur pe ea și i-o întinse.

Ea ridică încet capacul.

– Un inel cu smarald! izbucni ea. Doamne! Johnny, trebuie să aibă cel puțin două carate!

El rînji.

– De ce nu-l încerci? Știi ce se spune: dacă ți se potrivește, poartă-l.

– Trebuie să fi costat o avere! protestă ea.

– De fapt, n-a costat mult. Sau ai uitat că Rio e capitala giuvaierurilor din emisfera vestică?

– Eroul meu, vînătorul de chilipiruri, spuse ea cald, cu o voce lipsită de sarcasm.

Încet, scoase inelul din cutie și-l ținu în lumină. Tonalitățile variate ale straturilor și fețelor verzui erau incredibile.

Solemn, el îl luă și i-l puse pe deget.

– Ia te uită! exclamă ea uluită. Se potrivește perfect.

El zîmbi.

– Nu uita, ăsta nu-i primul inel pe care ți-l cumpăr. Dar pe celălalt mi l-ai dat înapoi.

Ea-și desfăcu centură de siguranță și-l sărută solemn, șoptindu-i fierbinte:

– Pe ăsta n-o să-l dau nimănui.

***PĂCATE** – un roman captivant,
un film de mare succes.*

„O lectură fantastică... superbă... captivantă.“

RENDEZVOUS

*„Descrieri picante ale bogaților infami... lectura potrivită
pentru a vă alunga tristețea.“*

CHICAGO TRIBUNE

„GOULD este o maestră.“

KIRKUS REVIEWS

*„Rafinament și iahturi scumpe, limuzine, vile, modă și
șampanie din plin pentru orice admirator al vlefii celor
bogați și celebri.“*

THE VIRGINIAN – PILOT AN LEDGER – STAR

„O plăcere vinovată.“

LIBRARY JOURNAL

De aceeași autoare, în curs de apariție la Editura VIVALDI:

- **PĂCATE (SINS)**
- **NĂSCUȚI ÎN TEXAS (TEXAS BORN)**
- **ÎNDRĂGOSTIȚII (LOVE MAKERS)**
- **NICIODATĂ PREA BOGAT (NEVER TOO RICH)**